

NHÀ
CÓ
BÈ
NGOAN

T H Í N H N G U Y Ê N

Y U Y I N

Nhà Có Bé Ngoan

Thính Nguyên

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Đam Mỹ

Giới thiệu

Kiếp trước Lâm Du cắt đứt quan hệ với gia đình đi xa tha hương, bị phản bội, bị người ta giẫm dưới chân mặc sức sỉ nhục, chết rồi lại trôi dạt chốn lạ, linh hồn không thể về lại cố hương.

Thật không ngờ một sáng tỉnh mộng lại trùng sinh.

Năm ấy cha chưa mất sớm, mẹ vẫn dịu dàng nhã nhặn, bà nội còn trên thế gian, gia đình mỹ mãn.

Lâm Du quyết tâm không giẫm lên vết xe đổ ngày trước, khiến cho những năm đầu 90 của đại gia tộc họ Lâm trong giới điều khắc gỗ Kiến Kinh nào loạn hết cả lên.

Đứa con trai nhỏ như đắp từ phấn đẻo từ ngọc trong nhà hay nhõng nhẽo thì cũng thôi đi, đã thế hử chút lại rơi nước mắt ngà.

Thầy bói quả quyết: Tà linh nhập xác, phải tìm người thích hợp trấn áp.

Sau đó “năm sữa” bị đẩy vào nhà Lão Văn cách vách.

Nhà họ Văn là gia đình quân nhân trú quân ở đây, nơi đó có dương khí mạnh nhất.

Sau đó nữa tất cả mọi người được thấy cảnh “bé sữa” chạy ù ra ôm lấy đứa con trai độc đinh vừa đi học về của nhà người ta.

“Anh ơi.” Bé con dụi mặt vào hõm cổ thiếu niên nũng nịu.

Đây là ký ức đã mờ nhạt đi trong những tháng ngày vỡ tan về sau của cậu.

Là người mà bao năm không gặp, nhưng đến cuối cùng lại vượt ngàn dặm trường từ quân đội trở về nhạt xác chôn cất cho cậu.

Mục lục

- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11: - 15](#)
- [Chương 16: - 20](#)
- [Chương 21: - 25](#)
- [Chương 26: - 30](#)
- [Chương 31: - 35](#)
- [Chương 36: - 40](#)
- [Chương 41: - 45](#)
- [Chương 46: - 50](#)
- [Chương 51: - 55](#)
- [Chương 56: - 60](#)
- [Chương 61: - 65](#)
- [Chương 66: - 70](#)
- [Chương 71](#)
- [Chương 72](#)
- [Chương 73](#)
- [Chương 74](#)
- [Chương 75](#)
- [Chương 76](#)
- [Chương 77](#)
- [Chương 78](#)
- [Chương 79](#)
- [Chương 80](#)
- [Chương 81](#)

- [Chương 82](#)
- [Chương 83](#)
- [Chương 84: Ngoại truyện Chú ba](#)

Chương 1

Ngọn gió đông rét buốt thổi bần bật xuyên suốt con đường Trịnh Trường kêu ù ù từng cơn làm lòng người cũng ớn lạnh. Lá khô bị cuốn bay liên tục đập vào cửa sổ, kéo giật Lâm Du ra khỏi giấc mộng.

Trong phòng không mở đèn, ánh sáng lập lờ và tiếng nói chuyện xì xào vọng vào từ sân ngoài.

Lâm Du bò dậy ngồi trên giường ngơ ngẩn một lúc rồi lật chăn ra, lần mò xuống giường.

Nhà họ Lâm đời đời kế thừa nghề điêu khắc gỗ của tổ tiên, là kỹ thuật có một không hai trong thành phố Kiến Kinh, hiện tại cả gia đình đều đang sống đông đủ trong căn tư hợp viện tam tiến này.

Lâm Du năm tuổi có một căn phòng riêng nho nhỏ.

Rời khỏi nơi có lò sưởi, vừa mở cửa là bị gió lạnh bên ngoài thổi vào làm rùng mình, ai đó vội vã chạy đến bế cậu lên nói rằng: "Ôi ông nhỏ của tôi ơi, sao lại tự bò dậy thế này?"

"Không sao đâu chú Phú." Lâm Du không vùng vẫy, còn dụi đầu vào vai người đàn ông ấy vô cùng quen thuộc, hỏi bằng giọng ồm ồm: "Bên ngoài sao thế ạ? Con nghe thấy tiếng bố mẹ."

Năm nay chú Phú hơn bốn mươi, đã trải qua hơn nửa đời người ở nhà họ Lâm. Trước đây chú theo ông nội của Lâm Du học việc, sau khi ông cụ qua

đời thì hiện đang theo chủ gia tộc mới, cũng chính là cha của Lâm Du, Lâm Bách Tông.

Chú Phú đưa tay nắm chân cậu, thấy cậu không đi chân không xuống đất mới thở phào.

Sau đó chú xoa xoa mái tóc tôi mượt sau ót cậu, giải thích: "Bây giờ bố mẹ con có việc không qua được, có buồn ngủ không? Nếu buồn ngủ thì tối nay ngủ với chú nhé."

"Con không buồn ngủ." Lâm Du lắc đầu.

Cậu ngược mắt nhìn ra cửa vườn nhỏ qua vai chú Phú, một lúc sau mới khẽ hỏi: "Chú, có phải ba mẹ nuôi về rồi không?"

Dù động tác của chú ấy chỉ khựng lại trong một quãng rất ngắn thôi thì Lâm Du vẫn cảm nhận được.

Chú Phú thở dài thì thầm, "Ừ, về rồi."

Về rồi, nhưng vĩnh viễn không về được nữa.

Lâm Du hiểu ra ngay, mắt cậu đỏ lên, hiện tại đang là đêm nên chú Phú mới không để ý thấy.

... Lâm Du của hiện tại không phải Lâm Du năm năm tuổi thật sự, mà là Lâm Du đã sống lại một đời.

Không một ai biết bí mật này.

Trong trí nhớ của cậu, nhà họ Văn cũng gặp chuyện trong khoảng thời gian này.

Thời điểm Lâm Du trùng sinh trở lại vừa khéo là khi cậu vừa qua một cơn

bệnh nặng. Vợ chồng Lâm Bách Tông thương con đứt ruột, nghe một sư ông đi qua nói cậu bị tà linh nhập xác cần phải tìm gia đình phù hợp trấn áp lại.

Vừa hay nhà họ Văn là gia đình quân nhân trú quân ở đây. Tuy chỉ mới đến Kiến Kinh được vài năm, lại thường xuyên bên ba bên ngoài, nhưng hai vợ chồng nhà ấy đối nhân xử thế rất rộng rãi tốt bụng, thường ngày cũng hay qua lại với nhà họ Lâm.

Thế là Lâm Du có thêm cha mẹ.

Cậu chỉ nhớ được người đàn ông quanh năm sống kiếp quân nhân cao to cường tráng, người phụ nữ khéo léo mà kiên cường. Hai người gặp chuyện không may trong một trận lở đất ngày đông năm xưa, chỉ để lại một mình đứa con trai độc đinh mới gần mười tuổi ôm tro cốt cả hai về nhà.

Lâm Du không nhớ được bất kỳ điều gì về đêm hôm ấy.

Đối với việc mình quay lại năm năm tuổi, bản thân cậu cũng như vừa hồi phục lại sau một trận bệnh trầm kha, cả ngày trời cũng chẳng có mấy thời gian rảnh để hồi tưởng quá khứ.

Nhưng lúc này nghe thấy tiếng xôn xao bên ngoài, cậu mới chợt có cảm giác như vận mệnh lại tiến vào guồng quay cũ.

Khi Lâm Du chạy ra cửa, cậu thấy ngay bóng dáng đang đứng dưới ánh đèn ảm đạm từ mái hiên.

Đứa bé trai khoảng mười tuổi nhưng cao hơn bạn đồng trang lứa một chút, có lẽ đã được di truyền toàn bộ ưu điểm ngoại hình của bố mẹ, ngũ quan đã có đường nét thiếu niên. Lâm Du nhận ra chiếc áo khoác gần như có thể bao phủ hoàn toàn cả người cậu ta, là áo của ba cậu.

Nhưng dường như chẳng cho đứa bé ấy được chút ấm áp nào.

Trên ống quần cậu ta đầy bùn sình khô cứng, đứng đó, lạnh đến tái nhợt, hai mắt đờ đẫn như con rối gỗ.

Rất nhiều người đứng lố nhố cách đây không xa, họ tùm nãm tùm ba lại xì xầm gì đó, tất cả đều là hàng xóm trên con đường này. Lâm Du không cần nghĩ cũng biết là đang thảo luận chuyện tổ chức tang lễ cho vợ chồng nhà họ Văn.

Dù sao thì một nhà ba người giờ chỉ còn lại một đứa bé, ai cũng thấy đứa nhỏ thật đáng thương.

Những ánh mắt và âm thanh hoặc đánh giá hoặc thở than đó đều nhắm thẳng vào cậu ta không chút che giấu.

Có người lầm bầm: "Nghe nói còn có chú với cậu nữa mà, sao không thấy ai đến vậy?"

Tuy đã rất cố gắng hạ giọng nhưng câu nói ấy vẫn rõ mồn một giữa đêm khuya thanh vắng, "Có một người cậu, nhưng tôi nghe nói cậu của nó không tốt lành gì. Hai vợ chồng họ Văn vừa gặp chuyện là anh ta chạy đến ngay, nhưng ông đoán xem đến làm gì?"

"Làm gì?"

"Để xí phần chỗ tiền trong tay vợ chồng người chết."

"Thứ người gì không biết." Ai đó bắt bình, "Người chết còn chưa chôn cất đã rình rập tài sản của người ta rồi."

"Đúng vậy." Ai đó liếc về phía mái hiên, lên tiếng: "May mà con trai nhà họ Văn cứng cỏi, đuổi thẳng cậu nó ra ngoài. Nếu không sao lại chỉ có mỗi một đứa bé ôm tro cốt bên ba xa xôi như vậy, đúng là nghiệp chướng."

"Phía bố nó không còn ai nữa à?"

"Chuyện đó thì không rõ, nhà họ Văn mới chuyển tới được mấy năm, chỉ biết Văn Viễn Sơn là người Tây Xuyên, bà có nghe nói gì về nhà đó không?"

"Cũng đúng, nếu nhà còn ai thì đâu thể không có tin tức gì vậy được."

...

Lâm Du bám tay vào khung cửa gỗ dày, tai nghe tiếng bọn họ xì xào bàn tán, mắt chăm chú nhìn vào góc nhà không nhúc nhích.

Ký ức mà cái tên Văn Chu Nghiêu để lại cho cậu cũng không nhiều lắm. Thuộc dạng từ nhỏ đến lớn luôn biết có người đó tồn tại, nhưng trên thực tế chẳng qua lại gì. Nếu tính kỹ ra thì kiếp trước Văn Chu Nghiêu lớn hơn cậu khá nhiều tuổi giao thiệp với bố mẹ cậu nhiều hơn, nói là bố mẹ nuôi cũng không quá, có điều không sống cùng nhau.

Văn Chu Nghiêu hơn Lâm Du đến mấy khóa, cả cơ hội gặp mặt cũng hiếm hoi.

Nhà họ Lâm là gia tộc lớn, lễ tết lúc nào cũng rộn rịp rành rành mấy chục nhân khẩu. Khi đó Lâm Du luôn là trung tâm của cả nhà, rất khó chú ý thấy có một người như thế. Ấn tượng về cái tên này trong năm sáu năm sau đó chỉ dừng ở thi thoảng bố mẹ nói chuyện lại nhắc đến rồi cảm thán.

Sau này khi người ở đường Thịnh Trường nhắc đến cái tên này dường như đều xem đó là sự tồn tại rất khó chạm đến.

Vì cuộc đời về sau của người này có thể gọi là truyền kỳ.

Lâm Du biết năm nào bố mẹ cũng nhận được thư báo bình an gửi về từ quân đội với một số tiền có thể nói là kinh người.

Lúc đó cậu không hiểu, cậu bạn yêu đương, bạn công khai, bạn đấu tranh với gia đình. Luôn nghĩ giống như lời rất nhiều người nói, Văn Chu Nghiêu nhờ nổi lại quan hệ với nhà nội nên lên như điều gặp gió, nhưng vẫn không quên gốc, là một người rất biết nhớ ơn.

Điểm biết nhớ ơn thì hoàn toàn không sai.

Cũng chính vì nguyên do ngày nhỏ này, mà khi Lâm Du bị bạn bè xa lánh, bỏ mình nơi đất khách quê người, cuối cùng chỉ có mình người này muôn dặm xa xôi từ quân đội chạy đến nhặt xác cho cậu.

Chỉ vì cái hư danh "anh trai" mà cho đến chết Lâm Du vẫn chưa gọi lần nào.

Lúc đó anh ta đã là một người đàn ông trưởng thành xấp xỉ ba mươi, nghe nói khi ấy anh ta đã rời tiền tuyến, nhưng dấu ấn được tôi luyện qua khói lửa chiến trường đã khắc sâu vào cốt tủy người ấy.

Lâm Du nhớ rõ tuyệt động trên vai người ấy, bóng lưng khi đứng trước mộ bia cũng lặng im như con người anh ta vậy.

Cũng từ lúc đó, Lâm Du cảm thấy linh hồn phiêu bạt của mình đã chạm chân xuống mặt đất.

Thoáng chốc, cậu đã trở về.

Năm này bố vẫn chưa mất sớm, mẹ vẫn dịu dàng nhã nhặn, bà nội hãy còn, gia đình mỹ mãn.

Cậu chưa vì yêu một người đàn ông mà cắt đứt với gia đình đi xa tha phương.

Chưa bị phản bội, bị người yêu đạp dưới chân, lẫn cùng bụi đất.

Chưa chết trong đêm tuyết, linh hồn chưa lang bạt, không thể về lại cố hương.

Năm mười ba tuổi cậu quen Tưởng Thế Trạch, mười sáu tuổi lén đến với hắn, sau khi công khai bị bắt bỏ học, một mình theo hắn vào nam. Trong mười năm, từ "căn hộ quan tài" nửa đêm ồn ào không ngủ được dọn đến chung cư cao cấp, từ một ly là gục đến ngàn chén không say người khác vẫn hay nhắc. Vết chai trong bàn tay do luyện tập kỹ thuật khắc từ nhỏ từ từ bị những ngày tháng tất bật tới lui giữa bàn làm việc và chốn xã giao mài mòn, cho đến biến mất hoàn toàn.

Rồi lúc đó Tưởng Thế Trạch nói với cậu, hắn quyết định kết hôn.

Cùng người phụ nữ hần lén lút qua lại sau lưng Lâm Du.

Cha mẹ Tưởng Thế Trạch đến công ty làm ầm lên, Lâm Du bị rút hết quyền lực, bị ép rời đi.

Trong mười năm cậu mất nhà, mất chính bản thân, còn lại hai bàn tay trắng.

Là cái lạnh thấu vào xương tủy, là nỗi đau qua bao nhiêu tháng năm cũng không thuyên giảm được.

Chỉ một suy nghĩ thôi cũng đủ đau buốt tâm can, thối rữa mục nát.

Ngày gặp tai nạn xe thậm chí cậu đã nghĩ, rốt cuộc là chuyện ngoài ý muốn hay âm mưu của Tưởng Thế Trạch.

Khi ý nghĩ này nảy ra trong đầu, bản thân Lâm Du cũng thấy vô vị.

Cậu cứ tưởng hơn hai mươi năm cuộc đời mình đã chìm nổi nhấp nhô, trải qua rất nhiều. Mãi đến đêm đông hôm nay, đối diện với Văn Chu Nghiêu chỉ mới mười tuổi, cậu mới nhận ra có người đã phải chịu đựng quá nhiều ở cái tuổi không nên chịu đựng.

Nỗi đau của Lâm Du cậu dù sao cũng là tự làm tự chịu, nhưng có người ngay từ đầu đã bị vận mệnh cuốn đi, không thể thoát khỏi.

Không ai nhận ra Lâm Du xuất hiện.

Nhà họ Lâm nuôi nấng con cháu rất tỉ mỉ, Lâm Du lại là đứa con một khó khăn lắm vợ chồng nhà họ Lâm mới có được, cả nhà từ trên xuống dưới ai cũng cưng.

Bây giờ cậu đang ăn mặc hệt như chú chim cánh cụt, đội mũ lông, gương mặt bé xíu trắng nõn, mắt vừa to vừa tròn. Cậu đi men theo chân tường tới trước mặt đứa bé trai kia, đưa tay nắm lấy tay đối phương.

Vừa chạm vào đã bị nhiệt độ không khác gì tảng băng làm lạnh giật mình, rồi đưa cả hai bàn tay áp lên không chút đắn đo.

Cuối cùng đối phương cũng có phản ứng, chịu liếc mắt cúi đầu nhìn cậu.

Lâm Du mấp máy môi, cuối cùng gọi: "Anh."

Không kỳ cục mấy, dù sao thì hoàn cảnh cũng cho cậu điều kiện thuận lợi để đóng vai một đứa nhỏ, khả năng thích ứng của cậu luôn cao. Cậu bé kia không để ý đến cậu, vô cảm rút tay lại.

Lâm Du bắt khuất nắm lại lần nữa, sà cả người tới trước, ép cho đối phương phải lùi lại mấy bước.

Văn Chu Nghiêu ngẩn ngơ một lúc rồi như nhớ ra cậu là ai. Thấy cậu vẫn không chịu buông tay thì lên tiếng nói câu đầu tiên: "Tránh xa anh chút, bản."

Giọng nói trầm khàn hơi khào khào, nghe càng lạnh lùng vô tình.

Lâm Du cứ tưởng mình bị ghét rồi, nhưng nhìn vào cảm xúc trong mắt đối phương thì biết, Lâm Chu Nghiêu đang tự nói về bản thân.

"Không sợ." Lần này bàn tay nhỏ nhắn ấm áp trực tiếp vạch áo khoác ra để ôm eo cậu bé.

Vừa lại gần là Lâm Du rùng mình vì hơi lạnh trên người cậu ta. Răng cậu đánh lập cập vẫn run rẩy nói: "Gió lạnh quá đi, làm đau hết mặt em."

Nói xong dụi mặt vào ngực người ta sâu hơn.

"Lạnh thì vào trong nhà." Giọng nói hơi mát tự nhiên.

Với Văn Chu Nghiêu, đứa em trai này cũng xa lạ vô cùng, chỉ mới gặp vài lần mà lần nào bé con cũng được người lớn bế bồng hoặc cõng trên lưng, lớn thế rồi mà ngày nào cũng phải uống một ly sữa, người lúc nào cũng thơm sữa. Được nuôi quá kỹ nên trông giống như bé gái vậy.

Quan trọng nhất là sao trước đây không biết nó dễ gần thế này, thân thiện đến độ Văn Chu Nghiêu không thể không phân tâm để ý.

Văn Chu Nghiêu kéo bàn tay đang ôm eo mình, nhưng bé con ôm rất chặt.

Lâm Du ngửa cổ lên, "Bố mẹ đi đâu mất, em không muốn ngủ một mình."

Văn Chu Nghiêu cụp mắt nhìn đôi mắt tròn xoe.

Lông mi phấp phấp, giọng tủi thân vô cùng: "Anh, anh ơi..."

Vô cùng điêu luyện, không lộ chút nào, nhìn biết ngay là thường xuyên không nhẽo.

Rất lâu sau Văn Chu Nghiêu mới chầm chậm mở vạt áo ra bao bé cánh cụt lại.

Cuối cùng Lâm Du cũng im lặng vùi mặt vào eo đối phương, hoàn toàn không có cảm giác xấu hổ hay ngại ngùng gì.

Nhìn từ xa một lớn một nhỏ trông cứ như trẻ sinh đôi, đặc biệt là đứa nhỏ đang quấn vào người ta như con bạch tuộc không sao gỡ ra được. Ai không biết chắc sẽ nghĩ hai đứa nhỏ thân với nhau lắm.

Chú Phú vẫn hay nói bẽ cậu cứ như ôm cái lò sưởi mi ni ấy.

Lâm Du nắm chặt lưng áo cậu bé, hy vọng một tí tác dụng còn lại của mình sẽ cho đối phương chút ấm áp giữa đêm đông này.

Những đêm như thế này luôn rất dài.

Khi bông tuyết đầu tiên rơi xuống trong ánh đèn ảm đạm dưới mái hiên, cuối cùng tiếng xe chạy cũng vọng đến từ đầu đường.

Chiếc bán tải chở đầy một xe toàn đồ dùng cho tang lễ dừng bên đường, vài người đàn ông trung niên lần lượt nhảy xuống, bắt đầu chỉ huy mọi người

khiêng đồ vào bày biện.

Người dẫn đầu chẳng phải ai xa lạ, chính là Lâm Bách Tòng.

Lúc Lâm Bách Tòng thấy con trai mình cũng sưng sốt mắt một lúc, ông là người lớn trong nhà, thường ngày nghiêm túc quen rồi. Nhưng không lâu trước đây đứa con trai nhỏ này mới qua cơn bệnh nặng, ông cũng không nỡ nói gì.

Người đàn ông trung niên đi tới, ngồi xổm xuống trước mặt hai đứa nhỏ.

Văn Chu Nghiêu chào hỏi trước bằng chất giọng khàn khàn: "Chú Lâm."

Lâm Bách Tòng xoa vai cậu ta, trách: "Tiểu Nghiêu, đã bảo cháu đi nghỉ ngơi rồi mà? Sao còn đứng đây?"

"Không cần đâu." Văn Chu Nghiêu lắc đầu, "Cháu có thể ở lại giúp đỡ."

Lâm Bách Tòng nhìn gương mặt còn dính hai vệt bùn của cậu ta, đưa tay lau đi rồi nói rất nghiêm túc: "Nghe lời, ở đây bao nhiêu là người lớn, không cần cháu phụ. Cháu đã đi cả quãng đường dài rồi, ngủ dậy rồi giúp cũng được."

Lâm Du xen vào rất đúng lúc: "Bố, con buồn ngủ."

Nói xong còn dụi mắt, hai mắt lập tức ậm nước vì buồn ngủ, nhưng bàn tay nắm chặt Văn Chu Nghiêu vẫn không chịu buông.

Lâm Bách Tòng trừng mắt con nhà mình một cái, rồi lại nói với Văn Chu Nghiêu: "Vậy thế này đi, Tiểu Nghiêu, cháu giúp chú đi, dẫn em đi ngủ hộ chú. Mấy ngày này tạm thời đừng về nhà cháu nữa, chú nói người trong nhà dọn một phòng cho cháu, thời gian này ở nhà chú Lâm."

Văn Chu Nghiêu mím môi, cúi đầu nhìn Lâm Du, cuối cùng vẫn đồng ý.

Lâm Bách Tòng giữ Lâm Du hỏi: "Để anh dẫn con đi ngủ được không?"

Lâm Du gật đầu: "Vâng ạ."

"Hôm nay muộn rồi, con ngủ chung với anh được không?" Lâm Bách Tòng cố ý nhấn mạnh: "Ngủ chung, trên giường của con."

Chuyện mà Lâm Du ghét suốt hai đời, để người khác đụng tới giường của mình.

Nhưng lần này cậu nói ngay không đắn đo: "Vâng."

Hiển nhiên Lâm Bách Tòng không tin ông trời con này lắm, quay lại nói với Văn Chu Nghiêu: "Tiểu Nghiêu, con để ý em nhé. Đứa nhỏ này bị trong nhà chiều hư, lắm tật xấu, cái lên vừa dữ vừa ngang ngược."

Văn Chu Nghiêu gạt đầu, chợt nhận ra tay áo mình lại bị kéo nhẹ.

Cậu ta cúi xuống.

Lâm Du mở tròn đôi mắt to nói: "Bố già nói bậy bạ đó."

Lâm Bách Tòng mắng: "Không biết lớn nhỏ gì cả!"

Văn Chu Nghiêu lại sưng người, đưa tay kéo vành mũ lông của cậu thấp xuống một chút như ma xui quỷ khiến.

Dạng tứ hợp viện có ba khoảng sân.

Dạng căn hộ chung cư siêu nhỏ, chỉ vài mét vuông.

Chương 2

Lâm Du nắm tay Văn Chu Nghiêu đi qua cửa hông tới hành lang, cuối cùng đi vào chái phòng cuối cùng phía đông.

Tiếng nhạc tang thê lương dần vang lên từ sân trước, tới cửa phòng Lâm Du buông tay ra, tự đưa hai tay lên đẩy cửa vào.

"Đến rồi." Cậu quay đầu tít mắt với Văn Chu Nghiêu.

Có thể thấy được tấm lòng của người lớn từ cách trang hoàng phòng cho Lâm Du, tuy diện tích không lớn nhưng từ đồ dùng đến vật trang trí không một món nào không tinh xảo.

Lâm Bách Tông là bậc thầy trong giới điêu khắc, rất nhiều đồ ở đây do ông tự tay làm ra. Tuy miệng lúc nào cũng chê bôi con mình là ông trời con, nhưng hành động lại vạch trần hết tấm lòng người cha.

Lâm Du vào phòng là chạy ngay đến chiếc bàn, trèo thoăn thoắt lên ghế rót nước uống ừng ực.

Sau đó rót ly thứ hai chạy ra để vào tay Văn Chu Nghiêu, không chờ đôi phương nói tiếng nào đã tự mở tủ lòi một tấm chăn nhỏ ra ôm ném lên giường.

Thời gian gần đây không cần ai chăm sóc cậu cũng có thể tự xử lý được việc sinh hoạt cá nhân. Với một đứa bé năm tuổi thì đây đúng là một chuyện khó tin.

Nhưng người trong nhà đều rất tin vào lời vị sư ông đi ngang nhà.

Nói cậu bị tà linh nhập xác, lại trưởng thành sớm, vận số định sẵn cả đời luôn phải âu sầu lo nghĩ, sợ tuổi thọ không dài.

Nhà họ Văn đột ngột gặp biến cố, không chỉ khiến Văn Chu Nghiêu thành con mồ côi, mà còn khiến người trong nhà càng thêm ám ảnh với nỗi lo về Lâm Du, ai cũng nghĩ sau khi bệnh nặng cậu còn thông minh hơn trước.

Bản thân Lâm Du thì chẳng để những lời ấy vào lòng.

Cảm giác duy nhất của Lâm Du về việc trở lại làm "bé sữa" từ trạng thái người trưởng thành là may mắn.

Còn được không nheo với bố mẹ, được mặc sức hưởng thụ sự chiều chuộng vô điều kiện, được làm trẻ con một lần nữa, dù cho kiếp này cậu vẫn không thể sống quá hai mươi sáu tuổi, thì đã sao?

Chung quy, cậu sẽ không sống như trước đây lần nữa.

Có thể nhận ra Văn Chu Nghiêu được giáo dục rất tốt, dù trước mặt là một đứa bé thì cậu ta cũng không đi đứng lung tung trong phòng người khác, càng không cần nói việc đụng chạm đồ đạc.

Trong phòng có hệ thống sưởi, đứng một lúc sắc mặt cậu ta đã khá hơn rất nhiều.

Lâm Du chỉ huy cậu ta đi lấy nước nóng rửa mặt với tay, lấy đồ mua bị rộng mấy cỡ mà mình không mặc vừa ra đưa cậu ta thay, sau đó cùng nhau lên giường.

Lâm Du buồn ngủ thật, cơ thể năm tuổi không thức đêm nổi.

Khoảng bốn giờ sáng, Lâm Du thức giấc một lần. Cậu nằm mơ thấy mình đứng ở đầu đường Thịnh Đường, cả con đường phủ đầy cành khô và lá vàng, gió lạnh vùn vụt dưới chân, cảnh sắc tiêu điều.

Đó là quá khứ mà cậu không thể quay lại.

Lúc tỉnh lại cậu vẫn chưa hoàn hồn được, quay đầu nhìn sang người đang nằm bên cạnh.

Đứa bé trai nằm ngửa đó, mắt mở to, hiển nhiên vẫn chưa ngủ lấy một giây.

Nhưng cậu ta rất nhạy bén, nhanh chóng nhận ra Lâm Du thức giấc, hỏi cậu: "Sao thế?"

"Anh muốn khóc không?" Lâm Du nghiêng người hỏi nhỏ.

Văn Chu Nghiêu sững người vài giây, "Không muốn."

"Muốn khóc thì khóc đi." Lâm Du cũng không biết mình đang nói chuyện bằng trạng thái người trưởng thành hay là trẻ con nữa, cậu nói: "Nếu nhin, ở đây sẽ khó chịu."

Lâm Du nói rồi vỗ nhẹ lên ngực.

Sau đó cậu cọ cọ vào gối, hơi mơ màng: "Anh khóc đi, chắc chắn em không nghe thấy đâu."

Cậu không nhớ được cuối cùng Văn Chu Nghiêu có khóc không, có lẽ là không.

Văn Chu Nghiêu sốt cao, sáng sớm Lâm Du thức dậy thì thấy cậu ta quần chăn ngồi trên đầu giường, mắt đỏ ửng, môi khô khốc, người thì thần thờ. Dương Hoài Ngọc bưng một chén thuốc bước vào cửa, ngồi bên giường sờ trán Văn Chu Nghiêu rồi cau mày nói: "Nào, uống thuốc trước đã."

Văn Chu Nghiêu ngoan ngoãn nhận lấy, đáp lời: "Cảm ơn dì Lâm."

Giọng còn khàn hơn tối qua.

Mắt Dương Hoài Ngọc đỏ lên ngay, không dám nhắc tới ba mẹ cậu ta, chỉ trách móc Lâm Bách Tòng: "Hôm qua còn một hai bảo đảm với dì sẽ chăm sóc con tử tế, sốt đến thế này rồi mà chẳng thấy mặt ông ấy đâu."

Văn Chu Nghiêu nói: "Con không sao đâu dì, chú Lâm bận việc bên ngoài, con làm phiền nhà dì quá."

"Nói cái gì vậy hả." Dương Hoài Ngọc giả vờ trừng mắt, "Con của dì là con nuôi của ba mẹ con, con cũng không khác gì con của dì hết."

Khi chưa được gả cho Lâm Bách Tòng Dương Hoài Ngọc cũng là một cô gái rất mạnh mẽ, mấy năm nay càng lúc càng dễ mềm lòng, đặc biệt là từ khi có con, không thể chịu nổi khi thấy cảnh chia ly. Bi kịch sâu bi mà chết cuối đời cô do chính Lâm Du ban tặng.

Lâm Du bây giờ thường không dám hồi tưởng chuyện mình cắt đứt quan hệ rồi rời bỏ gia đình, cha bệnh nặng qua đời nữa.

Cứ nghĩ đến là tim lại đau như xé.

Lúc đó cậu chỉ muốn chứng minh mình không sai, muốn chứng minh dù có thoát ly nhà họ Lâm cậu cũng có thể sống rất tốt.

Sự thật đã chứng minh cậu sai đến bằng nào.

Cậu kéo gối đặt cạnh chân Văn Chu Nghiêu, gác cằm lên đó nhìn Dương Hoài Ngọc nhõng nhẽo, "Mẹ, có kẹo không?"

Dương Hoài Ngọc tức lên xỉa trán cậu, mắng: "Mới sáng ra đòi ăn kẹo, muốn răng rụng hết hả?"

Tuy miệng nói vậy nhưng vẫn lấy một viên kẹo sữa trong túi áo ra đưa cậu.

Lâm Du nhận lấy lột vỏ thoăn thoắt rồi nằm yên thế mà vớ tay lên cho vào miệng Văn Chu Nghiêu.

Văn Chu Nghiêu lẩn Dương Hoài Ngọc đều sửng sốt.
Lâm Du cười nhìn Văn Chu Nghiêu, hỏi: "Ngọt không?"

Văn Chu Nghiêu ngẩn người một lúc mới ậm ừ ừm một tiếng.

Dương Hoài Ngọc nhìn Lâm Du, rất lâu sau mới nhớ ra phải khen con: "Hôm nay em bé ngoan quá."

"Mẹ." Lâm Du lão đảo đứng lên, bước qua chân Văn Chu Nghiêu nhảy vào lòng Dương Hoài Ngọc, đưa hai tay lên ôm cổ cô nhõng nhẽo: "Hôm nay mẹ mặc đồ cho con."

Dương Hoài Ngọc ôm cậu, giả vờ đánh vào lưng cậu, trách mắng: "Đúng là không khen được mà, tự con không biết làm à? Còn phải mẹ mặc cho?"

Tuy Dương Hoài Ngọc ôm cậu nhưng mắt vẫn nhìn về phía Văn Chu Nghiêu đầy lo lắng.

Lâm Du biết cô sợ cảnh tượng mẹ con đầm ấm sẽ khiến Văn Chu Nghiêu nhớ đến Chử Văn Tú mẹ mình, liền nói: "Con còn nhỏ mà, chưa biết mặc."

Rồi quay đầu nhào về phía Văn Chu Nghiêu cạnh đó.

Trong tay Văn Chu Nghiêu còn đang cầm chén thuốc, không kịp phòng bị để cậu nhào hẳn vào lòng.

Bé con khi đi ngủ chỉ mặc áo ngủ rất mỏng, cơ thể mềm mại móc chặt trong lòng, tóc quệt trũng cầm cậu ta, còn ngứa đầu nhe hàm răng nhỏ lên, "Vậy anh mặc cho em."

Văn Chu Nghiêu chưa kịp phản ứng Dương Hoài Ngọc đã lôi cậu ra, đánh cho, "Đứa con hư này, anh đang bệnh, đừng quậy anh."

Lâm Du xoay lại, "Đó thấy chưa, cuối cùng vẫn là mẹ mặc cho con thôi."

"Ôi phiền chết đi được." Dương Hoài Ngọc véo má cậu nhận xét, "Sao giờ con phiền hà thế?"

"Người con không yêu thì con không thèm làm phiền đâu."

"Cái miệng dẻo này. Ai dạy con dẻo mồm thế hả, hửm?"

"Bẩm sinh đó mẹ." Lâm Du nói không chút ngượng ngùng.

Khoảng hai ngày sau đó, ban ngày Văn Chu Nghiêu lê cơ thể chưa hạ sốt liên tục trực trước quan tài cha mẹ. Lâm Du còn kiên nhẫn hơn đại đa số người lớn, đến giờ là nhắc Văn Chu Nghiêu ăn cơm uống thuốc. Rảnh rỗi cậu cũng không quấy rầy, chỉ yên lặng ngồi một bên.

Tối vẫn ngủ ở phòng Lâm Du, một đêm Văn Chu Nghiêu có thể miễn cưỡng ngủ được ba tiếng.

Rất nhiều người lớn còn không chịu nổi, Văn Chu Nghiêu gầy rộc đi thấy rõ.

Đêm cuối cùng phải canh suốt đêm, không ít người lớn khuyên cậu ta đi ngủ, nhưng Văn Chu Nghiêu chọn cách dùng im lặng để từ chối.

Lâm Du cũng không cố ý làm ồn bảo buồn ngủ. Văn Chu Nghiêu ngồi trên chiếc ghế đẩu trước cửa, thi thoảng ném một ít tiền giấy vào chậu lửa. Lâm Du hơi buồn ngủ liền kéo ghế của mình lại gần, dựa vào lưng Văn Chu Nghiêu gà gật.

Còn thò tay vào túi áo khoác của Văn Chu Nghiêu xoa xoa.

Ấm áp, nhưng gầy cấn cả tay.

Lúc sắp ngủ, Văn Chu Nghiêu nhúc nhích vai gọi cậu: "Buồn ngủ thì tự về ngủ."

"Không cần, ở đây với anh." Lâm Du ngáp dài.

Tiếng nói của trẻ con luôn nũng nịu, lại rất ngoan.

Văn Chu Nghiêu khựng lại một chốc rồi kéo cậu tới trước mặt, kéo nón liền áo của cậu lên đội kín, còn rút sát dây nón lại, thắt nơ bướm dưới cằm cậu.

Lâm Du ngồi yên trước mặt để cậu ta làm.

Văn Chu Nghiêu mười tuổi và Văn Chu Nghiêu ba mươi tuổi chỉ có vài đường nét tương tự nhau, cậu bé này vẫn chưa lớn lên, ánh mắt không sâu thẳm trầm lắng như sau này, đuôi mắt hơi cụp xuống thành đường cong ôn hòa.

Lâm Du nghĩ vài câu để dỗ trẻ con rồi nói: "Bố mẹ nói chắc chắn ba mẹ nuôi đã biến thành ngôi sao trên trời rồi, ba mẹ sẽ luôn dõi theo anh."

Chiếc nón che mắt cằm và miệng làm tiếng nói của cậu hơi ồm ồm khó nghe.

Ngoài sân loáng thoáng tiếng hàng xóm nói chuyện và đánh bài, Văn Chu Nghiêu ừ một tiếng không cảm xúc gì, thắt dây xong mới nói: "Lạnh thì dựa sát vào đây, đừng ngồi ngay cửa."

Lâm Du nghe ra sự lấy lệ trong tiếng ừ đó, kéo ghế ngồi vào chỗ khuất gió.

Cậu dụi trán vào đầu gối Văn Chu Nghiêu.

"Anh ơi."

"Hửm?"

"Cảm ơn."

"Hửm?"

"Không có gì."

Cứ xem như cậu nói mới đi.

Để nói tiếng cảm ơn này với anh của thời thiếu niên.

Cậu mơ một giấc mộng dài, mộng như vớt trăng trong gương xem hoa trong sương, cậu quyết định tin lời sư ông. Cậu được sáng mắt thấy trước cuộc đời hơn hai mươi năm sau của mình.

Chỉ cần người cậu quan tâm còn đây, thậm chí cả người không từng dừng chân lâu trong sinh mệnh của cậu, giờ phút này đều đang ở trước mắt.

Sáng sớm hôm sau là ngày hạ táng, chôn trong một nghĩa trang trên ngọn núi phía nam thành phố Kiến Kinh.

Tuyết rơi rất dày, chẳng bao lâu đã đọng thành một lớp dày trên bia mộ.

Văn Chu Nghiêu bước tới vài bước đưa tay quét sạch tuyết, rồi quay đầu nhìn Lâm Bách Tông đang bế Lâm Du, "Đi thôi, chú Lâm."
Lâm Bách Tông xoa đầu cậu ta, trưởng thành sau một đêm bất quá cũng là thế này thôi.

Trên đường xuống núi Lâm Bách Tông bế một đứa dắt tay một đứa, tuyết nhanh chóng rơi đầy vai.

Chốc chốc Lâm Du lại đưa tay phỉ phỉ, Lâm Bách Tông cọ cọ vào gò má nhỏ nhỏ của con trai, thấy hoa tuyết đọng trên hàng mi cong vút của cậu liền thổi đi cho cậu rồi hỏi: "Lạnh không?"

Vừa hỏi vừa dừng lại, kéo chặn choàng của Văn Chu Nghiêu lên che hết nửa mặt mới đi tiếp.

"Không lạnh." Lâm Du nói.

Đúng là điều kiện cơ thể sẽ hạn chế suy nghĩ, nói chung là hiện tại Lâm Du vui trong lòng bố mình thấy vô cùng yên tâm dễ chịu.

Chân cậu ngắn quá, không thích hợp đi đường núi.

Lâm Bách Tông dùng râu cào cậu, "Giấu mặt vào, tuyết tan trên mặt bị gió thổi sẽ nứt da đó."

"Đàn ông không sợ nứt da." Lâm Du nói.

Bây giờ Lâm Bách Tông đã miễn dịch mới mấy câu nói không phù hợp với độ tuổi thì thoảng lại bật ra từ Lâm Du rồi, chỉ thấy buồn cười. Chú trêu cậu: "Con mà là đàn ông cái gì? Con bây giờ nhiều lắm chỉ là con cún con."

Lâm Du: "..."

Người bố trong ấn tượng của cậu luôn nghiêm khắc, khi còn nhỏ cậu vừa búng bình vừa nhõng nhẽo, gây chuyện là bị đánh, kéo mẹ làm nũng chút cũng bị dạy dỗ là trông chẳng ra sao.

Bây giờ lúc cậu nghịch ngợm phá phách không phải muốn phá thật, lúc hiểu chuyện thì thật sự ngoan quá mức. Nên đến hiện tại thi thoảng Lâm Bách Tông còn trêu ngược lại cậu, như thật sự hy vọng cậu sẽ giống một chú chó con không ngoan thi thoảng lại sửa mình mấy tiếng.

Cho nên Lâm Du đại nghịch bắt đạo một lần, cậu nói lại: "Vậy ai sinh ra cún con? Con cún to?"

Lâm Bách Tông ngạc nhiên, rồi bật cười thành tiếng.

Lâm Bách Tông bây giờ chưa đến bốn mươi, cơ thể đỉnh đạc khỏe mạnh, bàn tay dày rộng vững chãi, có thể ôm chặt đứa con trai nhỏ, bị chọc ghẹo cũng chẳng tức giận.

Đường núi vốn khó đi, nhiều người đi qua thi thoảng sẽ có bùn sình.

Lâm Bách Tông bế Lâm Du đi qua trước rồi quay lại đón Văn Chu Nghiêu.

Bọn họ đi cuối cùng, Lâm Bách Tông nhìn đoàn người trên con đường núi phía trước, đột nhiên hỏi Lâm Du: "Lâm Du, bố hỏi con chuyện này, con có thích anh không?"

Lâm Du nghe bố gọi tên mình là biết trong câu này có hàm ý khác, chứng minh đây là một chủ đề nghiêm túc.

Cậu gồi đầu trên vai bố mình, cúi xuống nhìn Văn Chu Nghiêu bên cạnh, đáp: "Thích ạ."

Lâm Bách Tòng: "Vậy sau này anh sẽ ở chung với chúng ta luôn, con thấy sao?"

Lâm Bách Tòng nói xong cũng để ý thấy cả hai đứa trẻ đều sững lại.

Chú tưởng Lâm Du không muốn, liền hỏi: "Có anh không tốt sao? Bố thấy mấy hôm nay con cứ bám lấy anh, tưởng hai đứa thân nhau lắm chứ."

Chợt Văn Chu Nghiêu lên tiếng, cậu ta nói: "Chú Lâm..."

Lâm Bách Tòng bóp nhẹ tay cậu ta ngăn lại, dịu giọng: "Lát nữa chú sẽ nói với con."

Còn lý do Lâm Du ngăn người không phải vì thế, mà là cậu nhớ ra dường như trong quá khứ mình cũng từng đối mặt với câu hỏi này.

Lúc đó cậu chẳng hiểu gì về khái niệm tử vong, Dương Hoài Ngọc từng cẩn thận dò hỏi cậu muốn có anh không. Lúc đó Lâm Du được yêu thương chiều chuộng, nghe nói đến anh em cứ tưởng là bố mẹ định sinh thêm như nhà chú thím, cho nên cậu khóc la không chịu như bản năng, nói không muốn có anh.

Bây giờ nhớ lại, khi đó cũng là lúc nhà họ Văn gặp chuyện, đối tượng trong câu hỏi này là Văn Chu Nghiêu.

Lâm Du hỏi nhỏ Lâm Bách Tòng: "Nếu con không đồng ý thì bố mẹ sẽ đưa anh đi à?"

Lâm Bách Tòng không hiểu cách suy nghĩ của con trai lắm, nhưng vẫn giải thích: "Không phải, vì bên trên muốn thu hồi nhà ba mẹ nuôi của con, dù bố nghĩ cách lấy lại thì cũng cần thời gian. Đương nhiên, bố và mẹ con hy vọng anh sẽ ở luôn với chúng ta hơn, cho nên mới hỏi ý kiến của con."

"Chú Lâm." Văn Chu Nghiêu lên tiếng, "Trong tay con có tiền, sẽ không đến mức không có chỗ ở đâu."

"Đương nhiên chú Lâm biết." Lâm Bách Tòng bóp nhẹ ót cậu ta, hơi bồi hồi, "Tuy chú Lâm chỉ là thợ thủ công mỹ nghệ, nhưng nuôi thêm con tuyệt đối không thành vấn đề. Chú với dì Lâm của con vốn đã bàn bạc sẽ làm thủ tục nhận nuôi con, nhưng tình trạng phía ba con hơi phức tạp, nên phải thôi. Nhưng dù có tờ giấy chứng minh hay không thì chú dì đều xem con như con ruột."

Văn Chu Nghiêu cúi đầu, "Con biết mà chú Lâm, nhưng..."

Lâm Du không kiên nhẫn thế, vùng vẫy đòi Lâm Bách Tòng thả xuống.

Cậu đi đến nắm tay Văn Chu Nghiêu, nhìn cậu ta nói: "Mình ở chung đi."

Văn Chu Nghiêu nhìn cậu.

Lâm Du: "Em thấy có anh rất tốt, đương nhiên, em cũng sẽ là em trai tốt."

Kiếp trước duyên với người thân của cậu thật sự quá mỏng, cuối cùng trước mộ bia chỉ còn một người không có quan hệ ruột thịt.

Kiếp này, cậu phải giữ chặt lấy người này.

Lâm Bách Tòng thật cặn lời với con mình, chú đi đến ngồi xổm xuống rửa trán Lâm Du, nói: "Con ấy hả? Đừng có gây chuyện là bố mẹ đã phải cảm tạ trời đất rồi." Sau đó mới quay sang nhìn Văn Chu Nghiêu, "Tiểu Nghiêu, con cũng thấy rồi, thằng oắt con này không để người nhà bớt lo chút nào. Nó bệnh một trận suýt chút không cứu lại được, nên lúc đó chú dì mới sang tìm bố mẹ con. Chú cũng vì tư lợi, hy vọng con sẽ giúp trông chừng cho nó lớn lên."

Dù bây có phải cái cơ để thuyết phục hay không, Lâm Du nhận ra Văn Chu Nghiêu đều không thể từ chối được.

Cậu cào cào lòng bàn Văn Chu Nghiêu, cúi đầu không nói gì, chờ cậu ta trả

lời.

Hoàn toàn không nhận ra mình lúc này đang mím môi, tay chân ngọ nguậy liên tục trông khá là tội nghiệp.

Văn Chu Nghiêu im lặng rất lâu, cuối cùng nhìn về phía ba mẹ mình được chôn cất, quay đầu lại đưa tay phủi bông tuyết lại đang vương trên lông mi bé con.

Cậu ta nhìn Lâm Bách Tông, rớt cuộc cũng gật đầu đồng ý: "Dạ."

Các dãy phòng phía tây và đông trong tứ hợp viện, thường là nơi ở của con cháu, nhỏ hơn chính phòng ở phía bắc là nơi ở của chủ gia đình.

Chương 3

Nhà họ Lâm sắp tăng nhân khẩu, đây là chuyện lớn.

Bà cụ nhà họ Lâm năm nay đã sáu mươi chín, cả đời có bốn đứa con trai hai con gái.

Lâm Bách Tông là anh lớn, tay nghề giỏi nhất, sau khi ông cụ qua đời hiển nhiên tiếp quản gia nghiệp. Anh cả luôn rất uy nghiêm, rất được các em trai em gái luôn kính trọng.

Con gái đầu đã lấy chồng, còn gả xa nên thi thoảng bà cụ lại nhắc.

Con trai thì ngoài con cả Lâm Bách Tông và người thứ hai là Lâm Trường Xuân, chú ba chú tư đều không có hứng thú với tay nghề gia truyền, một người dốc lòng làm ăn một người ra nước ngoài, không dính líu chút gì đến sản nghiệp gia đình.

Hiện tại chỉ còn mình cô út Lâm Mạn Xu còn ở cạnh bà cụ.

Hàng cháu trong nhà khá đông, nhưng cũng chỉ mình Lâm Du là đứa duy nhất nắm chặt dao khắc không chịu buông trong lễ bắt miếng trăm ngày tuổi, làm bà cụ cười không khép miệng.

Bà cụ qua đời năm Lâm Du mười ba tuổi.

Lúc đó cậu đang khủng hoảng và hoang mang vì nhận ra xu hướng tính dục của bản thân, bà cụ nằm trên giường bệnh nắm tay cậu nói: "Trong lứa

cháu con là đứa có tài nhất. Nhưng khi con còn nhỏ lại lắm bệnh nhiều nạn, nhà họ Lâm không thiếu người, bà nội không yêu cầu con phải chống đỡ gia đình, quá cực khổ cho con, nhưng đừng để lụi nghề, sau này cũng có cái nghề mà nuôi sống bản thân."

Cuối cùng Lâm Du vẫn làm trái lời bà.

Những năm sau đó cậu hoàn toàn vứt bỏ nghề khắc gỗ của gia đình, áo vest giày da tới lui giữa bàn rượu và bàn làm việc.

Sự nghiệp càng lúc càng lớn, nhưng không có đến một ngày được yên dạ nhẹ lòng.

Sau khi cha mẹ qua đời nhà họ Lâm cũng phân tán, nhà chú hai dời đi, chú ba chẳng mấy khi có tin tức, nhà chú tư thì dọn hẳn ra nước ngoài.

Nào có được khung cảnh như hiện tại.

Thời gian này bà cụ dẫn cô út đến Tô Châu thăm bạn, đúng lúc bỏ qua chuyện nhà họ Văn.

Lâm Bách Tòng muốn nhận nuôi đứa nhỏ, bà cụ nói một tiếng, ngày đầu tiên Văn Chu Nghiêu dọn vào là phía chính phòng bắt đầu bận rộn.

Một chiếc bàn dài được ghép từ ba chiếc bàn nhỏ, người ngồi kín cả sân.

Lâm Bách Tòng dẫn Văn Chu Nghiêu đi một vòng nhận mặt, thật sự xem cậu ta là con trai ruột mà giới thiệu.

Lâm Du ngồi trên đùi bà nội ăn trứng hấp, ngoan đến mức bà cụ ôm không nổi rời tay. Thím hai Từ Tuệ ngồi bên cạnh nhìn hai bà cháu, nửa cười nửa không, ghen tị thấy rõ, cố ý trêu Lâm Du: "Tiểu Du, bố con sắp thành bố người khác rồi, con không giận à?"

Lâm Du bỏ muỗng xuống, ngậy thơ nhìn qua, "Vậy chú hai là bố của Lâm Thước hay Lâm Hạo ạ?"

Từ Tuệ bị bé con chặn họng, nhất thời không nói nên lời.

Lâm Thước và Lâm Hạo đều là con chú hai, một tám tuổi một sáu tuổi, đều lớn hơn Lâm Du.

Hai đứa nhỏ này là hai cây pháo, hoành hành khắp chu vi năm dặm quanh đường Thịnh Trường, ngày nào cũng trêu chọc gà gáy chuyện thị phi. Hai vợ chồng Lâm Trường Xuân lại chiều con, không nỡ đánh không nỡ mắng, khiến cho chỉ khi gặp bác cả hai đứa con trai này mới có vẻ sợ.

Bà cụ nhìn Từ Tuệ không hài lòng, "Con đã bao nhiêu tuổi rồi còn trêu nó? Sau này đừng có nói mấy câu kiểu như thế nữa, mà con trai nhà họ Văn đã đáng thương lắm rồi, lỡ nó nghe được thì nó sẽ nghĩ sao?"

"Ầy dà, con nói đùa ấy mà." Từ Tuệ cười xấu hổ.

Dương Hoài Ngọc đang xếp chén đĩa phía đối diện nghe thấy liền nói với bà cụ: "Mẹ, miệng Từ Tuệ thế thôi, em ấy không cố ý đâu."

"Chị dâu hiểu em quá." Từ Tuệ thấy có đường lui lập tức xuôi theo.

Lâm Du đang tập trung đối phó với đồ ăn trong chén, không xen vào chuyện của người lớn.

Tuy bà cụ có bốn người con trai nhưng trước mắt chỉ có hai đứa con dâu Dương Hoài Ngọc với Từ Tuệ. Chú ba Lâm Chính Quân tới nay vẫn chưa có ý định kết hôn. Chú tư Lâm Hải Sinh thì lấy vợ sớm, nhưng cô vợ là người Mỹ, con cái tới tuổi yêu sớm rồi bà cụ vẫn chưa gặp mặt được mấy lần, khiến bà vẫn thường trách móc chú tư.

Thấy quan hệ chị em bạn dâu trong nhà không gay gắt như nhiều nhà khác, trên thực tế bà cụ rất mừng trong lòng.

Con người Từ Tuệ chỉ hơi nhỏ mọn, ngoài ra không có thói xấu nào nghiêm trọng.

Đang nói chuyện thì đứa con lớn Lâm Thước nhà chú hai chạy ào tới trước mặt Lâm Du đưa tay giành chén của cậu, miệng la hét: "Con cũng muốn ăn, con cũng muốn ăn!"

"Ăn gì mà ăn!" Cô út Lâm Mạn Xu vừa đi đến, giữ viên pháo ấy lại, lên tiếng: "Lâm Du sức khỏe yếu mới được ăn trứng hấp, hôm qua con mới dẫn Lâm Hạo đi đập cửa sổ kính nhà hàng xóm xong, giờ còn mặt mũi xin ăn cơ à?"

"Cô út thiên vị! Cô út thiên vị!"

Lâm Thước la hét rồi lại định lặn ra đất, làm em trai Lâm Hạo của nó cũng giãy trong lòng mẹ đòi ăn.

Lâm Mạn Xu suýt chút không giữ được cánh tay Lâm Thước.

Từ Tuệ không được vui, nói với Lâm Mạn Xu: "Mạn Xu, dù sao em cũng là cô, trẻ con nó biết gì đâu, nó muốn ăn thôi mà?"

Lâm Mạn Xu bị Lâm Thước giãy không buông tay ra được, lại bị chị dâu nói nên mặt hơi đỏ lên.

Năm nay cô út cũng mới hai mươi, còn chưa tốt nghiệp Đại học, tính vui vẻ hay đùa giỡn, cũng thật lòng thương yêu con cháu trong nhà.

Không ai ngờ được Lâm Du lại đột nhiên bùng nổ. Cậu ngồi trong lòng bà cụ giơ chân đá vào vai Lâm Thước đang đòi lặn lộn ăn vạ trên sàn.

Tuy trẻ con không mạnh nhưng cậu đá rất thẳng chân.

Lần này Lâm Thước ngồi bệt xuống đất thật.

Ngay sau đó là tiếng khóc kinh thiên động địa.

"Không được khóc!" Lâm Du quát lớn.

Không chỉ Lâm Thước ghen lại, mọi người lớn xung quanh, bao gồm cả Từ Tuệ đang định đứng lên kéo con trai cũng sững sờ tại chỗ. Nhưng cuối cùng vẫn thấy xót con hơn, thím hai tròng Lâm Du nói: "Tiểu Du, dù sao Lâm Thước cũng là anh con, con không muốn nhường anh ăn thì thôi, sao con đá anh?"

Lâm Thước thấy có người lớn che chở liền gào lên khóc la inh ỏi.

Ngọn lửa giận vô danh trong lòng Lâm Du bỗng nhiên bùng cháy, nóng đến mức cậu cảm thấy đáy mắt mình cũng bắt đầu đỏ lên.

Bằng tốc độ mà không một người lớn nào kịp phản ứng, cậu nhảy khỏi lòng bà nội nhào về phía Lâm Thước đang lăn lộn trên đất. Cậu không lớn và béo được như Lâm Thước tám tuổi, nhưng cũng đã đánh đấm loạn xạ với thắng lợi mang tính áp đảo.

Đánh cho Lâm Thước đờ người ra.

Ban đầu còn khóc, bị uy hiếp vài lần thì không dám khóc nữa, mặt mũi đỏ bừng.

Toàn bộ người lớn chạy đến can ngăn.

Thật ra chủ yếu là kéo Lâm Du ra khỏi Lâm Thước.

Lâm Du đánh thật sự mạnh tay, cậu biết lúc này mình trông như kẻ điên vậy, nhưng cậu không sao khiến cảm xúc trong lòng dịu xuống được.

Vì cậu nhớ kết thúc cuối cùng của người anh họ này là vào tù.

Vì tội cố ý gây thương tích làm chết người, tự hủy hoại cả một đời.

Lâm Du cũng nhớ khi còn nhỏ đã cùng học nghề, Lâm Thước lớn hơn cậu, nhiều kinh nghiệm hơn cậu, ít nhất năng lực hơn xa Lâm Hạo.

Nếu không bị vợ chồng chú hai nuông chiều quá độ từ nhỏ, chỉ cần để ý dẫn dắt, với sự thông minh của Lâm Thước ít nhất sẽ không sa chân vào bùn lầy, nhà họ Lâm cũng không suy kiệt đến mức ấy.

Lúc này, trong lòng Lâm Du đa phần là cảm giác bức tức vì luyện mãi mà sắt không thành thép, cũng như sự tiếc hận đối với bản thân vô năng bất lực trong quá khứ.

Quá khứ là một cú tát vang dội đánh cho Lâm Du tỉnh ra.

Sự phẫn nộ, không cam lòng của cậu, thay vì bảo là hướng vào Lâm Thước, chẳng bằng nói là hướng vào chính mình.

Cuối cùng Lâm Du bị Lâm Bách Tòng chạy vội tới bế lên.

"Không quậy nữa!" Lâm Bách Tòng nổi giận là không ai dám lên tiếng nữa.

Chú thả Lâm Du xuống đất, rồi hỏi: "Tại sao đánh anh?"

Lâm Du rất muốn nói mấy đứa nhóc hư như Lâm Thước không đánh một trận hết hồn ma ra hồn người thì năm phút sau là chứng nào tật ấy.

Lâm Du mím môi, nhìn thẳng vào cha mình: "Gia quy nhà họ Lâm: đối nhân xử thế, gia đình hòa thuận là quan trọng nhất, đối xử với người khác bằng ngay thẳng chân thành. Tích được núi tiền, chẳng bằng giữ được nghề mọn."

Đây là lời ông cụ bắt đám trẻ đảo đầu học thuộc khi còn sống.

Lâm Bách Tòng nhìn cậu không nói gì.

Lâm Du quay lại bàn bưng chén trứng hấp lên, rồi đi tới trước mặt Lâm Thước, đưa cho cậu nhóc nói: "Nếu anh muốn ăn có thể nói, nhưng không được giành, càng không được ỷ có thím hai thương nên ăn vạ."

Đây không phải lời một đứa trẻ năm tuổi nên nói với một đứa trẻ tám tuổi. Cậu có thể lấy lý do là không muốn cho, hoặc cố ý gây chuyện cũng được.

nhưng Lâm Du không muốn che giấu bản thân quá mức để thật sự làm một đứa trẻ con không biết gì.

Người được mời đến ăn tiệc hôm nay không chỉ là người trong nhà, có cả thân thích với hàng xóm xung quanh.

Cho nên ấn tượng từ sự việc này cho mọi người là chứng thực câu "nghe nói con trai nhỏ nhà họ Lâm cực kỳ thông minh, xem ra là thật", không ai cảm thấy kỳ lạ.

Ngược lại Lâm Thước bị đánh một trận xong giờ hơi sợ cậu, chần chừ không dám nhận, quay đầu tìm Từ Tuệ.

Từ Tuệ thấy ông chồng Lâm Trường Xuân của mình đứng đực một bên như người câm cũng không tiện nói gì.

Lâm Thước không nhận được chỉ dẫn, cuối cùng vẫn đưa tay nhận.

Nhưng Lâm Du không buông ra, "Anh phải nói gì với em?"

"Gì nữa?" Lâm Thước lại sắp khóc, khịt mũi một cái.

Lâm Du: "Nói cảm ơn em."

"Cảm... ơn."

Từ Tuệ nhìn đứa con ngốc nhà mình, tức thở không ra hơi, mắt đảo trợn trắng lên.

Còn Lâm Bách Tòng thấy Lâm Du hành động như thế thì đi đến xoa đầu cậu, trông rất vui mừng, chú nói: "Tuy đánh nhau với anh em là sai, nhưng con có ý tốt, con trai của Lâm Bách Tòng thì phải như thế."

Nói rồi vẫy tay ra sau lưng, "Chu Nghiêu, qua đây con."

Đến lúc này Văn Chu Nghiêu vẫn đứng ngoài đám đông mới chậm rãi tiến đến.

Cậu ta vốn là nhân vật chính của hôm nay, chiều cao đã đến ngang eo Lâm Bách Tòng. Khác với người nhà họ Lâm, người nhà họ Văn luôn có sự trầm tĩnh đặc hữu, nhưng không phải dạng nhẽ nhận mà là kiểu trầm lặng bẩm sinh trong tính cách.

Để Văn Chu Nghiêu đứng giữa người nhà họ Lâm được ngâm tẩm trong kỹ nghệ truyền thống lâu năm, nhìn biết ngay là không phải cùng một dạng người.

Lâm Bách Tòng kéo cậu ta đến gần, nói với mấy đứa nhỏ: "Trong các anh chị em các con, ngoài chị Triệu Dĩnh Tình nhà cô năm ra thì Chu Nghiêu lớn nhất trong các anh em. Bắt đầu từ hôm nay, Chu Nghiêu xếp trên cùng, mấy đứa phải gọi là anh cả."

Lời này khiến cả gia tộc sửng sốt.

Vì tất cả những người họ Lâm đều hiểu ý nghĩa của nó là gì.

Nuôi một đứa nhỏ thì không đáng gì, dù sao tiền cũng lấy ra từ túi riêng của nhà anh cả Lâm Bách Tòng. Nhưng xếp vào hàng ngũ con cháu tương đương với được vào gia phả, ý nghĩa hoàn toàn khác.

Lâm Bách Tòng nhìn quanh một lượt, lại lên tiếng: "Tôi biết mọi người đang nghĩ gì, xin đừng nghĩ nhiều, kỹ nghệ của nhà họ Lâm không truyền ra ngoài, cả đời này Chu Nghiêu chỉ mang họ Văn. Bữa cơm hôm nay xem như tôi đã nhận đứa con trai này, nó có con đường riêng của mình, mọi người không cần phải lo việc thừa thãi."

Sắc mặt người xung quanh thay đổi hẳn, có lẽ chỉ mình Lâm Du hiểu được ý cha mình.

Một năm trước khi cậu bỏ nhà đi lúc mười sáu tuổi, Văn Chu Nghiêu đã rời khỏi Kiến Kinh từ sớm, nghe nói có liên quan đến phía cha cậu ta.

Lâm Du nghĩ chắc chắc cha mình biết gì đó, nhưng cậu không thể hỏi được.

Cậu chỉ kéo kéo vạt áo Văn Chu Nghiêu, ngược mắt nhìn cậu ta hỏi: "Anh

muốn học không?"

"Học gì?" Hiển nhiên cậu ta chưa hiểu ý.

"Học nghề."

"Không học." Văn Chu Nghiêu nhìn ra sân, "Chú Lâm thử rồi, anh không hợp với nghề này."

Lâm Du: "..."

Cậu bỗng có cảm giác dở khóc dở cười, thì ra ông chủ Lâm không hài lòng với tay nghề của người ta.

Vì tuy nói nhà họ Lâm không truyền nghề ra ngoài, nhưng nhận đồ đệ thì cũng thế thôi mà.

Lâm Du cúi đầu nhìn bàn tay Văn Chu Nghiêu buông thõng bên người, cũng phải, đúng theo lẽ thường thì tương lai đôi bàn tay này sẽ cầm dao cầm súng chứ không phải trốn trong phòng chạm rỗng khắc hoa, làm bạn với cây gỗ.

Mảnh đất Kiến Kinh này không thể giữ chân Văn Chu Nghiêu.

Lâm Du lại kéo áo người ta, thấy Văn Chu Nghiêu cúi đầu mới nói: "Anh không cần lo gì hết, nhà họ Lâm có em rồi."

Văn Chu Nghiêu nhìn cục bột bên cạnh, "Sao cơ?"

"Để em nuôi anh nha."

Lâm Du bất ngờ tí mắt cười với người ta, thành công làm ông cụ non Văn Chu Nghiêu sững sốt. Nhận được phản ứng đúng như dự đoán, Lâm Du cười tươi hơn.

Cũng ngay lúc đó, đột nhiên cậu bị véo má.

"Ái, đau." Cậu vội thỏ thẻ xin tha.

Kết quả là má còn lại cũng gặp nạn.

Lâm Du có thể tưởng tượng ra cái vẻ ngốc nghếch của mình lúc này, tự thấy mắt mặt chết đi được. Một giây sau, bầu má phúng phính được hai bàn tay ôm lấy, còn được xoa xoa cho.

Tiếng Lâm Bách Tông vang lên sau lưng, "Chu Nghiêu, sao thế?"

"Không có gì đâu chú." Văn Chu Nghiêu bình thản nói: "Tiểu Du nói mặt em ấy bị gió thổi đỏ hết rồi."

Lâm Bách Tông: "Yếu ớt."

Lâm Hạo vẫn đang được bế hô hào: "Yếu ớt! Lâm Du yếu ớt!"

Lâm Du thật muốn học máu, ngẩng đầu nhìn Văn Chu Nghiêu, lần đầu tiên thấy nụ cười ánh lên trong mắt cậu ta.

Như lớp băng lạnh lẽo bao phủ những tháng ngày rờn rã gần hai mươi năm nay bỗng rạn nứt, khiến cậu trộm thấy được nét tính cách non trẻ còn sót lại trong xương tủy trong thời niên thiếu của người đàn ông trưởng thành ấy.

Bước qua nỗi bi thương mất đi cha mẹ, bắt đầu sống động hẳn lên.

Nghi thức cho trẻ mới sinh bốc đồ vật để dự đoán nghề nghiệp tương lai của bé, Việt Nam thường chọn tổ chức vào thoi nôi, Trung Quốc lại thường tổ chức khi trẻ tròn một trăm ngày tuổi.

Chương 4

Vì Văn Chu Nghiêu đến nên vợ chồng Lâm Bách Tông định sẽ cho hai đứa con trai riêng một dãy phòng. Phòng hai đứa sát nhau, ngoài sân có mấy lu nước lớn, còn đặc biệt trồng hai cây non, nói là để chúng nó lớn lên cùng hai người.

Ngày đầu tiên dọn vào, Lâm Du nằm trên giường mãi vẫn chưa ngủ.

Rồi cậu nghĩ đến Văn Chu Nghiêu ở cách vách, lắng tai nghe thử thì thấy hình như có tiếng nói chuyện ngoài sân.

Tiếng nói chuyện? Lâm Du nhảy phốc dậy ngay.

"Kiến Kinh mà vào đông là tuyết dày cả mét, rét buốt xương."

Lâm Du mở cửa ra thì thấy trong góc sân có một chậu lửa, chú Phú đang cầm kìm gấp đảo than trong chậu. Văn Chu Nghiêu đang ngồi xỏm bên cạnh, khoác áo bông màu xanh quân đội của chú Phú, khuôn mặt được ánh lửa phủ một vàng sáng vàng ảm áp.

Tuổi của thầy Phú còn lớn hơn cả các anh em Lâm Bách Tông, chú vẫn giữ vài thói quen từ khi còn theo ông cụ. Chẳng hạn như vô cùng cung kính với bà cụ, cảm thấy bọn trẻ đều là chủ nhân tôn quý, chẳng hạn như không thích thiết bị sưởi ấm hiện đại, đông tới vẫn quen dùng lửa than để giữ ấm.

"Chú Phú, hai người làm gì vậy?" Lâm Du hỏi.

Chú Phú ngẩng lên thấy cậu liền vẫy tay gọi cậu qua, "Bố con mới nhập một lô gỗ Sưa từ miền nam lên, sẽ đi nhập hàng suốt đêm, mẹ con không yên lòng nên cũng đi theo. Sợ hai đứa mới dọn sang đây chưa quen chỗ nên chú tới xem thử."

Nói rồi ôm lấy Lâm Du đang sà tới, hỏi: "Sao vậy? Không quen chỗ thật à?"

"Quen ạ." Lâm Du nói, phòng của cậu được dời nguyên si cách trang hoàng bày trí sang, thật ra không khác gì mấy.

Chú Phú nắm tay cậu đưa tới gần chậu than hơn, chỉ Văn Chu Nghiêu nói với cậu: "Anh con thì không ngủ được thật, lúc chú đến anh đang ngồi trong phòng."

Lâm Du nhìn sang người vẫn lặng thinh bên cạnh.

"Anh ấy ngủ không ngon." Lâm Du nói.

Văn Chu Nghiêu rời mắt khỏi chậu than, nhìn về cậu.

Lâm Du: "Em biết hết, trước đây lúc chúng ta ngủ chung cả đêm anh chẳng ngủ được bao nhiêu."

"Không buồn ngủ mà thôi." Văn Chu Nghiêu lên tiếng.

Lâm Du trầm nghĩ anh lừa ai đấy hả?

Vừa ngủ là gặp ác mộng, giật mình, rồi mở mắt tới sáng.

Cậu cũng đoán được nguyên nhân đại khái, vừa trải qua một biến cố lớn như vậy, hiện giờ lại bước vào một hoàn cảnh đông người như nhà họ Lâm, là cậu cậu cũng khó ngủ.

Chú Phú lo lắng nhìn Văn Chu Nghiêu rồi nói: "Vẫn ngủ không ngon à? Sao

con không nói, không phải chuyện nhỏ đâu, con còn nhỏ như vậy cơ thể sẽ không chịu nổi."

Văn Chu Nghiêu: "Không sao, chắc mấy hôm nữa là hết thôi ạ."

"Chú Phú, chú có thuốc không?" Lâm Du quay sang hỏi.

Chú Phú trầm ngâm chốc lát rồi nói: "Ngủ không ngon không thể uống thuốc lung tung được, huống chi anh cả con còn nhỏ mà. Nhưng mà lúc trước bà nội con có tìm được một vị thầy thuốc trung y chữa bệnh đau nửa đầu, ông ấy giỏi lắm. Ngày mai chú đi hỏi xem bốc ít thuốc về dưỡng lại được không."

Lâm Du đang muốn đúng phương pháp này, ấn đường Văn Chu Nghiêu khi trưởng thành lúc nào trông cũng ưu tư nặng nề, không giống người ngủ ngon giấc chút nào.

Nếu nguyên nhân bắt đầu từ lúc này thì dù không chữa được trong hai ba tháng, Lâm Du không tin bỏ ra hai ba năm cũng không chữa được.

Chú Phú thấy gió lớn liền giục cả hai: "Được rồi, muộn lắm rồi, mau đi ngủ thôi."

Lâm Du đứng lên ngay, chạy bình bịch theo sau mông Văn Chu Nghiêu.

Tới cửa, Văn Chu Nghiêu dừng chân quay lại nhìn cậu.

Lâm Du vỗ cậu ta: "Đi thôi, anh làm gì vậy?"

"Đây là phòng của anh." Văn Chu Nghiêu nói.

"Em biết, em ngủ với anh."

Văn Chu Nghiêu đứng sừng sững tại chỗ, nói rằng: "Không cần đâu."

Lâm Du nào có buồn nghe nhiều như thế, cậu lách vào từ khoảng trống bên cạnh, không nhìn đông ngó tây gì mà lúi thẳng tới giường, đạp giày ra, lên giường, đắp chăn. Lúc Văn Chu Nghiêu vào thì cậu đã nằm ngoan như cún rồi.

Chiếc chăn này mới, có mùi rất dễ chịu.

Lâm Du kéo chăn che nửa mặt, nói với Văn Chu Nghiêu đang đứng bên giường: "Được rồi, em thừa nhận, đổi chỗ mới nên em sợ."

Văn Chu Nghiêu nhìn cậu một lúc, có vẻ tin, cậu ta cởi giày im lặng lên giường nằm xuống.

Lâm Du tự giác nhích vào trong.

Nửa đêm Lâm Du lại bị tiếng thở dồn dập làm thức giấc, cậu bò dậy nhìn người nằm cạnh. Hiển nhiên Văn Chu Nghiêu đang nằm mơ, chân mày cau chặt, hai tay nắm chặt chăn, tóc ướt đầm vì mồ hôi.

Lâm Du cũng không biết phải xử lý tình huống này thế nào nữa, cậu thử gọi cậu ta dậy.

"Anh... anh, Văn Chu Nghiêu, anh dậy đi." Lâm Du lắc cánh tay cậu ta.

Không ngờ ngay giây sau đó cậu bị hất mạnh ra, bây giờ cậu nặng chưa tới hai mươi kí, bị đẩy mạnh như thế làm cả người lật nhào ra sau, đầu đụng cốp vào thanh gỗ.

Đúng là quả báo mà, Lâm Du nghĩ, cậu vừa đá người ta một cái là bị anh mình cho một cục u.

Tiếng Lâm Du đập đầu vào thanh gỗ cuối cùng cũng làm Văn Chu Nghiêu tỉnh giấc. Cậu ta ngồi trên giường, nhìn nhìn Lâm Du mới lật nghiêng qua chưa bò dậy được, hoang mang không nắm được tình hình.

Đầu Lâm Du hơi đau đau, cậu đưa tay sờ, ôi có u lên thật này.

Lâm Du nhìn Văn Chu Nghiêu, hỏi cậu ta: "Anh sau vậy? Còn đánh em nữa."

Hiện tại cậu đang trong dạng "bé sữa", không cần phải cố ý giả vờ, chỉ cần xoa đầu nhìn người khác chăm chú là đã trông tủi thân lắm rồi. Rõ ràng bị làm đau mà vẫn cố nhịn không khóc.

Đến đây Văn Chu Nghiêu mới phản ứng lại được. "Qua đây." Cậu ta gọi.

Lâm Du lăn về lại, đụng vào ngực Văn Chu Nghiêu.

Cậu hỏi: "Anh lại gặp ác mộng à? Anh mơ thấy gì thế?"

Văn Chu Nghiêu kéo chăn đắp lên cho cậu, đưa tay xoa ót cho cậu, hỏi: "Ở đây à?"

"Ừm." Tiếng Lâm Du bị ngộp trong lớp áo ngủ trước ngực cậu ta, cậu nói: "Hơi đau, anh xoa cho em đi."

Văn Chu Nghiêu chậm chậm xoa đầu cho cậu thật.

Lâm Du: "Anh chưa nói anh mơ thấy gì."

"Quên rồi."

"Không thể nào."

"Quên thật rồi."

Văn Chu Nghiêu hỏi còn nhỏ mà đã khó dụ thế này rồi, Lâm Du nghĩ.

Nhưng Lâm Du cũng đoán được bảy tám phần thứ gì đã ám ảnh cậu ta mãi không xua đi được trong mơ, dù sao bản thân cậu cũng là người bị ác mộng đeo bám dai dẳng. Chỉ có thể nói rằng trong cơ thể cậu là linh hồn của một người trưởng thành, dù cậu nỗ lực thích ứng với bản thân của hiện tại đến mấy, đều không thể thay đổi được những ký ức đã khắc sâu trong đầu.

Không một ngày nào cậu không phải sống trong cảm giác khủng hoảng, chỉ là cậu giỏi che giấu hơn Văn Chu Nghiêu vẫn còn là trẻ con thôi. Lâm Du cũng không miễn cưỡng, cậu vòng tay nắm lấy bàn tay Văn Chu Nghiêu đang xoa đầu cho mình rồi nằm xuống nói: "Được rồi, vậy anh nắm tay em ngủ. Mẹ em nói lúc em bệnh cứ hay khóc trong mơ, mẹ em nắm tay em thế này, rồi gọi tên em, em sẽ thức dậy. Nếu anh sợ cứ gọi em."

Văn Chu Nghiêu ừm một tiếng, lần này cậu ta không tránh đi.

Đêm hôm ấy trôi qua yên bình, ngủ một giấc đến sáng.

Lúc Lâm Du dậy Văn Chu Nghiêu đã không còn trên giường.

Buổi sớm mai sương giá hãy còn đọng trên mái hiên, hai chiếc lu nước to trong sân cũng đóng một lớp băng dày.

Trẻ con trong nhà họ Lâm đều phải làm bài tập buổi sáng, dù là trời đông rét mướt hay ngày hè oi nực đều phải dậy rất sớm để học các kỹ thuật điều khắc cơ bản với Lâm Bách Tòng hoặc chú Phú.

Lâm Du vừa qua cơn bạo bệnh nên Lâm Bách Tòng chưa vội bắt cậu dậy sớm.

Hôm nay vừa bước vào nhà ăn là Lâm Du ngửi thấy mùi thuốc Trung y quen thuộc.

Tới cửa nhà bếp thì cậu thấy Dương Hoài Ngọc mẹ mình, thấy cả ấm sắc thuốc bằng gốm đang sôi ùng ục trên lò nhỏ, cậu hỏi: "Mẹ, thuốc này sắc cho anh cả sao?"

Nói rồi định đến gần xem thử.

"Đúng rồi, chú Phú của con đi lấy về từ sáng sớm đó." Dương Hoài Ngọc vừa nói vừa quay lại, thấy động tác của cậu thì giật mình chạy đến bế bổng cậu lên, nói: "Mới định làm gì vậy?! Nóng lắm đó!"

"Mẹ." Giờ Lâm Du đã buông xuôi với thái độ lo lắng quá mức của người nhà,

cậu nói: "Con biết nóng mà, con cũng đâu định đụng vào."

"Sau này tránh xa ra một chút."

Dương Hoài Ngọc hoảng hồn lừa cậu ra khỏi bếp, xua đuổi: "Đi, đi ra sân trước tìm bố con đi. Mới sáng ra mẹ đã nghe tiếng bọn Lâm Thước kêu đau vì bị đánh tay rồi, hôm nay con không phải học sớm thì đi hóng chuyện đi." Lâm Du đành phải ra sân trước.

Hiện tại sân trước đang đông vui lắm.

Văn Chu Nghiêu đang luyện Thái Cực với chú Phú trên sân cỏ. Lâm Du đứng cạnh cửa xem một hồi, phát hiện Văn Chu Nghiêu đánh cũng đâu ra đó lắm. Chú Phú cũng có vẻ hài lòng, đánh hết một bài còn vỗ vai khen cậu ta mấy câu.

Hai anh em Lâm Thước và Lâm Hạo đứng trên bậc thang đá trong sân, trời rét buốt làm nước mũi cả hai chảy ròng ròng, mà còn không dám lau, cùng chìa hai bàn tay bị đánh đỏ ra nhìn Lâm Bách Tòng đang đứng chấp tay sau lưng trước mặt, nói: "Bác cả, bọn con không dám lười biếng nữa đâu!"

Lâm Bách Tòng vẫn không tha, nghiêm khắc nói: "Còn ba cái nữa, đánh xong rồi tính."

Lâm Du đứng đó, xem rất lâu, rất lâu.

Gần đến cuối năm rồi, Lâm Bách Tòng làm xong lô hàng hiện tại cũng sẽ dừng lại nghỉ ngơi chờ qua năm mới nhận đơn tiếp. Một ngày tới nhà họ Lâm sẽ đón rất nhiều khách. Tụ họp lại với nhau, nghĩa là năm mới sắp đến rồi.

Lâm Du đột ngột bị ai đó bế lên từ phía sau.

Thời tiết này mà cô út Lâm Mạn Xu còn mặc áo lông chồn, mang giày cao gót trang điểm tỉ mỉ, cô bế cậu lên rồi nói: "Em bé, trốn ở đây một mình nhìn gì đó."

"Xem Lâm Thuốc với Lâm Hạo bị đòn."

Lâm Mạn Xu cười khanh khách, "Đánh nhau xong còn thù dai à?"

"Đâu có." Lâm Du phủ nhận.

Cậu nhìn Lâm Mạn Xu của hiện tại, thật sự không dám tưởng tượng cô út xinh đẹp lộng lẫy này của cậu, sau này sẽ vì gặp phải một tên đàn ông mà trải qua cả một chuỗi ngày tháng đen tối mang thai trước hôn nhân, cưới xong chồng lại **đọa đì**, trong vòng mười năm ngắn ngủi đã bị giày vò đến đánh mất hoàn toàn sự hào hoa phong nhã này.

Lâm Mạn Xu nói: "Cả đám con trai đó có gì hay mà xem, đi, cô út dẫn con tới phòng bà nội. Cô biết bà mới được bạn tặng một hộp bánh của Bát Bảo Trai, dẫn con đi ăn."

Bánh trái của Bát Bảo Trai nức tiếng khắp Kiến Kinh, thường ngày muốn ăn cũng không được.

Lâm Du đáp: "Dạ, không chừa cho bọn họ cái nào!"

"Đúng, không chừa cho ai hết!"

Ngày tháng hiện tại đẹp biết chừng nào, đẹp đến độ Lâm Du chỉ muốn khung cảnh dừng lại, thời gian ngừng trôi.

Nhưng rất nhiều thứ đang chờ đợi cậu phía trước.

Lâm Du biết rõ bản thân mình là ai, cũng biết mình phải làm gì.

Tối hôm ấy một hộp bánh xuất hiện trên bàn trong phòng Văn Chu Nghiêu, giấy gói màu xanh lá nhạt được vẽ trang trí bằng tay, nhìn biết ngay không phải của rẻ.

Lâm Du muốn dỗ trẻ.

Nhưng cuối cùng bánh vẫn vào bụng cậu hết, còn ngồi trên giường của Văn

Chu Nghiêu mà ăn, làm vụn bánh rớt đầy giường.

Lý do là Văn Chu Nghiêu không thích ăn đồ ngọt.

Ngoài ra, cậu lại bị Văn Chu Nghiêu hắt ra.

Còn bị hắt bay thẳng xuống giường.

Chương 5

Sang xuân là Lâm Du phải bắt đầu đến trường, Văn Chu Nghiêu vào thẳng lớp cuối cấp. Cậu ta không cần phải làm bài tập buổi sáng như anh em nhà họ Văn nhưng cũng rời giường dậy từ rất sớm.

Những tố chất hơn người của Lâm Du dần lộ ra.

Chẳng hạn như cậu bớt dần trạng thái cực kỳ nhõng nhẽo với người nhà, ai bé cũng ườn ra trong lòng người đó làm nũng, không chịu làm gì thì khóc nhè, thích được dỗ dành của thời điểm vừa khỏi bệnh.

Thật ra hiện tại cũng còn thế, nhưng vẫn có điểm khác.

Cậu sẽ rất cần cù, dạng ép mình cặm cụi khắc khổ trong vô thức.

Cậu có thể trốn trong phòng làm việc của Lâm Bách Tông suốt cả ngày, làn da mỏng manh của trẻ con chẳng mấy đã bị các loại công cụ, dao khắc cạ rách da chảy máu. Lần nào Dương Hoài Ngọc thấy cũng mắng Lâm Bách Tông quá nhẫn tâm.

Nhưng khi tư chất nổi trội ấy được cộng thêm sự chăm chỉ, trình độ tay nghề sẽ tăng tiến rất nhanh, dù bị vợ mắng Lâm Bách Tông vẫn cười rất vui mừng được.

Con trai của Lâm Bách Tông ta, được sinh ra để điều khắc gỗ.

Thành tích học tập ở trường của Lâm Du thì luôn bình bình, không cao

không thấp.

Cậu không phải thiên tài có IQ siêu cao gì đó, càng không muốn ỷ mình lớn tuổi mà vợ lấy cái danh thần đồng. Cho nên cậu cố ý không chế để đi từng bước một trên con đường thích hợp với lứa tuổi này.

Mùa hè năm ấy, Văn Chu Nghiêu cao vọt lên thấy rõ.

Lâm Du vẫn là bé con năm lùn, bỏ đi lớp vỏ béo núc ních của cả mùa đông, bé cánh cụt hoàn toàn biến thành viên trôi nước. Làn da trắng sữa vì trốn trong phòng suốt thời gian dài nhìn là muốn cắn một miếng.

Chiều hôm ấy mặt trời vừa xuống núi, trên con đường cách đường Thịnh Trường hai ngã tư có đánh nhau.

Một toán oắt con co giò chạy như chó hoang, cặp sách trong tay bị tung vút lên cao, có cái không kéo dây kín nên sách vở rớt lung tung khắp nơi.

Một toán khác đuổi theo sau lưng chúng nó.

Toán phía sau trông lớn hơn nhóm phía trước, vừa đuổi vừa hét: "Mấy thằng phía trước, mấy đứa mà không đứng lại nữa là chết chắc! Có nghe không!"

Thế là khi Lâm Du đeo cặp sách về nhà thì thấy cảnh như sau.

Hai anh em Lâm Thước Lâm Hạo và mấy đứa nhỏ khác con nhà hàng xóm trên đường Thịnh Trường bị nhốt vào góc tường, đứa nào trông cũng ngu si, bị một đám người đẩy qua đẩy lại.

Mà vừa khéo, ngày hôm ấy Lâm Du không về cùng Văn Chu Nghiêu.

Lớp cuối cấp phải học thêm nên Lâm Du về trước.

Mấy đứa nhỏ lớn hơn trong góc tường vẫn đang cười cợt, "Chạy đi, sao mày không chạy nữa? Lâm Thước mày tưởng mày giàu lắm mà. Nghe nói nhà họ Lâm của mày giàu lắm hả, cho các anh chút coi, hôm nay thôi không đánh bọn mày nhé?"

"Đúng đúng, xem như biếu tặng các anh mày đi."

Đang làm ầm ĩ thì cả bọn nghe thấy ai đó nói: "Tiền của nhà họ Lâm, sẽ cho ăn mày bên lề đường, cho người nghèo bị bệnh, nhưng bảo cho đám côn đồ từ nhỏ đã học hư như mấy người thì đúng là nằm mơ."

Lâm Du không lạ gì đám nhóc này nữa.

Gần đây có một trường cấp hai hạng thấp, đám l ưu manh con này cơ bản đều xuất thân từ đó.

Dù sao thì nguyên do đời trước Lâm Thước triệt để sa chân vào đầm lầy cũng có liên quan trực tiếp với việc về sau chơi cùng đám người này.

Nam sinh cầm đầu để kiểu tóc dập xù thịnh hành nhất thời đó, tóc mái dài che hết một con mắt xuống tận cằm. Để Lâm Du đã từng lăn lộn trong những ngày tháng tân tiến nhất của thế kỷ 21 nhìn thấy đúng là quá tàn ác với đôi mắt cậu.

"Ai đây?" Thấy có người lên tiếng, tên cầm đầu nhìn sang Lâm Du. Thấy rõ người đang đứng cách đó vài mét thì cả đám cười hô hố lên hết sức lố lăng, có người hỏi: "Nhóc con, mày dứt sữa chưa thế?"

"Chưa đâu." Lâm Du bước tới vài bước, "Tôi uống sữa mà lớn còn biết cướp tiền là phạm pháp, cục cảnh sát chỉ cách chỗ này một con đường, tôi đã bảo bạn đi gọi cảnh sát rồi."

Dù sao cũng còn nhỏ, nghe tới cảnh sát là đứa nào cũng e dè và sợ sệt.

Có đứa nói nhỏ với đứa cầm đầu: "Anh Toàn hay hôm nay thôi vậy? Máy thẳng này không trốn được đâu, hôm khác tính sổ chúng nó?"

Lúc bọn chúng bàn bạc với nhau, Lâm Du đã chạy đến cạnh hai anh em kia.

Lâm Thước liếc mắt nhìn cậu, "Em tới đây chi? Ai bảo em nhiều chuyện?"

"Anh tưởng em muốn chắc?" Lâm Du đảo mắt lườm cậu chàng, nói nhỏ: "Vụ gọi cảnh sát là bịa đó, lát nữa em bảo chạy là chạy, nghe không?"

"Ai thèm nghe lời em?" Lâm Thước phì mũi hừ một tiếng.

Lâm Du nhìn khuôn mặt lì lợm bị rách cầm của cậu chàng, nếu có thể, cậu thật sự rất muốn tát vào ót Lâm Thước một cái.

Nhờ sống lại một lần, cậu mới phát hiện thì ra từ khi còn nhỏ ông anh họ này đã rất chướng tính.

Có lẽ do ảnh hưởng thì chú thím hai, nên luôn nghĩ ắt hẳn tay nghề của mình hơn cậu một bậc. Nhưng trong nửa năm nay, sự tiến bộ của Lâm Du có thể thấy được bằng mắt thường, thậm chí khả năng thiên phú còn nổi tiếng trong toàn giới.

Khiến cho gần đây Lâm Thước thấy cậu là cứ lườm nguýt nhát gừng.

Lâm Hạo thì nhát hơn Lâm Thước, đưa tay kéo kéo ba lô của Lâm Thước nhăn nhó nói: "Chúng ta nghe lời Tiểu Du đi anh, em không muốn bị đánh."

Lúc này thì lại chịu gọi cậu là Tiểu Du.

Lâm Thước còn chưa kịp đồng ý thì bọn họ đã khiến mấy tên lưu manh con kia chú ý.

Một đứa gầy như cây sào mặt rỗ chằng chịt chỉ vào Lâm Du hô to: "Anh Toàn chắc chắn thẳng ôn này nói dối, từ nãy em đã phát hiện, nó đi có một mình, bảo ai đến cục cảnh sát được chứ?"

Đại ca đầu sư tử quay lại, nghiêng răng nhìn Lâm Du, "Thằng oắt mày dám

lừa ông à?"

Rồi túm lấy cổ áo Lâm Du suýt chút nhấc bổng cậu lên.

Lâm Du ngoái đầu cắn phập vào cánh tay nó, tranh thủ lúc nó thét lên liền cởi ba lô xuống ném vào mặt nó, hô to với những người khác: "Chạy!"

Lúc này Lâm Thước không đấu võ mồm với cậu nữa, trông có vẻ chần chừ như định đến cứu cậu.

Lâm Du: "Về gọi người tới!"

Đến đây Lâm Thước mới nghiêm túc nhìn cậu rồi dẫn cả đám sai chân chạy đi.

Trong tình huống này Lâm Du hoàn toàn không có khả năng thoát được, một giây sau cậu bị ném bay ra. May mà cậu có kinh nghiệm, biết cuộn người lại nên không đập trúng đầu, nhưng cánh tay đã đập thẳng vào bức tường đá bên đường với độ cong vắn vẹo.

Khi cảm giác đau đớn kịch liệt truyền tới, Lâm Du biết có thể xương cốt gặp chuyện không lành rồi.

"Mẹ, sao thằng nhỏ này không khóc vậy." Một đứa lưu manh thấy Lâm Du bò dậy mà không rên tiếng nào liền nói.

Một đứa khác tiếp lời: "Có gì khó đâu, không khóc thì đánh cho khóc."

Đứa được gọi là anh Toàn bị cắn một cái nên giờ đang rất tức tối. Nó đi tới góc đường đá vào Lâm Du bằng đôi giày thể thao bẩn thỉu, cúi xuống hỏi cậu: "Thằng oắt mày câm rồi hả?"

"Lấy chân ra." Lâm Du nói.

"Hơ, hù tao hả?" Anh Toàn phì cười mấy tiếng rồi quay lại nói với đám sau lưng: "Mấy thằng mày nghe thấy chưa? Thằng oắt đó hù dọa tao kìa."

Cả bọn cười hùa theo, một đứa đầu sư tử khác vội đi tới nói: "Anh Toàn, sao em thấy mắt thằng nhỏ này này quái quái, anh coi kìa, nó cứ nhìn mình vậy làm em rợn hết cả người."

Đứa được gọi là anh Toàn nhấn mạnh chân xuống.

Tuy nó cũng cảm thấy thằng nhóc này nhìn mình trông hơi rờn rợn, đặc biệt là khi bảo nó lấy chân ra, nhưng nó không muốn chịu thua hay thừa nhận mình sợ một thằng nhóc con bé xíu.

Nó vừa nghiêng chân vừa nói: "Nhìn gì mà nhìn? Nhìn nữa tao móc mắt mày ra đó!"

Có lúc độ tuổi thật sự không ảnh hưởng đến sự thiện ác của con người.

So với những mưu mô lừa lọc, bẫy rập ám hại sau lưng trên thương trường mà Lâm Du từng đối diện trong tương lai, ác ý được thể hiện rõ ràng thế này trực diện đến độ khiến cậu cảm thấy thật xa lạ.

Tuy là vẫn khiến người ta chán ghét như nhau.

Lâm Du đã nghĩ hôm nay mình chắc chắn sẽ bị tấn một trận vì đám nhóc con Lâm Thuốc, kết quả là khi một cái ba lô đen bay từ xa tới đập chính xác vào đầu anh Toàn, trận đòn này lại chẵn chẵn không thành. Anh Toàn cũng phần nộ xoa đầu, "Mẹ kiếp lại ai nữa!"

"Tao." Tiếng nói vang lên sau lưng cả bọn.

"Lại một thằng chán sống à." Anh Toàn nghiêng răng nói.

Chỉ nhìn bề ngoài thôi thì giống tới nạt mạng thật.

Cái người mặc sơ mi trắng tươm tất sạch sẽ đó, xét tuổi tác lẫn số lượng đều không bằng bọn họ. Nhưng khi cả đám tách ra để lộ người đang bị giấu trên đất, chính đứa nhỏ chưa lớn hẳn đó đã sầm mặt lại.

Rồi ra tay cũng chỉ chuyện trong chớp mắt.

Đầu anh Toàn cúi xuống đất, khi bị bẻ chân kêu la thảm thiết hẳn nó vẫn chưa làm rõ được tình hình.

Thân hình Văn Chu Nghiêu như một chú dê con linh hoạt, tóc ngắn, khuôn mặt hãy còn non trẻ, nhưng ngũ quan đã có đường nét mày kiếm mắt ưng, đứng giữa một đám lưu manh la liệt quả thật có thể trực tiếp bắn ra mấy chữ to căn chính miêu hồng.

Vốn dĩ Lâm Du thấy chỉ có mình Văn Chu Nghiêu còn hơi lo lắng, nhưng thấy cậu ta ra tay gọn gàng dứt khoát thế thì lập tức từ bỏ động tác ngồi lên.

Vì mẹ kiếp tay thật sự rất đau.

Đây là lần đầu tiên Lâm Du thấy Văn Chu Nghiêu đánh nhau.

Chuyện hoàn toàn ngoài dự kiến, nhưng dường như đã nằm trong dự liệu của cậu.

Dù sao thì cậu ta cũng chỉ đánh Thái Cực với chú Phú được mấy ngày đầu, về sau mỗi khi nhóm Lâm Du luyện tập buổi sáng, người ngoài sân đều đang tập thể lực căn bản.

Bằng một bài võ quân đội tương tự với bài cậu từng học trong kỳ quân sự ở Đại học, nhưng lại không hoàn toàn giống.

Người nhà họ Lâm không lấy gì làm lạ, vì ai cũng biết nhà họ Văn xuất thân từ quân đội.

Từ nhỏ Văn Chu Nghiêu đã theo bên cạnh cha ruột, thói quen sinh hoạt đương nhiên sẽ khác con cháu nhà họ Lâm.

Đôi khi Lâm Bách Tông thấy Lâm Du trốn trong phòng làm việc cả ngày còn cố ý xua cậu ra học với Văn Chu Nghiêu. Cậu đã rất nghiêm túc quơ quào vài hôm thật, Lâm Bách Tông bảo nhìn mềm nhũn như cái gối thêu hoa, không có xíu lực nào.

Lâm Du thật không còn sức để than, cậu còn nhỏ mà, động tác dứt khoát được bằng nào chứ.

Ban đầu Văn Chu Nghiêu cũng dạy dỗ rất tận tâm, gương mặt shota mười tuổi nghiêm nghị đích thân dạy từng chiêu từng đòn, không lơ tay chút nào.

Sau đó lúc ngủ ban đêm, cũng là Văn Chu Nghiêu vô tình phát hiện trên người cậu bầm đen bầm đỏ. Da cậu quá non, lỡ ấn vào lấy dấu rồi là cả tuần sau cũng chưa tan. Về sau Văn Chu Nghiêu thẳng thắn bảo cậu thôi đừng học nữa.

Lâm Du được thanh thoi còn mừng, cậu thật sự không có hứng thú với quyền cước.

Nhưng Lâm Du thật sự không ngờ được, những thứ cậu ta luyện tập thường ngày khi dùng trong thực tế lại hiệu quả đến thế.

Lúc Văn Chu Nghiêu thở d0c đi tới trước mặt cậu, trán cậu ta đã toát mồ hôi mịn.

Văn Chu Nghiêu đứng ngược hướng ánh chiều còn sót lại, lia mắt nhìn từ đầu xuống chân Lâm Du, cuối cùng dừng trên cánh tay không nhúc nhích của cậu.

"Dậy nổi không?" Cậu ta hỏi.

Lâm Du: "Không ổn lắm, anh, kéo em một cái đi."

Lâm Du chìa cánh tay không bị thương về phía Văn Chu Nghiêu, còn cười cười với người ta.

Văn Chu Nghiêu không kéo cậu là cậu liền: "Nhanh nào, em đau chết mất thôi... Văn Chu Nghiêu."

Có lúc cậu cũng sẽ gọi cậu ta là Văn Chu Nghiêu, biểu thị cậu sắp nổi giận.

Đường Thịnh Trường được lát bằng đá xanh nguyên tảng, mặt đường rất

rộng.

Văn Chu Nghiêu cõng Lâm Du đi sát bên bờ tường, đeo chéo ba lô của hai người trên cổ.

Một cánh tay của Lâm Du phải buông thõng xuống, nhưng vẫn lắc chân giõn trên lưng người ta.

"Nằm yên." Văn Chu Nghiêu vỗ cậu.

Lâm Du đang rất vui vẻ, cậu nói: "Em đang thấy vui mà."

Cậu cũng không cần ai phải hiểu, cảm giác tan trường, gặp chút phiền phức, nhưng vẫn có thể lắc lư bước lên con đường về nhà dưới ánh tà dương cùng người này.

Lâm Du: "Đã nói là em tự đi được rồi mà."

Văn Chu Nghiêu: "Em ngậm miệng lại đi."

"Anh lại giận à?" Lâm Du thở dài, "Em biết ngay là anh sẽ giận mà, Văn Chu Nghiêu, anh tập được cái tính ngang ngược đó từ bao giờ vậy? Em đối xử với anh còn chưa đủ tốt à?"

Văn Chu Nghiêu: "Em xuống đi."

"Không, giờ em hết muốn xuống rồi." Lâm Du ôm chặt cổ người ta, trêu chọc: "Anh cả, anh ơi, anh, anh trai nhỏ, anh cười cái đi nà."

Trong nửa năm này, Văn Chu Nghiêu mới mười tuổi đã gặp phải phiền phức lớn nhất đời của mình.

Lâm Du là một đứa nhỏ có hành vi rất ấu trĩ, rất khó ứng phó, ngày nào cũng quần sau mông cậu ta nhắc uống thuốc như con cún con, một ngày ba bữa, không sót bao giờ.

Lại còn nói nhiều.

Đối phương mà ngậm miệng cậu vẫn có thể nói huyền thiên mãi cho đến khi người ta không nhịn được nữa phải mở miệng ra.

Cậu luôn rất thích thú với trò chơi này.

Lúc Lâm Thước Lâm Hạo dẫn theo một nhóm người rất đông chạy tới phía trước, Lâm Du đang nằm sấp trên vai Văn Chu Nghiêu nói: "Anh, anh xem, đây chính là ước nguyện đời này của em. Anh phải cười nhiều một chút, phải thật sự vui vẻ."

Đôi khi Văn Chu Nghiêu cũng không hiểu được cậu, chẳng hạn như bây giờ.

Nhưng cậu ta sẽ có cảm giác trong thời khắc này đưa bé ấy cách mình rất xa, xa tới độ không một ai chạm đến được.

Xa đến mức cậu ta vô thức siết chặt người đang cõng trên lưng hơn một chút.

Một thuật ngữ chính trị được dùng rất phổ biến trong thời kì cách mạng văn hóa, chỉ những con em trong tù gia đình có xuất thân tốt, sinh dưới thời Trung Quốc đổi mới, không bị ảnh hưởng của tư tưởng cũ, tương lai nhất định sẽ phát triển tốt, đi theo con đường cách mạng.

Chương 6

Dịch: Uyên Uyên

Chương 6

Cánh tay Lâm Du trật khớp làm cho cả nhà nháo nhào hết lên.

Được gọi là thợ thủ công, vậy quan trọng nhất là gì, là tay.

May mà tình trạng của cậu không quá nghiêm trọng, lại là trẻ con, cơ thể đang phát triển. Chỉ cần giữ gìn một thời gian, không để bị thương lần thứ hai là sẽ không để lại vấn đề gì lớn.

Đây là lần đầu tiên toàn bộ gia tộc họ Lâm tập hợp trong đại sảnh họp gia đình từ khi Lâm Du trùng sinh.

Tuy chủ gia đình là Lâm Bách Tông, mấy năm nay bà cụ cũng ít khi ra ngoài ngoại trừ đi thăm các chị em của mình, nhưng Lâm Du xảy ra chuyện, bà cụ là người đầu tiên lôi người làm cha Lâm Bách Tông ra mắng cho một trận.

Đêm hôm khuya khoắt, đèn đuốc trong sân vẫn sáng choang.

Bà cụ ngồi trên chiếc ghế gỗ sưa cao nhất, quay sang nói với Lâm Trường Xuân: "Cả anh nữa! Anh cũng đã bằng tuổi đầu rồi, cả ngày không làm được bao nhiêu, chỉ lo chơi chó đá gà ngoài đường. Lâm Thước và Lâm Hạo là con trai của anh, ra ngoài gây chuyện cũng phải trách người làm bố như anh không biết làm gương. Anh xem xem bây giờ đã thành thể nào rồi."

Lâm Trường Xuân cũng chẳng nhỏ hơn Lâm Bách Tòng là bao.

Lâm Du ngồi trên ghế nhỏ bên cạnh, vừa ăn quýt Văn Chu Nghiêu lột vỏ cho vừa hào hứng nhìn bậc cha chú có tuổi rồi vẫn bị bà cụ mắng cho không dám ngẩng đầu như con cháu trẻ dại.

Cậu xem quá nhập tâm, nghe chú hai nói con biết lỗi rồi còn suýt chút sặc hột quýt trong miệng.

"Nhả ra đây." Một bàn tay chìa tới dưới cằm.

Văn Chu Nghiêu thấy cậu chỉ lo xem không phản ứng với mình liền vỗ nhẹ chiếc cằm còn nóng nính của cậu, lặp lại: "Nhả ra."

Lâm Du vừa nhè hột vừa nói nhỏ với Văn Chu Nghiêu: "Lần đầu tiên anh thấy bà nội nổi giận đúng không?"

Văn Chu Nghiêu ừ một tiếng, tiện tay cầm chiếc khăn không biết lấy từ đâu ra lau miệng cho cậu.

"Vậy anh phải xem cho kĩ." Lâm Du đang bị lau miệng giọng ồm ồm.

Khi còn trẻ bà cụ cũng nổi tiếng tứ phương, xinh đẹp lại đáo để, rất có khiếu kinh doanh. Cưới chồng là người thợ thủ công chỉ biết vui đầu trong phòng làm việc, bà cụ vừa nuôi dạy bằng ấy con cái vừa quản lý việc kinh doanh. Có thể nói, trước khi anh em Lâm Bách Tòng trưởng thành, bà cụ đã góp công lớn vào vinh quang trước đây của nhà họ Lâm.

Cả đời bà, đến lúc mất vẫn còn lo âu chuyện vật của con cháu.

Lâm Du ngửa đầu nói với Văn Chu Nghiêu: "Bị mắng là còn nhẹ đó, tiếc là tết này chú ba bận làm ăn không về, anh phải thấy lúc bà nội đánh chú ba

mới biết thế nào là nổi trận lôi đình thật sự."

Chú ba là đứa con không nghe lời nhất trong các anh em, cũng chịu đòn nhiều nhất, khiến bà cụ lo lắng nhất.

Cả đời chú ba không kết hôn, làm nghề buôn bán đồ cổ, toàn giao thiệp với các con buôn cáo già.

Kiếp trước Lâm Du không quá thân với người chú quanh năm xa nhà này. Nhưng cậu nhớ, khi mình công khai với gia đình, chú ba là người duy nhất nói với cậu chỉ cần không thấy thẹn với lương tâm là được.

Những năm đầu khi cậu mới theo Tưởng Thế Trạch rời Kiến Kinh thi thoảng vẫn nhận được thư của chú ba.

Lúc đó tin tức duy nhất Lâm Du biết về gia đình cũng là qua những câu thư từ gãy gọn đó.

Nhưng về sau nhà họ Lâm liên tục gặp biến cố, gia đình ly tán, chú ba cũng bật vô âm tín.

Lần cuối cùng Lâm Du nhận được thư, chú ba nói mình gặp phải chút phiền phức, có thể sẽ ngừng liên lạc rất lâu.

Cuối thư dặn cậu phải sống cho tốt, có đi xa đến mấy cũng phải nhớ đó là nguyện vọng của mọi người trong gia đình.

Lúc đó, rất nhiều người của nhà họ Lâm đã vắng bóng.

Lâm Du biết, phiền phức mà chú ba gặp phải không hề nhỏ như chú nói.

Bấy nhiêu người, có hoặc không có trước mặt, đều lần lượt lướt qua trong đầu Lâm Du.

Cuối cùng hội tụ thành khung cảnh trước mặt.

Lâm Du cứ ngồi như thế, chân không chầm đất.

Rõ ràng một cánh tay vẫn đang treo trước ngực, mà trông lại hài lòng và thư thả thấy rõ, làm nỗi sợ đến bủn rủn của Dương Hoài Ngọc lúc chiều cũng tan đi nhiều, đi đến xoa đầu cậu cười hỏi: "Em bé đang làm gì đó?" "Mẹ, con đang suy ngẫm về cuộc đời." Lâm Du nhắm mắt trả lời.

"Nhóc con này." Dương Hoài Ngọc dở khóc dở cười, cô quay đầu nói với Văn Chu Nghiêu: "Tiểu Nghiêu con đừng có chiều nó quá, mới tí tuổi đầu đã chây lười."

Một bên mắt to tròn của Lâm Du mở ra, cố ý chìa bên tay không bị thương qua ý bảo Văn Chu Nghiêu lau cho mình.

Làm Dương Hoài Ngọc xỉa trán cậu liên hồi.

Văn Chu Nghiêu nói với Dương Hoài Ngọc, "Không sao đâu dì Lâm, mấy ngày này phải cẩn thận một chút."

Dương Hoài Ngọc không phản bác được, xỉa xỉa Lâm Du nói: "Con mèo lười này một vừa hai phải thôi, đừng ý là anh thương mà được voi đòi tiên, con chùng để bố con thấy rồi ăn đòn đó."

Nửa năm nay, Lâm Du đeo dính Văn Chu Nghiêu ăn chung ngủ cùng.

Cảm giác tồn tại của Văn Chu Nghiêu trong nhà họ Lâm không mạnh, chủ yếu do cậu ta ít nói, lại không chạy lung tung sinh sự thị phi như bọn Lâm Thước. Nhưng vì Lâm Du thật sự quá đeo anh trai, mỗi ngày trời chưa sáng là tiếng cậu đã vọng ra từ chái phòng phía đông.

"Anh ơi! Đôi vợ em mang tôi qua đâu?"

"Anh ơi! Mai cô kiểm tra bài, câu này em không biết, anh mau qua đây chỉ em đi!"

"Anh ơi!"

"Anh!!"

...

Khiến cho cả nhà họ Lâm trên có bà cụ Lâm, dưới có em trai dì năm vừa sinh năm ngoái, đều biết Lâm Du đeo anh cậu như sam. Cũng khiến cho Văn Chu Nghiêu thường được đẩy vào trung tâm sự việc, ai cũng sẽ nói với cậu ta một câu phải chần em vất vả cho con quá.

Lâm Du, người thật sự vất vả chần trẻ trong thực tế: "..."

Cho nên tới lúc cậu trật tay thì cả nhà cũng chẳng lấy làm lạ về cách hai người đối xử với nhau nữa rồi.

Lâm Thước và Lâm Hạo đang bị phạt đứng cách đó không xa trừng mắt nhìn cậu.

Lâm Du nhìn thấy liền cười hỏi: "Gì nhìn đó? Ngưỡng mộ hả?"

"Ai ngưỡng mộ em?" Lâm Thước trợn trắng mắt lên, "Trật bên bên tay thôi, từ lúc về nhà tới giờ em có tự làm gì chưa?"

"Thấy ngứa mắt hả?" Lâm Du chớp mắt, "Vậy anh qua đánh em đi nè."

Lâm Thước tức đỏ cả mặt.

Cậu chàng vô cùng vô cùng lấy làm khó hiểu, tại sao tất cả người lớn trong nhà đều nói Lâm Du bệnh dậy thì vừa ngoan vừa hiểu chuyện, trong nhà ai cũng cưng. Nhưng rõ ràng tên nhóc đó trở nên đáng ghét vô cùng, dù lần nào nó đã giúp mình, nhưng mình không muốn nói cảm ơn nó một! Chút! Nào! Hết!

Lâm Du gheo trẻ mãi đậm nghiệm.

Văn Chu Nghiêu về cơ bản là không gheo được, Lâm Thước và Lâm Hạo thì

rất thú vị. Đặc biệt là Lâm Thước, hơi tí lại xù lông.

Ít nhất qua nửa năm này, bây giờ Lâm Du thấy cậu chàng không còn đáng ghét như trước nữa.

Văn Chu Nghiêu nhìn Lâm Thước đang gân cổ đỏ mặt bên kia, lên tiếng: "Không muốn bị phạt nặng hơn thì nói chuyện với em ít thôi."

"Em" này đương nhiên là chỉ Lâm Du.

Lâm Thước nhìn sang bên cạnh, quả nhiên thấy bố già Lâm Trường Xuân đang nhìn mình bằng ánh mắt chẳng lành, hiển nhiên là bị bà cụ mắng quá đang định trút vào con trai để gỡ lại mặt mũi.

Lâm Thước nhanh chóng liếc mắt nhìn hướng khác, rồi chợt thấy Lâm Du đang gác cằm trên tay ghế cười.

Cậu chàng tức lên, nói với Văn Chu Nghiêu: "Anh cả, anh nhìn nó kìa, nó có ý đó!"

"Lâm Thước, anh mách gì với anh ấy vậy?" Lâm Du nói: "Anh đừng quên đây là anh của em."

"Xí!" Lâm Thước khó chịu, "Bác cả nói rồi, anh ấy xếp lớn nhất, là anh cả của mọi người. Hơn nữa, em nhìn lại mình đi, em tưởng ảnh thích hầu hạ em lắm chắc."

"Tay em tại ai mà thành thế này, hay là để anh sang hầu hạ nhỉ?"

Trước giờ Văn Chu Nghiêu không tham gia vào mấy trận võ mồm của anh em bọn họ. Mồm miệng Lâm Du lại lạnh như tép, thả ra cho cãi thật thì cậu có thể cho người ta vết thương vô hình nhưng chí mạng mà không mất chút sức lực nào, cuối cùng còn khiến người ngoài cảm thấy cậu mới là người chịu thiệt thòi.

Văn Chu Nghiêu lại chẳng biết cậu quá rồi.

Lâm Thước là người bị hại thâm, nhưng lại càng đánh càng hăng như

gián vậy, thường xuyên gây sự với Lâm Du.

Lâm Du thấy Lâm Thước nhìn nhìn cánh tay trước ngực mình rồi miễn cưỡng ngậm miệng lại. Lâm Hạo cũng kéo tay Lâm Thước nói: "Hai người đừng có gây lộn nữa, cánh tay Lâm Du không cử động được thật mà, anh cả giúp cũng đúng thôi."

Lâm Thước véo tai em, "Ai cho em lên tiếng?"

Lâm Du thấy hai anh em nhà đó lại bắt đầu đánh nhau liền nhìn Văn Chu Nghiêu.

Nhờ trận chiến trong con hẻm mà người này xem như "nhất chiến thành danh", đặc biệt là mấy đứa dở hơi như Lâm Hạo. Giờ nhìn anh cả là ánh mắt lại sùng bái đến muốn xẹt lửa luôn.

Chỉ mình Lâm Du biết, vị trí anh cả nhà họ Lâm, đồng nghĩa với sự ràng buộc của người này và nhà họ Lâm không chỉ là một nén nhang thấp trên mộ phần ngày sau cuối nữa.

Lâm Du đã thật sự nắm chặt được người này.

"Cười gì đó?" Văn Chu Nghiêu hỏi cậu.

Lâm Du: "Đâu có gì, nhớ lại lúc anh đánh nhau thấy ngầu quá đó mà."

"Ngầu hả?" Văn Chu Nghiêu nhìn cậu.

Lâm Du lập tức nghiêm mặt lại, nhe răng, "Em sai rồi."

Gần đây Lâm Du mới luyện thành kỹ năng mới, xuống nước thần tốc.

Đặt biệt là những lúc Văn Chu Nghiêu chưa nguôi giận.

Thậm chí Lâm Du còn nghĩ, tương lai người này mà có bạn gái tuyệt đối sẽ là cao thủ chiến tranh lạnh. Không chừng bản thân mình đã bị bạn trai vút từ trong lòng ra xa tám trăm dặm đường rồi cũng đừng mong nhận ra được

nửa phần nguyên nhân từ sắc mặt anh ta.

Sự nghiệp chần trể của Lâm Du rất thất bại, cậu thừa nhận.

Làm sao cậu chần ra đứa con "tuyệt" như Văn Chu Nghiêu được cơ chứ.

Chương 7

Dịch: Uyên Uyên

Chương 7

Tối đó đó mãi đến khi bà cụ mắng xong rồi, Lâm Du mới kéo Lâm Thước và Lâm Hạo đang không tình nguyện chút nào tới trước mặt bà mà nói: "Bà nội, đừng giận nữa mà, bọn con bảo đảm sau này không dám gây chuyện nữa."

Rồi véo hai người bên cạnh một cái.

Hai cậu chàng nhe răng trợn mắt nhõng nhẽo với bà cụ nói bọn con không dám nữa đâu mà.

Bà cụ xem như mình không hề thấy mấy động tác nhỏ của Lâm Du.

Đứa cháu nhỏ này là đứa bà lo lắng nhiều nhất.

Bà sống cả đời rồi, có loại người nào mà chưa từng gặp đâu. Cậu tuệ cực tất thương dường như luôn ứng nghiệm trên người cậu. Gia đình yêu thương bảo bọc đến mấy cậu cũng có thể trật khớp tay trước mắt cả nhà.

Lâm Du thấy bà cụ cứ nhìn mình mãi với vẻ lo âu liền bước tới gần nói: "Thật mà bà nội, giờ tay con hết đau rồi. Mà giờ có con trông chừng rồi, Lâm Thước các anh ấy mà gây chuyện nữa con chạy về mách bà, để bà nội ra đánh đuổi hết đám bọn họ."

Lâm Du được bà cụ ôm vào lòng trong tiếng ché bới cậu là đứa mách lẻo của Lâm Thước.

Năm này tinh thần bà cụ trông còn rất minh mẫn, tóc luôn được búi gọn gàng. Mấy anh em Lâm Bách Tòng trong nhà vẫn thường hỏi ý bà cụ về các vấn đề lớn nhỏ của chuyện làm ăn bên ngoài lẫn chuyện cư xử vợ chồng.

Bà cụ là người từng trải, lòng dạ rộng rãi, là hạt nhân để cả gia tộc họ Lâm ngưng tụ lại.

Lâm Du không cầu mong gì khác, chỉ mong bà được hưởng niềm vui tuổi già, nhàn rỗi thì dạy dỗ con cái, đỡ phiền não được chút nào hay chút ấy.

Cầu mong bà có thể sống lâu trăm tuổi.

Bà cụ cũng không định dạy con thay con trai, chỉ xoa đầu Lâm Du dặn: "Bà đâu thể trông chừng các con cả đời được. Tuy nhà họ Lâm theo nghề thủ công mỹ nghệ, nhưng sẽ không dạy các con gặp chuyện gì cũng nhịn nhục thối lui." Bà cụ chỉ vào Văn Chu Nghiêu nói tiếp: "Các con nhớ kỹ, làm người thì phải như anh cả của mấy đứa, có bản lĩnh không sợ người khác bắt nạt, đồng thời phải rèn luyện năng lực của bản thân. Tương lai của nhà họ Lâm nằm hết trong tay các con."

Hai anh em Lâm Thước hoang mang ra mặt, chỉ mình Lâm Du, đôi mắt đẹp để quá đổi của cậu đang chứng minh rõ ràng rằng cậu hiểu cả.

Ngược lại trong lòng bà cụ bắt đầu thấp thỏm, bà ôm lấy em bé quý báu của nhà họ Lâm, đổi giọng: "Nhưng Tiểu Du của nhà mình thì không cần, con còn nhỏ mà, trên còn có bố mẹ, còn bao nhiêu là chú thím, có anh có em, con cứ chơi cho vui là được rồi."

Không ngờ kỳ vọng của bà cụ vào cậu trong kiếp này lại giảm sút đến thế, chỉ muốn cậu sống đơn giản tự tại.

Lâm Du nhìn nếp nhăn nơi khóe mắt, mái tóc trắng xóa của bà nội.

Cậu cười ngọt ngào nói: "Dạ, sau này ngày nào con cũng làm biếng, bà nội phải phụ trách trông chừng bố con, đừng để bố đánh con."

"Nó dám à!" Bà cụ trừng mắt phối hợp với cậu.

Hai bà cháu kẻ xướng người hòa, làm chủ gia đình như Lâm Bách Tông muốn giận cũng không được, không giận cũng không được.

Mọi người có mặt đều bật cười.

Cuộc họp gia đình mở ra vì Lâm Du bị trật khớp kết thúc trong bầu không khí như thế. Sau cùng thì Lâm Thuốc với Lâm Hạo cũng không thoát được cú bạt tai của chú hai, thậm chí còn đánh mất tự do cá nhân một quãng thời gian rất dài sau đó.

Lâm Du đi học được các anh lớn luân phiên đón đưa.

Ngoại hình cậu xinh xắn, thấy tay cậu bị thương các bạn trong lớp cũng rất vui lòng hỗ trợ.

Ngày nào Lâm Du cũng bị một đám trẻ con nhân loại không khác gì thiên sứ vây quanh, thế là cậu có người bạn đầu tiên.

Bé trai ngồi sau lưng cậu tên Trương Gia Duệ. Trương Gia Duệ là một cậu nhóc béo ú, cũng là con nhà giàu sụ. Lâm Du thấy ngày nào cậu nhóc cũng có xe đưa đi đón về, các bạn khác ăn uống trong nhà ăn của trường, chỉ mình cậu nhóc này là ngày nào cũng ăn cơm hộp ba tầng đủ món siêu xa hoa mà giúp việc mang tới.

Lâm Du ngồi trên bàn trong nhà ăn, chỉ đưa bàn tay trái không thuận ra để múc một muỗng cho vào miệng.

"Cho cậu ăn cái này nè!" Sau câu nói đầy hào phóng, trong khay của Lâm

Du có thêm một miếng tôm hùm to.

Lâm Du sửng sốt hai giây, nhìn nhóc ú đang nghiêm túc nhìn mình phía đối diện.

Trương Gia Duệ giục: "Ăn đi."

Lâm Du: "..."

"Cho cậu thì cậu cứ ăn đi, đừng khách sáo." Khóe miệng Trương Gia Duệ còn dính hạt cơm, "Món này ngon lắm, đồ nhập khẩu đó, tớ thấy tay cậu gãy rồi nên mới cho cậu đó."

Lâm Du: "Không có gãy, trật khớp thôi."

Cậu dị ứng với tôm hùm, ăn một tí thôi là nổi mề đay khắp người.

Thật ra kiếp trước cậu không bị, chỉ không quá thích ăn mà thôi, nhưng Tưởng Thế Trạch rất thích nên thi thoảng cậu cũng sẽ ăn cùng một ít.

Nhưng kiếp này không biết tại sao mà cậu không thể ăn một chút nào. Cậu biết mình không thể ăn được cũng nhờ có một hôm Lâm Bách Tông mang một con tôm hùm Úc nặng cả ký rưỡi về, cậu ăn một miếng nhỏ đã suýt chút nôn đến ngất xỉu, cũng suýt chút làm người nhà điếng hồn.

Mấy ngày sau mề đay trên người mới lặn hết.

Từ đó về sau, đừng nói là tôm hùm, cả hải sản cũng rất ít khi thấy trên mâm cơm trong nhà.

Lâm Du đang suy nghĩ xem mình nên nói sao để không làm nhóc ú trước mặt tổn thương. Trương Gia Duệ trông thì rất vô tư, nhưng Lâm Du biết lòng tự trọng của nhóc ú cũng mạnh lắm.

Vì cậu quá khác biệt, xung quanh gần như không có đứa nhỏ nào muốn chơi cùng.

Lâm Du cũng chẳng phải trẻ con thật, sự toàn bộ sự thân mật và giảm IQ của cậu đều chỉ dành cho người nhà, cho nên sau khi Lâm Du chủ động bắt chuyện, cậu nhóc này luôn dùng cách riêng của mình để duy trì mối quan hệ của hai người.

Ngay lúc ấy, Trương Gia Duệ đột nhiên ngừng nhai, hơi há miệng nhìn sau lưng Lâm Du mà nói: "Anh... anh cậu đến kìa."

Lâm Du lập tức quay đầu, thấy Văn Chu Nghiêu đang xách hộp giữ nhiệt đi tới.

"Anh." Lâm Du gọi.

Văn Chu Nghiêu đáp một tiếng rồi đi tới cạnh cậu.

Vừa đặt hộp giữ nhiệt xuống bàn là Văn Chu Nghiêu liếc mắt nhìn mâm cơm của cậu, sau đó sững lại.

Lâm Du đang không biết nói sao thì Văn Chu Nghiêu nhìn nhóc ú ngồi đối diện rồi hỏi Lâm Du: "Bạn à?"

Lâm Du ừm một tiếng.

Văn Chu Nghiêu không nói thêm gì nữa, mở hộp giữ nhiệt lấy từng tảng đồ ăn ra cho cậu rồi nói: "Đây là đồ cô út mang từ nhà đến, ăn uống tử tế, đừng có kén chọn."

"Em biết rồi." Lâm Du hỏi cậu ta: "Anh ăn chưa?"

"Ăn rồi."

Văn Chu Nghiêu nói xong lặng lẽ lấy mâm cơm trước mặt Lâm Du đi. Cậu ta tới nhanh đi cũng nhanh, từ đầu tới cuối Trương Gia Duệ hoàn toàn không chú ý thấy đoạn thịt tôm hùm bị mang đi.

Sau khi Văn Chu Nghiêu đi cậu nhóc mới nói nhỏ với Lâm Du: "Anh cậu quản lý cậu nghiêm khắc quá nhỉ, anh ruột cậu à?"

"Ừ anh ruột." Lâm Du đáp.

"Cậu nói dối." Bạn nhỏ Trương Gia Duệ cũng không ngốc đâu nha, "Vậy sao anh ấy họ Văn?"

Lâm Du cầm nĩa xiên miếng cà rốt trong đồ ăn định ném vào chiếc mâm bên cạnh, nhưng chợt nhớ ra lời Văn Chu Nghiêu nói, lại rút tay lại cho vào miệng, rồi trả lời Trương Gia Duệ: "Cậu có thấy người sáng nay đưa tớ đến trường không, người đó tên Lâm Thước. Anh ấy họ Lâm nhưng chỉ là anh họ của tớ thôi. Cùng họ cũng chưa chắc là anh ruột, vậy tại sao khác họ không thể là ruột thịt?"

Trương Gia Duệ gãi đầu, chứng tỏ câu này đã vượt ra khỏi phạm trù hiểu biết của cậu nhóc.

Nhưng cậu nhóc cũng không nghĩ nhiều về việc đó, chỉ bảo: "Anh cậu nhìn dữ quá."

"Dữ hả?" Lâm Du hỏi.

Đây là lần đầu tiên cậu nghe thấy lời nhận xét dạng này.

Đối với cậu cùng lắm là Văn Chu Nghiêu hơi kiêu lời, cũng không hay cười, nhưng một là cậu ta không hung dữ dọa nạt người khác, hai là không chủ động gây sự bao giờ. Sao lại nói một cậu học sinh tiểu học dữ?

Trương Gia Duệ: "Cậu không biết hả? Mấy anh lớp lớn hay đánh nhau trong trường đều không dám gây chuyện với anh cậu."

"Có chuyện đó nữa hả?" Lâm Du hoang mang, Văn Chu Nghiêu chắc cũng được tính là lớp lớn rồi nhỉ.

Trương Gia Duệ liếc cậu, "Tớ thấy cậu bị mấy ông anh chặn kĩ tới nỗi chả biết gì ngoài ăn, mấy hôm trước có người bên trường Tam Trung qua tìm anh họ của cậu. Anh họ cậu chạy đi tìm anh cả cậu, bọn họ đánh nhau bên ngoài nhiều người thấy lắm đó, tớ tưởng cậu biết."

Lâm Du: "..."

Nghĩa là mấy hôm trước đám lưu manh con đó lại đến tìm bọn Lâm Thước, rồi Lâm Thước đi tìm Văn Chu Nghiêu. Văn Chu Nghiêu thì giấu cậu giấu cả nhà mà giải quyết xong xuôi chuyện đó?

Lâm Du bỗng dưng có ảo giác mình đang ở đâu, đang làm gì vậy?

Cậu đã nghĩ sao tự dưng mấy hôm nay tự dưng Lâm Thước Lâm Hạo bắt đầu chịu thương chịu khó, rảnh rỗi là lại chạy theo sau mông Văn Chu Nghiêu mà.

Thì ra bọn họ giấu cậu làm ra chuyện như vậy.

Lâm Du còn đặc biệt chất vấn Văn Chu Nghiêu về chuyện này.

Một buổi chiều mùa hè, chiếc ghế dài được kê dưới bóng râm của chái phòng phía đông, Lâm Du ngồi khoanh chân trên chiếc ghế trải chăn bông, nói với Văn Chu Nghiêu: "Tại sao không nói cho em biết?"

"Đừng ngộ nguậy." Văn Chu Nghiêu liếc nhìn cậu, tiếp tục kéo tay ra trước ngực.

Văn Chu Nghiêu mặc áo ngắn tay, so với Lâm Du, cả cánh tay lẫn bàn tay cậu ta đều đã có sự rần rởi của thiếu niên. Cậu ta nắm ngón tay Lâm Du, quệt một ít thuốc bôi trong chiếc hộp đặt cạnh tỉ mỉ bôi lên từng ngón một.

Gần đây Lâm Du bắt đầu luyện tập điêu khắc trở lại.

Vì tay bị thương đã nghỉ ngơi một thời gian nên những vết chai vừa hình thành vào thời gian đầu đã mất hết cả rồi, làm bây giờ cậu phải chịu lại nỗi khổ mới vào tập lần nữa.

Quá trình đầu ngón tay bật máu, vừa kéo da non lại lại cạ chảy máu, nhưng lập đi lập lại như thế đến khi vết chai đóng thành một lớp trong tay.

"Đang hỏi anh mà?" Lâm Du rút tay lại.

Văn Chu Nghiêu nắm chặt lại, bình thản nhìn cậu: "Nói cho em biết làm gì?"

"Em có thể ra góp vui." Lâm Du nói rất tự nhiên.

Tay Văn Chu Nghiêu chợt ngừng rồi mới nói tiếp: "Không có gì vui cả, sau này gặp chuyện như thế không được chạy lại nữa."

Quả thật từ đầu tới cuối Văn Chu Nghiêu đều không có ý định cho Lâm Du biết chuyện này, lý do chỉ có một, người ta bị kẻ khác làm đau tay có thể sẽ không để tái diễn lần thứ hai, nhưng Lâm Du tuyệt đối sẽ làm lại lần nữa.

Không phải cậu không nhớ đau, mà từ đầu tới cuối cậu chưa từng nghĩ sẽ tránh mặt.

Đôi khi Văn Chu Nghiêu còn cảm thấy Lâm Du mà mình biết và Lâm Du trong mắt người khác rất khác nhau.

Hai người luôn đối thoại bình đẳng, mà nguyên nhân của sự bình đẳng ấy là do Lâm Du luôn nhường nhịn mình.

Cảm giác đó rất khó hình dung, nhưng vô hình trung lại liên tục thúc đẩy Văn Chu Nghiêu tiến tới, cậu ta có cảm giác đi tới sẽ thấy được đáp án mình muốn tìm, sẽ thấu hiểu được cảm giác mông lung ấy.

Văn Chu Nghiêu bôi thuốc lên ngón tay cuối cùng xong, đậy nắp lại rồi nói: "Đừng để ướt tay, để một lúc cho khô đã."

"Anh định không nói rõ ràng với em thật đấy à?" Lâm Du giơ cao hai tay lên hỏi cậu ta.

"Không định nói."

Lâm Du: "Lần sau còn có chuyện như thế này là em mách bố mẹ đó, em nói thật đó."

Cái tính cách "con sói cô độc" này trái với quy tắc đối nhân xử thế của nhà họ Lâm, Lâm Du cũng sợ cậu ta cứ tiếp tục thế này, tương lai có gặp chuyện

gì thật cũng quen tính không thương lượng bàn bạc gì với ai.

Lâm Du nói: "Anh nghĩ xem, nếu sau này em đi bài bạc đánh lộn uống rượu đánh người, thậm chí phạm pháp ngồi tù mà không nói tiếng nào với anh, anh sẽ thấy sao?"

Lâm Du cố ý nói theo chiều hướng xấu nhất, muốn cho Văn Chu Nghiêu ý thức được độ tồn tại của vấn đề.

Kết quả Văn Chu Nghiêu đặt hộp thuốc xuống chiếc ghế bên cạnh rồi nghiêng người lại hỏi: "Uống rượu bài bạc, phạm pháp?"

Lâm Du: "Em đưa ví dụ vậy thôi..."

Văn Chu Nghiêu liếc mắt nhìn cậu, "Vậy em cứ thử đi xem sao."

Người thông minh đến đỉnh điểm ắt sẽ bị thương tổn vì trí tuệ ấy.

Chương 8

dịch: Uyên Uyên

Chương 8

Lúc tay Lâm Du khỏi hẳn thì trường cũng cho nghỉ hè.

Hôm thi cuối kỳ cậu thấy đề bài quá đơn giản nên định nằm sấp trên bàn ngủ một lát, nào ngờ tối hôm trước khắc một món đồ nhỏ đến quá muộn, kết quả là thật sự ngủ hết giờ thi.

Sau đó Lâm Bách Tòng cầm bảng điểm thi của con mình, bị quả trứng ngỗng sáng lòa trên đó làm xốn cả mắt. Lần đầu tiên phát tác tính gia trưởng, đánh mông Lâm Du mấy cái làm tượng trưng.

Văn Chu Nghiêu thì khác, thành tích chưa từng rời vị trí nhất lớp, mấy lần Lâm Du thấy cậu ta làm bài tập Toán toàn đề của cấp hai.

IQ anh chàng này cao thật.

"Ôi, tự nhiên bị đờn à." Giữa trưa, Lâm Du nằm trên giường thở dài lần thứ một trăm linh tám.

Văn Chu Nghiêu ngồi ngay cạnh, tay lật sách mượn từ thư phòng của Lâm Bách Tòng, tai làm như không nghe thấy tiếng thở dài của cậu.

Lâm Du đã quen với việc không nhận được lời đáp từ cậu ta rồi, còn Văn Chu Nghiêu cuối cùng cũng lên tiếng khi lật sang trang mới: "Cái đó đâu phải bị đờn."

"Đúng vậy." Lâm Du cảm thán, "Vẫn chưa đến lúc bố già muốn đánh em thật đâu."

Văn Chu Nghiêu rời mắt khỏi sách để nhìn cậu, Lâm Du cũng không giải thích, cậu nhoài người sang rút sách trong tay người ta ra, lật xem rồi nói: "Anh, nói bao nhiêu lần rồi, đừng có đọc mấy tác phẩm kinh điển nước ngoài này hoài, coi chừng thành ông cụ non đó."

Văn Chu Nghiêu lấy sách lại, đáp lấy lệ: "Vậy thì đọc gì?"

"Sách cho thiếu niên nhi đồng đó, anh thiếu cái đó đó biết chưa."

"Có thấy em đọc bao giờ đâu." Văn Chu Nghiêu nói.

Lâm Du: "Em không xứng, thật đó."

Vừa xúi bẩy người khác, vừa thề sống thề chết tự bảo mình không xứng.

Văn Chu Nghiêu bị cậu làm phiền quá liền xua đuổi: "Về phòng em đi."

"Không về." Lâm Du lật tấm chăn đang đắp trên lưng mình ra, nói: "Bên này mát hơn."

Bây giờ trên cơ bản Văn Chu Nghiêu đã không còn gặp ác mộng nữa, cũng rất ít khi giật mình giữa đêm. Tuy phòng hai người sát vách nhau, nhưng hình như quen ở bên này rồi, đặc biệt là từ khi vào hạ, nhiệt độ trong phòng Văn Chu Nghiêu luôn thấp hơn phòng cậu.

Lâm Du nghiêm túc thương lượng với cậu ta: "Anh, anh muốn nhảy lớp không?"

"Không muốn." Cậu ta đáp ngay không cần ngẩng đầu.

"Tại sao?" Lâm Du không hiểu lắm, "Em nhớ chủ nhiệm lớp anh từng tới tìm bố em nói với thực lực của anh, nhảy hai lớp cũng không thành vấn đề mà."

Khác với người chơi ăn gian như cậu, Văn Chu Nghiêu thật sự có năng lực, đi từng bước đúng trình tự thật ra cũng chẳng có ý nghĩa gì mấy.

Lâm Du nhớ kiếp trước Văn Chu Nghiêu tốt nghiệp cấp ba rồi rời Kiến Kinh từ rất sớm. Cậu không biết sau đó anh ta vào trường gì, rồi vào quân đội thế nào, nhưng nơi đó có độ bảo mật rất cao, người được tuyển nhất định phải là nhân tài hàng đầu có IQ và khả năng hạng nhất.

Bây giờ Lâm Du đã thấy trong phòng cậu ta có không ít sách về mặt quân sự, có thể biết được cậu ta thật sự thích, ít nhất cũng chứng minh lựa chọn ngày trước không hoàn toàn là bị ép.

Lâm Du không biết kiếp này Văn Chu Nghiêu có bước lên con đường như trước nữa không.

Cậu chỉ hy vọng mọi điều người này quyết định đều xuất phát từ mong muốn của bản thân.

Thời thơ ấu trong cuộc đời người này bị khoét mất một khoảng rất rộng, Lâm Du không có tư tưởng dạy đời người khác, huống chi còn có Lâm Bách Tòng và Dương Hoài Ngọc đó, cậu chỉ hy vọng kiếp này những người ở cạnh Văn Chu Nghiêu có thể giúp anh bù lại ít nhiều chỗ khuyết ấy. Văn Chu Nghiêu nói: "Không muốn nhảy."

"Thôi cũng được." Lâm Du nhanh chóng thỏa hiệp, cậu tính thử, "Không nhảy thì thôi, anh đậu Nhất Trung là chuyện nhỏ như con thỏ. Nếu sau này em cũng thuận lợi lên được cấp hai thì còn có thể học chung trường với anh mấy năm."

Nếu cậu ta nhảy lớp thật thì có lẽ sẽ lại như kiếp trước, khó có cơ hội gặp mặt trong trường.

Văn Chu Nghiêu nghe cậu nói vậy đột nhiên đóng sách lại, nhìn cậu.

Lâm Du nhìn lại, "Sao vậy anh?"

"Không có gì." Văn Chu Nghiêu lại nói.

Thật ra Lâm Du đã nói trúng nguyên nhân căn bản khiến cậu ta đưa ra quyết định này, với cậu ta mà nói, cuộc sống hiện tại rất tốt, thế là đủ rồi.

Văn Chu Nghiêu thấy cậu cứ nhích tới nhích lui trên giường thì nhíu mày, "Em sao vậy?"

"Mông hơi tê." Lâm Du lằm bằm, "Bố già đánh cũng đâu mạnh lắm đâu ta." Một giây sau mông bỗng mát lạnh, cậu bị Văn Chu Nghiêu tụt quần rồi. Trên hai cục thịt trắng nõn mồm mím có mấy dấu tay nhàn nhạt, không phải Lâm Bách Tòng nặng tay mà do da thịt Lâm Du quá non mềm.

Rồi Văn Chu Nghiêu nói: "Hơi đỏ, nhưng không sao, chắc sẽ không bầm đâu."

Lâm Du: "..."

Tuy hiện giờ cậu vẫn còn là bé con, nhưng bị người ta lột quần kiểm tra mông cũng sẽ khiến cậu bị ám ảnh tâm lý đó.

Lâm Du nắm quần lật vạt người lại, động tác kéo quần vạt vả quá nên kẹt tay. Đối diện với khuôn mặt "em lại muốn làm gì nữa vậy" của Văn Chu Nghiêu, cậu ngại ngùng và xấu hổ chết đi được, "Anh đừng tự tiện tụt quần em chứ, em cũng có lòng tự trọng mà? Quay mặt qua."

Văn Chu Nghiêu nhìn cậu chăm chăm một hồi, đột nhiên đưa tay búng búng em bé nhỏ xinh giữa hai chân cậu.

"Cái này á hả?" Cậu ta hỏi.

Lâm Du: "..."

Hai đứa bé một lớn một nhỏ, đứa nằm đứa ngồi.

Đứa nằm ngạc nhiên chốc lát, rồi mặt đỏ lựng lên.

"Mẹ!" Tiếng thét gọi đứt ruột xé gan đầy hãi hùng vang lên, Dương Hoài Ngọc đang ở sân trước cũng nghe thấy rồi đáp lại từ xa: "Đang giữa trưa con gào cái gì vậy? Đừng quấy rầy anh con học bài."

Kẻ gây án Văn Chu Nghiêu đột nhiên bật cười, nhận xét: "Nhìn cũng dễ thương ghê."

Lâm Du vụn vỡ.

Như vậy có tính là cậu mất hết sĩ diện tuổi già không?

Hai ngày sau đó là sinh nhật Văn Chu Nghiêu. Sinh nhật đầu tiên của cậu ta ở nhà họ Lâm, cả nhà đều rất để tâm. Lâm Bách Tông tặng một mảnh ngọc, nói là có thể phù hộ cậu ta bình an yên ổn. Dương Hoài Ngọc đặc biệt nấu một bàn tiệc thịnh soạn, còn mở một chai rượu để chúc mừng. Quà Lâm Du tặng anh cả phải chờ đến tối về phòng mới đưa.

Một thứ cậu tự khắc.

Là mặt dây chuyền để đeo trên cổ, hình con dao dài cỡ ngón tay út, vô cùng khéo léo và tinh xảo.

Mặt sau còn khắc tên của Văn Chu Nghiêu.

Lúc tặng Lâm Du nói với cậu ta: "Tuy không đáng tiền, nhưng đây là món thành phẩm đầu tiên của em. Anh, sau này sinh nhật hàng năm của anh, em đều sẽ tặng anh đồ em tự tay làm."

Văn Chu Nghiêu không nhận xét gì, chỉ nhận lấy đeo lên cổ, từ đó chưa từng tháo xuống.

Lâm Du cũng thực hiện đúng lời hứa của mình, mấy năm sau đó, quà sinh nhật của Văn Chu Nghiêu đều là đồ cậu tự tay làm ra, ống bút, tượng cỡ nhỏ, món nào cũng là đồ quý có thể trực tiếp đặt lên kệ bán.

Hai anh em Lâm Thước rất mê đồ trong tay anh cả, lại không dám xin Lâm Du làm cho.

Dù sao trong nhà Lâm Du cũng nhỏ nhất. Nhưng cậu lại có tài năng xuất chúng.

Bảy tuổi treo bảng hiệu, chín tuổi vang danh nhờ bức bình phong sơn thủy từ gỗ đàn hương đỏ, từ đó năm nào cũng có tác phẩm mới làm dậy sóng trong giới, trình độ ngày càng cao. Trong giới có thêm một "thợ cả bé Du". Tài năng của Lâm Du bắt đầu bộc lộ.

Rất nhiều thợ điêu khắc gỗ vào nghề rồi cứ thế ở lại làm lâu năm, còn Lâm Du thì từ ngày đầu tiên trở về cậu đã biết đây là việc cậu phải nỗ lực cả đời. Không chỉ vì nhà họ Lâm, vì sứ mệnh truyền thừa, mà còn vì cậu có thể.

Mấy năm nay nhà họ Lâm ngày càng hưng thịnh, Lâm Bách Tông đương lúc tráng niên, khả năng sáng tác và tinh thần đều đang ở đỉnh cao, trong nhà cũng dần lấy lại hào quang như ngày ông cụ còn sống.

Vào năm tốt nghiệp tiểu học, Lâm Du đột nhiên làm một chuyện tày đình.

Cậu đập đổ căn cơ mà nhà họ Lâm xây dựng suốt bao lâu nay, phá nát sự yên bình của những năm qua.

Như tiếng sấm giữa trời quang suýt chút lật tung cả căn nhà, đây là chuyện cực kỳ hệ trọng. Cũng chính vì thế, cục vàng cục ngọc của nhà họ Lâm, Lâm Em Bé được nâng như trứng hứng như hoa mà lớn, đặc biệt tuyển chọn thời điểm này để bước ra khỏi vòng vây của cửa gia đình, tiến ra xã hội một cách đúng nghĩa, với cái giá phải trả là suýt chút bị bố mình đánh chết trong từ đường nhà họ Lâm.

Chương 9

dịch: Uyên Uyên

Chương 9

"Dám lấy trộm con dấu của bố, ai cho con cái gan đó vậy hả?!"

"Mối quan hệ mật thiết với nhà họ Thịnh ở Giang Nam được thiết lập từ thời ông cố của con, lô nguyên liệu này liên quan đến việc kinh doanh hai năm tới của nhà họ Lâm ta. Con nghĩ con đắc tội với nhà họ Thịnh thôi sao? Đút mất nguồn cung, lấy tiền đâu trả cho mấy chục thợ thầy của nhà họ Lâm? Con có đền nổi uy tín với khách hàng đã làm ăn cùng mấy chục năm không?! Con đã chặt đứt gốc rễ của nhà họ Lâm này rồi có biết không hả."

"Nói! Tại sao lại làm vậy?!"

Thường ngày từ đường của nhà họ Lâm cũng không mở cửa, nhưng hôm nay cả cổng ngoài cũng đóng chặt.

Mọi người đứng đầy trên khoảng đất trống ngoài sân.

Dương Hoài Ngọc dựa vào Từ Tuệ, mắt đỏ ửng, đến đứng còn không vững.

Bà cụ hồi hả bước từ bên ngoài vào, quan sát tình hình rồi đập cửa: "Lâm Bách Tông! Anh mở cửa ra ngay! Có chuyện gì từ từ nói với con với cháu, anh học đâu cái thói đánh con thế hả!"

Tiếng Lâm Bách Tòng vọng ra: "Mẹ, mẹ đừng can thiệp vào chuyện này."

Lâm Bách Tòng quyết tâm phải bắt Lâm Du nói cho rõ ràng mọi chuyện.

Trong tù đường rất tối, Lâm Du quỳ trên đất trước một hàng bài vị, còn không được dùng đệm lót gối.

Mấy năm trôi qua, Lâm Du bây giờ đã mười một tuổi, không còn là cục bột bé xinh như ngày nhỏ, cằm nhọn hơn, vóc dáng cao gầy, nhưng đôi mắt ấy vẫn đẹp mãi như ngày trước.

Hiện tại cậu chỉ mặc bộ áo **lót** mỏng, cúi đầu để lộ những vết voi nổi hẳn rõ trên chiếc ót trắng nõn gầy gò.

Là vết roi mây mà Lâm Bách Tòng đánh.

"Nói chuyện!" Lâm Bách Tòng đứng cạnh, nổi trận lôi đình.

Lâm Du cúi đầu, bắt đầu nói: "Con không gì để nói, bố, bố muốn đánh thì cứ đánh đi."

"Được, được lắm!" Lâm Bách Tòng gật đầu, "Bố thấy mấy năm nay người trong nhà chiều hư con rồi, làm con không còn biết trời cao đất dày nữa."

Bao năm nay Lâm Bách Tòng thật không nỡ lòng đụng đến một ngón tay của đứa con trai này.

Trong nhà không ai không cưng chiều cậu. Cậu ngoan biết chừng nào, thường ngày gặp ai cũng cười tít mắt, được yêu chiều như đồng tử dưới tòa Quan Âm. Cũng có chút tật xấu, khi bệnh lười phát tác thì không chịu ra ngoài, cả ngày lòng vòng trong nhà. Nhưng bản thân cậu cũng có chí tiến thủ, lúc phải tự mình làm việc thì không cần bố mẹ phải phiền lòng đôn thúc một lời nào.

Bình thường Lâm Bách Tòng không hay khen cậu ra miệng, nhưng sự tự hào qua mỗi năm lại mỗi tăng.

Nhưng đứa con ngoan ngoãn đó, đã lẳng lẳng ném hẳn một quả bom.

Lâm Bách Tòng đi vòng qua Lâm Du, lấy một cây thước rộng bằng ngón tay để dưới cùng trên tủ thờ bài vị ra. Đây là gia pháp thật sự của nhà họ Lâm, nghe nói lần gần nhất được lấy ra là lúc chú ba của cậu ra ngoài vận chuyển đồ dưới lòng đất với người khác bị ông cụ biết, giờ Lâm Du thành công thành trường hợp tiếp theo.

"Con biết lỗi chưa?" Lâm Bách Tòng hỏi lần cuối cùng.

Lâm Du nhìn ánh mắt phức tạp của cha mình, cậu cụp mắt, lựa chọn im lặng.

"Xem ra con không thấy mình làm sai." Lâm Bách Tòng vừa dứt lời là "chát" một tiếng, cây thước giáng thẳng xuống sống lưng gầy gò của cậu.

Cả người Lâm Du run rẩy, trầm nghĩ, đau thật đấy.

Kiếp trước cậu cũng từng chịu trận đòn này, nhưng lúc đó là vì cậu nói với Lâm Bách Tòng mình thích đàn ông.

Cậu cũng từng thế này, thẳng lưng, sống chết không nhận sai.

Nhưng nếu thời gian có thể quay lại, Lâm Du sẽ nói với Lâm Bách Tòng, con sai rồi, sai lầm gần như triệt để.

Có điều riêng lần này cậu không thể.

Cậu không có cách lẫn không dám chắc mình có thể thuyết phục Lâm Bách Tòng rằng nửa năm sau nhà họ Thịnh ở Giang Nam sẽ đổi chủ gia đình.

Người mới lên nắm quyền cực kỳ không đáng tin, làm lụi bại gia nghiệp trong một quãng thời gian ngắn ngủi, còn trực tiếp đắc tội chính quyền địa

phương.

Việc quản lý gỗ sẽ chỉ càng lúc càng nghiêm, nhà họ Thịnh đã vào đường cùng.

Một khi ký kết hợp đồng mới, nhà họ Lâm sẽ thật sự gặp họa bất gộc, không còn con đường nào để quay đầu.

Lâm Du còn quá nhỏ, dù cậu cố gắng mấy thì danh tiếng của thầy cả bé Du cũng chưa đủ để cậu tiếp quản nhà họ Lâm vào thời điểm này. Cậu chỉ còn một lựa chọn duy nhất.

Tiếng thước đánh chan chát cứ không ngừng vang lên trong từ đường, người bên ngoài nghe qua một lớp cửa cũng thấy hãi hùng trong lòng.

Dương Hoài Ngọc không kiềm được nữa, chạy thẳng lên đập cửa, "Lâm Bách Tông anh đủ rồi đấy! Anh muốn đánh chết con luôn có đúng không? Con mà có mệnh hệ gì tôi cũng liều mạng với anh!"

"Chị cả." Từ Tuệ vội giữ cô lại, "Chị đừng sốt ruột, anh cả sẽ tự biết canh nường tay mà, bình thường anh ấy thương Tiểu Du chừng nào mọi người đều biết mà."

"Lần này khác." Dương Hoài Ngọc cũng biết chuyện lần này lớn đến mức nào.

Trộm con dấu cũng chẳng có gì, quan trọng là cậu dùng danh nghĩa của Lâm Bách Tông để hủy hợp đồng hợp tác. Vào thời điểm quan trọng mà nguồn cung lẫn thành phẩm đều đã kí kết như thế này, cậu đã đẩy nhà họ Lâm ra trước lưỡi dao.

Số tiền liên quan đến sự việc này rất khổng lồ, nhưng tiền vẫn chưa phải thứ quan trọng nhất, mà là uy tín.

Cả đời người nghệ nhân xem danh dự uy tín còn quan trọng hơn tiền bạc và tính mạng.

Đứa nhỏ này chọc thủng cả trời rồi.

Âm thanh bên trong vẫn vang lên liên tục nhưng lại chẳng nghe được tiếng nào của Lâm Du.

Dương Hoài Ngọc sụp đổ hoàn toàn, con trai yếu ớt đến mức nào cô là người rõ nhất, mọi khi bị đứt tay một tí cũng phải giơ ra trước mặt để mọi người trong nhà thổi hết một lượt mới chịu thôi. Giọng cô nghẹn ngào, tay đập cửa: "Tiểu Du, em bé, mẹ xin con đó, nhận lỗi với bố con đi có được không?"

Rồi lại gọi Lâm Bách Tòng: "Lâm Bách Tòng, anh dừng tay cho tôi! Đừng đánh nữa!"

Bà cụ đứng cạnh thấy vậy cũng cuống lên, cả nhà rối tung hết cả. Đến lúc này Từ Tuệ cũng chẳng kịp nhớ thường ngày Lâm Du luôn át mất hào quang của con mình nữa, cô nhìn hai đứa con đang đứng ngây ra trong sân giục: "Đừng có đứng đực ra đó, tới trường gọi anh cả mấy đứa về đây."

"Đúng, chắc chắn anh cả sẽ có cách!"

Hai đứa nhỏ Lâm Thước và Lâm Hạo lập tức quay đầu chạy vội ra ngoài.

Một năm trước Văn Chu Nghiêu đậu vào trường cấp ba trọng điểm Nhất Trung của Kiến Kinh với thành tích đứng đầu.

Lâm Thước không nhỏ hơn Văn Chu Nghiêu là mấy, nhưng kết quả học tập luôn không sáng sủa mấy, miễn cưỡng vào được trường thường ở cách vách. Trường cậu chàng không quản lý nghiêm, nên không cần học thêm liên tục như Nhất Trung.

Sau khi dẫn Lâm Hạo xông vào cổng trường Nhất Trung, Lâm Thước túm bừa được ai đó là hỏi ngay: "Văn Chu Nghiêu đang ở đâu?" Cũng khó trách sao Lâm Thước hỏi thẳng như thế, anh cả bọn họ thật sự cũng xem như người nổi tiếng ở đây.

Lâm Thước chưa từng nghĩ, Văn Chu Nghiêu mồ côi cha mẹ từ nhỏ được bác cả dẫn về nhà họ Lâm ăn nhờ ở đậu giờ lại nổi tiếng hơn các anh em bọn họ.

Mấy năm nay luôn luôn giữ hạng nhất, Olympic Toán gì đó cũng như trò trẻ con, đồng thời gia nhập các câu lạc bộ bắn súng, võ thuật của thành phố, giấy khen với cúp treo đầy một mặt tường trong nhà.

Lên cấp ba một năm đã nổi tiếng đến mức các nữ sinh trường Lâm Thước suốt ngày chạy sang Nhất Trung.

Hơn nữa từ khi biết cậu chàng gọi Văn Chu Nghiêu là anh cả, tên tuổi hai anh em Lâm Thước cũng lên như thuyền theo nước, các nữ sinh vây quanh càng lúc càng đông. Đặc biệt là Lâm Thước, vừa đau vừa **suиg** **sướиg** làm sao.

Người bị Lâm Thước giữ lại là một bạn nữ, nghe hỏi Văn Chu Nghiêu thì giật mình a một tiếng rồi chỉ chỉ ra phía sau nói: "Ở sân bóng, hai người biết đường không? Tớ có thể dẫn các cậu đi."

"Không cần đâu người đẹp, chuyện gấp!" Lâm Thước vỗ cánh tay người ta, chạy được mấy mét rồi mới nhớ rống lên: "Cảm ơn nha."

Cách thật xa đã nghe thấy tiếng hò hét đình tai nhức óc từ sân bóng.

Một nhóm thiếu niên đều đã cao lớn, mặc đồ thể thao mang giày bóng chạy qua chạy lại trên sân bóng trong một ngày tháng Năm. Sóng nhiệt bốc lên từ sân bóng hòa cùng bầu không khí đầy mùi hoóc môn tuổi thanh xuân làm ngày tháng Năm hôm ấy tràn ngập sức sống phồn thịnh.

Trên sân có hai đội, một xanh một đỏ.

Trong đó nổi bật nhất là người đã gần một mét tám, dáng cao chân dài, tóc cắt ngắn gọn gàng, mặc áo đội màu đỏ đen. Màu da người đó trắng hơn bạn bè xung quanh, nhưng là màu trắng đẹp vô cùng khỏe mạnh, đường nét khuôn mặt sắc nét, ngũ quan có thể nói thêm một tí thì thừa thiếu một chút lại khuyết, vừa đủ đẹp hoàn hảo.

Đứng giữa đám đông thật sự bất mắt, khi người đó nhảy lên, mặt dây chuyền đeo trên cổ cũng đồng đưa theo.

Mặt dây hình con dao khắc từ gỗ, màu đậm gần giống với gỗ thô, bề mặt bóng loáng, hẳn đã khá lâu năm.

Sau tiếng hét hô cổ lên, một cú ném ba điểm đúng chuẩn, tư thế khá là đẹp mắt.

"Anh cả!" Ngay lúc ấy, có tiếng gọi vọng tới từ dưới bảng rổ.

Văn Chu Nghiêu lập tức quay đầu.

Lâm Thước thở phì phò: "Anh mau về nhà xem đi, Lâm Du sắp bị bác cả đánh chết rồi!"

Thế rồi mọi người xung quanh chỉ kịp thấy người được hâm mộ nhất trên sân bóng cau chặt mày, nghiêng đầu nói gì đó với hai nam sinh chơi chung rồi quyết đoán rời sân một mạch.

Bước nhanh tới hàng rào của sân bóng lấy áo khoác rồi bảo hai anh em Lâm Thước: "Vừa đi vừa nói.

Tiếng thảo luận xì xầm sau lưng càng lúc càng nhiều, nghe kĩ mới biết không câu nào rời ba chữ Văn Chu Nghiêu.

Lúc Văn Chu Nghiêu bước vào cửa nhà họ Lâm, tiếng nhốn nháo trong nhà vẫn chưa lắng xuống.

Dương Hoài Ngọc vừa nhìn thấy là lập tức túm lấy cánh tay anh bảo: "Chu Nghiêu, con mau khuyên Tiểu Du với chú Lâm của con đi, hai bố con ấy không ai chịu nhường ai nữa rồi. Cứ thế này thì sợ Tiểu Du bị đánh có chuyện gì mất."

Văn Chu Nghiêu dìu cô dậy, lên tiếng: "Dì Lâm, bà nội, mọi người đừng sốt ruột, con đã nghe bọn Lâm Thước nói rồi."

Mấy năm nay Văn Chu Nghiêu đã lớn lên ra dáng một cậu thiếu niên trưởng thành. Nếu anh em Lâm Bách Tông hoặc chú Phú không có nhà, sự tồn tại của Văn Chu Nghiêu cũng tương đương với một người lớn.

Anh chững chạc, thông minh, đáng tin cậy.

Bà cụ cũng luôn tin tưởng anh, vội giục: "Vào khuyen đi con, không biết Tiểu Du nó làm sao nữa, trước đây có bao giờ thấy nó cứng đầu thế đâu." Hiện tại trong từ đường không còn nhiều tiếng động nữa, Văn Chu Nghiêu bước tới gõ cửa.

"Chú Lâm, con Chu Nghiêu đây."

Không có phản ứng, Văn Chu Nghiêu chờ vài giây rồi lại cất tiếng: "Chú Lâm, hai người không sao chứ? Con tông cửa vào đây."

Lần này Văn Chu Nghiêu vừa dứt lời là cửa từ đường chủ động mở ra từ bên trong.

Sắc mặt Lâm Bách Tông trông có phần đau buồn, nhìn Văn Chu Nghiêu đã cao ngang bằng mình, vỗ vai anh bảo: "Thôi vậy, bình thường nó cũng nghe lời con, vào xem nó đi."

Cửa mở rộng làm mọi người đều thấy được tình hình bên trong.

Lâm Du vẫn còn quỳ, nhưng hiển nhiên với cậu mà nói tư thế quỳ bây giờ là chuyện hơi khó khăn, tay cậu chống xuống đất, vết máu loang lổ trên lưng, đủ thấy bị đánh không hề nhẹ.

Dương Hoài Ngọc bùm miệng khóc nấc lên, chạy tới đánh Lâm Bách Tông: "Anh còn có tim không vậy? Sao lại nặng tay đến thế!" Lâm Bách Tông đứng yên không quay đầu, để mặc cho vợ kéo mình phát tiết.

Chú nói lớn với Lâm Du: "Nếu lần này con đã không chịu nhận lỗi, thì bố cũng không giúp con được. Con quỳ một đêm trước mặt tổ tiên nhà họ

Lâm, ngẫm cho kỹ xem mình sai ở đâu đi."

Lúc này Văn Chu Nghiêu đã vào trong.

Anh giũ chiếc áo khoác trong tay ra choàng lên lưng người bên chân.

Văn Chu Nghiêu ngồi xổm xuống cạnh cậu, nhìn mái tóc đẫm mồ hôi của bé con, hỏi: "Sao thế này? Anh mới không về mấy ngày em đã thành nằm vùng của hệ điều khác nhà khác phái tới rồi à? Hay là cuối cùng em cũng thấy chán ở mãi trong nhà, quyết định đập bảng hiệu nhà họ Lâm trước?"

Lâm Du không để tâm đến lời anh đùa.

Cậu cắn chặt đôi môi không còn màu máu khẽ gọi: "Anh."

"Hửm?" Văn Chu Nghiêu tiến lại gần hơn.

Lâm Du: "Đỡ em với, không quý nổi nữa rồi."

Lâm Du vừa dứt lời là cả người thoát lực ngã nhào xuống, Văn Chu Nghiêu kịp thời đưa tay đỡ cậu lên, nhưng tay không dám đặt tay lên lưng cậu mà luồn qua dưới hông, ôm gác cậu lên ngực như bế trẻ con.

Lâm Du đã không còn là đứa bé tay chân ngắn cùn ngày trước nữa, người cao lên, thịt mềm tiêu mất, sống lưng bắt đầu có sự gầy gò tuổi thiếu niên.

Lâm Du thở phào, dựa trong lòng Văn Chu Nghiêu, dụi cằm vào vai anh nói: "Lần này bố già giận quá chừng."

"Em biết vậy còn dám chọc chú ấy?" Văn Chu Nghiêu hỏi.

Lâm Du thở dài, "Trốn không thoát mà, sớm muộn gì cũng gặp cảnh này thôi."

Cậu đã chờ chuyện lần này mấy năm rồi, cũng lên kế hoạch từ lâu. Đây là phương pháp đơn giản và trực tiếp nhất. Chọn thời điểm trông có vẻ như sẽ gây rắc rối lớn cho nhà họ Lâm, nhưng chỉ cần dốc sức thì khôi phục

nguyên khí chỉ là vấn đề thời gian.
Chứ không như kiếp trước, sẩy một bước, lỡ một đường.

Văn Chu Nghiêu cảm nhận hơi thở nhẹ nhàng phủ trên cổ mình, duy trì tư thế ấy không nhúc nhích.

"Lâm Du." Văn Chu Nghiêu gọi cậu.

Lâm Du ậm ờ hửm một tiếng.

Văn Chu Nghiêu: "Mệt rồi à?"

"Không, hơi khó chịu thôi." Lâm Du lại gọi: "Anh ơi."

"Sao nào?"

"Em không muốn làm bố già giận đến vậy đâu, cũng không định làm mẹ với bà nội khóc."

"Ừm." Văn Chu Nghiêu bóp nhẹ sau cổ cậu, "Anh biết mà."

Chương 10

dịch: Uyên Uyên

Chương 10

Lâm Bách Tòng lên tiếng bảo Lâm Du quỳ từ đường, không ai trong nhà thật sự dám bảo cậu đứng lên.

Dù sao thì nhà họ Lâm vẫn là một gia tộc truyền thống tuân theo lời dạy tiên học lễ hậu học văn. Lâm Bách Tòng là người đứng đầu gia đình, loại trừ lòng thiên vị với con trai mình thì cũng cần phải có uy nghiêm của chủ gia đình.

Chính vì là con trai mình sinh ra, nên càng không thể dung túng.

May mà hôm nay trời cũng không lạnh lắm, nhiệt độ của ban ngày hạ rồi nhưng vẫn còn chút ấm áp đến đêm.

Ánh nến trong từ đường đong đưa chập chờn tạo cảm giác lu mờ mông lung.

Lâm Du di chuyển đầu gối để chân bớt tê mỏi, thấy đỡ hơn thì lại quỳ cao ngay ngắn.

Có tiếng bước chân ngoài sân, sau đó là tiếng két, Văn Chu Nghiêu bung côm tối vào.

"Chú Lâm với dì Lâm đều không ngủ được." Văn Chu Nghiêu nói rồi đi tới bên cạnh đưa đũa và tô ra trước mặt cậu: "Cô út làm riêng cho em đấy, mì gà xé mà em thích."

"Không ăn đâu." Lâm Du lắc đầu, "Không đói."

Văn Chu Nghiêu nhìn trên cao nhìn xuống, im lặng nhìn cậu vài giây rồi hỏi: "Bình thường bị mắng một tí thôi đã biện giải được cả ngày, bây giờ lại ngoan ngoãn quỳ ở đây, thật sự thấy mình đã làm sai à?"

Lâm Du ngửa đầu nhìn Văn Chu Nghiêu, rồi lại cụp mắt xuống, chỉ nói: "Không phải, nhưng cũng nên làm."

Văn Chu Nghiêu để tô xuống chiếc bàn thấp bên cạnh, kéo ống quần ngồi xổm xuống cạnh bé con, chống một khuỷu tay lên gối, tay kia sờ lên trán Lâm Du.

Vết thương trên lưng bé con đã bôi thuốc, đôi môi khô khốc tái nhợt.

Đây là lần đầu tiên Văn Chu Nghiêu thấy Lâm Du thế này suốt bao năm nay.

Bé sữa vẫn thường chiêm chiếp cạnh mình như chú sẻ nhỏ mấy năm trước thật sự đã lớn lên nhiều, tới hiện tại Văn Chu Nghiêu mới cảm nhận được điều này một cách chân thực đến vậy. Anh biết cậu quan tâm người nhà mình bao nhiêu, nhà họ Lâm là cội nguồn cho toàn bộ chất dinh dưỡng của cậu. Trên mảnh đất này, cậu sống như một chú cá nhỏ tự tại, luôn vui vẻ vẫy đuôi, tự do an nhàn.

Việc cậu gây ra chuyện trọng đại ảnh hưởng đến căn cơ của nhà họ Lâm nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Bao gồm cả Văn Chu Nghiêu.

Nhưng anh không truy hỏi lý do của cậu như những người khác.

"Hơi sốt rồi." Văn Chu Nghiêu nhíu mày, rút tay lại hỏi cậu: "Có muốn về phòng với anh không?"

"Anh." Lâm Du mỉm cười, nói với anh: "Anh có nhận ra đây là lần đầu tiên anh chủ động mời em về phòng suốt mấy năm nay không."

"Em ít khi vào phòng anh lắm sao?" Văn Chu Nghiêu hỏi ngược lại.

Lâm Du dụi mũi, bị chặn họng rồi.

Văn Chu Nghiêu nói tiếp: "Chú dì sẽ không thật sự muốn để em quỳ ở đây cả đêm đâu, em không về thì chắc tối nay hai người cũng không ngủ nổi."

"Em biết." Lâm Du liếc đôi môi khô nứt, "Nhưng quy tắc là quy tắc."

Hành nghề có quy tắc để hành nghề, nhà họ Lâm cũng có quy tắc của họ Lâm.

Lâm Du biết mình cũng không thông minh mấy.

Cậu vẫn thường có sự kiên trì riêng của bản thân đối với những thứ trông có vẻ chẳng quan trọng gì.

Chỉ có điều kiếp này cậu đã đưa mình vào khuôn khổ những quy tắc ghim chặt trong lòng từ rất sớm.

Vài phút sau, Văn Chu Nghiêu đi lấy nệm về, đóng cửa từ đường rồi trải nệm ra cạnh Lâm Du bảo: "Không về cũng được, qua đây uống thuốc trước đã."

Lâm Du nhìn nhìn anh, hỏi: "Anh định ở đây với em à?"

"Chứ còn sao nữa?" Văn Chu Nghiêu nhìn cậu, "Qua đây."

Lâm Du không cứng đầu nữa, dù sao thì mục đích của cậu cũng không phải lấy sức khỏe của bản thân ra làm điều kiện để đạt được kết quả, không cần phải khiến cho cả nhà phải trần trở lo lắng.

Lâm Du chống đầu gối định đứng lên, kết quả chân nhũn ra làm cả người bổ nhào tới trước.

Văn Chu Nghiêu đưa tay kéo cậu kịp thời, mũi Lâm Du đập vào xương đòn của anh, cảm giác đau buốt từ đầu mũi chạy thẳng lên não, Lâm Du bịt mũi ngửa mặt lên ồm ồm nói: "Tiêu rồi, gãy rồi."

Văn Chu Nghiêu đỡ cầm đẩy mặt cậu lên, nhìn thấy đôi mắt ậm nước của cậu.

"Đau à?" Văn Chu Nghiêu thấy cậu như thế lại cong môi thật nhẹ đến khó nhận ra, anh kéo bàn tay Lâm Du đang bịt mũi xuống kiểm tra, "Không gãy đâu."

Lâm Du cũng không cố bò dậy làm gì nữa, dứt khoát trở mình tại chỗ, nằm nhoài trong lòng Văn Chu Nghiêu.

"Không gãy là được rồi." Lâm Du thở phào, ngửa đầu nói chuyện với cằm của anh cậu: "Anh, thật ra anh không cần phải ở đây với em đâu."

"Thôi nói ít chút." Văn Chu Nghiêu cứ thế kéo cậu ra sau một chút, anh tựa lưng vào chân tủ thờ, gập một chân lại chống eo cho Lâm Du, bảo đảm không để cán trúng vết thương trên lưng cậu.

Sau đó anh với tay lấy thuốc đặt trên bàn qua đưa tới miệng Lâm Du, "Em đã chuẩn bị sẵn tinh thần chắc chắn tối nay mọi người đều phải thức đêm với em rồi thì đừng lải nhải nữa."

Lâm Du ngậm miệng hẳn, ngoan ngoãn cúi đầu uống thuốc.

Cậu mới nhăn nhú mặt lại chưa kịp bảo đắng thì một viên kẹo sữa đã được đút vào miệng.

"Đâu ra vậy anh?" Lâm Du đẩy viên kẹo từ phải sang trái trong miệng, ngạc nhiên hỏi anh.

Văn Chu Nghiêu: "Dì Lâm biết em sốt, dúi cho anh lúc đi lấy thuốc trong bếp đó, biết em sợ đắng."

Lâm Du im lặng một chốc, ngập ngừng hỏi: "Mẹ em..."

"Rất ổn, trừ hơi lo lắng cho vết thương của em, cứ mắng em không hiểu chuyện mãi." Văn Chu Nghiêu đặt chén thuốc đã cạn xuống, không biết sao động tác này lại khựng lại vài giây rồi mới nói tiếp: "Anh họ Văn còn nhận ra người nhà họ Lâm không hề nhu nhược chút nào, em không cần nghĩ rằng cả nhà... yếu ớt đến thế."

Văn Chu Nghiêu dùng từ rất cân nhắc, việc Lâm Du cực kỳ trí tuệ đã được chứng thực từ rất nhiều năm trước, thậm chí có một quãng thời gian còn khiến người nhà họ Lâm lo lắng không biết có giữ cậu sống nổi không.

Văn Chu Nghiêu cúi đầu nhìn người trong lòng mình, ngón tay vân vê thùy tai dày thịt của cậu.

"Điểm yếu lớn nhất của bố mẹ em luôn là em." Văn Chu Nghiêu nói. "Lâm Du, em có nhìn thấy rõ chuyện này không vậy?"

Lâm Du bỗng lặng thinh.

Chốc lát sau, cậu nhúc nhích người đổi tư thế.

Cảm giác sau lưng rất chân thực, khung xương người thiếu niên đã có sự vững chãi và ấm áp trưởng thành.

Trong mắt cậu Văn Chu Nghiêu lúc này như thế nào nhỉ? Dù không còn cha mẹ, anh vẫn lớn lên một cách xuất chúng, thành sự tồn tại chói mắt đáng tự hào. Anh có nhiều sở thích, nhờ tài năng thiên bẩm cộng với sự nỗ lực, anh có thể hoàn thành mỗi một việc đến mức gần như hoàn mỹ.

Có các mối quan hệ xã hội riêng, ra ngoài có bạn bè để họp mặt, về nhà có người thân chờ đợi.

Tình huống tệ nhất thì cũng còn một cục phiên mà chỉ cần anh ở nhà là một ngày có thể anh ơi anh à tám trăm lượt đang chờ anh.
Sau này anh sẽ có tiềm lực để lựa chọn, có thể giới bao la.

Không chừng còn tìm được một người để yêu thương, hạnh phúc dắt tay nhau cả đời.

Ít nhất, dù tương lai có thể nào, anh cũng không còn là người luôn ngồi trong góc mỗi dịp lễ tết mà Lâm Du gần như không chú ý tới nữa. Cũng không phải người xách hành lý lên nói đi là đi, không còn gì vương bận. Càng không phải Văn Chu Nghiêu mà thần sắc chỉ còn lại dấu vết của gió sương gian khổ cô độc đứng trước mộ bia trong ngày sau cùng ấy.

Vỡ kịch nhân gian lần này, Lâm Du giữ chặt được người đó, cũng như giữ chặt được bản thân mình, không bị quá khứ nuốt chửng, trong lòng đầy ắp dũng khí để tiến lên.

Người nhà họ Lâm chưa bao giờ nhu nhược, đương nhiên cậu biết.

Bố mẹ đặt cậu vào nơi mềm yếu nhất trong lòng, cậu càng rõ hơn. Nhưng cũng chính vì tồn tại những con người và những thứ như thế cần phải bảo vệ, cậu không thể nói vài thứ, không thể không làm vài việc.

Lâm Du cuộn người xuống một chút, cậu gác cằm lên đầu gối Văn Chu Nghiêu, nhìn ra cửa rồi hỏi: "Anh, bố mẹ em bảo anh vào dò tin đúng không?"

"Ừ." Văn Chu Nghiêu không che giấu cậu, anh vuốt mái tóc mượt sau đầu cậu, hỏi: "Vậy em có gì muốn nói không? Về chuyện lần này."

"Không có gì hết, chỉ là em thấy cách làm của bố cổ hủ quá rồi, cần cách tân vài chỗ mà thôi." Lâm Du nói: "Em mới tham gia ngày hội thiếu niên học điêu khắc mà, có vài ý tưởng mới, em cũng không ngờ lại thành ra nghiêm trọng đến vậy."

Lâm Du nói nghe vừa vô tội vừa tủi thân, nhưng mặt lẩn tiếng đều hướng thẳng ra cửa.

Văn Chu Nghiêu gập ngón tay gõ lên đỉnh đầu cậu, nhắc: "Quá rồi đấy, đã phát hiện rồi thì đừng có cố ý chọc bố em giận thêm nữa, còn ngại trận đòn này chưa đủ nặng à?"

Lâm Du bật cười thành tiếng với anh cả, rồi đụng phải vết thương, nhe răng nhếch miệng kêu đau.

Ngay lúc ấy có tiếng sột soạt ngoài cửa.

Dương Hoài Ngọc vừa đánh vai Lâm Bách Tòng vừa nói: "Anh muốn đi thăm con thì đi đi, kéo tôi tới đây chi cho mắt mặt thế không biết!"

"Ai đi thăm thằng con hư đốn đó!" Lâm Bách Tòng hơi mất tự nhiên, nhưng vẫn giận, "Anh đến xem nó đã biết lỗi chưa, nhưng em cũng nghe rồi đó, em coi nó nói cái gì vậy chứ?!"

"Thôi anh đừng có nói nữa!" Dương Hoài Ngọc tức chết đi được, kéo chú, "Đi đi đi, về ngủ."

Tiếng bước chân xa dần.

Lâm Bách Tòng: "Ủa hồi nãy ai cứ đi tới đi lui trong phòng nói không ngủ được vậy?"

Dương Hoài Ngọc: "Ủa bây giờ tôi ngủ được rồi không cho hả? Con trai lớn tôi ở trong đó, có gì mà tôi phải không ngủ được. Nó đối xử với con anh còn tử tế hơn người làm bố như anh!"

Lâm Bách Tòng: "Thằng con hư đốn đó không phải của em sinh ra chắc? Em nhìn cái kiểu nằm dài trên người anh nó đó đi, tưởng đâu không có xương sống, nhìn chỉ thấy cái thêm."

Dương Hoài Ngọc: "Con cả nó thích chiều, liên quan gì anh? Mà nói chứ, anh không đánh nó thành ra như vậy thì nó có phải nằm trên người anh nó không? Nói tới nói lui cũng là tại anh!"

"Cái gì cũng tại anh, em vô lý quá vậy?"

...

Tiếng cãi cọ xa dần đến khi không còn nghe thấy nữa.

Cuối cùng quanh từ đường cũng yên tĩnh, chỉ còn tiếng bắc nển phụt cháy nhỏ nhỏ thi thoảng lại vang lên.

Lâm Du kiếm chuyện tán gẫu: "Anh, sao ai cũng nói anh chiều em, rõ ràng anh toàn ghét bỏ em."

Ghét bỏ từ nhỏ tới lớn, chê cậu nói nhiều, tinh quái, còn hay già mồm.

"Em cũng tự hiểu mình thật nhỉ." Văn Chu Nghiêu bình thản đáp lại cậu. Anh đưa tay gỡ lưng áo cậu lên, khi thấy rõ những vết thương ngang dọc trên tấm lưng trắng nõn, chân mày thoáng cau lại.

Lâm Du nằm sấp quay đầu về phía Văn Chu Nghiêu: "Vậy mà anh còn nhịn không đánh em được suốt mấy năm nay, có phải là chứng minh anh cũng thương em lắm không?"

Văn Chu Nghiêu nhẹ tay thả áo cậu xuống, đưa mắt nhìn cậu.

"Anh phát hiện còn một phương diện em hiểu chưa đủ toàn diện về bản thân."

"Là gì vậy?" Lâm Du hỏi.

"Em còn mặt dày nữa."

Chương 11: - 15

dịch: Uyên Uyên

Chương 11

Vết thương của Lâm Du bị nhiễm trùng, lại nằm trong tù đường cả đêm nên đến sáng hôm sau đã sốt cao thành công. Ngay sáng sớm Văn Chu Nghiêu đã bế cậu ra khỏi tù đường, toàn bộ lửa giận của Lâm Bách Tòng đều hóa thành lo lắng rõ ràng khi thấy con trai mặt mũi tái nhợt nằm trên giường.

"Chú Lâm đừng lo, lúc trời sắp sáng con đã cho em uống thuốc hạ sốt rồi."

Trên chiếc bàn tròn giữa phòng, Văn Chu Nghiêu rót trà đặt vào tay Lâm Bách Tòng.

Lâm Du ngủ rồi.

Lâm Bách Tòng cầm ly trà, bồi hồi nhìn thiếu niên đã cao lớn trước mặt, "Lúc con mới tới nhà họ Lâm cũng chỉ lớn bằng thằng oắt con Lâm Du thôi đúng không?"

"Dạ." Văn Chu Nghiêu ngồi xuống đối diện, cười cười, "Lúc đó con mới đứng tới eo chú Lâm."

"Thời gian qua nhanh thật." Lâm Bách Tòng vẫn luôn xem Văn Chu Nghiêu như con trai ruột, nhưng không như sự nuông chiều và thiên vị với Lâm Du, với anh, Lâm Bách Tòng luôn khoan dung ủng hộ, chú nói: "Nếu thằng con này chín chắn được bằng một nửa con lúc đó thì chú với mẹ nó sẽ thọ thêm được mấy năm."

"Trong lòng em ấy cũng khó chịu lắm." Văn Chu Nghiêu nói.

Lâm Bách Tông thở dài, "Chú biết chứ. Ngẫm kĩ lại, chuyện này cũng không hoàn toàn là xấu, quả thật nhà họ Lâm đã an nhàn quá lâu." Chú nói rồi đưa mắt nhìn về phía giường, chợt đổi giọng: "Nhưng đây cũng không phải lý do cho nó phạm lỗi. Chú biết sớm muộn gì nó cũng gây chuyện mà. Đứa con này, chí cao hơn trời, lòng chứa nghiệp lớn."

Văn Chu Nghiêu nhìn Lâm Bách Tông lặng im nhấp trà, nhất thời bỗng không nghe ra chú đang tức giận hay tán dương nhiều hơn.

Lâm Bách Tông uống vài ngụm rồi đặt ly xuống, nhìn Văn Chu Nghiêu tổng kết lại: "Đứa con này, thiếu dạy dỗ."

Tay Văn Chu Nghiêu khựng lại, "Chú, chú đã có quyết định gì rồi đúng không?"

"Đời ông cố nhà họ Lâm từng có một phân nhánh, lấy cái cũ của kỹ nghệ điêu khắc gỗ truyền thống để dung nhập với ưu điểm của các gia tộc khác rồi tự lập thành trường phái mới, vì đã từ bỏ những giá trị cốt lõi nhất nên không được chủ gia đình thừa nhận." Lâm Bách Tông nói tới thì đứng lên, tiện tay lấy một quyển sách trên giá xuống lật xem. Bao năm qua cách trang hoàng trong phòng Lâm Du vẫn không thay đổi nhiều, chỉ là sách trên giá này ngày càng nhiều, từ thẩm định tranh ảnh nghệ thuật, đến thiết kế mỹ thuật, công nghệ chế tác, bao gồm rất nhiều phương diện, phạm vi cũng rộng.

Lâm Bách Tông nói thế này: "Trường phái ấy của nhà họ Lâm đến nay chỉ còn một người, người lớn như chú phải gọi là chú họ. Là một ông cụ tính tình kỳ quặc lắm, sống một thân một mình chùa Thanh Sơn của Kiến Kinh, không con cái cũng chẳng nhận đồ đệ, nhưng vẫn còn chút tình nghĩa với nhà họ Lâm. Chú đã báo với ông ấy rồi, khi nào vết thương của Lâm Du

lành, con dành một ngày đưa nó sang đó đi."

Sắp phải đưa Lâm Du đi rồi.

Văn Chu Nghiêu thật sự không ngờ tới.

Anh nhíu mày, "Chú Lâm..."

"Sao vậy? Con không yên tâm hả?" Lâm Bách Tòng quay đầu nhìn Văn Chu Nghiêu, vỗ vai anh rồi nói: "Chu Nghiêu, trước đây chú Lâm từng nói hy vọng con có thể dõng theo nó lớn lên, nhưng Lâm Du không bao giờ là trách nhiệm của con, con không cần phải khiêng nó trên vai mà đi cho hết đường. Con phải nhớ kỹ điều này."

Có gì đó thoáng qua trong mắt Văn Chu Nghiêu, anh trầm ngâm, "Chú Lâm, con chưa từng cảm thấy vậy."

Không phải hành lý, càng không thể gọi là gánh nặng.

"Vậy à." Lâm Bách Tòng lại bật cười, nói: "Thằng oắt con đó thật sự rất dễ khiến người ta yêu thương đúng không, nhưng mà, nhất thiết phải cho nó ra ngoài một thời gian để rèn giũa lại tính tình."

Văn Chu Nghiêu liếc mắt nhìn về phía Lâm Du đang ngủ.

Sợ là cậu sẽ làm âm ỉ lên.

Lâm Du hoàn toàn không biết trong lúc mình ngủ, cha cậu đã vung tay, quyết định một khoảng thời gian rất dài sau đó cậu sẽ phải sống trong cảnh không còn tự do.

Trong thời gian cậu dưỡng thương, tranh thủ ngày nghỉ, Trương Gia Duệ đến thăm nhà họ Lâm lần đầu tiên.

Đi qua hàng hiên kiến trúc đình viện cổ xưa, sau khi vào cửa, câu đầu tiên của Trương Gia Duệ từ nhỏ đã lớn lên trong vòng vây của tài xế và bảo mẫu là: "Lâm Du, cậu lại lừa tớ."

Lâm Du ngồi trên giường ăn mít táo, nghe vậy liền dừng lại hỏi: "Lừa là sao? Tớ lừa cậu bao giờ?"

"Thôi đi, tự cậu không biết à? Còn nữa trước đây tớ hỏi nhà cậu làm nghề gì, cậu nói là khắc gỗ. Tớ còn tưởng là thợ mộc, kết quả thì sao? Nhà cậu là danh gia vọng tộc trong truyền thuyết đúng không. Nếu là thời xưa thì cậu là thiếu gia con nhà hào môn rồi?"

Lâm Du kín đáo đảo mắt, lên tiếng: "Vậy xin hỏi vị công tử con nhà giàu đúng nghĩa ngài đây, cậu có thấy thiếu gia nào dậy sớm hơn gà ngủ trễ hơn chó, bị đánh xong chẳng có đến một nha hoàn hầu hạ chưa?"

"Cái đó rõ ràng là do cậu không biết hài lòng." Trương Gia Duệ bước tới giành đồ ăn vặt trong tay cậu, hỏi cậu: "Vết thương của cậu sao rồi? Tớ nghe Lâm Hạo nói cậu còn không xuống giường nổi hả."

Lâm Hạo ngạc nhiên: "Cậu quen biết Lâm Hạo từ lúc nào vậy?"

"Mới vừa rồi á." Trương Gia Duệ ném một miếng mít táo lên rồi há miệng đón, đón hụt, miếng mít rớt xuống giường Lâm Du.

Lâm Du nhặt lên ném vào cậu chàng, ghét cực kỳ: "Tránh xa giường tớ ra."

Trương Gia Duệ là dạng người cơ hội điển hình, sự thân thiết sau khi quen biết Lâm Du thật sự không phải thứ một gia đình bình thường có thể hun đúc thành.

Lâm Du: "Tớ còn chưa hỏi cậu, sao hôm nay cậu lại đến đây?"

"Cậu không tới trường nên tớ chán lắm." Trương Gia Duệ bỏ qua lời cảnh cáo tránh xa giường cậu ra, trông như định ngồi lên.

Lâm Du tung chân lên đá.

Trương Gia Duệ trợn tròn mắt tránh, "Tớ là khách đó, không niềm nở chút được à?"

"Ngồi đâu trong phòng cũng được, ngoại trừ giường."

"Cậu phiền thế nhỉ." Trương Gia Duệ than phiền.
Cậu nhóc ú đành chấp nhận số phận, khiêng cái ghế gần đó sang ngồi cạnh giường Lâm Du rồi lấy quyển vở trong cặp sách ra bảo: "Đây là bài cô mới giảng mấy hôm nay, tớ chép lại cho cậu rồi."

Sau đó mới nói vào trọng điểm: "Mấy hôm nữa trường tổ chức dã ngoại, cậu đi không?"

"Đi đâu vậy?" Lâm Du hỏi.

Trương Gia Duệ: "Kênh Tuyên Vân."

Lâm Du trầm nghĩ đó chẳng phải là cái đường ống nước sao, cách Kiến Kinh không đến hai mươi dặm về phía tây bắc. Kiếp trước khi còn nhỏ Lâm Du rất thường theo Lâm Thuộc Lâm Hạo ra ngoại thành chơi, chẳng nơi nào ở ngoại thành mà bọn họ chưa đặt chân tới.

Trương Gia Duệ có vẻ hào hứng lắm, "Đi nhé đi nhé, tuần trước lớp kể bên mới được đi đó, chúng nó nói có thể xuống sông bắt cá, có cả cua đồng nữa, tớ chưa đi bao giờ."

"Vậy trước giờ cậu hay làm gì?" Lâm Du hỏi.

Trương Gia Duệ ngây thơ đáp: "Cả nhà tham gia hòa nhạc, hoặc là tiệc sinh nhật gì đó. Nhưng tớ không thích mấy chỗ đó chút nào, rất nhiều nữ sinh ăn vận như bắp rang bơ còn tưởng mình là công chúa."

Lâm Du thở dài câm nín, không biết nên cảm thán đây chúng là một cậu thiếu gia trong sống trong ổ vàng ổ bạc thật sự hay nên khen cho năng khiếu hài hước bẩm sinh của nhóc ú này nữa.

"Không đi." Lâm Du từ chối rất thẳng thừng.

Sắc mặt Trương Gia Duệ suy sụp tức thì, cứ như Lâm Du nói thêm một câu nữa thôi là cậu chàng khóc ngay tấp lự.

Lâm Du lớn thế rồi mới tham gia hoạt động dã ngoại lần đầu tiên, dường như đây là một chuyện rất trọng đại với cả gia đình. Trời chưa sáng Dương Hoài Ngọc và Lâm Mạn Xu đã dậy sắp xếp hành lý cho cậu rồi làm bánh quy mang theo để ăn dã ngoại.

"Mẹ." Lâm Du xách cái cặp hình gấu bông, bắt lực lên tiếng: "Con lớp sáu rồi, không phải sáu tuổi."

"Nói như lớn lắm không bằng." Dương Hoài Ngọc quở cậu, ngồi xuống nói đây đeo cặp ra rồi xoa má cậu nói: "Em bé dễ thương quá đi."

Lâm Du chu mỏ thơm chụt lên má Dương Hoài Ngọc, để lòng kiêu hãnh như sắp tiến con lên bục nhận giải thưởng quốc tế của cô được thỏa mãn.

Dương Hoài Ngọc cười mãi không ngừng, cũng thơm lại cậu, dặn dò: "Ra ngoài đừng chạy lung tung nhé, đi theo thầy cô và các bạn, còn nữa, không được ăn đồ cay bậy bạ, vết thương trên lưng con chưa khỏi đâu, coi chừng có sẹo đó."

"Con biết mà." Lâm Du gật đầu dạ hết mọi điều.

Gần đây Lâm Bách Tòng bận vắt giò lên cổ vì chuyện Lâm Du gây ra trước đó, Lâm Du biết hết.

Việc cậu làm được cũng có hạn, nhưng khi cậu lấy các thành phẩm đồ khắc tỉ mỉ cất trong phòng mấy năm nay ra nói làm quà tạ lỗi với các khách hàng lâu năm bị trễ hẹn giao hàng, Lâm Bách Tòng lại ngăn cậu.

Lâm Du lên kế hoạch chuyện này đã lâu, nhưng tới trước mặt cha cậu chỉ còn lại một câu: "Bố anh còn chưa già mà, chưa tới lượt oắt con nhà anh khoe mẽ đâu."

Người cha như ngọn núi vững chãi mà kiên định, che chắn tất cả gió sương mưa tuyết bên ngoài.

Biết trường tổ chức đi dã ngoại, Lâm Bách Tông cũng gật đầu tán đồng.

Cha cậu nói là: "Con ra ngoài đi chơi đi, bố đỡ thấy đỡ phải ngứa mắt."

Kế hoạch đi chơi của Lâm Du cứ thế là thành.

Sáng sớm tinh mơ là tài xế nhà Trương Gia Duệ đã đến đón Lâm Du, ngồi trong xe vừa hay thấy được cảnh gia đình Lâm Du tiễn cậu ra.

Lúc Lâm Du lên xe, đối diện với ánh mắt của Trương Gia Duệ, thì nghe cậu chàng nói: "Giờ tớ mới phát hiện, chắc tớ mới là đứa được bố mẹ nhật về."

Còn hô toáng lên: "Cậu có biết xấu hổ không, em bé?!"

Lâm Du nở nụ cười thương mại với cậu nhóc ú: "Không nhé."

Xe rời đường Thịnh Trường chưa tới một cây số thì bắt đầu thấy cảnh phồn hoa sầm uất của khu trung tâm, hai bên đường hàng quán san sát, tiếng rao của những người gánh hàng rong vang lên du dương vắng vắng.

Lâm Du ngắm cảnh ven đường hồi lâu, đột nhiên lên tiếng: "Chú tài xế ơi dừng xe chút ạ!"

"Sao vậy bạn nhỏ?" Chú tài xế rất hiền hòa, đậu xe lại bên đường theo lời cậu.

Lâm Du thò đầu ra khỏi cửa sổ, hô lớn về phía ngã rẽ bên kia đường, "Anh ơi!"

Người Trương Gia Duệ run lên như phản xạ có điều kiện, quay đầu lại: "Không phải chứ, sao anh cậu lại ở đây?"

Lâm Du ừ một tiếng.

Tiếng chuông reng reng vang lên từ ngã rẽ bên kia, bảy tám thiếu nam thiếu nữ đạp xe lần lượt chạy sang bên này từ khúc ngoặt phía đối diện. Văn

Chu Nghiêu đột ngột xuất hiện trước mắt, chiếc áo sơ mi mặc ngoài áo thun không cài nút bay phần phật theo gió.

Anh vén tay áo lên tới khuỷu tay, một sự tồn tại chỉ chỉ lướt ngang tầm mắt thôi cũng khiến người ta kiềm lòng được mà quay đầu.

Cùng lúc tiếng gọi anh kia vang lên, chiếc xe đạp sườn ngang chạy trước nhất bẻ lái sang, ngay sau đó là tiếng thắng xe kêu két, Văn Chu Nghiêu chống một chân xuống đất dừng trước mặt Lâm Du.

Mắt Lâm Du cong cong, "Anh đi đâu vậy?"

Lâm Du vừa dứt lời là có tiếng ai liếng thoảng phía sau: "Văn Chu Nghiêu, sao thế? Cậu qua đó chi vậy?"

Văn Chu Nghiêu quay đầu nhìn lại rồi nhìn Lâm Du, "Anh đang trên đường đi học thêm, sau đó còn có hoạt động chính thức của câu lạc bộ bắn súng." Anh nhìn chiếc ba lô gấu bông phòng phòng trước ngực cậu, cong môi nhẹ đến khó nhận ra, dặn: "Đi chơi vui nhé, về nhà đúng giờ, nghe không?"

"Em biết rồi." Lâm Du hậm hức đáp.

Ngay lúc ấy phía sau anh lại có tiếng nói: "Chu Nghiêu, ai đây, em trai cậu hả?"

Lâm Du thấy một người đẹp tóc dài phát phơ văn nhã.

Văn Chu Nghiêu ừm một tiếng, Lâm Du mặt dày cười cười với người ta, bảo: "Chào chị."

Nữ sinh kia che miệng cười, nói với Văn Chu Nghiêu: "Em trai cậu dễ thương ghê, không như em tớ, ba ngày không bị đánh là không yên được."

Văn Chu Nghiêu không nói gì, đưa tay véo má Lâm Du.

Anh giục cậu: "Đi đi, chú ý an toàn."

"Dạ." Lâm Du ngoan ngoãn lùi vào ghế.

Xe tiếp tục lăn bánh, trong gương chiếu hậu, nhóm thiếu niên tập hợp lại rồi nhanh chóng rời đi.

Nữ sinh vừa rời đạp nhanh hơn để chạy tới sóng vai với Văn Chu Nghiêu, dường như bọn họ đang thảo luận chuyện gì rất sôi nổi, thi thoảng những người chạy sau lại đùa giỡn âm ỉ.

Lâm Du xoa xoa chỗ thịt mềm mới bị Văn Chu Nghiêu véo, liếc về sau thêm cái nữa.

Lòng thầm nghĩ, anh mình đang yêu sớm đấy à?

Chương 12

Lâm Du trăn trở mãi chuyện này suốt đường đi, vấn đề này lớn không lớn nhỏ không nhỏ, dù sao thì cũng không tới lượt cậu quản thúc anh mình mặt này, Lâm Du hiểu rõ hơn ai hết.

Ngoài nửa năm đầu tiên Văn Chu Nghiêu mới đến nhà họ Lâm gần như Lâm Du ở suốt bên cạnh anh, thời gian sau đó hướng đi của hai người khác hẳn nhau. Trọng tâm của Lâm Du nằm ở gia đình và khắc gỗ, anh cậu thì ngày càng cứng cáp đủ lông đủ cánh, đến hiện tại đã có suy nghĩ và các quy tắc xử sự tương đối trưởng thành.

Nhưng các thiếu nam thiếu nữ đang độ trẻ trung đó đang vào kì dễ động lòng xuân nhất.

Ngày trước mười bốn tuổi là Lâm Du yêu sớm, mười sáu tuổi đã dám gân cổ lên công khai với gia đình, bước đi một mạch không quay đầu lại.

Anh cậu không giống người quyết định lỗ mãng, nhưng hiện tại Lâm Bách Tòng đang dồn hết tâm trí vào mớ bong bóng trong nhà, Dương Hoài Ngọc lại là phụ nữ không tiện nói rất nhiều thứ, nhà họ Lâm lại không có quy tắc giáo dục phương diện nhạy cảm này.

"Lâm Du!" Trương Gia Duệ đột nhiên lớn tiếng.

Lâm Du hoảng hốt hoàn hồn lại, hỏi: "Chuyện gì?"

"Tớ hỏi cậu đang nghĩ gì?" Trương Gia Duệ thắc mắc, "Gọi mấy tiếng rồi mà cậu không trả lời."

"À không có gì." Lâm Du điều chỉnh lại tinh thần đang lơ đãng, nhìn quanh rồi hỏi: "Tới rồi à?"

"Đúng vậy." Trương Gia Duệ kéo chiếc ba lô trên ghế, hối hả kéo Lâm Du xuống xe, "Nhanh nào, cô với các bạn đang chờ kia, tại sáng sớm cậu cứ rề rà đó."

Lâm Du để cho cậu chàng lôi đi, không hào hứng mấy.

Kênh Tuyển Vân vẫn không khác mấy so với ký ức của Lâm Du, phong cảnh trong khe núi cũng không tẻ, hai giáo viên hướng dẫn một đám nhóc con chỉ chờ được bay nhảy chạy khắp đồi núi.

Cậu chủ nhỏ Trương Gia Duệ thì cứ như chim sổ lồng, vừa tới nơi là nhảy ngay xuống suối mò cua.

Lâm Du ngồi trên một tảng đá cạnh khe suối, nhìn cái xẻng mini cô giáo phát trong tay, đang cảm nhận một cách sâu sắc sự sai lầm của quyết định tham gia dã ngoại.

"Sao cậu không đi chơi?" Đột nhiên có tiếng nói sau lưng.

Lâm Du quay đầu nhìn thì thấy một cô bé đứng sau, chiếc băng đô màu vàng nâu cố định mái tóc, mặt trái xoan, một người đẹp nhí đúng chuẩn. Có điều biểu cảm trông biết ngay là dạng cũng không được hòa đồng.

"Không muốn đi." Lâm Du hỏi: "Cậu thì sao?"

Con người luôn phân biệt xấu đẹp, không chỉ tuổi của anh cậu mới gặp vẫn đề yêu sớm, ngay cả mấy đứa nhóc còn chưa tốt nghiệp tiểu học này cũng thường ân cần săn sóc các bạn nữ xinh xắn.

Lưu Thái Vân là lớp trưởng, bạn nữ được cả lớp công nhận là xinh nhất. Cô bé đi tới ngồi xuống cạnh Lâm Du, đáp: "Tớ không có hứng thú, các bạn ấy ấu trĩ chết đi được."

"Trương Gia Duệ cũng ấu trĩ hả?" Lâm Du hỏi.

Đối phương gật đầu ngay không do dự.

Hình như nhóc ú thích cô bé này lắm, Lâm Du lảng lạng thấp cho cậu chàng hai cây nến trong lòng, bày tỏ sự thương tiếc cho mối tình đầu đã được định sẵn là không có kết quả của cậu chàng.

"Cậu đã quyết định vào trường cấp hai nào chưa?" Lưu Thái Vân hỏi tiếp.

Lâm Du cũng đang chán, cậu lấy đồ ăn vặt Dương Hoài Ngọc dậy sớm chuẩn bị cho trong ba lô ra, chia cho bạn nữ duy nhất chịu nói chuyện với cậu đang ngồi cạnh, sau đó mới nói: "Chắc là Nhất Trung."

Đây là lời hẹn với anh cậu từ rất lâu trước đây, lúc đó anh cậu không nhảy lớp để tốt nghiệp sớm, Lâm Du còn nghĩ muốn vào thẳng trường cấp hai của Nhất Trung.

"Tớ cũng vậy." Lưu Thái Vân nói: "Hy vọng đến lúc đó vẫn được học cùng lớp với cậu."

Lâm Du ngồi khoanh chân trên tảng đá, nghe vậy thì gật đầu.

Lưu Thái Vân quay sang nhìn cậu.

Lâm Du trông trẻ con hơn bạn đồng trang lứa một chút, cả mặt mũi lẫn phong thái. Nhìn tư thế khoanh chân khó hiểu cậu đang ngồi trên tảng đá kia, ba lô trước ngực còn mở toang, thi thoảng lại thò tay vào kiểm đồ ăn vặt, ăn rất an nhàn tự tại.

Nhưng Lưu Thái Vân lại không thấy cậu đáng ghét như các bạn nam khác.

Lưu Thái Vân: "Muốn mau lớn lên quá đi."

Lâm Du: "Ày, muốn làm trẻ con mãi quá đi."

Lưu Thái Vân: "..."

Một đứa bé nôn nóng muốn lớn lên với một đứa nhỏ mà tâm hồn đã già cõi ngời đối diện nhau thờ dài trở thành ký ức duy nhất mà Lâm Du còn chút ấn tượng về kênh Tuyển Vân buổi chiều hôm ấy.

Mà cũng vì chuyện này, khiến cậu nhóc ú Trương Gia Duệ suýt tuyệt giao với cậu.

Lý do là cậu lại đi chia đồ ăn vặt cho Lưu Thái Vân, mình thì không được ăn miếng nào. Lâm Du nghĩ cái tên trai thẳng như thép không gỉ nhà cậu, đáng đời không có bé gái xinh xắn nào thích.

Hoạt động dã ngoại của Lâm Du kết thúc, việc đầu tiên sau khi về nhà là kiểm tra.

Quả nhiên thành công phát hiện anh cậu về muộn.

"Anh con đâu?"

"Anh con đâu rồi?"

Lâm Mạn Xu đang hâm bữa tối trong bếp quay lại nói với chị dâu Dương Hoài Ngọc: "Chị xem em bé kìa, con nhà người ta về thì tìm bố tìm mẹ, nó về tới chỉ biết chạy khắp nơi tìm anh cả nó."

Dương Hoài Ngọc vờ đau xót, "Thôi, chị cũng quen rồi." Nói xong quay lại bảo Lâm Du: "Con đấy, đừng có bám theo sau ông anh cả ngày mãi, con tự lo cho bản thân chút đi có được không."

"Đúng rồi." Vô tình thím hai Từ Tuệ bưng chén bước vào bếp, vừa gặp là nói: "Tới chừng Tiểu Du lên núi rồi thím xem con đi đâu tìm anh cả của con."

"Núi gì ạ?" Lâm Du ngạc nhiên hỏi lại.

Sau đó cậu thấy cô út và mẹ mình nhìn nhau, trong mắt là sự bất đắc dĩ với cái miệng tép nhảy của Từ Tuệ.

Từ Tuệ cũng nhận ra anh chị hai chưa nói cho Lâm Du biết chuyện này, quay lại ngại ngùng bổ khuyết: "Không sao, bố con định cho con đến chỗ ông chú họ của con ở ít hôm ấy mà, gần đây trong nhà cũng rỗi rảnh. Ấy dà, cũng không phải đưa con đi luôn, thường ngày vẫn ở nhà, chỉ sang đó vào kỳ nghỉ thôi."

Nhưng đã sắp đến kỳ nghỉ hè dài hơn hai tháng rồi.

Biết tin trong tình huống thế này với Lâm Du mà nói không khác gì sét đánh ngang tai.

Cả hai đời của Lâm Du đều chưa từng gặp ông chú này, nhưng chung một ngành nghề, ít nhiều gì cũng từng nghe tiếng. Kỹ thuật của ông khác với kiểu truyền thống lâu đời của Lâm Bách Tông, rất đậm phong cách cá nhân, mỗi một tác phẩm đều là mặt hàng quý hiếm. Nhưng trọng điểm là tính tình kỳ quặc, được người ta đặt cho biệt hiệu "Lâm Lập Dị".

Dương Hoài Ngọc thấy con trai phản ứng như thế vội cời tạp dề chạy tới ôm cậu, dỗ dành: "Không sao, thím hai con nói chuyện không nghĩ nhiều, ý bố con là cho con sang đó học tập, nghề điêu khắc không có điểm dừng. Các anh họ của con như Lâm Thuốc đều lớn lớp hơn con, không hợp cho sang đó nên mới để con đi."

Mắt Lâm Du bỗng đỏ ửng lên, chột hỏi: "Mẹ, mẹ với bố không cần con nữa à?"

Câu này thật không khác gì cứa một dao vào tim Dương Hoài Ngọc.

"Đứa con ngốc này nói cái gì vậy?" Dương Hoài Ngọc đánh vào cánh tay Lâm Du, "Làm sao bố mẹ không cần con được."

Nhưng nước mắt Lâm Du đã tuôn rơi tanh tách không sao dừng được.

Cậu khóc không thành tiếng, chỉ ngơ ngác đứng sững đó, làm Dương Hoài Ngọc hoảng hồn.

"Em bé con sao vậy?" Dương Hoài Ngọc vội dùng tay áo lau nước mắt cho cậu, "Đừng khóc đừng khóc, mẹ nói thật mà."

Lâm Mạn Xu cũng chạy vội tới đỡ dành cậu.

Từ Tuệ cũng không ngờ lại thành ra thế này, đứng một bên không biết phải làm sao, bối rối nói: "Em đâu có nói gì?"

Thật ra cô cũng muốn cho con mình đi, nhưng đành thôi vì thực tế không cho phép, đặc biệt sau khi nghe nói ông chú ấy sống một mình lại khó chịu, cô cũng không muốn cho con mình đến đó chịu khổ nữa thật.

Nhưng xét cho cùng thì đây cũng đâu phải chuyện xấu.

Từ Tuệ không hiểu, không một ai ở đây hiểu được.

Vì Lâm Du đã từng trải qua sự từ bỏ và bị vứt bỏ thật sự.

Công khai, rời khỏi nhà, cậu từng chủ động bỏ một khe sâu giữa mình và người nhà, quay lưng đi một cách quyết đoán và cô độc. Trên thực tế cậu không biết được về sau trong lòng Lâm Bách Tông và Dương Hoài Ngọc còn xem cậu là con trai hay không, mãi đến khi cậu hồi hận muốn quay đầu thì mới biết khe sâu sau lưng mình đã thành lạch trời.

Là âm dương cách biệt.

Bọn họ dùng tử biệt để vứt bỏ cậu.

Lâm Du cảm thấy hụt hơi, trong trận bệnh khi còn nhỏ cậu cũng từng khóc như thế này. Dương Hoài Ngọc tái mặt tại chỗ, vừa vỗ nhẹ vào lưng cậu vừa luống cuống dỗ: "Không sao, em bé của mẹ, mình không đi nữa, không đi nữa."

Nhưng Lâm Du không bình tĩnh lại được.

Thật ra cậu cũng biết đưa cậu lên núi không phải muốn đuổi cậu đi.

Nhưng có lẽ vì những ngày tháng vừa qua quá yên lành tốt đẹp, với Lâm Du mà nói thật không khác gì một tấm gương mong manh có thể vỡ tan bất kỳ lúc nào. Chuyện của nhà họ Thịnh ở Giang Nam vừa mới bắt đầu, bản thân cậu đang nằm trong trạng thái chờ kết quả vô cùng căng thẳng.

Một biến số nhỏ nhất cũng sẽ gây tác động đến thần kinh nhạy cảm của cậu.

"Lâm Du!" Ngay khi ấy có người hối hả chạy vào cửa, đặt tay lên sau cổ cậu. Văn Chu Nghiêu về muộn đã vào nhà rồi.

Lúc đi tới nhà anh mặc đồ mới thay, mày nhăn nhó cực kỳ nghiêm túc, anh ngồi xổm xuống nhìn vào mắt Lâm Du, "Được rồi, ngừng lại nào."

Trong những thời điểm thế này giọng của anh có tác dụng kỳ diệu với Lâm Du.

Vợ chồng nhà họ Văn qua đời bất ngờ, nhưng dù là Văn Chu Nghiêu tới bên cậu vào thời khắc cuối cùng của kiếp trước, hay là anh cả Văn Chu Nghiêu ngũ quan trẻ trung như trẻ lùi mười mấy năm trước mắt, tiếng nói ấy đều có thể xuyên qua mịt mù sương trắng, đến bên tai Lâm Du.

Là sự tồn tại không một ai khác có thể thay thế được.

Lâm Du nhắm mắt lại, chớp cho rơi hàng nước đọng trên lông mi, khi thấy rõ người trước mặt nước mắt cậu bỗng dừng lại như kỳ tích. Cậu bước chậm tới, vòng tay ôm cổ Văn Chu Nghiêu, dụi mặt vào hõm cổ anh. Động tác như chú chim non này khiến phía Dương Hoài Ngọc thở phào nhẹ nhõm.

Dương Hoài Ngọc thật sự cảm nín với con mình, nhìn cái ót của cậu lắc đầu rồi nói với Văn Chu Nghiêu: "Chu Nghiêu, con dẫn em về phòng trước đi, cơm tối xong dì nói Mạn Xu đi gọi hai đứa."

"Dạ." Văn Chu Nghiêu đáp lời.

Trên áo Văn Chu Nghiêu có mùi thơm thoang thoảng, mùi bột giặt còn vương.

Anh ôm cậu, nghiêng đầu nói bên tai Lâm Du: "Mọi người đi cả rồi, đứng lên nào, về thôi."

Lâm Du lắc đầu.

Trước nay khi ở cạnh Văn Chu Nghiêu cậu chưa từng xem mình là người trưởng thành, kiếp trước người này là anh cả trên danh nghĩa, kiếp này từ nhỏ đến lớn đều là anh của cậu.

Mà mắt mặt với anh đâu chỉ mới một hai lần, đơn giản là cậu không muốn thế.

Văn Chu Nghiêu để yên cho cậu ôm, nửa phút sau cũng đành chiều theo, anh bế cậu đứng lên.

Tư thế trông hết như gấu ôm cây.

Lâm Du đeo trước ngực người ta, chân quặp vào eo Văn Chu Nghiêu.

Một tay Văn Chu Nghiêu ôm eo cậu, tay kia đỡ đùi, rồi cứ thế bế cậu rời sân trước, đi qua cửa ngăn vào sân trong.

Đúng lúc vô tình gặp chú Phú vội về lấy đồ cho Lâm Bách Tòng.

Chú thấy thế thì ngạc nhiên hỏi: "Sao vậy con?"

"Không sao đâu ạ." Văn Chu Nghiêu trả lời: "Nhõng nhẽo ấy mà."

Chú Phú cười bất lực, lắc đầu nói: "Lớn thế rồi còn nhõng nhẽo với anh nữa."

Lâm Du ngược một con mắt lên khỏi vai Văn Chu Nghiêu, nức nở: "Cũng chỉ

được làm trong lúc này thôi."

Cậu nhớ tới chuyện mình nghi ngờ Văn Chu Nghiêu yêu sớm, rồi lại sắp phải lên núi ở, ai biết được sau này kẻ ôm anh cậu là yêu quái phương nào.

Chương 13

Văn Chu Nghiêu ôm cậu về phòng mình. Bây giờ ở đây có không ít đồ đạc của Lâm Du, từ quần áo nón nẫy đến đồ dùng cá nhân, với Văn Chu Nghiêu cậu chưa từng có thứ gọi là giới hạn nên có giữa người với người.

"Sao lại khóc?" Văn Chu Nghiêu bỏ cậu xuống rồi mới hỏi được câu này.

Hiện tại Lâm Du đã thoát ra khỏi cảm xúc ban đầu, cậu hỏi anh mình: "Có phải anh cũng biết chuyện bố em định đưa em từ lâu rồi không?"

"Phải." Văn Chu Nghiêu gật đầu.

Lâm Du ngồi trên mép giường cúi đầu im lặng.

Văn Chu Nghiêu nhìn cậu một lúc, "Chỉ vì thế thôi sao?"

"Ừm." Lâm Du đáp mà không ngẩng đầu.

Văn Chu Nghiêu: "Nói thật nào."

Dù đã lớn đến thế này, Văn Chu Nghiêu cũng chẳng đếm được mấy lần cậu khóc to, bị người ta chọc ghẹo sắp phải chia bố cho người khác không khóc, đi học một mình không khóc, bị đám du côn cắc kè đánh trật tay vì hai anh em Lâm Thước cũng không khóc, cả khi bị đánh nát cả lưng vì phạm lỗi cũng chưa từng thế này.

Những lúc giả vờ giả vịt ăn vạ làm nũng không tính.

Văn Chu Nghiêu chưa từng gặp đứa nhỏ nào ít khóc như cậu.

Lâm Du ngẩng lên nhìn Văn Chu Nghiêu rồi quay đi tránh ánh mắt anh mình, lắp liếm: "Em sợ bố mẹ không cần em nữa."

"Em biết là không thể nào mà." Từ đầu Văn Chu Nghiêu đã biết khi cậu biết tin chắc chắn sẽ không chịu, nhưng khóc một trận không một điểm báo rồi bây giờ lại "Em có tâm sự, nhưng em không nói ra đâu" thế này là điều Văn Chu Nghiêu không hề đoán trước được.

Anh thở dài đi tới trước mặt Lâm Du.

"Ngẩng đầu." Văn Chu Nghiêu bảo.

Lâm Du liền ngẩng lên nhìn anh.

Văn Chu Nghiêu đưa tay chạm nhẹ vào mi mắt hơi sưng của cậu, lên tiếng: "Nơi ông chú sống cách đây không xa lắm, đạp xe một tiếng là tới rồi. Khung cảnh xung quanh cũng không tệ, ngôi chùa cạnh đó cũng vắng khách đến viếng. Tối đa hai tháng, vào năm học thì em không cần phải ở bên đó mỗi ngày." Nói đến đây Văn Chu Nghiêu còn thêm một câu: "Anh có thời gian sẽ đến thăm em."

Lâm Du hơi sững sờ.

"Anh đến đó rồi à?" Cậu hỏi.

Văn Chu Nghiêu ừm một tiếng, bỏ tay xuống, nói theo hướng giảm nhẹ nhất: "Là rừng thiêng nước độc thật thì chú Lâm cũng không nỡ để em đi, không biết bao nhiêu người muốn đến chỗ ông chú bái sư học nghề mà ông ấy không nhận ai cả. Chắc chú Lâm cũng mất không ít công sức. Chú ấy hy vọng em học thành tài."

Lâm Du biết ý định của Lâm Bách Tòng.

Cậu chỉ không ngờ Văn Chu Nghiêu còn đặc biệt đi tiễn trạm trước.

Bỗng dưng cậu hơi tò mò, liền hỏi: "Anh, nếu lúc ấy anh đến nơi thấy chỗ đó không ổn chút nào thì anh sẽ làm sao?"

Văn Chu Nghiêu nghe hỏi thì hơi nhướng mày

Rồi anh nói: "Có vậy thì em cũng phải đi."

Mặt Lâm Du đông cứng vài giây, môi giật giật.
Quả nhiên rất thiết diện vô tư.

Nhưng Lâm Du ngẫm lại vẫn thấy chuyện này không ổn. mấy năm nay cậu chưa từng thật sự đi xa khỏi ngôi nhà này, tuy vẫn ở trong thành phố Kiến Kinh, nhưng tận hai tháng ròng, cứ nghĩ tới là Lâm Du lại thấy thấp thỏm.

Tuy mấy năm nay Lâm Du học tập rất khắc khổ cần cù, cũng xem như hướng cho hai anh em Lâm Thước đi đúng đường.

Nhưng dù sao tuổi bà nội cũng cao rồi, dù Lâm Du mong bà không phải lo lắng nhiều dường nào thì thời gian vẫn vô tình mang đi quá nhiều thứ. Chuyện phía nhà họ Thịnh Giang Nam để lại quá nhiều vấn đề ảnh hưởng lâu dài. Mấy năm nay chuyện yêu đương của cô út Mạn Xu không có động thái mới nào, đến nay Lâm Du vẫn chưa thấy được bóng dáng tên đàn ông khốn khổ kiếp trước.

Quá nhiều vấn đề, cậu không thể rời đi được.

"Anh." Lâm Du vội ngẩng lên đưa tay kéo eo anh cậu, cậu ngửa đầu mở to đôi mắt đen bóng gọi: "Anh ơi."

Tới lúc này thì không cần mặt mũi gì nữa hết.

"Chuyện gì?" Văn Chu Nghiêu cúi đầu hỏi cậu.

Lâm Du nói thẳng: "Em không muốn đi."

"Cho nên?"

Lâm Du mím môi, nói trong khó nhọc: "Anh nói với bố em có được không?"

Lâm Du đã được cảm nhận sâu sắc rằng trẻ con thì không có nhân quyền. Văn Chu Nghiêu lại khác, anh đã lên cấp ba rồi, Lâm Bách Tông gần như đối xử với anh như người gần trưởng thành, trong mọi chuyện đều giữ thái độ bàn bạc trao đổi.

Anh ấy nói sẽ có tác dụng hơn mình.

Văn Chu Nghiêu véo cằm cậu, trần thuật sự thật: "Bản thân em cũng biết mà, chuyện này không thể thương lượng lại được."

Lâm Du cụp hàng mi xuống, cậu biết, chỉ là cậu... vẫn ôm tâm lý may mắn mà thôi.

"Lâm Du." Văn Chu Nghiêu lại gọi tên cậu, ánh mắt anh có chút gì rất phức tạp, anh hỏi cậu: "Rốt cuộc em đang lo lắng chuyện gì?"

Lâm Du lầm bầm: "Phải lo lắng nhiều chuyện lắm."

Văn Chu Nghiêu bật cười khẽ.

"Anh không cảm thấy chuyến đi này của em là chuyện xấu." Văn Chu Nghiêu bỏ bàn tay đang hành động ấu trĩ của Lâm Du ra khỏi eo mình, quay lưng tới tú lấy quần áo Lâm Du tự ném vào trong đó ra bảo cậu thay rồi mới nói: "Em căng thẳng quá rồi, tuy mọi người đều không biết sao em luôn thế này, nhưng chuyện nhất định sẽ không tệ như những gì em lo lắng, được không?"

Văn Chu Nghiêu rất ít khi dỗ dành cậu, càng không cần nói đến thái độ và cách nói dịu dàng thế này.

Không biết tại sao Lâm Du lại thỏa hiệp.

Cậu bị Văn Chu Nghiêu thuyết phục rồi.

Cậu đi.

Đến tối Lâm Bách Tông đặc biệt nhắc đến chuyện này trên bàn ăn.

Mọi người trong nhà đều đũa mặt, bà cụ thì không bằng lòng cho Lâm Du đi lắm, cả buổi tối cứ nhắc mãi con người Lâm Lập Dị không ổn không được như nào như nào, cuối cùng nói: "Tiểu Du ở nhà có gì không tốt đâu, cái ông già đó vừa cứng vừa thối cú như mấy tảng đá trong hồ xí, lỡ ông ấy đánh Tiểu Du thì sao? Tới lúc đó chẳng có ai bên cạnh để giúp bé ngoan của tôi."

"Mẹ, coi kìa mẹ nói đi đâu vậy." Lâm Bách Tông rất bất đắc dĩ, chú gấp thức ăn cho bà cụ rồi nói: "Thằng nhóc này bị mẹ và người trong nhà chiều hư rồi nên mới dám làm ra chuyện tà trời như đắc tội với nhà họ Thịnh, cho ra ngoài để được dạy dỗ chút cũng tốt mà."

"Nó hư gì mà cần dạy dỗ?" Bà cụ không hài lòng, chỉ vào Lâm Bách Tông mắng: "Cái người làm bố như anh lại máu lạnh nhất."
Lâm Du cười nhìn bà cụ bênh vực mình.

Nhưng dù thế nào thì chuyện đi học tập đã là đinh đóng cột rồi.

Bầu không khí trên bàn ăn cũng không thể nói là vui vẻ được, sau đó mọi người còn nhắc đến chuyện chú ba Lâm Chính Quân sắp về, đến đây bầu không khí mới dịu xuống.

Lâm Bách Tông nói: "Mấy năm nay chú ấy cứ lênh đênh trên biển suốt, mấy hôm trước mới gửi thư về, chắc sắp về tới rồi. Trong thư còn nói lần này về là sẽ không ra biển nữa."

Mắt bà cụ đỏ ửng lên, làm con cháu ngồi đầy cả bàn cuống cuống an ủi.

Ra biển vốn rất nguy hiểm, quanh năm suốt tháng không liên lạc được với gia đình.

Mọi người trong phòng đều biết bà cụ sợ một ngày nào đó chú ba sẽ chết bên ngoài, rồi đến một người đưa tin về cũng không có.

Lâm Du rất nhớ mong chú ba, chú tư dù ở nước ngoài thì lễ tết vẫn gặp mặt được.

Chỉ mình chú ba, suốt mấy năm nay Lâm Du chưa được gặp.

Kiếp trước cuối cùng chỉ còn lại những dòng thư đến vợ, cho tới ngày sau cùng Lâm Du cũng không biết tình hình chú ba ra sao. Kiếp này lại ở hai bên bờ đại dương, đến nay mới có tin báo về.

"Khi nào chú về ạ?" Lâm Du hỏi, "Sẽ không trùng hợp ngay lúc con đi chú?"

"Còn lâu lắm, mấy tháng nữa cơ, lúc đó con đã lên cấp hai rồi." Lâm Bách Tông hỏi Lâm Du: "Con còn nhớ chú ba trông thế nào không?"

Dương Hoài Ngọc nói: "Làm sao con nhớ được, lúc Chính Quân rời nhà nó còn chưa được năm tuổi."

"Con biết mà." Lâm Du nói, "Trong phòng bà nội có hình của chú ba, trong tất cả các chú, bao gồm cả bố con, chú ba đẹp trai nhất."

Bà cụ bật cười, gõ vào cậu, "Câu này phải để chú ba con nghe thấy, thế nào nó cũng vui."

"Đúng rồi, Chu Nghiêu chắc còn nhớ chú hả." Lâm Bách Tông chuyển hướng sao Văn Chu Nghiêu, "Ba con vào nam ra bắc kiến thức uyên bác, lúc đó chú ba con bị nhốt trong nhà không được đi đâu, ngày nào cũng canh ba con để hỏi thăm chuyện bên ngoài. Lúc đó nó cũng thích con lắm, trong thư còn hỏi thăm con mấy lần. Trước đây nó hay nói con còn nhỏ mà không cởi mở như ba con chút nào, cứ nghiêm mặt tối ngày nên hay chọc ghẹo con lắm."

Văn Chu Nghiêu đặt đôi đũa trong tay xuống, cười nói: "Dạ, con có nhớ, mấy năm trước còn nhận được thư riêng của chú ấy."

Thật ra nhà họ Lâm không hề tránh nhắc tới vợ chồng nhà họ Văn trước mặt Văn Chu Nghiêu.

Có lẽ cũng chính vì sự thản nhiên đó, nên mới khiến sự mát mát ấy trở thành một khiếm khuyết chứ không phải khổ sở trong lòng Văn Chu Nghiêu.

Nhưng Lâm Du thì đã ngây người vì những chuyện về chú ba.

Chi tiết khi còn nhỏ chắc chắn cậu không biết rồi.

"Nhưng sao em chưa từng nghe anh nói?" Lâm Du ngạc nhiên hỏi Văn Chu Nghiêu.

Văn Chu Nghiêu nghiêng đầu nhìn cậu, Lâm Bách Tòng tiếp lời: "Cả ngày ngoài ăn với ngủ ra con còn biết gì nữa đâu? À, con còn biết gây chuyện nữa."

Lâm Du biết ngay bố già còn bực mình với cậu.

Chuyện con dẫu cậu xử lý hơi tệ, nhưng cũng hết cách rồi mà. Không giải thích được cũng đâu phải tại cậu hoàn toàn.

Lâm Du và cơm, "Bỏ đi, con biết mình được nhật về nuôi mà."

"Oắt con." Dương Hoài Ngọc trêu cậu: "Ai mới khóc nhè trước lúc ăn cơm ấy nhỉ? Tâm trạng con thay đổi nhanh thế."

Chú ba sắp về làm Lâm Du thấy nhẹ lòng hơn nhiều, đám mây đen che phủ vì sắp phải xa nhà tan bớt. Cậu đột nhiên quay sang nói với Văn Chu Nghiêu bên cạnh: "Anh, em là em của anh đúng không?"

"Em thấy sao?" Văn Chu Nghiêu chưa từng nói xuôi theo ý cậu.

"Phải mà." Lâm Du khẳng định rồi nói: "Cho nên chắc chắn anh sẽ không vì yêu đương mà quên đi em trai đúng không? Em sống bên ngoài một thân một mình tội nghiệp lắm, anh nói có thời gian sẽ đến thăm em, anh nói phải giữ lời đó."

Cậu chỉ nói nhỏ vào tai Văn Chu Nghiêu, không biết sao lại bị thím hai đang vào bếp lấy thêm thức ăn nghe thấy.

Tật nói chuyện oang oang của Từ Tuệ được phát huy rất nhuần nhuyễn, cô

ngạc nhiên tròn mắt nói: "Yêu đương rồi à? Ai yêu vậy? Anh cả con hả Tiểu Du?"

Văn Chu Nghiêu thấy cả bàn người đang cùng quay sang nhìn mình, rồi nhìn lại nhóc con đang ngửa mặt nhìn trời im lặng giả chết bên cạnh.

Anh bình thản lên tiếp đáp: "Không có đâu ạ, thím hai nghe nhầm rồi."

"Không thể nào, rõ ràng thím mới nghe Tiểu Du nói mà." Từ Tuệ nhấn mạnh.

Lâm Thước luôn không thèm tham gia vào các cuộc đối thoại của người lớn đã ăn xong và rời bàn rồi. Cậu chàng đang tuổi phản nghịch, thời kỳ dở hơi mà lúc nào cũng nghĩ bà mẹ cả thế giới đều ngu dốt, nghe mẹ mình nhắc đến Văn Chu Nghiêu lập tức đảo mắt trắng dã ra, nói: "Mấy đứa con gái trong trường ấy hả, đời nào lọt được vào mắt anh cả."

"Đứa gì mà đứa, nói chuyện cho có giáo dục một tí đi chứ?" Lâm Trường Xuân lập tức tát đầu cậu chàng.

Lâm Thước xoa xoa cái đầu đỉnh tròn vo mới cắt, kéo em trai Lâm Hạo cãi bướng: "Con có nói sai gì đâu? Lâm Du cứ như trẻ bại não, suy nghĩ chẳng khi nào giống người thường mà cả nhà lúc nào cũng thấy nó đúng. Mọi người hỏi Lâm Hạo, hỏi bất kỳ ai khác thử xem, ai cũng biết không thể có chuyện anh cả yêu đương."

"Tại sao?" Lâm Du ngạc nhiên, thậm chí còn bỏ qua không tính toán Lâm Thước có đang mắng đầu óc cậu có vấn đề không.

Anh cậu không đủ ưu tú sao? Các cô gái trong trường không đủ trẻ trung xinh đẹp à?

Đang thời kỳ rộng mở nhất, lần trước mắt cậu bị mờ à?

Mắt Lâm Thước đảo hết thấy được trông đen luôn rồi, cậu chàng nói: "Anh cả mà yêu đương thì còn chỗ cho em quần lấy anh ấy chắc."

"Đúng đúng." Dương Hoài Ngọc hòa theo, "Cô nào mà chịu nổi cái thói

nhõng nhẽo đeo anh như sam của con."

Lâm Du tự dưng thành tảng đá ngáng chân trên con đường anh mình yêu đương: "..."

Cậu... cũng đâu có... nhõng nhẽo đeo anh mấy... đúng không?

Lâm Bách Tòng nói với Văn Chu Nghiêu với thái độ rất tận tâm: "Yêu đương ấy à, giờ mấy đứa còn nhỏ, tốt nhất đừng để ảnh hưởng đến học hành. Sau này vẫn có thể từ từ tiến tới, với con thì chú yên tâm."

Văn Chu Nghiêu gật đầu, "Con biết mà chú Lâm, con có chùng mực."

Lâm Du lập tức nổi tính tò mò, cậu hỏi chú: "Vậy chùng nào con lớn bằng anh cũng được ạ?"

Lâm Bách Tòng bình thản liếc nhìn cậu, "Con mà dám yêu sớm, bố đánh gãy chân."

Lâm Du bị tiêu chuẩn kép của bố già làm hóa đá.

Rồi cậu nghĩ, cả đời này của con sẽ không yêu đương lẫn không kết hôn, số phận đã định bố không có cơ hội đó đâu.

Chương 14

Ngày Lâm Du lên đường sương phủ trắng trời, sáng sớm có mưa phùn lất phất, hơi nước mát lạnh tan trong không khí. Chùa Thanh Sơn nằm ở phía tây nam Kiến Kinh, nhìn từ xa, mái ngói đỏ lấp ló giữa dải xanh bạt ngàn của núi rừng, sương mù vẫn vít quanh lưng núi như dải lụa quấn hững hờ, điểm cho tiếng chuông chùa vang vọng mãi trong buổi sớm mai thật hư ảo xa xôi quá đỗi.

Trên đường đi tâm trạng Lâm Du cũng không tệ lắm.

Một mình Văn Chu Nghiêu tiễn cậu, người trong nhà rất tinh ý không đối xử một cách trịnh trọng như sự chia ly ngắn ngủi này là chuyện lớn lao gì. Hình

như còn sợ cậu đổi ý giữa đường rồi quậy tung lên.

Vừa hơn chín giờ là hai người đến nơi.

Trước mắt là khu nhà khách hoàn toàn vượt khỏi sự tưởng tượng của Lâm Du, nắp trong mảnh đất bằng giữa sườn núi, xung quanh có khá nhiều nhà cửa đông đúc. Mục tiêu của hai người là một căn hai tầng, có cửa sổ kính trong suốt, một chiếc sân rộng và cả một khu rừng trúc bao la bên ngoài bức tường.

Kiếp trước Lâm Du từng gặp rất nhiều vị tai to mặt lớn hạ cánh an toàn tuổi trung niên.

Bọn họ thích nhất là chạy về những nơi thế này xây tổ, nói văn vẻ là vui thú ruộng vườn, trên thực tế đều thói nát đến tận cùng.

"Chắc chắn là đây à?" Lâm Du hỏi anh cậu.

Văn Chu Nghiêu ừm một tiếng, bước tới gõ cửa, thuận miệng hỏi cậu: "Sao thế?"

"Không có gì." Lâm Du im miệng.

Cậu định nói đây không giống chỗ một ông già cô đơn sống chút nào nhưng sợ bị anh mắng nên thôi dứt khoát không nói nữa.

Một người phụ nữ trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi mở cửa, thấy hai thiếu niên một lớn một nhỏ trước cửa thì nói: "Hai đứa là thợ cả bé Du và Chu Nghiêu đúng không, ông Lâm đang làm việc, vào nhà chờ trước đã."

Đột nhiên được gọi như thế, Lâm Du vẫn chưa quen lắm.
Văn Chu Nghiêu gật đầu bảo: "Làm phiền thím."

"Không có, không phiền gì cả." Bà thím cười dẫn hai người vào trong, vừa đi vừa nói: "Tuy thường có người đến chỗ ông Lâm, nhưng đa số là người nghe danh đến thăm viếng, trước giờ ông ấy chẳng gặp ai cả."

Vị này là thím giúp việc theo ông chú đã nhiều năm, thường được gọi là thím Quế.

Thường ngày thím phụ trách ba bữa cơm và quét dọn đơn giản.

Đến lúc này thì cuối cùng Lâm Du cũng có cảm giác thân quen, không vì gì khác, chỉ cái tính kỹ lưỡng màu mè đó thôi là biết ngay người một nhà rồi.

Văn Chu Nghiêu theo thím Quế đi sắp xếp chỗ ăn chỗ ngủ cho cậu, Lâm Du thì đi một vòng quanh sân.

Cuối cùng cậu nghe thấy tiếng đéo mài quen thuộc sau cánh cửa đóng kín của một căn phòng trong góc.

Người học điêu khắc lâu năm chỉ nghe tiếng thôi đã phán đoán được người thợ đang sử dụng máy mài dòng nào, đây là kết quả của sự nhạy bén bẩm sinh và bao ngày tháng luyện tập.

Lâm Du vô thức bước đến, nhìn vào bên trong qua ô cửa sổ.

Thật ra hình tượng của Lâm Lập Dị không khác tượng tượng của Lâm Du nhiều lắm, trông không lớn hơn Lâm Bách Tông quá nhiều, tóc đã hoa râm, gầy gò, sống lưng hơi khom, đang mặc một chiếc tạp dề màu xám tro đo đạc phôi gỗ bên chân.

"Muốn xem thì vào mà xem, lén la lén lút đó làm gì?"

Lâm Du bị bắt quả tang liền hiên ngang đẩy cửa bước vào.

"Ông... chú họ." Lúc thật sự gọi ra miệng cứ thấy là lạ.

Quả nhiên ông lão ngẩng đầu lên nhìn cậu, vòng sang phía bên kia của chiếc ghế đang ngồi, hàm hồ nói: "Chú cháu gì, họ hàng đại bác bản không tới. Bố của anh cả đời đều lễ mễ thế, tôi thấy con anh ta cũng chả khác gì."

Lâm Du nghẹn cơn tức trong cổ họng.

Nhưng dù sao cậu cũng là phận con cháu nên cố điều chỉnh biểu cảm lại rồi nói: "Đúng là con chẳng được nửa phần như bố con, ông muốn mắng thì mắng con đi ạ, đâu cần mắng bố già nhà con cứ."

Tên thật của Lâm Lập Dị là Lâm Đức An, nghe vậy thì dừng tay, cầm chiếc khăn lông cạnh đó lên lau lau.

Ông nhìn cậu: "Học đạo hiểu cũng khá đấy."

Nhất thời Lâm Du thật không biết ông ấy đang khen ngợi hay châm biếm nữa, vì dù sao ông chú này của cậu không thể tính là đứa con hiếu thảo thật sự được, người trong lẫn ngoài giới đều biết chuyện ông quay lưng với gia đình ngày trẻ.

Huống chi Lâm Du thật sự không gánh nổi chữ hiếu, kiếp trước suýt chút cậu làm Lâm Bách Tông tức chết.

Lâm Đức An lia mắt quan sát từ đầu đến chân Lâm Du, tiện tay ném cái khăn qua một bên rồi ra hiệu về phía phiêu gỗ sau lưng, bảo cậu: "Bắt đầu đi, xem xem kỹ năng của anh thế nào."

Cứ thế bắt đầu à?

Lâm Du còn hơi hoang mang, nhưng vẫn nghe lời bước tới, hỏi: "Khắc gì ạ?"

"Gì cũng được."

Các kỹ thuật căn bản của Lâm Du tương đối vững, chỉ cần cầm công cụ trong tay là về cơ bản lòng không còn tạp niệm. Cậu nhìn quanh phòng, cuối cùng mắt dừng trên một bức tranh treo trên tường.

Cậu mà tiến vào trạng thái làm việc là sẽ quên hết mọi thứ, Lâm Du không nhớ được đã bao lâu trôi qua.

Khi cậu hoàn hồn lại vung vẩy cổ tay nhúc nhích mới mới thấy Văn Chu Nghiêu đã đứng trong phòng từ bao giờ.

Lâm Du trực tiếp bỏ qua bước vạch mẫu, với người ở tuổi của cậu mà nói thì

như thế có hơi tự cao. Vạch mẫu, đục vỡ, gọt tĩa, đánh bóng, trong quá trình hình thành tác phẩm, mỗi một công đoạn đều không được qua loa.

Nhưng phôi đục đang được đặt trên bàn bây giờ vẫn khiến Lâm Đức An phải cầm lên ngắm rất lâu.

Cảm hứng cho tác phẩm này đến từ bức tranh HỔ nghỉ trong rừng được treo trên tường.

Nhìn thoáng qua thì đường nét và cách khắc hổ tương đối gồ ghề, nhưng những đường khắc xù xì lộn xộn đó trông như tùy tiện mà lại khắc họa rất tốt tính hoang dã và linh hồn của con vật sống trong tự nhiên.

Cậu tới hơn mười tuổi, năng lực và mầm móng này...

Lâm Du: "Thời gian có hạn, con chỉ làm được tới bước này thôi."

Lâm Đức An cười to mấy tiếng rồi mới gạt đầu bảo: "Tôi cứ nghĩ người theo đuổi chi tiết hoàn mỹ như bố anh cũng chỉ dạy ra được những cái xác rỗng chỉ có bề ngoài. Nhưng xem ra anh ta cũng hiểu tính của anh, không dám phá hoại tài năng thiên bẩm của anh lấy một chút, còn khổ công khổ sức đưa anh đến đây."

"Lâm Du: "Là sao ạ?"

Lâm Bách Tòng rất ít hạn chế cậu về mặt điêu khắc, mắt năm nay chú dạy cậu nhiều lý thuyết hơn hẳn thực hành.

Lâm Đức An: "Cái danh hiệu thợ cả bé Du từ đâu mà có vậy?"

"Vì mấy năm nay con làm được vài tác phẩm, giá bán ra cũng xem như khả quan."

"Đều là thứ tự mình thấy vừa lòng nhất?"

"Dạ không ạ."

Lâm Du hơi hiểu ý rồi, ông đang nói Lâm Bách Tòng cố ý kiềm hãm không

cho cậu liệu lĩnh.

Lâm Đức An nói: "Nhà họ Lâm ở Kiến Kinh, nhà họ Chu ở Triều Châu, họ Nam ở Thuận Dương và họ Tần ở Hoài Xuyên là các gia tộc lớn hưng thịnh nhất trong giới điêu khắc gỗ hiện nay, cũng đại biểu cho các hệ phái và phong cách kỹ thuật khác nhau. Trong lòng bố anh cũng biết vấn đề của nhà họ Lâm trong mấy năm nay nằm ở đâu, kết quả của không chịu tiến tới trong điêu khắc truyền thống chính là bị thời gian và trào lưu nhấn chìm. Nhà họ Lâm toàn loại cổ hủ, hiếm được người đến tuổi trung niên còn giác ngộ tư tưởng được như bố anh."

Mới đầu Lâm Du nghe còn thấy xuôi tai, đến câu cuối cùng là biết mình không thể hy vọng quá nhiều vào ông ấy.

Trên tay Lâm Du bây giờ toàn là bụi và mùn cưa, cậu giơ cao hai tay bĩu môi với anh cả.

Lâm Đức An: "Bắt đầu từ hôm nay, chuyển sang gọi là thầy đi."

"Dạ?" Lâm Du vẫn đang tập trung chú ý vào đôi tay.

Văn Chu Nghiêu bước đến vỗ ót cậu, "Gọi đi."

Lâm Du a một tiếng, ngoan ngoãn gọi: "Thưa thầy."

"Đây là cũng là ý của bố con." Lâm Đức An nói: "Đời này thầy không định nhận học trò, nhưng đã mang họ Lâm mấy chục năm rồi, dạy con cũng không xem như phá lệ. Bố con đã trải đường sã, cái gì dạy được thầy sẽ cố hết sức, học được bao nhiêu thì phải xem bản thân con."

Lâm Du cũng nghiêm chỉnh hơn, "Dạ thưa thầy, con sẽ học tập chăm chỉ."

Nghề mộc và con đường kiếp trước Lâm Du đi khác biệt nhau hoàn toàn, trước đây là vì một người, bây giờ vì rất nhiều người. Nghề này khắc chệch một đường thôi cũng không sao cứu vãn lại được, phải bỏ cả khối gỗ đi làm lại.

Cũng như cuộc đời mà cậu đang sống.

Lâm Đức An ừm một tiếng, lúc ra cửa đi ngang chỗ cậu thì dừng chân lại, "Trước tiên sửa cái tính xấu đó của anh đi."

"Tính gì ạ?" Lâm Du tròn mắt nhìn ông.

Lâm Đức An: "Không có tay à? Giơ đó chờ ai lau cho?"

Lâm Du vốn đang giơ tay chờ anh cậu lấy khăn lông lau cho thật: "...
Chuyện này ảnh hưởng đến thầy ạ..."

"Có." Tính ông lão thật sự khó chịu, ông trừng mắt: "Tôi thấy xốn con mắt."

Cũng không phải lúc nào Lâm Du cũng thế này, khi Văn Chu Nghiêu không ở cạnh cậu khá khảm hơn nhiều. Ban đầu cậu cố ý làm vậy để anh mình quen việc tiếp xúc thân mật với người khác, dần dà tập thành tính chỉ cần có Văn Chu Nghiêu là Lâm Du sẽ quay đầu lại tìm như thói quen.

"Sửa, con sửa mà." Lâm Du dài giọng nói bằng vẻ mặt "con hứa rồi đó nhưng mà con nhất định không sửa đâu".

Văn Chu Nghiêu ra hiệu bảo cậu đừng đùa dai rồi nắm tay cậu tỉ mỉ lau sạch sẽ.

Còn vừa làm vừa nói với Lâm Đức An: "Thầy Lâm, sáng sớm mai là con đi rồi, sau này Lâm Du phải làm phiền thầy."

"Mấy người nuôi nó thành như thế còn muốn tôi phải nhường nhịn nó à?"
Lâm Đức An nhìn Văn Chu Nghiêu.

"Sao lại không nhường nhịn con được?" Lâm Du hỏi, "Con còn là trẻ con mà."

Lâm Đức An: "Thế cô giáo mầm non không dạy anh phải biết kính lão đắc thọ à?"

"Nhưng con là búp măng non của Tổ quốc."

"Kỹ thuật tủa cây của tôi khá lắm đấy."

"Anh." Lâm Du ôm đùi, "Em muốn về nhà."

Ngoài lúc làm gỗ, một già một trẻ này chẳng khi nào đứng đắn đàng hoàng được.

Văn Chu Nghiêu: "Nói chung, nhường nhau mà sống."

Đêm đầu tiên trên núi Lâm Du ngủ cùng Văn Chu Nghiêu. Trước lúc ngủ cậu còn than thở thể nào mình cũng đánh nhau với Lâm Lập Dị, thở than trên núi thường cúp nước, với người ra khỏi phòng làm việc ngày tằm ba lần như cậu thật sự là không sống nổi, còn than trách Văn Chu Nghiêu mà đi là mình không còn ai để tâm sự.

Cứ làm bầm lấm lấm mãi, đến khi tự bản thân mình ngủ quên.

Chỉ cần có Văn Chu Nghiêu ở bên là cậu lại nói rất nhiều.

Nửa đêm thì dùng hết tay chân quán chặt lấy người nằm cạnh mà không hay biết gì.

Sáng hôm sau thức dậy thì gác cầm trên ngực anh cậu nhập nhèm nói: "Tôi qua mơ thấy bị một bầy chó hoang đuổi, kết quả sau đó con hổ em khắc lúc sáng đột nhiên sống dậy, dùng dây trói tay chân em lại hô to 'Nghịch súc, định chạy đi đâu hả!'" Cậu cụng trán vào lồng ngực Văn Chu Nghiêu, tự chọc cười bản thân: "Mệt chết luôn, chạy suốt cả đêm, nhất định là quá báo."

Văn Chu Nghiêu, người đã giữ chặt tay chân người ta suốt cả đêm: "..."

Anh đẩy cậu, "Dậy thôi, em bé nghịch súc."

Tối lượt Lâm Du: "..."

Ăn sáng xong thì tiễn Văn Chu Nghiêu xuống núi.

Lạ thường là Lâm Du không nhai đi nhai lại bảo anh mình nhớ đến thăm thường xuyên.

Văn Chu Nghiêu mặc áo sơ mi trắng, đứng cạnh con đường mòn phủ trắng sương sớm, vẫy tay với đứa bé đứng cạnh cửa đang đưa mắt tiễn mình đi, "Đi đây."

"Anh!" Đột nhiên Lâm Du hô lớn gọi anh.

Văn Chu Nghiêu quay đầu trên đường mòn.

Lâm Du: "Chú ý an toàn."

Lâm Lập Dị chờ anh đi khuất rồi mới bước ra, nhìn nhìn đứa nhỏ bên cạnh rồi lên tiếng: "Không nở rời à? Từ từ sẽ quen thôi, gặp mặt rồi chia ly mới là lẽ thường của nhân gian."

"Thầy ơi, thầy nói chuyện nghe khó ưa thật đấy ạ." Lâm Du rời mắt khỏi con đường mòn, "Nhưng thầy nói đúng. Cuộc đời anh con thênh thang lắm, trời mới biết mấy cái thứ để đầy trong phòng thầy có lai lịch rõ ràng không, ở lâu lại làm vậy bản anh con."

"Anh đói đòn đấy à?" Lâm Đức An lớn tiếng, "Anh của anh là hoa sen trong đầm chắc? Không hôi tanh mùi bùn hả?"

"Dĩ nhiên, căn chính miêu hồng, xuất thân trong sạch."

Cho nên không thể để có một chút vấn đề nhỏ nào về bối cảnh của anh ấy.

Lâm Lập Dị: "Thế trong lòng có trong sạch không? Cứ bênh cho lắm vào đi, thế nào cũng có lúc anh được nếm mùi!"

Chương 15

Cứ thế, Lâm Du bắt đầu những ngày tháng gần như đoạn tuyệt với trần thế. Cuộc sống trên núi rất thanh tịnh, sáu rưỡi sáng dậy ăn sáng, trưa đọc võ

chiều gọt tĩa, tới tối thì cãi nhau với Lâm Lập Dị vì bất đồng quan điểm trong các phương diện.

Cả thím Quế cũng cười nói từ khi cậu đến chim sẻ trong rừng ít hẳn đi.

Hai thầy trò đều cứng đầu, độ tôn sư trọng đạo của Lâm Du khi trên trời lúc dưới đất, biên độ của đồ thị hình sin thường xuyên khiến Lâm Đức An tức xì khói. Mà người thầy cũng không ra dáng thầy mấy, ngoài chạm khắc gỗ ra thì không được điểm nào, ông còn có một thói quen xấu là mê rượu. Trước đây uống một mình, từ lúc Lâm Du đến thì kéo cậu uống chung.

"Thầy à." Lâm Du ngồi khoanh chân trên chiếc đệm cạnh cửa sổ, trên chiếc bàn thấp có hai bình rượu gạo thím Quế vừa hâm nóng, cậu tự bước tới rót cho Lâm Đức An một ly đầy qua rồi nói: "Thầy uống ít thôi."

"Con thử thêm chút nữa không?" Ông lão cầm ly, hỏi cậu bằng ánh mắt lấp lóe.

Môi Lâm Du giật giật, "Thầy thôi đi ạ, con mới bao lớn, vậy mà thầy cũng làm được."

"Không có chí tiến thủ gì cả." Lâm Lập Dị nói: "Lúc thầy lớn bằng con đã bắt đầu uống trộm rượu nhà giầu trong hầm rồi, nếu không vì sau đó có lần sơ ý ngủ quên trong hầm thì chắc chắn không ai phát hiện ra được đâu."

"Chuyện đó có gì đáng tự hào đâu?" Lâm Du cạn lời.

Kiếp trước Lâm Du từng uống rượu hỏng cả bao tử nên gần như có sự bài xích sinh lý đối với thứ này. Nhưng thi thoảng cậu cũng sẽ ngồi cùng Lâm Đức An. Trên núi nhiều mưa, cũng như hiện tại khi hai người đang ngồi đối diện nhau trước cửa sổ.

Một độc ả, một ngẩn người.

"Thầy rất thích oắt con con." Lâm Đức An bắt đầu thắm rượu nói với Lâm Du, "Con giống người nhà họ Lâm, nhưng cũng rất khác."

Lâm Du hỏi: "Người nhà họ Lâm thế nào ạ?"

Dường như Lâm Lập Dị đã chìm vào hồi ức, nhìn ra cửa sổ thần thờ một lúc lâu.

Cuối cùng tổng kết lại là: "Mỗi một đời của nhà họ Lâm khởi nguồn từ lớp trên, cho tới khi về với cát bụi luôn chú trọng truyền thừa liền mạch. Sự liền mạch ấy chính là gốc rễ, nếu hư hỏng bắt đầu từ gốc rễ thì vận số cũng đến điểm cuối. Trên người con có thứ những người khác không có."

Ánh mắt Lâm Du nghiêm túc hơn hẳn ban đầu, "Là gì ạ?"

"Chấp niệm."

Lâm Du sửng sốt.

Lâm Lập Dị: "Đến một cảnh giới nào đó thứ một người thợ thủ công theo đuổi không còn là hình ảnh bên ngoài nữa, không biết bao nhiêu người sống đến cuối đời cũng không đạt được điều mình mong cầu trong lòng. Những kẻ điên dại không phải thiếu số đâu." Ông lão nốc cạn rượu trong tay, cười cười với Lâm Du rồi nói: "Oắt con, thầy đã gặp không ít người trong nghề này rồi, có đầy kẻ tài năng cao hơn con, kỹ thuật giỏi hơn con gấp trăm lần, nhưng chỉ độc một thứ, sức dai, là rất nhiều người trưởng thành đều không bằng một phần mười của con. Nhưng, chấp niệm thành tâm ma, có thể giúp con cũng có thể hại con, con có hiểu không?" Đây là lần đầu tiên Lâm Lập Dị nhắc đến chuyện này với cậu từ khi cậu đến đây.

Lâm Du không đáp lại ngay, cậu ném trả vấn đề cho ông, "Thầy cũng có chấp niệm sao?"

"Có chứ, sao lại không có được." Ông lão hơi say rồi, trông có vẻ bản thân, tự rót cho mình một ly nữa rồi mới nói tiếp: "Cái chí thời còn trẻ cảm thấy trên thế gian không có con đường nào mình không thể san bằng, không có điểm cuối nào không thể đặt chân đến. Nhưng chỉ kịp chớp mắt mà khí thế nghiêng trời đã thành không còn sức vãn hồi. Thầy cũng có điều hối hận."

Mấy chữ cuối cùng hòa trong rượu trôi xuống cổ họng.

Không biết tại sao, cổ Lâm Du như nghẹn cứng, khàn giọng không thể nói được tiếng nào.

Lâm Du nhìn ông lão thiếu đứng đắn đã say đến bắt đầu hơi mất trí, nhớ lại vận mệnh của nhánh họ Lâm tách ra từ nhiều năm trước này. Ai cũng nói cả đời Lâm Lập Dị ngông cuồng hành xử chẳng ra sao, đến cuối cùng vẫn có sự chua xót và trầm lặng không đáng nói cho người ngoài biết. "Thầy say rồi." Lâm Du đứng lên nói, "Để con dìu thầy về nghỉ."

"Vậy con đã nhớ lời thầy nói chưa?"

"Nhớ rồi ạ." Lâm Du đáp.

Lâm Lập Dị nhìn người cực chuẩn, nhưng Lâm Du biết ông không cách nào nghĩ ra chuyện cậu là một người trưởng thành trong thân xác trẻ con.

Quả thật Lâm Du đang bị chấp niệm trong lòng trói buộc, nhưng đồng thời cậu cũng rất tỉnh táo.

So với Lâm Đức An cô đơn lúc tuổi già, Lâm Du vốn là người từng bị lửa đỏ thiêu đốt trong đường cùng, chỉ có thể nói cậu may mắn hơn, được mở mắt quay đầu, dù kiếp này phải mang xiềng xích nhưng vẫn có thể đi lại con đường đời mình thêm lần nữa.

Trên con đường lát đá trong sân, một già một trẻ dìu nhau, lần đầu tiên cảm thấy gần gũi nhau đến thế.

Lâm Đức An bỗng đứng dừng chân, "Đúng rồi, tuần trước con nói lần sau anh con lên là mai hả?"

"Hình như vậy ạ." Lâm Du đáp.

"Nguy rồi nguy rồi." Ông lão cuống quýt quay đầu trở lại, nói: "Không thể để anh con phát hiện thấy hai bình rượu thầy mới nhờ người ta xuống núi mang lên được. Lần trước nó tới xong khuôn hết của để dành của thầy

mang đi. Nó vỡ vết kính lấm, đúng là không phải con người."

Lâm Du thầm nghĩ rõ ràng người xui xẻo là con, cậu chỉ bị ông lão ép uống một tí, rồi lại xui rủi bị Văn Chu Nghiêu bắt quả tang. Làm anh cậu sầm mặt với cậu cả một ngày trời.

Thật ra Văn Chu Nghiêu không có nhiều thời gian, trên cơ bản chưa bắt gặp chuyện vui gì, tình huống thường gặp nhất là thấy hai thầy trò mặt mũi lấm lem bước ra khỏi phòng làm việc sau cả ngày vùi đầu trong đó.

Mà Lâm Du thì không phải lúc nào cũng ở trên núi. Lâm Đức An không phải người luôn nghiêm khắc giữ gìn nề nếp gia phong như Lâm Bách Tông, ông quen biết với rất nhiều người bên ngoài, cách ít lâu sẽ ra ngoài đi một vòng.

Sưu tầm vật liệu quý, tìm cảm hứng cho tác phẩm, giao lưu kinh nghiệm với các thợ khắc mộc từ hệ phái khác.

Khi kỳ nghỉ của Lâm Du gần kết thúc, cậu theo Lâm Lập Dị đi xa một chuyến.

Xuất phát từ Kiến Kinh, vòng xuống Tô Giang, rồi đánh một vòng quanh các thành thị cuối phía nam.

Cậu không báo cho gia đình biết về chuyến đi này.

Còn chuyện người nhà có biết tin từ chỗ Lâm Đức An không thì Lâm Du không cố ý hỏi thăm.

Trong chuyến đi này Lâm Du ngồi chung xe với nhà cung cấp gỗ, nghe người khắc đồ chơi bên đường kể chuyện vu vơ, theo Lâm Đức An tìm gặp một người thợ thủ công lão làng trong chón rừng thiêng nước độc đúng nghĩa.

Hiện tại, Lâm Du ở tuổi này đã đi được một quãng đường rất dài.

Dài đến nỗi khi cậu quay đầu nhìn lại, Kiến Kinh đã vào thu.

Hôm ấy, vừa xế trưa.

Trạm xe lửa đâu đâu cũng nghịt người, Lâm Du vừa kéo Lâm Đức An bước ra khỏi cửa trạm là thấy những người đang đứng chờ cạnh con đường.

Lâm Thước, Lâm Hạo với cô út và cả Văn Chu Nghiêu đều có mặt.

"Sao mọi người đến đây?" Lâm Du chạy đến ngạc nhiên hỏi.

Cô út cười bảo: "Thì đến đón con chứ sao nữa, con không nói tiếng nào đã chạy xa như vậy, trong nhà ai cũng lo."

Lâm Thước đứng cạnh anh cả Văn Chu Nghiêu, nghe vậy thì làm bộ nôn ọe.

May mà mấy năm nay Lâm Hạo không học theo thói ăn nói cay nghiệt của Lâm Thước, cậu chàng đi tới cạnh Lâm Du đo thử, "Sao anh thấy em cao lên nhiều rồi nhỉ, cũng đâu phải lâu lắm rồi không gặp nhau."

"Vậy hả?" Lâm Du đáp lại rồi bước tới cạnh Văn Chu Nghiêu.

Cậu so vai với anh mình, ngón tay làm dấu cự ly trán mình cao hơn vai anh rồi ngược lên hỏi: "Em có cao lên không?"

"Ừm." Văn Chu Nghiêu nhìn thoáng qua khuôn mặt phờ nắng hơn nửa tháng cũng không đen đi của cậu, lên tiếng: "Cao hơn một chút."

Lâm Du nghe vậy thì vui hẳn lên.

Kiếp trước chiều cao khi trưởng thành của cậu cũng chỉ một mét bảy tám, mà bây giờ anh cậu và Lâm Thước đều đã vượt mức tiêu chuẩn đó, Lâm Hạo thì thấp hơn một tí, nhưng cũng trông to cao hơn Lâm Du vừa mới trở mã tuổi thiếu niên nhiều.

Nhà họ Lâm không ai thấp cả, mẹ cậu Dương Hoài Ngọc cũng cao tầm đó, Lâm Du thật sự không biết sao mình lại kéo chân cả nhà.

Nhưng cậu vẫn còn không gian để phát huy, Lâm Du tự thuyết phục mình

như thế.

Lâm Mạn Xu ngắt lời bọn trẻ tâm sự, vỗ tay bảo: "Được rồi, về nhà thôi, chắc ở nhà đã nấu nướng xong cả rồi đang chờ vào tiệc đấy."

Tất cả mọi người cùng mời Lâm Đức An đến nhà họ Lâm. Người nhà lâu rồi không gặp Lâm Du, ai cũng nói cậu khác rất nhiều.

Bản thân Lâm Du thì lại chẳng có cảm giác gì.

Bầu không khí trên bàn ăn rất vui vẻ, Lâm Bách Tông đặc biệt khui một chai rượu quý chiêu đãi Lâm Đức An, nói thẳng oắt con Lâm Du làm phiền chú nhiều quá. Lâm Du nhìn cảnh ấy, trong lòng thầm nghĩ tuy sau lưng thầy mình chê bai bố mình đủ điều, nhưng trước mặt vẫn lịch sự nhận uống ly rượu ấy nhĩ.

Hai người nhắc chuyện quá khứ, nhưng rất ăn ý không làm ai nao lòng.

Lâm Du thì tập trung chiến đấu với đồ ăn trong chén.

Rồi cậu phát hiện mẹ và bà nội cứ nhìn mình mãi.

"Chuyện gì vậy ạ?" Lâm Du hoang mang.

Bà nội cậu: "Đen rồi."

Mẹ cậu: "Gầy rồi."

Rồi lại bổ sung: "Nhưng mà em bé vẫn dễ thương lắm."

Lâm Du sống bên ngoài lâu như vậy, lại theo Lâm Lập Dị ăn gió nằm sương trên đường, xa nhà thời gian dài làm kỹ năng nhõng nhẽo tụt giảm theo chiều hướng nhạy vực, nhất thời không chống đỡ nổi trước thể chế cứng chiều trẻ ba tuổi này.

Vai cậu giật giật, liền cầm chén cọ vào vai anh cậu.

Văn Chu Nghiêu nghiêng đầu cầm đũa gõ trán cậu, "Không ăn uống tử tế mà làm gì đó?"

"Em vẫn quen với việc anh mắng em hơn." Lâm Du ngẩng đầu nói rất chân thành.

Văn Chu Nghiêu nhướn mày: "Ra ngoài gây chuyện gì rồi à?"

Lâm Du lập tức ngồi thẳng thớm lại.

"Không có ạ." Cậu nói.

Mọi sự đều sóng yên biển lặng, cậu có thể lặng lẽ trưởng thành ở nơi mà gia đình không nhìn thấy. Nhà họ Lâm cũng không thay đổi quá nhiều vì cậu xa nhà. Những điều cậu lo lắng trước đây đều không xảy ra.

Lâm Du còn biết được tên nữ sinh đi cùng anh cậu khi hai người tình cờ gặp nhau trên đường lần trước, cũng biết anh mình không yêu sớm thật.

Người yêu sớm là Lâm Thước, với một em gái lớp chín, trong kì nghỉ hè phụ huynh người ta đến nhà làm ầm lên, suýt nữa chú hai đánh cậu chàng tàn phế.

Sau mùa hè này, cùng lúc tác phẩm đầu tiên của Lâm Du được tiến cử đi dự thi thuận lợi qua vòng sơ tuyển rồi được trưng bày trên bục triển lãm, tin tức nhà họ Thịnh ở Giang Nam gặp chuyện truyền ra.

Cả sự kiện không hề có điềm báo nào, nhưng gần như trực tiếp bị phán án tử.

Hơn nữa còn sớm hơn thời điểm trong kiếp trước khoảng một tháng.

Vì chuyện này mà khi đó Lâm Du bị đánh một trận thê thảm, rồi bị đưa đến chỗ thầy Lâm Đức An.

Bây giờ nhà họ Lâm thoát thân an toàn không tổn hại nửa phần khỏi dòng nước lũ đó, gần như khiến trái tim của mỗi một người trong nhà lặn một

vòng trên lưỡi dao sắc, rồi lại bình an về lại chỗ cũ.

Ánh mắt mọi người nhìn Lâm Du cứ như đang quyết tâm muốn tìm cho ra chứng cứ cậu bị linh hồn nào khác nhập vào.

Lâm Du nói: "Là vô tình thật mà, mọi người hỏi bao nhiêu lần cũng thế thôi. Con ở trong ngày suốt ngày làm sao biết được gì, nếu biết thật thì có để bị bố già đánh cho một trận không."

"Có lẽ ý trời là thế." Bà cụ ôm Lâm Du cảm thán, rồi lại cười nói: "Đây là cứu tinh của nhà họ Lâm đây, phải cung phụng cho tử tế."

"Bà nội, vậy con sẽ tổn thọ đó." Lâm Du nói.

"Phỉ phui cái mồm." Bà cụ quở, "Ăn nói vớ vẩn."

Thật ra cảm giác bút rút căng thẳng chưa từng dừng lại lấy một giây trong Lâm Du có liên quan mật thiết đến việc kiếp trước cậu chết vào năm hai mươi sáu tuổi. Giống như một cột mốc không giờ phút nào thôi nhắc nhở cậu có một từ gọi là vận mệnh.

Cậu đang sống như cuộc đời này chỉ dài hai mươi sáu năm, trừ đi năm năm trước khi quay lại thì chỉ còn chưa đến hai mươi một năm.

Trước mắt vào năm nay, cuối cùng nhà họ Lâm cũng vươn mình ra khỏi ngọn nguồn căn bản của xu thế tụt dốc thời gian trước.

Tuy Lâm Thước Lâm Hạo vẫn chưa thể xem là thành thực, nhưng trong lớp người trẻ cũng được tính là xuất sắc nổi trội.

Còn bản thân cậu.

Tác phẩm được đưa đi dự thi cuối cùng lấy hạng nhất.

Đó là một bức khắc hình ông lão ăn xin, cạnh ông có một đứa bé, áo quần lam lũ nhưng cụ cười lại hồn nhiên thuần khiết. Sự cách biệt lớn về tuổi tác và cảm xúc hoàn toàn khác nhau của ánh mắt khiến tác phẩm này mang đầy tính tự sự.

Có người nhận xét, đây là một tác phẩm có hơi ảm.

Thứ chỉ thuộc về riêng mình cái tên Lâm Du, phong cách cá nhân nổi bật của cậu đã ghi dấu ấn lên thời đại bây giờ, kết thúc thời kỳ ảm mình lắng đọng, chân chính chiếm cứ một vị trí trong giới.

Không phải thợ cả bé nhà họ Lâm, không phải con trai của Lâm Bách Tòng.

Là Lâm Du.

Chương 16: - 20

dịch: Uyên Uyên

Chương 16

Trường Trung học trọng điểm Nhất Trung của Kiến Kinh có lịch sử thành lập lâu đời, trường quản lý học sinh rất nghiêm khắc, năm nào cũng có Hằng Hà sa số học sinh chen nhau bể đầu để vào được đây.

Chuông báo vào tiết hai buổi chiều thứ sáu reo lên, vài nữ sinh đi ngang cửa lớp 8/1.

Nữ sinh cột tóc đuôi ngựa bỗng dừng chân, chồm nửa người vào cửa gọi to: "Lâm Du!"

Các nữ sinh khác chợt thấy một nam sinh ngóc đầu lên từ hàng ghế cuối cùng trong lớp học không người.

Mái tóc hơi nâu bẫm sinh mềm mượt tơ bông, da cậu rất trắng, thân hình khoảng một mét bảy hai bị gói trong bộ đồng phục rộng rãi làm cậu trông hơi gầy gò.

Một nam sinh rất dễ nhìn, làm các nữ sinh ngoài cửa tùm lại cười rúc rích với nhau.

Cậu nam sinh kia thì cứ như không nhận ra, đôi mắt lơ đãng của cậu tỉnh táo lại khi nhận ra người trước cửa, đôi mắt cong nhẹ lên như nụ cười, hỏi: "Lớp trưởng, gì thế?"

Đã lên trung học rất lâu rồi mà Lâm Du vẫn gọi Lưu Thái Vân là lớp trưởng.

Lúc đó cậu và Trương Gia Duệ, Lưu Thái Vân đều vào được Nhất Trung nhưng bị tách lớp.

Lưu Thái Vân hỏi cậu: "Tiết này lớp cậu học Thế dục hả? Cậu ngồi trong lớp một mình làm gì vậy?"

"A." Lâm Du chưa hoàn hồn hẳn, một lúc sau mới nói: "Người hơi cảm nên xin nghỉ."

Lưu Thái Vân nhíu mày, bước luôn vào lớp.

Cô bé bước tới trước bàn của Lâm Du nhìn gương mặt hơi tái của cậu, hỏi thẳng: "Anh cậu đâu?"

"Cậu tìm anh ấy có việc à?" Lâm Du chớp mắt hỏi.

Sắc mặt Lưu Thái Vân trông hơi lạ, nhìn cậu nói: "Rõ ràng người có việc là cậu cơ mà."

Lâm Du sững người, sau đó cậu bật cười.

Anh cậu thật sự quá nổi tiếng trong trường, Lâm Du vào Nhất Trung lâu như vậy rồi số người biết Văn Chu Nghiêu là anh cậu tuyệt đối không quá năm, cậu cũng đặc biệt yêu cầu là hy vọng giữ bí mật chuyện này.

Nhưng như nhóm Lưu Thái Vân thì vẫn tìm đến anh cậu ngay như thói quen mỗi khi cậu có tí việc gì.

"Cảm nhẹ thôi." Lâm Du dụi mũi rồi nói: "Năm nay anh tớ lên lớp Mười hai rồi, anh ấy bận vất vả giở lên cổ."

Lâm Du không lo lắng gì cho thành tích của anh mình, so với cái người ngoài nghề chính khắc gổ ra thì phải bỏ rất nhiều công sức mới theo kịp chương trình học như cậu, trước giờ anh cậu luôn rất thư thả trong học tập. Dù sao thì trong bảng kết quả của khối cấp ba, Lâm Du chưa từng thấy ba chữ Văn Chu Nghiêu rơi khỏi vị trí đầu.

Nhưng lớp Mười hai vẫn là lớp Mười hai, bây giờ ở nhà Lâm Du cũng rất ít khi chạy tới tìm anh cậu.

Cậu cũng mới phát hiện ra mình hơi sốt từ sáng sớm hôm nay, nguyên nhân có lẽ là do thức đêm hai hôm liền làm đuối việc cho Lâm Bách Tông mà không chú ý nhiệt độ ban đêm.

Được rồi, ngoài chóng mặt ra thì cũng đâu còn triệu chứng gì khác.

"Tớ đã nói sao trông cậu không được ổn lắm mà." Lưu Thái Vân lắc lắc chiếc ly cậu để trên bàn, thấy trong ly có nước mới nói: "Vậy cậu ngủ trước đi, có gì thì nhớ gọi nhé."

"Biết rồi." Lâm Du cười cười bảo: "Cậu mau về lớp học đi."

Bản thân Lâm Du cũng không nói rõ được lý do mình vẫn duy trì quan hệ bạn bè với Lưu Thái Vân, có lẽ là vì cô bé cũng như Trương Gia Duệ, đã tham dự vào những ngày tháng đầu tiên trong cuộc đời mới của cậu, có cảm giác khác với những người khác.

Lưu Thái Vân vừa ra khỏi cửa lớp là bị các nữ sinh đi cùng kéo lại.

"Cái cậu đó tên Lâm Du hả? Lớp Một có người đẹp trai như vậy mà sao trước đây mình không biết nhỉ?"

"Đúng đúng, trắng dễ sợ, mắt đẹp gì đâu."

"Thái Vân, sao cậu quen được vậy?"

Lưu Thái Vân luôn là một cô gái rất có cá tính, lúc còn nhỏ chê các nam sinh khác trẻ con, bây giờ đương nhiên cũng sẽ không trả lời câu hỏi nhiều chuyện của các nữ sinh khác, chỉ thuận miệng đáp: "Bạn tiểu học."

Các nữ sinh khác tiếp lời: "Tớ có nghe nói về Lâm Du, hình như nhà cậu ấy làm nghề khắc mộc đúng không. Trước đây cậu ấy xin nghỉ đi dự thi gì đó, hình như còn được hạng cao lắm."

"Khắc mộc?" Phản ứng đầu tiên khi những người bình thường chưa từng tìm hiểu gì về ngành nghề này nghe tới có lẽ sẽ là: "Người làm nghề khắc mộc toàn già già thôì mà?"

Với các nữ sinh tuổi này mà nói, sức hấp dẫn của mấy khúc gỗ thua xa một nam sinh xếp hạng nhất, chơi bóng rổ giỏi, biết ca hát nhảy nhót hoặc biết chút gì đó về võ thuật.

"Ai nói?" Cũng có người phản bác, "Người ta làm nghệ thuật đó."

"Chẳng trách sao cậu ấy lại kín tiếng như vậy."

Lâm Du đã được đóng dấu kín tiếng hoàn toàn không hay biết gì, cậu nằm sấp ra bàn ngủ quên thật. Lúc dậy là do bạn học ngồi trước lay tỉnh báo cho biết sắp tan trường rồi.

Tối thứ sáu khối cấp hai không phải tự học buổi tối, Lâm Du soạn đồ qua loa rồi bước ra khỏi lớp.

Hình như nhiệt độ cao hơn cả lúc ban đầu rồi, Lâm Du đưa tay lên thử trán, trong đầu nghĩ lát nữa sẽ mua ít thuốc phòng xa trên đường về. Trương Gia Duệ hẹn cậu đi ăn thử món mới của quán Thành Nguyệt, bảo là bọn họ mới có hai món tráng miệng rau củ mới ngon lắm, Lâm Du định đi mang về cho bà cụ nếm thử.

Không biết có phải vì trước đây Lâm Du đã thay đổi cả nhà họ Lâm không mà bà cụ không buồn rầu đến sinh bệnh. Bà thuận lợi vượt qua thời điểm tử vong kiếp trước, đến nay vẫn có thể cảm

rằm mắng con mỗi ngày. Lâm Bách Tông cũng nói tinh thần bà cụ mỗi ngày một tốt hơn. Cuối cùng tảng đá trong đầu Lâm Du cũng nhẹ đi quá nửa.

Cậu đeo ba lô đi về phía cổng trường.

Đang là tháng Mười, mùa nắng cuối thu năm nay ở Kiến Kinh cực kỳ gay gắt, tàn lá khô vàng không sao che chắn được vàng thái dương nóng rực trên đầu.

Chỉ với quãng đường ngắn ngủi dẫn tới cổng trường, trán Lâm Du đã toát mồ hôi mịn.

Tay chân đẫm mồ hôi không còn sức lực, Lâm Du biết đây là dấu hiệu cơ thể sắp sốt cao.

"Lâm Du." Tiếng của Trương Gia Duệ vừa vang lên sau lưng là cơ thể cậu chàng cũng bổ nhào lên lưng Lâm Du bằng toàn bộ sức lực. Cậu chàng chòang một tay lên vai cậu, hào hứng hỏi: "Chờ lâu rồi hả?"

"Không có, mới tới thôi." Lâm Du lấy lại thăng bằng rồi hất vai, "Đứng lên."

Trương Gia Duệ lên cấp hai thì cũng thành công biến hình từ một cậu nhóc ú thành một cậu trai ú cao hơn. Cậu chàng còn cao hơn Lâm Du, thể trọng thì đã gần gấp đôi cậu.

Lâm Du lạnh lùng bảo: "Nói với cậu biết bao nhiêu lần rồi, khống chế cân nặng của bản thân đi. Tuần trước Lưu Thái Vân nói với tớ cậu ấy thích dạng cao gầy, ngay từ ấn tượng đầu tiên là cậu đã rớt khỏi vòng gửi xe rồi có biết không?"

Đến tận bây giờ Trương Gia Duệ vẫn chưa từng từ bỏ việc thích Lưu Thái Vân.

Theo cách nói của cậu chàng thì, mình ở bên Lưu Thái Vân với thân phận bạn bè, hoàn toàn không hay biết yêu thầm là thứ đau khổ nhất. Cậu chàng lăn lộn vùng vẫy chịu đủ loại dày vò giữa đau đớn xé lòng vì không thể tiến tới gần hơn một bước và mừng rỡ như điên vì vẫn còn được làm bạn, sớm

muộn gì cũng có một ngày không thành công cũng thành người thôi mà. Lâm Du chua cả răng.

Cậu ấm con nhà giàu mới biết mùi tình yêu đã sắp thành nhà thơ rồi, Lâm Du cũng không tiện đả kích người ta quá.

"Đi thôi, cậu nói món đó khó mua lắm, phải xếp hàng nữa mà?" Lâm Du nói.

Cậu vừa nói dứt câu là bị người ta bẻ cằm qua, Trương Gia Duệ trợn mắt nhìn cậu nói: "Cậu không sao chứ? Sao mặt mày nhợt nhạt vậy?"

"Trông tái lắm hả?" Lâm Du tự xoa mặt rồi hỏi.

Trương Gia Duệ gật đầu, "Tái mét." Rồi còn tự chỉ lên môi mình nói: "Không còn miếng màu nào, cứ như nữ sinh tới ngày trong giờ Thể dục ấy."

Lâm Du cạ lờ, "Cậu không so sánh kiểu nào khác được à?"

"Hay thôi hôm nay không đi nữa?" Trương Gia Duệ nhìn cậu thật sự lo lắng, cậu chàng thân với Lâm Du, mấy năm nay cũng thường đến nhà họ Lâm chơi nên cũng nghe nói khi còn bé sức khỏe cậu rất kém. Cậu chàng sợ cậu có vấn đề gì thật.

Lâm Du lắc đầu, "Chỉ hơi sốt thôi, tối về uống mấy viên thuốc là được rồi."

"Vậy được." Trương Gia Duệ ngẫm nghĩ rồi cuối cùng cũng thỏa hiệp, "Vậy chúng ta đi nhanh về nhanh."

Lâm Du không thích đạp xe, khoảng cách giữa nhà và Nhất Trung cũng chỉ cần cậu đi bộ nửa tiếng mỗi ngày, nhưng hôm nay để đến quán ăn phải đi vòng một đoạn khá xa.

Hai người quyết định đi vòng ra từ con đường phía sau Nhất Trung.

Vừa rẽ thì đột nhiên Lâm Du nghe thấy tên Văn Chu Nghiêu.

Bên đó có mấy nam sinh cao to, đếm kĩ thì có tổng cộng mười người, trông như học sinh nhưng nhìn biết ngay là dạng cá biệt.

Hiện tại một cậu đầu đình đang giữ một nữ sinh đi ngang lại hỏi: "Biết Văn Chu Nghiêu là ai không?"

Nữ sinh kia chắc đã sợ hoảng hồn rồi, lắc đầu lia lịa, "Không biết."
Cậu đầu đình thả cô bé ra.

Các nam sinh khác lên tiếng, "Sao nghe bảo Văn Chu Nghiêu là người nổi tiếng của Nhất Trung mà? Sao hỏi mấy người ai cũng nói không biết vậy."

"Bốc phét ấy mà!" Một người khác phì cười, "Tao ghét nhất thứ ra vẻ như nó!"

"Tìm được nhất định phải đập cho nó một trận."

Lâm Du đứng ở đầu ngõ không bước tới nữa, cậu cau chặt mày nhìn nhóm người kia.

Trương Gia Duệ kéo tay cậu, hơi hoảng, "Anh cậu gặp phiền phức à? Không thể để đám người này vào trường gây sự được, giờ phải làm sao đây?"

"Bây giờ chắc chắn anh tớ còn đang học, hỏi rõ ràng trước đã." Lâm Du nói.

Hiển nhiên đám người này chỉ biết tên chứ không quen biết gì anh cậu.

Trong con ngõ trước mắt rất vắng người, đám bọn họ dám kéo nhau rầm rộ tới trước cửa Nhất Trung kiếm chuyện chắc chắn là đã chuẩn bị trước. Lâm Du bước tới vài bước hỏi vào lúc đầu đình đang định giữ một học sinh mặc đồng phục khác lại, "Mấy người tìm Văn Chu Nghiêu có việc gì?"

Cả bọn nghiêng người quay đầu lại, đầu đình lia mắt quan sát Lâm Du rồi hỏi: "Nhóc con quen à?"

"Quen." Lâm Du tự báo lai lịch, "Tôi là em anh ấy."

"Em nó?" Đầu tiên đầu đình giật mình rồi phì cười nói: "Sao nghe nói Văn Chu Nghiêu là con mồ côi mà? Mà là thằng em nhảy từ hang hốc nào ra đây? Lừa ai thế hả!"

Nghe tới hai chữ mồ côi là mặt Lâm Du sầm xuống.

Cậu nghiên răng: "Mày nói lại lần nữa thử xem?"

Trương Gia Duệ thấy tình hình không ổn vội giữ Lâm Du lại khuyên: "Bình tĩnh chút bình tĩnh chút, đừng nóng vội, đừng nóng vội."

"Ô, tức à?" Đầu đình nhìn mặt Lâm Du cười rồi ngay giây sau đã thay đổi ngay, "Nói lại lần nữa cũng y như vậy, tao không chỉ nói bây giờ mà còn phải nói ngay trước mặt nó!"

"Đúng vậy!" Một nam sinh khác trong nhóm hòa theo: "Nếu mày đã là em nó thì mau gọi nó ra đây."

"Tao không rõ rốt cuộc bọn mày là thế nào." Lâm Du để ba lô trên vai tuột xuống nắm trong tay, cậu bình thản cất tiếng: "Nhưng với cái miệng không nôn ra được câu tiếng người nào của bọn mày, hôm nay đừng mong được gặp ai."

"Thằng lỏi này mày muốn ăn đòn đúng không?" Đầu đình chỉ vào mũi Lâm Du mắng.

Lâm Du còn không buồn chớp mắt.

Người đứng cạnh đầu đình nói: "Đúng là thứ chết cha chết mẹ, không ngờ hôm nay lại có người chạy tới nhận bà con nè, ha ha... Á!"

Đến thời khắc này, ngọn lửa giận trong lòng Lâm Du bùng lên đến đỉnh đầu.

Chú dì nhà họ Văn đã rời đi được tám năm rồi, cậu thiếu niên Văn Chu Nghiêu đứng trước cửa nhà họ Lâm vào đêm đầu đông năm nào đã trưởng

thành. Anh rất ít khi chủ động nhắc đến cha mẹ, nhưng cả Lâm Du cũng chưa từng dám thử đong đếm trọng lượng của hai người trong lòng anh. Cậu càng chưa từng nghĩ sẽ có một ngày lại nghe thấy những câu nói chướng tai như vậy.

Thật sự đã phạm vào đại kỵ của Lâm Du.

Trương Gia Duệ kéo cậu mạnh mấy cũng vô dụng.

Tiếng cười nhạo của nam sinh lên tiếng sau cùng bỗng ngưng bật, rồi biến thành tiếng thét đầy đau đớn.

Cậu ta ngã ngửa xuống đất, máu chậm chậm chảy ra từ kẽ ngón tay đang bị bịt trên trán.

Vừa nhào tới đã thấy máu, cả nhóm đối phương đều ngây người, ngơ ngác nhìn ba lô trong tay Lâm Du hết mấy giây.

Dưới đáy ba lô của Lâm Du có một tượng Phật gỗ bán thành phẩm, cậu dùng để luyện cảm giác tay khi rảnh rỗi, nên thường tiện tay cho vào.

Lâm Du nắm quai đeo ba lô trong tay, mặt cậu lạnh buốt, nói với người nằm trên đất: "Rửa mồm rửa miệng cho sạch sẽ, tốt nhất là mày đừng nói một chữ nào trong câu vừa rồi trước mặt Văn Chu Nghiêu, nếu không tao không biết mình có đập thẳng vào sọ mày hay không đâu."

Đầu đỉnh hoàn hồn lại đầu tiên, to giọng chửi thề bằng sắc mặt rất khó coi rồi hô lớn: "Lên hết cho tao, mẹ nó chỉ biết đứng nhìn người mình bị đánh thôi hả!"

Trương Gia Duệ thấy không ổn rồi, cậu ấm này cái khác không có, nhưng nghĩa khí thì chưa bao giờ thiếu. Hơn nữa cậu chàng có ưu thế cân nặng, hét á lên rồi lao thẳng tới tông hất bay người đầu tiên lao về phía Lâm Du ra.

Sau đó là một trận hỗn chiến.

Tuy quá trình luyện tập khi còn nhỏ bị gián đoạn, nhưng Văn Chu Nghiêu

từng dạy cậu vài chiêu vật đơn giản, nên không đến mức chịu đòn bị động.

Cả quá trình hỗn loạn đó đầy bạo lực quáng mắt. Cơn sốt cao làm đầu óc Lâm Du kêu ong ong, tất cả đều xảy ra hết sức bất ngờ, nhưng cảnh tượng rõ ràng trước mắt đã cho cậu biết, gặp chuyện thế này thì chỉ có Ninja Rùa mới dĩ hòa vi quý nổi.

Cậu chỉ muốn nhấn đầu cả đám người này xuống hố phân.

Cậu đánh người, lúc bị ôm eo giữ lại cũng trúng không ít đòn.

Lần đầu tiên bị thương do đánh nhau là khi Lâm Thước gặp rắc rối với đám lưu manh con, đã nhiều năm lắm rồi. Có điều lúc đó cậu còn nhỏ xíu, gần như không có năng lực đánh trả. Cậu thật không ngờ có một ngày mình sẽ ra tay lần nữa.

Lúc đó trong đầu chỉ còn một ý nghĩ, thả đám người có miệng nhưng không biết nói tiếng người này tới trước mặt anh mình chỉ làm bẩn tai anh ấy.

Lâm Du đánh nhau.

Lâm Du đánh nhau thật rồi.

Lâm Du lại đánh nhau thật à?

Tất cả những người từng tiếp xúc với cậu ai chẳng biết thiếu niên ấy có sự dịu dàng ấm áp trời sinh, tuổi tuy chưa lớn nhưng lăn lộn trong giới khác mọt, thường ngày đã tiếp xúc với người của mọi độ tuổi, đối nhân xử thế chưa từng có một chút sơ sót nào.

Người may mắn được thấy cách cậu và người nhà đối xử với nhau lại càng thấy rõ sự hiềm hoi của một người lớn lên trong yêu thương chiều chuộng mà không hư hỏng đã được thể hiện ra và trao cho người khác trong từng tiểu tiết và hành động thường ngày của cậu.

Trong trường thì càng không cần phải nói, nhiều bạn nữ yêu thích, ngoại hình vốn đã dễ gây thiện cảm với người đối diện.

Hành xử luôn kín đáo, chưa từng tranh chấp với ai.

Một người như thế lại đánh nhau với người ta trước cửa trường, thậm chí cả cảnh sát khu vực cũng có mặt.

Chuyện này vỡ ra hơi lớn, cả Lâm Du cũng không ngờ lại thế.

Có học sinh đi ngang báo cảnh sát, lúc cảnh sát chạy đến cả đám vẫn chưa đình chiến, bị bắt ngay tại trận.

Trong sảnh của đồn, chú cảnh sát hơn bốn mươi tuổi liếc mắt nhìn mặt từng nam sinh đang ủ rũ cúi đầu, cuối cùng dừng ở nam sinh ngoài cùng. Người này nhìn biết ngay không phải cá mè một lứa, dù xương gò má đã trầy trụa, quần áo cũng dính bẩn, tóc hơi rối, nhưng vẫn tạo cho người ta ấn tượng rất sạch sẽ thư sinh.

Một bé ngoan, chú cảnh sát nghĩ vậy.

"Rồi nói đi." Chú cảnh sát cầm bút gõ xuống tập giấy, "Tại sao lại đánh nhau?"

"Nó ra tay trước!" Nam sinh cao nhất chỉ vào Lâm Du nói: "Nó vừa nhào tới đã đánh bẻ đầu người bên bọn cháu, chuyện này đâu trách bọn cháu được."

"Thật vậy à?" Chú cảnh sát quay đầu hỏi Lâm Du.

Một giây sau chú cau mày, bước tới vài bước hỏi: "Này cháu, cháu bị thương ở đâu à?"

Cổ họng Lâm Du hơi khan, đánh nhau xong mức adrenalin giảm xuống làm cậu toát mồ hôi lạnh liên tục, nhưng hơi thở lại nóng hổi. Nghe chú cảnh sát hỏi, cậu ngược mắt lên hắng giọng rồi mới nói: "Không sao ạ, chỉ cảm chút thôi."

Vừa dứt lời là lảo đảo.

Chú cảnh sát biến sắc vừa định đưa tay đỡ thì đột nhiên một cơn gió vút qua

bên người.

Người vừa lao vào mặc áo thun đen, quần bò, tay xách theo một chiếc áo khoác đồng phục màu trắng xanh. Là một học sinh lớp lớn còn cao hơn các nam sinh bị bắt nửa cái đầu, ngoại hình cực kỳ nổi bật, sắc mặt không dễ nhìn mấy. Khi chú cảnh sát hoàn hồn lại, người đó đã giữ chặt ậu thiếu niên loạng choạng trong ngực.

Anh không nói tiếng nào, trước tiên nhắc mặt người trong lòng lên kiểm tra thật kĩ.

Chú cảnh sát không biết anh là ai, liền hắng giọng, "Cậu... bạn bên kia, làm ơn qua kia chờ, đừng quấy nhiễu chúng tôi lấy lời khai theo quy định."

"Ai làm?" Cuối cùng người đó cũng lên tiếng.

Giọng khàn đi vì phải kiềm chế cảm xúc, mắt nhìn các nam sinh ngồi cạnh hỏi lại lần nữa: "Ai làm?"

Nhóm nam sinh kia nhìn nhau, cuối cùng vẫn là đầu đình bạo gan đứng ra lên tiếng: "Chắc mày là Văn Chu Nghiêu đúng không? Đúng vậy, tao đánh nó vậy đó, sao hả?"

Không một ai kịp phản ứng.

Chiếc áo khoác trong tay người vừa đến đánh một vòng trong không trung, cuốn vào cổ đầu đình kéo giật tới rồi "Oành" một tiếng", anh thẳng tay đập đầu cậu ta xuống chiếc bàn làm việc màu gỗ sậm bằng toàn bộ sức lực.

Chương 17

Văn Chu Nghiêu giáng thêm một đấm vào cằm kẻ đó trong tiếng hô hào hốt hoảng của chú cảnh sát. Tốc độ chớp mắt, động tác quả quyết dứt khoát, khiến toàn bộ người có mặt đều ngơ ngẩn. Dù sao đây cũng là địa phận chính quyền với lực lượng chức năng đứng đầy xung quanh, hành vi của Văn Chu Nghiêu hiện rõ mấy chữ "coi thường pháp luật" to đùng.

Chú cảnh sát cuối cùng cũng hoàn hồn lại rồi xông lên, "Này này, làm gì vậy

hả? Buông tay, mau buông tay ra!"

Văn Chu Nghiêu không đánh tiếp nữa mà hất tay buông cậu ta ra.

Đầu đình thì thảm rồi, miệng mồm toàn máu.

Tuổi cậu ta chắc cũng chỉ khoảng mười bảy mười tám, có lẽ bị đánh quá đột ngột lại không hề có cơ hội đánh lại nên khi được chú cảnh sát kéo lên thì cứ thế đột nhiên nước mắt chảy hai hàng, mũi khụt khịt, bị đánh phát khóc luôn rồi.

Cả Lâm Du nhìn cảnh này cũng phải rùng mình, tỉnh táo hơn chút ít.

"Khóc gì mà khóc." Chú cảnh sát phiền lòng nên cũng mất kiên nhẫn, "Các cậu xem đồn cảnh sát là chỗ nào vậy hả?"

"Nó quá đáng mà!" Đầu đình chỉ vào Văn Chu Nghiêu, lên tiếng thể hiện sự bất mãn với chú cảnh sát, cậu ta hét to: "Nó giành bạn gái người khác trước, nó còn đánh người trong đồn cảnh sát! Sao các chú không la nó!"
Chú công an trừng mắt, "Khi cảnh sát xử lý công vụ mọi công dân đều bình đẳng, ai nói với cậu..."

Chú công an bỗng im bật, vì chú thấy người mới hung hãn đập đầu người khác xuống bàn vừa rồi đang quay sang cầm chiếc khăn tay không biết lấy từ đâu ra lau mặt cho cậu thiếu niên, cứ như người đang bị tố cáo không phải bản thân vậy.

Rõ ràng mặt vẫn lạnh tanh, nhưng nhìn là biết anh sẽ không đột nhiên nổi giận nữa.

Tất cả đều phải quy công cho thiếu niên đang ngửa mặt để anh muốn làm gì thì làm.

Lâm Du cẩn thận quan sát sắc mặt anh mình, cân nhắc câu từ nói: "Hết giận rồi chưa?"

Văn Chu Nghiêu ồm một tiếng.

Lâm Du thở phào, nói tiếp: "Sao anh lại đến đây?"

Tay Văn Chu Nghiêu khựng lại, cuộn tròn chiếc khăn đút vào túi, hỏi ngược lại cậu: "Đánh nhau với người ta, bản thân em không biết mấy ngón võ mèo quào của mình tới đâu à? Có người tìm anh em không biết gọi anh à, em không biết bản thân mình đang sốt à?"

Văn Chu Nghiêu để hai ngón tay trên trán cậu, nhíu mày, hỏi hết câu này tới câu khác làm mắt Lâm Du lập là lập lờ.

Biết không trốn được nên cậu bĩu môi nói nhỏ: "Em thấy không cần thiết mà."

"Không cần thiết nghĩa là làm mình bị bắt vào đồn công an?"

Lâm Du: "... Không thể chờ về rồi hăng mắng em được à?"

Chú cảnh sát lẳng lặng nghe hết đoạn đối thoại của hai người lại bắt đầu ho, không thể không nhắc: "Chàng trai à, cậu có biết việc đánh người trong đồn công an nghiêm trọng đến mức nào không?" Chú định dạy dỗ lại mấy cậu ngựa non háu đá, liền lên tiếng: "Các cậu phải nói cho rõ ràng đầu đuôi mọi chuyện hôm nay cho tôi, đặc biệt là cậu, cái... giành bạn gái người khác là sao?"

Văn Chu Nghiêu liếc nhìn đầu đình: "Cháu không biết."

"Không biết?" Chú công an nghi ngờ.

Đầu đình giành nói: "Mẹ mày đừng có giả điên, Hứa Lệ Lệ đã nói thẳng vì mày nên mới muốn chia tay với bố mày!"

Văn Chu Nghiêu nhíu mày, "Hứa Lệ Lệ là ai?"

Đầu đình: "... Hứa Lệ Lệ, Hứa Lệ Lệ là... Mày còn nhớ câu lạc bộ bắn súng Minh Châu không, cô ấy là hội viên cao cấp ở đó, cậu cô ấy hùn vốn mở câu lạc bộ với người khác! Cô ấy nói mày là khách quen ở đó, sao hả? Câm

miệng rồi chứ gì, mẹ mày giờ mày còn giả vờ giả vịt với tao?"

Chú cảnh sát cuộn xấp giấy thành cuốn gõ đầu đầu đình, "Đừng có mà nói câu nào nhắc mẹ câu đó, ăn nói cho tử tế!"

Văn Chu Nghiêu hoàn toàn không để tâm đến đầu đình, anh nói thẳng với chú cảnh sát: "Một trong những người hùn vốn của câu lạc bộ," Anh dừng một chốc rồi nói tiếp: "... trước đây là bạn của ba cháu, cháu không biết Hứa Lệ Lệ nào cả. Đầu tiên bọn họ vu khống vô căn cứ, sau đó lại tới trường gây sự, còn đánh em cháu và bạn em ấy có thương tích, cháu có lý do chính đáng để yêu cầu xin lỗi và bồi thường trong phạm vi hợp lý."
Công an: "..."

Kết quả của sự kiện lần này là phạt cả hai bên, xét thấy đều là học sinh nên chỉ giáo dục nghiêm khắc.

Đương nhiên, còn phải mời phụ huynh.

Vốn dĩ Văn Chu Nghiêu có thể được xem là nửa phụ huynh rồi, nhưng anh đã đánh người nên cuối cùng đồn gọi cho cô út Lâm Mạn Xu.

"Hai đứa giỏi nhỉ." Trước cửa đồn, Lâm Mạn Xu nhìn hai đứa cháu trước mặt hồi lâu mới lên tiếng, "Có biết để yếm hộ cho hai đứa cô đã mất bao nhiêu công sức ở nhà không?"

Lâm Du tựa vào Văn Chu Nghiêu hỏi: "Trong nhà không còn ai biết đúng không ạ?"

"Làm sao cô dám để mọi người biết chứ?" Lâm Mạn Xu kéo lại chiếc áo choàng không tay trên vai, nhìn kỹ sắc mặt Lâm Du, nhíu mày hỏi: "Em bé, con không sao chứ?"

Bây giờ Lâm Du đứng không vững nữa rồi, cơn sốt len lỏi vào từng tế bào, chiếm lĩnh toàn bộ cơ thể và thần trí của cậu, nhưng cậu vẫn cố gắng gượng lắc đầu nói rất nghiêm túc: "Không sao đâu ạ, cô út, tuyệt đối không được để người thứ tư trong nhà biết chuyện này."

"Con như thế này, rồi vết thương đầy người ra làm sao mà giấu được?" Lâm Mạn Xu nhìn Văn Chu Nghiêu đầy khó xử, hy vọng anh sẽ nói cậu.

Văn Chu Nghiêu cúi xuống, đưa tay lên sờ vàng trán đấm mồ hôi của cậu, lập tức nói: "Vậy tạm giấu trước đã." Lời này anh nói với Lâm Mạn Xu, "Sau này con sẽ nghĩ cách giải thích sau, con đưa em đến bệnh viện trước."

Lâm Mạn Xu ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Có lúc cô cũng cảm thấy Văn Chu Nghiêu chiều chuộng Lâm Du vô điều kiện quá mức, dù sao đây cũng không phải chuyện nhỏ, không thể cứ Lâm Du muốn giấu là lại bưng bít giúp cậu vậy được.

Nhưng rốt cuộc thì cô cũng không nói ra.

Cuối cùng cô lấy một chùm chìa khóa trong túi xách ra nói: "Đây là nhà của bạn cô, cách bệnh viện lẫn trường không xa, không muốn người nhà lo lắng thì qua đó ở vài hôm đi."

"Cảm ơn cô út." Lâm Du cầm chìa khóa cười cười, nhưng rồi nụ cười đột nhiên cứng lại, hỏi: "Bạn nào vậy ạ?"

"Bạn con gái!" Lâm Mạn Xu chọt má cậu, "Con canh cô không cho yêu đương còn kĩ hơn bà nội nữa, sau này cô không lấy được chồng thật thì con chịu trách nhiệm hả."

"Đám đàn ông thôi đó có gì hay đâu mà lấy." Mặt Lâm Du lạnh tanh, "Nhà họ Lâm nuôi cô cả đời cũng chẳng sao, việc gì phải tới nhà khác không đừng chịu ầm ức."

"Tĩnh lại đi cậu ơi." Lâm Mạn Xu nghe cậu nói những lời này nhiều năm lắm rồi, vẫn cảm thấy vừa buồn cười vừa cảm động, cô giục: "Mau vào bệnh viện đi, từ nhỏ tới lớn con cứ sốt cao là thành bệnh nặng, không truyền nước mấy ngày là không khỏi nổi, còn có hơi sức lo chuyện của cô."

Rồi nói với Văn Chu Nghiêu: "Chu Nghiêu, trông chừng nó đó, đừng có để nó tự tung tự tác."

Lâm Du trầm nghĩ trên mặt quy tắc có lần nào anh cậu thật sự chiều theo ý cậu đâu? Không phải người đầu tiên lên tiếng mắng là đã tốt lắm rồi.

Hiển nhiên Văn Chu Nghiêu cũng đang chờ Lâm Mạn Xu nói hết câu. Nghe cô dặn vậy thì gật đầu đáp: "Cô út cứ yên tâm."

Dứt lời anh dùng chiếc áo trong tay cuốn Lâm Du lại trước ngực rồi cúi xuống bế ngang cậu lên.

Lâm Du không nặng mấy, nhưng dù sao cũng hơn năm mươi kí, bị anh cậu bế bổng lên đột ngột như vậy làm cậu hoảng hồn vội vòng tay ôm chặt cổ anh hô: "Em tự đi được!"

Văn Chu Nghiêu dáng cao chân dài, sự khác biệt của cơ thể rèn luyện từ nhỏ thể hiện rõ ràng trong những trường hợp thế này, cánh tay không run lấy một cái, lạnh lùng nhìn về phía trước nói: "Nằm yên đi, không xa, anh không muốn đi vài bước lại phải dìu em một cái đâu."

Lâm Du không phản bác nổi, lúc đi từ đồn ra đúng là thế thật, sốt cao làm chân cậu vừa mới vừa bủn rủn, mấy lần suýt ngã nếu không có Văn Chu Nghiêu.

"Nhưng mà tư thế này mất mặt quá." Lâm Du nhìn lên cầm anh cậu, "Anh cống em không được hả?"

"Không được." Văn Chu Nghiêu nói, "Ngậm miệng im lặng đi."

Thông thường đây là tín hiệu anh cậu không muốn hoặc không có hứng thú nói chuyện với cậu, biểu hiện cho tâm trạng lúc này của anh không vui vẻ gì.

Lâm Du nhớ tới người bạn của chú Văn khi còn sống Văn Chu Nghiêu đã nhắc trong đồn, cậu chưa từng nghe anh mình nhắc đến. Mà nghe mấy câu chướng tai đám đầu đình lão nháo nói trước đó, hiển nhiên tin tức cha mẹ anh qua đời truyền từ bên đó ra.

Nhưng trong đó có bao nhiêu phần thật, bao nhiêu phần là của đám đầu

định tự suy diễn rồi biên soạn ra thì khó mà biết được. Trời đã chạng vạng, khoảng cách mười phút đi đường cũng không cần xe làm gì, nhưng trên đường đến đó cũng có không ít người.

Lâm Du kê má vào vai Văn Chu Nghiêu, mắt khép hờ, vẫn không nhin được phải bắt chuyện với anh cậu: "Anh, em phát hiện ra anh có duyên với con gái lắm nha."

Văn Chu Nghiêu không thèm để ý đến cậu.

Lâm Du tự nói một mình tiếp: "Nhưng anh cũng phải cẩn thận chút, anh xem lần này đúng là tai bay vạ gió, không muốn phiền phức nhưng phiền phức tự tìm tới cửa. Anh phải để ý chút, anh yêu sớm không thành, chưa có kinh nghiệm gì, sau này tuyệt đối không được sẩy chân trong tay mấy chị gái."

Cách quần áo mà nhiệt độ nóng hôi hổi của người trong lòng vẫn truyền đến từ những chỗ hai người kề sát vào nhau.

Rõ ràng rất khó chịu, liên tục toát mồ hôi lạnh, vết thương trên mặt cũng dễ thấy đến thế, mà đến hiện tại ngoài lái nhai mấy chuyện vớ va vớ vẩn, cậu chưa kêu khó chịu một lời nào.

Văn Chu Nghiêu bước nhanh hơn.

Thấy người trong lòng thiu thiu ngủ, anh vội đáp lời cậu: "Không đâu."

Quả nhiên người trong lòng mở mắt ra, nhếch nhếch môi rồi nói: "Đây là kinh nghiệm xương máu đó, anh phải nhớ kĩ vào."

"Em lấy đâu ra kinh nghiệm?"

"Chắc là... trong mơ."

Mãi đến khi nằm trên giường bệnh viện truyền hết hai chai nước, nhiệt độ của Lâm Du mới dịu xuống dần.

Trong lúc truyền bác sĩ có đến khám, nhìn thiếu niên vẫn ngồi trên ghế không nhúc nhích chút nào từ lúc tiến vào cho tới bây giờ, bảo: "Yên tâm đi, sau khi hạ sốt thì chỉ cần không sốt lại trong đêm là không vấn đề gì đâu."

Văn Chu Nghiêu đứng lên khỏi ghế, gật đầu đáp: "Cảm ơn."

Thấy bệnh nhân đang ngủ, bác sĩ tò mò hỏi: "Lúc nãy bác nghe nó gọi cháu là anh, anh em ruột hả?"

"Không phải ạ." Văn Chu Nghiêu lắc đầu.

Bác sĩ cười cười, "Bác nói mà, hai đứa không giống nhau gì cả."

Nam sinh đang ngủ trông rất ngoan, là dạng bé con xinh xắn từ nhỏ đến lớn, nằm đó thôi cũng khiến cả hội y tá muốn ghé cậu gọi chị xem nào.

Người ngồi cạnh thì trầm tính hơn nhiều, cao ráo đẹp trai, mấy y tá đi ngang bàn tán bảo anh là dạng người mà dù người ta có cơ hội được quay lại trường học lại lần nữa thì không chừng vẫn sẽ không kiếm được mà len lén thích thăm.

Lâm Du tỉnh dậy vào nửa tiếng sau, còn một chai nước chưa truyền hết. Chiếc giường còn lại trong phòng đôi không có bệnh nhân, nhưng Văn Chu Nghiêu vẫn chỉ ngồi tựa trên ghế, nhắm mắt.

Anh quay lưng lại với ánh trăng chiếu vào qua khung cửa sổ, nửa bên mặt tắm mình trong màu bàng bạc, như một khối ngọc chất lượng thượng hạng, ngũ quan được khắc gọt bởi người thợ lành nghề nhất, không một tí vết. "Nhìn gì hả?" Văn Chu Nghiêu đột nhiên mở mắt ra hỏi.

Lâm Du sống người, không bối rối vì bị bắt quả tang mà nói thẳng luôn: "Nhìn thấy anh đẹp trai quá ấy mà."

Văn Chu Nghiêu đứng lên, "Có khó chịu không? Muốn uống nước không?"

Lâm Du lắc đầu. Một lúc sau.

"Anh."

"Hửm?"

"Muốn đi vệ sinh."

Vài phút sau trong nhà vệ sinh.

Tiếng nước rào rào cũng không át nổi âm thanh hỗn tạp bên trong, tiếp ngay sau đó là giọng nói bực tức của Lâm Du: "Mẹ! Nhà vệ sinh thiết kế cái kiểu gì vậy nè!"

Cánh cửa bị đẩy mở phành ra từ bên ngoài.

"Sao thế?" Văn Chu Nghiêu đứng trước cửa hỏi.

Thấy rõ tình hình rồi thì anh nhướng mày.

Một tay Lâm Du cầm chai truyền, nửa người trên dựa vào bồn rửa tay, tay kia vẫn đang đặt trên dây kéo quần, nghiêng đầu, há hốc mồm ngạc nhiên nhìn Văn Chu Nghiêu bỗng dưng xông vào, ngơ ngác hỏi: "Sao anh vào đây? Em... chưa đi xong."

Văn Chu Nghiêu bước vào rất tự nhiên rồi trở tay đóng cửa, một tay ôm eo kéo cậu dậy, sẵn tiện khóa vòi nước bị cậu vô tình mở chảy, cuối cùng cầm lấy chai truyền treo lên chiếc móc trên tường.

Cuối cùng của cuối cùng, anh nhìn dây kéo quần của cậu.

"Kéo cái không?" Anh hỏi, "Giúp em?"

Lâm Du lắc đầu rất quả quyết, "Không cần!"

Lâm Du đọc thầm Thanh Tâm Chú tám trăm lần trong đầu.

Mình là gay, mình là gay.

Giờ không phải là khi còn nhỏ nữa, không thể ỷ anh xem mình như anh em trong nhà, rồi mình lại đi che giấu xu hướng tính dục để tình huống như thế này xảy ra, thế có khác gì giở trò lưu manh với anh mình đâu.

Chương 18

Văn Chu Nghiêu thấy cậu phản ứng mạnh đến thế thì khựng lại vài giây, nhìn cậu đầy nghi hoặc. Lâm Du bị anh nhìn đến bối rối, cậu đẩy cánh tay anh, lên tiếng: "Anh ra ngoài trước đi."

Một giây sau Văn Chu Nghiêu nắm lấy tay cậu.

"Em sao vậy?" Anh hỏi.

Rõ ràng Văn Chu Nghiêu đang hỏi bằng giọng vô cùng bình thường, nhưng có thể là cảm giác tồn tại của anh tạo thành áp lực quá mạnh trong nhà vệ sinh nhỏ nhỏ này, Lâm Du tự chợt dạ vì suy nghĩ trong đầu mình, nói luôn tại chỗ: "Anh nhìn em vậy em không tè được."

"Anh nói là kéo khóa giúp em." Văn Chu Nghiêu gõ trán cậu, có vẻ rất bất đắc dĩ, "Em bao lớn rồi, đi tè còn cần xi à?"

Lâm Du suýt sặc nước miếng.

Kết quả cậu vừa à một tiếng thì lại nhận ra Văn Chu Nghiêu đột nhiên đến gần.

Cơ thể Lâm Du liên tục ngã ra sau, sau lưng lại chạm vào mép bồn rửa tay lần nữa. Còn Văn Chu Nghiêu thì cứ bước tới như không thấy động tác của cậu.

Lâm Du đối diện với ánh mắt anh mình, thân trên cả hai người chỉ cách nhau không đến ba phân, Lâm Du cảm nhận được bàn tay mình đặt trên cạp quần bị nắm lên, một giây sau là xoẹt, dây kéo quần bị Văn Chu Nghiêu kéo xuống hết cỡ.

Lâm Du: "..."

Văn Chu Nghiêu vỗ nhẹ vào ót Lâm Du trong ánh mắt đờ đẫn của cậu, nhắc: "Được rồi đó, đi đi."

Lâm Du hoàn hồn lại: "... Vâng."

May mà Văn Chu Nghiêu không yêu cầu để anh giúp kéo khóa lên, anh xoay lưng ra khỏi phòng vệ sinh, còn chu đáo đóng cửa tử tế, nếu không Lâm Du thật sự không dám bảo đảm mình có cho nước ra nổi không.

Bản thân cậu bất bình thường, khiến cho cậu thấy anh mình cũng không được đúng lắm.

Lâm Du trầm nghĩ mày tinh táo chút đi, bản thân có tư tưởng đen tối thì ngàn vạn lần cũng không được liên lụy đến anh mình. Lâm Du chỉ nằm viện một đêm, ngày hôm sau hạ sốt là theo Văn Chu Nghiêu về căn nhà cô út Lâm Mạn Xu chỉ.

Nhà tầng trệt, có một khoảnh sân nhỏ.

Lâm Du đứng trước cổng hỏi Văn Chu Nghiêu sau lưng: "Anh, anh định nói với nhà mình thế nào vậy? Hay là để em ở đây một mình được rồi, giờ ngày nào anh cũng phải học thêm, lỡ phân tâm thì sao?"

Lâm Du đứng ở đây rồi mới thấy quyết định này không ổn thỏa, ở nhà thì ít nhất không phải lo chuyện ăn uống áo quần, ra ngoài rồi chỉ có hai bọn họ, anh cậu còn đang trong thời kì mấu chốt của lớp Mười hai, nghĩ sao cũng thấy không ổn.

Văn Chu Nghiêu đứng sau lưng, vòng tay qua Lâm Du đẩy cánh cổng trên hàng rào gỗ, cúi đầu nhìn xoáy tóc của Lâm Du rồi nói: "Em thì không cần phải lo cho anh." Lúc Lâm Du ngửa đầu nhìn lại, đầu ngón tay anh vuốt nhẹ trên xương gò má của cậu rồi nói: "Em không muốn cả nhà lo lắng thì lần sau nhớ kĩ đừng có làm mình thành ra thế này, thế thì giờ chúng ta cũng không phải ở đây."

"Em sai rồi." Lần đầu tiên Lâm Du nhận lỗi từ sau sự kiện đánh nhau.

Văn Chu Nghiêu bóp nhẹ gáy Lâm Du, "Vào thôi, anh nhờ cô út mang quần áo để thay mấy hôm nay qua trước rồi, nói với chú Lâm là trường em có một cuộc thi ở tỉnh khác nên rời nhà vài hôm."

"Bố mẹ em tin à?" Lâm Du ngạc nhiên.

"Đương nhiên là không." Văn Chu Nghiêu liếc nhìn cậu, "Chủ yếu là vì anh sẽ tham gia thi đấu, em được tiện tay xách theo thôi."

Lâm Du à một tiếng, lằm bằm: "Em nói mà."

Anh cậu là một tấm bình phong rất hữu hiệu, cơ bản là chuyện gì liên quan đến anh là cả nhà chẳng ai nghi ngờ.

Vào nhà, tuy phòng ốc được quét dọn rồi nhưng muốn ở cũng phải dọn dẹp lại. Theo lý mà nói đưa nhỏ được nâng niu chiều chuộng từ nhỏ tới lớn như Lâm Du thì đừng nói là quét nhà, thấy cây chổi bị ngã còn không biết dựng lên nữa kìa.

Nhưng cậu đi một vòng quanh nhà rồi bắt đầu dọn dẹp rất tự nhiên.

Đến khi cậu cầm khăn lau bước ra từ bếp, thấy Văn Chu Nghiêu đang đứng khoanh tay tựa vào khung cửa nhìn mình mới ngượng ngùng dừng lại.

Văn Chu Nghiêu nhìn cậu: "Thành thạo thế?"

"Làm đại ấy mà." Lâm Du nói.

Dù sao cũng từng sống bên ngoài nhiều năm, chuyện gì mà chẳng từng trải qua vì một kẻ tên Tưởng Thế Trạch. Trước đây ở nhà không thấy, ở chỗ thầy cũng không, nhưng một khi ra ngoài, cảm giác trống vắng xung quanh lại khởi động bản năng trong ký ức ngay lập tức.

Từ hôm nay trở đi cậu sẽ có một khoảng thời gian ngắn ở riêng với Văn Chu Nghiêu. Văn Chu Nghiêu khác với cha mẹ, cũng không như Lâm Đức An, anh là minh chứng của quá khứ.

Anh cậu là học sinh cấp ba, tuy nói khi còn nhỏ từng có một thời gian ngắn

gian khổ và phiêu bạt vì cha mẹ qua đời, nhưng suốt mấy năm nay chưa từng thật sự rời nhà sống một mình bên ngoài, huống chi còn phải đèo bồng theo cậu.

Cho nên Lâm Du phải chăm sóc anh.

Suy nghĩ này gần như tự động hình thành mà chẳng cần cố ý nghĩ tới, hỏi đến nguyên nhân bên trong, thì Lâm Du lý giải là một dạng di chứng.

Là vết hằn để lại từ bài học của con thiêu thân lao vào lửa khi tâm huyết mười năm sụp đổ trong một khắc rồi trắng tay vào giây phút cuối cùng. Có lúc bản thân cậu cũng khó lòng nhận ra những thói quen xuất hiện trong vô thức ấy.

Có người dùng cả đời để chữa lành thời thơ ấu, còn Lâm Du dùng cả đời để chữa lành chuyện ngày xưa cũ.

Không phải còn không cam lòng, cũng chẳng phải còn canh cánh trong lòng.

Mà dấu vết ấy đã khắc sâu vào tâm khảm, quá trình mài sẹo rất dài lâu và đau đớn, châm chích như kim đâm, nhưng không thể không đối diện.

Cuối cùng một mình Văn Chu Nghiêu hoàn thành quá trình quét dọn.

Văn Chu Nghiêu khiến cậu không hề cảm nhận được sự khác biệt của nơi này và nhà họ Lâm.

Cho nên đến tối khi đối mặt với một căn phòng ngủ duy nhất, Lâm Du cũng chẳng còn thấy mất tự nhiên như trước.

Anh cậu ở đâu cũng vẫn là anh cậu.

Vĩnh viễn điềm tĩnh như không, như cây định hải thần châm.

Khoảng tám giờ tối là hai người tự sửa soạn xong xuôi chuẩn bị đi ngủ.

Văn Chu Nghiêu mặc đồ ngủ nằm trên đầu giường lật xem quyển sách đề Vật lý, bộ đồ ngủ cotton trên người khiến dáng vẻ khi anh rũ mắt nhìn xuống đượm thêm ấm áp và yên bình.

Lâm Du mới tắm xong, đang vừa lau tóc vừa lê dép lẹp xẹp mấy bước tới cạnh anh, đưa tay lật bìa sách ra xem, rồi hỏi: "Đại học à? Anh nuốt nổi hả?"

"Tạm tạm." Văn Chu Nghiêu phui tay cậu ra, liếc sang mái tóc ướt đẫm của cậu, lên tiếng: "Lùi lại chút, lau khô rồi hẵng lên giường."

Lâm Du ngoan ngoãn lùi lại, không khỏi cảm thán: "Em cứ tưởng mình đã khó chịu với chuyện người khác ngồi lên giường mình lắm rồi, không ngờ bao nhiêu năm qua, em phát hiện ra tật ưa sạch sẽ của anh còn nghiêm trọng hơn em."

Văn Chu Nghiêu lật trang, nói mà không buồn ngẩng đầu lên, "Em có thể thỏa hiệp ở mức độ vừa phải, còn anh bảo đảm em tuyệt đối không lên được chiếc giường này với cái đầu ướt."

Lâm Du chê bôi: "Quá đáng quá đi."

Lần gặp nhau đầu tiên khi còn nhỏ ít nhiều gì mình cũng đã cho anh ngủ chung mà.

Sau khi lau khô tóc, cậu ném khăn lông đi rồi nhào lên giường, thở ra một hơi dài, quần lầy chần cuộn mình một vòng, chừa mái tóc bông bồng bênh với đôi mắt bên ngoài, rồi mới vỗ chân người bên cạnh bảo: "Tắt đèn thôi, em phải giám sát anh, đọc sách buổi tối để cận thị lắm đó biết không?"

Văn Chu Nghiêu quay đầu nhìn cậu, rồi đóng "bộp" sách lại.

Anh với tay đặt sách lên tủ đầu giường, bảo Lâm Du: "Dậy, cởi áo ra."

Lâm Du sững người: "Chi anh?"

"Bôi thuốc."

Văn Chu Nghiêu cong eo lấy túi thuốc bệnh viện cho trong ngăn kéo tủ đầu

giường, Lâm Du thấy thì cũng không nói gì, trở mình lăn ra khỏi chăn, đưa tay lột luôn áo.

"Ái, tối nay nhiệt độ hạ hay sao vậy? Hơi lạnh." Lâm Du cởi xong thì run lập cập, cậu chà cánh tay tung chăn ra nhào vào anh cậu.

Văn Chu Nghiêu bị Lâm Du ở trần lao trọn vào lòng, anh giơ cao bên hai tay đang mở nắp chai thuốc nhắc cậu: "Đừng có quậy, kéo chăn lên đắp đi."

"Đắp chăn sao bôi thuốc được?" Miệng Lâm Du nói vậy nhưng vẫn vòng tay kéo chăn lên cao hơn mông một chút, miễn cưỡng che được vòng eo.

Mắt Văn Chu Nghiêu vượt dọc theo sống lưng dẻo dai của Lâm Du, anh không nói thêm gì nữa, đổ thuốc ra tay xoa ấm rồi vò vào vết bầm sau vai người trong lòng bằng nguyên tư thế đó.

Những vết bầm xanh xanh tím tím trên bờ lưng trắng nõn như sứ thật khiến người ta giật mình, đặc biệt là vết trên vai, tím đậm như đen. Văn Chu Nghiêu không nói gì, nhưng sắc mặt cứ lạnh dần đi sau mỗi lần liếc mắt.

Vốn Lâm Du không thấy đau, nhưng Văn Chu Nghiêu vừa bóp mạnh tay là cậu lủi ngay vào lòng anh trốn, "Nhẹ thôi nhẹ thôi!"

"Đau lắm hả?" Văn Chu Nghiêu dùng tay hỏi cậu.

Lâm Du gật đầu câm nín, "Không biết tên nào đá nữa, lẽ ra lúc đó phải đập cho chúng nó thêm mấy cái, ra tay nặng thế không biết. Sau lưng còn chỗ bầm không anh?" Cậu hỏi.

Tay Văn Chu Nghiêu trượt xuống từ xương bả vai, dừng ở một vị trí tương đối nghiêm trọng trên xương sườn bảo: "Đây này." Anh ấn ấn, "Đau lắm hả?"

"Chỗ đó không tới nỗi." Lâm Du cảm nhận thử rồi lắc đầu vỗ vai anh cậu, "Không sao rồi, bôi đi anh, lạnh lưng quá."

Hiện tại suy nghĩ của Lâm Du thuần khiết đến độ có thể niệm lưu loát một

bài kinh ngay tại chỗ, hoàn toàn có thể đối diện với Văn Chu Nghiêu một cách tự nhiên, không ngại ngùng gì như trong quá khứ. Cứ như cậu vừa bật được công tắc gì đó lên vậy.

Công tắc tên là "chỉ cần mình ém nổi, với truyền thống của nhà họ Lâm, cả đời này có thể cũng không biết trong gia đình có một người đồng tính thích đàn ông".

Còn với anh cậu thì chỉ cần một thái độ, lột đồ, bị thấy hết cũng là bình thường, chỉ cần cậu không chột dạ thì anh cậu chính là ánh sáng chánh đạo.

Văn Chu Nghiêu nhìn nhóc con đã suy tư suốt cả ngày hôm nay rồi bây giờ hình như đang tự thuyết phục bản thân trong lòng mình.

Động tác của anh rất chậm rãi, nhưng chẳng ai có thể nhìn thấu suy nghĩ của anh qua đôi mắt đen thẳm đó.

Văn Chu Nghiêu bôi thuốc xong thì kéo chăn lên tận cằm Lâm Du, đưa tay thử lại nhiệt độ của cậu, xác nhận sẽ không phát sốt vào nửa đêm. "Ngày mai có mưa, lại là cuối tuần." Văn Chu Nghiêu không không bắt Lâm Du xuống khỏi người mình, cứ để yên cho cậu dán dính vào thế, "Ở nhà cho ngoan, mai anh có chút chuyện phải xử lý."

Tóc Lâm Du không ngừng dụi vào cằm Văn Chu Nghiêu, nhiệt độ của lồng ngực anh cậu thật sự quá dễ chịu, Lâm Du không còn gánh nặng tâm lý lại díu mắt buồn ngủ, uể oải hỏi: "Anh đi đâu vậy?"

"Câu lạc bộ Minh Châu."

Quả nhiên hôm sau trời mưa.

Mưa to như những hạt châu đứt dây không ngừng rơi xuống theo mái hiên, lúc Lâm Du dậy bên cạnh đã trống không, đồ ăn sáng chờ sẵn trên chiếc bàn nhỏ ngoài phòng khách.

Anh cậu để lại mấy chữ, nét chữ cứng cáp vuông vức.

Ăn hết bữa sáng, đừng chạy lung tung, sẽ về ngay.

Lâm Du đi tới cạnh bàn bưng chén cháo đặc lên húp một ngụm, nhìn ra màn mưa không hề có xu hướng dừng lại ngoài cửa sổ, nửa tiếng sau, cậu quần chiếc khăn choàng màu xám nhạt cầm dù xuất hiện trước cửa câu lạc bộ.

Trước cửa câu lạc bộ có đến mấy bảo vệ áo đen trông rất ra dáng, ngoài mấy nhóm côn đồ cắc kè thi thoảng hay tụ tập, Lâm Du rất ít khi thấy cảnh tượng thế này trong Kiến Kinh trong những năm gần đây.

Cậu bị chặn lại, hoàn toàn không có gì bất ngờ.

"Vị thành niên không được vào." Bảo vệ giữ cậu lại.

Lâm Du kéo khăn choàng xuống, "Cháu tìm người."

"Tìm ai?"

"Văn Chu Nghiêu." Lâm Du thấy hai ông thần giữ cửa nhìn nhau liền nói tiếp:

"Tìm ông chủ của mấy chú cũng được, Sở Thiên Hương, hôm nay chú ấy cũng có ở đây đúng không?"

"Cậu là ai?" Đối phương hỏi.

Lâm Du cười nhẹ, "Cháu ạ, Lâm Du, nhà ở số 54 đường Thịnh Trường, con trai của bậc thầy điêu khắc gỗ Lâm Bách Tông, cứ hỏi thăm đi là sẽ biết cháu không bịa chuyện."

Đối phương nghe cậu báo họ Lâm thì ngấm kĩ mặt cậu lần nữa, vài giây sau thái độ đột nhiên dễ chịu hẳn, lên tiếng bảo: "Chờ một chút, bọn tôi báo với ông chủ một tiếng."

Nếu không vì chuyện hiểu lầm của Hứa Lệ Lệ, cả đời này Lâm Du cũng không muốn tự mình chọc thủng lớp cửa sổ giấy này.

Lâm Du chưa từng gặp Sở Thiên Hương nhưng không có nghĩa là cậu không biết, không chỉ là bạn chí cốt của Văn Viễn Sơn, trong tối người này đại biểu cho cả gia tộc họ Văn. Trước đây Lâm Du cố tình bỏ qua những chuyện này, tuy anh cậu chưa từng thay đổi, nhưng trong lòng Lâm Du, chỉ cần anh ở nhà họ Lâm một ngày thì cả đời này đều là anh của cậu. Lâm Du được dẫn vào một phòng bắn trong nhà.

Không phải Văn Chu Nghiêu mỗi ngày mặc đồng phục đạp xe ra khỏi nhà mà Lâm Du quen thuộc, cũng không phải nam thần sân trường ưu tú qua lại giữa những lớp học khiến không ít nữ sinh thầm thương trộm nhớ.

Anh mặc chiếc áo ghi lê đen, bên trong là áo cộc tay màu xanh quân đội và quần đồng màu, ủng ngắn.

Ống ngắm màu xanh đen che trên mặt làm nửa bên mặt của anh trông thật lạnh lùng cứng cõi.

"Pằng! Pằng!" Tiếng đạn bắn trúng bia vang lên liên hồi.

Người dẫn Lâm Du vào cũng là một thanh niên khoảng đầu hai mươi, cậu ta lên tiếng: "Văn... Anh của em có tài năng và khả năng thiên bẩm ngàn năm hiếm gặp trong bộ môn bắn súng. Bắt đầu từ năm ngoái, thành tích của cậu ấy đã vượt mặt anh Sở của bọn anh, tới nay vẫn chưa ai phá được." Trong giọng nói có sự tán thưởng khó che giấu được.

Lâm Du đứng cách đó không xa, im lặng nhìn anh.

Đến khi anh dừng mọi động tác, cúi đầu cởi bao tay cậu mới lên tiếng: "Văn Chu Nghiêu."

Lần này cậu không gọi anh.

Văn Chu Nghiêu quay đầu nhìn cậu, khi thấy rõ thì đôi mắt sau tròng kính hơi nheo lại.

Một giây sau anh cởi kính sỏi chân bước về phía cậu.

Tới trước mặt, "Sao lại tới đây?" Anh nhíu mày hỏi.

Giọng hơi trầm, có vẻ không vui, phảng phất như nơi này rất không thích hợp với người chuyên cầm dao khắc như cậu.

Lâm Du lắc lắc chiếc dù trong tay, cười, "Mưa mà, thấy anh ra ngoài mà không mang dù nên đến đón anh về nhà."

Chương 19

Cạnh trường bắn có một phòng nghỉ nhỏ, lúc Văn Chu Nghiêu dẫn Lâm Du vào, Sở Thiên Hưởng đang ngồi xồm trên sàn nấu lẩu.

Dùng loại nồi điện cỡ nhỏ đặt trên một bục gỗ kê tạm trên sàn, chiếc bàn bên cạnh có rau xanh với nấm cắt thành núi, chú cầm lên đồ ào hết vào nồi.

Thấy Văn Chu Nghiêu, chú ngẩng lên cười xòa hàm răng trắng mời: "Vào đây vào đây, oắt con lại cho người mới ở chỗ chú được mở mang tầm mắt rồi đúng không?"

"Chú." Văn Chu Nghiêu bước vào lên tiếng gọi.

Sở Thiên Hưởng là một người đàn ông hơn bốn mươi, cùng tầm tuổi với Lâm Bách Tông. Nhưng chú bảo dưỡng tương đối tốt, cơ bắp rắn rỏi, để râu vẫn trông trẻ hơn người cùng tuổi.

Lâm Du đi sau Văn Chu Nghiêu, vào trong rồi Sở Thiên Hưởng mới thấy. Người đàn ông ấy sững người vài giây rồi mới đứng lên trông khá mất tự nhiên, lau tay vào quần rồi hỏi: "Lâm Du đúng không? Chú từng gặp cháu."

Lâm Du mà trước nay chưa từng lạnh mặt với ai không lên tiếng chào, hiếm thấy.

Cậu nhìn đối phương bằng ánh mắt dò xét, đến mức Sở Thiên Hưởng phải cười khổ với Văn Chu Nghiêu, rồi quay lại giơ tay đầu hàng với cậu, nói: "Ày,

bạn nhỏ Lâm Du, chú nói rõ trước anh cháu tới chỗ chú hợp quy hợp pháp đó nha."

"Nhóm theo dõi anh cháu mấy năm nay là người của chú đúng không?"
Lâm Du hỏi.

Sở Thiên Hương lại nhìn Văn Chu Nghiêu.

Lúc này Văn Chu Nghiêu đã đi vòng qua nòi lấu sôi ùng ục, để cây dù Lâm Du mang đến lên chiếc ghế bên cạnh rồi ngồi xuống nói: "Em ấy thông minh từ nhỏ mà, chỉ chờ xem có muốn vạch trần hay không thôi."

"A vậy hả." Sở Thiên Hương dụi mũi, khai báo với Lâm Du: "Phải, là người của chú."

Nhưng rồi lập tức bảo đảm: "Nhưng chú tuyệt đối không có ý gì khác, bố cháu, cũng là thợ cả Lâm ấy, cũng biết mà."

"Chú dám nói không phải phía họ Văn mới lời trước không?" Sắc mặt Lâm Du vẫn sa sầm.

Sở Thiên Hương: "Chuyện này... thì đúng là ý của nhà họ Văn." Nhưng chú nhanh chóng đổi giọng: "Tuy nhờ có quan hệ của nhà họ Văn mới có được hôm nay. Nhưng chú là bạn cùng lớn lên với Viễn Sơn, năm vợ chồng chú ấy gặp chuyện chú đang ở rất xa bên ngoài. Khi quay về muốn tìm đứa nhỏ vợ chồng cậu ấy để lại thì mới biết nó đã vào nhà họ Lâm của cháu ở rồi. Sau khi nghe ngóng, chú cũng thấy nhà họ Lâm hơn chỗ chú nhiều, cũng đúng năm đó quan hệ của nhà họ Văn với bên trên đang căng thẳng, gần như đến mức thần hồn nát thần tính. Ông cụ Văn đã đích thân gửi thư cho chú." Nội dung trong thư rất đơn giản và rõ ràng.

Bảo đảm đứa nhỏ duy nhất Văn Viễn Sơn để lại lớn lên thành người.

Đây là lần đầu tiên Lâm Du nghe nói đến một người khác trong nhà họ Văn ngoài anh mình. Tuy kiếp trước con đường về sau của Văn Chu Nghiêu rất rộng mở, nhưng khi cậu hồi tưởng lại những chi tiết nhỏ, thì thoáng sẽ nhớ tới sự lo lắng sâu sắc trong những cuộc đối thoại của Lâm Bách Tòng và

Dương Hoài Ngọc.

Liều mình bằng cả tính mạng, gánh vác vận mệnh của cả nhà họ Văn.

Những điều ấy khiến Lâm Du luôn giữ sự cảnh giác với nhà họ Văn cho đến tận bây giờ. Cộng thêm lần cuối cùng Lâm Du thấy anh trong kiếp trước, cậu không hề thấy niềm vui của người thành công trong cuộc sống trong mắt anh, chẳng hề tìm được dấu vết nên có của những ngày tháng hạnh phúc.

Với Lâm Du mà nói, trước đây nhà họ Văn chẳng hỏi han gì đến lại là chuyện tốt, cho đến khi cậu vô tình phát giác sự tồn tại của Sở Thiên Hương.

Thậm chí tới hôm nay cậu mới quyết định đối diện với sự thật này.

Sự cảnh giác và nghi ngờ trong mắt cậu làm trái tim người chú già hiếm hoi lắm mới sẵn lòng thổ lộ tâm tình với một cậu học sinh cấp hai tổn thương sâu sắc, Sở Thiên Hương cười khổ nói: "Chú nói nghiêm túc đó. Mấy năm nay tình hình nhà họ Văn có chuyển biến tốt, cũng dần có hoạt động ở Tây Xuyên, nếu không làm sao chú dám để anh cháu tiếp xúc với mình lộ liễu thế."

Tin tức một, ngày đó không phải nhà họ Văn cố ý không tìm Văn Chu Nghiêu.

Tin tức hai, gốc rễ của nhà họ Văn ở Tây Xuyên không cạn, thậm chí tạo thành không ít phiền phức, khiến cho bao năm nay luôn phải xử sự thật thận trọng.

Tin tức ba, Văn Chu Nghiêu biết chuyện.

Trước mắt vẫn xem như an toàn.

Ít nhất Sở Thiên Hương bị để lại Kiến Kinh, không giống như muốn lợi dụng Văn Chu Nghiêu mà giống trải đường hơn.

Lâm Du tin anh mình không phải người không có lý trí, khả năng chịu thiệt

vốn nhỏ.

"Vậy đám người đến tìm anh cháu lần này là sao?" Lâm Du hỏi.

Sở Thiên Hương đã bị chất vấn cả buổi lại quay sang nói với Văn Chu Nghiêu: "Cuối cùng chú cũng nhận ra, hôm nay oắt con nhà anh cố ý dẫn người ta tới tính sổ hả."

Văn Chu Nghiêu cong môi, đột nhiên thò tay kéo Lâm Du tới trước mặt mình, lên tiếng khế bảo: "Được rồi."

Lâm Du tròn mắt nhìn anh cậu, anh xác định?

Quan trọng là chưa hỏi rõ ràng mà.

Sở Thiên Hương nói tới đây cũng phải nghiêng răng nghiêng lợi, "Thật ra chuyện đó đơn giản lắm. Câu lạc bộ này được chú mua lại từ người khác mấy năm trước, lúc đó có vài nguyên nhân nên không bàn giao hoàn toàn, giữ vị trí ông chủ nhỏ thôi." Chú nói rồi ngồi xuống khuấy đồ trong nồi lẩu, cuối cùng cầm đũa chỉ chỉ Văn Chu Nghiêu nói với Lâm Du: "Lúc anh cháu mới đến đã làm chấn động cả một phương đó, chỉ một mình nó đã gây dựng nên không ít mối làm ăn cho chú. Đối tác nhìn mà thèm, cố ý bảo đứa cháu gái tiếp cận nó."

Kết quả nghĩ thôi cũng biết, cháu gái lôi kéo thất bại lại yêu thật, còn vì anh mà đá bạn trai.

Mà Sở Thiên Hương, người lúc đó lỡ tiết lộ thông tin cha mẹ Văn Chu Nghiêu đã qua đời từ lâu với đối tác do chưa đề phòng nhiều giờ thành ngọn nguồn tội lỗi.

Lâm Du tựa vào cạnh anh cậu, nhìn người đàn ông đang ngồi xỏm trên sàn mắng chửi tung bừa, hỏi Văn Chu Nghiêu: "Cuối cùng xử lý thế nào hả anh?"

"Giải quyết rồi." Văn Chu Nghiêu hất cằm về phía Sở Thiên Hương, cười nói cho Lâm Du: "Trước khi em tới, chú ấy mới diễn xong màn đoạt quyền soát vị, tự đá người ta đi lên làm trùm."

Cuối cùng Lâm Du cũng thấy Sở Thiên Hương vừa mắt hơn.

Cậu bước tới vài bước ngồi xổm xuống cạnh nồi lẩu bốc khói, nhìn Sở Thiên Hương nói: "Cháu cũng đói rồi, chia cho cháu một nửa được không?"

Sở Thiên Hương nhìn đứa bé xinh xắn thần thái thản nhiên phía đối diện cách màn khói nghi ngút, hào phóng mời: "Đương nhiên được, cứ ăn thoải mái, bao no!"

Lâm Du thật sự kéo cái ghế đẩu tới ngồi bên cạnh, nhận lấy chén dưa Sở Thiên Hương đưa, vớt đầy một đĩa lên bắt đầu ăn. Sở Thiên Hương thích ăn uống đậm đà, một lớp dầu ớt đỏ phủ kín mặt nồi.

Lâm Du ăn được mấy miếng là mũi rịn mồ hôi, đứng lên qua phòng bên cạnh lấy nước.

Sở Thiên Hương thấy cậu đi rồi mới quay sang nhìn Văn Chu Nghiêu đang ngồi dang chân cúi người, chống khuỷu tay trên đầu gối thong thả lau cây súng trường tiện tay cầm từ trường bắn sang, thút thít hỏi: "Đây là lần đầu tiên chú tiếp xúc với cậu ấy, sao bảo tính người nhà họ Lâm mềm mỏng nhất là, sao bạn này lợi hại thế?"

"Em ấy lợi hại gì chứ?" Văn Chu Nghiêu nhướng mi mắt.

Sở Thiên Hương tự bật cười rồi nói: "Chú cũng chẳng biết sao nữa, lúc này bị hỏi chú toát mồ hôi thật luôn đấy."

"Cái đó là tại chú chột dạ sẵn." Văn Chu Nghiêu không khách sáo chút nào. "Hai người đang nói gì vậy?" Đang nói thì Lâm Du cầm nước quay lại.

Sở Thiên Hương đáp: "Nói anh cháu, chuyện lần này liên lụy làm cháu bị thương, nó còn giận trong lòng, tới chỗ chú mặt mày cứ sa sầm xuống."

Lâm Du trầm nghĩ anh cháu cũng sa sầm với cháu vậy.

Văn Chu Nghiêu tiện tay đặt đồ trong tay xuống bàn, đứng lên đi tới cạnh Lâm Du, vỗ đầu cậu nhắc nhở: "Ăn ít thôi, đừng quên vết thương chưa khỏi."

"Không sao đâu, một bữa thôi mà." Lâm Du nói.

Văn Chu Nghiêu trực tiếp đưa tay lấy chén dĩa trong tay Lâm Du, vặn nắp chai sữa đào để sẵn trong phòng nghỉ đổi vào, "Về nhà nấu lại cho em."

Lâm Du: "..."

Nhưng cậu cũng không đòi Văn Chu Nghiêu phải trả chén dĩa cho mình, từ khi gặp chuyện kia thì nhân quyền đã là mây trôi cuối trời, trạng thái của hiện tại cơ bản là anh cho gì thì cậu ăn đó.

Đặc biệt là vì bị thương nên Văn Chu Nghiêu quản lý chuyện ăn uống của cậu rất nghiêm ngặt.

Anh có thể nhắc nhở rất nhẹ nhàng, nhưng một khi anh thấy quá mức thì sẽ không nương tay chút nào.

Sở Thiên Hương nhìn nhìn Lâm Du đang thật sự chuyển sang uống sữa, nói với Văn Chu Nghiêu: "Trước đây chú luôn không dám nhắc tới mấy chữ ăn nhờ ở đậu trước mặt cháu, bây giờ xem ra, chú nghĩ sai rồi."

Bà mẹ nếu đây là địa vị của kẻ ăn nhờ ở đậu thì mình cũng muốn vào nhà họ Lâm ở ké quá.

Mệt ghê mới rồi mình còn khen bé con lợi hại trước mặt anh nó.

Nhóc con không biết đấu tranh, Sở Thiên Hương nghĩ.

Lâm Du chẳng hề biết sức uy hiếp của mình với Sở Thiên Hương vừa lọt xuống vực thẳm, hôm đó trời mưa, cậu ngồi trên ghế nghe chú ấy và Văn Chu Nghiêu nhắc đến quãng thời gian bên ba bên ngoài với Văn Viễn Sơn. Điều kiện sinh hoạt nơi đội bọn họ đóng quân rất gian khổ, có gì ăn đó, đương nhiên cũng có rất nhiều thú vui.

Thỉnh thoảng Văn Chu Nghiêu sẽ đáp lại vài câu.

Lâm Du nghe tiếng sôi ùng ục của nồi lẩu và tiếng mưa lách tách ngoài cửa sổ, hơi lơ đãng.

Rời khỏi nhà họ Lâm, rời khỏi điều khắc, cảm giác mà mọi thứ xung quanh đều liên quan đến Văn Chu Nghiêu này khiến cho cậu cảm thấy bình yên lạ kỳ.

Đây là thế giới của Văn Chu Nghiêu, chỉ cần Lâm Du muốn, cậu có thể tùy ý ra vào nơi này.

Đây là đặc quyền Văn Chu Nghiêu cho cậu, Lâm Du cảm nhận được.

Gặp Sở Thiên Hương xong, Lâm Du không còn thấy bị chú uy hiếp nữa.

Quá trình giấu gia đình dưỡng thương bên ngoài tiến hành rất thuận lợi, mãi đến một hôm Lâm Thước Lâm Hạo đến nhà, Lâm Du vẫn chưa nhận ra bất kỳ vấn đề gì.

Lúc ấy là sáu giờ chiều, có người gõ cửa.

Lâm Du còn tưởng anh cậu quên mang chìa khóa, vừa mở cửa đang định lên tiếng, thấy hai cậu chàng sắp thành niên thì chợt im bật.

"Sao hai người đến đây?" Lâm Du nhíu mày.

Lâm Thước chen vào trước, đưa tay véo cằm Lâm Du ngắm nghía kỹ càng: "Cũng được mà, trông không nghiêm trọng lắm."

Lâm Du đánh tay cậu chàng ra, "Bao nhiêu ngày rồi, giờ mà trông còn nghiêm trọng anh nghĩ em có cơ hội về nhà không?"

"Bây giờ tốt nhất em cũng đừng về." Lâm Hạo chen vào rồi nói.

Sau đó cậu chàng chấp tay sau lưng, bắt chước điệu bộ của Lâm Bách Tông: "Càng ngày càng to gan nhỉ, biết anh nó với cô út không nở lòng từ

chối nên cứ thích gì làm nấy nhĩ! Chờ nó về đây xem xem tôi có làm cho ra ngô ra khoai không!"

"Làm sao bố em biết được vậy?" Lâm Du thắc mắc.

"Thì cô út." Không thể nói Lâm Hạo không vui trên nỗi đau người khác, "Sáng nay lúc ăn cơm, bác cả nói em theo anh cả ra ngoài cũng chẳng báo báo tin về nhà, chẳng ra sao, rồi cô út nhớ mồm nói ra."

Lâm Du bóp trán, "Được rồi, vậy tối nay em về nhận lỗi."

Cùng lắm quỳ từ đường nữa thôi.

"Tạm thời không cần." Lâm Hạo ngăn cậu, "Cuối cùng bác cả có nói, em có suy nghĩ riêng không phải chuyện xấu. Dù em định ở bên ngoài bao lâu, tùy em, nhưng tốt nhất trước khi về nhà em nghĩ cho ra cái cơ nào đấy hợp lý."

Cuối cùng Lâm Du cũng có cảm giác mình được nuôi thả.

Lúc đến chỗ thầy Lâm Đức An không tính, đến nay Lâm Bách Tông mới thật sự buông tay trên một nghĩa nào đó, hoặc có lẽ người làm cha cũng đã nhận ra, cậu bắt đầu trưởng thành rồi.

Lâm Du bỗng hơi ngơ ngác.

Cuối cùng vẫn là Lâm Thuốc đang ngồi trên sô pha làm cậu hoàn hồn lại, cậu chàng đáp cạp chân lên bàn như đại ca xã hội đen, nhìn quanh rồi nói: "Anh cả kỳ cục ghê, lảng lảng dẫn một mình em ra ngoài ở."

"Trước giờ anh cả vẫn thiên vị nó mà." Lâm Hạo tiếp lời.

Lâm Du câm nín với cặp anh em như cô vợ nhỏ ghen chồng một lúc lâu, cuối cùng hỏi: "Rốt cuộc hôm nay hai người đến đây làm gì thế?"

"Bọn anh cũng muốn ở đây." Lâm Hạo nói: "Không thể có chuyện anh cả dẫn em chạy rồi để hai thằng anh này ở nhà chịu tội được."

Lâm Du trầm nghĩ trước đây Lâm Hạo có thể này đâu, thật thà lắm mà, ắt

hắn bị Lâm Thước dạy hư rồi.

Mặt Lâm Du vô cảm, "Chỗ này có mỗi một cái giường thôi."
"Bọn anh không ngại đâu, anh em cả mà, chen nhau tí."

Lâm Du nghiêng răng: "Hai người có bị gì không vậy?"

"Anh em thương nhau, tổ huấn của nhà họ Lâm." Lâm Thước quyết định dứt khoát: "Chuyện như đuổi anh em đến thăm ra khỏi cửa mà em cũng làm được à?"

Tối hôm ấy lúc Văn Chu Nghiêu về, thấy hai anh em ấy chỉ hơi ngạc nhiên lúc ban đầu rồi nhanh chóng chấp nhận hiện thực. Còn nói anh sẽ giải thích với Lâm Bách Tòng.

Lâm Thước và Lâm Hạo thấy Văn Chu Nghiêu thì ngoan ngoãn hơn nhiều. Thậm chí Lâm Du còn nghe Lâm Hạo lén nói với Lâm Thước là hay đi về cho rồi, tuy anh cả không nói gì nhưng nhìn ảnh vẫn thấy hơi sợ.

Rồi bị Lâm Thước mắng không có tiền đồ.

Cuối cùng còn thêm vào một câu nghe như thật, anh cả cũng đối xử với Lâm Du y hệt vậy mà, sao nó không sợ vậy?
Lâm Du thầm nghĩ nhất định hai anh em nhà này đến để làm cậu bực bội.

Chuyện ngủ buổi tối thành vấn đề lớn.

Hai chiếc chăn đắp bốn người, tuy giường rất rộng nhưng dù sao cũng không còn là trẻ con nữa rồi, chen chặt ních, còn phải nằm nghiêng qua. Huống chi vốn trong lòng Lâm Du rất bài xích việc ngủ chung giường với người khác.

"Em đã nói nhất định hai người không được bình thường mà." Cả buổi tối Lâm Du phàn nàn câu này phải hơn tám trăm lần.

Không làm đường lạc lối nữa rồi, nhưng hai bọn họ cứ như bị điên ấy.

Lâm Du đắp chung chắn với anh cậu, chân kê chân. Tay Lâm Hạo đưng vào lưng cậu không biết bao nhiêu lần, cậu bật dậy như chú gà trống choai xù lông, giơ chân đá luôn: "Ngủ tử tế chút được không hả?!"

"Phắc! Lâm Du, khùng hả mà?"

Người lên tiếng là Lâm Thước, vì cậu chàng ngủ ở bìa bên kia, Lâm Du đá Lâm Hạo một cú làm cậu chàng bị ép rớt luôn xuống giường.

Một giây sau Văn Chu Nghiêu bật "tách" đèn tường lên.

Lâm Du không lên tiếng nữa, mai anh cậu còn phải đến trường, toàn vớ vẩn gì đâu.

Lúc Lâm Du còn chưa kịp tỉnh hồn, anh cậu đột nhiên ôm ngang eo cậu trở mình, đổi cho Lâm Du ra ngoài bìa, còn anh nằm trong đưa lưng về phía Lâm Hạo.

Anh đưa tay kéo hẳn đầu Lâm Du vào cổ mình, gác chân đè hai bàn chân cậu lại, với tay tắt đèn rồi bảo: "Ngủ hết đi, đứa nào lên tiếng anh ném đứa đó ra ngoài."

Chương 20

Mùi của anh cả ngập tràn trong mũi Lâm Du, thứ mùi thoang thoảng thuộc về riêng mình Văn Chu Nghiêu. Cậu không dám nhúc nhích, một lúc sau mới dúi sát vào hõm cổ anh cậu gọi nhỏ: "Anh."

Tiếng thì thào nhỏ tiếng độ hai người kia tuyệt đối không nghe thấy được.

Văn Chu Nghiêu cọ cằm vào thái dương cậu, dùng động tác này an ủi cậu.

Quả nhiên Lâm Du tự động tắt tiếng.

Với cậu mà nói tư thế này có độ thử thách quá cao, nhưng cậu biết Văn Chu Nghiêu tuyệt đối sẽ không nghĩ theo hướng đó. Chỉ cần nhận thức rõ ràng như vậy là tất cả mọi sự mất tự nhiên đều tan biến.

Nhưng trong lòng càng lúc càng xao động bất an, cậu biết là không nên, nhưng cũng không biết phải xử lý tình hình này thế nào nữa.

Cơ thể cứng còng không che giấu được.

Trong bóng đêm Lâm Du có thể nghe rõ tiếng tim đập của mình, cậu không biết hàng mi dày như chiếc chổi nhỏ của cậu cũng đang quét liên tục lên cổ anh cậu với cùng tần suất đó.

Mãi đến khi một bàn tay đặt lên mắt.

Lâm Du chợt nhận ra anh mình nhích xuống một chút, hơi thở của anh phả vào tai cậu: "Nằm yên xem nào, muốn bị ném ra ngoài hả?"

Nửa bên người của Lâm Du tê rần.

Rõ ràng Văn Chu Nghiêu đang hù dọa mà trong đầu Lâm Du chỉ còn đúng một suy nghĩ "Mình tiêu rồi".

"Anh." Lâm Du ngập ngừng thở thê, bị che mắt rồi mắt rất lâu mới nói thành tiếng được, "Em..."

"Được rồi." Văn Chu Nghiêu luồn tay qua dưới nách Lâm Du, vổ lưng cậu dõ như khi còn nhỏ, "Không ai nằm sát em hết, anh ở đây, ngủ đi."

Lâm Du còn là trẻ con thật, nhưng là trẻ con đã lớn.

Huống chi cậu còn có trái tim của người trưởng thành.

Cảnh tượng cứ như đột nhiên trả ngược lại thời năm tuổi làm cảm giác tội lỗi trong lòng Lâm Du lại mạnh mẽ hơn không chỉ gấp đôi.

Cuối cùng cậu còn không nhớ được mình đã ngủ lúc nào, cảm giác được hơi thở của Văn Chu Nghiêu ôm trọn làm cơ thể cậu rơi vào trạng thái thả lỏng như phản xạ có điều kiện, mơ mơ màng màng rồi cuối cùng ngủ thiếp đi.

Đáng ngạc nhiên là cậu nằm mơ.

Quên mất giấc mơ bắt đầu thế nào, sóng nhiệt cuộn trào trong cơ thể mãi không tan đi, Lâm Du đã từng là người trưởng thành chẳng hề thật sự ngờ ngạc vô tri. Cậu biết phản ứng này là gì, nhưng trong mơ mọi chuyện đều không thể phán đoán theo logic bình thường.

Cậu nhận ra mình đang lơ lửng giữa không trung.

Trong tầm mắt là một căn phòng ngủ rất hiện đại, nhưng trên chiếc giường giữa phòng lại phủ hàng lớp màn nhạt màu.

Hai bóng hình đang quấn lấy nhau và tiếng thở dOc ái muội không thành câu cùng vọng đến.

Lâm Du vô thức đến gần, rồi cậu phát hiện đó là anh mình và mình.

Lâm Du như bị sét đánh.

Ngay lúc ấy cậu mở bừng mắt ra.

Trong phòng vẫn lặng thinh, mãi mà cậu không hoàn hồn lại được.

Cậu mơ à, với anh cậu?

Lâm Du nhúc nhích chân, cảm giác bên dưới rất rõ ràng.

Lâm Du đã quên mất nội dung của giấc mơ này khi gặp phải lần đầu trong kiếp trước, chỉ nhớ mang máng được nụ cười sáng tỏ của Dương Hoài Ngọc và cảnh mình then quá thành giận chạy ào ra khỏi cửa.

Có điều kiếp này đánh chết cậu cũng không dám nghĩ tới cảnh hiện tại.

Cậu chỉ cần nhích nhẹ chân lên là đụng vào đầu gối của Văn Chu Nghiêu ngay, cho nên không thể không nhích nhích ra xa trong tư thế cong chân kỳ quặc, còn phải tránh không đánh thức anh cậu.

Bầu trời ngoài cửa sổ vừa hửng sáng.

Tiếng nói nhập nhèm vọng sang từ phía bên kia giường, là Lâm Thước: "Mẹ, lưng ông đây sắp gãy ra làm đôi rồi, mấy giờ rồi?"

Cậu chàng vỗ vỗ Lâm Hạo bên cạnh, Lâm Hạo bị đánh thức, trở mình: "Không biết, không tự nhìn được hả."

"Mày ngủ như heo còn gác chân lên người tao, làm sao nhìn được mà nhìn."

Lâm Du không thể không nhắm mắt lại.

Sau một hồi sột soạt, Lâm Hạo ngồi lên trên giường, giật mình hô: "Bảy rưỡi rồi hả?! Mau mau mau, dậy hết đi dậy hết đi!"

Cậu chàng đập chăn bồm bộp, Lâm Du rúc người vào chăn sâu hơn chút, định giả chết tới cùng.

Kết quả lúc cậu trốn dưới chăn mở hé một mắt nhìn lên thì thấy anh cậu đã dậy từ bao giờ, đang cúi đầu nhìn cậu.

Lâm Du: "..."

Văn Chu Nghiêu: "Dậy rồi hả? Dậy rồi thì xuống giường thôi."

Giọng hơi khàn vì mới ngủ dậy.

Anh nói rồi định lật chăn lên.

Lâm Du túm chặt mép chăn bằng tốc độ nhanh nhất đời, mặt mày nóng bừng, lấp liếm: "Em chưa tỉnh hẳn, lát nữa rồi dậy."

"Lâm Du em bao tuổi rồi?" Lâm Thước đã đứng xuống sàn đang mặc quần bên kia nhìn sang bảo: "Còn ngủ nướng nữa. Giờ mà đang ở nhà là roi của bác cả đã tới trước cửa rồi đó."

"Nó ỷ có anh cả ở đây đó mà." Lâm Hạo tiếp lời.

Lâm Du nhìn hai cái tên sáng sớm chỉ biết làm người ta bực mình, nghiến răng: "Hai người im miệng đi."

"Anh cả anh nói nó đi." Lâm Du thỉnh Văn Chu Nghiêu ra trận.

Văn Chu Nghiêu vẫn nhìn sát Lâm Du từ đầu, hỏi: "Khó chịu hả?" Anh hỏi rồi luôn tay vào trong chăn, có vẻ định thử nhiệt độ trên người cậu. Trước đây Dương Hoài Ngọc thích làm thế, thường bảo sờ những vị trí như lồng ngực và lưng là biết ngay.

Lâm Du tức tốc nắm tay anh cậu, rất mạnh.

Đối diện với đôi mắt của Văn Chu Nghiêu, Lâm Du nhích ra xa hơn một chút như chột dạ, lên tiếng: "Không sao, em còn hơi buồn ngủ thôi, hôm nay không đi học nữa, anh xin nghỉ cho em đi."

Trước đây cậu cảm thấy mình đang trưởng thành dần, bám dính anh cậu quá thì không hay. Nhưng cho đến giây phút này, cậu chợt nhận ra tình cảm của mình dành cho Văn Chu Nghiêu không hề thuần khiết. Giống như cậu trong kiếp trước cũng đã phát hiện ra xu hướng tính dục của mình khác con trai bình thường qua một lần mộng tinh.

Luôn là khi nước đã đến tận chân, mới như một tia sét cảnh tỉnh giáng xuống.

Sâu trong đáy lòng của cậu không hề xem Văn Chu Nghiêu là anh ruột của mình, vì cậu sẽ không lên giường với anh trai mình.

Với thứ tình cảm đã lẫn tạp chất ngay từ đầu này, cả Lâm Du cũng không biết rốt cuộc trong đó hòa trộn bao nhiêu tình cảm khác.

Nhưng có một điều cậu rõ ràng từ đầu tới cuối.

Chính là đối với Văn Chu Nghiêu, chuyện này không hề công bằng.

Thân là một người đồng tính luyện bẩm sinh, cậu có ra đa cực kỳ nhạy với đồng loại, nhưng bao nhiêu năm nay cậu không hề nhận ra bất kỳ điểm

nghi ngờ thích người đồng giới nào từ anh mình.

Không một điểm nào.

Các mối quan hệ xã hội của anh sạch sẽ bình thường, bạn bè nam nhiều nữ ít.

Bản thân anh chưa từng qua lại với ai, nhưng người theo đuổi toàn là nữ sinh, không hề có hiện tượng phản cảm khó chịu. Chưa từng xem mấy thứ tạp chí linh tinh, từ nhỏ chỉ tiếp nhận nền giáo dục mang tính truyền thống, trước đây trong nhà nhắc chuyện yêu sớm, anh tự nói mình có chừng mực.

Chúng tỏ anh sẽ không làm vậy, nhưng gần như có thể khẳng định chuyện thích người khác giới.

Lâm Du từng chịu nỗi đau phản bội, trải qua sự gian khổ khi sinh tồn trong xã hội với thân phận người đồng tính, bản thân cậu cũng quyết định đời này sẽ không yêu đương hay kết hôn nữa, càng chưa từng nghĩ tới chuyện anh cậu sẽ đi trên con đường này.

Nhưng bây giờ cậu phát hiện ra mình ôm ấp những ý nghĩ ước ao ấy với anh mình, sau này nhất định phải có tạo giới hạn rạch ròi hơn. Đây là lần đầu tiên suy nghĩ này trong cậu lại mạnh mẽ đến thế. Đây không phải người cậu nên chạm vào.

Không phải vì một chàng gay thích người đồng tính như mày sẽ ảnh hưởng đến anh, mà vì mày có lòng nơi anh.

Và lòng yêu đó của mày, sẽ hủy hoại mày lần nữa, cũng sẽ đẩy người quan trọng đến thế trong kiếp này đến bên bờ vực thẳm.

Vì cảm xúc sẽ được truyền đạt ra ngoài qua ánh mắt.

Văn Chu Nghiêu nhìn Lâm Du, một lúc sau mới lên tiếng đáp: "Xin nghỉ cũng được, nhưng lý do chưa tỉnh ngủ thì không được."

"Vì..." Lâm Du nghĩ mãi cũng không bịa ra được cố nào hay hơn, trực tiếp nói luôn, thấy chết không sờn: "Quần em bẩn rồi!"

Con trai ai cũng hiểu, huống chi những người trước mặt đều là anh cậu.

Lâm Thước vừa xỏ được một chân vào quần nghe vậy suýt chút cảm đầu. Rồi cậu chàng đứng thẳng lên huyết sáo kiêu lưu manh, còn định nhào tới lật chăn của cậu.

Nửa đường bị Văn Chu Nghiêu chặn lại.

"Đừng chọc em." Anh nói.

Lâm Thước bĩu môi nói với Lâm Du: "Cũng có phải tè dầm đâu, bộ con gái hay sao mà xấu hổ."

"Cút." Lâm Du tặng cậu chàng một chữ.

"Anh mà muốn ở đây lắm chắc." Lâm Thước nhặt chiếc áo khoác trên sàn lên giũ mạnh, đảo mắt nói: "Ngủ có một đêm mà tưởng chết, em tưởng người khác muốn được gặp em lắm hả." Cậu chàng nói rồi còn cố ý nhìn xuống dưới chăn, cười lạnh, "Mộng tinh thì vẫn nhìn như chưa dứt sữa vậy thôi, có bản lĩnh đừng có chuyện gì cũng gọi anh cả."

Rồi gọi Lâm Hạo vẫn tò mò ra mặt bên cạnh đi.

Lâm Du tức đến đau đầu, thầm nghĩ sau này hai ông anh ngốc đó mà lấy vợ làm ơn dọn qua bên kia quả Địa Cầu ở giùm. Cậu bình tĩnh lại, nhận ra anh cậu vừa ngồi lên.

Xuống giường, xỏ dép lê, thong thả mặc quần áo, vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Lúc anh ra, Lâm Du vẫn giữ nguyên tư thế cũ.

"Xác định không đi học?" Văn Chu Nghiêu nhướn mày.

Lâm Du lắc đầu rất quyết đoán, "Không đi."

"Được." Văn Chu Nghiêu gật đầu, anh đi tới đầu giường, đột nhiên cúi lưng xuống, chống một tay bên má Lâm Du, ghé sát tai cậu cười nói: "Chúc mừng bạn nhỏ đã lớn rồi nha."

Chương 21: - 25

dịch: Uyên Uyên

Chương 21

Lâm Du "đã thành người lớn" bị anh cậu chọc cho mặt nóng hổi suốt cả buổi sáng. Cậu cũng đâu muốn biểu hiện giống mấy cậu thiếu niên tuổi này thật đến thế, nhưng miệng Văn Chu Nghiêu độc quá. Lâm Du lại mới có giấc mơ đó, làm mặt mũi cậu tích trữ suốt hai kiếp tan nát hết.

Không đến trường, ở nhà giặt quần lót.

Chiếc quần lót tứ giác bay phần phật theo gió trên ban công cả ngày như đang lên tiếng cười vào mặt cậu.

Lâm Du vui đầu lột chăn màn đã bị hai anh em Lâm Thước dùng tối qua ra mang đi giặt hết, xong rồi thì trốn trong phòng làm việc suốt ngày.

Tháng sau là tiệc mừng thọ bảy mươi tám của bà cụ, Lâm Du quyết định năm nay sẽ tự tay khắc tặng cho bà cụ đồ trang trí hình quả đào phúc thọ như ý bằng gỗ đàn hương đỏ. Bà cụ cao tuổi rồi, rất thích mấy thứ nho nhỏ như thế, bảo là để trong phòng nhìn cũng thấy vui.

Vật liệu đã chọn sẵn từ lâu, tuy thời gian hơi gấp, công cụ cũng không đầy đủ như ở nhà, nhưng cậu vẫn sẽ dồn hết sự tập trung và kiên nhẫn vào để hoàn thiện nó.

Làm việc đã giúp cậu tạm thời quên đi chuyện lúc sáng.

Đến tối khi Văn Chu Nghiêu về thì thành phẩm đã ra hình.

"Định khi nào về?" Văn Chu Nghiêu khoanh tay đứng tựa vào cửa nhìn Lâm Du hỏi.

Lâm Du thấy anh mình liền cười, "Về rồi à." Sau đó mới quay lại cúi đầu xuống phòng má thổi bụi gỗ trên món bán thành phẩm, đáp lời: "Em không vội, dù sao thì trong nhà cũng biết hết rồi mà."

Chủ yếu là cậu chưa nghĩ ra phải khai báo với Lâm Bách Tông thế nào thôi.

Lâm Du nói đến đây chợt nghĩ ra một ý, cậu dừng tay nhìn Văn Chu Nghiêu hỏi: "Anh, hay là anh về trước đi?"

Văn Chu Nghiêu tiện tay thả ba lô ngoài phòng khách rồi bước vào.

Trong phòng này có một chiếc bàn làm việc cỡ nhỏ, lúc mới dọn vào Văn Chu Nghiêu đã quyết đoán dành ra sẵn cho cậu.

Cả hai người đều biết sẽ không ở lại đây lâu nhưng vẫn tính toán chu toàn mỗi một góc.

Anh tiến vào tựa cạnh mép bàn, thuận tay cầm cây đục gỗ trên bàn lên rồi mới nhìn Lâm Du mà hỏi: "Tại sao?"

Lâm Du khựng lại, lắp liếm: "Em muốn thử sống một mình xem sao ấy mà, để Lâm Thước thôi bảo em mà không có anh thì chả làm gì được."

Anh cậu về thì cũng chỉ lợi thôi không hại gì cả.

Đầu tiên có thể bảo đảm nhiệm sinh hoạt năm lớp Mười hai được điều độ, nữa là mấy chuyện nhức đầu của cặp anh em mặt dày Lâm Thước sẽ không xuất

hiện, dù sao thì bọn họ cũng đâu dám làm càn trong nhà.

Cuối cùng, cũng là điểm quan trọng nhất, Lâm Du cảm thấy với trạng thái trước mắt cậu vẫn chưa đạt được mức nguy trang hoàn mỹ trước mặt anh mình.

Bây giờ chỉ mới là chút le lói, bản thân Lâm Du còn đang nằm trong tình trạng không xác định được. So với mối nguy bị phát giác hoặc nhìn ra tương lai rồi đẩy mối quan hệ xuống vực thẳm, Lâm Du thà lựa chọn cách bóp chết khả năng này ngay từ trong nôi.

Tránh sống cùng với nhau cũng là một loại phương pháp.

Văn Chu Nghiêu không lên tiếng, cây đũa trong tay gõ cộc cộc vào mặt bàn gỗ, cùng quan sát Lâm Du thật kỹ.

Tiếng cộc cộc đó như gõ thẳng vào trái tim Lâm Du.

Lâm Du cứng người một lúc, không chờ anh cậu lên tiếng đã đổi giọng nói: "Chuyện đó... Em cũng chỉ thuận miệng nói thế thôi, anh có thể xem như không nghe thấy gì."

"Không muốn sống chung với anh à?" Cuối cùng Văn Chu Nghiêu cũng lên tiếng hỏi.

Câu này quá kích thích thần kinh, Lâm Du đáp ngay: "Không có, tuyệt đối không có!" Cậu nhích ghế tới sát chân anh mình, nói: "Nghĩ vậy là không đúng rồi, rõ ràng anh đang nghi ngờ nhân phẩm của em đó Văn Chu Nghiêu."

Cậu lại gọi anh là Văn Chu Nghiêu, ngay khi Văn Chu Nghiêu nheo mắt, cậu lại vòng tay quanh đầu gối anh, ngửa đầu gọi ngọt lịm: "Anh à."

Đương nhiên Lâm Du không mong Văn Chu Nghiêu hiểu lầm như thế.

Nhưng khó lừa được anh quá đi, từ nhỏ đến lớn, Lâm Du chỉ có thể bó tay chịu trói trước mặt anh.

Lúc còn nhỏ thì có thể là phần nào do bản thân cậu mềm lòng, nhưng đến hiện tại, cậu nhận ra càng ngày mình càng không đoán được suy nghĩ của anh.

Chẳng hạn như hiện tại, Văn Chu Nghiêu phì mũi hừ khế một tiếng, khó biết được là tin hay không tin.

Cuối cùng anh nhướn mày: "Đây là cách em chứng minh mình đã trưởng thành đấy à?" Nói đến đây giọng anh hơi trầm xuống: "Lâm Du, rốt cuộc em có biết năm nay mình bao nhiêu tuổi không thế?"

Lâm Du mím môi, nói trong khó khăn: "Mười bốn, anh, thật ra em cũng không có ý đó."

Văn Chu Nghiêu hất cằm: "Vậy nói xem, ý gì?"

Rất ít khi Lâm Du thấy anh mình chấp nhất về vấn đề nào đó, nhưng thái độ "Em nói tiếp đi, hôm nay nhất định phải cho anh một lý do" này lập tức khiến lòng bàn tay cậu toát mồ hôi.

Cậu nhận ra nguyên nhân Lâm Bách Tông và Dương Hoài Ngọc ngầm chấp nhận cho cậu ra ngoài ở là vì có Văn Chu Nghiêu, chứ không phải cậu đã có đủ nhận thức về xã hội và năng lực mà người trưởng thành cần có.

Thế mà cậu lại hoảng loạn vì một giấc mơ hoang đường và một câu trêu chọc vô tình của Văn Chu Nghiêu.

Xu hướng tính dục là một trong các bí mật lớn nhất của cậu trước nay.

Cậu không định phô bày, cũng lo bị vạch trần.

Cậu cứ tưởng sau những trải nghiệm đó, mình sẽ có tường đồng vách sắt, nhưng bây giờ bức tường ấy lại gặp nguy cơ nứt toác vì Văn Chu Nghiêu. Phản ứng đầu tiên của cậu là trốn tránh, nhưng lại quên sẽ không ai tin cậu

có thể sống tự lập.

Lâm Du chợt nghĩ nếu hành vi này của cậu diễn ra ở nhà, chắc mọi người đều sẽ nghĩ cậu vào thời kỳ phản nghịch rồi, chưa đủ lông đủ cánh đã đòi bay.

Lâm Du suy nghĩ rất lâu.

Rồi mới nói một cách rất trịnh trọng: "Lần đầu tiên của em, kích động quá độ nên ăn nói thiếu suy nghĩ, anh quên nó đi anh."

Văn Chu Nghiêu không thể hiện gì với cái cố để đổi hướng của cậu, lia mắt nhìn xuống thân dưới của Lâm Du rồi cuối cùng cũng thông thả cất tiếng bằng giọng đầy ám chỉ: "Muốn sống một mình cũng được, tiền đề là..."

"Là gì ạ?" Lâm Du hoang mang hỏi lại.

Văn Chu Nghiêu: "Chờ tới khi nào em bị bắn quần mà không đỏ mặt nữa thì hẳn ra điều kiện với anh."

Lâm Du bại trận hoàn toàn.
Ăn tối xong, ngoài trời lại mưa rì rào.

Trong nhà vẫn im lặng như mọi khi, Lâm Du tiếp tục công việc, Văn Chu Nghiêu ngồi tựa trên chiếc ghế cạnh đó giải đề.

Một người khéo léo tuyệt vời, dao khắc trong tay, khiến toàn bộ ý tưởng trong đầu hiện ra trước mắt bằng từng nét khắc gỗ một. Một người múa bút như bay, thần thái ung dung, thi thoảng phân tâm nhìn sang người bên cạnh. Không ai lên tiếng.

Cơn mưa ngoài cửa sổ lớn dần.

Gió lùa kêu vù vù trên con hẻm nhỏ giữa những tòa nhà, trong phòng lại yên tĩnh hiếm thấy.

Cuối cùng thì Lâm Du cũng không sống bên ngoài với Văn Chu Nghiêu lâu, vì sinh nhật năm nay của bà cụ sẽ được làm lớn.

Không phải số tròn, lại quyết định quá đột nhiên nên Lâm Du hơi lo.

Cậu nơm nớp lo sợ theo anh cậu chạy vội về nhà mới biết là do bà cụ hờn dỗi với bà cụ họ Vương nhà cách vách cùng đường Thịnh Trường. Không lâu trước bà cụ Vương mới làm đại thọ tròn bảy mươi, mở tiệc liên hoàn suốt ba ngày trong Truy Phong Lầu, con cháu tề tụ đông đủ náo nhiệt vô cùng.

Vốn chuyện cũng chẳng có gì, nhưng bà cụ ấy lại thích kể, đi khoe từ đầu tới cuối đường Thịnh Trường suốt ngày, nói hồi trẻ mình sinh nở vất vả, bây giờ mới được hưởng phúc.

Còn đặc biệt nhắc tên bà cụ Lâm, nói bà giỏi giang cả đời thì đã sao, con cái thành công đó, nhưng tới già muốn gặp mặt cũng khó.

Khi câu này đến tai đã đâm thẳng vào tim bà cụ.

Chú tư sinh sống ở nước ngoài. Quan trọng là chú ba, từ lần nhận được thư gần nhất đến nay đã qua hơn nửa năm, ngày về cứ bị trì hoãn hết lần này tới lần khác, vốn bà cụ cũng đang phập phồng lo sợ.

Bà điềm tĩnh đến mấy thì khi chuyện liên quan đến con cái cũng khó mà dằn lòng được, sự sắc bén ngày trẻ lại hiển lộ.

Mở tiệc! Không chỉ mở tiệc, mà còn phải làm tiệc thật lớn!

Trong nhà nói gì được nữa, đương nhiên đều giơ hai tay tán thành.

Lâm Du hỏi rõ đầu đuôi rồi mới dám yên lòng.

Cũng chính vì thế, phải mời hết họ hàng bè bạn xa gần. Trong thời gian nửa tháng trước tiệc sinh nhật, các nhóm khách khứa lục tục đến nhà họ Lâm. Giữa tình hình ấy, sự trở về của Lâm Du và Văn Chu Nghiêu lại kín kẽ bất ngờ.

Không quý từ đường, cũng không bị mắng, Lâm Bách Tòng giờ bặt vất giở lên cổ, chỉ mình Dương Hoài Ngọc xĩa trán cậu mắng: "Còn dám chạy ra ngoài ở, sau này con mà gặp chuyện lớn gì thật thì định sẽ giấu bố mẹ cả đời luôn đúng không?"

Nói rồi mắt cô đở ửng lên.

Vết thương trên mặt Lâm Du đã không còn rõ nữa, trên người cũng không có sẹo, cậu ôm Dương Hoài Ngọc đã không còn cao hơn mình lắm bầm: "Đương nhiên không thể rồi, tại con biết không nghiêm trọng nên mới giấu bố mẹ mà, lỡ mà có gì nghiêm trọng thật thì thể nào con cũng mặt dày mày dạn chết tại nhà."

"Thằng con hư đốn này!" Dương Hoài Ngọc cẩu lên đánh cậu bôm bốp, "Dám mở miệng ra nói thế à!"

Lâm Du cười để yên cho cô đánh, cậu biết lần này mình đã qua được ải gia đình.

Cậu vất người trên vai Dương Hoài Ngọc như khi còn bé, mở hé một mắt nhìn Văn Chu Nghiêu đứng cạnh.

Tí tổn với anh, đổi lại nhận được ánh mắt nhắc cậu đừng có mà đắc chí quá.

Về đến nhà, dù Lâm Du và Văn Chu Nghiêu ở cùng một dãy phòng cũng khó gặp mặt nhau.

Văn Chu Nghiêu đi sớm về trễ, người ngoài sẽ tò mò kiểu này hoặc kiểu khác về lai lịch của anh. Dù cho ai hỏi, khoan nói tới Văn Chu Nghiêu phản ứng thế nào, Lâm Du là người đầu tiên khó chịu.

Về sau khách đến quá đông, dãy phòng của Lâm Du cũng phải chia hai căn cho gia đình cô năm.

Phòng của chị họ Triệu Dĩnh Tinh ở sát vách phòng Văn Chu Nghiêu. Vốn dĩ cũng bình thường, mãi đến tối hôm đó, Lâm Du phát hiện hết giờ tự

học rồi mà Văn Chu Nghiêu vẫn chưa về, cậu định ra ngoài xem thử.

Trên mảnh đất dưới ánh trăng vắng lặng.

Cậu thấy Văn Chu Nghiêu khoác túi đeo chéo bước vào.

Lâm Du còn chưa kịp lên tiếng thì thiếu nữ thon thả xinh xắn đã bước ra từ con đường mòn lát đá xanh cạnh đó.

Rồi ngẩng đầu sửng sốt: "Chào."

Chương 22

Tuổi Triệu Dĩnh Tình cũng chưa lớn lắm, lớp Mười một, nhà cô năm vốn cũng có dự định sẽ chuyển cô bé về Kiến Kinh trong năm nay, nói là điều kiện giáo dục bên này tốt, tỉ lệ học lên nữa cũng cao hơn.

Tình hình mà Lâm Du biết là cô bé luôn không chịu, lý do là không muốn xa bạn học ở trường cũ.

Lần này gia đình họ đến trước một chuyến nhân sinh nhật bà cụ, cô năm định là có nhiều họ hàng thân thích cùng thuyết phục, không sợ cô bé không gật đầu.

Kết quả là trên bàn ăn sáng ngày hôm sau, lúc cô bé đột nhiên nói mình đồng ý, người ngồi trên cả bàn đều giật mình.

Chỉ mình Lâm Du thầm đoán ra đại khái sự tình khi thấy ánh mắt cô bé liên tục nhìn về phía anh mình.

Lòng thầm nghĩ đúng là mùa xuân của anh mình đến rồi, hoa đào nở nường nượp.

"Giờ ăn thì lo ăn đi, ngăn người cái gì đấy?" Đột nhiên tiếng Văn Chu Nghiêu vang lên bên tai.

Lâm Du nuốt chỗ cháo trong miệng xuống, trả lời: "Đâu có gì."

Lâm Du quay lại nhìn người bên cạnh, hôm nay không có tiết, một lần hiếm hoi Văn Chu Nghiêu ăn cùng mọi người.

Anh mới cắt tóc, gọn gàng sáng sủa, thật sự là một cảnh giới khác so với hai anh em Lâm Thước Lâm Hạo, một người cố ý cạo láng hai bên đầu nhìn như cái mào gà, một người để tóc mái rũ rượi che hết cả mắt. Nhìn lại chị họ Triệu Dĩnh Tình.

Khác với kiểu xinh đẹp thời thượng lộng lẫy của cô út, cô bé hướng nội hơn, ngoại hình rất xán lạn, nhưng lại cố kiềm nén tính cách của mình lại. Hơn nữa với tính cách của cô năm, suốt ngày nói con gái bây giờ cứ tung tăng một tí là lại hư hết người ra, cho nên mới khiến con gái mình trầm tính như vậy.

Anh cậu ghét người lái nhái nhất, Lâm Du nhớ khi còn nhỏ anh vẫn hay chê cậu nói nhiều. Nếu anh mà thích cô gái nào thì có lẽ sẽ là dạng thế này.

Lâm Du nghiêng đầu gọi nhỏ: "Anh ơi."

"Ừ." Anh ra hiệu bảo cậu nói.

Lâm Du: "Anh thấy chị họ em sao?"

Lâm Du vừa hỏi xong thì phát hiện Văn Chu Nghiêu nhìn sang mình, Lâm Du tròn mắt làm mặt "đừng nhìn em, em thuận miệng hỏi thế thôi", rồi Văn Chu Nghiêu đưa mắt về phía nữ sinh đối diện.

"Cũng được." Anh đáp như thế.

Lâm Du: "..."

Câu cũng được này của anh cậu nghĩa là ít nhất ấn tượng không tệ đúng không vậy? Thậm chí có thể nói là, về mặt cảm nhận đã đạt chuẩn.

Lễ mừng thọ của bà cụ ngày càng gần, chuyện Triệu Dĩnh Tình dọn vào nhà họ Lâm đã được vội vàng quyết định như thế.

Bà cụ cũng tán đồng, bà đã cao tuổi rồi, không chê xung quanh đông đúc.
Mấy năm nay cô út tìm được việc trong tòa soạn báo, cũng ít khi ở nhà.

Tuy trong nhà nhiều cháu trai, nhưng đa số đều hiếu động nghịch phá, Lâm Du muốn bầu bạn với bà cụ nhiều, nhưng bận học và bây giờ bắt đầu theo Lâm Bách Tông làm việc, thời gian còn lại của cậu không nhiều.

Có đứa cháu gái rảnh rỗi nói chuyện với bà cụ, người trong nhà cũng đồng ý.

Chái phòng Lâm Du đang ở cũng không yên ắng mấy.

Tiếng hai vợ chồng nhà cô năm cãi nhau đã inh ỏi suốt hai đêm liền rồi. Lâm Du không thân với cô năm lấy chồng sớm này lắm, nhưng nửa đêm nửa hôm tự dưng nghe gào lên ly hôn cũng giật cả mình. Lâm Du khoác áo mở cửa ra ngoài vừa đúng lúc thấy Triệu Dĩnh Tình đứng lưỡng lự trước cửa phòng Văn Chu Nghiêu.

Lâm Du thềm lấy làm lạ, cậu gọi: "Chị họ."

"Ô Tiểu Du." Triệu Dĩnh Tình thấy cậu thì trông hơi xấu hổ, áy náy nói: "Xin lỗi em nhé, bố mẹ chị đánh thức em mất rồi."

Lâm Du nghe thấy tiếng vỡ đồ trong phòng, cậu hỏi: "Cô chú sao thế ạ?"

"Không có gì đâu." Triệu Dĩnh Tình lắc đầu nói. Vài giây sau lại cắn môi nói tiếp: "Vì chuyện quà mừng thọ ấy mà."

Cô bé nói rồi liếc nhìn cánh cửa phòng Văn Chu Nghiêu.

"Chị có việc cần tìm anh cả à?" Lâm Du hỏi.

Vì cô năm được gả xa nên những năm qua Triệu Dĩnh Tình không thân với mấy đứa nhỏ nhà họ Lâm bên này, lễ tết có vô tình gặp cũng chỉ thoáng qua một lát. Nhưng theo cách xếp thứ tự hiện tại của nhà họ Lâm thì Văn Chu

Nghiêu vẫn là anh cả.

Sắc mặt Triệu Dĩnh Tình trông hơi hoảng hốt, nhưng tiếng quát càng lúc càng lớn từ phòng cách vách khiến cô bé nhanh chóng trấn tĩnh lại, khẽ nói: "Bây giờ muộn vậy rồi mà bố mẹ chị lại cãi vã đòi ly hôn, mọi người trong nhà ngủ hết rồi. Trước đây chị thấy anh cả rất có tiếng nói trong nhà, cả bố em cũng nghe ý kiến của anh ấy. Nên chị định... định là..."

"Chị định nhờ anh cả hòa giải à?" Lâm Du nói nốt giúp chị.

Triệu Dĩnh Tình gật đầu, bố mẹ làm ầm ĩ mất mặt như vậy, lại đang ở trong nhà người khác, làm cô bé thấy hơi xấu hổ.

Dù cũng là một thiếu nữ mới mười mấy, luống cuống cũng không lạ.

Lâm Du hơi băn khoăn trong lòng, nhưng vẫn nói: "Giờ chắc anh em ngủ rồi, hay là để em đi khuyên thử..."

"Lâm Du." Tiếng Văn Chu Nghiêu đột nhiên vọng ra qua cánh cửa đóng chặt, anh bảo: "Vào đây."

Lâm Du nhìn nhìn Triệu Dĩnh Tình, quả nhiên thấy chị mình tròn mắt lên, mặt mày đỏ lựng.

Cô bé sang tìm Văn Chu Nghiêu là đã hạ mình và bất chấp xấu hổ lắm rồi, kết quả Văn Chu Nghiêu lại lên tiếng đúng lúc này, hiển nhiên anh đã nghe thấy đoạn đối thoại giữa hai người.

Anh gọi Lâm Du vào chứ không chọn bước ra.

Có giúp hay không, nhìn thôi cũng biết.

Giờ thì Lâm Du bắt đầu ngại ngùng rồi, dù sao Triệu Dĩnh Tình cũng là chị, tuy mấy năm qua không gặp mặt nhiều, nhưng người nhà họ Lâm luôn rất coi trọng việc duy trì mối quan hệ họ hàng ruột thịt.

Lâm Du nói: "Chị họ chị về ngủ trước đi, muộn lắm rồi, mai mà vẫn chưa thôi em đi tìm bà nội giúp chị, bà sẽ giải quyết được thôi."

Đến đây sắc mặt Triệu Dĩnh Tình mới dịu bớt, cô bé gật đầu rồi quay về phòng.

Lâm Du thấy chị mình đi rồi mới quay lại đẩy cửa bước vào phòng Văn Chu Nghiêu.

"Anh còn thức sao không bật đèn?" Lâm Du hỏi bóng người mơ hồ đang ngồi trên đầu giường.

"Mới dậy thôi." Văn Chu Nghiêu đáp bằng chất giọng trầm hơn thường ngày hai tông, Lâm Du nghe là biết ngay anh không nói dối.

Đến hiện tại, Lâm Du lại có chút không được vui với nhà cô năm.

Dù sao thì so sánh độ xa gần thân lạ, đương nhiên anh cậu xếp trước.

"Với tình hình này em thấy còn sẽ cãi nhiều." Lâm Du lần mò đi tới cạnh giường, cũng không có ý định bật đèn. Cậu cởi giày ngồi khoanh chân cạnh chân Văn Chu Nghiêu, "Lúc nãy chị họ bảo hình như vì quà mừng thọ gì gì đó."

Văn Chu Nghiêu dịch chân vào nhường chỗ cho cậu, cất tiếng hỏi: "Vừa rồi em định đi làm gì vậy? Khuyến can à?"

"Thì em..." Lâm Du á khẩu, "Nhìn chị ấy đứng trước cửa phòng anh lúc nửa đêm lại không dám lên tiếng gọi đáng thương lắm."

"Em nhìn ai mà chẳng thấy đáng thương." Văn Chu Nghiêu thờ ơ cho cậu một câu như thế.

Giữa đêm tối, Lâm Du cũng không biết Văn Chu Nghiêu đang có biểu cảm ra sao.

Phòng kế bên vẫn còn cãi, nheo nhéo bên tai.

Văn Chu Nghiêu: "Em đừng can thiệp vào chuyện của bọn họ, mai cũng không cần đi tìm bà nội."

"Tại sao ạ?" Lâm Du hỏi.

Dù Lâm Du không thấy gì thì cũng đoán được Văn Chu Nghiêu mới liếc mình một cái, anh nói: "Không phải vấn đề quà mừng thọ, đang chỉ chớ mắng mèò thôi. Người ta gây gỗ mấy năm nay rồi, cũng có ly hôn đâu. Em tưởng bà cụ không biết à? Đừng có lo chuyện bao đồng."

Lâm Du: "... Sao anh biết?"

Cậu ngạc nhiên với chuyện này hơn.

Văn Chu Nghiêu nhìn cục đen đen cạnh chân mình, bóng sáng lướt qua ngoài cửa sổ, phủ một màn sáng lên đôi mắt tròn xoe sừng sốt, làm nó còn sáng rọi hơn cả thường ngày.

Văn Chu Nghiêu: "Sao anh lại không biết? Mùa hè năm trước chú Lâm ra ngoài nửa tháng, chính vì chuyện cô năm em đòi ly hôn."

Lâm Du mấp má môi, nhưng không nói gì, cuối cùng dứt khoát ngậm miệng.

Được rồi, xem ra chỉ mình cậu không biết.

Cậu đã đạt được thành công với việc làm bản thân trở nên vô ích, trở thành một em bé vô dụng thật sự chỉ quan tâm tới việc mình để tâm. Cả chuyện hai vợ chồng cô năm mâu thuẫn tình cảm, đòi ly hôn suốt mấy năm cũng phải chờ anh cậu nói cho biết.

Hai người ngồi đối diện nhau trong bóng tối.

Qua một khoảng lặng yên, Lâm Du mới nhận ra đã muộn lắm rồi.

Cậu chống lên chân Văn Chu Nghiêu trong chần, định trèo xuống giường. Kết quả anh cậu đột nhiên nhấc chân lên chắn ngang trước ngực cậu, hỏi: "Làm gì đó?"

"Thì em về ngủ." Lâm Du hỏi anh, "Anh không buồn ngủ hả?"
Văn Chu Nghiêu hạ chân xuống, "Thôi, tối nay ngủ bên này đi."

Lâm Du lại sững người, chần chừ: "Không cần đâu, để em về bên kia ngủ."

Lúc còn nhỏ cậu thích ở lì trong phòng Văn Chu Nghiêu nhất, cậu ngủ trên giường anh còn nhiều hơn giường mình. Cho nên bây giờ cũng không dám thể hiện quá lộ khiến cho Văn Chu Nghiêu nghi ngờ.

Cậu nói xong thì định đứng lên lần nữa, sải chân định bước xuống giường.

Rồi ngay giây sau đã ngồi bịch xuống lại, ngơ ngẩn cả người.

Nhìn Văn Chu Nghiêu trong bóng đêm, "Sao vậy anh?"

"Lâm Du." Đột nhiên Văn Chu Nghiêu hỏi: "Em có chuyện gì giấu anh sao?"

Tim Lâm Du đập thành thạch, ậm ừ, "Đâu có."

Lâm Du có thể cảm nhận được ánh mắt của Văn Chu Nghiêu, may mà bóng đêm đã che lấp tất cả, giúp cậu không bị bại lộ tại chỗ. Cậu thầm phỉ nhổ tố chất tâm lý của mình càng lúc càng vô dụng trước mặt anh mình.

"Gần đây em rất bất bình thường." Văn Chu Nghiêu đưa ra kết luận như thế, bất chấp cơ thể cậu đang càng lúc càng cứng đờ ra, đột nhiên kéo vai lôi cậu qua cổ định trước ngực mình, nhắc cằm cậu lên.

Đây là tư thế dựa vào nhau trong cự ly gần để thấy rõ đối phương đầy tính khống chế, Văn Chu Nghiêu phía trên đầu cậu lên tiếng: "Lâm Du, em định thật thà khai báo hay nhất định phải để anh hỏi?"

Lâm Du nuốt nước bọt, nắm chắc Văn Chu Nghiêu không phát hiện được mới biện giải: "Có gì bất thường đâu mà, anh nghĩ nhiều rồi."

"Em chắc chắn chưa?" Anh khẽ hỏi.

Lâm Du nhắm mắt nói to: "Con nít nó lớn rồi, không thể có vài bí mật riêng

tư được à?!"

Cứ ngang ngược là được, anh cậu bó tay với chiêu này.

Nhưng lần này hình như lại vô hiệu, Lâm Du nhận ra bàn tay đang giữ cầm mình không hề có ý định buông lỏng.

Ngay vào lúc Lâm Du định ra tay.

"VẬY HẢ?" Giọng Văn Chu Nghiêu rất khế, anh nói: "Anh không ngại chuyện em có bí mật riêng tư, nhưng đừng lần nào cũng chạy tới rồi cuối cùng lại trốn tránh như anh định làm gì em. Lâm Du, em có biết mình tránh rõ ràng tới mức nào không?"

Lâm Du, em có biết năm nay mình bao nhiêu tuổi không?

Lâm Du, em biết mình để lộ rõ thế nào không?

Cứ mỗi lần anh hỏi cậu bằng giọng điệu và sắc mặt thế này, Lâm Du sẽ căng thẳng lên ngay tắp lự.

Phản ứng đầu tiên của cậu là Văn Chu Nghiêu phát hiện ra rồi.

Làm sao anh phát hiện được?

Cổ họng Lâm Du như thắt chặt lại, gian nan đấu tranh: "Anh nói buồn cười quá, anh là anh em, toàn con trai cả, anh làm gì em được chứ?"

Động tác véo cằm của Văn Chu Nghiêu nhẹ dần, ngón tay cái vuốt trên xương hàm của cậu, làm mảnh da ấy tê dại như thiêu đốt.

"Cảm giác thế nào?" Văn Chu Nghiêu hỏi cậu.

Lâm Du thật thà đáp: "Hơi cuống."

"Cuống thì đúng rồi." Ngón tay Văn Chu Nghiêu vẫn đang vuốt ve nơi ấy, anh lên tiếng: "Giữa hai người đàn ông có thể làm được nhiều thứ lắm. Lâm Du, anh tốt bụng nhắc nhở em, đừng làm như anh muốn cưỡng ép em nữa,

em như thế rất dễ khiến anh nghĩ sai."

Lâm Du suýt chút bốc khói.

Lượng thông tin cần cậu tiêu hóa trong câu này của Văn Chu Nghiêu quá nhiều. Trước mắt cậu kiểm chứng điểm quan trọng nhất đã, "Anh, anh... biết đàn ông với đàn ông là thế nào à?"

"Đồng tính luyến ái?" Giọng Văn Chu Nghiêu bình thường trở lại, anh đáp: "Biết."

Giọng Lâm Du dè dặt hơn hẳn: "Anh có không?"

Văn Chu Nghiêu bỗng im lặng.

"Anh ơi?" Lâm Du lại lên tiếng.

Bàn tay anh đặt trên má cậu đột nhiên khựng lại, rồi cậu nghe thấy Văn Chu Nghiêu nói: "Đang chứng thực. Cho nên, Lâm Du, đừng kích anh."
Chương 23

Đang chứng thực, đang chứng thực...

Lời Văn Chu Nghiêu nói như một tia sét giáng thẳng xuống thiên linh cái của Lâm Du, uy lực còn khiến cậu kinh ngạc hơn khi mở choàng mắt ra thấy mình đã quay lại tuổi lên năm.

Người anh cậu hoài nghi không phải cậu, mà bản thân anh?

Lâm Du hoàn toàn quên mất tư thế bị khống chế trước mắt, nghiêng đầu hỏi: "Anh... bắt đầu từ khi nào vậy?"

Văn Chu Nghiêu cụp mắt nhìn cậu, "Hay là em giải thích trước xem làm sao em biết chuyện xảy ra giữa hai người đàn ông đi?"

Lâm Du bị hỏi rợn cả người, trong suốt cuộc đối thoại này cậu chưa lần nào

lấy được quyền chủ động, cậu nói: "Đó là vì, là vì... em đọc thấy trong sách!"

Văn Chu Nghiêu phì cười, "Bịa có tộ quá."

Lâm Du đỏ mặt, cậu chưa bị anh mình vạch trần tại chỗ thế này bao giờ. Cậu hỏi lại: "Còn anh thì sao? Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi vừa rồi của em." Văn Chu Nghiêu buông bàn tay đang giữ cậu ra, thả lỏng cả người tựa ra sau, lên tiếng: "Có lẽ anh..."

Anh nói đến đây thì dừng lại không nói nốt. Lâm Du bứt rứt trong lòng, cậu không thấy được nên chủ động chống tay cạnh người Văn Chu Nghiêu để rướn tới gần mặt anh một chút, muốn nhìn cho rõ xem anh đang chần chừ điều gì.

Đột nhiên Văn Chu Nghiêu đưa tay đẩy đầu cậu ra.

"Cách xa chút." Anh bảo.

Lâm Du: "À dạ."

Cậu lùi lại ngồi khoanh chân, giục: "Nói xem nào, có lẽ là sao?"

"Có lẽ anh điên rồi." Văn Chu Nghiêu nói: "Nên mới đi thảo luận vấn đề này với em giữa đêm hôm thế này."

"Đừng có đánh trống lảng, Văn Chu Nghiêu."

Lâm Du nghiêm mặt, "Em hỏi nghiêm túc đó."

Lâm Du không biết trước khi anh nói ra câu chứng thực ấy tâm lý đã kinh qua quá trình biến hóa như thế nào, cũng không hiểu được suy nghĩ trong đáy lòng anh. Văn Chu Nghiêu nói gì cũng giữ lại một phần, Lâm Du chẳng nói gì được, vì bản thân cậu cũng không cách nào giải thích với anh lý do tại sao vừa nhắc đến hai người đàn ông là buột miệng nói ra quan hệ đồng tính.

Mà trước mắt cậu vẫn chưa hiểu hết hàm nghĩa ẩn trong từ "chứng thực"

này.

Văn Chu Nghiêu: "Nghiêm túc thế, nghĩ gì vậy?"

Lâm Du: "Anh có ham muốn tình dục với em không?"

Lâm Du vừa hỏi dứt câu, bầu không khí bỗng như đông cứng lại, vạn vật đã tử vong.

Một giây sau Văn Chu Nghiêu bật cười, tức đến bật cười.

"Lâm Du." Anh lên tiếng.

Đây là lần đầu tiên Lâm Du nghe thấy sự nghiến răng khi anh gọi tên mình: "Em cảm thấy mình quá con nít dễ hấp dẫn mấy kẻ có sở thích đặc biệt, hay là em thấy anh trông giống thứ cầm thú?"

Lâm Du cũng biết câu hỏi này quá đả kích, lập tức giải thích: "Không có, ý em là thật ra thời gian qua anh có phản ứng với đàn ông nhiều hơn hay phụ nữ nhiều hơn thôi?"

Văn Chu Nghiêu: "Em cũng được tính là đàn ông?"

Lâm Du xụ mặt: "Sao không tính chứ?"

Cậu nói xong lại lờ mờ nhận thấy câu này hơi kỳ kỳ, nhưng không biết vấn đề nằm đâu.

"Còn đàn ông." Lần này hiển nhiên Văn Chu Nghiêu lười nói vớ vẩn với cậu, lôi cậu tới đè xuống bên cạnh, tung chăn lên đắp cho rồi nói: "Anh bỏ qua lý do tại sao em biết về mặt này, cũng không quan tâm chuyện em có thuộc giới ấy không. Nói chung, yên phận chút đi."

Văn Chu Nghiêu vỗ mặt cậu, "Ngủ đi, cún con."

Lâm Du bị cánh tay Văn Chu Nghiêu đè không nhúc nhích nổi.

Cậu giữ nguyên tư thế nằm ngửa, hỏi bằng giọng gằn như đã cứng đờ:
"Anh, đến lúc này rồi, anh thấy mình vẫn nằm ngủ như vậy được à?"

Văn Chu Nghiêu vẫn đang ngồi trên đầu giường, nghe vậy bình thản đáp:
"Yên tâm, cho tới trước mắt, không ai an toàn hơn em đâu."

Lâm Du bị chê rồi.

Sau màn giảng co ngấn ngủi này, cậu biết tám chín phần mười Văn Chu Nghiêu đã đoán ra xu hướng tính dục của cậu.

Nhưng Lâm Du không hề có cảm giác hoảng loạn.
Có lẽ vì ngay từ đầu Văn Chu Nghiêu đã đặt lên bản thân một đáp án nước đôi.

Anh đẩy bản thân ra đầu mũi dao trước, lại không nghi ngờ và phán đoán quá nhiều về Lâm Du.

Thậm chí Lâm Du còn nghi ngờ không biết có phải Văn Chu Nghiêu đã phát hiện ra đầu tư mỗi chỉ nào đó nên mới nói có thể bản thân cũng vậy, từ đó kín đáo thăm dò mình.

Lâm Du hồi tưởng lại những lời mình vừa hỏi, Văn Chu Nghiêu đã khéo léo né tránh tất cả những điều cậu hỏi, ngược lại còn hỏi sao cậu lại biết về mặt này.

Còn cậu thì hiển nhiên đã bại lộ triệt để.

Lâm Du càng nghĩ càng cảm thấy suy đoán này rất có khả năng.

Cậu trở mình về phía Văn Chu Nghiêu, "Anh."

"Sao thế?"

"Anh chưa ngủ hả?"

Văn Chu Nghiêu cụp mắt nhìn cậu rồi nói: "Đừng có hỏi tào lao nữa, dẹp mấy suy nghĩ vớ vẩn vô dụng trong đầu em đi."
Trong tối nay Lâm Du bị chặn họng mấy lần rồi.

Cậu cứng cổ, "Sao anh biết em đang nghĩ gì?"

"Dù có là gì." Văn Chu Nghiêu nói: "Thì cũng chẳng phải chuyện tốt lành."

Làm gì Lâm Du cũng quen rào trước đón sau. Cậu sẽ dự liệu trước mọi khả năng có thể xảy ra. Chuyện của nhà họ Thịnh Giang Nam trước kia, chuyện một mình theo thầy Lâm Đức An ra ngoài, bao gồm cả chuyện bị thương giấu gia đình lần này.

Xét kỹ thì kết quả sau cùng của những sự kiện đó đều không xấu, nhưng với bản thân Lâm Du thì luôn phải trải qua quá trình rất gian khổ.

Trong mắt Văn Chu Nghiêu, cách xử lý đó chẳng hay ho gì.

Qua bao năm nay, tính Lâm Du thế nào Văn Chu Nghiêu đã thuộc nằm lòng. Tốt nhất là ngậm miệng lại đừng nghĩ gì hết, bốt liếng thoảng hỏi han lại.

Đây chính là trạng thái mà Văn Chu Nghiêu đang muốn.
Lâm Du cũng tự hiểu mình lắm, cậu bĩu môi, "Biết rồi."

Đến đây cuộc đối thoại kỳ dị này mới kết thúc bằng một phương thức không đầu không đuôi.

Cuối cùng người đi tìm bà cụ vì chuyện nhà của cô năm là Văn Chu Nghiêu.

Lâm Du không biết cụ thể bên trong đã xử lý thế nào, nhưng nói chung là sau đó không còn nghe phòng cách vách cãi nhau nữa.

Mấy hôm nay người ra kẻ vào nườm nượp trong nhà họ Lâm.

Không ít người thấy Triệu Dĩnh Tình ra ra vào vào cùng anh rất nhiều lần.

Trên bàn ăn người biết quan hệ của Văn Chu Nghiêu và nhà họ Lâm còn trực tiếp trêu chọc: "Xem ra nhà bà cụ sắp thêm nhân khẩu rồi."

"Chúng nó còn con nít lắm." Bà cụ cũng không để tâm lắm, ngược lại còn cười cười.

Mấy năm nay vốn bà đã xem Văn Chu Nghiêu như cháu ruột.

Nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Bây giờ sắp trẻ chúng nó đều thích được yêu đương tự do, đâu có giống thời của chúng ta. Nếu tự bọn trẻ thấy được thì người lớn như chúng ta cũng không nói gì được đâu."

Đều đang độ mười bảy mười tám, nhà họ Lâm không có yêu cầu quá cao đối với chuyện yêu đương khi còn đi học. Trước đây Lâm Bách Tông cũng từng nói với Văn Chu Nghiêu rồi, tự anh biết chừng mực là được.

Nghiệt ngã làm sao chỗ của Lâm Du kẹp ngay giữa Văn Chu Nghiêu và Triệu Dĩnh Tình. Cậu bị mấy lời trêu chọc liên tục vang lên bên tai và ánh mắt của tất cả mọi người làm đứng ngồi không yên.

Bên trái Triệu Dĩnh Tình đỏ mặt cúi đầu, bên phải Văn Chu Nghiêu thờ ơ như tượng.

Lâm Du: "..."

Mình đã bỏ lỡ thứ gì ấy nhỉ?

Cuối cùng cũng đến một ngày trước tiệc mừng thọ của bà cụ.

Có một lô hàng nhập sắp về mà trong nhà không ai rảnh rang, Lâm Bách Tông quyết định cho mấy đứa nhỏ ra ngoài giải quyết.

Lâm Thước vừa dẫn Lâm Hạo ra đường là mất bóng, cứ như chó hoang tuột thòng lọng. Một mình Lâm Du đi theo sau lưng Văn Chu Nghiêu và Triệu Dĩnh Tình.

Cậu nhìn những cửa hiệu và sạp bàn trải dài hai bên đường như vô thức, trên thực tế tai đang nhét đầy tiếng của Triệu Dĩnh Tình.

Cậu thật sự không biết chị họ thường ngày ít nói kiệm lời cũng sẽ có lúc cố gắng hết sức để kiếm chuyện nói với người khác như thế.

Cô bé mặc chiếc váy xếp ly dài với áo khoác ngắn, nghiêng đầu nhìn mặt người đang đi bên cạnh, lên tiếng: "À... Em còn chưa cảm ơn anh chuyện của bố mẹ em."

"Không có gì." Lâm Du nghe Văn Chu Nghiêu nói: "Chỉ thuận miệng nhắc một câu vậy thôi."

Lâm Du trầm nghĩ, ai bảo mình đừng lo chuyện bao đồng ấy nhỉ.

Giờ là mười hai giờ mười phút, mặt trời đầu đông sáng rực mà không rát da.

Lâm Du thấy được hai bóng người dài dài hắt xuống con đường, một trước một sau. Gió vượt qua gò má lành lạnh.

Ngay lúc đó, một bóng người thoáng qua ở góc đường khiến cậu chú ý. Cậu định thần nhìn thật kỹ rồi quay đầu chạy theo ngay mà không suy nghĩ.

Bóng người phía trước chạy rất vội như đang trốn tránh ai đó. Lâm Du đuổi theo bóng lưng đó qua khoảng ba con đường thì đột nhiên thấy người đó dừng gấp lại vì một chiếc xe hơi đen đã chặn đường đi phía trước.

Lâm Du đang định lên tiếng thì thấy một người đàn ông bước xuống xe.

Tóc ngắn, mặc áo măng tô vải nỉ, mào kiếm mắt sáng, khí thế hùng dũng.

Người đó không nói tiếng nào, cứ thế bước tới khiêng người trước mặt lên ném vào xe.

Lâm Du nhắc chân định chạy tới.

Một giây sau ai đó nắm cánh tay cậu kéo lại.

Cậu quay đầu nhìn thì thấy khuôn mặt sa sầm của Văn Chu Nghiêu.

"Anh." Giọng Lâm Du hơi cuống, cậu cũng không kịp nghĩ nhiều, túm ngược lấy tay Văn Chu Nghiêu bảo: "Hình như em thấy chú ba!"
Chú ba Lâm Chính Quân, dù chỉ thoáng thấy được nửa bên mặt, nhưng Lâm Du dám chắc mình không nhận lầm.

Trong các anh em nhà họ Lâm, chú ba đẹp trai nhất.

Dù Lâm Du đã không gặp chú rất nhiều năm, nhưng ấn tượng trong cậu luôn sâu sắc, huống chi hơn nửa năm trước chú ấy đã gửi thư nói sắp về rồi, kết quả không lâu sau lại gửi thư nói có việc phải giải quyết.

Tất cả mọi người trong nhà, bao gồm cả bà cụ, đều nghĩ chú còn ở trên biển.

Nơi này là Kiến Kinh, làm sao có thể chứ?

Bàn tay Văn Chu Nghiêu vẫn đang nắm cánh tay cậu, nghe Lâm Du nói liền đưa mắt nhìn về phía trước, kết quả chỉ thấy được đuôi xe đang chạy thẳng đi xa.

Văn Chu Nghiêu thôi nhìn theo, nhíu mày bảo: "Chạy lung tung đi đâu thế hả?"

Ngay lúc ấy, Triệu Dĩnh Tình chạy sau dừng lại thở hồng hộc bên cạnh, lên tiếng: "Tiểu Du, em mới chạy đi đâu vậy? Làm chị với anh cả tìm mãi."
Lâm Du mím môi, cậu không nói gì nữa.

Chưa xác định được lai lịch của người vừa rồi, Lâm Du cũng không muốn để người trong nhà biết chuyện.

Cậu đang có tâm sự nên không trả lời Triệu Dĩnh Tình.

Triệu Dĩnh Tình đứng yên lại chỗ, hơi xấu hổ, cô bé nhìn Văn Chu Nghiêu, lại

nhận ra từ đầu tới cuối Văn Chu Nghiêu chưa từng nhìn về phía mình.

Cô bé đành phải lên tiếng lần nữa: "Xong việc rồi đúng không, hay là mình đi mua đồ cho xong đã?"

"Có bọn Lâm Thuốc lo rồi." Văn Chu Nghiêu đáp lại.

Cuối cùng anh bóp nhẹ vào ót Lâm Du, bảo cậu: "Về trước đã, chuyện còn lại để nói sau."

Lâm Du đưa mắt nhìn anh cậu, nỗi lo hiện rõ trong mắt.

Cậu gật đầu ừm một tiếng.

Mấy năm nay Sở Thiên Hương cũng tạo được mạng lưới quan biết trong Kiến Kinh, tìm một người không khó.

Tin tức được đưa đến ngay vào tối ngày hôm đó.

Văn Chu Nghiêu dẫn Lâm Du ra ngoài ngay trong đêm, còn cách cửa câu lạc bộ rất xa đã thấy Sở Thiên Hương đứng chờ ngoài đường.

"Tìm được rồi." Biết đây là chuyện hệ trọng nên đối phương cũng không vòng vo, thấy hai người là nói luôn.

Lâm Du nhảy xuống khỏi yên sau xe đạp, vội vàng hỏi: "Có phải chú ba cháu không ạ?"

Sở Thiên Hương nhìn nhìn Văn Chu Nghiêu phía sau, sắc mặt thoáng vẻ khó xử, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, bảo: "Không sai, chính là chú ba Lâm Chính Quân của cháu."

"Vây..."

Khi nói ra chữ này Lâm Du đã chuẩn bị sẵn tâm lý rằng chuyện này sẽ không hề đơn giản.

Quả nhiên, Sở Thiên Hương nói: "Theo tin tức mà bọn chú điều tra được, chú ba cháu đã về đến Kiến Kinh vào tầm ba tháng trước, hơn nữa cậu ấy không về một mình. Người đàn ông các cháu gặp trưa nay tên Hương Nghị. Hắn là thái tử của công ty đóng tàu Vũ Bắc lớn nhất Kiến Kinh này. Đừng nói là chỉ Kiến Kinh, gia đình bọn họ lũng đoạn toàn bộ ngành đóng tàu của mấy thành phố lớn ven biển. Người bên chú vừa nghe ngóng được chút thông tin đã bị đối phương phát hiện rồi. Còn về quan hệ của hắn và chú ba cháu, và vì sao lại bắt người đi giữa phố xá như thế thì bọn chú chưa nắm được."

Lâm Du nhíu mày, chú ba cũng không thường gửi thư về nhà, nhưng suốt mấy năm nay chưa từng nhắc đến sự tồn tại của Hương Nghị.

Lâm Du: "Có tìm được cách để cháu gặp chú ba một lần không ạ?"

"Sợ là khó lắm đấy." Sở Thiên Hương nói thật luôn, "Hôm nay hai đứa cũng thấy rồi đó. Hắn giữa chú ba của cháu và tên Hương Nghị ấy có mâu thuẫn gì đó, nếu không sao lại như thế. Hơn nữa cháu có từng nghĩ xem tại sao chú ba cháu ở ngay tại Kiến Kinh mà từ đầu không nói thật với gia đình không?"

Đây chính là điều Lâm Du lo lắng.

Ngành nghề của chú ba vốn đã rất nguy hiểm rồi. Mấy năm nay cứ lênhênh trên biển suốt, lần trước gửi thư về vốn bảo sẽ về Kiến Kinh ổn định nhưng mãi chưa thấy mặt đâu. Không chừng lại đắc tội với mấy tên giang hồ bất hảo ở đâu đó rồi.

Trước đây do quá tầm với nên bắt lặc, hiện tại biết chú đang ở ngay trong Kiến Kinh, làm sao Lâm Du làm như không thấy được.

Lâm Du: "Vậy chú có biết hiện tại bọn họ đang ở đâu không?"

Sở Thiên Hương: "Chuyện này thì đoán được, tìm sản nghiệp của nhà họ Hương tại Kiến Kinh thôi, nhưng vị trí cụ thể thì sợ là phải đi tìm từng nơi một."

"Dạ được." Lâm Du gật đầu, "Có tin tức là được."

Câu cảm ơn để lại cho Văn Chu Nghiêu tự nói với Sở Thiên Hương.

Lâm Du bước ra đứng tựa lưng vào tường, cúi đầu thả hồn suy nghĩ.

Sở Thiên Hương châm thuốc, liếc mắt nhìn về phía Lâm Du mấy lượt mới hỏi Văn Chu Nghiêu: "Cứ để nó làm liều thế à?"

"Trước mắt đúng là không tiện để người trong nhà biết chuyện này." Văn Chu Nghiêu đáp lời.

Sở Thiên Hương rít vào một hơi dài, phả khói ra rồi nói với Văn Chu Nghiêu: "Chu Nghiêu, xem như chú nhiều chuyện nhắc nhở một câu. Chú biết mối quan hệ của cháu và nhà họ Lâm rất tốt, nhưng chuyện của chú ba nó... không đơn giản."

Văn Chu Nghiêu nhìn Sở Thiên Hương, "Có phải vừa rồi chú chưa nói hết chuyện không?"

Sở Thiên Hương ừ một tiếng, chú gõ tàn thuốc rồi nói nhỏ: "Bọn chú còn tìm hiểu được vài chuyện. Chú ba nó và Hương Nghị quen biết nhau từ mấy năm trước rồi. Ban đầu là quan hệ làm ăn qua lại, sau đó thì..."

"Thì sao ạ?" Văn Chu Nghiêu hỏi.

Sắc mặt Sở Thiên Hương khá lạ, "Thôi để chú nói thế này. Khoảng một năm trước nhà họ Hương sắp đặt chuyện hôn nhân cho Hương Nghị, nhưng về sau không biết tại sao lại hỏng. Trong rất nhiều lời đồn, tin được nhắc nhiều nhất là tên họ Hương đó thích đàn ông. Chú từng thấy ảnh chụp chú ba nó rồi... Chú chỉ sợ trong chuyện này có nhiều cái phức tạp, đến lúc đó xử lý không tốt, thân phận của cháu trong nhà họ Lâm lại khó ăn nói."

Văn Chu Nghiêu nghe thấy kết luận ấy cũng chỉ ngạc nhiên trong một thoáng.

Cuối cùng anh vỗ vai Sở Thiên Hương nói: "Không sao đâu chú, khoan nói chuyện này với Lâm Du đã. Cháu biết phía chú có năng lực tạo cho nhà họ Hương chút phiền hà, kéo đến lúc bọn cháu tìm được người là được."

"Cái này thì không thành vấn đề." Sở Thiên Hương nhận lời rất nhanh gọn.

Không mất nhiều thời gian để xác định vị trí của chú ba, Lâm Du không muốn chậm trễ thêm nên ra ngoài tìm người ngay trong đêm.

Địa điểm cuối cùng được xác định là một căn biệt thự ở ngoại thành.

Khu đó có thể nói là tấc đất tấc vàng. Nhà họ Lâm đã xem như danh gia vọng tộc truyền thống có căn cơ vững chắc ở Kiến Kinh, nhưng nếu so sánh với các tài phiệt đứng đầu thì hoàn toàn không ngang tầm.

Ngoài biệt thự có bảo vệ trông coi, kín cổng cao tường, ban đêm mà đèn đuốc trong nhà vẫn sáng choang.

Lâm Du đứng trong chỗ khuất sáng trước chiếc cổng sắt, ngửa đầu hỏi Văn Chu Nghiêu đứng cạnh: "Chú ba ở đây thật hả anh?"

Văn Chu Nghiêu cúi đầu nhìn cậu rồi ừm một cái.

Khoảng mười phút sau, cánh cổng sắt chậm chậm mở ra, chiếc xe đen hai người nhìn thấy hôm nay chạy ra từ bên trong.

Văn Chu Nghiêu nói: "Xem ra bên kia bắt đầu ra tay rồi, chúng ta chỉ có không đến nửa tiếng để tìm thôi."

"Đủ rồi." Lâm Du nói.

Mười phút sau, khi Lâm Du tìm thấy chú ba trong căn phòng cuối cùng bên trái trên tầng hai của biệt thự, cậu đã hoài nghi đôi mắt mình trong một phút chốc.

Vì người trên giường quá gầy gò ốm yếu.

Nếu không chính mắt nhìn thấy, Lâm Du cũng khó lòng tin tưởng một người có thể trở nên như thế này chỉ trong quãng thời gian ngắn ngủi từ trưa đến tối.

Hoặc có thể nói là, chú ấy vốn đã yếu lắm rồi, có điều lúc Lâm Du thấy đang vội vàng quá nên không nhìn kĩ.

Người đàn ông đang ngồi tựa trên đầu giường khoảng ba mươi tuổi, ngũ quan vẫn tuấn tú như xưa. Nhưng bộ đồ ngủ màu xanh xám cứ như đang mọc phát phơ trên vai người ấy vậy.

Đặc biệt là khi Lâm Du vô tình liếc thấy những dấu vết lấm tẩm trên cổ chú ba, tim cậu bỗng thót lại.

Chú ba trong ấn tượng của cậu không phải như thế này. Chú ấy ngang tàng phóng khoáng, nụ cười xán lạn, bạn bè trải khắp trời nam biển bắc. Khi giao tiếp với người khác cũng phải là sang sảng cuốn hút, chứ không phải như thế này. Lâm Du đứng trước mặt gọi chú ba rồi y mới gọi phần hồn thả trôi ngoài cửa sổ về để nhìn cậu.

"Chú ba?" Lâm Du do dự chốc lát rồi gọi lại.

Lâm Chính Quân quay lại nhíu mày quan sát cậu một chốc rồi mắt bỗng thoáng sáng lên, chần chừ hỏi: "Tiểu Du?"

Giọng vừa khô vừa khàn.

Lâm Du không ngờ bao nhiêu năm rồi, cậu đã biến từ cục sữa be bé thành thiếu niên, chú ấy vẫn có thể nhận ra ngay.

Lâm Du kéo lấy người bên cạnh, gượng cười nói: "Chú ba, đây là..."

"Chu Nghiêu đúng không?" Lâm Chính Quân nói thay cậu.

Dứt câu chú khẽ cười, nói với Văn Chu Nghiêu: "Chúng ta từng gửi thư cho nhau vài lần, không biết cháu còn nhớ không?"

"Cháu nhớ." Văn Chu Nghiêu gật đầu bước tới. So với sự hoảng loạn và lo lắng cho tình cảnh chú trước mắt của Lâm Du, Văn Chu Nghiêu bình tĩnh hơn quá nhiều. Anh bước tới đầu giường, trực tiếp cúi xuống hỏi: "Xe ở ngay bên ngoài, chú đi được không?"

Không nói thừa đến một câu.

Nhờ sự bình tĩnh của anh mình, Lâm Du nhớ ra việc quan trọng nhất hiện tại là gì, liền bước theo nói: "Chú ba, trong nhà giờ chưa ai biết hết. Lúc trước cô út có đưa chìa khóa nhà bạn cho cháu, giờ cháu vẫn còn giữ, rời khỏi đây trước đã rồi nói."

"Mạn Xu ấy hả." Nhắc đến cô út, Lâm Chính Quân như chìm vào hồi ức, rồi cười nói: "Cũng lâu lắm không gặp rồi, chú nhớ lúc trước nó quậy phá nhất nhà."

Nói rồi y nhìn Lâm Du và Văn Chu Nghiêu trong phòng.

Sau đó mới nói: "Gặp các cháu bất ngờ thật, lớn thế này rồi."

Lâm Du: "Chú ba..."

Lâm Chính Quân: "Làm phiền các cháu giúp chú giấu với cả nhà trước nhé. Tình hình chỗ chú phức tạp hơn mấy đứa nghĩ nhiều. Chú đoán hôm nay hai đứa vào thăm chú được chắc đã tốn không ít công sức rồi. Cứ về trước đi, phía chú cũng sắp kết thúc rồi. Chú sẽ tham dự tiệc mừng thọ ngày mai."

Trong giọng y có sự bình thản mà quyết đoán cực độ. Lâm Du lo lắng nhìn y, rồi nhìn sang Văn Chu Nghiêu.

Văn Chu Nghiêu trầm ngâm một lúc mới lên tiếng: "Chúng ta đi thôi."

"Nhưng mà..."

Văn Chu Nghiêu giữ chặt vai Lâm Du, rồi quay đầu chào Lâm Chính Quân: "Chú ba, về nhà gặp."

"Về nhà gặp." Lâm Chính Quân đáp. Y nhìn nhìn Lâm Du vẫn đang chần chừ rồi cười nói với Văn Chu Nghiêu: "Xem ra cục cưng của nhà họ Lâm vẫn chưa yên tâm. Chu Nghiêu, trông chừng nó nhé."

Lâm Du hơi xấu hổ, đến lúc này rồi mà chú ba còn bảo anh cậu trông

chờng cậu.

Lúc Lâm Du được Văn Chu Nghiêu dắt ra khỏi cổng biệt thự, cảm xúc cậu kiềm nén suốt cả buổi đột nhiên bùng nổ.

Cậu đứng lại bên đường, im lặng hồi lâu rồi chửi tục câu khó nghe nhất mà cậu từng nói đời này: "**Thao** mẹ nó!"

Cậu tung chân đá bay một hòn đá to trên đường, khuôn mặt vẫn chưa hết nét trẻ con sa sầm.

"Chân không đau à?" Văn Chu Nghiêu hỏi.

"Anh có thấy không?" Lâm Du hoàn toàn không nghe vào câu Văn Chu Nghiêu hỏi, lửa giận bùng lên trong giọng nói: "Nhất định là chú ba bị ép, chú ấy còn không thể ra khỏi căn nhà đó! Cái tên Hương Nghị đó chẳng phải thứ tốt lành gì!"

Từ khi trở lại, Lâm Du chưa từng nổi trận lôi đình thế này.

Ký ức về chú ba đời trước dừng ở giai đoạn y cứ xuất quỷ nhập thần, cuối cùng khi rời đi thì không còn tin tức.

Cả đời y không kết hôn, Lâm Du từng nghĩ chú ba hoang đàng quen rồi không chịu ràng buộc được, cũng từng nghĩ đến khả năng có thể y cũng giống mình.

Nhưng trong đó tuyệt đối không bao gồm bị ép buộc.

Còn là bị một người đàn ông ép.

Cậu giúp nhà họ Lâm nhảy qua khỏi chiếc hố nhà họ Thịnh, kéo Lâm Thuốc Lâm Hạo tiến tới tương lai, cậu muốn kéo rất nhiều rất nhiều người.

Nhưng bây giờ người của nhà họ Lâm cậu, khi ở bên ngoài lại phải chịu bất nạt ức hiếp như thế.

Mắt Lâm Du đỏ gấn lên.

Văn Chu Nghiêu vòng tay ôm cổ cậu, chặn toàn bộ cảm xúc cậu lại bằng bờ vai của mình.

"Được rồi." Anh nói, "Chú ba có dự định riêng của chú ấy, em nên tin chú chú."

"Anh." Lâm Du rầu rĩ nói: "Em vẫn vô dụng đúng không?"

Văn Chu Nghiêu tặc lưỡi, anh nói bên tai cậu: "Lâm Tiểu Du, từ lâu anh đã nói, em đừng có nghĩ tới mấy thứ vợ va vợ vẫn suốt ngày thế."

Lâm Du ngửa đầu lên, "Vầy có tính là an ủi em không?"

"Có chứ." Anh đáp.

Phía xa, chiếc xe chờ sẵn từ lâu của Sở Thiên Hương trở tới, ánh đèn chiếu lên hai bóng hình đang tựa vào nhau bên đường.

Văn Chu Nghiêu kéo một bên vạt áo khoác lên chắn sáng cho người trong ngực rồi cúi đầu bảo: "Đi thôi, về nhà trước đã."

Hôm sau, ngay từ sáng sớm nhà họ Lâm đã náo nhiệt vô cùng.

Hôm nay bà cụ mặc chiếc áo khoác khuy đũa đỏ thẫm. Khi bà được Triệu Dĩnh Tình và cô út dìu hai bên bước ra ngoài, người trong nhà là nhóm đầu tiên ùa đến như ong vỡ tổ.

Năm nay Lâm Du, người luôn lên tiếng chúc mừng đầu tiên mọi năm, lại lùi lại sau cùng.

Nếu nhìn kĩ thấy thấy sắc mặt cậu không được tốt, còn hơi lo ra. Văn Chu Nghiêu đứng ngay cạnh cậu, "Biết là em lo lắng, nhưng đừng lộ như thế."

Lâm Du ừm một tiếng.

Bà cụ phía trước được chúc tụng hết lượt rồi, đang bắt đầu gọi to: "Bé

ngoan, đâu rồi? Qua đây với bà nội."

Lâm Du ngẩng lên nhìn bà cụ đang cười híp mắt, cổ đeo nụ cười thường ngày lên mặt rồi chạy đến nói: "Bà nội, chúc bà sinh nhật vui vẻ. Bà là cục cưng lớn của nhà mình đó, đeo cháu như thế coi chừng các chú cười đó."

"Bà xem đứa nào dám!" Bà cụ nắm tay Lâm Du, ngấm nghĩa cậu nói: "Sao thế này? Sắc mặt tệ thế? Lại bị bố con mắng à?"

Nói rồi lại định đi tìm Lâm Bách Tòng đang tiếp khách.

"Dạ không dạ không." Lâm Du vội giữ bà cụ lại, "Bố con làm gì có thời gian mắng con." Cậu không bịa được cố nào nên trực tiếp lôi Văn Chu Nghiêu ra, "Tại anh con ấy, sáng sớm nay cứ nói hôm qua con trở chứng giữa đường nên không mua được đồ."

Lâm Thước đứng cạnh trợn mắt, "Em còn dám nói nữa à? Hôm qua mua bao nhiêu là đồ có mỗi anh với Lâm Hạo khiêng về, còn dám nhắc?"

"Chuyện ấy thôi à." Có lẽ bà cụ cũng nghe nói rồi, cười nổi rõ hết nếp nhăn trên mặt, "Anh con đâu có nói con vì không mua được đồ, đang la con làm hỏng chuyện tốt của nó đấy, bé ngốc."

Mọi người đều khẽ cười hiểu ý, cả Triệu Dĩnh Tinh cũng đỏ mặt.

Đầu Lâm Du đau thêm.

Cậu nhìn Văn Chu Nghiêu, lại phát hiện anh cậu đang nhìn ra cửa. Lâm Du nhìn theo hướng mắt anh, rồi cậu thấy một người chậm chậm bước vào cửa.

Người đó mặc chiếc áo dạ đen dài, tay xách vali da nâu, vào sân đặt chiếc vali trong tay xuống rồi mới cười sang sảng với bà cụ: "Mẹ ơi, con về rồi đây."

Lâm Du cảm nhận rất rõ ràng bàn tay của bà cụ cứng lại, rồi bắt đầu run nhè nhẹ. Cậu kiềm những cảm xúc ngổn ngang trong lòng lại, khẽ nói vào tai bà cụ: "Bà nội, là chú ba, chú ấy về rồi."

Bà cụ được Lâm Du dìu, chân bà bước quá nhanh nên trông hơi loạng choạng.

Bà tới trước mặt chú ba, ngắm kĩ chú thật lâu mới nắm lấy vạt áo con trai mình, nghẹn ngào nói: "Anh... anh còn biết đường về nhà à?"

Từng chữ thật chậm, thật nặng.

Làm mọi người xung quanh cũng xúc động theo.

Sắc mặt chú ba trông tốt hơn khi gặp Lâm Du tối qua nhiều, nhưng vẫn rất gầy gò.

"Thì trên biển nhiều thứ quá, nên bị trì hoãn ít lâu." Lâm Chính Quân giải thích.

Chú vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu cho Lâm Du và Văn Chu Nghiêu.

Lâm Du chú ý thấy hôm nay chú ba cố ý khoác một chiếc khăn choàng cổ màu nâu xám, khi đi cố ý bước thật chậm.

Lâm Du hít sâu mấy hơi mới không khiến cảm xúc thể hiện ra mặt.

Đứa con trai thứ ba bên ba bên ngoài nhiều năm của nhà họ Lâm trở về rồi. Suốt buổi tiệc bà cụ cực kỳ vui vẻ, nắm chặt tay con mình suốt cả ngày không buông ra, gặp ai cũng nói: "Đây là đứa thứ ba nhà tôi." Lâm Chính Quân đi sát bên bà cụ cả ngày.

Đến tối, ai cũng thấy Lâm Chính Quân trông mệt mỏi thấy rõ, liền giục y đi nghỉ ngơi.

Lâm Du không dám để y về chỗ của bà cụ, liền bảo Văn Chu Nghiêu dẫn chú ba về phòng mình. Trước mắt, nhà họ Lâm sẽ không ngừng tiệc trong tối nay, chắc sẽ ăn mừng suốt đêm.

Dãy chái phòng phía đông lúc này không sôi động như sân trước.

Trên đường về Văn Chu Nghiêu xách vali của Lâm Chính Quân, vừa chạm tay vào là biết trọng lượng của chiếc vali nhẹ hẫng, hoàn toàn cảm để giả vờ. Nhưng không ai vạch trần.

"Cháu vẫn ít lời như hồi còn nhỏ nhỉ." Ngược lại Lâm Chính Quân là người bắt chuyện trước.

Văn Chu Nghiêu bây giờ trông còn cao hơn đối phương, anh dạ một tiếng, "Sức khỏe chú sao rồi? Lâm Du lo lắm."

"Lâm Em Bé đúng là số lao tâm mà." Lâm Chính Quân cười cười, rồi hỏi người đi cạnh: "Nhìn hai đứa vậy, chắc mấy năm nay nó cho cháu đau đầu nhiều nhỉ."

"Cũng không tới nỗi." Văn Chu Nghiêu nói.

"Chú cũng không tới nỗi." Lâm Chính Quân nói, "Cháu có thể nói với nó thế. Người nhà họ Lâm đều có cốt cách, tới đâu cũng không quên được."

Văn Chu Nghiêu gật đầu, "Dạ, cháu sẽ truyền đạt lại."

"Nhưng mà..." Lâm Chính Quân nói tới đây đột nhiên lại chần chừ, hỏi Văn Chu Nghiêu: "Hình như bé con nhìn chú là hiểu ngay tình hình. Nếu chú không tính sai, năm nay nó mới lớp tám thôi mà đúng không?"

"Không sai đâu ạ."

"Cháu dạy à?" Nhìn Lâm Chính Quân là biết không phải dạng người theo số đông, vẻ u ám trầm lặng trong biệt thự không còn nữa, sự thẳng thừng hé lộ qua ánh mắt: "Chú phải nhắc cháu, nó còn nhỏ, đừng quá mức."

Khuôn mặt Văn Chu Nghiêu cứng lại, hiểm thấy.

Giọng anh có chút bất đắc dĩ: "Không phải cháu dạy đâu, là em nó một lòng muốn dạy cháu."

Lâm Chính Quân nhướng mày, "Bất ngờ đấy." Y đánh giá như thế.

Lúc Lâm Du tranh thủ thời gian chạy về phòng thì thấy hai người đang tán gẫu.

"Sao vẫn chưa nghỉ ngơi?" Lâm Du hỏi.

Lâm Chính Quân vẫy tay, "Qua đây em bé."

Lâm Du bước tới.

"Bà nội con có nói gì không?" Y hỏi.

Lâm Du thật thà đáp: "Không ạ, bà vui lắm, lúc con đi cô út đã dìu bà về ngủ rồi."

Lâm Chính Quân cười khỏ.

Rồi nằm xuống nói: "Con vẫn chưa hiểu bà nội con lắm đâu, vui mừng là thật, nhưng giận cũng là thật đó. Chắc sáng mai là đến giờ tính sổ thôi."

"Không phải chứ?" Lâm Du hỏi.

Lâm Chính Quân: "Thôi kệ đi, hôm nay cứ ngủ đã, hai đứa cũng đi ngủ đi."

Vốn Lâm Du định hỏi chuyện Hương Nghị, nhưng cậu cũng không muốn làm tâm trạng chú ba xấu đi nên không lên tiếng.

Hai người đóng cửa phòng ra ngoài. Lâm Du đi theo anh cậu sang phòng bên cạnh.

"Anh." Vào trong rồi Lâm Du lên tiếng hỏi, "Anh với chú ba nói chuyện gì vậy?"

"Chú ấy bảo anh nói với em, người nhà họ Lâm đi tới đâu cũng không mất cốt cách, cho nên..." Văn Chu Nghiêu quay lại nói với cậu: "Không cần phải lo lắng đâu."

...

Ngày hôm sau không như dự đoán của chú ba, bà cụ không có dự định tính sổ, cũng không có vẻ tức giận. Lâm Du thầm nghĩ, chú ba nhiều năm không về nhà, người thật sự không hiểu bà cụ có lẽ là bản thân chú ấy.

Bà cụ không nhận ra sự bất thường của chú ba sao?

Không thể nào, đó là đứa con trai mà bà lo lắng nhiều nhất, không ai quan tâm y hơn bà.

Đừng nói là bà cụ, cả Lâm Du cũng nhận ra, những người khác trong nhà có thể không phát hiện sao?

Nhưng cả nhà đều vô cùng ăn ý.

Tại sao không ai nói gì, cũng chẳng ai hỏi.

Vì bây giờ y vẫn bình yên đứng trước mắt, điều đó quan trọng hơn tất cả. Dù có bao nhiêu khúc chiết và che giấu trong sự trở về của chú ba, thì đó vẫn là một liều thuốc trợ tim, thổi một luồng sức sống mới cho nhà họ Lâm đang trong giai đoạn nghỉ ngơi dưỡng sức sau khi trải qua chuyện nhà họ Thịnh.

Y biết rất nhiều thứ, sau khoảng hơn nửa tháng đã dẫn một đám con cháu Lâm Thước Lâm Hạo chạy chơi khắp nơi trong Kiến Kinh.

Dương Hoài Ngọc hoàn toàn thoát ra khỏi sự kiện Lâm Du bị thương trước đó, giờ bận rộn bồi bổ lại cho Lâm Chính Quân

Theo lời Dương Hoài Ngọc nói là: "Gầy quá chừng, thấy được cả xương bả vai trước ngực. Không biết ra ngoài chịu cực chịu khổ tới mức nào nữa, giờ về rồi, nhất định phải bồi dưỡng lại."

Bên này chuyện của chú ba tạm yên ổn lại trong bầu không khí có vẻ bình tĩnh.

Hướng Nghị thân là người phụ trách của công ty đóng tàu hàng đầu, nếu thật sự muốn gây phiền phức thì không thể yên ắng lâu như vậy được. Hiển nhiên trước khi chú ba đã làm gì đó rồi.

Lâm Du tạm yên tâm.

Gần đây chương trình học của Nhất Trung rất căng, đặc biệt là lớp mười hai.

Văn Chu Nghiêu bận tối tăm mặt mũi đi sớm về muộn. Lâm Du bắt gặp Triệu Dĩnh Tình đi tìm anh mấy lần mà không kịp nói mấy câu.

Học kỳ này của năm lớp tám đã qua hơn nửa, Kiến Kinh cũng vào giữa đông.

Lâm Du rời khỏi nhà trong một buổi sáng rất bình thường.

Hơi lạnh mùa đông đã tràn về, hai hàng cây ngô đồng cao to bên đường Thịnh Trường phủ kín lá vàng, gió thổi qua lại kêu xào xạt.

Vốn dĩ tâm trạng Lâm Du khá là tốt, mãi đến khi ngồi vào chỗ trong lớp vẫn rất ổn định.

Cho đến khi chuông báo vào tiết vang lên, giáo viên chủ nhiệm đầu hói cầm sách bước vào.

Lâm Du thấy được người theo sau thầy chủ nhiệm.

Cho đến khi thiếu niên cao gầy trắng trẻo thư sinh có đôi mắt màu trà nhạt đứng trên bục giảng nói: "Chào các bạn, tớ tên Tưởng Thế Trạch."

Khi ấy, bên tai Lâm Du phảng phất như có tiếng thứ gì đó rơi vào biển sâu từ không trung, âm thanh nặng nề vang lên rồi dần lặng ngắt.

Lâm Du lạnh lùng nghĩ, lần này là anh tự dâng tới cửa.

Chương 24

Kiếp trước Lâm Du gặp Tưởng Thế Trạch cũng vào tầm tuổi bây giờ, có điều lần này muộn hơn gần nửa năm. Cũng cùng một hoàn cảnh và địa điểm, chỉ có cảm nhận là khác.

Lâm Du vẫn nhớ rõ khung cảnh khi đó, thiếu niên ấy đi đến vị trí sau lưng cậu, cười nói: "Chào cậu, tớ tên Tưởng Thế Trạch, sau này cứ gọi tớ là A Trạch được rồi."

Bây giờ Lâm Du vẫn nhìn người đứng trên hàng lang ấy, nghe đúng câu nói ấy, đáp: "Vậy hả? Nhưng cả đời này tôi ghét nhất người họ Tưởng."

Đang trong giờ tự học buổi sáng.

Bạn cùng bàn đang đi vòng qua lưng Lâm Du để vào nhà vệ sinh, một chân đã bước ra ngoài, nghe thấy câu này lại loạng choạng suýt ngã nhào. Bạn cùng bàn kinh ngạc quay đầu nhìn Lâm Du rồi nhìn bạn học mới chuyển đến, thật sự rất bất ngờ.

Không biết tại sao Lâm Du nổi tiếng tốt tính thường ngày tự dưng lại cay nghiệt thế. Cũng lấy làm khó hiểu sao sắc mặt bạn học mới lại ngại ngùng chứ không tức giận.

Lâm Du: "Thật ngại quá, con người tôi có vài điểm nhạy cảm người khác không hiểu được đâu, hy vọng cậu đừng để bụng."

Sắc mặt Tưởng Thế Trạch tự nhiên trở lại, mỉm cười gật đầu nói: "Không sao, tớ hiểu mà." Rồi hất đổi giọng hỏi tiếp ngay sau đó: "Tớ có thể hỏi tại sao cậu lại ghét người họ Tưởng không?"

Lâm Du: "À, người nhà có đi xem tử vi bát tự cho tôi, nói trời sinh tôi kỵ người họ Tưởng."

Khi nói ra khỏi miệng, Lâm Du cảm giác được đối phương giật mình trong một tích tắc.

Ngày trước trong lớp cậu chơi thân với Tưởng Thế Trạch mới chuyển đến

nhất, đi đâu cũng dính lấy hắn.

Bây giờ khoe mắt Lâm Du cong cong, nhưng sâu trong ánh mắt lại như vụn dậm sông băng lạnh lẽo ghê người.

Chiều hôm đó sau khi tan học, Trương Gia Duệ mời nhóm bạn chơi thân đi ăn uống, trong đó có Lâm Du.

Bảy tám thanh thiếu niên tụ tập ngồi trong quán vỉa hè, toàn nói về hoa khôi lớp bên cạnh, nghe nói gần đây giáo viên Vật lý lớp A9 mới ly dị tâm trạng xấu lắm, lên lớp cứ la hét mắng mỏ học sinh, hoặc là mấy học sinh cá biệt trong trường lại mới hện kèo đánh nhau với ai đó ở đâu đó.

Lâm Du không tham gia vào.

"Cậu sao thế?" Trương Gia Duệ nhíu mày hỏi cậu, "Cậu ăn chén thứ hai rồi đấy, không cay à?"

Quán này nấu ngon nhất trên cả con đường, cũng nổi tiếng với vị cay. Lâm Du ăn thêm miếng nữa mới như hoàn hồn lại nhờ câu hỏi của Trương Gia Duệ. Cậu hà hơi, vị cay trong cổ họng dâng thẳng lên đỉnh đầu, làm mũi cũng bắt đầu đỏ ửng.

"Cay, không ăn nữa đâu." Lâm Du tiện tay để đồ ăn dở trong tay vào lòng Trương Gia Duệ, hỏi: "Có nước không?"

Trương Gia Duệ vặn nắp chai nước đưa cậu, thắc mắc: "Cậu không ổn lắm, sao thế?"

"Hơi buồn nôn." Lâm Du đáp.

"Buồn ói, chữa hả?"

Lâm Du đá cho, "Bớt điên đi."

Cậu buồn nôn cả ngày nay rồi. Bắt đầu từ lúc gặp Tưởng Thế Trạch sáng

nay, cậu luôn phải chịu cảm giác như nuốt phải ruồi.

Hơn nữa không biết có phải ảo giác không mà suốt hôm nay cậu cứ cảm thấy ánh mắt từ hàng ghế phía sau ghim chặt vào lưng mình.

Ngay lúc ấy, một người chậm chậm bước ra từ góc đường cách đó không xa, động tác của Lâm Du khựng lại.

Trương Gia Duệ thấy sắc mặt cậu bỗng dưng không được ổn lắm liền nhìn theo hướng mặt cậu, hỏi: "Quen hả?"

"Ừ." Lâm Du đáp, "Mới chuyển vào lớp tớ, Tưởng Thế Trạch."

Cùng lúc đó Tưởng Thế Trạch cũng thấy cậu.

Tưởng Thế Trạch của thời kỳ này để lại ấn tượng sâu sắc trong cậu hơn là Tưởng Thế Trạch khi trưởng thành. Vì cậu từng dốc hết sức lực của tuổi đẹp nhất vì người này. Cậu nhớ rõ khuôn mặt nằm nghiêng ngủ gục trong giờ học của hắn, nhớ rõ độ ấm của ánh nắng khi đó, nhớ rõ lần đầu tiên hắn nói với cậu: "Lâm Du, chúng ta đến với nhau đi."

Những ký ức từng là tuyệt diệu nhất với Lâm Du sau này đều trở thành những mũi dao ghim sâu vào cơ thể.

Thời gian sẽ lặng lẽ thay đổi một con người.

Thậm chí Lâm Du không nhớ được từ khi nào nụ cười của hắn bắt đầu giả tạo, đôi môi mím trở nên cay nghiệt từ hôm nào. Rồi từ bao giờ, hắn quyết tâm phản bội lại chính quyết tâm vĩnh viễn ở bên nhau ngày nào. Tất cả những "không biết" biến thành kết cục thảm thương sau cùng của bọn họ.

Ký ức của Lâm Du về Tưởng Thế Trạch trưởng thành nhạt hơn nhiều.

Vì chỉ còn lại cảm hận mà thôi.

Đột nhiên nhìn thấy Tưởng Thế Trạch thời niên thiếu. Kẻ đó đứng ở góc

đường, nhìn thấy cậu, bước chân chợt khựng lại rồi đi thẳng về phía cậu.

"Lâm Du." Hấn gọi tên cậu, đứng trước mặt cậu.

Lâm Du vô thức siết chặt chai nước trong tay, thậm chí cả bao tử cậu cũng bắt đầu đau.

Cậu hỏi rất lãnh đạm: "Chuyện gì?"

"Cũng không có gì." Tưởng Thế Trạch lắc đầu, nói: "Thấy cậu bên này nên sang chào thôi."

Cảm giác kỳ dị trong Lâm Du lại xuất hiện.

Tưởng Thế Trạch không nên là người thế này, không phải người bị đối xử lạnh nhạt ngay từ đầu còn lân la tiếp cận.

Lâm Du không biểu hiện ra mặt mà nói: "Chúng ta đâu có thân thiết gì, sau này có gặp trên đường cũng không cần chào hỏi đâu."

Tưởng Thế Trạch như hoàn toàn không nghe thấy cậu nói gì, rút một chiếc khăn tay trong túi ra đưa cậu bảo: "Đây, lau đi."

"Gì cơ?" Lâm Du chưa kịp hiểu ý.

Một giây sau chiếc khăn đã quệt nhẹ lên đầu mũi cậu.

Lâm Du giật người về sau, phản ứng rất mạnh.

Tưởng Thế Trạch vẫn giữ nguyên động tác đưa khăn trong không trung, hấn có vẻ bất đắc dĩ, cuối cùng chủ động rút khăn lại, thỏa hiệp: "Được rồi, Tiểu Du, hôm nay tạm thế này. Cậu không ăn cay được thì đừng cố ăn, phải biết tự chăm sóc bản thân."

Vì bản thân cậu đã trải qua quá trình trùng sinh, nên lúc đó Lâm Du đã có một suy nghĩ vô cùng hoang đường.

Cậu nhìn Tưởng Thế Trạch trùng trùng, hỏi: "Sao cậu biết tôi không ăn cay được?"

Tưởng Thế Trạch cứng người, lời đáp lại hoàn toàn không liên quan gì đến câu hỏi của Lâm Du: "Tiểu Du, tớ nghĩ chắc cậu sẽ rất hoang mang không biết tại sao lại thế này. Tớ chỉ có thể cho cậu biết, trước khi chuyển đến Nhất Trung, tớ gặp một sự cố cực kỳ nghiêm trọng. Khi tỉnh lại là tớ biết mình nhất định phải đến gặp cậu."

Lần này đến lượt Lâm Du sửng người.

Sự cố? Nhất định phải đến gặp cậu.

Lâm Du biết suy đoán của mình đã chắc đến tám chín mươi phần trăm. Đó chính là Tưởng Thế Trạch hiện tại cũng như cậu, đều không phải linh hồn thiếu niên thật sự.

Tưởng Thế Trạch thì vẫn đang chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân.

Hắn bước tới bước nữa, nhìn Lâm Du mà nói: "Cũng may... tớ tìm được cậu rồi. Tớ thật sự không ngờ, sau đó cậu lại gặp tai nạn xe, Lâm Du..."

"Cậu câm miệng!" Lâm Du quát.

Lúc này nhóm Trương Gia Duệ cũng chú ý đến sự tồn tại của Tưởng Thế Trạch, đặc biệt là Trương Gia Duệ. Vừa nghe Lâm Du lớn tiếng là ngay lập tức cậu chàng xô vào ngực Tưởng Thế Trạch rồi nói: "Này! Cậu làm gì thế hả? Đừng có ăn nói lung tung với bạn của tôi, đầu óc cậu có vấn đề à?" Tưởng Thế Trạch hoàn toàn phớt lờ sự tồn tại của Trương Gia Duệ, ánh mắt vẫn dán chặt vào Lâm Du.

Lâm Du thấy Tưởng Thế Trạch bối rối ngậm miệng, cậu kéo Trương Gia Duệ ra, nhìn thẳng vào Tưởng Thế Trạch nói: "Tôi không hiểu rốt cuộc cậu đang nói gì? Bạn học, năm nay tôi học lớp tám, con trai một của Lâm Bách Tông, bố mẹ khỏe mạnh, nhà còn anh lớn. Đừng nói là tai nạn xe, tôi lớn tới từng này còn chẳng trầy da được mấy lần. Tôi đoán cậu nhận lầm người rồi."

Tưởng Thế Trạch nhìn chằm chằm vào mắt Lâm Du khoảng nửa phút, xác nhận trong đôi mắt ấy chẳng có chút dao động nào ngoài lạnh lùng, sắc mặt bỗng hơi cô đơn.

Hắn nói: "Thế à? Sáng nay cậu nói ghét người họ Tưởng, tớ còn tưởng... Tớ còn tưởng..."

Còn tưởng em cũng giống anh.

Lâm Du biết lời hắn chưa nói hết là gì.
Nhưng tôi vĩnh viễn sẽ không như anh, Lâm Du nghĩ.

Kết quả rút ra từ những lời Tưởng Thế Trạch chưa nói khiến cho trong lòng Lâm Du có thứ cảm xúc khó tả thành lời.

Theo lời hắn ta nói, tai nạn xe cuối đời không phải hắn làm. Dù sao thì một người muốn lấy mạng cậu cũng sẽ không việc gì phải cố ý quay đầu tìm lại cậu.

Cuối cùng mối quan hệ ngoài mặt của hai người cũng không cực đoan đến mức người sống kẻ chết.

Tưởng Thế Trạch không như Lâm Du, hắn là người trưởng thành rồi, không cần phải để đứa học sinh cấp hai như Trương Gia Duệ vào mắt.

Khi đã xác nhận Lâm Du và mình "khác nhau", sau cùng hắn để lại một câu: "Lâm Du, tớ biết là đột nhiên, nhưng tớ tin sẽ có một ngày cậu biết. Tương lai của chúng ta còn dài lắm."

Tối hôm đó Lâm Du về nhà không ăn cơm tối.
Tiệc mừng thọ của bà cụ vừa qua không bao lâu, các họ hàng xa vẫn chưa về hết, chẳng hạn như cô năm.

Cô nhờ bà cụ trông nom hộ đứa con gái Triệu Dĩnh Tình của mình. Lúc đầu khi biết trong nhà khác nhau chuyện cô bé và Văn Chu Nghiêu cô năm còn thấy không được vui.

Nhưng ở đây mấy ngày thì thái độ đổi hẳn.

Chưa kể đến địa vị anh cả của Văn Chu Nghiêu trong lớp con cháu, trọng lượng tiếng nói của anh trong nhà gần như chỉ sau chủ gia đình Lâm Bách Tòng. Đặc biệt là sau khi vô tình nghe ngóng được tình hình nhà họ Văn từ chỗ bà cụ, độ hài lòng thật sự tăng vọt.

Quan trọng nhất là học hành giỏi giang, ngoại hình lại xuất sắc.

Lâm Du vào nhà vừa đúng lúc gặp cô năm đang lớn tiếng bàn luận với vài vị họ hàng xa trong sân.

Nói con gái mình ưu tú bao nhiêu, người làm mẹ như mình dặn dò con gái từ nhỏ là không được yêu sớm. Sau này có sự nghiệp rồi, muốn bạn trai nào mà chẳng có.

Sau đó lại nói, nhưng quan trọng vẫn phải xem ý của con nó, còn nói hỏi trước mình lấy chồng vội vàng hấp tấp quá, nên giờ hôn nhân mới thành ra thế này.

Có người vờ an ủi, có người thầm cười nhạo.

Tùy tiện lấy chuyện riêng của mình ra cho người khác tiêu khiển, Lâm Du biết ngay người cô năm này suy nghĩ không sâu mấy. Những tháng ngày được gả đi xa đã thay đổi đức tính và cung cách sống của một người phụ nữ, chẳng trách sao bây giờ cả bà cụ cũng khó lòng.

Đương nhiên Lâm Du cũng chẳng biết phải làm sao, tuy là cậu giận lắm.

Nếu anh cậu thật sự có gì với Triệu Dĩnh Tình thì thôi không nói, nhưng sự thật là chẳng có gì cả, lại đi đồn như sắp cưới vậy.

Phá hỏng thanh danh con gái mình có gì đáng đặc ý đến thế?

Lâm Du đứng trước cửa nhìn về phía cửa phòng Văn Chu Nghiêu, hiển nhiên anh cậu vẫn chưa về.

Nửa đêm Lâm Du thức giấc, đau bao tử.

Trong cơn nửa mơ nửa tỉnh phảng phất như đã quay lại cái đêm tiếp khách uống rượu tới khuya, bệnh bao tử tái phát, nằm trên sô pha một mình.

Lâm Du trầm nghĩ, nhờ ơn Tướng Thế Trạch gặp sáng nay ban cho cả.

Chương 25

Lâm Du ôm bụng toát mồ hôi lạnh, không ngờ lớn thế này rồi lần đầu tiên phát bệnh bao tử lại nghiêm trọng như thế.

Muốn bò dậy cũng thấy khó khăn.

Cậu tập trung nghe ngóng phòng bên cạnh, bên đó vẫn lặng ngắt như tờ, liền đưa tay gõ gõ vào vách tường.

Đây là chuyện cậu vẫn thường làm lúc nhỏ.

Lúc đó Văn Chu Nghiêu ngủ không được ngon, chú Phú tìm thầy bốc thuốc Đông Y cho anh dưỡng lại cơ thể suốt một năm. Lâm Du cứ rối rãi là lại thích gõ cộc cộc xem xem anh mình ngủ chưa.

Ban đầu, lúc còn thức Văn Chu Nghiêu sẽ phản ứng lại. Về sau ngừng thuốc, Lâm Du rảnh tay vẫn hay gõ.

Chắc Văn Chu Nghiêu thấy cậu phiền quá nên sau này thức hay ngủ đều không thèm trả lời cậu.

Nhưng Lâm Du không ngờ lần này lại có hồi âm, ba lần, không rõ lắm.

Văn Chu Nghiêu về rồi, giờ này vẫn chưa ngủ.

Lâm Du lại gõ mấy cái.

Lúc cửa phòng bị đẩy từ bên ngoài ngoài, Lâm Du đang cuộn người trong

chăn, nghe thấy tiếng động liền quay đầu lại hỏi: "Anh?"

Đèn trong phòng sáng lên.

Văn Chu Nghiêu mang theo hơi lạnh bước vào, vẫn còn mặc đồ khi ra ngoài, vừa vào là hỏi: "Nửa đêm còn chưa chịu ngủ, gõ gì đấy?"

Lâm Du quan sát anh rồi hỏi: "Anh mới về hả?"

"Ừ." Văn Chu Nghiêu vừa trả lời vừa bước đến gần, cởi áo khoác ra rồi nói: "Lúc tối anh theo chú Lâm đưa một vị khách đến khu tây xem vật liệu. Đối phương đang gấp nên chú Lâm bảo anh đi hỗ trợ."

Lâm Du lau những hạt mồ hôi mịn trên trán vào chăn, ngửa đầu nói nhỏ: "Chuyện đó chẳng thà gọi em đi, giờ anh hết tiết tự học cũng là mười một giờ rồi, làm gì có thời gian?"

Tuy hiện tại Lâm Du cũng theo Lâm Bách Tòng ra ngoài làm việc, bản thân cậu cũng lục tục ra mắt các tác phẩm của mình. Nhưng về mặt sự nghiệp, trọng điểm của cậu luôn đặt ở cốt lõi điêu khắc.

Chuyện đối ngoại, chẳng hạn như tiếp khách, chuyện thiên về giao thiệp nhiều hơn như thế này thì cơ bản đều do Văn Chu Nghiêu gánh.

Lâm Du biết tuy trước đây Lâm Bách Tòng không yêu cầu Văn Chu Nghiêu học kỹ thuật điêu khắc của nhà họ Lâm, nhưng trên phương diện kinh doanh, mấy năm nay bố cậu luôn rất coi trọng anh.

Thậm chí Lâm Du còn nghĩ, nếu bây giờ không phải Văn Chu Nghiêu đang học cấp ba, nếu không phải biết Văn Chu Nghiêu tuyệt đối sẽ không thật sự nhúng tay vào quyền kinh doanh của nhà họ Lâm thì không chừng bố mình đã đi làm ông chủ giấu mặt rồi.

"Không ảnh hưởng gì đâu." Văn Chu Nghiêu nói rồi mới thấy rõ sắc mặt Lâm Du. Khuôn mặt bình tĩnh bỗng biến sắc, anh nhíu mày cúi xuống, "Em sao thế?"

"Đau bao tử." Lâm Du thật thà khai báo: "Lúc chiều đi ăn đồ cay với Trương

Gia Duệ. Anh, em nhớ thuốc giảm đau lúc Lâm Hạo đau bụng lần trước còn để bên chỗ anh. Anh tìm giúp em với."

Lâm Du nói xong thì một bàn tay đặt xuống trán cậu.

Văn Chu Nghiêu cúi người lau mồ hôi trán cho cậu, liếc mắt nhìn đôi môi trắng bệch rồi nhìn vào mắt cậu mà hỏi: "Trước đây từng đau rồi à?"

"Lần đầu tiên." Lâm Du nói.

Văn Chu Nghiêu lập tức xoay lưng ra ngoài, bảo: "Chờ đó."

Văn Chu Nghiêu quay lại rất nhanh, nhưng thứ anh cầm trong tay không phải thuốc Lâm Hạo để lại lần trước.

"Đâu ra vậy anh?" Lúc được Văn Chu Nghiêu dìu dậy, Lâm Du hỏi.

Văn Chu Nghiêu: "Mấy hôm trước anh mới lấy."

"Anh bị đau bao tử từ bao giờ vậy?" Lâm Du sững sốt quay đầu hỏi anh.

Cậu đang nằm trước ngực Văn Chu Nghiêu, vì xoay mặt khi dựa sát vào anh nên đầu mũi cậu quẹt nhẹ lên cằm anh.

Văn Chu Nghiêu cúi đầu giục: "Uống trước đã."

Chờ Lâm Du quay lại cúi xuống uống hết thuốc trong tay mình rồi Văn Chu Nghiêu mới nói: "Uống rượu với khách nên bị."

Lâm Du hiểu ra ngay.

Tiệc thọ bà nội là việc lớn, bao nhiêu là khách đến nhà.

Trên căn bản lúa Văn Chu Nghiêu Lâm Hạo đã bắt đầu kính rượu với người lớn rồi. Đó là quy tắc, cũng là lễ nghĩa.

Ngay lúc ấy bụng trên của Lâm Du lại quặn đau. Cậu quay lại dụi mặt vào

vai Văn Chu Nghiêu, nhìn qua cơn đau mới lên tiếng: "Sao không nói với em?"

"Em tưởng anh là em à?" Tay Văn Chu Nghiêu che lên bụng Lâm Du rất tự nhiên.

Anh mới đi ra ngoài mà lòng bàn tay vẫn ấm áp. Hơi ấm ấy nhẹ nhàng thấm vào da thịt qua lớp áo ngủ mỏng manh, xoa dịu cơn đau quặn thắt trong bao tử.

Lâm Du không biết nhờ thuốc có hiệu quả nhanh hay tay của Văn Chu Nghiêu thật sự có tác dụng nữa.

Cơn đau dịu đi dần.

Rồi Lâm Du ngủ luôn trong tư thế đó, suy nghĩ cuối cùng trong đầu là sau này phải trông chừng anh mình, không cho uống rượu nữa.

Trên bàn ăn sáng ngày hôm sau, chuyện của Văn Chu Nghiêu và chị họ Triệu Dĩnh Tinh lại được nhắc tới. Lần này không phải bà cụ nhắc trước, Văn Chu Nghiêu cũng có mặt.

Đầu tiên cô năm nói với bà cụ là: "Hai hôm nữa là bọn con về rồi."

Dương Hoài Ngọc và Từ Tuệ giữ lại chơi thêm vô cùng lịch sự.

Cô năm nói: "Ày, bọn em cũng bận lắm, đã ở lại đây lâu lắm rồi." Sau đó đột nhiên lại nói với Văn Chu Nghiêu: "Chu Nghiêu à, nếu con đã để ý đến Dĩnh Tinh nhà cô thì phải tích cực lên chút nhé. Em nó chưa quen với Kiến Kinh, sau này ở nhà cũng phải nhờ con chăm sóc nhiều."

Cô năm nói xong là Lâm Du nhìn Văn Chu Nghiêu như phản xạ có điều kiện. Thế mà Triệu Dĩnh Tinh ngồi cạnh lại đứng bật dậy trước, hét thật lớn: "Mẹ! Đừng nói nữa."

Người cô bé đụng phải bàn làm chén bát trên bàn kêu rổn rảng.

"Ày, cái con bé này sao thế?" Có lẽ bao nhiêu năm nay cô năm chưa từng bị

con gái mình cãi lại lớn tiếng như thế, còn trước mặt bao nhiêu người, mặt sa sầm xuống ngay lập tức, giọng đanh lại: "Thái độ gì thế hả?"

Sắc mặt Triệu Dĩnh Tinh hơi tái đi, cô bé cắn môi rồi nói: "Con và anh cả không có gì hết. Mẹ đừng đi nói bậy bạ với hết người này tới người nọ nữa."

"Mẹ nói bậy bạ?" Cô năm cũng đứng lên, "Mẹ sinh ra con đây, trên đời này ai hiểu con hơn mẹ nữa? Đừng nói là con thích ai, con liếc mắt một cái là mẹ biết con đang nghĩ gì trong đầu rồi."

Mặt Triệu Dĩnh Tinh đỏ bừng lên, kiềm chế đến đỉnh điểm rồi nói to: "Phải! Cả thế giới này có mình mẹ biết thôi! Mẹ có hỏi xem ý anh cả thế nào chưa?"

"Cái đó còn phải hỏi à?" Cô năm gằn giọng, chỉ vào Văn Chu Nghiêu nói: "Nó mà không có ý đó thì không biết nói sớm à, bây giờ để nói ra hết rồi mới chối. Mẹ làm vậy vì ai hả? Tại đầu óc con kém cỏi hay tại người làm mẹ này sai hả?"

Lúc này Triệu Dĩnh Tinh đã xấu hổ lắm rồi, mắt ngấn nước.

Dương Hoài Ngọc vội đứng lên khuyên can.

Cô kéo cô năm bảo: "Được rồi, bao nhiêu người ở đây, em đừng làm con bé nó ngại, đừng nói chuyện to tiếng thế."

"Em mà cứ để kệ nó thì cái con bé này nó làm trời làm đất lên cho mà xem." Cô năm không hề dịu xuống chút nào, "Cả nhà nhìn nó mà xem, coi coi thái độ của nó với mẹ nó như thế nào! Mình thích người ta lại không dám nói, còn trông chờ vào ai được."

"Mẹ!" Lần này Triệu Dĩnh Tinh khóc thật, cô bé hét to: "Đủ rồi! Từ đầu con đã nói con không có ý đó mà. Mẹ đừng nói nữa có được không!"

"Không có ý đó là sao, con dám nói con không thích nó à?" Cô năm cũng cáu lên.

Triệu Dĩnh Tinh nhắm mắt lại, hít sâu một hơi rồi nói như đã hạ quyết tâm:

"Mẹ, anh cả anh ấy từ chối con từ lâu rồi. Anh ấy mãi không nói gì là vì muốn giữ mặt mũi cho con gái như con. Rốt cuộc mẹ có thể đặt mình vào vị trí của con nghĩ cho con dù chỉ một lần thôi không."

Cô năm nghẹn lời.

Lâm Du lập tức nhìn sang Văn Chu Nghiêu. Đến lúc này anh mới thông thả đặt đôi đũa trong tay xuống, đứng lên nói: "Tại con không suy nghĩ thấu đáo, làm các cô chú bác hiểu lầm, con xin lỗi."

"Cô nói mà." Dương Hoài Ngọc lại như đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, nói với Văn Chu Nghiêu: "Chuyện này không trách con, tại người lớn tự áp đặt lung tung thôi."

Kỳ thực Lâm Du biết, mẹ cậu thật sự sợ anh cậu thích Triệu Dĩnh Tinh. Con người chị họ thì không có gì, nhưng có người mẹ như cô năm, Dương Hoài Ngọc cũng đau đầu.

Cuối cùng vẫn là bà cụ lên tiếng: "Nếu lũ trẻ chúng nó đã tự nói rõ ràng rồi thì người lớn chúng mình đừng có gán ghép linh tinh nữa."

Đến đây chuyện này mới chấm dứt, có kết quả sau cùng.

Lâm Du thật không ngờ Văn Chu Nghiêu đã kín đáo từ chối chị họ Triệu Dĩnh Tinh rồi, chỉ là sợ làm con gái xấu hổ nên mới không nói ra.

Kết quả sau cùng của vụ âm ỉ này là cô năm rời Kiến Kinh sớm.

Đừng nói ai khác, cả Lâm Du cũng thở phào nhẹ nhõm.

Gần đây mọi chuyện cứ chắt đống lại, chuyện của chú ba, chuyện Tưởng Thế Trạch, bao gồm cả chuyện xu hướng tính dục của anh cậu vẫn chưa rõ ràng.

Đột phá trong chuyện của Triệu Dĩnh Tinh xem như cho Lâm Du được nghỉ xả hơi.

Có lẽ cô bé cũng tự thấy xấu hổ, nên đã dọn hành lý sang chái phòng của

bà cụ ngay ngày hôm sau.

Sáng sớm thứ hai, Lâm Du rề rà không chịu ra khỏi cửa.

Ánh bình minh xa xa soi sáng mặt đất, cổng lớn của nhà họ Lâm mở dần ra hai bên, Văn Chu Nghiêu đạp xe lao vút qua góc đường.

Sau lưng là tiếng Lâm Hạo kêu gào vang vọng trong sân: "Lâm Du, sáng ra em đã lần mò gì vậy? Anh cả đi mất bóng rồi kìa."

Lâm Du đang soạn cặp trong phòng nghe vậy thì chẳng buồn ngẩng lên, bực bội đáp lại: "Anh cả phải đi sớm cho kịp nửa tiếng ôn tập bồi dưỡng của lớp chọn. Sáng ra anh đã kêu ma gọi quỷ gì thế? Sốt ruột đi đầu thai hả?"

Lâm Thuốc trầm nghĩ, sao hôm nay nhóc con độc mồm thế nhỉ.

Lâm Du của hiện tại không muốn tới trường học một chút nào, vì có một Tưởng Thế Trạch đang chờ cậu ở đó.
Cảm giác chẳng khác gì nuốt phải ruồi.

Vì Tưởng Thế Trạch không phải "Tưởng Thế Trạch". Nếu hắn chỉ là một cậu thiếu niên, Lâm Du không tha thứ được, nhưng không chừng có thể lựa chọn ngó lơ hắn vì mọi thứ đều chưa bắt đầu.

Nhưng giờ thì không được, vì cậu biết rõ kẻ vừa xuất hiện lần nữa trước mặt cậu là ai.

Báo thù thì không tới mức, vì có những kẻ không đáng để làm thế.

Nhưng cảm giác cứ nghẹn nhọn trong cổ họng đó lại tái diễn vì sự xuất hiện của hắn. Mỗi một câu hắn nói đều còn văng vẳng bên tai, như một quả bom nổ đing tai, không ngừng nhắc về quá khứ.

Dù Lâm Du cố kéo dài thời gian đến mấy thì cuối cùng cũng gặp phải Tưởng Thế Trạch trước cửa.

Có vẻ như hắn đã tính trước cậu sẽ xuất hiện vào lúc này, thấy cậu là nói:
"Chào buổi sáng."
Sáng gì nữa, sắp hết giờ tự học đầu ngày rồi.

Tưởng Thế Trạch làm lơ vẻ mặt lãnh đạm của cậu, đưa cậu một túi đồ ăn sáng. Trong chiếc túi nhựa trong, sủi cỏ thủy tinh trong veo đang bốc khói, mùi sữa đậu nành thơm lừng ập vào mũi.

Đây là bữa ăn sáng Lâm Du thích nhất trong quá khứ,

Nhưng bây giờ khi được người trước mặt đưa tới, Lâm Du lại bắt đầu thấy đau bao tử. Xem ra thuốc tối qua anh mình cho uống hết công hiệu rồi, phải uống chén mới thôi.

Trong lúc cậu nghĩ vậy, đột nhiên có tiếng gọi từ sau lưng: "Lâm Du."

Lâm Du quay đầu nhìn lại, thấy anh cậu.

Cạnh anh còn có vài bạn học khác, cả nhóm vừa đi vừa thảo luận gì đó. Lâm Du biết lớp bồi dưỡng của bọn họ nằm ngoài trường, mỗi ngày học xong chạy về trường vừa kịp vào tiết đầu tiên.

"Anh." Lâm Du vẫy tay gọi anh.
Văn Chu Nghiêu bước đến, nhướng mày nhìn Tưởng Thế Trạch vẫn đang chìa đồ ăn sáng tới sau lưng cậu.

"Bạn em à?" Anh hỏi.

"Không phải." Lâm Du lắc đầu, "Cậu ta muốn theo đuổi em."

Chương 26: - 30

dịch: Uyên Uyên

Chương 26

Lâm Du dứt lời là Văn Chu Nghiêu nhìn về phía Tưởng Thế Trạch rồi liếc xuống túi đồ ăn sáng trong tay hắn, hỏi: "Em ấy nói có đúng không?"

Tưởng Thế Trạch sững người.

Hắn nghe thấy Lâm Du gọi anh, nhưng lại nhận ra mình không hề có chút ký ức nào về người vừa đột ngột xuất hiện này.

Nhà họ Lâm không phải gia đình bình dân, có một người anh chưa từng lộ mặt cũng bình thường.

Nói sao cũng là người nhà, sắc mặt Tưởng Thế Trạch dịu xuống, gạt đầu nói: "Chào anh, em là Tưởng Thế Trạch, mới chuyển đến Nhất Trung, cũng là bạn cùng lớp của Lâm Du."

Văn Chu Nghiêu: "Tôi không quan tâm cậu tên gì. Tôi đang hỏi cậu, vừa rồi em ấy nói vậy có đúng không?"

Văn Chu Nghiêu cao hơn Tưởng Thế Trạch gần nửa cái đầu, cảm giác áp lực dưới ánh mắt vô cảm của anh gần như ập thẳng xuống đầu.

Tưởng Thế Trạch cũng cảm nhận được, mặt sượng lại.

"Phải." Hấn ngậy người chốc lát rồi nói thẳng.

Văn Chu Nghiêu nhận được câu trả lời đó thì liền đi vòng qua Lâm Du, đưa tay ra túm lấy bàn tay Tưởng Thế Trạch đang xách đồ.

Anh bóp tay, bẹp một tiếng, sỏi cỏ lăn lông lốc trên đất áo đầy bụi bặm rồi dừng cạnh ly sữa đậu nành đổ ngang, làm bừa bộn cả một khoảnh đất.

"Có biết đây là đâu không?" Giọng Văn Chu Nghiêu rất bình tĩnh, không đoán được cảm xúc. Anh hỏi xong cũng không chờ Tưởng Thế Trạch trả lời mà nhìn thẳng vào mắt hấn rồi nói: "Tôi trả lời thay cậu, đây là trường học."

Tưởng Thế Trạch nhíu mày, "Trường học thì sao, tôi đâu có làm gì phiền tới anh, buông ra."

Các bạn cùng lớp của Văn Chu Nghiêu đều bị chuyện bên này thu hút, cùng dừng chân nhìn qua.

Văn Chu Nghiêu nghiêng đầu về phía Tưởng Thế Trạch, bàn tay còn lại vỗ lên vai hấn, "Cậu không làm phiền tôi, nhưng cậu làm phiền người cậu không nên chọc gheo có hiểu không hả? Ở nơi như trường học mà cậu cũng dám trắng trợn như thế, cậu có nghĩ tới chuyện sẽ đẩy em ấy vào hoàn cảnh thế nào chưa? Tưởng... Thế Trạch đúng không, trông chừng tay chân với cái miệng cậu cho tử tế nào. Đừng để tôi bắt gặp lần thứ hai."

Nói rồi anh vỗ tay vào má Tưởng Thế Trạch.

Đây là một động tác cực kỳ lưu manh, nhưng là Văn Chu Nghiêu, nên nó lại như trở thành lời cảnh cáo vô cùng thẳng thừng.

Mặt Tưởng Thế Trạch tái xanh. Một người trưởng thành gần ba mươi tuổi lại bị một đứa học sinh cấp ba mười tám tuổi uy hiếp. Hấn ngẩng lên nhìn vào

Văn Chu Nghiêu mà nói: "Tôi nghĩ đây là chuyện của tôi và Lâm Du. Anh không có tư cách nhúng tay."

Tình cảm mười năm, Tưởng Thế Trạch tự thấy mình không phải kẻ lòng dạ sắt đá, Lâm Du cũng vậy.

Hắn chỉ làm đường lạc lối.

Nhưng không có nghĩa là hắn không có tình cảm với Lâm Du, kết hôn là lựa chọn bắt buộc dĩ dưới áp lực của cha mẹ và xã hội.

Mười năm bầu bạn đỡ đần, hắn hối hận trước, thậm chí còn tin lời người bên cạnh mà tước đoạt toàn bộ quyền lợi của Lâm Du ở công ty. Hắn đã nghĩ là, Lâm Du rời khỏi công ty, nhưng hắn có thể cho cậu rất nhiều tiền, dù sao cũng sẽ không để cậu chịu thiệt.

Nhưng hắn không ngờ Lâm Du lại nhẫn tâm và cương quyết đến vậy.

Nói đi là đi thật sự không hề quay đầu.

Hắn bị vây trong sự tất bật để chuẩn bị cho hôn lễ phức tạp, trong niềm vui mừng của cha mẹ khi biết con mình đã "bình thường trở lại", cũng chìm ngập trong những lời chúc mừng của đồng nghiệp xung quanh. Thi thoảng hắn cũng cảm thấy mình không làm gì sai cả.

Chỉ khi giật mình tỉnh giấc giữa đêm, nhìn người phụ nữ xa lạ nằm cạnh, hắn sẽ có cảm giác mông lung như trôi nổi giữa không trung.

Dường như cả con người đã bị khoét rỗng trong thời khắc lựa chọn phản bội năm nào.

Hắn thuyết phục bản thân là dù có lỗi với Lâm Du, nhưng mười năm đó không chỉ là mười năm của Lâm Du, mình cũng đã bỏ ra hơn mười năm.

Bọn họ chỉ bước lên hai con đường khác nhau.

Hắn cũng có điều bất đắc dĩ.

Cho đến khi hắn nhận được tin dữ của Lâm Du.

Lúc đó đã là cả một tháng sau tai nạn xe.

Tất cả mọi chuyện sau đó đều như có ai đang âm thầm thao túng, lại như không thể khống chế bằng sức người.

Trong một thời gian ngắn công ty đột ngột chịu thiệt hại nghiêm trọng. Không có Lâm Du, Tưởng Thế Trạch mới nhận ra những kẻ mình để người trong nhà đưa vào công ty bao năm qua chỉ là một đám ăn không ngồi rồi, đục khoét công ty, cũng là nguyên nhân cho sự sụp đổ sau cùng. Người vợ mới cưới là con nhà danh giá thật, nhưng nhà cô ta đã phá sản tận bảy năm rồi, cô ta là một kẻ lừa đảo đúng nghĩa.

Từ khi kết hôn trong nhà không có lấy một ngày yên bình.

Cha mẹ tức đến nhập viện, công ty phá sản, vợ thì ôm tiền bỏ trốn.

Trong suốt thời kỳ nước sôi lửa bỏng đó, không một ngày nào Tưởng Thế Trạch không nhớ đến Lâm Du.

Nhớ về lúc hai người gầy dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, từng giây từng phút của cả quá trình cùng nhau đi từ con số không đến những ngày sóng vai chiến đấu về sau.

Hắn chợt nhận ra mình sai rồi, sai hoàn toàn.

Lúc đó hắn mới biết mình đã bỏ lỡ và phụ bạc một người như thế nào.

Khi hắn tìm kiếm khắp thế giới như điên dại, lại phát hiện mình không tìm được chút tin tức nào về Lâm Du cả, cả địa điểm mai táng cậu cũng thành bí mật.

Những ngày tháng đó đến bốn chữ tối tăm mịt mù cũng không đủ để hình dung, ngày nào cũng phải chịu dày vò dần vật trong hồi hận.

Hắn muốn làm lại lần nữa, muốn bù đắp lại mọi thứ.

Không ngờ một sự cố ngoài ý muốn lại giúp hắn thật sự quay trở về.

Hắn từng thề, dù bây giờ phải đổi mặt với điều gì, hắn cũng phải theo đuổi Lâm Du lần nữa. Dù sau này có gì xảy ra, hắn cũng phải nắm chặt tay cậu, không bao giờ buông ra.

"Tôi có tư cách hay không thì cậu không cần biết." Mắt Văn Chu Nghiêu lia từ đầu xuống chân Tưởng Thế Trạch, rồi anh nói: "Nhưng cậu thì... tuyệt đối không có."

Đến lúc này một người trong nhóm học sinh đi cùng Văn Chu Nghiêu phía sau lên tiếng: "Này, Văn Chu Nghiêu, làm gì đấy? Có cần giúp không?"

Mọi người xung quanh đều nhận ra bầu không khí giữa Văn Chu Nghiêu và Tưởng Thế Trạch không bình thường.
Còn Tưởng Thế Trạch, hắn bỗng biến sắc sau khi nghe thấy câu ấy.

Hắn nhìn người trước mắt mà không dám tin, hỏi: "Anh là Văn Chu Nghiêu?"

Văn Chu Nghiêu buông hắn ra, "Phải."

Tưởng Thế Trạch nghe vậy thì bỗng hoảng hốt trong một chốc.

Là "Văn Chu Nghiêu" đó sao?

Hắn nhớ, kiếp trước mình vẫn luôn không cam lòng, tin tức cuối cùng điều tra có liên quan đến cái tên này.

Công ty sụp đổ hẳn nhiên có nguyên nhân tự thân, nhưng kẻ đứng sau thao túng tất cả, là một người tên Văn Chu Nghiêu.

... Mày từng làm gì thì tự mày rõ, quăng đời còn lại, cứ chịu đựng đi.

Tưởng Thế Trạch cứ nghĩ đó là cạnh tranh cá lớn nuốt cá bé bình thường trên thương trường. Đã ngồi được vào vị trí của bọn họ thì có tay ai mà thật sự sạch sẽ cơ chứ.

Nhưng mãi đến giây phút này, Tưởng Thế Trạch mới nhận ra dường như mình đoán sai rồi.

Lâm Du và Tưởng Thế Trạch quen biết nhau từ rất sớm.

Khi Lâm Du gặp chuyện không may, tất cả chuyện về sau, bao gồm cả việc tin tức của cậu bị xóa bỏ sạch sẽ có thể đều do tay Văn Chu Nghiêu mà ra.

Nhưng rõ ràng kiếp trước người này không hề có liên lạc qua lại với Lâm Du. Tưởng Thế Trạch thật ra nghĩ không ra lý do tại sao một người chưa từng được Lâm Du nhắc tới bây giờ lại đột nhiên xuất hiện ở đây.

Quan hệ với Lâm Du còn có vẻ không hề bình thường

Cậu gọi người đó là anh.

Tưởng Thế Trạch biết Lâm Thước Lâm Hạo, biết cậu là con một, biết chú bác của cậu rất đông, biết cậu có một người chú ba quanh năm vắng nhà.

Hắn cứ tưởng mình đã biết mọi thứ về cậu.

Nhưng rốt cuộc Văn Chu Nghiêu này có quan hệ thế nào với cậu?

Với bản năng của người đàn ông, Tưởng Thế Trạch bỗng nhận thấy nguy hiểm.

Hắn nghĩ nếu kiếp trước mình đã thuận lợi đến với Lâm Du một lần, thì lần này nhất định cũng có thể.

Nhưng giờ hắn chợt không dám chắc nữa.

Văn Chu Nghiêu đã nói xong, anh quay lại cụp mắt nhìn Lâm Du.

"Qua đây với anh." Văn Chu Nghiêu nói bằng giọng hờ hững.

Nói rồi anh bước đi trước. Lâm Du vẫn tỉnh lại khỏi cảnh tượng anh uy hiếp Tưởng Thế Trạch vừa rồi, khi hoàn hồn lại mới nghe rõ anh mình vừa nói gì rồi vội đuổi theo.

Qua cổng trường, Văn Chu Nghiêu ra hiệu cho nhóm bạn đi trước rồi dẫn Lâm Du đi thẳng vào khu cấp hai.

"Anh." Lâm Du chạy mấy bước mới tới được vị trí ngang vai với Văn Chu Nghiêu, rồi cậu hỏi: "Anh định dẫn em đi đâu vậy?"

Văn Chu Nghiêu không trả lời cậu.

Chẳng mấy chốc Lâm Du đã thấy dãy phòng học cấp hai.

Văn Chu Nghiêu dẫn cậu đi thẳng về phía cửa lớp.
Lâm Du hoang mang theo sau.

Vừa đúng lúc chuông báo sắp vào tiết một reo lên, vài ba học sinh bước chậm về lớp của mình.

Văn Chu Nghiêu dẫn theo Lâm Du xuất hiện trên hành lang tạo thành một trận náo động không nhỏ.

Không ít nữ sinh ríu rít tùm lại nhìn qua bên này, còn xì xầm gì đó với nhau.

Thời đi học các nữ sinh vốn luôn có xu hướng sùng bái các anh lớp trên, đặt biệt là khi nam sinh ấy còn là người đẹp trai, học giỏi nổi tiếng trong trường. Mà một khi đã là đối tượng được nhiều nữ sinh yêu thầm, hiệu quả sẽ càng được phóng đại ra vô hạn.

"Là Văn Chu Nghiêu đó, sao anh đến khu cấp hai vậy?"

"Văn Chu Nghiêu lớp mười hai ấy hả?"

"Đúng rồi, người đi cạnh anh ấy là Lâm Du lớp A1 nhỉ. Hai bọn họ quen nhau à?"

"Chắc không phải, đâu nghe nói gì."

Trên đường đi Lâm Du nghe thấy không ít mẫu đối thoại như trên. Thầm thở dài, quả nhiên sức hấp dẫn của anh cậu quá lớn mà.

Tới cửa lớp thì vừa lúc chuông vào tiết reo, Lâm Du đứng sóng vai với Văn Chu Nghiêu trước cửa, tiếp nhận ánh mắt đổ dồn của bạn học cùng lớp.

"Chỗ em ở đâu?" Văn Chu Nghiêu quay đầu hỏi cậu.

Lâm Du chỉ chỉ chỗ mình, "Bên đó, chỗ sát đường đi bàn năm."

"Cậu ta thì sao?"

Lâm Du biết Văn Chu Nghiêu đang hỏi gì, liền chỉ vào vị trí sau lưng mình.

Văn Chu Nghiêu vừa thấy là mặt sầm xuống.

"Chuyển chỗ ra xa chút." Anh nói thẳng như thế rồi nhíu mày nói tiếp: "Thôi, em vào học trước đi đã."

"Anh thì sao?" Lâm Du hỏi.

Câu trả lời là Văn Chu Nghiêu đã xoay lưng bước lên lầu.

Lâm Du nhìn theo bóng lưng Văn Chu Nghiêu một lúc, nhưng cũng không đi theo. Cậu vừa vào lớp là bạn cùng bàn sà lại hỏi: "Người mới này là Văn Chu Nghiêu đúng không?"

Hai bạn học bàn trên cũng tò mò quay xuống.

Lâm Du: "... Phải."

"Hai người là gì của nhau vậy?"

Biết là sau lần này có muốn cũng không giấu được nữa, nên Lâm Du thẳng thắn thừa nhận: "Anh tớ đó."

Mấy đôi mắt tò mò cùng nhìn về phía cậu, "Cậu giỡn hả?"

...

Tiết này giáo viên chủ nhiệm vào lớp muộn, các bạn học tùm lại vẫn đang tiêu hóa sự thật Lâm Du và Văn Chu Nghiêu lớp mười hai là anh em.

Cuối cùng bạn cùng bàn của cậu có khả năng tiếp thu cao nhất, liền hỏi: "Cậu với Văn Chu Nghiêu thân thế mà lại giấu mọi người à? Máy đứa con gái thân với cậu chắc chắn sẽ bực bội với cậu cho coi."

Bạn bàn trên cũng ngập ngừng nói: "Lúc này có vẻ sắc mặt anh ấy không được vui lắm, tớ còn tưởng lớp mình có ai đắc tội anh ấy nên tới tìm."

"Thường anh tớ không gây sự với người khác đâu." Lâm Du bắt đắc dĩ. Đờn nào anh cậu thêm làm mấy chuyện đó.

Mười phút sau, thầy chủ nhiệm đầu hói và Tưởng Thế Trạch vào lớp gần như cùng lúc.

Vừa qua cửa là thầy lên tiếng bảo: "À, em mới đến tên... tên Tưởng Thế Trạch, em chờ chút."

Tưởng Thế Trạch vẫn dán chặt mắt vào Lâm Du không thể không dừng chân, quay đầu hỏi: "Thưa thầy, có việc gì vậy ạ?"

"Không có gì, em đổi chỗ đi, đổi sang, sang chỗ ngoài cùng bên trái của bàn ba từ dưới đếm lên."

Sắc mặt Tưởng Thế Trạch có vẻ sượng lại, rồi nói: "Em rất thích chỗ hiện tại, không đổi được không ạ?"

Vẻ mặt thầy hơi trông hơi lạnh lùng, "Anh trai bạn Lâm Du vừa đến tìm thầy, nói cảm thấy mấy hôm nay em làm ảnh hưởng đến bạn Lâm Du. Học sinh mới phải chú ý một chút nhé, Nhất Trung sẽ không chấp nhận hành vi quấy rối, à không, hành vi không thích hợp đâu. Hy vọng em sẽ kiểm điểm lại bản thân. Anh của Lâm Du có nói lần này bỏ qua, lần sau em ấy sẽ đến tìm phụ huynh của em."

Hoàn toàn bỏ ngoài tai yêu cầu của Tưởng Thế Trạch.

Thầy hơi gõ vào bảng đen, "Được rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu lên lớp."

Tưởng Thế Trạch đứng sững tại chỗ vài giây. Vừa rồi cả lớp đều nghe thấy lời thầy hỏi, đều đang nhìn hắn bằng ánh mắt không dám tin.

Ở tuổi này ấn tượng về hành vi quấy rối vẫn dừng ở một vài biểu hiện rập khuôn ngoài mặt, thường là cố ý kiếm chuyện, đánh vào lưng, đá ghế trong giờ học, vân vân...

Dù sao thì ấn tượng đầu tiên Tưởng Thế Trạch tạo cho bạn học cũng không tệ, ngoại hình khá, nụ cười xán lạn, nghe nói học cũng giỏi nữa. Ngay ngày đầu tiên đã có nữ sinh làm bầm bảo rất có thể hắn sẽ thành nam thần mới của các khối cấp hai.

Giờ đây ấn tượng ấy lao dốc không phanh.

Nhưng Lâm Du biết, nhất định anh mình đã không nói thế với thầy hỏi. Trái lại, sau một hồi bị các loại ánh mắt khác nhau nhìn chăm chú, Lâm Du nghe bạn cùng bàn lẩm bẩm một câu: "Đúng là anh cậu không thích gây sự với người khác thật."

Chuyện nhỏ như vậy mà hết tìm thầy giáo tới tìm phụ huynh.

Định không chừa đường sống cho Tưởng Thế Trạch luôn à.

Chương 27

Ngày đó Văn Chu Nghiêu được tuyển thẳng từ cấp hai lên cấp ba của Nhất Trung với thành tích đứng đầu toàn thành phố. Trên cơ bản, mọi giáo viên trong trường đều biết anh.

Về việc anh đi tìm thầy chủ nhiệm của Lâm Du, trông thì rất đúng quy tắc, ngoài sáng là gửi gắm, thật ra cũng là biến tướng cảnh cáo Tưởng Thế Trạch.

Thầy hỏi họ Ngô, vợ thầy là chủ nhiệm kiêm giáo viên Toán của Văn Chu Nghiêu thời cấp hai.

Cuối cùng cũng hết một tiết.

Thầy Ngô vừa bước chân ra khỏi lớp thì chợt khựng lại, ngạc nhiên nhìn người đang đứng tựa vào vách tường bên ngoài, "Sao em còn ở đây?" Rồi đổi sang giọng khó chịu: "Cấp ba học như chơi thế à."

Văn Chu Nghiêu mặc chiếc áo lông dài màu đen làm anh trông cao lớn nổi bật hẳn lên. Thấy thầy Ngô, anh chống chân trái vào bức tường sau lưng, đứng thẳng lên rồi cười nói: "Em xin phép thầy Lưu rồi."

Thầy Lưu chuyên phụ trách khối cấp ba, bây giờ có hạt giống gần như nắm chắc ba hạng đầu thành phố của kỳ thi đại học trong tay, ngày nào cũng cười như hoa nở tung tóe.

"Đổi chỗ rồi ạ?" Văn Chu Nghiêu hỏi.

"Đổi rồi." Thầy Ngô hất cằm vào lớp rồi nói: "Không tin thì tự đi xem đi."

Văn Chu Nghiêu không bước về phía cửa sổ thật, chỉ nói: "Làm phiền thầy Ngô quá. Lâm Du em ấy dễ mềm lòng với nhiều chuyện lắm, còn phải nhờ thầy để ý nhiều."

"Thì ra anh đứng đây chờ kiểm tra đấy à?" Thầy Ngô hơi buồn cười, thầy nói với Văn Chu Nghiêu: "Thôi đi anh, tôi còn không biết anh à? Từ lúc Lâm Du vào lớp tôi là anh lén đến tìm tôi không biết bao nhiêu lần, sao hả? Lần này chịu ra mặt rồi đấy à?"

Văn Chu Nghiêu bước ra sát rìa hành lang sóng vai với thầy Ngô, tay cầm trong túi quần nhìn khoảnh đất trống trước dãy phòng học, đáp: "Lần này khác trước ạ."

Thầy Ngô nghiêng đầu nhìn anh.

Thầy nhớ trước đây lần đầu tiên đưa học trò này chủ động đến tìm mình là khi Lâm Du vừa lên trung học. Bé con được gia đình cưng chiều, lại phải gánh vác nhiều việc trong nhà. Người làm anh cố ý đến gửi lời trước, nói trong nhà không có yêu cầu gì với em ấy cả, đi học chỉ cần vui vẻ là được rồi.

Lúc đó thầy Ngô còn nghĩ, học sinh kiểu gì vậy không biết, người nhà chiều thành như thế. Sau đó mới phát hiện ra mình nghĩ nhiều rồi, Lâm Du hoàn toàn khác với dạng học sinh bị gia đình chiều hư mà mình nghĩ.

Lên lớp rất tự giác, chưa từng thoái thác việc cần làm.

Tính tình cũng ổn, thành tích thì không thuộc top, nhưng luôn duy trì ở mức khá tốt.

Ngoại hình cũng ổn, không phải dạng tuần tú tuổi thiếu niên, mà chỉ đơn thuần là trông rất ngoan ngoãn khiến người ta nhìn thấy thôi đã muốn tốt với cậu.

Mình mà có đứa con như thế chắc cũng không nỡ để nó không được vui.

Thầy Ngô gật đầu, "Biết em đang lo lắng gì rồi. Cứ yên tâm đi, thầy làm nghề này bao nhiêu năm rồi, có gì mà chưa từng thấy đâu. Thầy biết cách chu toàn. Thầy sẽ tìm hiểu rõ ràng chuyện của em Tưởng Thế Trạch ấy, rồi sau đó sẽ nói kỹ với em sau."

Văn Chu Nghiêu dạ một tiếng.

Trên thực tế thầy Ngô tin tưởng Văn Chu Nghiêu trăm phần trăm, nếu không đã không cho đổi chỗ ngay như thế rồi.

Với Tưởng Thế Trạch, cũng không thể nói thầy Ngô không thích hẳn, chỉ là thầy cứ có cảm giác hẳn ta không có thứ khí chất của một học sinh thật sự.

Ánh mắt quá già dặn, không có sự tôn trọng cơ bản với bạn đồng trang lứa. Lúc này, học sinh lục tục rời lớp học.

Thấy thầy chủ nhiệm đứng nói chuyện với Văn Chu Nghiêu trên hành lang, ai cũng nhìn sang bên này.

Lúc Lâm Du biết anh mình vẫn đang đứng bên ngoài, Tưởng Thế Trạch vừa cúi xuống nhặt bút rơi khỏi bàn.

Nhìn theo hướng mắt Lâm Du, hẳn cũng thấy Văn Chu Nghiêu bên ngoài, sự cay độc lóe lên trong mắt.

Hắn nhìn ra cửa sổ, nói với Lâm Du: "Lâm Du, quyết tâm của tớ tuyệt đối sẽ không thay đổi chút nào vì mấy chuyện nhỏ nhặt này."

"Bệnh thì đi khám bác sĩ, tôi không chữa được đâu." Lâm Du lạnh lùng đáp lại.

Tưởng Thế Trạch đã nắm chắc cậu không hề có ký ức kiếp trước, cho nên mới lộ liễu như thế.

Lâm Du vừa không muốn Tưởng Thế Trạch biết mình cũng có ký ức kiếp trước như hẳn, cũng không muốn thấy hẳn cứ tìm cách làm mình cảm động.

Cậu dứt khoát bước vòng qua hẳn ra khỏi lớp.

"Anh." Lâm Du ra khỏi cửa, thấy bóng lưng Văn Chu Nghiêu liền gọi.

Thầy Ngô và Văn Chu Nghiêu cùng xoay lại.

Văn Chu Nghiêu vẫy tay với Lâm Du gọi cậu qua.

Lâm Du bước tới, lên tiếng hỏi: "Sao anh còn ở đây? Không về lớp học à?"

Văn Chu Nghiêu: "Sắp đi ngay đây."

Anh choàng tay ôm vai Lâm Du kéo cậu tới cạnh mình, rồi nói với thầy Ngô: "Em ấy thích tự giải quyết, có vấn đề gì nhờ thầy Ngô thông báo giúp một tiếng."

Lâm Du lập tức quay đầu nhìn anh cậu, "Có đâu anh?"

Thầy Ngô cười nhìn hai người, gật đầu phối hợp, "Thầy có trách nhiệm với học sinh, chuyện này không cần phải dặn đâu."

Văn Chu Nghiêu liền nghiêng đầu nói với Lâm Du: "Nghe thầy chưa? Còn gặp chuyện như thế nữa thì tìm anh, hoặc là tìm thầy."

"Nghe thầy rồi ạ." Lâm Du trả lời hời hợt.

Văn Chu Nghiêu hơi siết tay, kéo Lâm Du về phía cầu thang, vừa đi vừa nói với thầy Ngô: "Em dặn nó vài câu."

Thầy Ngô phẩy tay, ý bảo đi mau mau giùm.

Với chuyện này, người làm thầy tuyệt đối sẽ không nhẹ gánh hơn người anh lớn như Văn Chu Nghiêu chút nào.

Mầm mống yêu sớm, xu hướng tính dục, bất kì thứ nào trong đó đều không phải chuyện nhỏ trước độ tuổi của bọn họ. Thầy Ngô tận tiến đến mấy thì trước mắt cũng chưa tìm được cơ hội thích hợp để nói chuyện với hai học sinh đương sự.

Bây giờ không phải lo bên phía Lâm Du nữa, thầy đỡ mệt hơn nhiều.

Thấy hai người khuất bóng cuối hành lang, thầy Ngô xua các học sinh tò mò đang hóng chuyện: "Nhìn gì mà nhìn? Đứa nào cần xả nước thì vào nhà vệ sinh, cần uống nước thì đi hứng nước, đừng có hóng nữa, sắp vào học rồi đó."

Một nữ sinh bạo dạn cười hỏi: "Thầy Ngô, Văn Chu Nghiêu là anh của Lâm

Du lớp mình thật ạ?"

"Định làm gì hả?" Thầy Ngô hỏi. "Đừng có hỏi han lung tung, mới tí tuổi đầu không chịu học hành tử tế suốt ngày hô to gọi nhỏ."

Bạn nữ lên tiếng hỏi thường ngày vốn cũng có quan hệ tốt với thầy Ngô.

Một nữ sinh khác cười nói: "Bọn em đâu có định làm gì. Tại Lâm Thuốc Lâm Hạo ở trường Nhị Trung kể bên dùng cái danh em trai của Văn Chu Nghiêu để chọc gài suốt ngày. Giờ lớp mình cũng có một em trai, lần sau đề đầu lại bên đó."

Thầy Ngô thật sự không hiểu nổi cách suy nghĩ của lũ trẻ bây giờ, nên đuổi luôn: "Đi đi đi, vào lớp học hết cho tôi! Tiết thể dục tới trống, đổi thành tự học."

Đáp lại là tiếng rên xiết rũ rượi.

Phía bên kia Văn Chu Nghiêu dẫn Lâm Du lên cầu thang của tầng cao nhất trong dãy phòng học, vì đang giờ nghỉ nên chỉ chỗ này mới vắng người. Tiếng ồn từ tầng dưới liên tục vọng vào tai, tiếng học sinh chạy bình bịch trên cầu thang vô cùng rõ ràng.

Lâm Du dừng lại ở khúc ngoặt theo Văn Chu Nghiêu.

Văn Chu Nghiêu quay lại tựa lưng vào tường, khoanh tay trước ngực, nhìn vào mắt cậu vài giây rồi hỏi cậu: "Lâm Du, nói thật cho anh biết, có phải em đã quen biết tên Tưởng Thế Trạch đó từ trước không?"

Sắc mặt anh rất nghiêm túc.

Lâm Du giật thót, nhìn vào mắt Văn Chu Nghiêu, "Sao anh hỏi vậy?"

Văn Chu Nghiêu: "Trực giác."

Trực giác của anh nhạy quá vậy, Lâm Du nghĩ.

"Không quen mà." Lâm Du đáp ngay. "Cậu ta mới chuyển đến thôi. Em cũng không biết cậu ta bị làm sao nữa, tự dưng bắt đầu theo đuổi em."

Văn Chu Nghiêu không đào sâu vấn đề này, như ngay từ đầu mục đích của anh cũng không nằm ở đây.

Văn Chu Nghiêu: "Thích con trai?"

Lâm Du không biết tại sao rõ ràng anh đã đoán được rồi mà còn phải xác định lại lần nữa.

Lâm Du gật đầu, thừa nhận: "Phải."

Lâm Du từng nghĩ tới rồi, vì chuyện của kiếp trước, kiếp này xu hướng tính dục sẽ là bí mật mà cậu giữ kín cả đời.

Nhưng từ sau giấc mơ đó, rồi Văn Chu Nghiêu lại nói với cậu bản thân anh đang chứng thực là Lâm Du biết sớm muộn gì cũng không giấu được anh mình.

Cho nên cậu thẳng thắn thừa nhận.

Cậu không biết lúc đó anh nói mình chưa xác định được xu hướng giới tính bản thân là thật hay chỉ để thăm dò cậu nữa.

Nhưng nói với Văn Chu Nghiêu việc này cũng chẳng tạo áp lực gì lên Lâm Du. Vì nếu xét độ tin tưởng, Văn Chu Nghiêu mang giá trị tuyệt đối trong lòng cậu.

Cậu không hề lo lắng người này sẽ xem thường mình vì lẽ đó, không lo anh nói với người khác, cũng không lo anh có xa lánh mình không.

Vì Lâm Du biết, anh sẽ không.

Quả nhiên đúng như dự tính, Văn Chu Nghiêu nghe Lâm Du chính miệng thừa nhận cậu thích con trai thì cũng chẳng phản ứng mạnh lắm.

Anh chỉ khựng lại vài giây rồi lắc đầu bảo: "Cậu ta không được."

Thích con trai cũng không sao, nhưng Tưởng Thế Trạch thì không được.

Lâm Du hỏi: "Tại sao ạ?"

"Đúng rồi, tại sao nhỉ?" Văn Chu Nghiêu nhướn mắt, hỏi ngược lại cậu bằng giọng đều đều.

Lâm Du gật đầu, "Vì cậu ta trông không giống người tốt."

Tự xem mình là người trưởng thành, ý mình biết được tương lai nên tự tung tự tác, Lâm Du không nói thẳng hẳn là tên biến thái là đã lịch sự lắm rồi.

Văn Chu Nghiêu xoa đầu cậu.

Anh hơi nheo mắt, sau khi suy nghĩ thì cuối cùng nói với Lâm Du là: "Đây không phải chuyện có thể thờ ơ được. Nếu chưa chuẩn bị để đối diện với nguy cơ khi công khai cho bạn bè và gia đình thì tạm thời phải giữ bí mật. Nếu cậu ta còn tìm em nữa thì cứ tới tìm anh. Thầy Ngô chủ nhiệm lớp em tính tình được lắm, không cần phải lo quá đâu. Nếu thầy ấy không giải quyết được thì còn có anh. Không được cái gì cũng làm theo ý mình đâu nhé, cũng đừng nghĩ sẽ tự mình giải quyết mọi chuyện, nhớ chưa?"

Lâm Du để yên cho anh nói nhiều một lần hiếm thấy, khi anh nói xong cậu mới bước tới một bước sát gần anh, ngửa đầu lên gọi nhỏ: "Anh."

Văn Chu Nghiêu cúi đầu: "Hửm."

"Anh chứng thực ra kết quả chưa?"

Văn Chu Nghiêu nhướn mày, "Em muốn làm gì?"

Lâm Du liếm nhẹ đôi môi bỗng dưng khô khốc, nhưng cậu kịp tỉnh táo lại ngay vào thời khắc cuối cùng để lắc đầu đáp: "Không có gì, tò mò thôi. Dù sao... Em cũng nói cho anh biết rồi mà, anh cũng phải nói thì mới công bằng."

Cậu biết rõ con đường này khó khăn đến dường nào, vừa nãy rút cuộc mình nghĩ gì mà lại...

Lâm Du đoán cách mình lấp liếm lúc đó hẳn trông chật vật lắm.

Nếu không Văn Chu Nghiêu đã không đột nhiên giữ cậu lại.

Lâm Du: "Anh?"

Bỗng nhiên cậu cảm thấy ánh mắt Văn Chu Nghiêu có gì đó rất khó nhận ra.

Câu kế tiếp anh nói lại càng khó đoán hơn.

Anh nói: "Lâm Du, tò mò thì cũng không sao, nhưng em phải biết, thông thường chân tướng luôn có cái giá của nó." Văn Chu Nghiêu thả Lâm Du ra, ngón tay lau nhẹ đuôi mắt cậu, nói tiếp: "Lúc này em không trả nổi cái giá ấy đâu, cho nên không biết tốt cho em nhất."

Mập mờ cả buổi, Lâm Du cũng biết Văn Chu Nghiêu thật lòng không muốn cho mình biết rồi.

Không nói thì thôi, Lâm Du cũng đâu nhất định muốn biết.

Quan trọng là cậu cảm thấy lời Văn Chu Nghiêu vừa nói cứ là lạ, làm cậu nơm nớp trong lòng.

Lâm Du có được chút thời gian rảnh thì đột nhiên chú ba tìm tới.

"Bạn chú thích hình nào?" Trong chái phòng phía đông, Lâm Du ngồi trên lan can gỗ của hành lang, xoay xoay con dao khắc trong tay.

Lâm Chính Quân vén ống quần ngồi chồm hỏm dưới mái hiên chẳng buồn giữ hình tượng, ngứa tay lật đổ chiếc chậu đầy nửa phần nước từ cơn mưa tối qua rồi nói: "Chẳng phải nhân vật quan trọng gì đâu, cháu cứ khắc đại gì đó, coi được là được."

Chú ba muốn khắc một con dấu, mài giữa bằng kỹ thuật truyền thống của nhà họ Lâm.

Yêu cầu về chữ trên đó cũng đơn giản.

Lâm Du nói: "Một con dấu thì không thành vấn đề. Chú ba, hai chữ "Hoàn Tông" trên dấu là tên bạn của chú à?"

Chú ba hờ hững ờ một tiếng rồi nói tiếp: "Là một người khá là quan trọng trước đây, nhưng vì vài nguyên nhân nên bọn chú..." Y nói đến đây thì ngừng lại rồi cười đổi đề tài: "Chú hứa tặng con dấu cho người ta từ lúc mới quen biết cơ, trên dấu khắc tên người đó. Lúc đó chú nói kỹ thuật điêu khắc của nhà họ Lâm có thể xưng là tuyệt đỉnh. Bé bi, cháu đừng làm chú mất mặt đó nha."

Lâm Du nhảy xuống khỏi lan can, bảo: "Mới tức thì còn nói là coi được là được mà? Nếu không yên tâm thì chú đi tìm bố cháu đi."

"Không đi." Lâm Chính Quân phũ tay rồi đứng lên, "Gần đây tối ngày ông anh cứ lải nhải bảo chú không chịu làm ăn đàng hoàng, chạm mặt thể nào cũng bị nói nữa cho mà xem."

Lâm Du: "Chú bớt dẫn Lâm Thuộc Lâm Hạo chạy lung tung khắp Kiến Kinh là bảo đảm bố cháu không nói gì được chú. Gần đây mấy đơn hàng chất đống lại, chú Phú làm không xuể, bố cháu tìm hai anh ấy mãi đấy."

Khi Lâm Chính Quân trở về vào ngày mừng thọ của bà cụ, trong nhà ai cũng thấy được tình trạng của y, mọi người đều vui mừng được thấy y sống thật sự thoải mái, thật sự vô tư vô lo như ngày xưa.

Nhưng tất cả đều nhận ra, y chỉ đang cố giả vờ vui vẻ.

Như có thứ gì rất nặng nề, vô cùng khó nói luôn đè nặng trong đáy lòng và giữa mày y không sao dỡ xuống được. Chỉ những khi vô ý mới để người nhà thấy được chút dấu vết.

Lâm Du lờ mờ đoán được không chừng con dấu này có liên quan đến tên

Hướng Nghị đó, nhưng mãi vẫn không hỏi ra miệng được.

Nhưng nếu đã hứa giúp thì dù chú ba định tặng ai cậu cũng sẽ dốc hết sức để làm.

Hôm Lâm Du khắc xong thành phẩm, vừa khéo chú ba không ra ngoài.

Lâm Du tìm thấy y trong sân chái phòng của bà cụ, y đang nằm trên chiếc ghế thư giãn ông cụ thường dùng khi còn sống nhàn nhã tắm nắng.

"Sao hôm nay chú không ra ngoài à?" Lâm Du bước tới hỏi.

Lâm Chính Quân ra hiệu vào phòng, bảo: "Ở nhà chơi với bà cụ."

"Chơi thế này đây ạ?" Lâm Du ngồi xổm xuống, tiện tay lấy con dấu đã khắc xong ra đưa y.

Rộng hai ngón tay, được khắc bằng kỹ thuật điêu khắc riêng biệt của nhà họ Lâm, thiết kế hình rồng cuộn, tỉ mỉ và tinh xảo.

Lâm Chính Quân đưa tay nhận, giơ ra nắng ngắm nghía một lúc rồi khen ngợi: "Huỳnh đàn, thứ tốt thế này đưa người đó cũng không uổng. Bé bi, tay nghề của cháu sắp vượt mặt bố cháu rồi đấy."

"Tạm được thôi ạ." Lâm Du cũng không khiêm tốn giả tạo mà làm gì, "Lúc luyện tập không khắc đến ngàn cái này thì cũng cỡ tám trăm."

Lâm Chính Quân cất đồ trong tay đi, ra hiệu bảo cậu ngồi xuống, trả lời câu cậu vừa hỏi: "Mấy hôm nay bà cụ cứ nhắc chuyện hồi xưa mãi, chú đoán chắc bà nhớ ông cháu rồi. Bảo là chơi với bà, nhưng chỉ cần biết người ở ngay bên cạnh là được. Mấy năm nay chú lòng bông nhiều quá, bây giờ nhìn bầu trời vuông vức của nhà họ Lâm cũng thấy sao mà đẹp thế."

Dương Hoài Ngọc bỏ biết bao nhiêu công sức nấu nướng suốt thời gian qua cũng không uổng phí. Lâm Du nhìn nửa mặt nghiêng của chú mình, cảm thấy đã khác xa đáng vẻ làm người ta phải giật mình ngay khi nhìn thấy vào tối hôm đó.

"Người đó... Cái người đã gặp hôm cháu và anh cả tìm thấy chú ấy, hẳn là người thế nào vậy?" Lâm Du hỏi.

Lâm Chính Quân nhìn cậu rồi quay đầu lại, bảo: "Chú còn tưởng cháu sẽ nhịn được lâu lắm chứ?" Sau đó ngẫm nghĩ rồi nói: "Một... người tốt nhỉ." Lâm Du khó mà phán đoán được ẩn ý trong định nghĩa này.

Cậu chỉ cảm thấy chú ba như thế này khiến người ta khó chịu quá thôi.

Như y đã lặng im kinh qua sóng to gió lớn đá nước hiểm trở, cuối cùng chỉ còn lại một câu hẳn là người tốt khi sóng yên bể lặng.

Điều ấy đã đánh thức rất nhiều bộ phận đen tối sâu trong quá khứ của cậu.

Vì cậu biết, tất cả bình thản an nhiên ấy, ngày trước ắt hẳn đã trải qua sự vùng vẫy đau đớn khó lòng tưởng tượng.

Lâm Chính Quân đổi đề tài: "Đừng nói chuyện chú nữa, nói về cháu đi."

"Cháu?" Lâm Du vẫn chưa theo kịp tốc độ bẻ lái của y, cậu hỏi: "Cháu thì sao ạ?"

Lâm Chính Quân: "Nghe nói trong trường có người theo đuổi cháu, sao rồi?"

Lâm Du không muốn nhắc tới Tưởng Thế Trạch chút nào.

Cậu thuận miệng đáp: "Chẳng sao hết, bị anh cháu nhờ giáo viên giải quyết rồi, mấy hôm nay không thấy đến trường."

Lâm Chính Quân nhìn cậu bằng ánh mắt rất lạ.

"Cháu với anh cháu..."

"Sao ạ?"

"Bé bị, mấy đứa còn nhỏ lắm."

Mới tí tuổi đầu mà đã lờ lợ thói cái gì cũng về mách... anh ra rồi.

Mấy chuyện khác thì sáng suốt thế, mà sao đến lượt bản thân bị gò vào khuôn phép rằm rắp thì chẳng ý thức được chút nào hết vậy?

Chương 28

Lần Lâm Du chính thức đối mặt với Hương Nghị là ở trên con đường nhỏ ở cổng sau nhà họ Lâm. Trong tiết cuối đông, chiều nào chiếc xe con đen tuyền kia cũng đậu lại dưới hàng cây ngô đồng.

Người đàn ông đó khoác một chiếc áo choàng đen dài ngoài bộ tây trang, không nói gì, chỉ lẳng lặng chờ đó, mãi đến đêm khuya vắng lặng mới rời đi.

"Chú định thế này đến bao giờ?" Buổi chiều, một mình Lâm Du đeo cặp sách bước tới, đứng cạnh chiếc xe nhìn hẩn hởi.

Nếu nhìn thẳng thì tướng mạo Hương Nghị thuộc dạng thư sinh, ngũ quan không sắc bén, chỉ có vẻ thờ ơ, hơi lạnh lùng. Hẩn ngẩng lên nhìn Lâm Du, hỏi: "Chú cháu bảo cháu đến à?"

Giọng khàn đặc, mệt mỏi thấy rõ.

Lâm Du chú ý thấy con dấu hẩn cầm trong tay, cậu liếc mắt đi, chần chừ chốc lát rồi lắc đầu, "Không phải, chú ấy không biết tôi ra tìm chú đâu."

"Lâm Du." Người đó gọi chính xác tên cậu rồi nói: "Cháu nhìn thật sự không giống học sinh cấp hai chút nào. Trước đây y vẫn hay nói trong nhà có một thiên tài bé xíu siêu cứng trưởng thành sớm lại có tài năng ngút trời, bây giờ thấy cháu thì chú tin rồi. Trước đây cháu dám vào biệt thự cướp người, chú đã biết cháu cũng không thua gì anh Văn Chu Nghiêu của cháu mà, cũng bắt chấp để bao che người mình y hệt."

Lâm Du vừa nghe tới đó là bị lạc hướng, nheo mắt, "Chú từng gặp anh tôi à?"

"Cái đó thì không." Hương Nghị nói: "Có người tìm tòi tường tận gốc gác của

chú rồi, cháu nghĩ chú sẽ không điều tra à? Người nhà họ Văn quả thật có sự sáng suốt và gan dạ hơn người. Nhưng Văn Viễn Sơn mất sớm, nhà họ Văn ở Tây Xuyên phải thu mình kín kẽ, ở Kiến Kinh chỉ còn một mình Văn Chu Nghiêu, trước mắt cũng khó nên nghiệp lớn. Nhưng làm được đến mức ấy cũng đủ chứng minh nó không đơn giản rồi."

Gia cảnh Hương Nghị không tầm thường, tìm hiểu được những chuyện có cũng bình thường.

Trước mặt người này Lâm Du thật sự chẳng che giấu được gì.

Lâm Du: "Rốt cuộc chú muốn nói gì?"

"Chú từng thấy cháu rồi." Hương Nghị đổi đề tài, nói: "Chú ba cháu từng cho chú xem ảnh hồi bé của cháu, nếu không cháu nghĩ tối hôm ấy cháu vào được dễ thế à?"

Tối đây thì Lâm Du hơi ngạc nhiên, hẳn từng xem cả ảnh hồi bé của cậu, chứng tỏ mối quan hệ trước đây của hắn và chú ba sâu đậm hơn cậu tưởng tượng nhiều.

Ít nhất, là người mà chú ba từng vô cùng tin tưởng.

Nhưng do tình trạng của chú ba trong lần gặp đầu, ấn tượng của Lâm Du về người này thật sự không thể tốt lên được.

Lâm Du kéo kéo dây đeo cặp trên vai, nói: "Tôi không quan tâm chuyện quá khứ của hai người như thế nào, nhưng nếu hiện tại chú đã không gặp được chú tôi, thì tức là chú ba không muốn gặp chú. Chú không muốn biết hậu quả khi bà nội với các chú của tôi biết đến sự tồn tại của chú đâu, đừng có đến nữa."

Dù Lâm Du có tâm trí của người trưởng thành, nhưng cậu biết chú ba không muốn người trong nhà nhúng tay vào chuyện này.

Cậu giấu tất cả mọi người để đến đây, không vì gì khác, chỉ vì cậu biết một khi thân phận của kẻ này bị vạch ra trước mặt mọi người nhất định sẽ dậy

sóng.

Hương Nghị sững sốt nhìn cậu một chốc rồi nói: "Có đôi lúc cháu thật sự rất giống chú ba cháu, chẳng khác sao y thích cháu thế."

Lâm Du: "Chú nói đúng rồi, không chỉ tôi, tất cả người nhà họ Lâm đều thế cả, cho nên tốt nhất chú thức thời tránh xa một chút."

Hương Nghị im lặng, một lúc sau mới nói: "Lâm Du, tuy có thể cháu sẽ khó mà hiểu được, nhưng sẽ không ai mong mỗi y sống yên lành hơn chú đâu." Hương Nghị đứng lên từ chiếc xe, đối diện với Lâm Du, giơ con dấu trong tay lên, nói rất nghiêm túc: "Về nói với y, kết thúc như thế đối với chú không có hiệu lực. Chú không nhắm vào bất kỳ người nào trong nhà họ Lâm hết, chú chỉ muốn y thôi."

Nói những lời này với thế hệ con cháu thật sự rất không phù hợp.

Nhưng cách Hương Nghị nhận định Lâm Du rất khác.

Hắn từng điều tra nhà họ Lâm, biết tuy ngành nghề của Lâm Chính Quân trên căn bản không hề dính líu gì đến nhà họ Lâm, nhưng luôn che chở Lâm Du không chỉ vì tính cách cậu ngoan ngoãn đáng yêu, mà cũng vì đây là cậu chủ tương lai sẽ kế thừa sản nghiệp từ ông cha nhà họ Lâm. Sự tồn tại của cậu đại diện cho sự ổn định và tương lai của gia tộc.

Trọng điểm là, biểu hiện từ đầu đến cuối của Lâm Du đều chứng minh cậu biết quan hệ thật sự của mình và Lâm Tam Nhi.

Không phải bạn bè, không phải đối tác làm ăn, càng không phải cấp trên cấp dưới vớ vẩn gì đó.

Nếu là ngày xưa, gặp người mà thái độ trái ngược hoàn toàn với tuổi tác như cậu không chừng hẳn sẽ có hứng thú nghiên cứu, để đào cho ra nguyên do trực tiếp tạo thành ánh mắt sắc bén khi còn quá trẻ của cậu.

Nhưng lúc ấy hắn chỉ cảm thấy, Lâm Du họ Lâm, là người nhà họ Lâm mà.

Là trung tâm của mảnh thịt mềm yếu nhất, không thể chạm vào mang tên người nhà trong đáy lòng Lâm Tam Nhi. Hương Nghị cảm thấy nhẹ nhõm lạ thường, trước vạn ngàn vực sâu ngăn cách giữa hai người, giờ hẳn có được cơ hội thở lấy hơi nhờ công "người biết chuyện" ngoài ý muốn trước mặt này đây. Nếu không hẳn thật sự không biết mình có làm người đó tổn thương sâu sắc hơn nữa không.

"Lâm Du." Đột nhiên có tiếng gọi sau lưng hai người.

Lâm Du quay lại thì thấy Văn Chu Nghiêu đang sai chân bước đến.

"Anh?" Lâm Du hỏi: "Sao hôm nay anh về sớm thế?"

Văn Chu Nghiêu không trả lời cậu, từ đầu đến cuối mắt anh chỉ nhìn chăm chăm vào Hương Nghị phía đối diện. Anh bước tới, đưa tay kéo Lâm Du giấu ra sau lưng mình, nhìn thẳng vào hẳn nói: "Có chuyện gì chú có thể nói với tôi, không cần tìm đến em ấy."

Hương Nghị nhìn nhìn Văn Chu Nghiêu rồi Lâm Du đang im lặng, đột nhiên nở nụ cười sáng tỏ.

Cuối cùng hẳn ghim mắt trên người Văn Chu Nghiêu, lên tiếng: "Hình như đúng là tìm cháu hữu dụng hơn tìm thằng bé."

Lâm Du vừa định nói gì thì bị Văn Chu Nghiêu đưa mắt ra hiệu ngừng.

Anh bước tới một bước rồi nói: "Chú Hương, ngành đóng tàu của nhà họ Hương trải rộng khắp nội địa lẫn hải ngoại, nếu chú đã có đủ khả năng để dễ dàng thao túng người khác thì không cần phải chạy vào địa bàn của nhà họ Lâm vào vai sậu thăm trước mặt một thiếu niên mười mấy tuổi mà làm gì. Trước đây trong nhà họ Lâm đã có một người mềm lòng nhất thời sẩy chân trong tay chú, chú hà tất phải bầu chặt không buông? Hay là, chú cảm thấy một người suýt chút chết trên biển không về được vì bố chú, rồi lại thập tử nhất sinh vì vị hôn thê của chú, nên một lòng một dạ với chú mới đúng?"

Sắc mặt của Lâm Du và Hương Nghị cùng ngó ra.

"Tôi biết nhiều hơn chú tưởng tượng nhiều lắm." Văn Chu Nghiêu nói: "Tuy tôi không mang họ Lâm, nhưng tôi biết tính tình người nhà họ Lâm đều cứng cỏi vô cùng. Nếu chú hiểu chú ấy đủ tường tận thì hẳn sẽ biết rõ, tất cả sự ép buộc đều sẽ có một ngày vật cực tất phản. Người nhà họ Lâm sẽ không khuất phục trước lao tù. Chú nghĩ là tốt cho người ta, trên thực tế chú cũng chẳng khác gì những kẻ muốn lấy mạng người đó."

Mặt Hướng Nghị tái đi, siết chặt thú trong tay.

Đương nhiên hẳn biết, làm sao mà hẳn không biết cơ chứ.

Khi Lâm Tam Nhi muốn đi, bắt đầu từ ngày hẳn quyết tâm nhốt y trong biệt thự, hẳn đã cách phát điên đúng một bước nữa thôi.

Toàn bộ ký ức từ ngày quen biết cho đến bước đường hôm nay vẫn rành rành trước mắt.

Con người Lâm Tam Nhi, kiêu ngạo, ngang bướng, bất chấp mà bạo dạn.

Y như chim ưng trên bầu trời, có cả thế giới rộng lớn để vẫy vùng, khác hoàn toàn với cuộc đời được sắp xếp và suy tính trước từng bước một của Hướng Nghị.

Hắn cố ý tiếp cận, rồi vô thức bị hấp dẫn.

Hắn dùng hết mọi thủ đoạn giữ y lại, trăm phương ngàn kế xâm lược chiếm hữu.

Bỏ ra rất nhiều ngày tháng để từ từ khiến y quen và chấp nhận.

Hắn đã thành công.

Tình yêu của Lâm Tam Nhi cũng như con người y vậy, đã quyết định là sẽ cho đi tất cả, không chừa đường lui cho bản thân.

Hai người quen biết nhiều năm, từ khi xác định quan hệ cho đến nay, yêu cầu duy nhất của Lâm Tam Nhi là không được để người nhà mình biết.

Đúng là không ai trong nhà họ Lâm biết cả, vì hắn, thậm chí y đã không về nhà trong rất nhiều năm.
Nhưng nhà họ Hương lại biết.

Khi cha hắn bố trí khiến y suýt bỏ mạng giữa biển khơi, y không nói chia tay. Ngày đầu tiên lên bờ bị bắt cóc, bị tra tấn không nói chia tay. Nằm trong bệnh viện, gãy trơ xương cũng không nói chia tay.

Ngày y thật sự nói chia tay là ngày hắn đính hôn.

Hương Nghị ra ngoài hô mưa gọi gió, cũng từng tự cho rằng mình có thể khống chế tất cả.

Cho đến hôm ấy, hắn nhìn thấy y mặc bộ quần áo bệnh viện phát phơ, bình thần xuất hiện trong tiệc đính hôn của mình, lồng ngực hắn như đột nhiên bị xuyên thủng, gió lùa qua, kêu vun vút.

Toàn bộ kế hoạch đều sụp đổ, hắn xé bỏ tất cả mặt nạ, bất chấp tất cả để nhốt y lại.

Vì từ giây phút nhìn thấy ánh mắt đó hắn đã biết, một khi buông tay, người này tuyệt đối không quay đầu.

Hắn không thể tiếp tục đánh cược nữa, dù cái giá phải trả có là gì.
Hương Nghị nhìn sâu vào Văn Chu Nghiêu và Lâm Du.

Hắn nhắm mắt, rồi nói: "Tuy chú và y đều không ngờ người đầu tiên trong nhà họ Lâm biết lại là hai đứa. Nhưng điều y quan tâm nhất cả đời này là nhà họ Lâm, thời gian này làm phiền hai đứa chăm sóc y thay chú."

Lâm Du mới thu được những tin tức mình chưa từng nghe nhưng khiến cậu bàng hoàng giật mình từ anh cậu.

Con tim lạnh buốt, đương nhiên giọng cũng lạnh tanh, cậu nói: "Chú lấy tư cách gì để nhờ vả bọn tôi? Người nhà ít nhất sẽ không khiến chú ấy gặp

nguy hiểm tính mạng, chăm sóc thì cũng chẳng cần chú lên tiếng dặn dò đâu."

Hương Nghị không nói gì, hần nhìn Văn Chu Nghiêu.

Rồi nói: "Chuyện phía nhà họ Hương chú sẽ xử lý sạch sẽ trước, làm ơn."

Nói rồi hần quay người lên xe.

Lâm Du chờ cho đến khi đuôi xe biến mất khỏi góc đường mới chầm chậm làm dịu tâm trạng phập phồng không yên của mình. Cậu quay đầu nhìn Văn Chu Nghiêu đứng cạnh, hỏi anh: "Những chuyện vừa rồi, sao anh biết được?"

"Tự chú ba từng nhắc tới." Văn Chu Nghiêu vuốt vuốt lọn tóc trên đỉnh đầu cậu, "Đa phần nhờ phía chú Sở tra ra."

Lâm Du hít sâu sững sốt.

Trước đây bà cụ hay lo chú ba ra biển không an toàn, thật ra phần nhiều là vì nguy hiểm đến từ nghề nghiệp và hoàn cảnh. Nhưng bị người khác hãm hại nghĩa là gì? Nghĩa là mưu sát.

Còn bắt cóc, làm nhục, nằm viện nhiều ngày, biết tin người yêu đính hôn sau lưng mình giữa lúc cơ thể đang phải chịu thương tổn nặng nề, cả rời đi cũng không thể làm theo ý mình.

Trước đây Lâm Du cảm thấy bị phản bội là thứ đau khổ nhất, bây giờ lại thấy, có lúc lòng nguội như tro cũng không có nghĩa là không còn yêu nữa.

Mà là bản thân tình yêu đó khiến cho song phương tổn thương.

Văn Chu Nghiêu vòng tay sau cổ Lâm Du kéo cậu tới trước ngực mình, lên tiếng: "Được rồi, tuy chú ba không nói ra mọi chuyện, nhưng nếu chú ấy đã không ngại bị nhắc đến thì chứng minh rằng tất cả đã là quá khứ. Chúng ta phải nhìn về phía trước."

"Em biết." Giọng Lâm Du ồm ồm trước ngực anh, cậu khẽ thở dài, "Chỉ là em khó chịu vì bao nhiêu năm của chú ấy."

Giờ Lâm Du đã hiểu tại sao khi cậu công khai, người duy nhất trong nhà hiểu cậu là chú ba.

Y cho cậu sự ủng hộ, nói cho cậu biết sự gian nan của con đường này không chỉ một lần. Cuối cùng Lâm Du vẫn đi vào ngõ cụt. Trở lại lần nữa, cậu nhận ra quanh bản thân chú mình cũng đầy những vũng bùn và nguy hiểm ngặt nghèo.

Chuyện này hoàn toàn khác với sự biến chất tình cảm thuần túy phía Lâm Du, mà là thứ sóng ngầm mãnh liệt trong từng câu từng chữ. Lâm Du thật không dám nghĩ xem y đã đi qua con đường này như thế nào.

"Ừm." Văn Chu Nghiêu đưa mắt về phía Hương Nghị rời đi, nói: "Rồi sẽ qua đi hoàn toàn thôi."

Lâm Du gật đầu.

Một lúc sau cậu lại sực nhớ ra, cố nhin vị chát trong cổ họng, ngửa đầu hỏi anh: "Sao anh biết em ở đây?"

Văn Chu Nghiêu ra hiệu chỉ sau lưng.

Lâm Du nhìn theo hướng anh chỉ.

Rồi cậu thấy chú ba mình khoanh tay đứng kế cây cột gỗ tròn của cổng sau.

Lâm Chính Quân gọi to: "Làm gì kia? Ôm ôm ập ập!"

Lâm Du đi tới đứng trước mặt y, môi mấp máy, nhưng cuối cùng chẳng nói ra được câu nào.

"Ồ, chợt dạ à?" Lâm Chính Quân nhăn nhó.

Lâm Du nhìn y, lắc đầu chậm chậm, nói: "Cháu không chột dạ, cháu quang minh chính đại mà, chỉ là cháu cảm thấy... Hôm nay chú đẹp trai ghê!"

Đang độ đẹp tươi, tháng năm còn dài.
Cậu dừng lại đột ngột ở tuổi hai mươi sáu còn có thể quay lại từ đầu, đời này có gì mà không qua đi đâu.

"Đâu phải mỗi hôm nay." Lâm Chính Quân khoác vai Lâm Du ngả ngón rồi đột nhiên hỏi: "Vậy cháu nói thật đi, chú hay anh cháu đẹp trai hơn?"

Lâm Du liếc mắt nhìn y, "Anh cháu."

Chương 29

Lâm Du nắm được đại khái vướng mắc giữa chú ba và Hương Nghị trong những năm qua. Cậu có thể hiểu được khi bản thân chú ba vẫn còn rất trẻ tuổi, gặp được Hương Nghị cũng đang độ hăm hở nhiệt huyết, động lòng dường như là chuyện nằm trong dự đoán.

Trong thời đại ấy, tình yêu đồng giới bị nhận định là bất bình thường, cũng không được chấp nhận.

Lâm Du có thể cảm nhận được những gian nan mà y đã trải qua, cũng hiểu tại sao chú ba khó lòng nói ra với người nhà.

Đương nhiên Lâm Du chọn cách che giấu giúp.

Tình hình nhà họ Hương rất phức tạp, những tổn thương trong quá khứ suýt chút khiến y không quay về được. Lâm Du không muốn y tiếp tục lún vào nữa. Cũng không muốn ngày nào bà cụ cũng phải phập phồng lo sợ. Thậm chí đến ngày nào đó sẽ trở thành sự tiếc nuối không thể vãn hồi.

Cậu và Văn Chu Nghiêu trở thành hai người biết chuyện duy nhị trong nhà họ Lâm, ngoại trừ bản thân chú ba.

May mà Hương Nghị không đến nữa.

Cũng không thấy Tưởng Thế Trạch xuất hiện trong trường suốt một quãng thời gian dài. Nhưng giờ tất cả mọi người đều biết Văn Chu Nghiêu lớp mười hai là anh của Lâm Du rồi.

Mấy lần Lâm Du thấy phong thư màu hồng phấn xuất hiện trong ngăn bàn, rồi thấy mấy chữ nhờ gửi giúp ghi bên cạnh, đều thấy đau đầu chết được.

"Ai bảo cậu có ông anh đứng nhất trường lại mà còn đẹp trai làm gì." Hôm nay là một lần hiếm hoi Trương Gia Duệ hẹn được cả cậu và Lưu Thái Vân cùng lúc. Để hấp dẫn sự chú ý của đối phương, cậu chàng nói nhiều hơn hẳn.

Lâm Du xách quai cặp, mặt không cảm xúc, "Tớ chỉ cảm thấy quãng tâm lòng của con gái nhà người ta vào thùng rác thì vô nhân tính quá thôi."

"Vậy cậu có thể chọn cách đưa cho anh cậu mà." Trương Gia Duệ nói.

Lâm Du: "Thôi, nếu phải lựa chọn đối mặt với anh tớ hay các nữ sinh này, tớ còn tỉnh táo lắm."

Trương Gia Duệ đảo mắt, "Cứ nói thẳng ra cậu sợ anh là được mà."

Lưu Thái Vân tò mò, "Cậu sợ anh cậu hả?"

"Không phải sợ." Lâm Du không biết nói sao, "Chỉ không muốn chọc anh ấy thôi."

Bản năng cậu cảm thấy sau khi phát hiện ra bản thân có h4m muốn tình dục với anh mình, đồng thời còn cho anh biết xu hướng tính dục của mình, hành vi chuyển hộ thư tình con gái gửi cho anh cực kỳ khốn khiếp. Hơn nữa chắc anh cũng sẽ không vui vẻ gì với cậu đâu.

Ba bọn họ giờ cũng hiếm khi tụ họp đông đủ, nên rủ nhau đến một hàng ăn vặt gần trường tiểu học trước đây.

Trên đường còn gặp nhóm bạn gái của Lưu Thái Vân.

Một cô bé xinh xắn ngoan ngoãn như Lưu Thái Vân, tuy tính cách không hòa đồng lắm, nhưng mấy năm gần đây cũng đỡ hơn nhiều rồi, tính tình bạn bè cô bé đều không tệ.

Đã gặp rồi tìm gộp lại thành đoàn cùng đi thôi.

Trong xương tủy Lâm Du vẫn là một anh chàng ga-lăng, mọi hành vi cử chỉ đều giữ quy tắc ưu tiên cho nữ giới. Suốt buổi luôn nhường nhịn, đặt yêu cầu của bọn họ lên hàng đầu.

Cho đến tận lúc dùng cơm xong, cả quá trình đều vô cùng suôn sẻ.

Khi đó đã là hơn bảy giờ tối rồi.

Lúc ra ngoài đột nhiên một nữ sinh đề xuất đi hát karaoke. Nói là họ hàng nhà mình mở quán ngay trung tâm, là người quen cả nên không bị hạn chế tuổi tác. Lập tức được hưởng ứng nhiệt liệt.

"Tớ không đi đâu." Lâm Du nói, "Giờ giới nghiêm của tớ là tám giờ, phải về nhà."

"Quao." Một nữ sinh xuyt xoa, "Không phải chứ, con trai các cậu mà cũng bị gia đình đặt giờ giới nghiêm à."

Trương Gia Duệ thấy cậu định về đương nhiên là đi theo ngay, lập tức khoác vai cậu cười nói: "Lâm Du của bọn tớ là con nhà danh gia vọng tộc, gia đình nghiêm lắm. Quan trọng là..." Nói tới đây Trương Gia Duệ cố ý dài giọng ra, "Nhà có ông anh, cực kỳ nghiêm khắc."

Nữ sinh ấy tên Trương Bội Ni, lúc ăn cơm ngồi ngay cạnh Lâm Du, giờ đang nhìn cậu chăm chú, nói chuyện bằng giọng nũng nịu. Quả thật đã khiến Lâm Du tiến thoái lưỡng nan.

Vốn dĩ Trương Gia Duệ thấy sao cũng được, nghe nói vậy rồi nhìn sang Lưu Thái Vân đang đứng giữa nhóm bạn gái, lập tức mềm lòng.

Cậu chàng nói với Lâm Du: "Hay là đi với các cậu ấy đi, dù sao cậu cũng ít khi ra ngoài chơi, xem như trải nghiệm vậy."
Lâm Du liếc cậu chàng.

Trương Gia Duệ: "Hơn nữa gần đây khối mười hai học thêm nhiều vậy, chưa tới mười một mười hai là chưa xong đâu. Bọn mình về trước giờ đó là được rồi."

"Không phải tớ sợ anh tớ." Lâm Du cạ lời.

Anh cậu đâu có bị rối loạn nhân cách hoang tưởng, càng không hạn chế sự tự do và xã giao của cậu.

Chỉ là cậu thật sự không quen như thế.

Bao nhiêu năm qua cuộc sống của cậu cơ bản là không dính líu gì đến giải trí.

Kiếp trước uống rượu xã giao quá nhiều, cậu căm ghét sâu sắc những nơi như KTV. Cậu cũng có sở thích và mục tiêu hoàn toàn khác với các bạn học đang tuổi ăn tuổi chơi này.

Lâm Du ngẫm nghĩ rồi vẫn thỏa hiệp, bảo: "Đi thôi."

Đúng là nhà họ Lâm có luật giới nghiêm, nhưng chưa từng áp dụng với Lâm Du.

Hình như cậu thích ở trong nhà quá mức thật, ngày nào cũng đi về giữa hai chỗ, cuộc sống quy luật như người tu khổ hạnh.
Đương nhiên bản thân cậu không thấy thế, nhưng người nhà thì thấy vậy.

Cả Dương Hoài Ngọc cũng thường lải nhải bảo cậu giao tiếp với bạn bè cùng trang lứa nhiều chút, rảnh rồi thì ra ngoài đi đây đó chơi. Người nhà mà biết cậu đi hát karaoke với bạn học không chừng còn vui vẻ ăn mừng.

Điểm đến cách nơi bọn họ ăn cơm không xa. Cả nhóm bàn bạc rồi quyết định đi bộ đến đó.

Các nữ sinh ríu rít bắt cặp nói chuyện rôm rả, Trương Gia Duệ thì bận rộn quan tâm chăm sóc.

Lâm Du đi sau cùng bọc hậu.

Các cô bé nói tới gì đó rồi tự dưng che miệng cười trộm.

Sau đó nữ sinh tên Trương Bội Ni kia bước chậm tụt sau những người khác để sóng vai với Lâm Du rất tự nhiên. Lâm Du đang bận suy nghĩ trong đầu. Cậu nhớ lại mấy hôm trước chú ba nói sẽ ra ngoài một chuyến. Bảo là có người đào được một lô hàng ở Tây Bắc, y phải chạy đến đó kiểm định thật giả.

Lâm Du biết sức khỏe y khá lên là thể nào cũng không ngồi yên được, nhưng nhất thời cũng không nghĩ ra được lý do gì để giữ y lại.

Hơn nữa thời điểm này ra ngoài một chuyến cũng tốt.

Cậu đang tập trung suy nghĩ, không chú ý nghe lời người bên cạnh đang nói, chỉ loáng thoáng nghe thấy tiếng nói.

Cậu hoàn hồn lại, áy náy nói: "Xin lỗi, cậu mới nói gì vậy?"

Trương Bội Ni cúi đầu hỏi lại lần nữa: "Tớ nói cậu theo đám con gái bọn tớ này giờ, có thấy chán, thấy bọn tớ ồn ào quá không?"

Lâm Du lập tức cười cười, "Không đâu, não nhiệt mà. Hơn nữa con gái hoạt bát một chút mới tốt."

Lâm Du không chú ý thấy cô bé đi cạnh hơi sững sốt rồi hai gò má đỏ dần lên.

Trên mặt tình cảm, không thể gọi cậu là một người tinh ý được. Hơn nữa cậu làm rõ xu hướng tính dục của mình từ lâu, càng không hay nghĩ về

hướng đó. Sự tôn trọng đối với phụ nữ của cậu đến từ nền giáo dục được nhận từ nhỏ, là sự dạy dỗ đã khắc sâu vào xương cốt.

Lâm Du bây giờ đã là một cậu thiếu niên, rất khác với cậu khi ở nhà.

Cao cao gầy gầy, ngoại hình đẹp, cư xử nhã nhặn, lịch thiệp đường hoàng.

Chỉ là bản thân cậu không nhận ra, nếu so với anh cậu, trên thực tế chỉ cần cậu muốn thì cũng thua kém gì đâu.

Lâm Du tán gẫu với cô bé kia vài câu. Vốn cũng chẳng nghĩ nhiều thế, nhưng sau đó Trương Gia Duệ nháy mắt nhướng mày chạy tới cạnh cậu, cậu mới nhận ra có gì đó là lạ trong muện màng.

"Nói nghe thử, thấy sao?" Trương Gia Duệ thì thầm hỏi cậu.

Lâm Du nhíu mày.

"Thấy cái gì sao?"

Trương Gia Duệ: "Đang hỏi cậu thấy Trương Bội Ni vừa nãy sao đó. Tớ nói rõ trước, Thái Vân bảo tớ hỏi hộ. Mà tớ cũng vừa mới biết, hôm nay không phải tình cờ gặp đâu, bọn họ canh bắt cậu đó. Cô nàng đó để ý cậu lâu lắm rồi."

Lâm Du: "..."

Cậu mấp máy môi, không ngờ lại chẳng biết phải nói gì.

Gặp quá nhiều nữ sinh tiếp cận mình chỉ để hỏi thăm về Văn Chu Nghiêu, đột ngột phát hiện có người xem mình là mục tiêu, cậu cũng không biết phải phản ứng thế nào nữa.

Một lúc sau, Lâm Du mới miễn cưỡng trả lời: "Thấy không có gì."

"Không có gì là sao." Trương Gia Duệ đả nhệ vào cậu, Nhất định phải thấy gì đó chứ. Nếu không làm sao tớ nói chuyện thêm với Thái Vân đây."

Lâm Du mắng cậu chàng: "Có tình yêu mắt tình người."

Cuối cùng Trương Gia Duệ cũng đành hoàng tử tế lại chút, cậu chàng nói rất nghiêm túc: "Tớ thấy cậu có thể suy xét mà. Trương Bội Ni trông cũng xinh. Mà cậu cứ ôm đồng gỗ chết đó tới ngày thì làm được gì, yêu đương tí cũng đâu sao."

Lâm Du cáu lên, "Con gái nhà người ta mới bao lớn, còn phải học hành, yêu sớm khác gì hại người ta. Mà tớ cũng không có cảm giác gì với cô ấy." Trương Gia Duệ gãi đầu, "Cậu đừng nghiêm túc thế, nói cứ như tớ phạm tội ác tà trời gì vậy. Vậy cậu nói xem, cậu thích dạng nào, anh em để ý giúp cho."

"Tớ không muốn yêu đương." Lâm Du nói.

Cậu không nói thẳng với Trương Gia Duệ mình vốn chẳng hề thích con gái. Dù sao thì với lứa tuổi của bọn họ, chuyện đó chấn động biết chừng nào. Hơn nữa không phải ai cũng có thể chấp nhận chuyện mình có một người bạn đồng tính.

Nếu đã không định tìm bạn gái thì nói hay không cũng chẳng khác gì.

Trương Gia Duệ đưng chướng ngại vật dội lại, "Được rồi, hôm nào cậu nghĩ thông nhớ phải nói cho tớ biết đó."

"Ừ, chắc chắn sẽ cho cậu biết." Lâm Du hứa.

Trong bầu không khí ngượng ngập đó, nhóm Lâm Du đến KTV ở trung tâm.

Thời kỳ này đang là lúc ngành giải trí đi đến đỉnh cao ở các thành thị, không ít ông chủ lớn muốn được chia phần miếng bánh béo bở này. Náo nhiệt thật đấy, nhưng hỗn loạn cũng không phải giả.

May mà chỗ bọn họ đi cũng tương đối chính quy. Cái vị "người nhà" mở quán ấy thật ra cũng chỉ là một giám đốc nhỏ, dẫn cả bọn vào phòng riêng xong là ra ngoài làm việc của mình.

Một đám học sinh đâu có suy nghĩ nhiều thế, vào trong là bắt đầu rồ lên.

Lâm Du ngồi ra góc sofa.

Vài ba phút sau là Trương Bội Ni bị các nữ sinh khác cố ý đẩy đến ngồi cạnh Lâm Du.

Lâm Du thấy cô bé xấu hổ thật liền rót một ly nước ngọt đặt trước mặt cô, "Cậu uống gì đi."

"Cảm ơn." Cô bé cười cười, khẽ đáp.

Một lúc sau cô bé chủ động nói: "Các cậu ấy thích la hét vậy đó. Tớ nghe Thái Vân nói rồi, thật ngại quá, làm cậu phải bận tâm."

"Không đâu." Lâm Du an ủi, rồi tự trêu bản thân: "Tớ nên cảm ơn cậu mới đúng. Nếu cậu thật sự hiểu tớ thì chắc sẽ không thích tớ đâu."

"Không đời nào." Cô nàng vội phản bác, nhận ra tiếng mình hơi lớn liền hạ giọng xuống, "Tớ thấy cậu tốt lắm."

Lâm Du chưa từng được một nữ sinh bày tỏ tình cảm thẳng thắn thế bao giờ, cậu sững ra mấy giây mới cười cười đáp: "Cảm ơn nhé."

Chẳng hề hay biết cái cách từ chối trong sáng, nhận ý tốt cũng tự nhiên vô tư đó sẽ khiến tim con gái nhà người ta đập như nổi trống.

Lâm Du không giỏi mắng ca hát. Bọn họ cũng không hát lâu, nhưng đã phối hợp chơi mấy trò con gái thích chung với cả nhóm.

Toàn là trò trước đây cậu đã chơi phát ngán.

Một nữ sinh thấy cậu chưa thua lần nào thì bướng lên, nói với Trương Gia Duệ: "Cậu còn nói Lâm Du chưa từng tới mấy chỗ này. Tớ thấy với trình độ lão luyện của cậu ấy chắc phải là già làng trong các già làng."

Lâm Du giơ tay đầu hàng, dở khóc dở cười, "Được được được, lát nữa nhất định tớ sẽ thua suýt."

"Thắng thua đều do cậu quyết định, bọn tớ còn chơi chi nữa."

Đang ồn ào thì đột nhiên có người đẩy cửa đi vào từ bên ngoài.

Ba người đàn ông trung niên say mèm đang choàng vai khoác tay nhau.

Toàn thiếu niên thiếu nữ mười mấy tuổi, ai mà không hoảng.

Lâm Du thấy vài nữ sinh có vẻ sợ hãi, liền nói nhỏ với Trương Gia Duệ mới bước đến gần: "Tìm cơ hội ra ngoài gọi giám đốc vào." Rồi cậu đứng lên bước tới bảo: "Các chú, chắc các chú vào nhầm phòng rồi."

"Ông chú" ngoài cùng có mụn ruồi trên cằm nhìn mặt Lâm Du đăm đăm. Ánh sáng trong phòng khá kém, nhưng ánh nhìn đầy sắc dục như chỉ muốn lột sạch quần áo của Lâm Du trong đáy mắt gã vẫn rất rõ ràng. Gã xoa cằm bảo: "Xung hô thế cũng không tệ."

Lâm Du thầm bảo xúi quẩy thật, lâu lâu mới ra ngoài chơi một lần lại gặp thứ chuyện này.

Càng không ngờ sẽ gặp phải tên biến thái như thế.

Đáy mắt Lâm Du lạnh buốt, nhưng nghĩ tới nhóm nữ sinh sau lưng, vẫn phải gằn giọng lại, "Có việc gì không, nếu không làm phiền các chú ra ngoài trước. Chỗ bọn tôi toàn là con gái, không tiện lắm."

"Có cương đây mà, cương là con trai còn gì." Gã đàn ông đó nói tiếp, "Mà chúng ta đều ra ngoài để chơi cả, hay là chơi chung đi."

"Đã nói là không tiện." Mặt Lâm Du lạnh hẳn đi, "Không hiểu tiếng người hả."

"Đáo để nhỉ." Gã cười ha hả, nói với người đang khoác vai mình, "Ông chủ Tiêu, thấy chưa. Bây giờ mấy bé nam sinh cũng hung dữ lắm nha."

Vẻ chán ghét thoáng qua trong mắt kẻ được gọi là ông chủ Tiêu, nhưng hắn không ngăn cản, chỉ nói: "Lão Dương, vừa phải thôi. Vào nhầm phòng thì xin lỗi người ta một tiếng."

Thì ra tên biến thái này họ Dương. Lâm Du nhìn ra hẳn mấy gã này cũng chỉ ra vẻ ngoài mặt thể thôi, là cá mè một lứa thân nhau vì lợi ích cả. Vừa đúng lúc Trương Gia Duệ gọi giám đốc tới.

Vừa tới nơi là cúi đầu cong lưng luôn miệng xin lỗi mấy gã kia, "Các ông chủ, xin lỗi xin lỗi, cũng tại mấy đứa phục vụ không biết việc. Phòng của các anh bên này. Để tụi em dẫn các anh sang đó."

Trương Gia Duệ bước lại đứng cạnh Lâm Du.

Gã Lão Dương đó còn liếc nhìn Lâm Du lần cuối.

Mắt lia lên lia xuống sẫm soi đầy ẩn ý, còn nói: "Xin lỗi nhé, cậu bạn nhỏ."

Chương 30

Suýt chút Lâm Du nôn luôn tại chỗ, cậu ghê người đến nỗi hết da gà lên.

Cậu vất vả lắm mới giữ Trương Gia Duệ đang định nhào tới lại được, rồi ra hiệu bảo cậu chàng đừng manh động.

Đang chơi lại gặp chuyện phiền hà như vậy, các bạn gái cũng chẳng còn tâm trạng, ngồi thêm chưa tới nửa tiếng là đề nghị ai về nhà nấy. Lâm Du thở phào nhẹ nhõm. Cậu và Trương Gia Duệ tận tụy đứng trước cửa tiễn từng người một về.

Trương Bội Ni và Lưu Thái Vân đi sau cùng.

Bốn người đang đứng chờ bên đường thì thấy một nhóm người đang nhìn sang bên này từ cửa KTV.

Con gái thường rất tinh ý, Trương Bội Ni căng thẳng ra mặt, lúc ngồi vào xe rồi bám vào cửa sổ nói với Lâm Du: "Hôm nay cảm ơn cậu nhiều. Lúc này tớ

thấy đám người trước cửa bên kia cứ là lạ, không sao chứ?"

Lâm Du quay đầu như liếc nhìn rồi an ủi: "Không sao đâu, cậu về đi. Trên đường cẩn thận nhé."

Nghe vậy cô bé mới lùi người vào trong xe.

Người cuối cùng là Lưu Thái Vân, cô bé nói nhỏ: "Lâm Du, tớ dám đảm bảo sau hôm nay, trong nhóm đó nhất định không chỉ có mình Trương Bội Ni thích cậu."

"Thôi đi cô ơi." Lâm Du giục, "Gia Duệ, đưa người ta về nào."

"Tớ mà còn cần ai đưa về." Lưu Thái Vân phẩy tay, "Tớ cũng cảm thấy đám người đứng trước cửa lúc nãy cứ lén la lén lút nhìn bọn mình mãi thôi. Chắc là cái người đi nhằm phòng lúc nãy nhờ theo dõi đó. Tớ sợ có người tìm cậu trả thù, hai cậu đi chung đi."

Trương Gia Duệ hòa theo: "Đúng rồi, tớ đi với cậu."

Lâm Du có vẻ đau đầu, "Vị thiếu gia và cô nương này ơi, xã hội thượng tôn pháp luật rồi, đừng có nghi thần đoán quỷ thế nữa. Mà nói chứ, các cậu nghĩ một nữ sinh hay tớ sẽ gặp nguy hiểm nhiều hơn?"

Cả hai đồng thanh: "Cậu!"

Lâm Du nhenh nhong, một lúc sau mới nói: "Nguyên nhân nào khiến hai vị có thứ ảo giác đó vậy?"

Bất đắc dĩ, Lâm Du đành giở tuyệt chiêu. Cậu nói nhỏ với Trương Gia Duệ: "Cơ hội tốt thế này mà cậu để con gái nhà người ta về một mình à? Đầu óc cậu có ổn không đó?"

"Nhưng mà..."

"Đừng có nhưng nhị gì nữa, đi lẹ đi."

Vừa đúng lúc có xe đến, Lâm Du nhanh chóng đẩy cả hai người lên xe cho đi.

Khi chiếc xe biến mất sau ngã rẽ, ánh mắt Lâm Du mới lạnh hẳn đi.

Lần này cậu quay hẳn lại, nhìn thẳng vào đám người vẫn nhìn sang bên này từ nãy. Đối phương thấy cậu nhìn thì xoay phắt đi mắt. Lâm Du gọi một cú điện thoại từ buồng điện thoại công cộng.

Thời điểm này cậu lạc bộ Minh Châu không đông đúc như mọi hôm. Ông chủ Sở Thiên Hường nhanh chóng tập kết một nhóm rất đông rồi nhảy lên xe thẳng tiến một tiệm KTV ở trung tâm.

Trên xe có người vẫn chưa nắm được tình hình nên hỏi: "Ông chủ, có chuyện gì vậy? Sao gọi gấp thế."

"Bé con gặp chuyện phiền phức." Sở Thiên Hường khoanh tay tựa vào vách xe, lạnh lùng trả lời.

Đối phương ngạc nhiên: "Chu Nghiêu gặp chuyện gì à?"

"Không phải nó, em nó."

Khi cả đám người chạy đến nơi, họ phát hiện tình hình khác hẳn với tưởng tượng của mình.

Lâm Du nguyên lành ngồi chờ ngay trên sô pha ở sảnh KTV.

Thiếu niên ấy mặc chiếc áo sơ mi kaki rộng rãi, thoải mái tựa lưng vào thành ghế, ba lô và áo khoác đồng phục đặt trên chiếc đôn thấp bên cạnh. Trông không hề giống gặp phiền phức mà còn giống cậu công tử kiêu căng đi kiếm chuyện với người khác hơn.

Một người đàn ông trung niên ngồi trước mặt cậu, khoảng hơn bốn mươi, cách ăn mặc cũng không tệ, có điều sắc mặt không được vui vẻ gì mấy.

Sau lưng gã đàn ông trung niên đó còn có bốn năm người mặc tây trang

đen đứng sẵn.

Nhưng so bì lại khó mà nhận ra ai đang chiếm thượng phong.

Thấy Sở Thiên Hương dẫn theo người xuất hiện trước cửa, Lâm Du vẫy tay cười gọi: "Chú Thiên Hương, bên này."

Sở Thiên Hương cũng là người nhanh nhạy, lập tức nhường mào sải chân bước đến, nói phủ đầu: "Nhóc con cháu sao thế hả? Đã hẹn chín giờ sẽ đến chỗ chú mà." Chú gõ gõ đồng hồ đeo tay, nói tiếp: "Cháu tự xem xem bây giờ là mấy giờ rồi."

"Xin lỗi chú." Lâm Du ngoan ngoãn đáp rồi chỉ về phía đối diện giải thích: "Hôm nay gặp được ông chủ Tiêu đây. Chú ấy nhiệt tình giữ cháu lại dùng bữa tối. Cháu khó lòng từ chối được."

Sở Thiên Hương đứng vào cạnh Lâm Du, ngược mắt nhìn người đàn ông đối diện.

Trong lòng song phương đều có phán đoán về đối phương.

Đặc biệt là ông chủ Tiêu bên kia, gã thấy những người Sở Thiên Hương dẫn đến thì mặt trông còn khó coi hơn trước.

Sở Thiên Hương: "Ông chủ Tiêu, hân hạnh quá. Không biết người có địa vị như ngài có gì cần tán gẫu với một đứa nhỏ mười mấy tuổi vậy?"

Đứa nhỏ? Ông chủ Tiêu trầm nghĩ hôm nay đúng là nhìn lầm rồi mà.

Cũng tại thằng ngốc Lão Dương đó quá ngu xuẩn, mê trai mờ mắt.

Ông chủ Tiêu không đáp lại lời Sở Thiên Hương. Gã nhận ra nhóc con trước mắt không hề đơn giản nên nói thẳng với Lâm Du: "Đều là người rõ ràng minh bạch cả, cháu làm người của chúng tôi bị thương, chúng tôi không truy cứu. Chuyện này bỏ qua đi được không?"

Lúc này Sở Thiên Hương mới chú ý đến vết máu lốm đốm dưới vạt áo Lâm Du.

Chú lập tức biến sắc, cúi đầu hỏi cậu: "Bị thương rồi à?"

"Dạ không. "Lâm Du lắc đầu, ánh mắt nhìn vạt áo trông chán ghét thấy rõ. Cậu lạnh lùng lên tiếng: "Gặp phải con chó điên, có điều hơi trùng hợp tí, chú Thiên Hương cũng biết mà, người làm nghề mộc bọn cháu lúc nào cũng mang công cụ theo bên người. Cháu không cẩn thận đâm cho gã một cái thoi."

Từ ngày Văn Chu Nghiêu dẫn cậu đến câu lạc bộ lần đầu, Sở Thiên Hương đã biết Lâm Du rất khác những đứa nhỏ đồng trang lứa, đương nhiên cũng biết trong sự bình thường đơn giản của cậu ẩn chứa bao nhiêu mạo hiểm và quả quyết.

Chú cũng đoán được quá nửa câu chuyện rồi, chỉ là không ngờ cậu có thể ra tay được.

Sở Thiên Hương cũng sầm mặt xuống, cười lạnh nhìn ông chủ Tiêu phía đối diện, nói bằng giọng ám chỉ: "Nếu đã là chó điên thì bị thương cũng chẳng sao mà. Nếu cháu mà bị thương chú mới sợ anh cháu điên lên ấy." Ông chủ Tiêu nghe hai người bên kia kể xướng người họa, sắc mặt cứ đổi tới đổi lui.

Ánh mắt gã nhìn Lâm Du thật sự không khác gì nhìn một kẻ tâm thần.

Gã thật không sao tưởng tượng được một đứa nhỏ ngoan ngoãn đến thế khi còn trong phòng hát lại có thể để yên cho người khác theo mình vào hẻm nhỏ rồi cuối cùng cầm một con dao đâm máu tươi bước ra khỏi bóng tối, sau đó vẫn thản nhiên tìm đến bọn họ, bảo đưa gã kia đến bệnh viện đi.

Mẹ kiếp người bình thường mà làm được chuyện đó à?

Dù ngay từ đầu ông chủ Tiêu còn có suy nghĩ không thể dễ dàng bỏ qua chuyện này thì bây giờ gặp Sở Thiên Hương rồi cũng đã hiểu ra rồi.

Đứa nhỏ này chẳng sợ gì cả, vì nó có chỗ dựa.

Gã cũng là kẻ thức thời, bèn nói: "Dù sao Lão Dương cũng nằm viện rồi. Vấn là câu cũ, mọi người xem như không có gì là tốt nhất."

"Ông chủ Tiêu." Lâm Du không hề ngẩng đầu lên. Cậu vẫn đang dùng khăn giấy chậm rãi lau tay, như những vết máu đã rửa sạch vẫn còn nguyên đó, khiến cậu không sao chịu được.

Lau đến khi ngón tay đỏ ửng cả cậu mới ngược lên nói: "Từ đầu chú đầu có nói vậy."

Mặt ông chủ Tiêu sượng hẳn.

Lâm Du nhếch môi, "Ông chủ Tiêu là dân làm ăn thì chắc mũi phải thính hơn người thường nhiều nhỉ, phải nắm rõ hết những con đường làm ăn buôn bán ở khu Tây Bắc, dạy dỗ một đứa học sinh như cháu là chuyện trở bàn tay thôi. Ông chủ Tiêu, quả nhiên chú giỏi tính toán thật đấy. Cháu chịu thiệt rồi còn phải cảm ơn chú không tính toán với đứa con nít như cháu."

"Cấp dưới ăn nói không biết nghĩ ấy mà." Ông chủ Tiêu nói: "Chú thay mặt bọn nó nhận lỗi được không?"

"Ông chủ Tiêu đúng là co được dãn được." Sắc mặt Lâm Du thay đổi hẳn, "Nhưng tiếc quá, trẻ con đầu có hiểu đạo lý chú."

Kiếp trước Lâm Du vẫn thường phải giao tiếp với đủ loại người, rào đón ám chỉ trên bàn đàm phán là chuyện như cơm bữa với cậu.

Cậu biểu hiện sự hùng hổ ra ngoài làm mỗi người xung quanh lại có một suy nghĩ riêng.

Ông chủ Tiêu: "Vậy cháu muốn thế nào?"

"Cháu cũng chẳng muốn gì cả." Lâm Du đổi giọng: "Chỉ là thấy trùng hợp ghê, vừa khéo trong nhà làm ăn nhỏ, nhưng nhiều năm nay chỉ lòng vòng quanh khu Nam Bắc. Nghe nói ông chủ Tiêu có nhiều kinh nghiệm qua lại khu Tây Bắc, nên cung cấp chút đường đi với quan hệ gì đó chắc chỉ là chuyện nhỏ với chú thôi."

"Lâm Du!" Ông chủ Tiêu đứng bật dậy, "Tôi nể tình cậu còn nhỏ chưa hiểu chuyện, đừng có được nước làm tới."

"Ông chủ Tiêu đừng đùa." Lâm Du đứng lên theo, vuốt vuốt vạt áo rồi nói: "Cháu theo người trong nhà làm nghề này cũng mười năm rồi, chú còn xem cháu như trẻ con mà qua mặt à? Chú và gã họ Dương đó cùng hội cùng thuyền, chú nghĩ nếu cháu cắn chặt chuyện hôm nay không nhả thì chú có yên ổn được không?"

Lâm Du thấy quả nhiên đối phương im lặng thì lại không giữ vẻ bắt thóp người khác nữa, cậu nói: "Đương nhiên, lúc chú cho người bắt cháu vào cháu cũng nói rồi, cháu nhắm vào tên họ Dương đó thôi. Yêu cầu của cháu cũng không cao, ngoài thứ trong tay hắn, ông chủ Tiêu giúp mở thêm một con đường. Mọi người hợp tác vui vẻ, ngoài ra còn giúp chú giữ được gã phiền phức họ Dương đó ra. Có gì mà không làm?"

Gã họ Tiêu nhìn chằm chằm vào mắt Lâm Du.

Khoảng hai phút sau, cân nhắc hơn thiệt xong, gã hỏi Lâm Du: "Cháu có quyền quyết định không?"

"Chuyện ấy thì ông chủ Tiêu không phải bận tâm." Lâm Du nói, "Hai ngày nữa sẽ có người bàn bạc cụ thể với chú tại quán trà Nhạc Dương kế bên."

Ông chủ Tiêu nhìn cậu rồi nhìn Sở Thiên Hương đứng cạnh.

Cuối cùng gã cắn răng nói: "Được, nhất định đến lúc đó chú sẽ chờ tin vui." Họ Tiêu dẫn người đi rồi Sở Thiên Hương mới bước vội đến ngồi trên sô pha cạnh Lâm Du rồi hỏi: "Nhóc con cháu làm gì thế hả? Sao tự dưng lại bàn chuyện làm ăn với người ta thế."

Lâm Du lại ngồi xuống, trả lời: "Cái này mà là chuyện làm ăn gì, lột hết lớp da của họ Tiêu rồi, không chừng còn đang nghĩ xem làm sao để dạy cháu một bài học ấy."

Sở Thiên Hương nhìn nhìn tay cậu, hỏi: "Không sao chứ?"

"Không sao ạ." Lâm Du cất vẻ lão luyện sắc bén với đối thủ đi, bình thản nói: "Tên họ Dương bị vậy cũng đáng đời. Họ Tiêu thì đúng là không phải loại tốt lành gì, nhưng bàn điều kiện với người như thế thì chỉ cần nắm lấy nhu cầu của gã là được. Nói chuyện chữ tín và tình nghĩa với gã mới là không não."

Nghe cách họ Tiêu bàn bạc chuyện đường dây với cấp dưới thì đúng là gã có động lòng thật.

Từ sau khi nhà họ Lâm trải qua chuyện của nhà họ Thịnh, Lâm Bách Tông làm việc càng cẩn thận hơn.

Sau một thời gian dài như thế, cuối cùng cũng xem như giữ vững cơ nghiệp.

Nhưng đó không phải kể lâu dài. Là người từng trải qua bao nhiêu năm ở tương lai, Lâm Du hiểu rõ hơn ai hết rằng đây là giới hạn của thời đại, cũng là chướng ngại vật trong ngành.

Lâm Du không thể yêu cầu bố mình đi bước này, thậm chí cậu còn không có cách nào nói cho rõ cái lợi và hại trong đó với người nhà. Vậy thì đành phải tự mình làm lấy thôi.

Lần này cậu mạo hiểm tiếp cận gã họ Tiêu, xem như thăm dò, cũng là thử độ sâu cạn.

Nói chung là không hại gì.

Sở Thiên Hưởng thấy Lâm Du trầm ngâm suy nghĩ thế liền vẫy tay bảo đàn em đưa cho chai nước rồi để xuống trước mắt cậu bảo: "Nhóc con giỏi đấy. Mới bấy nhiêu tuổi đã có lá gan và hiểu biết vậy rồi. Chắc cả anh cháu cũng không biết cháu đang nghĩ gì nhỉ?"

Tới đây Lâm Du mới nhớ ra chuyện quan trọng trước mắt.

"Chú Thiên Hưởng, chuyện này tuyệt đối không thể cho anh cháu biết."

Sở Thiên Hưởng khựng lại, "Tại sao?"

"Vì chắc chắc anh ấy sẽ giận cháu."

Lâm Du trầm nghĩ đâu chỉ là giận không thôi.

Nhớ lại khi còn nhỏ, để Văn Chu Nghiêu không tập thành thói quen cô độc, cậu còn đưa ra ví dụ sau này mình ra ngoài **giết** người bài bạc rồi ngồi tù gì đó, lúc đó anh mình đã trả lời gì nhỉ?

Anh ấy nói mình có thể làm thử xem sao.

Lâm Du cũng đâu ngờ mình lại làm được thật đâu.

Sau đó cậu mới nhận ra trong muện màng rằng hôm nay mình đã làm ra một chuyện rất lớn thật rồi.

Cậu dùng dao làm người khác bị thương. Tuy đối phương đúng là một tên rác rưởi thật đó. Khi gã túm lấy vai cậu áp sát tới rồi phả hơi thở hôi thối vào mặt cậu, đầu óc Lâm Du trống rỗng. Cậu đã chuẩn bị tâm lý sẵn, nhưng như con dao đâm vào da thịt con người, nghe thấy tiếng hét thảm thiết, cậu mới hoàn hồn nhận ra mình vừa làm gì.

Nếu không vì vừa hay đối phương không dám làm lớn chuyện, lại có lá chắn là họ Tiêu lại có ý định thay gã họ Dương đi thì chuyện này sẽ cực kỳ khó giải quyết.

Nhưng nếu đã giải quyết suôn sẻ rồi thì Lâm Du lại nghĩ, tuyệt đối không được để anh mình biết.

Sở Thiên Hương khó xử ra mặt, "Không ổn đâu." Chú chỉ chỉ những người sau lưng mình, "Làm rùm beng đến thế, cháu nghĩ anh cháu có thể hoàn toàn không phát giác à?"

Lâm Du: "Anh ấy còn đang học thêm mà, chú nói các anh em ở đây kín miệng chút, chắc sẽ giấu được thôi."

"Bé con vẫn còn ngây thơ quá." Sở Thiên Hương buồn cười thấy rõ, "Cháu vẫn chưa hiểu hết anh cháu đâu."

"Sao ạ?" Lâm Du hỏi.

Sở Thiên Hưởng tự chỉ vào mình, "Nói trắng ra chú làm việc cho nhà họ Văn. Tuy những người sau lưng là người của chú không sai, nhưng nói cho cùng vẫn là người nhà họ Văn chuẩn bị cho anh cháu. Cháu nghĩ bọn họ nghe chú hay nghe anh cháu?"

Lâm Du: "... Anh ấy chưa tốt nghiệp cấp ba nữa mà, làm gì như bồi dưỡng thái tử thế. Rốt cuộc nhà họ Văn định làm gì vậy?"

Sở Thiên Hưởng hoàn toàn không muốn nói thêm, chú chỉ nói: "Ở Tây Xuyên thì miêu tả thân phận anh như lời cháu vừa nói cũng không hẳn là không phù hợp đâu, chỉ là ra đời không phải lúc còn gặp phải biến cố thôi. Bản thân cháu cũng biết những thứ gì đang đề lên vai nó mà. Cháu thông minh như thế không đời nào không đoán ra đúng không?"

Bỗng dưng Lâm Du không muốn nói chuyện nữa.

Đúng vậy, đúng là cậu có dự liệu, thậm chí còn đoán được anh mình trưởng thành đồng nghĩa với điều gì.

Đây cũng là lý do cậu nôn nóng muốn nhà họ Lâm đứng vững và bản thân cậu có thể tự mình gánh vác một phương.

Sở Thiên Hưởng đứng lên khỏi sô pha, nói: "Đi thôi, đưa cháu về nào."

"Dạ." Lâm Du cũng không muốn nói thêm về vấn đề này nữa, cậu đứng lên nói: "Hôm nay cảm ơn chú Thiên Hưởng."

"Đừng khách sáo mà." Sở Thiên Hưởng đang nói thì đột nhiên ánh mắt sáng lại, rồi chú bật cười ra hiệu chỉ sau lưng cậu nói: "Đừng lo chuyện cảm ơn chú, phiền phức của cháu tới rồi kìa."

Chương 31: - 35

dịch: Uyên Uyên

Chương 31

Sống lưng Lâm Du lạnh buốt, lập tức có dự cảm chẳng lành.

Quay đầu lại nhìn thì quả nhiên, Văn Chu Nghiêu đang lao vào cửa như cơn gió lốc, bước chân như tóe lửa, vội vội vàng vàng.

"Anh." Lâm Du cất tiếng gọi.

Văn Chu Nghiêu liếc mắt nhìn cậu rồi gật đầu chào Sở Thiên Hương đứng cạnh, "Chú."

Sở Thiên Hương thấy Lâm Du chột dạ ra mặt thì buồn cười cực, cứ như cậu công tử nhỏ ngồi trên sô pha điềm nhiên ra điều kiện với người khác mới rồi đã biết mất không còn tung tích. Chú âm thầm khụ một tiếng rồi nói với Văn Chu Nghiêu: "Nếu cháu đã tới đây rồi thì tự dẫn em về nhé, bọn chú không theo nữa. Lần sau có thời gian thì đến chỗ chú ăn cơm."

"Dạ." Văn Chu Nghiêu đáp, "Cảm ơn chú."

Sở Thiên Hương vỗ vai Văn Chu Nghiêu, môi cong cong, "Bình tĩnh chút, đừng làm nó sợ."

Rồi là dẫn người rời đi.

Vốn dĩ giờ này trong đại sảnh cũng chẳng có mấy ai, đặc biệt là lúc này ông chủ Tiêu đó làm hùng làm hổ lên, rồi nhóm Sở Thiên Hương kéo đến, người có mắt nhìn đều chạy từ sớm.

Văn Chu Nghiêu xách áo khoác, cúi đầu nhìn người trước mặt, giọng không chút cảm xúc: "Lâm Du, em có gì muốn nói với anh không?"

"Vậy phải xem..." Lâm Du do dự, liếm môi rồi nói: "Anh biết được bao nhiêu rồi."

"Đừng có giả ngây giả dại với anh." Đến lúc này Văn Chu Nghiêu cũng để lộ sự tức giận, "Tự em nói rõ ràng chi tiết từ đầu tới cuối tất cả mọi chuyện cho anh nghe."

Lâm Du nuốt nước miếng, thò tay định nắm tay áo anh.

Nhưng cậu bị Văn Chu Nghiêu vung tay tránh. Anh liếc nhìn cậu, nhíu mày, "Đừng có giả trò đó, sao em không nhìn lại xem mình bao lớn rồi?"

"Nhưng em đúng là con nít mà." Trước mắt Lâm Du thật sự không biết phải nói sao nữa, nghĩ tới đâu nói đại tới đó: "Em còn nhỏ dại mà."

"Nhỏ dại?" Văn Chu Nghiêu nheo mắt, chụp lấy cổ tay Lâm Du nói: "Lâm Du, em còn nhỏ dại, mà em dám dùng dao với người khác?"

Lâm Du thật không hiểu nổi rốt cuộc làm cách nào anh biết được chuyện cậu đâm người ta trong thời gian ngắn như thế.

May mà cậu cũng quen rúm ró lại trước mặt anh rồi, lập tức đáp: "Em sai rồi, em không nên làm người ta bị thương."

Sắc mặt Văn Chu Nghiêu không hề khá lên chút nào.

Anh nắm cánh tay Lâm Du xách cậu ra ngoài.

Rồi anh dừng lại trước cửa, nhìn cậu dưới ánh đèn vàng sáng hấp háy trên đỉnh đầu, nói: "Lâm Du, tới tận lúc này em vẫn chưa hiểu rõ vấn đề của mình nằm ở đâu, là em không nên làm người khác bị thương à?"

"Cách làm quá thô bạo." Lâm Du nói.

Cậu vừa dứt lời là Văn Chu Nghiêu hít sâu mấy hơi.

Lâm Du cũng vô thức nín thở theo. Văn Chu Nghiêu thật sự đang rất cố gắng kiềm cơn giận lại để nói chuyện với cậu. Lâm Du rất ít khi thấy anh để lộ cảm xúc ra ngoài thế này, nhất thời cũng không biết nói sao.

Vì nói gì cũng không thoát được trận mắng.

Văn Chu Nghiêu lập tức đá vào sau gối cậu một cái.

Lâm Du đổ nhào xuống, ngơ ngẩn cả người, cậu ngẩng phắt lên tròn mắt nhìn anh mình.

Tuy anh dùng lực rất nhẹ thôi, nhưng Lâm Du vẫn hoàn toàn hóa đá vì anh ra tay với mình.

Ngoài những lần hất cậu xuống giường khi còn nhỏ, đây là lần đầu tiên Văn Chu Nghiêu ra tay với cậu trong suốt bao nhiêu năm nay.

Cậu nghe Văn Chu Nghiêu nói: "Ý anh nói là, rõ ràng em có rất nhiều lựa chọn để tránh đi, nhưng vẫn dùng cách nguy hiểm nhất. Cứ gặp chuyện gì là nghĩ tới chuyện tự xông tới đầu tiên. Anh đã nhắc đến vấn đề này với em hơn một lần rồi, em có để lọt tai không? Trước đây là thế, bây giờ vẫn thế. Có phải không bị thương tổn nặng thì em sẽ không nhớ được không?"

"Không mà!" Lâm Du phủ nhận ngay lập tức, cậu giơ tay, "Em thề đó, tuyệt đối không có."

Văn Chu Nghiêu chỉ nhìn cậu, không nói gì.

Lâm Du liền sáp lại, xác định anh mình sẽ không ra tay nữa mới nói tiếp: "Chuyện hôm nay hoàn toàn ngoài dự liệu. Đâu phải em chạy đi kiếm chuyện đâu, là tình thế bức bách mà anh."

Hiển nhiên Văn Chu Nghiêu lười tranh cãi chuyện đó với cậu. Anh nheo mắt nhìn mặt cậu một lúc mới lên tiếng: "Anh biết từ nhỏ em đã suy nghĩ nhiều, cũng đủ thông minh. Nhưng Lâm Du, người ta cũng không ngu ngốc đâu. Em có từng nghĩ nếu một hôm nào đó em thật sự gặp phải tường đồng vách sắt, em không kịp gọi điện thoại cho chú Thiên Hương, không kịp báo về nhà, không kịp cho anh biết thì sẽ như thế nào không? Người bị thương chỉ có mình em thôi sao? Là rất nhiều người, là những người em luôn quan tâm lo lắng. Em lẩn lộn trước sau rồi, đã hiểu chưa?"

Lâm Du giật mình, như có thứ gì đâm thẳng vào đáy lòng, khiến cậu hoảng hốt luống cuống tay chân.

Cậu rất ít khi có suy nghĩ mình làm sai thật rồi.

Vì cậu biết mục tiêu của mình là gì, biết rõ cái gì tốt, cái gì không thể có được.

Cậu cứ luôn nghĩ mình từng trải qua một lần nên sẽ sáng suốt hơn ai hết.

Nhưng vào thời khắc này, cậu mới nhận ra người thật sự sáng suốt là Văn Chu Nghiêu.

Từ đầu tới cuối anh đều không hẳn là người trong cuộc như Lâm Du, anh không hề nhìn thấu sự sa sút của nhà họ Lâm, cũng không hoàn toàn hiểu hết sự thịnh suy luân phiên của ngành nghề này.

Nhưng anh nhìn thấu điều căn bản nhất.

Là thứ Lâm Du muốn bảo vệ từ đầu, nhưng về sau lại như lạc trong sương

mù, không phân biệt được thứ nào nặng thứ nào nhẹ.

Là tình cảm.

Khi tác phẩm không còn hơi ấm thì dưới lớp kỹ thuật hoa lệ cũng trống rỗng.

Cũng như một khi con người đã rời đi, biến mất khỏi thế giới này, thì tất cả chỉ còn là ảo vọng và uổng phí.

Cậu rất quan trọng, phải giữ gìn bản thân mình trước mới có thể yêu thương những người bên cạnh.

Nhưng cậu cứ hay quên mất.

Đây mới là nguyên nhân cơ bản khiến Văn Chu Nghiêu nổi giận.

Lâm Du ngờ ngạc quá lâu, như phản ứng khi cậu đâm lưỡi dao vào cơ thể một con người bỗng quay trở lại. Không khí hít vào chỉ toàn mùi máu tươi.

Bao tử bắt đầu cồn cào, là phản ứng sinh lý đến muộn.

Trong hai tiếng trước, cậu ép bản thân mình quên đi cảnh tượng đó, tỉnh táo đối diện với phiền phức theo sau.

Cậu đã làm được, nhưng trên thực tế thứ cảm xúc không cách nào hóa giải được ấy vẫn ở đó sâu trong ký ức cậu.

Là sợ hãi, nỗi sợ khi dùng công cụ quan trọng nhất đời này của cậu để làm hại một người.

Có lẽ sắc mặt cậu bỗng tái nhợt đi trong thời gian quá ngắn, khi lòng bàn tay ấm nóng của Văn Chu Nghiêu chạm lên cổ cậu, Lâm Du mới giật mình ngẩng đầu nhìn anh.

Văn Chu Nghiêu cau mày nhìn cậu đầy lo lắng, anh hỏi: "Không sao chứ?"

"Không sao." Lâm Du lắc đầu.

Cậu vừa dứt lời thì bỗng quay phắt qua cúi đầu nôn thốc nôn tháo vào đường cống sát lề đường.

Phản ứng sinh lý rất dữ dội, cậu nôn đến hoa cả mắt, cổ họng nóng rát, cơ thể hoàn toàn mất khống chế.

Một chai nước được đặt vào tay cho cậu súc miệng, đồng thời động tác vỗ nhẹ trên lưng cuối cùng cũng giúp cậu từ từ ổn định lại.

"Em không sao, qua cơn là hết rồi." Lâm Du cong lưng, xoa tay thều thào nói với Văn Chu Nghiêu.

Một giây sau hai bàn tay xuyên dưới nách nhấc hẳn cả người cậu lên.

Lâm Du không biết sắc mặt mình lúc này trông thế nào, nhưng mặt anh cậu thì tuyệt đối tệ hơn lúc dạy dỗ cậu vừa nãy rất nhiều.

Một tay anh cầm chiếc khăn không biết lấy từ đâu ra lau nước dính trên môi Lâm Du lúc cậu súc miệng, tay kia lên sau eo cậu vừa xoa vừa hỏi: "Còn muốn nôn không? Đưa em vào bệnh viện xem thử."

"Hả?" Lâm Du suýt không kịp hoàn hồn lại khỏi giọng hỏi han quá sức nhẹ nhàng của anh, khi nghe ra thì vội lắc đầu: "Không sao, đâu có nghiêm trọng thế."

"Em chắc không?" Sắc mặt Văn Chu Nghiêu vẫn thế. Anh cất khăn đi, lau mồ hôi lạnh rịn trên trán cậu vì phản ứng sinh lý kịch liệt, nói: "Em sắp nôn hết mật xanh mật vàng ra rồi."

Lâm Du hơi xấu hổ.

Bản thân cậu cũng đang hơi bủn rủn vì nôn ọe quá nhiều, liền tựa luôn vào để Văn Chu Nghiêu đỡ. Cậu gác đầu lên ngực anh, thở ra một hơi dài rồi nói: "Nôn xong là đỡ rồi, chỉ là em... nghĩ tới cái tên bị mình đâm cho một dao thôi."

"Anh đoán được." Ngón tay Văn Chu Nghiêu vân vê thùy tai cậu, rồi anh nói: "Với tình huống lúc đó lỗi không phải do em, do gã gieo gió gặt bão thôi. Quên đi."

Khi nói ra bốn chữ gieo gió gặt bão ấy, giọng anh lạnh băng.

Lâm Du dụi đầu vào ngực anh ồm một tiếng.

Lâm Du sống hai kiếp, thời học sinh cũng từng đánh nhau, về sau ra đời cũng từng có xung đột với người khác. Nhưng tính ra thì đây là lần đầu cậu cầm dao làm tổn thương ai đó.

Khi cậu tỉnh lại lần nữa cũng từng nghĩ, đã quay lại một lần, dao kiếm súng ống có là gì đâu.

Nhưng khi gặp chuyện cậu mới biết chuyện chẳng hề đơn giản.

Mùi hương của Văn Chu Nghiêu bao lấy cậu, là mùi gỗ vô cùng quen thuộc với Lâm Du, rất nhẹ, rất dễ chịu. Trong nhà chỉ mình Dương Hoài Ngọc có thói quen xông hơi định kỳ, mỗi lần tổng vệ sinh đều sẽ thắp một ít trong mỗi phòng.

Lâm Du giữ nguyên tư thế ấy rất lâu mới bình ổn lại được.

"Chân nhũn ra rồi, anh ơi." Lâm Du xoay lại kề mặt bên kia vào ngực anh, giọng thều thào.

Văn Chu Nghiêu cúi xuống nhìn xoáy tóc trên đỉnh đầu cậu, véo cổ kéo cậu đứng thẳng lên rồi cúi xuống nói: "Xong chuyện thì nhõng nhẽo, có chuyện lại chả biết mở mồm ra, tự đi đi."

"Anh máu lạnh quá vậy." Lâm Du than vãn.

Lâm Du còn ghi hận chuyện tối nay Văn Chu Nghiêu đã đá mình một cái nên cố ý kiếm chuyện với anh. Cậu vòng ra sau lưng Văn Chu Nghiêu đột ngột nhảy phốc lên, làm Văn Chu Nghiêu loạng choạng, vừa giữ chân cậu vừa lảo đảo chạy tới mấy bước.

"Lâm Du!" Văn Chu Nghiêu quát tên cậu.

Lâm Du nhận ra sự nghiến răng nghiến lợi trong đó, thậm chí cũng hiếm hoi lắm mới làm anh mình giận được. Cậu vòng hai tay ôm cổ Văn Chu Nghiêu, cười nói: "Anh, không lừa anh đâu, nhũn chân thật mà, làm phiền anh công em về vậy."

Văn Chu Nghiêu quay lại hừ lạnh, "Chắc em không biết ở đây cách đường Thịnh Trường bao xa nhỉ?"
Đương nhiên Lâm Du biết chứ.

Cậu nhìn sang bên đường một lúc rồi vỗ vai Văn Chu Nghiêu nói: "Muộn thế này rồi trên đường không còn xe nữa, anh công em đi một đoạn trước đã, bắt được xe em sẽ xuống."

"Chiều quá thành hư." Văn Chu Nghiêu mắng.

Tuy ngoài miệng nói thế nhưng anh vẫn sức Lâm Du lên rồi công cậu bước lên con đường về nhà.

Mùa này về đêm gió thổi rất lạnh, Văn Chu Nghiêu công một người thông thả bước tới.

Thân hình một mét bảy mấy của Lâm Du mềm rũ trên lưng anh cứ như không còn xương cốt. Cậu gác cằm lên vai anh, mồm nói chuyện với anh câu được câu mất.

Chẳng gì ngoài không được nói với mọi người trong nhà, về trễ vậy phải yểm hộ cho em đó này nọ.

Văn Chu Nghiêu không đáp lại nhiều, nhưng Lâm Du biết anh sẽ làm.

Rồi hai người bước lên cây cầu dây thép nổi tiếng nhất trong Kiến Kinh. Gió thổi vù vù bên tai.

Lâm Du xách áo khoác của anh mình trong tay, hỏi anh: "Anh, lạnh không."

"Không lạnh." Văn Chu Nghiêu đáp.

Lâm Du rúc vào cổ anh nói: "Em không tin, em cảm giác mũi em cóng đỏ hết luôn rồi."

Lâm Du nói rồi định đưa tay ủ má cho Văn Chu Nghiêu.

Ngón tay đến sát rồi bỗng nắm lại, cuối cùng chỉ áp mu bàn tay lên đầu mũi anh, âm ỉm.

Văn Chu Nghiêu: "Làm gì đấy?"

Lâm Du: "Không có gì, sực nhớ ra hôm nay tay dính máu, bẩn."

Lâm Du không ngờ anh mình đột nhiên dừng bước, rồi nói: "Mở tay ra."

Lâm Du chưa hiểu gì, liền xòe tay ra trước mặt anh.

Rồi chợt Văn Chu Nghiêu cúi xuống dụi đầu mũi và đôi môi mình vào lòng bàn tay cậu.

"Không bẩn." Anh nói.

Chương 32

Chuyện Lâm Du làm người ta bị thương được giấu toàn bộ gia đình. Cậu cũng không có ý định để Lâm Bách Tòng biết chuyện mình đang nhúng tay vào phương diện kinh doanh. Dù sao thì từ trước nay Lâm Bách Tòng luôn nghĩ cả đời này cậu ăn cơm nghề thủ công là được rồi, chuyện tương lai phải chờ tương lai mới biết.

Lâm Du đâu thể chờ đến tận tương lai được, câu phòng trước tính sau chẳng gì ngoài nhắc người ta phải chuẩn bị từ sớm.

Hai ngày sau cậu tìm phía Sở Thiên Hương nhờ hỗ trợ thăm dò cơ sở của gã họ Tiêu.

Cậu nghĩ mình phải đích thân đến Tây Nam xem thử một chuyến.

Bàn cơm tối vẫn có đủ cả đại gia đình già trẻ lớn bé.

Lâm Du nhắc tới rồi hỏi Lâm Bách Tông: "Bố, mấy hôm nữa bố phải đến phía nam đúng không?"

"Đúng rồi." Lâm Bách Tông nhìn sang cậu rồi đáp: "Mấy năm nay từ sau khi nhà họ Thịnh sụp chúng ta vẫn liên tục tìm kiếm nguồn cung mới, năm nào cũng phải đi vài chuyến. Nhưng lần này không phải việc gì lớn, trên núi bên đó có một lô gỗ lim và long não, nhà mình đã đặt trước rồi, giờ đi xem hàng thôi."

"Để con đi thay bố cho." Lâm Du nói.

Lâm Du vừa dứt lời, cả bàn đều giật mình.

Một lát sau Dương Hoài Ngọc ngồi cạnh mới nói bằng giọng hoài nghi: "Em bé, con..."

"Bọn con cũng đi!" Lâm Thước giơ đôi đũa trong tay lên, nói thật to: "Bọn con chưa được đi xa nhà lần nào, cũng muốn đi xem thử."

Lâm Hạo gật đầu lia lịa hòa theo: "Đúng đúng đúng, bọn con đi hết."

Lâm Du bị hai cậu anh làm phiền chết đi được, lườm sang bảo: "Ai thèm đi chung với các anh?"

"Chỉ mình em được ra ngoài chơi thôi à? Đừng có mơ." Lâm Thước vặn lại.

Lâm Du lười cãi với cậu chàng, cậu nói với Lâm Bách Tông: "Bố, bố cũng nói lần này chỉ là đi xem hàng thôi mà. Con cũng từng theo thầy đến vài nơi rồi. Hơn nữa con cũng phân biệt được hàng tốt hay xấu mà. Bố cho con..."

Lâm Du chợt nghĩ một mình cậu đúng là khó lòng thuyết phục được bố mình, liền sửa lại thành: "Cho bọn con đi thử xem sao."

Đến đây hai anh em Lâm Thước cũng biết phải đỡ lời, lập tức lên tiếng:

"Đúng rồi bác cả, bác cho bọn con ra ngoài trải nghiệm rèn luyện đi."

Lâm Hạo: "Đúng rồi, dù sao thành tích học tập của bọn con cũng không được như anh cả, cũng chẳng mong sau này có học lực cao nổi trội hơn người ta."

Vừa dứt lời là Lâm Du gõ lên đầu cậu ngốc ấy một cái.

Quả nhiên, Lâm Bách Tòng liếc sang Lâm Hạo, lên tiếng: "Đúng là gia đình chưa từng yêu cầu mấy đứa đạt thành tích cao, nhưng cho mấy đứa đi học cũng mong mấy đứa được hiểu biết. Ai cho mấy đứa có thứ suy nghĩ đó, nếu ngay từ đầu đã nghĩ vậy thì có khác gì vào trường để sống cho qua ngày đâu. Còn chẳng bằng đừng học ngay từ đầu!"

Lâm Hạo muộn màng nhận ra mình nói lỡ lời, rụt cổ chữa lời: "Con sai rồi."

Văn Chu Nghiêu lên tiếng rất đúng lúc: "Chú Lâm, Lâm Hạo cũng không có ý đó đâu, kết quả học tập của em ấy tiến bộ hơn trước rất nhiều rồi."

Văn Chu Nghiêu vừa cất tiếng là Lâm Bách Tòng liếc nhìn Lâm Hạo bằng ánh mắt hận mài sắt không nên kim.

Chú gõ bàn rồi nói: "Mấy đứa oắt con các anh nghe cho rõ lời tôi nói đây, làm gì thì cũng phải học hành cho tử tế, không đi đường ngang ngõ tắt với tôi được đâu. Không yêu cầu phải đứng nhất khối liên tục như anh cả mấy đứa. Nhưng để tôi phát hiện ra các anh mượn cớ ra ngoài để ăn chơi đàng điếm thì chờ xem tôi dạy dỗ các anh cho ra hồn."

Ban đầu cả bọn vẫn chưa hiểu được.

Vài giây sau Lâm Du mới giật mình ngẩng đầu lên: "Bố, bố đồng ý cho bọn con đi ạ?"

"Cũng không còn nhỏ nữa." Lâm Bách Tòng nhìn mấy anh em phảng phất như vừa lớn bỗng lên từ một đám nhóc con thành những thiếu niên trẻ tuổi chỉ trong một cái chớp mắt trên bàn, nói: "Đến lúc đi cho biết đó biết đây rồi."

Dương Hoài Ngọc không yên tâm, lo lắng hỏi: "Vậy được không? Chúng nó

còn chưa có kinh nghiệm đối nhân xử thế, lỡ gặp chuyện gì thì sao?"

"Không sao đâu mẹ." Lâm Du an ủi, "Con lớn rồi mà, con sẽ trông chừng các anh."

"Rốt cuộc là ai trông chừng ai hả?" Lâm Thước hô.

Lâm Bách Tông tiếp lời: "Đừng chủ động gây chuyện là ổn, sang bên đó sẽ có một người phụ trách họ Hoàng đón máy đưa. Bác sẽ gửi lời trước. Đừng có gây phiền phức cho người ta biết chưa?"

"Không đâu không đâu, bảo đảm không mà bác." Lâm Thước đáp.

Chuyện này tạm quyết định như thế.

Lâm Du nghiêng đầu nhìn Văn Chu Nghiêu đang cầm muống ăn canh bên cạnh.

Cậu chổng cằm hỏi anh: "Anh, anh có muốn gì không? Tới đó em mang về cho anh."

Văn Chu Nghiêu nhìn sang cậu rồi đáp: "Không cần."

"Quả nhiên Tiểu Du thiên vị." Lâm Mạn Xu nghe lời hai người nói chuyện liền cười trêu: "Bao nhiêu người trong nhà đang ngồi đây, sao chỉ hỏi mình anh cả con thế?"

Lâm Du dụi mũi, nói: "Anh con đang học hành căng thẳng, nếu không đã đi cùng bọn con rồi, xem như bồi thường thôi."

Từ đầu trong kế hoạch của Lâm Du đã không có mặt anh. Anh cậu bận lắm, thời gian còn lại thường ngày ngoài những lúc học hành cũng chẳng được thảnh thơi chút nào, trong tay còn có một bộ phận việc vặt Lâm Bách Tông giao cho.

Hoàn toàn không cần thiết phải bỏ công bỏ sức bỏ thời gian chạy chuyện này.

Lại là Lâm Hạo vô tư lự: "Em thấy anh cả đi chung luôn cho rồi, anh có học hay không thì thành tích vẫn thế mà."

"Im đi!" Lâm Du đá cậu chàng dưới mặt bàn, "Anh tưởng anh cả cũng như anh chắc? Chẳng có việc tử tế để làm."

"Lâm Du!" Lâm Hạo bị đá phát cáu, trừng mắt với cậu: "Bản thân anh cả còn chưa nói tiếng nào kia kìa. Đừng mỗi lần nhắc tới anh cả là em lại giãy lên như con lừa bướng vậy được không!"

"Được rồi, ồn ào quá!" Lâm Bách Tông lên tiếng, tắt cả mọi người im lặng.

Thấy đã yên tĩnh, Lâm Bách Tông mới hỏi Văn Chu Nghiêu: "Chu Nghiêu, ý con như nào? Chú thấy là, với thành tích của con thì nhân duyên này ra ngoài đổi gió cũng không ảnh hưởng gì, xem như đi thư giãn đầu óc."

Văn Chu Nghiêu đặt muống xuống, cười nói: "Con không đi đâu ạ chú Lâm. Chuyện nhỏ như vậy các em có thể làm tốt mà."

Lâm Bách Tông gật đầu, "Không đi cũng được, tập trung ôn thi quan trọng hơn."

Tối hôm ấy Lâm Du tắm rửa xong thì để mái tóc ướt đẫm đội cái khăn lông đi gõ cửa phòng anh cậu.

"Vào đi." Lâm Du nghe tiếng anh liền đẩy cửa vào.

Lâm Du cầm khăn chà chà lên tóc, đi tới hỏi: "Vẫn đang giải đề ạ?"

Văn Chu Nghiêu ngồi chiếc bàn gỗ sẫm màu, tựa hờ vào lưng ghế, ngẩng lên nhìn cậu rồi nói: "Không phải, đây là sổ sách trong nhà nửa năm nay." "Sổ sách?" Lâm Du đi tới thò tay lật lật, "Lời hay lỗ hủ anh?"

"Lời." Văn Chu Nghiêu đập bàn tay ướt nhẹp của cậu ra, "Đừng đụng vào."

Lâm Du rụt tay lại.

Cậu không hề thấy lạ vì anh nắm rõ sổ sách thu chi trong nhà. Lâm Bách Tông giáo dục trẻ con trong nhà từ rất nhỏ, một trong các môn là cho cả bọn tính toán sổ sách. Sau đó chú phát hiện trong phương diện này Văn Chu Nghiêu có tài nhất nên bao năm nay sổ sách lời lỗ cuối năm cơ bản đều qua tay anh cả.

Lâm Du không đưa tay đụng nữa, cậu đi tới cạnh anh cúi xuống hỏi: "Giờ này mà anh vẫn xem, có vấn đề gì sao?"

Văn Chu Nghiêu gõ gõ vào một trang trong sổ: "Nhìn chỗ này đi."

"Chỗ này sao ạ?" Lâm Du tập trung nhìn.

Cậu xem một lát thì nhanh chóng nhận ra vấn đề, liền ngẩng đầu lên nói với anh: "Đây là cửa hàng đồ gia dụng mới mở năm ngoái mà? Gần một năm rồi, doanh thu luôn cao mà, sao đột nhiên lại lỗ nhiều thế?"

Văn Chu Nghiêu: "Em còn nhớ quản lý cửa hàng này họ gì không?"

"Hình như họ Chu." Lâm Du ngẫm nghĩ rồi cau mày, "Em nhớ người đó được chú hai tuyển, nói là nhân tài tinh anh kiệt xuất mời về từ vùng ven biển nào đó, rất am hiểu phương thức kinh doanh hiện đại. Cả bố em cũng từng khen."

"Hắn trốn rồi." Văn Chu Nghiêu nói.

"Trốn rồi?" Lâm Du cao giọng hỏi lại, cậu thật không dám tin, "Hắn trốn gì chứ?"

Văn Chu Nghiêu đóng sập quyển sổ lại, kể: "Hắn không chỉ trốn một mình mà còn kéo theo cả những thợ chính thuộc đội thiết kế nòng cốt, mang đi tất cả bản vẽ các tác phẩm đang kinh doanh và chế tác trong một năm vừa qua của cửa hàng."

Lâm Du lập tức hiểu ra, gân xanh nhảy bần bật trên trán.

Cậu kiểm chế một lúc mới hỏi: "Chuyện lớn như vậy mà sao không nghe ai trong nhà nhắc đến hết vậy?"

"Anh cũng chỉ mới phát hiện ra sổ sách không đúng vào tối qua rồi hỏi chú Lâm mới biết." Văn Chu Nghiêu đưa đầu ngón chân sang đụng đụng mắt cá chân cậu, ý bảo đừng có ngây ra đó, lau khô tóc trước đi, sau đó anh mới nói tiếp: "Em nghĩ xem, hẳn là người được chú hai tiến cử. Bây giờ xảy ra chuyện, xét cho cùng nguyên do vẫn xuất phát từ trong gia đình mình. Đưa ra truy cứu công khai sẽ ảnh hưởng đến tình cảm."

Lâm Du cũng hiểu điều này, nhưng đây thật sự không phải chuyện nhỏ.

Tuy cửa hàng đó không phải một nguồn thu lớn của nhà họ Lâm nhưng cũng đã đầu tư vào không ít. Hơn một năm nay Lâm Bách Tông và Lâm Trường Xuân cũng bỏ rất nhiều công sức vào đó.

Ít nhiều gì Lâm Du cũng biết dự định của hai người, kỳ thực cửa hàng ấy chuẩn bị cho chú ba, chỉ là vẫn chưa nói với chú ấy thôi.

Ai mà không biết tâm bệnh của bà cụ chứ, bà không hài lòng với nghề nghiệp của chú ba từ lâu rồi.

Là anh lớn bên trên, hai người định sau khi đưa vào kinh doanh ổn định sẽ bảo chú ba yên tâm ở lại Kiến Kinh. Dù sau này chú ấy không kết hôn thật thì cũng có sự bảo đảm cho tương lai.

Từ khi bắt đầu kinh doanh cửa hàng đó luôn rất ăn nên làm ra, chính nhờ thiết kế mới lạ, thành phẩm độc đáo. Thợ thầy ở đó đều được điều ra từ xưởng gốc của nhà họ Lâm, tay nghề cũng đã đến mức vô cùng nhuần nhuyễn.

Bây giờ nói đi là đi, tương đương với trực tiếp dọn sạch cửa hàng đó.

Lâm Du hơi chua chát trong lòng, đồng thời cũng thấy khó chịu.

Cậu khó chịu vì đời này chắc chắn chú ba sẽ không kết hôn với người phụ nữ nào, nguyện vọng của bà cụ nhất định sẽ không thành. Hơn nữa thái độ của Hương Nghị thể hiện rằng mối quan hệ của hai người vẫn mập mờ chưa

dứt khoát. Để giấu người nhà không chắc gì chú ba sẽ thật sự ở lâu tại Kiến Kinh.

Cũng khó chịu vì kế hoạch của bố mình và chú hai thành công dã tràng.

"Được rồi." Văn Chu Nghiêu đứng lên khỏi ghế, "Đã báo cảnh sát rồi, mấy hôm nay chú Phú vẫn theo sát tình hình, sẽ có kết quả sớm thôi. Với sự việc này, em thông minh thế sẽ hiểu đạo lý tiền tài làm mờ mắt người nhĩ."

"Em biết mà." Lâm Du vắt khăn lông lên thành ghế, cụp mắt nói: "Trước lợi ích khổng lồ, rất ít người có thể nhắm mắt làm ngơ, chỉ là em..."

Bẩm sinh ghét phản bội.

Trong mắt cậu mọi sự quay lưng và trốn tránh đều không đáng được tha thứ.

Lâm Du lùi về phía giường Văn Chu Nghiêu, cởi giày ngồi khoanh chân lên đó.

Đột nhiên cậu nhìn Văn Chu Nghiêu mà nói: "Lần này em nói với bố là về nam xem hàng, thật ra là đi dò đường làm ăn."

Văn Chu Nghiêu nhìn cậu.

Trước giờ chưa khi nào Lâm Du nghiêm túc nói với anh chuyện gì như thế, cậu nói: "Anh, em sẽ làm rạng danh kỹ thuật của nhà họ Lâm, khiến nghề mộc của nhà họ Lâm ghi một dấu son vào lịch sử thời đại, mãi mãi bất diệt. Nhưng trước mắt em cần tiền, rất rất nhiều tiền."

Có tiền mới giữ được cơ nghiệp đời đời của nhà họ Lâm, mới nuôi được bằng đó người trong tay.

Hàng hóa ứ đọng đã trở thành vấn đề thấy được của ngành mộc hiện nay, đặc biệt là những tác phẩm mỹ nghệ cỡ lớn. Cả gia tộc có tiếng lành đồn xa như nhà họ Lâm cũng không thể không dựa vào những ngành nghề khác có liên quan để nuôi sống thứ được gọi là nghệ thuật.

Kế thừa kỹ thuật truyền thống của gia tộc là điều trọng yếu nhất, nhưng đi đến hôm nay, trên thực tế Lâm Du cũng đang làm lại nghề cũ.

Nghề của kiếp trước.

Cậu sở hữu kinh nghiệm trên thương trường, biết cách phát triển đường lối và các mối quan hệ như thế nào và hiểu được thị trường.

Quay đầu nhìn lại, thật ra quá khứ mà cậu không muốn liếc mắt đó cũng chẳng phải hoàn toàn không đáng nhìn.

Đây là lần đầu tiên cậu để lộ dã tâm và mục đích của mình trước mặt Văn Chu Nghiêu, từ đứa bé con nhỏ xíu của nhà họ Lâm, đến bản thân đầy dã tâm hiện tại. Lâm Du nhìn anh, trong lòng rất thấp thỏm.

Nhưng cậu không ngờ Văn Chu Nghiêu chỉ nhướng mày tặc lưỡi rồi bước đến bên giường búng búng vào trán mình, hỏi: "Cảm thấy mình bây giờ trông rất tham tiền đúng không?"

"Lẽ nào không phải?" Lâm Du hơi đau đầu nên đưa tay xoa trán.

Văn Chu Nghiêu bật cười mấy tiếng, anh nói: "Lâm Du, em nhổng mông lên thôi anh cũng biết em định làm gì rồi. Anh đã nhờ chú Thiên Hương tìm sẵn tài xế bản địa cho mấy đứa rồi, muốn làm gì cứ làm. Anh chỉ có một yêu cầu, chú ý an toàn."

Lâm Du ngơ ngẩn nhìn anh mình.

Người này luôn thế, kiếp trước đã thế, kiếp này vẫn thế.

Dường như anh luôn ở sau lưng, là nguồn căn của yên định, là nơi linh hồn nghỉ lại.

Lâm Du: "Anh sắp xếp sẵn cả tài xế rồi mà không đi với bọn em thật à?"

Cứ như người hung dữ cãi cọ với người ta trên bàn ăn không phải là bản thân cậu ấy.

Văn Chu Nghiêu véo nựng cằm cậu, "Không đi, anh có việc."

Chương 33

Cửa hàng đồ gia dụng có chuyện, nếu không phải Lâm Du đã chốt kế hoạch xuôi nam từ trước thì cũng không chọn rời khỏi nhà vào thời điểm này. Nhưng khi Văn Chu Nghiêu nói anh sẽ ở nhà thì mọi sự lo lắng của Lâm Du như đều thành yên lòng.

Còn anh cậu ở nhà mà, chỉ cần có anh là Lâm Du sẽ vững tin.

Trước khi đi, Lâm Du đến chỗ bà cụ một chuyến. Vừa khéo cô út Lâm Mạn Xu với chị họ Triệu Dĩnh Tinh cũng có mặt, đang ngồi tùm lại cắt giấy hoa dán cửa sổ.

Mai vàng nở rồi, mùi hương thanh mát ập vào mũi.

"Đang cắt gì vậy ạ?" Lâm Du đứng sau lưng thành linh rút đồ trong tay cô út đưa ra trước ánh nắng trưa lạt tới lạt lui xem một lúc lâu cũng không nhìn ra được là gì, hoang mang hỏi: "Hình này, là một con... heo ạ?"
Cô út đứng dậy véo tai cậu ngay lập tức: "Nói lại lần nữa nghe thử?"

Bà cụ với Triệu Dĩnh Tinh ngồi cạnh cười ngất.

Triệu Dĩnh Tinh nói: "Đây là uyên ương."

Lâm Du nhanh chóng giơ tay đầu hàng, "Tại mắt con bị mờ đó cô út, tuyệt đối không phải tại kỹ thuật của cô không ổn."

Cuối cùng Lâm Mạn Xu cũng chịu thả cậu ra, cô ngồi xuống cạnh bà cụ lườm liếc cậu mà nói: "Đúng là em bé nhà mình lớn thật rồi, học ai được cái kiểu đái bôi ấy vậy hả?"

Lâm Du sợ lại bị "hạ độc thủ", cậu xoa tai trốn sang chỗ bà cụ rồi mới nói: "Cháu đi chuyến này về sẽ mang cho cô hai khúc vải may xường xám của cửa hàng Nghê Thường nha? Cô nhắc từ lâu lắm rồi mà."

"Xem như oắt con nhà anh có lương tâm." Lâm Mạn Xu nói.

Bà cụ cười nhìn cậu cố ý nịnh nọt cô út rồi mới để cây kéo trong tay xuống, hỏi cậu: "Chuẩn bị đồ đạc ra ngoài sao rồi hả con? Lần này có ít cũng phải độ mười ngày nhỉ."

"Chuẩn bị gần xong hết rồi bà ạ." Lâm Du cúi tới cạnh bà cụ, miệng lầm bầm: "Mẹ con đóng sẵn đến mấy bao tải, đã nói mang ít ít đồ thôi mà mẹ không chịu nghe."

Bà cụ cười mắng: "Mẹ con sợ bé ngoan nhà mình ra ngoài thiếu thốn ấy mà."

"Con biết mà." Lâm Du cười nói, "Mách bà một tí cho vui thôi ạ."

Bà cụ xĩa vào cái đầu cậu đang gác trên cánh tay, "Cái mồm của anh đấy, sắp thành thanh niên rồi mà vẫn y hệt lúc nhỏ."

"Thì với bà lúc nào con cũng là em bé mà."

Lâm Du bắt chập vẻ cặn lời của cô út và chị họ, cố ý chọc cho bà cụ cười ha hả.

Rốt cuộc Lâm Mạn Xu cũng không cất nổi nữa, cô gom hết đồ vào giỏ rồi hỏi Lâm Du: "Đúng rồi, Lâm Hạo và Lâm Thước đâu? Cả ngày nay không thấy mặt hai đứa nó."

Lâm Du kéo cái giỏ trúc qua, đáp: "Đi tìm bạn học rồi ạ, sắp đi xa nhà mà nên phải họp mặt bạn bè."

Bà cụ vỗ đẫy bàn tay cậu thò tới định cầm kéo ra, nói: "Hai anh của con chúng nó có chân đi, một đứa hoạt bát một đứa thật thà. Chuyến này bà thấy con còn phải trông chừng chúng nó. Nếu được tính như anh cả con thì bố với chú hai con nhẹ gánh hơn biết bao nhiêu."

Lâm Du đoán có lẽ bà cụ cũng biết phần nào về chuyện của cửa hàng đồ gia dụng.

Cậu nói: "Thì còn có con đây mà, hơn nữa, anh con là ngàn năm có một, ai mà cũng như anh ấy thì có mà chết."

"Suốt ngày chỉ biết khoe anh thôi." Lâm Mạn Xu cười cậu.

Triệu Dĩnh Tinh ngồi cạnh tuy không tiếp lời nhưng cũng bình thản mỉm cười. Chuyện với Văn Chu Nghiêu trước đây dường như không mang đến quá nhiều khoảng cách. Lâm Du cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Du vẫn định thò tay cầm kéo của bà cụ, lại bị tét tay.

Bà cụ mắng cậu: "Đàn ông con trai còn định cầm kéo cắt hoa đấy à, coi có được không."

Lâm Du ngớ người vài giây rồi mới dở khóc dở cười giải thích: "Bà ơi, con định lấy kéo cắt vài cành hoa trong vườn của bà lát nữa mang về. Mà cắt giấy cũng chỉ là một môn thủ công thôi, không phân nam nữ mà."

"Trong phòng có kéo cắt cành đấy, đi mà lấy."

Bà cụ rồi rãi nên dạy cô út với chị họ mấy môn nữ công gia chánh, bà cảm thấy con gái thì phải cho ra con gái. Bà cụ nhớ lại rồi nói: "Thời bà còn con gái ở trong nhà bố mẹ, nữ công gia chánh, tính toán sổ sách, gì cũng phải biết tất. Đâu có như các cô các chị bây giờ, chỉ mỗi học hành, cơm còn không biết nấu, sau này làm sao mà đi lấy chồng được."

Lâm Du đang cởi áo khoác vén tay áo rồi nhón chân lên cắt cành hoa đẹp nhất.

Cô út đứng cạnh giữ áo cho cậu, nhân tiện thì thầm: "Bà nội con vẫn còn tu tưởng thời phong kiến. Bà từng phải như thế nên nghĩ con gái trong nhà mình cũng phải biết mới được."

Lâm Du quay lại cười với cô, "Không sao, cô út nhà mình vô địch chồn kinh kỳ, sau này thích người thế nào là có thể ấy thôi."

"Ồ, hiểm thấy nha." Lâm Mạn Xu liếc cậu, "Cô nhớ lúc con mới vài tuổi đầu,

còn đang ẵm trên tay đã lái nhải với cô mỗi ngày bảo đàn ông trên đời chẳng ai tốt lành cả, đổi ý rồi à?"

"Dạ không." Lâm Du nói: "Con đang duyệt trước cho cô thôi."

Cậu ghé sát tai cô hỏi nhỏ: "Có phải bà nội bảo cô đi xem mắt rồi không?"

"Sao con biết?" Lâm Mạn Xu trừng mắt.

Lâm Du quay đầu đi, cắt một cành rồi nói: "Cô út, dù sao bà nội cũng từng gặp rất nhiều người, trải qua rất nhiều chuyện. Người mà bà nội thấy vừa ý thể nào cũng không quá tệ. Con nghĩ là cô có thể tiếp xúc thử xem sao, đừng có lén lút ra ngoài quen biết với mấy gã đàn ông vớ va vớ vẩn đấy." Lâm Mạn Xu cầm lấy cành hoa cậu đưa, trả lời: "Cô lại không hiểu hơn anh à, anh cứ như ông cụ non. Ông cụ non nhà họ Lâm ơi, cắt hoa của cụ đi ạ, lúc cụ còn bé dễ cưng hơn nhiều."

Lâm Du cười cười không nói gì.

"Tận tình răn dạy" bao nhiêu năm nay rồi, Lâm Du cũng mong cô út sẽ không bước vào vết xe đổ kiếp trước.

Cây mai trong vườn của bà cụ đều không cao lắm, lúc sau Lâm Du trèo hẳn lên cây.

"Con cẩn thận đấy." Bà cụ ngồi dưới nhắc cậu mấy lần.

Lâm Du đáp lại: "Con biết mà."

Khi cậu đứng vững trên cành mai thì thấy anh mình đi từ ngoài vào.

Văn Chu Nghiêu mặc chiếc áo choàng sẫm màu, vừa vào cửa là thấy ngay Lâm Du trên cây.

Tóc Lâm Du dài ra rồi, vừa che khuất vành tai.

Giữa những cành mai đan xen, thiếu niên mặc chiếc áo sơ mi mỏng và quần bò, thân hình cao gầy, chân dài eo nhỏ. Văn Chu Nghiêu đứng tại chỗ nhìn thật lâu cho tới khi Lâm Du thấy anh rồi vẫy tay cười rạng rỡ gọi to: "Anh ơi!"

"Đứng cho vững!" Giọng Văn Chu Nghiêu trầm xuống.

"Chu Nghiêu sang đây à." Bà cụ vẫy tay gọi anh sang ngồi xuống.

Văn Chu Nghiêu nghe lời bước tới, đặt đồ trong tay lên bàn đá rồi nói: "Bà nội, đây là chút tổ yến đặc biệt mang từ Tây Xuyên về biếu bà."

Bà cụ nhận lấy vô cùng tự nhiên, cười bảo: "Cảm ơn ông cháu giúp bà nhé. Ông ấy vẫn khỏe chứ?"

"Không lâu trước cháu vừa nhận được tin, ông rất khỏe ạ." Văn Chu Nghiêu đáp.

Bà cụ gật đầu, vô tình thấy Lâm Du đứng từ chỗ cao gần hai mét định nhảy xuống phía sau, bà vội bảo: "Chu Nghiêu, cháu sang đó, đỡ nó xuống cho bà. Gọi mấy lần rồi vẫn cứ trèo cao đến thế."

Đương nhiên Lâm Du nghe thấy lời bà, rồi sau đó thấy anh mình đứng lên đi tới thật.

Cậu vội nói: "Được rồi được rồi, em tự xuống, không nhảy mà, xuống từ từ đây."

Cậu nói dứt câu thì Văn Chu Nghiêu đã tới dưới tán cây, anh nói như không hề nghe thấy lời Lâm Du: "Ngồi xuống trước đã."

Lâm Du thấy sắc mặt anh, chỉ đành nghe lời ngồi xuống trên cành cây.

Cậu vừa cố gắng ngồi vững được thì một đôi tay đưa tới, chưa kịp chú ý thấy đã bị kéo xuống. Lâm Du rơi xuống được anh bế ngang eo.

Cậu tròn mắt ngẩng đầu lên nhìn anh mình đầy hoang mang: "Tu thế này hơi quá đó anh."

Bé đúng kiểu công chúa, trông hết sức thiếu khí phách.

Văn Chu Nghiêu thả cậu xuống rồi cụp mắt liếc cậu, hỏi: "Lớn thế rồi mới nghĩ tới chuyện trèo cây, phản lão hoàn đồng à?"

Lâm Du rầu quá chừng.

Hai người vừa nói chuyện vừa bước về phía bàn đá. Lâm Du cũng nghe thấy đoạn đối thoại của bà nội và Văn Chu Nghiêu mới rồi, cậu nhìn mấy thứ trên bàn hỏi: "Bà nội, anh con biếu gì cho bà vậy?"

"Mấy năm nay anh con biếu quà phụng dưỡng bà nhiều lắm đấy." Bà cụp trêu cậu: "Thế của con đâu?"

"Quà biếu của con phải chờ sau." Lâm Du nói: "Nhưng tuyệt đối không thua anh con đâu."

Đồ biếu từ Tây Xuyên, đoạn đối thoại vừa nãy, hiển nhiên những năm gần đây nhà họ Văn đã liên hệ với bên này rồi, hơn nữa cũng duy trì mối quan hệ không tệ.

Sau đó Lâm Du và Văn Chu Nghiêu cùng rời chỗ bà cụp.

"Anh từng gặp ông nội anh chưa?" Lâm Du vừa bước trên con đường lát đá vừa hỏi.

Văn Chu Nghiêu đi cạnh sau cậu khoảng nửa bước, trả lời: "Chưa."

"Bên đó không yêu cầu à?" Lâm Du lại hỏi.

"Chờ thi đại học xong." Văn Chu Nghiêu không hề có ý giấu cậu, "Anh sẽ đến Tây Xuyên một chuyến trước."

Lâm Du ừm một tiếng.

Văn Chu Nghiêu nghiêng đầu liếc nhìn cậu, "Sao thế? Không muốn anh đi

à?"

Lâm Du suy nghĩ rồi lắc đầu, "Thật ra cũng không phải, anh, với mọi quyết định do anh tự đưa ra, em đều ủng hộ hết."

Tuy cậu vẫn có điều băn khoăn vì những chuyện trong quá khứ, tình hình phía nhà họ Văn rất phức tạp, cậu chỉ không hy vọng anh bị ép hoặc thấy không vui.

Nhưng nếu là lựa chọn của anh thì cậu không có lý do gì để ngăn cản.

Bọn họ đều có sứ mệnh và việc phải hoàn thành của riêng mình, không thể vì kiếp này hai người lớn lên cùng nhau, ở cạnh nhau quanh năm mà tự tiện quyết định con đường của đối phương.

Văn Chu Nghiêu cười cười, vỗ vai cậu nói: "Được rồi, đã nói là chỉ sang đó một chuyến thôi."

Lâm Du lại ừm một tiếng, không nói gì nữa.

Thật ra dù là Kiến Kinh hay Tây Xuyên thì với Lâm Du cũng chẳng khác biệt là mấy.

Văn Chu Nghiêu là Văn Chu Nghiêu, cả đời này cũng không thoát khỏi sự thật là anh là anh của cậu.

Lâm Du chia hoa cắt từ vườn của bà cụ thành hai bó, lấy hai chiếc bình gốm trong chái nhỏ ra rửa sạch, lần lượt cắm hoa vào rồi mang vào phòng Văn Chu Nghiêu.

Một bình trên bàn học, một bình trên bệ cửa sổ.

Văn Chu Nghiêu đang lật sách cạnh giá sách, thấy cậu loay hoay cạnh cửa sổ mãi thì tựa vào giá hỏi: "Em trèo cây hái cả buổi rồi để ở chỗ anh hết à?"

"Đúng rồi, cố ý cắt cho anh mà." Lâm Du tiếp tục chỉnh sửa không quay đầu lại.

Cho nên cậu không thấy được Văn Chu Nghiêu sau lưng mình đã sưng lại trong một thoáng.

Nhưng anh nhanh chóng hoàn hồn lại, thung dung hỏi: "Bống đừng lại tặng hoa cho người khác?"

"Bống đừng gì chứ." Cuối cùng Lâm Du cũng vừa lòng, cậu lùi lại hai bước ngấm nghĩa rồi nói: "Cho tới nay, những người đã được nhận hoa từ em ngoại trừ, để em nghĩ xem, mẹ, cô út, bà nội, à với cô chủ nhiệm tiểu học, thì chỉ có mình anh thôi."

Văn Chu Nghiêu cười thành tiếng, "Vậy cảm ơn em nhé."

"Đừng khách sáo." Lâm Du nhướn mày quay lại, "Mùa nào chưng hoa này. Lần này em phải ra ngoài khá lâu, nếu chưa hết mùa hoa thì khi nào về em đổi bó khác cho anh."

Văn Chu Nghiêu ngẩng đầu khỏi sách để nhìn cậu.

Rồi anh lại cúi xuống, đáp: "Ừ, anh nhớ đấy."

Chương 34

Đoàn tàu lửa xanh lá xuyên qua núi non trùng điệp và đồng ruộng bát ngát còn mờ sương sớm, tiếng sầm sập đánh tan sự yên tĩnh ven đường đi. Lâm Du ngồi dậy trên chiếc giường nhỏ trong toa, vén rèm che nắng nhìn ra bên ngoài, vừa lúc thấy được lợn khói vẫn vít từ mái nhà dân xa xa.

Vé tàu được Lâm Bách Tông đặt sẵn, vé giường nằm, mỗi gian bốn người, giường tầng.

Lâm Thước và Lâm Hạo hưng phấn suốt đường đi chọn giường đối diện Lâm Du, hiện vẫn chưa dậy.

Lâm Du nhìn đồng hồ, sắp đến trạm dừng dọc đường, cậu thấy còn sớm nên ra hành lang rửa mặt trước.

Đúng lúc ấy gian kế bên có đứa bé cúi kính buổi sớm cất tiếng khóc thủng

cả màng nhĩ.

Lâm Du lấy kẹo que trên người ra dỗ cậu nhóc mắt một lúc, khi cậu quay lại thì thấy cửa gian của mình mở hé, cứ tưởng Lâm Thước Lâm Hạo dậy rồi.

Cậu thuận tay đẩy cửa vào, "Hai người..."

Khi thấy rõ cảnh tượng bên trong cậu lập tức im bật.

Thứ đầu tiên ập vào mắt khi vừa vào cửa là chiếc túi to đặt bên phải. Người mới đến đang chắt đồ lên chiếc giường phía trên giường Lâm Du.

Lâm Thước đang ngồi tựa vào đầu giường phát hiện thấy Lâm Du về đầu tiên, lên tiếng: "Đúng đó làm gì, à, đây là người bạn đã mua vé tầng trên giường em. Tên gì ấy nhỉ? Bọn anh mới tán dóc vài câu, cậu ấy cũng học Nhất Trung đó. Tình cờ về nam thăm người thân đúng ngay dịp này, em thấy trùng hợp không?"

Người mới đến quay đầu lại, cười cười nói với Lâm Du: "Đúng rồi, em tên Tưởng Thế Trạch. Lâm Du, lâu rồi không gặp."

"Hai đứa biết nhau hả?" Lâm Thước nhìn người này rồi ngó người kia, ngạc nhiên hỏi.

Lâm Du nhìn Tưởng Thế Trạch chằm chằm, trở tay đóng thành cửa lại.

Lâm Hạo ở giường trên giật mình tỉnh giấc ngay tại chỗ, cậu chàng ngồi bật dậy dáo dác nhìn quanh, "Sao đây sao đây? Động đất hả?"

Lâm Du thẳng tay ném đồ dùng cá nhân lên giường rồi tiến tới vài bước.

Cậu đến gần Tưởng Thế Trạch, nheo mắt, "Cố ý hả? Theo dõi tôi à?"

Tưởng Thế Trạch hôm nay rất khác bình thường, hấn nhìn Lâm Du chăm chú như muốn tìm lại bóng dáng mình đã từng rất quen thuộc từ cơ thể thiếu niên của cậu. Lâm Du quá hiểu hấn, người này sẽ không đột ngột biến mất thời gian dài vậy rồi bỗng dưng xuất hiện ở đây, chắc chắn hấn biết gì

đó.

Quả nhiên, Tưởng Thế Trạch nói: "Tiểu Du, em vẫn định giấu anh à?"

"Ấy ấy khoan." Lâm Thước lộn người dậy khỏi giường tầng dưới. Cậu chàng nhận ra sắc mặt Lâm Du không bình thường, biết lúc này phải quay lưng về phía Tưởng Thế Trạch, nhíu mày khẽ hỏi cậu: "Chuyện gì vậy?"

"Không liên quan đến các anh." Lâm Du nói.

Trong giây phút ấy, đột nhiên Lâm Thước có cảm giác mình chẳng hề quen biết cậu.

Theo lý mà nói, Lâm Du là em út nhỏ nhất trong nhà, khi ra ngoài bọn họ phải chăm sóc cậu mới đúng. Nhưng từ khi gặp cái người tên Tưởng Thế Trạch này, cậu như bị bao phủ trong bầu không khí căng thẳng, hơn nữa còn là loại cảm thụ mà bọn họ rất khó hiểu được.

Cứ như giữa hai người này có một quãng từ trường mà người khác không sao tiếp cận được.

Lâm Thước nhận định hẳn hai người đã có chuyện gì đó không thể nói với người khác, hơn nữa còn là chuyện không vui vẻ gì. Dám hỏi trong nhà bây giờ ai có thể khiến tổ tông nhỏ nhà họ Lâm có biểu cảm thế này chứ.

"Có chuyện gì thì lên tiếng." Lâm Thước nhướng mày đá mắt với Lâm Du, "Đừng để tới lúc lớn chuyện rồi anh phải gánh."

Không cần biết khi ở nhà như thế nào, nhưng che chở người nhà là truyền thống gia đình của nhà họ Lâm rồi.

Lâm Du không đáp lại Lâm Thước, chỉ nhìn Tưởng Thế Trạch bảo: "Ra ngoài nói chuyện."

Chỗ tiếp nối giữa các toa có một phòng hút thuốc nằm sát cửa.

Lâm Du tựa vào vách xe, nhìn Tưởng Thế Trạch đang bước theo, hỏi: "Làm sao anh biết được?"

"Cuối cùng em cũng thừa nhận rồi." Tưởng Thế Trạch nói rồi tựa vào bức vách đối diện Lâm Du. Hắn nhìn ra cửa sổ rồi nói: "Trước đây anh đã thấy không đúng lắm, về sau giáo viên trong trường gọi anh lên nói chuyện là trên cơ bản anh đã xác định." Hắn quay đầu nhìn Lâm Du, dùng vài giây rồi bỗng nói: "Anh công khai với bố mẹ rồi."

Sắc mặt Lâm Du sững lại một thoáng rồi bật cười lạnh: "Anh nói chuyện đó với tôi làm gì?"

"Lâm Du anh biết trước đây mình thật sự quá đáng, anh không phải con người." Tưởng Thế Trạch càng nói càng kích động, hắn đứng thẳng lên bước về phía Lâm Du, nói: "Chỉ là anh... muốn bù đắp cho em."

"Bù đắp cho tôi?" Dường như Lâm Du vừa nghe thấy câu nói hài hước nhất thế giới.

Cậu bật cười thành tiếng thật, rồi nhìn Tưởng Thế Trạch nói: "Anh cảm thấy công khai với bố mẹ anh là bù đắp cho tôi đấy à?" Lâm Du nói rồi thay đổi biểu cảm ngay tắp lự, "Tưởng Thế Trạch, đừng tự suy diễn rồi tự cảm động lấy vậy được không?"

"Lâm Du, anh..."

"Anh im miệng!" Lâm Du ngắt lời hắn.

Đúng lúc có người đi ngang rồi nhìn nhìn hai cậu thiếu niên đang cãi nhau rành rành bằng ánh mắt lấy làm lạ. Rõ ràng đều còn rất trẻ mà sắc mặt đều sa sầm, đặc biệt là cái cậu trông trẻ hơn, trông cung cách không hề giống học sinh.

Lâm Du hoàn toàn không để tâm đến suy nghĩ của người qua đường. Từ khi biết chuyện Tưởng Thế Trạch nhớ được những gì đã xảy ra, cậu đã đoán chắc sớm muộn gì cũng có ngày này. Kiếp này dường như cậu chưa từng trải qua sóng to gió lớn thật sự, tràn đầy trong ký ức là cuộc sống thường ngày, có lúc gà bay chó sủa, nhưng đại đa số thời gian đều rất yên bình.

Nhưng những ký ức ấy đã lấp đầy cậu, xóa nhòa những tháng năm mà bây giờ nghĩ lại thấy mông lung như một giấc mộng.

Lâm Du bước tới cạnh cửa sổ, tàu lửa lại lăn bánh, cảnh vật trước mắt từ từ lùi ra xa.

Giọng cậu không cao, nhưng vẫn rõ ràng từng tiếng giữa âm thanh đoàn tàu khởi động rầm rập.

"Tưởng Thế Trạch, chắc anh biết tôi là người thế nào nhỉ." Nói hết câu này cậu quay đầu nhìn Tưởng Thế Trạch, "Khi đó tôi ép anh nói rõ ràng mọi chuyện với gia đình sao? Hay là tôi ép anh kết hôn? Chuyện công ty tôi chẳng muốn nói nữa, do bản thân tôi không biết đề phòng thôi, tôi chấp nhận. Nhưng sao anh không tự hỏi lại bản thân xem, rốt cuộc tại sao bây giờ anh lại hối hận? Đúng rồi, đừng giữ cái giọng anh còn yêu tôi ra đây, làm tôi buồn nôn mất."

"Anh biết anh đã làm em tổn thương." Tưởng Thế Trạch giữ vai Lâm Du lại, cúi xuống nói: "Tiểu Du, xin lỗi, anh nghiêm túc xin lỗi em. Nhưng trời cao đã cho chúng ta cơ hội này, chẳng phải nên dùng nó để bù đắp lại sao? Không ai hiểu nhau hơn chúng ta. Mười năm, em quên được sao? Chúng ta mới là những người thân cận nhất trên thế gian này. Anh thề với em, nhất định sẽ bồi thường cho em, cho anh một cơ hội được không?"

Lâm Du nghiêng đầu liếc nhìn bàn tay trên vai mình.

Rồi cậu quay lại nhìn Tưởng Thế Trạch, "Khi anh thử tôi ở trường, anh có biết tại sao tôi không thừa nhận không?"

"Tại sao?" Tưởng Thế Trạch hỏi.

"Vì... Tôi chưa đường lớn anh không đi, cứ chạy tới muốn chịu đòn, vậy thì tôi thành toàn cho anh vậy!"

"Bốp!" Lâm Du đấm thẳng vào xương gò má hắn.

Người này hoàn toàn không có cơ sở đánh đấm, thời học sinh còn chơi bóng rổ, sau này vào ngồi trong văn phòng càng bỏ bê việc rèn luyện. Tưởng Thế Trạch loạng choạng lùi về sau đập vào vách xe.

Lâm Du sấn tới xách cổ áo hắn, nhắm vào khoe miệng hắn bồi thêm một đấm, máu me nhoe nhoét đầy miệng Tưởng Thế Trạch.

Hắn giữ tay Lâm Du, đầu đón ra mặt phải thở dốc: "Lâm Du, có gì chúng ta từ từ nói."

"Ai muốn từ từ nói chuyện với anh hả." Lâm Du lôi hắn xuống sàn, một cú, hai cú, ba cú...

Đến khi Tưởng Thế Trạch không nói được tiếng nào nữa Lâm Du mới xách cổ áo hắn lên cúi đầu nghiêng răng nói: "Tưởng Thế Trạch, bây giờ hiểu rồi chứ? Không phải tôi không quên được mười năm đó, mà tôi luôn luôn nhớ, anh đáng chết. Kiếp trước Lâm Du tôi khiếp nhược đến mấy cũng không tới lượt kẻ nói phản bội là phản bội, quay đầu là quay đầu như Tưởng Thế Trạch như anh mở miệng, bù đắp? Đi chết đi!" Lâm Du vừa ném hắn ra, còn chưa kịp đứng lên thì đã có một đám người chạy bình bịch tới.

May mà đang là sáng sớm, gần như không có ai đi lại trên hành lang nên bọn họ mới chậm chạp như vậy.

Người đầu tiên giữ Lâm Du lại là Lâm Thước, cậu chàng ôm eo Lâm Du từ sau lưng kéo cậu ra.

Miệng còn hô hào: "Tổ tông của con ơi, làm cái gì vậy hả?! Sao lại đánh nhau với người ta vậy?"

Lâm Du để yên cho Lâm Thước kéo mình lên rồi mới nhìn các nhân viên tàu diu Tưởng Thế Trạch mặt đầy máu dậy.

Lâm Thước nhìn nhìn mặt Tưởng Thế Trạch, có vẻ rất không nỡ nhìn, sau đó cậu chàng đưa tay che mặt để nói nhỏ với Lâm Du: "Em gặp phiền phức

rồi đó biết không?"

"Cần anh nói chắc." Lâm Du liếc cậu chàng, cúi đầu nhìn các khớp ngón tay rách da của mình, nhíu mày.

Trong số những người vừa đến có hai phục vụ của tàu. Họ quan sát tuổi tác hai người rồi quát: "Chuyện gì đây? Đang yên lành sao lại đánh nhau?"

"Chào anh." Những lúc thế này thì Lâm Thước lại rất chín chắn, cậu chàng bước tới chỉ vào Lâm Du rồi nói: "Đây là em của em. Bọn em cũng quen biết cậu ấy nữa, là bạn cùng trường với em em. Con trai mà, cãi cọ mấy câu xung đột một tí cũng bình thường thôi."

"Quen thì cũng đâu thể đánh người ta đến mức này chứ!"

Anh phục vụ nhìn Lâm Du và Tưởng Thế Trạch rồi cuối cùng hướng mắt về phía người bị đánh, hỏi: "Em xác định mình có quen biết với đối phương chứ?"

Tưởng Thế Trạch lau máu trên môi, đưa mắt nhìn Lâm Du.

Rồi hắn gật đầu đáp: "Phải, bọn em quen nhau."

"Thanh niên các cậu cũng thật là, nếu đã quen biết thì có gì cứ từ từ mà nói chuyện, sao phải đánh nhau chứ." Phục vụ tàu cũng không muốn phiền phức thêm nên cố gắng giảng hòa, anh chàng nói với Lâm Du: "Nếu đã vậy, em này, em xem mình đã đánh bạn đến mức này rồi. Em xin lỗi cậu ấy một tiếng rồi coi như chuyện này cho qua vậy."

Lâm Thước ho thêm tiếng nữa, nói nhỏ vào tai cậu: "Anh hùng không sợ cái thiệt trước mắt."

Vốn Lâm Thước tin chắc Lâm Du sẽ gật đầu, tuy nhóc con này tung hoành trong nhà nhưng nhìn kiểu rúm ró trước mặt anh cả là biết nó rất thức thời. Nhưng cậu chàng không sao ngờ được cậu lại ung dung đáp lời phục vụ tàu rằng: "Sao anh không thử hỏi xem cậu ta dám nhận lời xin lỗi của tôi

không?"

Lâm Thước suýt hụt máu, một giây sau thì cảm nín hản.

Người bị đánh còn thật sự đáp rằng: "Không cần xin lỗi đâu, chuyện riêng của bọn em, giải quyết riêng là được rồi."

...

Nửa tiếng sau, trong toa xe của bọn họ, Tưởng Thế Trạch đứng cạnh Lâm Du, nói như chồn không người: "Bớt giận chưa?"

Vết thương trên mặt hắn đã được phục vụ tàu xử lý đơn giản, nhưng vẫn xanh xanh tím tím, nhìn biết ngay Lâm Du đã rất nặng tay. Lâm Du ngồi ở đầu giường, gác tay trên chiếc bàn nhỏ giữa đường đi gọt táo.

Gọt xong đưa cho Lâm Hạo đang chìa tay xuống từ giường trên đối diện, như không hề nghe thấy.

Lâm Thước nhận ra chút manh mối, xác định được Tưởng Thế Trạch này đã làm gì đó có lỗi với Lâm Du, hơn nữa còn rất nghiêm trọng.

Nghĩa là chắc chắn Lâm Du đã chịu thiệt thòi.

Không có Văn Chu Nghiêu ở đây, cậu chàng tự giác nhận trách nhiệm người anh lớn, nhíu mày đứng lên nói với Tưởng Thế Trạch: "Cậu này, rốt cuộc cậu tìm Lâm Du có việc gì? Cứ việc nói với tôi."

Tưởng Thế Trạch liếc nhìn Lâm Thước, không trả lời, vẫn chỉ nhìn Lâm Du chăm chăm.

"Ngồi lại đi." Lâm Du nói với Lâm Thước mà không ngẩng đầu, rồi cậu tự đứng lên nói với Tưởng Thế Trạch: "Nếu cậu đi để thăm người thân thì bọn tôi cũng có việc phải làm, chiều đến nơi thì xem như chưa từng gặp nhau. Đừng ép tôi phải động thủ nữa Tưởng Thế Trạch, cậu biết hậu quả của việc

đi quá giới hạn mà."

Dù Lâm Thuộc và Lâm Hạo ít nghĩ theo hướng kia đến mấy thì để lâu chắc chắn cũng sẽ nhận ra gì đó thôi.

Đến lúc đó, cậu mờ mờ ám ám với một thằng con trai, vấn đề đó tuyệt đối hơn xa chuyện cậu ra tay đánh người.

Tưởng Thế Trạch biết giới hạn của cậu ở đâu, hấn lên tiếng: "Được, tớ đảm bảo sau khi xuống tàu sẽ không đi theo cậu."

Bốn giờ tàu đến trạm.

Quả nhiên các thành phố phía nam khác hẳn Kiến Kinh, ở đây lạnh mà ẩm thấp, khí hậu cũng không hanh khô như phương bắc.

Người đón bọn họ là tài xế Văn Chu Nghiêu đã tìm sẵn, khoảng tầm ba mươi, bất ngờ là anh ta nói tiếng bắc rất lưu loát.

"Tài xế Vu." Lâm Du ngồi vào ghế phó lái, hỏi: "Nghe giọng anh có vẻ không giống người địa phương?"

"Phải mà." Anh tài xế cười ha hả giải thích: "Nhưng anh ở Tây Xuyên mười mấy năm rồi, mới về đây năm ngoái thôi."

"Tây Xuyên?" Lâm Du ngồi sau nói: "Là chỗ bố anh cả sinh ra à."

"Anh cả cũng được sinh ra ở đó luôn mà." Lâm Thuộc tiếp lời: "Bác cả nói trước đây chú Văn với cô Chủ Văn Tú sinh ra anh cả ở Tây Xuyên trước rồi mới dọn tới Kiến Kinh."

"Đúng rồi." Anh tài xế Vu thích nói chuyện, nhưng với những gì không nên nói thì chẳng nhắc nửa lời, chỉ bảo: "Anh cũng nghe nói vậy. Tuy anh mới về không lâu nhưng cũng rành đường đi bên này lắm. Mấy đứa muốn đi đâu cứ tìm anh là được."

"Cảm ơn anh Vu." Lâm Du nói.

"Có gì đâu." Tài xế Vu cười nói: "Anh của em đích thân gọi điện thoại dặn mà, chắc chắn phải tiếp đãi mấy đứa tử tế rồi."

Lâm Thuốc lập tức bám vào thành thò đầu lên xen mồm: "Tài xế Vu, anh nhớ nói với anh cả là Lâm Du đánh nhau với người ta trên tàu."

"Có chuyện gì vậy?" Tài xế Vu hỏi ngay.

Lâm Du chụp tờ báo phía trước xe ụp vào mặt Lâm Thuốc, nghiêng răng, "Ngậm cái mồm thối của anh lại!"

Rồi cậu cười cười với tài xế Vu, "Anh ấy nói bậy bạ đấy ạ."

Chương 35

Khi cả bọn đến trạm đã là chiều, nhưng vẫn còn cách chỗ bọn họ muốn đến ít nhất mười tiếng đi xe nữa, cho nên tài xế Vu dẫn ba người đi ăn trước rồi thuê một khách sạn trong thành phố.

Lúc nhận phòng tài xế Vu còn nói: "Huyện Mạo Sơn mà mấy đứa muốn tới còn xa đây lắm, phải đổi những hai tuyến xe buýt. Hôm nay ở lại đây đã, sáng mai anh đến đón mấy đứa xuất phát."

Lâm Du: "Tài xế Vu, muộn chút được không ạ?"

Tài xế Vu: "Vậy mười giờ sáng nhé? Em có việc gì à?"

"Vâng ạ." Lâm Du gật đầu, "Thật ra cũng không có gì, lần đầu tiên đến mà nên em muốn đi dạo chút."

Tài xế Vu: "Đi dạo quanh cũng hay, tuy ăn uống vui chơi ở chỗ bọn anh không bì được với thành phố lớn như Kiến Kinh nhưng cũng có điểm đặc sắc riêng."

Lâm Du nói vâng.

"Em định đi dạo thật đấy à?" Lúc lên lầu Lâm Thuốc xách túi đi cạnh Lâm Du sẵn tiện hỏi.

Lâm Du liếc nhìn cậu chàng, "Sao lại không được đi dạo, nghề mộc của nhà họ Nam ở Thuận Dương xuất chúng ở vùng này đó, đi xem thử cũng đâu thiệt gì. Hơn nữa anh không nhận ra mấy năm nay việc kinh doanh của bọn họ dần có xu hướng vượt mặt nhà họ Tần ở Hoài Xuyên à?"

Lâm Thước cạn lời chốc lát rồi nói: "Cái đi dạo mà em nói hoàn toàn không giống ý anh nói."

Lâm Du lười trả lời cậu chàng.

Sáng sớm hôm sau vốn Lâm Du định ra phố một mình, kết quả Lâm Thước Lâm Hạo lại một hai đòi góp vui.

Kiếp trước Lâm Du cũng từng ở phía nam đến mười năm, nhưng trên thực tế ngoài công tác ra thì cậu chưa từng thăm thú đây đó cho tử tế.

Lâm Du thấy Tưởng Thế Trạch trước một hàng trang sức.
"Hai người đi trước đi, em xem thêm chút nữa." Lâm Du xua Lâm Thước Lâm Hạo đi.

Quả nhiên, Tưởng Thế Trạch nhanh chóng bước tới.

Lâm Du cầm một sợi dây chuyền thập giá kiểu của nam lên, đặt trong lòng bàn tay ngắm rồi nói: "Có những người hứa hẹn cũng như đánh rắm ấy, quả nhiên không thể tin được."

Tưởng Thế Trạch đã thay đồ, mặt dán tận mấy miếng băng cá nhân, trông khá là đáng chú ý.

Cả chủ sạp thấy hắn bước tới cũng liếc nhìn mấy lần.

Tưởng Thế Trạch đứng cạnh nói: "Anh không cố ý, chỉ là hôm qua thấy tài xế đến đón bọn em đi, rồi hỏi thăm thử. Em... có biết hắn từng ngồi tù không. Anh lo cho em mà."

Tay Lâm Du khựng lại, nghe vậy thì nghiêng đầu liếc nhìn hắn.

"Anh định nói gì?" Lâm Du hỏi.

Tưởng Thế Trạch: "Anh biết bọn em định đến huyện Mạo Sơn, nhưng người đó thật sự rất nguy hiểm. Anh có thể tìm giúp người dẫn bọn em..."

"Đủ rồi." Lâm Du nhú mày ngắt lời, cậu nhìn hắn nói: "Tưởng Thế Trạch, tôi nhớ trước đây anh đâu có lảm lòi thế. Tôi nhắc anh một lần cuối cùng, đừng có theo bọn tôi nữa, cũng đừng có dò hỏi cuộc sống và hành tung của bọn tôi."

Lâm Du nhờ chủ sạp gói sợi dây chuyền trong tay lại, chủ sạp nói sợi dây rất hợp với cậu.

Lâm Du: "Không phải cháu đeo đâu ạ, mua để tặng."

Mấy thứ bán ở sạp lề đường như thế này đều rất rẻ, cậu chỉ vô tình phát hiện hai chữ cái khắc ở mặt sau sợi dây chuyền này tình cờ là Chu Nghiêu, thấy trùng hợp nên muốn mua thôi.

Tính ra cho tới nay cậu đã tặng Văn Chu Nghiêu không ít thứ.

Đa phần là mấy thứ nhỏ nhỏ linh ta linh tinh, không chọn thời gian hay những dịp lễ tết cố định nào, có lúc bỗng dưng nghĩ tới là tặng.

Đến nay ngăn kéo bàn trong phòng Văn Chu Nghiêu vẫn còn bình sữa Lâm Du từng bú khi còn nhỏ, con dao khắc đầu tiên mà cậu dùng, cả chiếc ba lô hình gấu bông cậu đeo năm năm sáu tuổi nữa.

Tập tính cất giữ đồ đạc này rất giống loài động vật nào đó, nhưng cậu lại không chịu tự cất mà một hai phải để ở chỗ anh. Thật ra đa số lần cũng là để trêu anh cậu thôi, tại Văn Chu Nghiêu lúc còn nhỏ chẳng giống trẻ con chút nào hết.

Nhưng Văn Chu Nghiêu cứ liên tục nhận lấy thật, cả Lâm Du cũng thấy rất có ý nghĩa kỉ niệm khi kéo ra xem.

Lâm Du trả tiền, cầm lấy chiếc túi ông chủ đưa rồi quay đầu đi.

Tướng Thế Trạch đuổi theo, lên tiếng: "Lâm Du, anh đang nói nghiêm túc đó. Em không thể xem nhẹ an toàn của bản thân chỉ vì cái kính với anh được. Nơi đây là đất khách, không phải Kiến Kinh."

Lâm Du dừng chân đứng lại bên đường, quay đầu.

"Cái kính?" Lâm Du nhướn mày, "Anh xứng à?"

Sắc mặt Tướng Thế Trạch sượng sùng hẳn, nhưng hắn cố kiềm lại mà nói: "Đừng cứng đầu nữa Lâm Du, anh đang nghiêm túc với em đấy."

"Có lẽ với sự việc này, anh thật sự có chút ý tốt." Lâm Du lùi lại một bước đứng trên đường lát đá cho người đi bộ, nhìn thẳng vào Tướng Thế Trạch giờ chẳng cao hơn cậu là bao để nói: "Nhưng Tướng Thế Trạch à, cái vẻ mềm mỏng nhẫn nhịn hiện giờ của anh đối với tôi chẳng có gì ngoài nực cười. Ngoài ra, tài xế Vu là người do anh tôi tìm, hiểu chưa?"

Sắc mặt Tướng Thế Trạch khó coi hơn hẳn, "Tên Văn Chu Nghiêu đó à?"

"Phải." Lâm Du đáp: "Đừng nói là anh ta từng ngồi tù, có từng giết người phóng hỏa thì với tôi cũng không thành vấn đề."

"Em tin tưởng tên họ Văn đó vậy sao?"

Lâm Du: "Chứ không lẽ tin anh?"

Ngay từ lần đầu tiên Tướng Thế Trạch gặp Văn Chu Nghiêu đã luôn cảm thấy quan hệ giữa anh và Lâm Du không tầm thường.

Lâm Du có không chỉ một người anh, nhưng Văn Chu Nghiêu thì khác. Cộng thêm việc Tướng Thế Trạch nhớ được kiếp trước cuối đời mình đã xuống dốc như thế nào, cái tên Văn Chu Nghiêu để lại ấn tượng sâu sắc trong đầu hắn, bây giờ nghĩ lại vẫn thấy kinh hoàng.

Thái độ bảo vệ của Lâm Du kích thích điểm yếu ớt trong thần kinh của

hắn, khiến Tưởng Thế Trạch buột miệng nói mà không lựa lời: "Lâm Du, tư tưởng của em đã dị dạng rồi em không nhận ra à? Anh biết trước đây mình làm không tốt, khiến em và người nhà bị chia cắt sớm. Nhưng em có thấy đứa em trai nào như em không, nói câu nào cũng anh anh anh anh, trong lòng em thật sự hy vọng hắn là anh của em à?"

Tưởng Thế Trạch nói xong mới nhận ra mặt Lâm Du đã lạnh buốt, vội vàng bước tới sửa lời: "Lâm Du, anh không có ý đó, không nói em có vấn đề."

Lâm Du lên gối thẳng vào bao tử Tưởng Thế Trạch làm mặt hắn tái đi, cong gập người ngay tại chỗ.

Lâm Du ngồi xổm xuống trên bậc đá, nhìn lên khuôn mặt khổ sở của Tưởng Thế Trạch.

"Đừng có đặt mấy thứ suy nghĩ bần thiêu đó của anh lên anh ấy, hiểu chưa?"

Lâm Du nói rồi đứng lên định đi, Tưởng Thế Trạch giữ cậu lại.

"Nhất định phải mắng như thế à?" Hắn hỏi.

Lâm Du hất tay ra, "Chứ không thì sao?"

"Lâm Du!" Tưởng Thế Trạch lại gọi cậu lại, "Anh hỏi một câu cuối cùng, em trả lời anh thật lòng"

"Hỏi."

"Trước đây... có phải em đã liên lạc với Văn Chu Nghiêu, cho nên mới bỏ đi cương quyết, không hề quay đầu như thế?"

Lâm Du quay đầu, nhíu mày, "Ý anh là sao?"

"Em dám bảo đảm tuyệt đối không có không?" Dường như Tưởng Thế Trạch vẫn canh cánh trong lòng mãi chuyện này, hắn nói: "Nếu không thì lúc đó tại sao hắn cứ cắn chặt anh không tha. Công ty phá sản, hôn nhân thất bại đều có bóng hắn giết dây. Lâm Du, anh cũng không ngu đâu, anh chỉ

muốn biết chân tướng."

Ban đầu Lâm Du còn chưa hiểu ý hấn, nhưng khi đã hết câu, cậu liền hiểu ra.

Lâm Du không hề biết về sau Tưởng Thế Trạch như thế nào, càng không biết lại là...

Lâm Du ngẩn người rất lâu...

Chuyện kiếp trước cậu đã quên nhiều, chỉ nhớ được bóng dáng trước mộ bia ngày cuối cùng, nhớ được màn tuyết ngày hôm ấy.

Thì ra, anh đã làm nhiều như vậy.

Lời cuối cùng Lâm Du nói với Tưởng Thế Trạch là: "Anh đừng tưởng bản thân mình là một tên khốn khiếp với đạo đức mặt hạng thì người khác cũng sẽ làm chuyện giống anh. Nhưng hôm nay, tôi vẫn phải cảm ơn anh một tiếng."

Lâm Du từng nghĩ, năm ấy anh cậu bôn ba dậm trường nhật xác cho cậu là vì tình nghĩa thế hệ cha chú.

Lâm Du rất muốn hỏi anh, Lâm Du cậu có gì đáng cho anh làm đến mức ấy.

Lâm Du chưa từng nóng lòng gặp ai đến thế, dù cho đời này anh không còn ký ức kiếp trước, nhưng Lâm Du vẫn vô cùng muốn gặp anh.

Mười giờ cả bọn y hẹn có mặt ở trạm xe gặp tài xế Vu rồi đi thẳng đến huyện Mạo Sơn.

Kế hoạch của Lâm Du là cố gắng rút ngắn hành trình hết mức có thể, nhưng cả bọn vừa đến huyện Mạo Sơn, còn chưa kịp gặp chú Hoàng phụ trách mà Lâm Bách Tòng nói đã gặp chuyện công nhân bên này làm loạn.

Chú Hoàng này cũng đã bốn mươi mấy gần năm mươi rồi. Chú là một trong những người làm nghề gỗ sớm nhất huyện Mạo Sơn, kiếm được cũng khá, nhưng mấy năm nay việc kinh doanh trì trệ, phải nợ lương rất nhiều công

nhân.

Chú Hoàng dẫn nhóm Lâm Du đến nhà mình.

Vừa đi vừa nói: "Lô hàng anh Lâm đặt vẫn chưa bắt đầu sản xuất, phải xem phía núi Ngọc Dương thế nào đã. Nhưng mấy đứa cũng thấy tình hình chỗ chú rồi đó, trước mắt chắc không cách nào dẫn mấy đứa đi được. Mấy đứa chịu khó ở lại đây mấy hôm trước đã nhé."

Chuyện bắt đắ dĩ, cả bọn đành phải ở lại.

Nhà của chú Hoàng là dạng nhà vườn điển hình của phía nam, trồng rất nhiều hoa huệ mưa.

Chỉ là các công nhân đình công thường xuyên tìm đến, những người ở đây cũng khó tránh bị liên đới đến chặt vật.

Khi rảnh Lâm Du cũng hay theo chú Hoàng đi đây đi đó, cậu không bỏ qua bất kì thứ gì cần xem hay thu thập.

Ngày thật sự xuất phát đến núi Ngọc Dương cách hôm bọn họ đến huyện Mạo Sơn gần một tuần lễ.

Hôm đó thời tiết không được đẹp, chú Hoàng có một chiếc xe thùng rất lớn để tự chuyển hàng, nói là có thể lái đến chân núi Ngọc Dương.

Có điều đi đường đất nên xóc nảy điên đảo.

Bọn Lâm Du ngồi trong cabin phía sau, xe rung lắc làm cả bọn nghiêng ngả. Lâm Hạo than vãn: "Anh cứ tưởng chuyến này ra ngoài vui lắm. Nhưng bao nhiêu ngày nay, ngoài cực khổ ra chẳng còn gì khác."

"Vốn cũng đâu phải đi để anh chơi." Lâm Du nói.

Trong lúc nói chuyện xe dần trúng một cái ổ gà lớn, Lâm Thuốc đập đầu vào thanh sắt kế bên, còn chửi tục.

Chú Hoàng ngồi trước nói lớn: "Mấy đứa nhỏ giữ chặt nha, đường đi bên

này vậy đó, lồi lõm dữ lắm."

"Dạ biết rồi chú Hoàng, chú cứ lái đi ạ."

Không ai ngờ được giữa đường lại gặp mưa, còn là mưa như trút nước.

Giữa con đường đất neo nhà vắng khách, tiếng mưa dội vào thân xe kêu rầm rầm.

Cả bọn Lâm Du đứng bên đường, người bê bết bùn đất, nghẹn ngào nhìn nửa cái bánh xe lún trong bùn sình.

"Làm sao bây giờ?!" Lâm Hạo gào hỏi trong tiếng mưa.

Lâm Du chớp chớp cho rơi nước mưa vẫn liên tục chảy xuống mi mắt, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, một lát sau mới nói: "Làm sao được nữa? Hoàn toàn không đẩy nổi, chờ chú Hoàng tìm người đến vậy."

"Xui thế không biết!" Lâm Thước đá cục đá bên chân.

Cậu chàng vừa đá xong thì sững lại, hỏi: "Ê nghe xem, có xe đến phải không?"

Chương 36: - 40

dịch: Uyên Uyên

Chương 36

Lâm Du nhìn về phía khúc quanh giữa lưng núi qua màn mưa tầm tã, đoạn đường này một bên là núi một bên là sườn dốc mười mấy hai mươi mét nối liền xuống thung lũng dưới chân núi. Đường vốn đã ngoằn ngoèo, gặp mưa thì lầy lội lồi lõm.

Ban đầu bên tai chẳng có gì ngoài tiếng mưa, Lâm Du vừa định nói anh nghe lầm rồi đó thì một cái đầu xe tải xuất hiện trong tầm mắt.

Những người khác cũng thấy, Lâm Hạo kéo chiếc nón áo mưa vô dụng trên đầu xuống ngay tại chỗ rồi vẫy tay lia lịa với người lái, "Bên này bên này!"

Từ xa đã thấy một người nhoài đầu ra khỏi cửa xe, là chú Hoàng.

Chú Hoàng cũng vẫy tay với cả bọn rồi rụt người vào trong như đang nói gì đó với tài xế.

Lâm Thước: "Chú Hoàng này làm việc tốc độ nhỉ, mới đó đã tìm được xe rồi."

Lâm Du kéo kéo mảnh vải bạt màu xanh lá sẫm trên người In đỉnh đầu, đưa bàn tay buốt giá lên miệng hà hơi, "Chắc chú ấy rành đường đi nước bước vùng này nên nhờ người ở gần đây đến giúp."

Trong lúc nói chuyện xe đã đến gần rồi chẳng mấy chốc dừng lại trước mặt cả bọn.

Lâm Du dùng toàn bộ tâm trí để nghĩ xem chiếc xe này có thể kéo xe bọn họ ra khỏi hố trũng không, mãi đến lúc Lâm Hạo đột nhiên hô to đầy sảng sốt: "Anh cả!"

Tim Lâm Du thất lại, cả những khớp ngón tay cũng cứng đờ.

Trong chuyến đi này bọn họ từng gọi rất nhiều người là anh hai anh cả, nhưng đa số đều là cách xưng hô lịch sự lễ phép. Người có thể khiến Lâm Hạo gọi anh cả một cách hưng phấn và thân thiết đến thế, Lâm Du chỉ nghĩ ra một người.

Cuối cùng cậu cũng xoay cần cở cứng còng lại, nhìn về phía chiếc xe sau lưng.

Người đầu tiên mở cửa bước xuống không phải chú Hoàng hay tài xế mà là người ngồi ghế sau.

Một chiếc dù đen mở ra trước, chân người đó rất dài, dễ dàng bước xuống từ ghế sau rất cao của xe hàng, giẫm lên bụi cỏ khô bên đường. Mắt Lâm Du nhìn lên thấy được chiếc áo lông dáng dài anh đang mặc, cũng đen tuyền.

Sau đó mới đến khuôn mặt anh tuấn, đôi mắt quen thuộc.

Trên con đường đất giữa chốn rừng thiêng nước độc, trời mưa như trút nước, Văn Chu Nghiêu đột ngột xuất hiện.

Vẫn chín chắn vững chãi, điềm tĩnh ung dung.

Giữa lúc Lâm Du hãy còn ngơ ngác nhìn anh, Văn Chu Nghiêu đã sải bước

đến gần.

Lâm Thước thấy Văn Chu Nghiêu xuất hiện cũng kích động cực kỳ, cậu chàng hỏi: "Anh cả, sao anh lại đến đây?"

"Lên xe trước đã." Khi đã đến gần, Văn Chu Nghiêu chỉ nói trước câu này.

Lâm Thước và Lâm Hạo vội vội vàng vàng chạy về phía chiếc xe phía sau.

Một chiếc dù che trên đỉnh đầu, nước mưa rào rạt vẫn xối xuống mặt lẫn người bỗng biến mất. Lâm Du cảm thấy như mình đang được bao bọc trong một không gian nho nhỏ.

Cậu ngẩng lên nhìn chiếc dù trên đầu, rồi nhìn sang Văn Chu Nghiêu đang đứng ngay trước mặt.

"Anh." Cậu lên tiếng gọi, giọng như khàn đi.

Văn Chu Nghiêu đột nhiên đưa tay tới, ngón tay anh vuốt qua gò má Lâm Du, tặc lưỡi cúi xuống nhìn vào mắt Lâm Du mà nói: "Bảo em lên xe mà, ngu người rồi à? Chú khỉ đất."

Nghe thấy câu nhận xét đó, Lâm Du nhìn nhìn vết bùn trên ngón tay Văn Chu Nghiêu, cúi đầu nhìn nửa ống quần lấm tẩm bùn sinh của mình, cảm nín mất một lúc.

Cái hình tượng này, thôi đừng nói, lớn bằng này rồi chắc đây là lần đầu tiên bê bết đến thế.

Lâm Du vuốt mặt, hỏi anh: "Trên mặt em còn không?"

"Hết rồi." Văn Chu Nghiêu liếc mắt nhìn cậu, choàng tay lên vai kéo cậu đi tới hết sức tự nhiên, "Lên xe."

Loại xe chủ yếu dùng để chở hàng thôi, nhưng xe của tài xế mới đến to hơn

xe của chú Hoàng một chút cho nên miễn cưỡng đủ nhét hết mọi người vào.

Có điều hàng ghế sau hơi chật một chút.

Văn Chu Nghiêu ngồi ngoài cùng, bên cạnh là Lâm Du, kế bên nữa là Lâm Thuốc và Lâm Hạo.

Tạm thời không thể kéo chiếc xe cũ của bọn họ lên được, trời mưa rất bất tiện, cộng thêm đã đi được hơn nửa đường nên quyết định tới điểm đến trước đã. Còn về xe thì chú Hoàng nói sẽ nhờ người nghĩ cách sau.

Tuy Lâm Du đã khoác một lớp vải bạt nhưng lớp quần ngoài đã ướt hết rồi. Giờ ngồi kế bên Văn Chu Nghiêu đang khô ráo sạch sẽ, cậu sợ mình làm ướt đồ của anh nên nhích nhích sang bên như phản xạ có điều kiện.
"Trời mẹ ơi lạnh quá đi!" Lâm Thuốc ngồi cạnh Lâm Du chà cánh tay, răng đánh lập cập.

Lâm Du nghe vậy liền nói: "Ai bảo lúc ra cửa anh chê không phong độ rồi không chịu mặc đồ dày bên trong."

Lâm Hạo: "Sớm biết vậy đã đem theo mấy bộ rồi, không nên để hết đồ lại nhà chú Hoàng."

Ngay lúc ấy đột nhiên Lâm Du nhận thấy mình được Văn Chu Nghiêu ôm eo kéo lại, cậu còn chưa kịp nói người em ướt thì anh đã lên tiếng trước: "Dưới ghế xe có giỏ quần áo đấy, lấy ra khoác lên trước đi, dùng tạm một lúc."

Lâm Hạo: "... Anh cả vạn tuế!"

"Vẫn là anh chu đáo nhất." Cả Lâm Thuốc cũng hòa theo.

Hai người run rẩy lôi một cái giỏ to lên rồi kéo dây kéo lấy quần áo ra.

Lâm Du vẫn định nhích ra xa lại thì Văn Chu Nghiêu trực tiếp cởi áo khoác mình đang mặc trên người rồi đưa tay lột lớp áo ướt bên ngoài của Lâm Du ra, phủ áo mình lên vai cậu, "Mặc vào đi."

"Không, không cần đâu." Lâm Du ngơ ra một lúc rồi định cởi ra, bảo: "Anh mặc đi."

Văn Chu Nghiêu nhíu mày nhìn cậu: "Còn bắt anh phải mặc cho em à?"

"Lâm Tiểu Du em đừng có đỏng đảnh nữa." Lâm Hạo cạnh đó vừa mặc đồ vừa nói: "Hôm nay em thử cảm xem anh cả có mắng em không."

Lâm Du sững người, đúng là cậu cứ thấy lạnh buốt lên thật. Áo của Văn Chu Nghiêu vẫn còn nhiệt độ cơ thể anh, hơi ấm ấy lan khắp toàn thân từ sau lưng.

Lâm Du liếc liếc sắc mặt anh mình, không một hai đòi cởi ra nữa.

Lâm Du khoác áo của Văn Chu Nghiêu co người lại trên ghế, nghe chú Hoàng và tài xế than vãn về thời tiết hôm nay.

"Chú Hoàng sao chú tìm được anh cả bọn cháu vậy?" Lâm Thuộc mặc đồ xong thì hỏi lên hàng ghế trước.

Chú Hoàng quay đầu nhìn Văn Chu Nghiêu, cười nói: "Chú đâu có biết anh cả mấy đứa là ai đâu? Chú đang vội đi tìm người giúp thì vô tình gặp bọn họ trên đường, hỏi ra mới biết đến cùng một nơi nên chú định nhờ giúp."
"Trùng hợp thật đó." Lâm Thuộc nói.

"Không trùng hợp đâu." Đột nhiên Văn Chu Nghiêu lên tiếng, "Đi xa nhà mà không đứa nào biết phòng xa sự cố, đi bấy nhiêu ngày đường học được bao nhiêu sàng khôn cho chó gặm hết rồi à?"

Anh mắng một lượt cả ba anh em, cả Lâm Du cũng thấy hai má nóng lên.

Quả thật bọn họ quá sơ suất, cứ nhớn như chẳng biết chuẩn bị trước gì cả, nếu không bị trì hoãn không chừng đã tới nơi từ lâu, cũng không đến mức gặp chuyện xe lún thế này.

Chú Hoàng giải vây cho cả bọn: "Cũng tại chú, dựa theo kinh nghiệm cho là

thời tiết như hôm nay sẽ không có mưa, mười ngày là đủ đi về, đâu có ngờ trời lạnh như thế này mà còn mưa to."

Văn Chu Nghiêu không nhắc chuyện đó nữa, bắt đầu hỏi han tình hình từ chú Hoàng.

Anh chỉ mặc mỗi chiếc áo lông trắng cao cổ, vì ghế chật nên phải ngồi bắt chéo chân, trông không giống đang ngồi trong chiếc xe chở hàng một chút nào, rành rành là một công tử hào hoa.

Lâm Du ngắm đến ngẩn người, rồi thình lình hást xì một cái.

"Lạnh hả?" Văn Chu Nghiêu nghiêng đầu liếc sang cậu một cái rồi ôm vai cậu kéo lại gần, "Dựa vào anh."

Trên thực tế Lâm Du không vô dụng đến thế, nhưng cậu cũng không muốn cảm cúm vào thời điểm này, ngoài phiền hà thì chẳng được gì.

Nên cậu thật sự ngả người về phía anh, sẵn tiện ngồi sát chút cho Văn Chu Nghiêu ấm hơn.

Chú Hoàng tán gẫu với cả bọn: "Chú từng gặp anh Lâm vài lần rồi, anh em mấy đứa thân nhau được như thế cũng hiếm có thật."

"Cái đó đương nhiên rồi chú." Lâm Thuốc đã ấm trở lại bắt đầu liếng thoảng: "Gia đình nghiêm lắm, bọn cháu mà cãi nhau là bản thân mình bị đòn đầu tiên."

"Ừa anh đánh em cũng đâu ít." Lâm Du châm chọc.

Lâm Du hơi buồn cười, cậu dựa mặt vào cánh tay Văn Chu Nghiêu. Rồi chú Hoàng hỏi: "Vậy sao mấy đứa không hẹn đi chung."

Nói đến đây Lâm Thuốc lại sực nhớ ra, cậu chàng quay sang Văn Chu Nghiêu: "Đúng rồi anh cả, sao tự dưng anh lại tới đây?"

"Mấy đứa đi lâu vậy chưa thấy về." Văn Chu Nghiêu cúi xuống nhìn đỉnh đầu

Lâm Du, bình thản nói: "Chú Lâm không yên tâm, bảo anh đến xem thử."

"May mà anh đến." Lâm Thước: "Nếu không hôm nay thật không biết làm sao."

Mưa to như thế muốn quay về trong ngày cũng là chuyện bất khả thi, may mà nhà cũ của chú Hoàng ở ngay cạnh núi Ngọc Dương. Chỉ có điều là căn nhà biệt lập, lại dọn về huyện Mạo Sơn đã lâu nên nhà hơi cũ kỹ.

Gặp sự cố như thế trên đường đi nên khi cả bọn đến nơi đã gần năm giờ, bầu trời xám xịt như sắp chìm vào màn đêm.

Mưa vẫn chưa dứt, nhưng đã nhỏ hơn khi xe gặp vấn đề. Chú Hoàng đi trước nhất, đẩy hàng rào ngoài sân ra nói: "Nhà gỗ xưa là thế đó, tuy năm nào chú cũng về sửa sang, bình thường đến núi Ngọc Dương cũng hay về đây ở vài ngày nhưng vẫn cũ kỹ lắm. Hôm nay mấy đứa chịu khó chút vậy."

Lâm Thước: "Không sao đâu chú Hoàng, bọn cháu chưa từng ở nhà thế này bao giờ, thấy thú vị lắm."

Tài xế và chú Hoàng cười nói: "Trẻ tuổi đúng là lúc còn thích mới mẻ, không biết khổ là gì."

Lâm Du bước cạnh Văn Chu Nghiêu vào nhà.

Căn nhà gỗ hai tầng cũng không cũ đến mức như chú Hoàng nói, nằm ở cuối con đường đất trên núi, nối liền với chân núi.

Địa thế xung quanh rất bát ngát, nhìn từ sau lưng nhà sẽ thấy dãy núi trùng điệp xa xa và dòng sông dưới chân núi, phong cảnh đẹp vô cùng. Chỉ có điều nó cách làng có người ở gần nhất hơn mười phút.

Chú Hoàng vừa vào trong là bắt đầu bận rộn nổi lửa, rồi nói: "Phòng ngủ trên tầng hết ấy, mấy đứa tự đi xem trước đi, chặn mền gì đó đầy đủ hết, tối trải ra là ngủ được. Đàn ông con trai cả, chẳng có gì phải ngại."

Lâm Thước và Lâm Hạo xông lên lầu trước.

Lâm Du vén tay áo đi tới cạnh đồng củi, nói: "Chú Hoàng để cháu giúp chú."

"Không cần không cần." Chú Hoàng vội từ chối, chú nhìn gương mặt trắng nõn của cậu nói: "Sao lại để trẻ con như cháu làm cho được, mấy chuyện chân tay này bọn chú làm quen rồi."

Chú Hoàng thấy Lâm Du vẫn cứ đứng yên đó không nhúc nhích thì hất cằm về phía Văn Chu Nghiêu đang phụ tài xế khiêng đồ vào ngoài cửa: "Đi, qua đó chơi với anh cháu đi. Lát mấy đứa cởi quần áo ra hong khô kéo bệnh."

"Đứng đây làm gì đó?" Đang nói chuyện thì Văn Chu Nghiêu xách đồ đi tới. Chú Hoàng chỉ vào Lâm Du cười nói: "Nó cứ đòi phụ." Rồi chú quay sang nói với tài xế bằng giọng địa phương: "Ở chỗ quê mùa hẻo lánh như vậy chả mấy lúc gặp con nít xinh xắn thế, ai nõ cho nó nhúng tay nhúng chân trời."

Hai người đàn ông trung niên nở nụ cười hiền hòa.

Lâm Du câm nín, nhìn anh mình đầy vô tội.

Văn Chu Nghiêu cũng nhìn lại, cười hỏi: "Nhìn anh thế làm gì, được khen giờ định làm mặt ngoan với anh hả?"

Chương 37

Đến tối mọi người quây quần quanh đồng lửa ăn tạm vài thứ. Cổ họng Lâm Du hơi ngứa, cậu có dự cảm mình thật sự hơi bệnh rồi. Nói với chú Hoàng xong chú ấy còn bỏ công chạy xuống làng bên dưới tìm thuốc cảm cho cậu uống. Xong xuôi thì lừa cả bọn đi ngủ.

Trên tầng có tổng cộng ba chiếc giường, vốn dĩ chia thành hai cặp ngủ là vừa xinh.

Nhưng trong đó có một chiếc giường đơn, mà chân giường còn bị một khoét, lên giường nhúc nhích nhẹ là nghe kêu ken két, khó lòng tải nổi trọng lượng của hai người.

Lâm Du ngẫm nghĩ rồi nói: "Vậy thôi để mình em ngủ đây đi, đúng lúc đang cảm, đỡ lây cho các anh. Em thấy phòng ngủ bên kia rộng lắm, có bộ sofa cũ nữa, ba người ngủ chắc được."

Trong huyện Mạo Sơn có rất nhiều dạng nhà gỗ xưa như thế này, mái tầng trên có khi còn không cao hơn đầu người, một dạng kiến trúc rất đặc sắc.

Trên vách nhà cũng treo rất nhiều tranh ảnh đủ màu và mấy thứ nho nhỏ, sàn tầng trên có trải thảm.

Lâm Du vẫn còn mặc đồ của Văn Chu Nghiêu, cậu cởi ra đưa cho anh đang đứng ngay bên cạnh.

"Sáng mai dậy thì đồ của em cũng khô rồi." Lâm Du nói.

Vì Văn Chu Nghiêu quá cao nên đứng trong không gian này trông cứ như giơ tay lên là chạm tới mái nhà vậy. Đèn trong phòng màu vàng ấm. Anh đưa tay cầm lấy áo vắt trên cánh tay rồi chỉ nói: "Vậy thì ngủ sớm chút đi." Lâm Du dạ một tiếng.

Phía Lâm Thước cũng không ý kiến gì, tự về phòng mình.

Cứ thế gần như mình Lâm Du chiếm một không gian riêng. Nghe thấy tiếng phòng bên cạnh khóa cửa, cậu mới đóng cửa rồi quay lên giường nằm.

Đêm trên núi vô cùng tĩnh mịch, không có tiếng côn trùng hay chim chóc như mùa hè, thời gian này gần như chỉ có tiếng mưa xối vào cửa sổ và tiếng gió rít gào. Không biết có phải do chấn cũ không đủ ấm không mà rất lâu sau Lâm Du vẫn thấy tay chân lạnh buốt.

Khó khăn lắm mới thấy buồn ngủ được một tí thì lại bị tiếng sét đánh thành linh làm giật mình.

Cơn mưa đang ngời dần đột nhiên nặng hạt, ánh sét làm sáng lòa cả căn phòng, tiếng sấm ì ùng như vang lên ngay bên tai.

Lâm Du trở mình ngồi dậy trên giường.

Cậu nhìn ra những hình ảnh chập chờn ngoài cửa sổ và chiếc chốt cửa bị gió thổi kêu lạch cạch, đành chấp nhận số phận giở chăn xuống giường. Lăn mò trong bóng tối không tìm được giày nên để chân trần bước trên thảm luôn.

Vừa tới cạnh cửa sổ liếc mắt ra hành lang bên ngoài thì bỗng dưng thấy bóng người, làm cậu giật nảy người, quát lớn: "Ai đó?"

"Anh." Đối phương lên tiếng cùng lúc Lâm Du bật đèn trong phòng.

Đèn không sáng, chắc là bão làm mất điện rồi.

May mà Lâm Du nhận ra tiếng của người đó, tuy chỉ với một chữ.

"Anh?" Lâm Du đưa tay đẩy cánh cửa sổ gỗ lên, thò nửa người ra ngoài hỏi: "Sao anh đứng đây?"

Nhờ ánh chớp lóe lên, Lâm Du thấy Văn Chu Nghiêu chỉ choàng hờ chiếc áo khoác, hẳn nhiên cũng vừa thức dậy.

Đương nhiên Văn Chu Nghiêu cũng thấy cậu, anh nhú mày, "Nửa đêm không ngủ đi còn làm gì đó?" Rồi anh giải thích: "Cửa sổ ở đây không được chắc, gió to quá nên anh dậy kiểm tra."

Lâm Du: "Đúng là không còn tác dụng gì mấy, chốt cửa sổ phòng em bị gió thổi mấy cái là rơi luôn rồi."

Vừa khéo Văn Chu Nghiêu bước đến gần, thấy được Lâm Du đang đi chân trần.

"Giày đâu?" Anh hỏi.

Lâm Du: "Tối quá, em không tìm thấy."

Văn Chu Nghiêu nhích sang bên vài bước, "Mở cửa."

"Cửa không khóa, anh đẩy vào đi." Lâm Du bảo.

Văn Chu Nghiêu đẩy cửa vào ngay giây sau đó, đồng thời anh bật chiếc đèn pin chú Hoàng đưa cho trước khi đi ngủ để đề phòng cúp điện đang cầm trong tay lên.

Văn Chu Nghiêu cầm đèn pin chiếu sang chân Lâm Du rồi đi đến xách giày ném qua lại cho cậu bảo: "Mang giày vào trước đi."

Lâm Du dạ một tiếng rồi xỏ chân vào.

Văn Chu Nghiêu bắt đầu tìm chiếc chốt cửa, anh ra hiệu bảo Lâm Du bước qua một bên, "Anh xem nào."

Nói rồi tiện tay đưa chiếc đèn pin vào tay Lâm Du.

Lâm Du cầm lấy chiếu sáng hộ, mắt nhìn Văn Chu Nghiêu cầm chốt cửa đẩy vào đúng vị trí vô cùng thành thạo. Cậu đứng bên cạnh có thể thấy được nửa mặt nghiêng của anh, ngửi thấy mùi của anh, cảm thấy đêm hôm khuya khoắt hai người đứng đây sửa cửa sổ cũng ngộ lạ ghê.

"Đừng có chiếu vào mặt anh, chiếu tay đây này." Đột nhiên Văn Chu Nghiêu lên tiếng.

Nhờ vậy Lâm Du mới nhận ra vừa rồi mình thất thần.

Cậu dời đèn pin đi, còn vắt cái tay áo phát phơ trên vai Văn Chu Nghiêu ra sau lưng.

"Sửa được không anh?" Cậu bước lại gần xem.

Văn Chu Nghiêu đưa cùi chỏ chắn nhẹ trước cằm cậu bảo cậu tránh xa chút, rồi anh đứng lên: "Chỉ bị lỏng thôi, gắn chặt lại là được."

Anh vừa nói vừa kéo kéo chiếc chốt, sau khi xác nhận nó sẽ không rơi nữa

mới lấy một cây gỗ không biết từ đâu ra lèn chặt lại, nói: "Thế này thì chắc sẽ không rớt nữa đâu, cũng không có tiếng."

Lâm Du thở phào, nếu phải nghe cửa sổ càn cạch cả đêm thì cậu đừng mong được ngủ.

Văn Chu Nghiêu phủ bụi trên tay, quay đầu nhìn cậu hỏi: "Không ngủ được à?"

"Dạ." Lâm Du mang đèn pin ra đặt yên một chỗ trên bàn, "Thấy hơi lạnh, rồi cửa sổ lại hỏng." Cậu cố định đèn pin xong rồi hỏi lại: "Anh cũng không ngủ được à?"

Văn Chu Nghiêu ừm một tiếng, đi tới đặt tay lên trán Lâm Du.

Lâm Du đứng yên đó cho anh sờ, cậu nói: "Không có cảm giác sốt, chắc là cảm thường thôi."

Lâm Du mà sốt là rất khó hạ nhiệt, người trong nhà đều biết.

Văn Chu Nghiêu lại ừm, anh sờ lên cổ thử nhiệt độ, xác nhận cậu thật sự không có dấu hiệu phát sốt mới buông tay.

Lâm Du: "Lúc này anh ngủ ở đâu vậy?"

"Sô pha."

Lâm Du nhíu mày, cái sô pha đó cho Lâm Hạo ngủ còn tạm được, nếu là Lâm Thước hay Văn Chu Nghiêu sẽ rất chật chội.

Lâm Du hỏi anh: "Sao anh không ngủ trên giường? Nằm trên sô pha anh đâu duỗi chân ra được."

"Không quen ngủ chung giường với người khác, sô pha cũng được, không đến nỗi." Văn Chu Nghiêu kéo lại chiếc áo khoác trên vai, thấy cậu vừa rồi không chỉ không mang giày mà cả người cũng chẳng mặc ấm là mấy liền nói: "Mau ngủ đi, trời sắp sáng luôn rồi."

Lâm Du không phản kháng, cậu bước tới cạnh giường chợt dừng lại.

Cậu quay lại hỏi: "Hay anh ngủ bên này đi?"

"Muốn sang đó ngủ sô pha hả?" Văn Chu Nghiêu nhướn mày.

Lâm Du ngó ra, "Cũng được."

Văn Chu Nghiêu nhìn cậu, bước đến gần rồi nói: "Được rồi, chuyển qua chuyển lại phiền lắm, ngủ ở đây luôn đi."

Giờ Lâm Du nhớ ra chiếc giường không chịu nặng nổi. Nhưng quả thật từ đầu cậu cũng không có ý định ra sô pha ngủ. Cho nên cậu ngồi xuống mép giường, chần chừ lên tiếng: "VẬY... mình cử động nhẹ chút."

Cậu vừa nhắc chân lên là két một tiếng.

Lâm Du: "..."

Văn Chu Nghiêu khẽ cười thành tiếng.

Vốn nằm một mình thấy chẳng sao, có cát két cũng bỏ qua như thói quen, nhưng hoàn cảnh hiện tại khiến Lâm Du cảm thấy không chỉ âm thanh đó cực kỳ đột ngột mà cả tiếng cười của Văn Chu Nghiêu cũng vô cùng không phải lúc.

Tuy là chiếc giường đơn không rộng mấy, nhưng vẫn miễn cưỡng đủ cho hai người nằm, cũng không phải lo chuyện không duỗi chân được.

Khó khăn lắm mới nằm xuống xong, Lâm Du thở phào thật dài.

Cậu ngủ chung với Văn Chu Nghiêu từ nhỏ đến lớn. Tuy về sau có một khoảng thời gian cân nhắc đến xu hướng tính dục và sự trưởng thành của bản thân nên cậu cố gắng tránh để tình huống ấy phát sinh. Nhưng trên thực tế cậu đã quen rồi.

Quen với việc người cạnh mình là Văn Chu Nghiêu.

Cho nên khi hai người nằm xuống, cánh tay kề sát vào nhau, cậu không hề thấy mất tự nhiên.

Ánh sét lập lòe chiếu thành vệt sáng trắng xanh vào nóc mùng trên đỉnh đầu.

Lâm Du nghiêng sang, "Đúng rồi anh, hôm nay mãi chưa có thời gian hỏi anh, lúc trước anh nói có việc phải xử lý mà, xử lý xong rồi à?"
"Tương đối rồi."

Lâm Du: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?"

"Chủ yếu là chuyện của cửa hàng đồ gia dụng, thật ra trước khi bọn em đi chú Phú đã tìm được địa chỉ của vài kẻ bỏ trốn rồi. Anh sợ phía chú Lâm không tự giải quyết được bọn họ nên dẫn người sang đó một chuyến."

Lâm Du tròn mắt, anh động thủ với người ta hả?"

Văn Chu Nghiêu quay sang liếc nhìn cậu, "Em nghĩ sao?"

"Ày không đâu." Lâm Du tự nghĩ thông, "Đại đa số thứ bọn họ mang đi đều qua đã thời thịnh nhất rồi. Cũng chưa chắc bố em sẽ dùng lại bọn họ, đánh người thì mất nhiều hơn được."

Không phải dạng chuyện Văn Chu Nghiêu sẽ làm.

Văn Chu Nghiêu: "Ừm, cho vào đôn hết rồi, ai phải bồi thường thì bồi thường, cầm giam thì giam lại."

"Chỉ chuyện đó thôi à?" Lâm Du hỏi.

Văn Chu Nghiêu kéo kéo chiếc gối dưới đầu, "Chứ em tưởng còn gì nữa?"
Lâm Du lắc đầu, "Đâu chỉ gì, chỉ là cảm thấy..."

Hắn không chỉ như thế.

Nhưng Văn Chu Nghiêu không nói nữa, Lâm Du cũng không định hỏi thêm.

Không biết có phải nhờ giờ đã có Văn Chu Nghiêu bên cạnh không mà Lâm Du thấy không còn cảm giác nằm mãi chưa thấy ấm khi một mình nữa.

Cơ thể ấm áp thì cơn buồn ngủ cũng kéo đến.

Cậu đang khép mắt thiu thiu ngủ thì chợt nghe Văn Chu Nghiêu nói: "Nói chuyện của em đi."

"Dạ?" Lâm Du hỏi mà không mở mắt: "Chuyện gì của em ạ?"

"Nói xem suốt chuyến này em đã làm gì, gặp những ai, làm những gì."

Lâm Du bắt đầu nghiêm túc ngẫm lại rồi nhắm mắt rì rầm: "Cũng chẳng làm gì mấy, trên đường em có đi tìm cái người họ Chu mà ông chủ Tiêu giới thiệu, nghe bảo là làm bên mua bán ngọc thạch. Em nghĩ không chừng sau này nguồn tài nguyên trong tay hắn sẽ có đất dụng võ, nhưng vẫn phải quan sát thêm. À, với mấy ngày ở chỗ chú Hoàng em có đi xem cuộc thi do Hội Thủ công Mỹ nghệ Truyền thống của địa phương liên hợp tổ chức, vắng không ngờ luôn, chẳng có ai đi. Ngoài ra chẳng còn gì nữa."

"Em nghĩ thêm xem." Văn Chu Nghiêu nói.

Lâm Du hoang mang: "Không còn gì nữa thật mà, toàn mấy chuyện linh tinh không quan trọng."

Văn Chu Nghiêu: "Tưởng Thế Trạch."

Cái tên này làm Lâm Du mở bừng mắt, tỉnh táo hẳn.

Cậu quay sang: "Sao anh biết?" Rồi nghĩ lại, "Tài xế Vu nói với anh hả?"

Văn Chu Nghiêu: "Vậy là có chuyện đó thật à?"

Lâm Du: "... " Cậu quay lại nhìn Văn Chu Nghiêu qua màn đêm, đóng băng

vài giây mới rón rén hỏi: "Anh, cái này là tính sổ muộn hả?"

"Sợ à?"

Lâm Du cảm giác được Văn Chu Nghiêu cũng đang nhìn mình.

Cậu nuốt nước miếng rồi nói: "Cũng không có, nhưng mà... anh để tâm lắm ạ?"

"Một đứa trạc tuổi em, gia cảnh bình thường lại có thể bất chấp giới tính lẫn tuổi tác để theo đuổi em thẳng thừng, còn chạy hẩn từ bắc xuống nam. Lâm Du, em có biết trong mắt người bình thường mình đang gặp phải kẻ nào không?"

Đương nhiên Lâm Du biết, biến thái cuồng theo dõi người khác ấy mà.

Vừa rồi cậu hỏi Văn Chu Nghiêu có để tâm chuyện này không, trên thực tế cậu cũng không biết mình muốn nhận được đáp án thế nào nữa.

Nhưng Văn Chu Nghiêu nghi ngờ như thế lại là chuyện bình thường.

Mọi hành vi của Tưởng Thế Trạch đều không giống người thường, trong nhà mà biết thì tám phần sẽ lớn chuyện.

Nhưng thật ra từ góc nhìn của Lâm Du, những gì hắn làm cũng không phải không lý do.

Nói tới đây, Lâm Du lại nhớ ra sự thật mà Tưởng Thế Trạch đã cho mình biết.

Lâm Du vô thức nhích nhích sang bên cạnh, tóc cậu quét trúng cằm Văn Chu Nghiêu mà chẳng hay biết gì. Cậu làm chuyện mình đã rất muốn làm khi nghe tin mà mãi chưa thực hiện.

Đột nhiên choàng tay ôm eo Văn Chu Nghiêu, rồi từ từ siết chặt.

Cái ôm này không mang ý nghĩa gì khác, nhưng lại như đã chờ đợi rất lâu.

Văn Chu Nghiêu chỉ hơi ngạc nhiên chứ không hề có động tác ngăn cản, để Lâm Du sáp vào rất thuận lợi.

Một lúc sau.

"Anh, anh sợ em gặp phải tên họ Tưởng đó sẽ phiền phức nên đến à?" Lâm Du hỏi.

Khó thấy rõ biểu cảm của Văn Chu Nghiêu đang bị ôm, Lâm Du chỉ nhận thấy anh cứng người rất lâu mới nói: "Không hoàn toàn thế. Vì mùa hoa ở miền bắc đã qua rồi, ở đây thì chưa."

Chương 38

Lâm Du ngẩn ngơ mãi chưa nói gì, cậu ngựa cổ lên nên đầu mũi cạ trúng cổ Văn Chu Nghiêu, đủ để cảm nhận được hậu kết của anh rung nhẹ khi nói chuyện. Mùa hoa ấy, một lời vô tình của cậu khi đó, anh lại nhớ kỹ.

Một lúc sau, Lâm Du nghe tiếng anh mình gọi nhỏ: "Lâm Du."

"Vâng?"

"Em định ôm bao lâu nữa?"

Lâm Du chợt nhận ra tư thế hiện tại quá sát nhau, cậu trở mình lăn ra xa.

Kết...

Cậu thẳng gấp.

Rồi cứng người hỏi: "Mới rồi nó lắc hơi mạnh hả anh? Có sập không vậy?"

"Chắc không đâu." Giọng Văn Chu Nghiêu ngậm ý cười, anh với tay kéo cánh tay Lâm Du mới thò ra vào lại trong chăn rồi nói: "Đừng có lăn nữa, anh không muốn nửa đêm lại phải dậy sửa giường cho em đâu."

Lâm Du a một tiếng, thả lỏng vai nằm thẳng.

Căn phòng lặng thình.

Văn Chu Nghiêu: "Sao lúc này lại ôm anh?"

Lâm Du chấp tay lên bụng, ngẩn người nhìn lên trần nhà, rồi nói: "Anh, em hỏi anh chuyện này nha."

"Hỏi đi."

"Nếu năm ấy anh không chuyển vào nhà, chỉ được bố mẹ em hỗ trợ đi học xong, rồi rời khỏi Kiến Kinh đến nơi khác từ rất sớm, sau này chúng ta thậm chí còn không gặp mặt nhau, anh có giúp em không? Rồi tại sao?"

Văn Chu Nghiêu: "Em hỏi cái gì vậy?"

Rồi có vẻ như anh nghiêm túc suy nghĩ về lời cậu nói, hỏi lại: "Ý em là giúp về mặt nào?"

Lâm Du: "Chết, suy bại, tàn phế, nói chung là... rất thất bại."

Bản thân Lâm Du còn không hiểu nổi mình đặt giả thiết như thế để làm gì, Văn Chu Nghiêu không phải cậu cũng chẳng phải Tướng Thế Trạch, anh hoàn toàn không nhớ gì thì làm sao trả lời cậu được.

Cậu ngẫm nghĩ rồi nói: "Em ví dụ vậy thôi, anh không trả lời cũng được."

Có vẻ như Văn Chu Nghiêu rất không hài lòng với giả thiết của cậu, giọng anh lạnh hẳn đi.

"Chết suy bại tàn phế là sao? Tự trù bản thân đấy à?" Văn Chu Nghiêu lên tiếng, đồng thời một cánh tay anh vòng qua đầu Lâm Du véo tai bên kia của cậu.

Dường như cảm giác được Lâm Du run nhẹ vì bị véo tai nhưng không tránh, anh khựng lại vài giây rồi nói: "Có."

Vấn trả lời cho câu hỏi vừa rồi của cậu.

"Tại sao ạ?" Lâm Du hỏi.

Vấn Chu Nghiêu ngẫm nghĩ, "Không nói tới giả thiết của em xuất phát từ cơ sở nào, đầu tiên nhà họ Lâm có ơn với anh, nữa là..."

"Nữa là gì?" Lâm Du thắc mắc.

Cậu ngóc đầu lên muốn nhìn Văn Chu Nghiêu, rồi qua bóng đêm, cậu nhận ra dường như anh cũng đang nhìn mình.

Sau đó cậu nghe anh nói: "Dù chúng ta chỉ từng gặp nhau khi còn nhỏ, nhưng có lẽ anh sẽ nhớ mãi hình ảnh của em."

Đứa bé nho nhỏ như nắm tuyết được người lớn bế trên tay, có đôi mắt đẹp khôn tả, gặp ai cũng cười.

Có thể cậu sẽ không như hiện tại, không phải người có anh bên cạnh trông chừng từng ngày cậu lớn lên, có thể sẽ phản nghịch quậy phá, làm chuyện sốc nổi thiếu suy nghĩ.

Nhưng giả thiết của Lâm Du vẫn đâm thẳng vào đáy lòng Văn Chu Nghiêu.

Nếu những thứ ấy thật sự xảy đến với cậu, chỉ cần cậu là Lâm Du, chỉ nghĩ đến thôi Văn Chu Nghiêu cũng có cảm giác đau lòng.

Lâm Du cảm nhận được hơi ấm từ ngón tay anh, đồng thời cũng có cảm giác số phận đã được định sẵn, phải là thế này mới đúng.

Cậu nói: "Chứ gì nữa, từ nhỏ tới lớn em đều xinh xắn thế, ai mà quên được."

Tay Văn Chu Nghiêu khựng lại, rũ mắt, "Bây giờ lại bắt đầu vô liêm sỉ đấy à?"

"Liêm sỉ có mài ra ăn được không?" Lâm Du nói.

Cậu nói xong lại dừng một lúc, lặng lẽ cọ vành tai vào ngón tay Văn Chu

Nghiêu nói: "Trên thực tế, anh, vì người đó là anh."

Vì là Văn Chu Nghiêu, nên mới có chuyện trả ơn.

Vì là anh, mới không màng đường xá xa xôi đến giải quyết công chuyện cho đứa em trai chẳng mấy khi qua lại.

Cũng vì anh là anh, Tưởng Thế Trạch mới có kết thúc như thế.

Tất cả đều như đã được định sẵn, Văn Chu Nghiêu kiếp trước nhất định sẽ trở thành sự ràng buộc và không nở bung của cậu kiếp này.

Giữa hai người vốn chẳng liên quan gì nhau, nhưng đã để lại dấu ấn không thể xóa nhòa trong mười năm vừa qua của cậu. Nó còn hơn mọi loại quan hệ huyết thống và pháp lý, cũng vượt khỏi mọi chiều thời gian và không gian.

Thậm chí Lâm Du còn không biết phải hình dung như thế nào.

Là tình thân sao? Hình như không chỉ vậy.

Vậy là tình yêu ư? Dường như dù đời này không thể ở bên nhau bằng quan hệ người yêu thì cậu cũng không bận tâm.

Chỉ cần đúng người này là được rồi.

Chỉ cần là anh, dù chân trời góc bể, thân gieo chốn nào, biết anh ở đó, biết anh bình yên là đủ rồi.

"Đang nghĩ gì đó?" Văn Chu Nghiêu hỏi.

Lâm Du còn hơi lơ đãng, mở mồm nói nhăng nói cuội: "Cũng không có gì, bỗng dưng thấy như mình vừa thăng lên cảnh giới mới, đã thấy hết hồng trần thế gian, sẵn sàng xuất gia làm hòa thượng bất kỳ lúc nào."

Cậu vừa nói xong thì bên ngoài khung cửa sổ đã im ắng được một khoảng

khá lâu đột nhiên nổ sấm rất tai.
Làm cả cánh cửa sổ cũng run rẩy theo.

Rồi cậu nghe thấy tiếng Văn Chu Nghiêu nói rất bình thản: "Cả ông trời cũng không chịu nổi cái thói ăn nói quàng xiên của em. Tập trung ngủ đi."

Lâm Du kéo chăn lên tới cằm, hành động thay cho lời nói.

Trong tối hôm đó câu cuối cùng Lâm Du nghe anh mình nói trước khi chìm vào giấc ngủ là: "Chuyện như thế sẽ không xảy ra, sau này đừng có đặt giả thiết như thế nữa."

Lâm Du đáp lại anh trịnh trọng hiềm thấy.

Sáng hôm sau khi Lâm Du thức dậy Văn Chu Nghiêu đã chẳng còn trên giường nữa. Chiếc áo khoác cậu phơi hong dưới lầu tối qua được vắt trên đầu giường, không đoán cũng biết là anh cậu cầm lên.

Lâm Du bò dậy mặc đồ vào rồi đẩy cửa ra ngoài.

Ngọn núi hứng mưa cả đêm giờ se lạnh, làm người ta sáng khoái cả người.

Cậu vịn vào lan can tầng trên nhìn xuống, vừa khéo thấy Lâm Thước đã cởi áo khoác đang chẻ củ trên bãi đất trống.
"Ôi chao, hiềm thấy làm sao, chăm chỉ thế."

Lâm Thước dừng tay ngửa đầu nhìn cậu, đảo mắt lờm rồi nói: "Còn đứng đó nói được, mau xuống giúp đi."

Lâm Du cười, "Em thấy anh làm điều luyện lăm mà, làm gì cần tới em."

Lâm Thước kéo tay áo lên, để chiếc rìu trong tay xuống, nói với cậu: "Anh cả mới tới nơi em đã định hưởng thụ rồi đấy à? Anh nói cho em biết, một phần ba chỗ này để dành cho em đó, không chẻ hết không được ăn sáng!"

Cậu chàng vừa nói vừa chỉ đồng củi còn quá nửa chưa chẻ.

Lâm Du lười nghe cậu chàng nói tầm xàm, cậu bước xuống lầu.

Vừa khéo gặp Văn Chu Nghiêu đang đi từ sau nhà lên với chú Hoàng.

"Dậy rồi hả?" Văn Chu Nghiêu liếc nhìn sắc mặt Lâm Du, nói: "Trong nồi có cháo trắng đó, cảm thì ăn đồ nhẹ bụng thôi."

Lâm Du: "Em phải đi chẻ củi."

Chân Văn Chu Nghiêu khựng lại, quay đầu: "Chẻ gì cơ?"

"Chẻ củi." Lâm Du nhìn ra sân nói: "Anh hai mới nói á, không chẻ hết không được ăn!"

Cậu vừa dứt lời là tiếng ném rìu vang lên, ngay sau đó là tiếng Lâm Thước gào: "Lâm Du! Chú mày ấu trĩ vậy luôn? Còn mách lẻo nữa."

Văn Chu Nghiêu vỗ ót Lâm Du, "Đừng có chọc ghẹo anh hai em nữa, hôm nào chọc nó cáu lên anh không gánh nổi em đâu."

"Em rành tính anh ấy quá rồi." Lâm Du nói.

Mấy năm nay cậu chàng làm cậu cười nhiều dữ lắm.

Ăn sáng xong chú Hoàng mới dẫn cả bọn lên núi Ngọc Dương.

Cả đi cả về chắc cũng đến chiều.

Chú Hoàng đi đầu dẫn đường, vừa cầm rựa chặt cành cây bên đường vừa nhắc: "Bây giờ ít người tới đây lắm, đường mòn bị cành gai lấp hết, trời mưa nên đường trơn nữa, cẩn thận chút nhé."

Leo núi vốn chẳng phải chuyện nhẹ nhàng, đặc biệt là loại rừng sâu núi thẳm phương nam đúng nghĩa này.

Lâm Du đi trước Văn Chu Nghiêu, gặp chỗ khó đi Văn Chu Nghiêu đằng sau sẽ đẩy cậu, mà có thể thì Lâm Du cũng mệt bở hơi tai.

Lâm Hạo cũng chẳng khá khẩm hơn gì, hơn nữa mười phút trước cậu chàng mới ngã một cú, người toàn bùn.

Rêи rỉ suốt đường đi.

Lâm Du: "Trường học không đủ sáng sửa ư? Bóng rổ không vui ư? Bạn nữ trong trường không xinh xắn ư? Cho em cơ hội lựa chọn lại lần nữa, em thà sống luôn trong trường học tới già."

"Đừng tẩu hê nữa." Lâm Du vỗ chát vào lưng cậu chàng, "Nhìn đường đi, có thích ngã nữa không."

Nói chung, chuyến xuôi nam này rất mệt, chạy tới chạy lui vất vả bao nhiêu ngày.

Cả nhóm nghỉ chân ở lưng sườn núi.

Lâm Du nhìn căn nhà dưới chân núi, nhớ đến lời Lâm Bách Tông nói. Thời đại này còn chưa có xe lửa nối liền nam bắc, vận chuyển gỗ từ đầu nguồn là cả một vấn đề lớn. Hơn nữa rất nhiều loại gỗ quý chỉ có ở phương nam, chỉ đi về thôi đã mất hai tháng, đúng là một rất tốn công tốn sức.

Lâm Du nhìn nhìn Văn Chu Nghiêu đang đứng uống nước bên cạnh. Động tác ngửa đầu làm từ đầu xuống xương quai xanh của anh nối liền thành đường thẳng. Cả người thường xuyên đi núi như chú Hoàng cũng đang thờ dốc, chỉ mình anh trông như chẳng hề hấn gì.

"Em định nhập một lô đàn hương về." Lâm Du chợt nói.

Lâm Hạo cũng đang uống nước phun ngay tại chỗ, quay đầu nhìn cậu nói: "Em nói em định nhập gì cơ?"

Lâm Du: "Em nói chuyến này về, em định nhập một lô đàn hương mang đi."

"Em điên à!" Lâm Thước cũng nói.

Chỉ mình Văn Chu Nghiêu, anh thông thả vắn nắp chai, hỏi Lâm Du: "Quyết định từ bao giờ vậy?"

"Trên đường đến đã có dự định rồi." Lâm Du đáp.

Lâm Thước: "Chuyến này bác cả bảo chúng ta đi xem hàng đã đặt, xác định chất lượng thời gian và số lượng, em tự ý tự quyền không sợ bác cả đánh gãy chân à? Mà em lấy đâu ra tiền?"

Lâm Du: "Yên tâm, có gãy cũng là chân em."

"Anh cả!" Lâm Thước chuyển hướng sang Văn Chu Nghiêu, "Anh nói nó đi kia!"

Tới bây giờ Lâm Thước vẫn nhớ rõ chuyện Lâm Du lấy trộm con dấu trong nhà rồi bị đánh. Hình như chẳng có chuyện gì trên đời mà cậu không dám làm. Nếu cậu đã nói vậy thì nghĩa là cậu thật sự có kế hoạch thực hiện.

Đây nào phải chuyện bọn họ có thể tự quyết định được.

Cả Lâm Hạo cũng nói: "Hàng nhà mình nhập mỗi năm luôn có quy định số lượng và hạn mức phân phối, em định nói sao với bác cả?"

Lâm Du: "Hàng của cá nhân em, không cần phải nói với nhà."

"Cá nhân em..." Lâm Thước tròn mắt, nhìn nhóc con nhỏ nhất nhà họ Lâm, "Hàng của cá nhân em? Em lấy đâu ra tiền?"

Lại là vấn đề đầu tiên.

Văn Chu Nghiêu đột nhiên bật cười rồi nói: "Em nó có tiền."

Lâm Du nhìn Văn Chu Nghiêu, "Anh xem cái hộp trên đầu giường em rồi à?"

Văn Chu Nghiêu: "Mỗi lần giấu tiền em hiên ngang thế, anh còn cần phải mở ra xem à?"

Cũng đúng, chuyện Lâm Du bắt đầu tích tiền từ rất lâu trước đây không hề

giấu anh.

Tính đến hôm nay quỹ đen của cậu cũng kha khá rồi. Mấy năm nay Lâm Du rất có ý thức để dành tiền, từ tiền lì xì dịp lễ tết đến hoa hồng từ các tác phẩm cậu lục tục bán ra những năm qua.

Tuy phần nhiều nằm trong sổ sách của gia đình, nhưng phần riêng của cậu thì trước giờ Lâm Bách Tòng không hề bảo cậu nộp lên.

Chủ yếu là thấy cậu không có thói quen tiêu xài lung tung.

Lâm Du đang chờ thời cơ này đây, bây giờ cậu không thiếu đường đi, vốn liếng hay tay nghề, tất cả đều đã đến lúc chín muồi rồi. Cậu cần có tài sản riêng không dính líu đến nhà họ Lâm nhưng có thể chống đỡ cho nhà họ Lâm trong tương lai.

Xem như là đường lui, cũng là bảo hiểm.

Đàn hương là loại gỗ thích hợp làm đồ gia dụng cao cấp lẫn thủ công mỹ nghệ, tiền trong tay cậu thừa không thừa thiếu không thiếu.

Với tính cách trên thương trường của cậu kiếp trước, không chừng sẽ có không ít kế hoạch và đầu tư mạo hiểm.

Nhưng hiện tại cậu chỉ mong ổn định cho nên không hề gấp gáp. Ban đầu đi chuyến này cũng không có mục đích đó, nhưng nếu đã tới đây rồi thì lý nào không làm chứ.

Nhưng với bọn Lâm Thước thì hiển nhiên là bất ngờ, cuối cùng đành trông mong hết vào Văn Chu Nghiêu.

Rồi hai cậu chàng nghe anh cả nhà mình nói một câu như này: "Không đủ tiền có thể hỏi anh, trước khi em thành niên sẽ không thu lãi."

Chương 39

Vô hình trung lời Văn Chu Nghiêu đã khiến Lâm Du vững lòng hơn rất

nhieu. Cậu nhớ lại trước khi xuất phát anh đã nói, muốn làm gì cứ làm. Đương nhiên thật ra cậu không nghèo đến mức đó. Cả nhóm ở lại trên núi cả một ngày để xử lý hết các nhiệm vụ Lâm Bách Tông giao cho.

Lâm Du dùng thêm một ngày nữa để chọn cho xong vật liệu mà mình muốn. Tiền vận chuyển với tiền hàng, thêm cả quà mua cho người trong nhà, chuyến này Lâm Du đã tiêu gần hết quỹ đen rồi.

Tối hôm ấy cả bọn quay lại căn nhà trong huyện Mạo Sơn của chú Hoàng.

Lâm Du nằm trên giường cộng số.

"Tính xong chưa?" Văn Chu Nghiêu đi vào hỏi.

Anh vừa mới tắm xong, chỉ mặc một chiếc áo thun trắng.

Lâm Du ngóc lên, "Anh không lạnh à?" Nói rồi cậu thuận tay lật tấm chăn bên cạnh lên ra hiệu anh nằm vào.

Văn Chu Nghiêu đi tới ngồi bên mép giường. Lâm Du vừa nhìn anh cởi giày vừa hỏi: "Anh, anh có từng lo lắng không?"

Văn Chu Nghiêu lên giường ngồi cạnh Lâm Du, với tay lấy sổ sách trong tay cậu qua lật ra xem, sẵn miệng hỏi: "Lo lắng chuyện gì?"

"Thì đủ thứ chuyện, chẳng hạn như anh vừa học lớp mười hai vừa kiêm thêm quá chừng nghề tay trái, còn phải hỗ trợ chuyện trong nhà, chắc cũng phải có lúc thấy lo không xuể chứ?"

"Không có."

Lâm Du: "..."

Được rồi, cậu biết là mình hỏi nhầm người mà.

Văn Chu Nghiêu nhanh chóng xem xong sổ sách trong tay rồi đưa mắt nhìn

cậu, hỏi: "Sao thế? Căng thẳng à?"

"Cũng không phải." Lâm Du đáp, "Chỉ là thấy không yên lòng, chắc là có nhiều thứ phải chuẩn bị quá."

Từ năm tuổi đến nay, cậu dùng gần mười năm khiến mình trở thành thợ cả bé Du của nhà họ Lâm, sửa đổi vài thứ, đồng thời cũng không ngừng thay đổi bản thân. Bước đi ngày hôm nay xem như một lần mạo hiểm sau mấy năm cậu luôn ổn định từ tốn.

Một điều sớm muộn gì cũng phải làm, hơn nữa còn nhất định phải làm. Cậu đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, cũng không phải hoàn toàn không có kinh nghiệm, nhưng cậu vẫn lo lắng.

Trên thực tế nỗi lo ấy vẫn theo cậu suốt mấy năm nay chưa hề tiêu tan, cũng là thứ đôn đốc thúc giục cậu không ngừng tiến tới, không được dừng bước.

Mỗi một quyết định của cậu đều như mở ra một lối rẽ mà chính bản thân cậu cũng không biết nó dẫn về đâu.

Cậu chỉ biết đích đến luôn là một.

Nhưng bắt đầu từ rất lâu trước đây, cậu đã tự nói với bản thân rằng sự sai lầm trong bất kỳ phán đoán hay quyết sách nào cũng có thể phải trả một cái giá không tưởng tượng nổi, cho nên cậu phải cẩn thận tuyệt đối.

Văn Chu Nghiêu cầm quyển sổ trong tay đánh đầu Lâm Du, nói thật nhẹ: "Đừng tự tạo cho bản thân áp lực lớn như thế, biết tại sao anh chưa từng lo lắng không?"

"Tại sao ạ?" Lâm Du hỏi.

Văn Chu Nghiêu gõ vào thái dương mình, "Vì đầu óc đủ xài."

Lâm Du thấy có mùi bị chê liền lườm, "Ám chỉ em ngốc hả."

Văn Chu Nghiêu chuyển sang gõ mặt cậu, sáng giọng: "Ý anh là anh của em đủ thông minh rồi, nếu hôm nào đó em không muốn làm nữa cứ dừng lại cũng không sao."

Lâm Du nhìn vào mắt Văn Chu Nghiêu, cuối cùng khẽ đáp một câu.

"Em biết."

Chỉ cần là lời anh nói, Lâm Du hoàn toàn tin tưởng anh sẽ thực hiện đúng như thế.

Nhưng Lâm Du không nói ra, cậu không thể là Lâm Du đi tới đường cùng rồi chờ Văn Chu Nghiêu từ vạn dặm xa xôi chạy đến đoạn hậu như kiếp trước. Không phải Lâm Du đã giao trọn vận mệnh mười năm và mọi quyết định trong đời vào tay người khác rồi bị động chờ đợi ngày phán xử.

Kiếp này cậu phải là một thân cây.

Đóng giữ tại nơi gọi là nhà, tỏa cành kết tán khắp mười dặm vuông. Cậu cần người tên Văn Chu Nghiêu ấy, dù có đi qua mưa nặng tuyết dày, cuối cùng vẫn dừng chân nơi cậu.

Anh nói, nếu em không muốn tiếp tục nữa thì cứ dừng lại cũng không sao.

"Anh."

"Hửm?"

"Em sẽ cố gắng."

"Em luôn như vậy mà Lâm Du."

Sáu giờ sáng hôm sau cả bọn lên đường về nhà. Mùa này ngày ngắn đêm dài, lúc trời chưa sáng hẳn còn có mưa nhỏ.

Bọn họ phải bắt xe từ huyện Mạo Sơn vào nội thành để lên tàu lửa.

Chú Hoàng tìm giúp một chiếc xe hàng nhỏ có bạt che tiện cho cả bọn chất hết đồng hành lý từ to tới nhỏ.

Trước khi xuất phát có một chuyện nhỏ.

Nhà hàng xóm cách vách với chú Hoàng có một cô con gái đang xin nghỉ về nhà thăm bà ngoại bệnh, vừa khéo về trường cùng lúc với bọn họ nên xin đi nhờ.

Xe lăn bánh rời xa dần núi non trùng điệp của huyện Mạo Sơn, bầu trời cũng chậm rãi sáng hẳn.

Lâm Du dậy sớm quá nên đang gối lên ba lô ngủ bù trong thùng xe phía sau.

Lâm Thước rủ Lâm Hạo với cô bé kia đánh bài cạnh đó, láo nháo đến độ làm Lâm Du tỉnh giấc.

"Tới đâu rồi?" Cậu hỏi.

Lâm Thước ném lá bài tử ra, thuận miệng đáp: "Còn sớm lắm, phải chiều mới tới nơi."

"Mình đi chuyến tàu mấy giờ vậy?" Lâm Du lại hỏi.

Lần này Văn Chu Nghiêu trả lời cậu: "Tám giờ tối."

Lâm Du nhìn về phía Văn Chu Nghiêu đang ngồi cạnh cửa. anh gác một chân trên đuôi xe, chân kia cong gối, đang ngắm sợi dây chuyền thánh giá trong tay, chính là sợi cậu mua tặng anh trước đó. Tối qua cậu đã đưa anh.

Lâm Du bò qua, gác cằm lên đầu gối Văn Chu Nghiêu nhìn ra ngoài, ngáp dài rồi nhập nhèm hỏi anh: "Nếu còn chưa tới giờ lên tàu vậy hay mình hẹn tài xế Vu ra ăn cơm?"

"Không cần." Văn Chu Nghiêu nói, "Lúc đến anh đã liên lạc với anh ấy rồi."

Lâm Du à một tiếng, không cưỡng cầu.

Chuyện Tưởng Thế Trạch cũng là do anh ta báo cáo với Văn Chu Nghiêu, Lâm Du sợ ăn bữa cơm tự đứng lại nhắc đến rồi không yên được.

"Còn buồn ngủ không?" Văn Chu Nghiêu bóp bóp sau cổ cậu rồi hỏi.

Lâm Du thoải mái híp mắt, nói nửa thật nửa giả: "Chuyến này tiêu xài nhiều quá, em xót xa cho cái ví đã rỗng tuếch mà mất ngủ cả đêm."

Văn Chu Nghiêu cười, "Đã bảo có thể cho em mượn mà."

"Em sợ mang nợ mất nước." Lâm Du nói.

Văn Chu Nghiêu nhướn mày, "Nhát gan thế? Anh còn chưa nói mức lãi mà."

Lâm Thước ngồi cạnh mãi mai: "Lâm Du, anh kể em nghe chuyện này, em tuyệt đối đừng làm lỡ. Hồi năm trước anh mượn anh cả tí tiền mua đĩa phim điện ảnh bản kỉ niệm, năm nay lãi tăng hơn gấp đôi rồi. Có anh em nào mà tính lãi kiểu vậy không."

Lâm Du đảo mắt, "Đừng có so em với anh."

Lâm Thước tức hộc máu, xỉa: "Em tưởng em đặc biệt lắm à."

Văn Chu Nghiêu bên cạnh chỉ cười không nói gì.

Lâm Du ngửa đầu nhìn anh, cậu cũng dờ hơi, lại hỏi thật: "Giảm giá không anh?"

"Em muốn giảm bao nhiêu?" Văn Chu Nghiêu cụp mắt nhìn cậu.

Lâm Du ngẫm nghĩ, "Ít nhiều gì cũng năm mươi phần trăm nhỉ."

Văn Chu Nghiêu cười, "Năm mươi thì đáng gì, Tiểu Du luôn là đặc biệt mà."

Lâm Du suýt cắn phải lưỡi, rồi cậu nghe tiếng Lâm Thước kêu gào: "Đúng

rồi, Lâm Tiểu Du đương nhiên phải là đặc biệt rồi, đặc biệt thấy ghét ấy!"

Lâm Du lập tức thò chân đạp cậu chàng một cú.

"Hôm nay anh ngứa đòn đấy à?" Lâm Du nói rồi thấy cậu chàng liên tục giục con gái nhà người ta đánh tiếp liền nhíu mày nói: "Lâm Thước Lâm Hạo hai người một vừa hai phải thôi, con gái nhà người ta phải về trường để học đó. Hai người đừng có ở không đi dạy hư người ta."

Cô bé kia cũng trạc tuổi Lâm Du, một thiếu nữ miền nam điển hình.

Da dẻ trắng trẻo, ánh mắt linh động, không ngại ngừng gì mấy, đi nhờ xe các bạn nam vẫn cười nói vui vẻ được.

Cô bé nghe Lâm Du nói vậy thì đỡ lời: "Đâu có gì, vốn tớ cũng biết chơi rồi mà, giết thời gian thôi."

"Nghe chưa?" Lâm Thước lại ngứa mồm, "Lo chuyện bao đồng."

Lâm Du chỉ muốn tát cho cậu chàng vài cái.

Lâm Thước thấy cậu không nói gì, đầu nhảy số rồi xen mồm: "Lâm Du, không phải em thích con gái nhà người ta rồi mắc cỡ ngại nói đó chứ?"

Lâm Du sửng sốt, cô bé kia cũng ngây người.

Văn Chu Nghiêu quay đầu liếc nhìn Lâm Thước.

Lâm Thước không hề nhận ra bầu không khí không đúng lắm, vẫn nói tiếp: "Có gì đâu mà ngại, anh thấy bình thường em cũng không hay nói chuyện với con gái, cái này gọi là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ đó."

"Thôi anh im miệng đi!" Lâm Du ngắt lời cậu chàng, quay lại nói với cô bé kia: "Cứ kệ anh ấy, ảnh bị não đó."

Cô nàng hoàn hồn lại, cười cười nói: "Có gì đâu, trong lớp tớ nhiều người yêu sớm lắm." Nói xong mới nhận ra lời mình nói có hàm ý khác, cô bé lại vội giải thích: "Tớ không có ý nói mình cũng muốn yêu sớm đâu ha."

"Tớ biết mà." Lâm Du nói.

Lâm Du quay lại cảnh cáo Lâm Thước: "Anh còn nói điên nói khùng nữa em mách chú hai anh lại giở thói cũ ra đó."

Lúc trước Lâm Thước yêu sớm với một cô bạn cấp hai, làm âm ỉ từ trường về tới nhà, bị chú hai đuổi đánh tán loạn khắp sân.

Lâm Thước: "Chán em nhất luôn."

Cậu chàng định tìm an ủi từ phía Văn Chu Nghiêu, dù sao thì so chuyện đào hoa trong nhà đâu ai hơn được Văn Chu Nghiêu.

Kết quả Lâm Thước nhận ra Văn Chu Nghiêu hoàn toàn không hề để ý đến bọn họ, chỉ dõ mắt nhìn ra ngoài, không biết đang nghĩ gì nữa.

Lâm Thước: "Anh cả."

"Sao?" Văn Chu Nghiêu quay đầu.

Lâm Thước tò mò: "Bọn em đang nói chuyện Lâm Du yêu đương. Anh biết nó có đang thích ai không?"

Lâm Du nhìn Văn Chu Nghiêu ngay, vì trước mắt anh là người duy nhất trong nhà biết cậu căn bản không hề thích con gái.

Trong nhà họ Lâm đã có chú ba làm tiên phong, tới nay vẫn giấu tất cả mọi người, bao gồm cả bà cụ.

Đột nhiên tim Lâm Du đập rất nhanh.

Rồi cậu ngẩn ngơ nghe Văn Chu Nghiêu đáp: "Muốn bị đòn hả?"

Lâm Thước ngậm mồm ngay tắp lự.

Lâm Du lại thấy buồn cười.

Xu hướng tính dục luôn là một chủ đề rất nặng nề, ngay cả với Văn Chu Nghiêu mà trước mắt vẫn đang chứng thực, đây là nguyên do tuy Lâm Du thăm dò anh nhẹ nhàng một vài lần nhưng vẫn chưa khi nào tìm tòi vào sâu.

Cậu đã từng phải trả cái giá khi công khai, hiện tại lại đang là thời điểm máu chốt mà Văn Chu Nghiêu học mười hai còn cậu mới khởi nghiệp. Có những thứ không đào sâu mới là kết quả tốt nhất.

Năm giờ chiều cả nhóm vào đến nội thành, cách giờ tàu chạy còn sớm, bọn họ đưa cô bạn đi nhờ về trường trước.

Lúc xuống xe, đột nhiên cô bé xin cách liên lạc với Lâm Du.

Trong tiếng kêu gào quang quác của Lâm Thuốc Lâm Hạo bên cạnh, cô bé hiên ngang nói: "Cũng không có ý gì khác, chỉ là tớ nghe nói đề thi thử tốt nghiệp cấp hai miền bắc các cậu sát với đề thi thật nhất cả nước. Tớ chỉ định đến đó nếu có gì không hiểu thì hỏi cậu chút thôi."

Đương nhiên Lâm Du không từ chối.

Khi cô bé vừa đi là Lâm Hạo nói ngay: "Chắc chắc ẻm có ý với em!"

"Nói thừa thế nhỉ." Lâm Thuốc tiếp lời, "Căn cứ theo kinh nghiệm của anh mày, giao lưu học hành là giả, thăm dò thái độ của em mới là thật. Lâm Du, phải chớp lấy thời cơ, nhà họ Lâm không có người hèn nhất."

Lâm Du cúi cái đề tài vo ve mãi bên tai như ruồi nhặng này quá rồi, lườm cho một cái rồi tự gom đồ xuống xe, nói với Văn Chu Nghiêu đi bên anh: "Anh, đói rồi, ăn cơm đi."

"Muốn ăn gì?" Văn Chu Nghiêu hỏi.

"Ê nè nói nghiêm túc đó." Hai người phía sau đuổi theo. Lâm Thuốc chạy tới cạnh Văn Chu Nghiêu, "Chuyện đó bình thường mà, thời đại nào rồi. Anh cả, anh phản đối thật ạ?"

Mấy anh em đi qua đám đông đến trước cửa một quán cơm gia đình.

Văn Chu Nghiêu đi đầu bước vào trong, vừa đi vừa nói: "Chứ không thì sao?"

"Tại sao?" Lâm Thước thắc mắc, "Em còn tưởng trước giờ anh chỉ nói miệng thế thôi."

Dù Lâm Du được gia đình ngầm xác định sẽ là người tiếp quản nhà họ Lâm từ đầu, nhưng bản thân cậu cũng đủ xuất sắc, tài năng rõ như ban ngày.

Về mặt học tập trong nhà không có yêu cầu đặc biệt gì, trưởng bối nói còn đi học cầm yêu đương, nhưng cũng đâu có cứng nhắc tới vậy. Trọng điểm là mấy chính các anh em Lâm Bách Tông cũng gặp vợ mình từ khi còn rất trẻ.

Bản thân Lâm Thước còn chưa ổn định đã vạch kế hoạch hộ Lâm Du.

"Em thấy nó chắc cũng sẽ không quen nhiều người lắm đâu, giờ bắt đầu yêu, thành niên tiếp quản gia nghiệp, sự nghiệp ổn định, tới tuổi hợp pháp rồi là chốt hạ, hoàn mỹ."

Văn Chu Nghiêu liếc mắt nhìn Lâm Du đang ngửa đầu nhìn tờ rơi quảng cáo đứng trong bóng tối trước cửa quán.

Cuối cùng anh nói với Lâm Thước: "Em thì anh lười quản, nhưng muốn quản em ấy thì chưa tới lượt em đâu."

Lâm Thước ngơ ra một lúc rồi hỏi Lâm Hạo đi phía trước: "Mày có thấy có gì là lạ không?"

"Có gì lạ?" Lâm Hạo hoang mang.

Lâm Thước: "Khó tả ghê, hình như chỗ nào cũng lạ lắm, chả hiểu."

Chương 40

Ngày về đến Kiến Kinh là một ngày nắng ấm hiem hoi giữa mùa đông, từ lúc xuống tàu lửa đến khi về tới đường Thịnh Trường, mãi tới lúc qua cổng nhà, Lâm Du vẫn không hề nhận ra bất kì vấn đề gì.

Cho đến lúc cậu vừa bước được nửa bàn chân qua ngạch cửa thì bỗng nghe thấy tiếng quát: "Thằng oắt con!"

Trước mặt là Lâm Bách Tòng đang hùng hổ sải bước tới với cây roi mây trong tay.

Lâm Du nhận ra sự chẳng lành, lập tức đánh một vòng về sau lưng Văn Chu Nghiêu.

Cậu hỏi nhỏ: "Có ai biết chuyện gì không?"

Mặt Lâm Thuốc với Lâm Hạo cũng tái mét, nhờ ơn nổi ám ảnh ngày thơ ấu lớn lên dưới roi vọt của Lâm Bách Tòng cả, giờ làm gì hai cậu chàng còn hơi sức để ý tới cậu, mồm nói vội: "Ai biết gì đâu, còn đang định hỏi em đây."

Trong lúc nói chuyện Lâm Bách Tòng đã tới trước mặt rồi.

"Lâm Du con đứng ra đây cho bố!" Chú nói.

Lâm Du biết ngay trăm phần trăm là nhắm vào mình rồi. Thật ra Lâm Bách Tòng không phải người thích dùng đòn roi, tuy cách chú dạy dỗ con cháu rất nghiêm khắc nhưng suốt bao năm nay cũng chỉ xuống tay với Lâm Du đúng một lần khi cậu trộm con dấu.

Lâm Du nhìn thấy thứ trong tay Lâm Bách Tòng qua vai Văn Chu Nghiêu, cậu rón rén giơ tay lên, lên tiếng: "Bố, bọn con mới tàu xe mệt nhọc đường xá xa xôi, bố làm gì vậy?"

"Lại còn nấp sau lưng anh cả à?" Lâm Bách Tòng cầm roi mây chỉ vào cậu, quát: "Ra đây!"

Lâm Du cụng đầu vào ót Văn Chu Nghiêu, đã đầu hàng, miệng lầm bầm:

"Em còn tưởng cũng vài ngày nữa mới biết chứ, anh, em tiêu rồi."

Trong giọng Văn Chu Nghiêu có ý cười, anh bảo: "Đi đi, mấy roi là xong."

"Quá đáng lắm nha." Lâm Du ngẩng đầu lên nói nhỏ bên tai anh.

Lâm Bách Tông đối diện lại rống: "Lâm Du! Con còn lảm bảm cái gì đấy hả, không nghe bố nói à?!"

"Dạ có nghe." Lâm Du dài giọng, thở dài rồi bước ra.

Cậu nhích tới vài bước, cụp mắt, "Bố."

"Còn biết gọi bố là bố à?" Lâm Bách Tông nói, "Lô hàng con đưa về chất trong kho là sao hả?"

"Thì là vậy đó." Lâm Du lại còn có tâm trạng ngẩng lên hỏi: "Con mới về tới tức thì còn chưa vào cửa nữa, sao bố biết vậy?"

Hiển nhiên Lâm Bách Tông bị cậu làm tức mụ đầu rồi, giọng liên tục cất cao: "Con còn dám hỏi, chuyện lớn như vậy không lẽ bố không biết tin? Tự tiện quyết định, Lâm Du càng lúc con càng to gan nhỉ!"

Lâm Bách Tông nói rồi lại chuyển hướng sang Lâm Thước và Lâm Hạo bên cạnh: "Cả mấy đứa nữa, được bao tuổi rồi, hả? Bác bảo mấy đứa trông chừng học hỏi nhau trên đường đi, nó làm xằng làm bậy, mấy đứa làm anh chỉ trơ mắt ra nhìn thôi à?"

Lâm Thước và Lâm Hạo bị mắng cúi gằm đầu.

Cuối cùng Lâm Hạo đẩy mũi giáo về phía Văn Chu Nghiêu, lảm bảm: "Anh cả cũng đồng ý mà bác."

Thấy liên lụy đến Văn Chu Nghiêu, Lâm Du lập tức trừng mắt với Lâm Hạo. Cậu quay sang nói với Lâm Bách Tông: "Bố, đây là ý của một mình con. Bố biết anh cả không quản được con mà. Mà anh ấy đến muộn thế, con đã đánh tiếng với người ta từ trước rồi, anh ấy cản cũng vô dụng."

"Còn già mồm à!"

Lâm Bách Tòng giơ tay định đánh cậu.

"Chú Lâm." Văn Chu Nghiêu lên tiếng: "Con đồng ý mà."

Lâm Bách Tòng nhú mày: "Chu Nghiêu con..."

Văn Chu Nghiêu đi tới cạnh Lâm Du, vỗ vai cậu rồi mới quay lại nói với Lâm Bách Tòng: "Chú Lâm, chú biết em ấy sẽ không làm bậy mà."

Anh chỉ nói đúng một câu này.

Lâm Bách Tòng im lặng rất lâu rồi cuối cùng cũng hạ bàn tay giơ cao xuống.

"Nói ra lý do của con xem." Chú nói với Lâm Du.

Lâm Du nhìn nhìn Văn Chu Nghiêu rồi nhìn nhìn Lâm Bách Tòng, bắt đầu nói: "Bố, con muốn tiếp quản cửa hàng đồ gia dụng."

Lâm Bách Tòng ngẩng phắt lên nhìn cậu: "Con nói lại lần nữa xem."
"Con nói là, con muốn tiếp quản cửa hàng đồ gia dụng."

Lâm Bách Tòng nhìn vào đôi mắt nghiêm túc của Lâm Du, hít sâu mấy hơi, quyết định nói chuyện tử tế với cậu, "Lâm Du, mấy năm nay bố tự thấy mình không hề quản thúc con quá đáng, yêu cầu dành cho con cũng chỉ có học nghề gia truyền cho tử tế. Con làm rất tốt, điểm này bố rất công nhận, cũng rất vui mừng. Nhưng không thể vì những năm qua xuôi chèo mát mái mà con cho rằng chuyện gì cũng dễ dàng được. Bố nghĩ hẳn con nghe tin cửa hàng đồ gia dụng có chuyện nên mới có suy nghĩ này đúng không. Chuyện này không dễ dàng gì đâu, bố sẽ không đồng ý."

Lâm Du: "Bố, đúng là sau khi nghe tin của cửa hàng đồ gia dụng con mới có ý định này, nhưng cũng không thể nói là chưa từng có suy nghĩ đó. Con

cũng có điều mình muốn làm. Cửa hàng đồ gia dụng chưa từng là mục đích của con."

Lâm Bách Tòng ồ một tiếng, "Mạnh miệng gồm nhỉ, thì ra con nói tiếp quản chỉ là sẵn tiện thôi à?"

"Nói vậy cũng được ạ." Lâm Du gật đầu.

Lâm Bách Tòng lại ra vẻ như định đánh cậu, "Oắt con, đánh con bây giờ có tin không?"

"Ba năm!" Lâm Du lên tiếng, cậu nhìn thẳng vào Lâm Bách Tòng nói thật nghiêm túc: "Bố, cho con thời gian ba năm, dù con thực hiện như thế nào nếu thành thì là con trai út nhà họ Lâm có năng lực, phía sau vĩnh viễn có họ Lâm. Nếu không thành, cũng tuyệt đối không liên lụy nửa phần đến nhà mình."

"Lâm Du!" Đây là thời khắc Lâm Bách Tòng giận dữ nhất đúng nghĩa từ khi cậu bước chân vào cửa.

Ngay sau đó là cây roi mây vụt tới, "Rút lại lời vừa nói cho bố!"

Lâm Bách Tòng trong cơn thịnh nộ hoàn toàn không nương tay. Tuy chỉ một roi và nhắm vào cánh tay Lâm Du, nhưng ngọn roi cong lại quất vào cổ lên thẳng tới cằm cậu.

Lâm Du đứng yên không tránh né, lập tức khảm một đường đở sưng tấy.

Vừa thấy chú đánh thật là Lâm Thước với Lâm Hạo nhào tới, một trái một phải giữ hai cánh tay Lâm Bách Tòng.

Lâm Thước: "Bác cả, đừng giận mà đừng giận nha."

Lâm Hạo nói với Lâm Du: "Lâm Du, mau xin lỗi đi."

Hiện tại Lâm Du đang bị Văn Chu Nghiêu giữ cầm kiểm tra vết roi, cậu nắm cổ tay Văn Chu Nghiêu ý bảo mình không sao.

Lâm Bách Tòng: "Chu Nghiêu, con mặc nó! Con xem nó nói có phải tiếng người không?!"

Ngón tay cái Văn Chu Nghiêu vượt qua sát cạnh đầu đỏ trên cằm cậu, rồi anh vỗ đầu Lâm Du nói: "Câu vừa rồi bị đánh cũng không oan đâu, không liên lụy đến nhà mình là sao hả, em đang cố ý chọc giận chú Lâm chứ còn gì."

Lâm Du há mở miệng định nói vài lần, cuối cùng cậu nói với Lâm Bách Tòng: "Bố, thật ra con không có ý đó."
"Tôi thấy anh giỏi rồi! Không muốn nhận cái nhà này nữa đúng không?"

Đây mới thật sự là đâm vào tim Lâm Du, cậu sững người một chốc rồi bước tới trước mặt Lâm Bách Tòng.

Cậu nhìn thái dương đã dần điểm bạc của Lâm Bách Tòng, cười cười rồi nói: "Bố, bố xem con sắp cao bằng bố rồi."

Lâm Bách Tòng cũng bị câu nói đột ngột của cậu làm sững sốt, nhưng lập tức hừ lạnh. "Cao cái thân thôi thì được gì, hành xử tùy tiện không khác gì lúc bốn năm tuổi."

"Con biết lần này không bàn bạc với gia đình trước là không đúng." Lâm Du nói, "Nhưng con có lòng tin với bản thân. Ba năm, bố, bố cho con ba năm. Nếu thất bại, con bảo đảm sau này không làm ẩu nữa."

Lâm Bách Tòng nhìn đứa con trai trước mặt.

Nhìn đứa con trai như ngày hôm qua chỉ vừa ra đời, bé trong tay nhỏ xíu, còn nõng nõng với mình, chớp mắt đã lớn đến thế này rồi.
Sao chú lại không hiểu con mình cho được.

Từ nhỏ đến lớn, trông ngoan nhất là cậu, trên thực tế không nghe lời nhất cũng là cậu.

Thôi vậy.

Lâm Bách Tòng nói: "Ba năm, chỉ cho con ba năm, bố xem thử con sẽ làm được gì."

Lâm Du sững người chốc lát rồi cười, "Cảm ơn bố."

"Được rồi được rồi." Lâm Bách Tòng phẩy tay, "Giải tán đi, về cát đồ rồi chờ ăn cơm. Mẹ với bà nội con nhắc mãi thôi."

Lâm Bách Tòng nói xong là quay đầu đi, được hai bước bỗng dừng chân.

Hơi nghiêng đầu lại nói: "Tự bồi thuốc vào."

Lâm Du: "Con biết rồi bố."

Lâm Du nhìn theo bóng Lâm Bách Tòng biến mất sau cửa hông, cậu đứng trong sân, mãi chưa nhúc nhích.

"Đi thôi." Văn Chu Nghiêu đứng cạnh nhắc.

Lâm Du nói: "Anh, anh tin em đúng không?"

Văn Chu Nghiêu: "Nếu không tin thì lúc ở huyện Mạo Sơn em không mua nổi vật liệu đâu, rõ chưa?"

Lâm Du liếc mắt về, nhướn mày nhìn Văn Chu Nghiêu, "Cũng đâu cần thẳng thừng thế."

Văn Chu Nghiêu vỗ ót cậu.

"Đi thôi."

"Dạ."

Lâm Du theo sau Văn Chu Nghiêu, thăm nghĩ, bản thân cậu tin tưởng, Văn Chu Nghiêu tin tưởng, vậy là được rồi.

Chưa từng là xuôi chèo mát mái, cậu có mưu tính sẵn từ trước.

Cuộc đời này, cậu phải đi con đường khác kiếp trước.

Vừa về tới đã bị đánh, tuy đã chuẩn bị tâm lý trước nhưng ít nhiều gì Lâm Du cũng thấy hơi mất mặt.

"Bố già nặng tay ghê." Lâm Du ngồi cạnh bàn trong phòng, cầm cái gương ngửa cổ ngắm nghía, còn nói: "Lên trên chút nữa là tới mặt luôn rồi."

"Đừng có sờ tay vào." Văn Chu Nghiêu đẩy tay cậu ra, liếc cậu rồi nói: "Sao hả? Lo cho nhan sắc thế?"

"Ai mà không lo hả anh." Lâm Du vén tóc kéo cổ áo ra để nhìn ra sau, rồi tay cậu bỗng khựng lại, nhìn Văn Chu Nghiêu đang vắt khăn trong chậu đồng, bảo: "Chủ yếu là tại anh đẹp trai quá, em mà hủy dung thì chịu sao nổi cảnh sau này ra cửa, người ta nói, hai anh em này một đẹp một xấu nhỉ."

"Vốn đâu phải ruột thịt, đứa xấu đứa đẹp bình thường mà."

"Anh trù em đó hả." Lâm Du nói, "Chỉ mong cho em xấu xí chút gì."

Văn Chu Nghiêu giũ khăn, trùm thẳng lên cả mặt cậu, nói: "Lại tới cơn nữa hả? Nói quàng nói xiên còn nói nhiều."

Lâm Du tự kéo khăn xuống, vừa lau tay vừa nói: "Rõ ràng vấn đề là anh, trên bản chất em đâu phải người nói nhiều, gặp người anh kiệm lời từ nhỏ như anh, em cũng hết cách."

Văn Chu Nghiêu không thềm trả lời cậu, biết cậu cũng khó chịu vì cuộc đối thoại với Lâm Bách Tông khi vừa vào cửa.

"Ngước lên." Văn Chu Nghiêu nói rồi nhấc cằm Lâm Du.

Anh ngồi xuống ghé trước mặt Lâm Du, cầm tăm bông đã quệt thuốc cú đầu bôi cho cậu.

Cuối cùng Lâm Du cũng thôi già mồm với anh, ngửa đầu ra cho anh bôi thuốc.

Dấu đỏ giờ không sưng nữa, đã xẹp liền vào da, rướm máu li ti. Từ nhỏ da Lâm Du đã mỏng, lớn vẫn như lúc nhỏ, cùng một vết thương, khảm trên người cậu trông sẽ nghiêm trọng hơn người khác một chút.

Văn Chu Nghiêu hơi cau mày, bôi hết trên cổ rồi bảo: "Đưa tay ra."

Lâm Du vẫn ngửa đầu, nghe vậy liền xòe tay với anh.

Mãi không thấy gì, liền nghiêng đầu nhìn về phía anh, phát hiện anh đang nhìn mình chăm chăm.

"Sao dị?" Lâm Du hỏi.

Văn Chu Nghiêu nhắm mắt lại, cố gắng nhẫn nhịn, "Lại ngu ngơ gì thế hả? Anh bảo em rút tay ra khỏi tay áo, vết thương của em nằm trên bắp tay với sau vai, như thế sao anh bôi thuốc được?" Chương 36

Lâm Du nhìn về phía khúc quanh giữa lưng núi qua màn mưa tầm tã, đoạn đường này một bên là núi một bên là sườn dốc mười mấy hai mươi mét nối liền xuống thung lũng dưới chân núi. Đường vốn đã ngoằn ngoèo, gặp mưa thì lầy lội lồi lõm.

Ban đầu bên tai chẳng có gì ngoài tiếng mưa, Lâm Du vừa định nói anh nghe lầm rồi đó thì một cái đầu xe tải xuất hiện trong tầm mắt.

Những người khác cũng thấy, Lâm Hạo kéo chiếc nón áo mưa vô dụng trên đầu xuống ngay tại chỗ rồi vẫy tay lia lịa với người lái, "Bên này bên này!"

Từ xa đã thấy một người nhào đầu ra khỏi cửa xe, là chú Hoàng.

Chú Hoàng cũng vẫy tay với cả bọn rồi rụt người vào trong như đang nói gì đó với tài xế.

Lâm Thước: "Chú Hoàng này làm việc tốc độ nhỉ, mới đó đã tìm được xe rồi."

Lâm Du kéo kéo mảnh vải bạt màu xanh lá sẫm trên người lên đỉnh đầu, đưa bàn tay buốt giá lên miệng hà hơi, "Chắc chú ấy rành đường đi nước bước vùng này nên nhờ người ở gần đây đến giúp."

Trong lúc nói chuyện xe đã đến gần rồi chẳng mấy chốc dừng lại trước mặt cả bọn.

Lâm Du dùng toàn bộ tâm trí để nghĩ xem chiếc xe này có thể kéo xe bọn họ ra khỏi hố trũng không, mãi đến lúc Lâm Hạo đột nhiên hô to đầy sảng sốt: "Anh cả!"

Tim Lâm Du thất lại, cả những khớp ngón tay cũng cứng đờ.

Trong chuyến đi này bọn họ từng gọi rất nhiều người là anh hai anh cả, nhưng đa số đều là cách xưng hô lịch sự lễ phép. Người có thể khiến Lâm Hạo gọi anh cả một cách hưng phấn và thân thiết đến thế, Lâm Du chỉ nghĩ ra một người.

Cuối cùng cậu cũng xoay cần cở cứng còng lại, nhìn về phía chiếc xe sau lưng.

Người đầu tiên mở cửa bước xuống không phải chú Hoàng hay tài xế mà là người ngồi ghế sau.

Một chiếc dù đen mở ra trước, chân người đó rất dài, dễ dàng bước xuống từ ghế sau rất cao của xe hàng, giẫm lên bụi cỏ khô bên đường. Mắt Lâm Du nhìn lên thấy được chiếc áo lông dáng dài anh đang mặc, cũng đen tuyền.

Sau đó mới đến khuôn mặt anh tuấn, đôi mắt quen thuộc.

Trên con đường đất giữa chốn rừng thiêng nước độc, trời mưa như trút nước, Văn Chu Nghiêu đột ngột xuất hiện.

Vẫn chín chắn vững chãi, điềm tĩnh ung dung.

Giữa lúc Lâm Du hầy còn lơ ngơ ngác nhìn anh, Văn Chu Nghiêu đã sải bước đến gần.

Lâm Thước thấy Văn Chu Nghiêu xuất hiện cũng kích động cực kỳ, cậu chàng hỏi: "Anh cả, sao anh lại đến đây?"

"Lên xe trước đã." Khi đã đến gần, Văn Chu Nghiêu chỉ nói trước câu này.

Lâm Thước và Lâm Hạo vội vội vàng vàng chạy về phía chiếc xe phía sau.

Một chiếc dù che trên đỉnh đầu, nước mưa rào rạt vẫn xối xuống mặt lẫn người bỗng biến mất. Lâm Du cảm thấy như mình đang được bao bọc trong một không gian nhỏ nhỏ.

Cậu ngẩng lên nhìn chiếc dù trên đầu, rồi nhìn sang Văn Chu Nghiêu đang đứng ngay trước mặt.

"Anh." Cậu lên tiếng gọi, giọng như khàn đi.

Văn Chu Nghiêu đột nhiên đưa tay tới, ngón tay anh vuốt qua gò má Lâm Du, tặc lưỡi cúi xuống nhìn vào mắt Lâm Du mà nói: "Bảo em lên xe mà, ngu người rồi à? Chú khỉ đất."

Nghe thấy câu nhận xét đó, Lâm Du nhìn nhìn vết bùn trên ngón tay Văn Chu Nghiêu, cúi đầu nhìn nửa ống quần lấm tẩm bùn sinh của mình, cảm nín mất một lúc.

Cái hình tượng này, thôi đừng nói, lớn bằng này rồi chắc đây là lần đầu tiên bê bết đến thế.

Lâm Du vuốt mặt, hỏi anh: "Trên mặt em còn không?"

"Hết rồi." Văn Chu Nghiêu liếc mắt nhìn cậu, choàng tay lên vai kéo cậu đi tới hết sức tự nhiên, "Lên xe."

Loại xe chủ yếu dùng để chở hàng thôi, nhưng xe của tài xế mới đến to hơn

xe của chú Hoàng một chút cho nên miễn cưỡng đủ nhét hết mọi người vào.

Có điều hàng ghế sau hơi chật một chút.

Văn Chu Nghiêu ngồi ngoài cùng, bên cạnh là Lâm Du, kế bên nữa là Lâm Thuốc và Lâm Hạo.

Tạm thời không thể kéo chiếc xe cũ của bọn họ lên được, trời mưa rất bất tiện, cộng thêm đã đi được hơn nửa đường nên quyết định tới điểm đến trước đã. Còn về xe thì chú Hoàng nói sẽ nhờ người nghĩ cách sau.

Tuy Lâm Du đã khoác một lớp vải bạt nhưng lớp quần ngoài đã ướt hết rồi. Giờ ngồi kế bên Văn Chu Nghiêu đang khô ráo sạch sẽ, cậu sợ mình làm ướt đồ của anh nên nhích nhích sang bên như phản xạ có điều kiện.

"Trời mẹ ơi lạnh quá đi!" Lâm Thuốc ngồi cạnh Lâm Du chà cánh tay, răng đánh lập cập.

Lâm Du nghe vậy liền nói: "Ai bảo lúc ra cửa anh chê không phong độ rồi không chịu mặc đồ dày bên trong."

Lâm Hạo: "Sớm biết vậy đã đem theo mấy bộ rồi, không nên để hết đồ lại nhà chú Hoàng."

Ngay lúc ấy đột nhiên Lâm Du nhận thấy mình được Văn Chu Nghiêu ôm eo kéo lại, cậu còn chưa kịp nói người em ướt thì anh đã lên tiếng trước: "Dưới ghế xe có giỏ quần áo đấy, lấy ra khoác lên trước đi, dùng tạm một lúc."

Lâm Hạo: "... Anh cả vạn tuế!"

"Vẫn là anh chu đáo nhất." Cả Lâm Thuốc cũng hòa theo.

Hai người run rẩy lôi một cái giỏ to lên rồi kéo dây kéo lấy quần áo ra.

Lâm Du vẫn định nhích ra xa lại thì Văn Chu Nghiêu trực tiếp cởi áo khoác mình đang mặc trên người rồi đưa tay lột lớp áo ướt bên ngoài của Lâm Du ra, phủ áo mình lên vai cậu, "Mặc vào đi."

"Không, không cần đâu." Lâm Du ngơ ra một lúc rồi định cởi ra, bảo: "Anh mặc đi."

Văn Chu Nghiêu nhíu mày nhì cậu: "Còn bắt anh phải mặc cho em à?"

"Lâm Tiểu Du em đừng có đỏng đảnh nữa." Lâm Hạo cạnh đó vừa mặc đồ vừa nói: "Hôm nay em thử cảm xem anh cả có mắng em không."

Lâm Du sững người, đúng là cậu cứ thấy lạnh buốt lên thật. Áo của Văn Chu Nghiêu vẫn còn nhiệt độ cơ thể anh, hơi ấm ấy lan khắp toàn thân từ sau lưng.

Lâm Du liếc liếc sắc mặt anh mình, không một hai đòi cởi ra nữa.

Lâm Du khoác áo của Văn Chu Nghiêu co người lại trên ghế, nghe chú Hoàng và tài xế than vãn về thời tiết hôm nay.

"Chú Hoàng sao chú tìm được anh cả bọn cháu vậy?" Lâm Thuộc mặc đồ xong thì hỏi lên hàng ghế trước.

Chú Hoàng quay đầu nhìn Văn Chu Nghiêu, cười nói: "Chú đâu có biết anh cả mấy đứa là ai đâu? Chú đang vội đi tìm người giúp thì vô tình gặp bọn họ trên đường, hỏi ra mới biết đến cùng một nơi nên chú định nhờ giúp."

"Trùng hợp thật đó." Lâm Thuộc nói.

"Không trùng hợp đâu." Đột nhiên Văn Chu Nghiêu lên tiếng, "Đi xa nhà mà không đứa nào biết phòng xa sự cố, đi bấy nhiêu ngày đường học được bao nhiêu sàng khôn cho chó gặm hết rồi à?"

Anh mắng một lượt cả ba anh em, cả Lâm Du cũng thấy hai má nóng lên.

Quả thật bọn họ quá sơ suất, cứ nhởn nhơ chẳng biết chuẩn bị trước gì cả, nếu không bị trì hoãn không chừng đã tới nơi từ lâu, cũng không đến mức gặp chuyện xe lún thế này.

Chú Hoàng giải vây cho cả bọn: "Cũng tại chú, dựa theo kinh nghiệm cho là thời tiết như hôm nay sẽ không có mưa, mười ngày là đủ đi về, đâu có ngờ

trời lạnh như thế này mà còn mưa to."

Văn Chu Nghiêu không nhắc chuyện đó nữa, bắt đầu hỏi han tình hình từ chú Hoàng.

Anh chỉ mặc mỗi chiếc áo lông trắng cao cổ, vì ghé chặt nên phải ngồi bắt chéo chân, trông không giống đang ngồi trong chiếc xe chở hàng một chút nào, rành rành là một công tử hào hoa.

Lâm Du ngắm đến gần người, rồi thỉnh thoảng hắt xì một cái.

"Lạnh hả?" Văn Chu Nghiêu nghiêng đầu liếc sang cậu một cái rồi ôm vai cậu kéo lại gần, "Dựa vào anh."

Trên thực tế Lâm Du không vô dụng đến thế, nhưng cậu cũng không muốn cảm cúm vào thời điểm này, ngoài phiền hà thì chẳng được gì.

Nên cậu thật sự ngả người về phía anh, sẵn tiện ngồi sát chút cho Văn Chu Nghiêu ấm hơn.

Chú Hoàng tán gẫu với cả bọn: "Chú từng gặp anh Lâm vài lần rồi, anh em mấy đứa thân nhau được như thế cũng hiếm có thật."

"Cái đó đương nhiên rồi chú." Lâm Thuốc đã ấm trở lại bắt đầu liếng thoảng: "Gia đình nghiêm lắm, bọn cháu mà cãi nhau là bản thân mình bị đòn đầu tiên."

"Ừa anh đánh em cũng đâu ít." Lâm Du châm chọc.

Lâm Du hơi buồn cười, cậu dựa mặt vào cánh tay Văn Chu Nghiêu.

Rồi chú Hoàng hỏi: "Vậy sao mấy đứa không hẹn đi chung."

Nói đến đây Lâm Thuốc lại sực nhớ ra, cậu chàng quay sang Văn Chu Nghiêu: "Đúng rồi anh cả, sao tự dưng anh lại tới đây?"

"Mấy đứa đi lâu vậy chưa thấy về." Văn Chu Nghiêu cúi xuống nhìn đỉnh đầu Lâm Du, bình thản nói: "Chú Lâm không yên tâm, bảo anh đến xem thử."

"May mà anh đến." Lâm Thước: "Nếu không hôm nay thật không biết làm sao."

Mưa to như thế muốn quay về trong ngày cũng là chuyện bất khả thi, may mà nhà cũ của chú Hoàng ở ngay cạnh núi Ngọc Dương. Chỉ có điều là căn nhà biệt lập, lại dọn về huyện Mạo Sơn đã lâu nên nhà hơi cũ kỹ.

Gặp sự cố như thế trên đường đi nên khi cả bọn đến nơi đã gần năm giờ, bầu trời xám xịt như sắp chìm vào màn đêm.

Mưa vẫn chưa dứt, nhưng đã nhỏ hơn khi xe gặp vấn đề.

Chú Hoàng đi trước nhất, đẩy hàng rào ngoài sân ra nói: "Nhà gỗ xưa là thế đó, tuy năm nào chú cũng về sửa sang, bình thường đến núi Ngọc Dương cũng hay về đây ở vài ngày nhưng vẫn cũ kỹ lắm. Hôm nay mấy đứa chịu khó chút vậy."

Lâm Thước: "Không sao đâu chú Hoàng, bọn cháu chưa từng ở nhà thế này bao giờ, thấy thú vị lắm."

Tài xế và chú Hoàng cười nói: "Trẻ tuổi đúng là lúc còn thích mới mẻ, không biết khổ là gì."

Lâm Du bước cạnh Văn Chu Nghiêu vào nhà.

Căn nhà gỗ hai tầng cũng không cũ đến mức như chú Hoàng nói, nằm ở cuối con đường đất trên núi, nối liền với chân núi.

Địa thế xung quanh rất bát ngát, nhìn từ sau lưng nhà sẽ thấy dãy núi trùng điệp xa xa và dòng sông dưới chân núi, phong cảnh đẹp vô cùng. Chỉ có điều nó cách làng có người ở gần nhất hơn mười phút.

Chú Hoàng vừa vào trong là bắt đầu bận rộn nổi lửa, rồi nói: "Phòng ngủ trên tầng hết ấy, mấy đứa tự đi xem trước đi, chần mền gì đó đầy đủ hết, tối trải ra là ngủ được. Đàn ông con trai cả, chẳng có gì phải ngại."

Lâm Thước và Lâm Hạo xông lên lầu trước.

Lâm Du vén tay áo đi tới cạnh đồng củi, nói: "Chú Hoàng để cháu giúp chú."

"Không cần không cần." Chú Hoàng vội từ chối, chú nhìn gương mặt trắng nõn của cậu nói: "Sao lại để trẻ con như cháu làm cho được, mấy chuyện chân tay này bọn chú làm quen rồi."

Chú Hoàng thấy Lâm Du vẫn cứ đứng yên đó không nhúc nhích thì hất cằm về phía Văn Chu Nghiêu đang phụ tài xế khiêng đồ vào ngoài cửa: "Đi, qua đó chơi với anh cháu đi. Lát mấy đứa cởi quần áo ra hong khô kéo bệnh."

"Đứng đây làm gì đó?" Đang nói chuyện thì Văn Chu Nghiêu xách đồ đi tới.

Chú Hoàng chỉ vào Lâm Du cười nói: "Nó cứ đòi phụ." Rồi chú quay sang nói với tài xế bằng giọng địa phương: "Ở chỗ quê mùa hẻo lánh như vậy chả mấy lúc gặp con nít xinh xắn thế, ai nỡ cho nó nhúng tay nhúng chân trời." Hai người đàn ông trung niên nở nụ cười hiền hòa.

Lâm Du câm nín, nhìn anh mình đầy vô tội.

Văn Chu Nghiêu cũng nhìn lại, cười hỏi: "Nhìn anh thế làm gì, được khen giờ định làm mặt ngoan với anh hả?"

Chương 37

Đến tối mọi người quây quần quanh đồng lửa ăn tạm vài thứ. Cổ họng Lâm Du hơi ngứa, cậu có dự cảm mình thật sự hơi bệnh rồi. Nói với chú Hoàng xong chú ấy còn bỏ công chạy xuống làng bên dưới tìm thuốc cảm cho cậu uống. Xong xuôi thì lừa cả bọn đi ngủ.

Trên tầng có tổng cộng ba chiếc giường, vốn dĩ chia thành hai cặp ngủ là vừa xinh.

Nhưng trong đó có một chiếc giường đơn, mà chân giường còn bị một khoét, lên giường nhúc nhích nhẹ là nghe kêu ken két, khó lòng tải nổi trọng lượng của hai người.

Lâm Du ngẫm nghĩ rồi nói: "Vậy thôi để mình em ngủ đây đi, đúng lúc đang cảm, đỡ lây cho các anh. Em thấy phòng ngủ bên kia rộng lắm, có bộ sofa cũ nữa, ba người ngủ chắc được."

Trong huyện Mạo Sơn có rất nhiều dạng nhà gỗ xưa như thế này, mái tầng trên có khi còn không cao hơn đầu người, một dạng kiến trúc rất đặc sắc.

Trên vách nhà cũng treo rất nhiều tranh ảnh đủ màu và mấy thứ nho nhỏ, sàn tầng trên có trải thảm.

Lâm Du vẫn còn mặc đồ của Văn Chu Nghiêu, cậu cởi ra đưa cho anh đang đứng ngay bên cạnh.

"Sáng mai dậy thì đồ của em cũng khô rồi." Lâm Du nói.

Vì Văn Chu Nghiêu quá cao nên đứng trong không gian này trông cứ như giơ tay lên là chạm tới mái nhà vậy. Đèn trong phòng màu vàng ấm. Anh đưa tay cầm lấy áo vắt trên cánh tay rồi chỉ nói: "Vậy thì ngủ sớm chút đi."

Lâm Du dạ một tiếng.

Phía Lâm Thước cũng không ý kiến gì, tự về phòng mình.

Cứ thế gần như mình Lâm Du chiếm một không gian riêng. Nghe thấy tiếng phòng bên cạnh khóa cửa, cậu mới đóng cửa rồi quay lên giường nằm. Đêm trên núi vô cùng tĩnh mịch, không có tiếng côn trùng hay chim chóc như mùa hè, thời gian này gần như chỉ có tiếng mưa xối vào cửa sổ và tiếng gió rít gào. Không biết có phải do chấn cũ không đủ ấm không mà rất lâu sau Lâm Du vẫn thấy tay chân lạnh buốt.

Khó khăn lắm mới thấy buồn ngủ được một tí thì lại bị tiếng sét đánh thành lình làm giật mình.

Cơn mưa đang ngời dần đột nhiên nặng hạt, ánh sét làm sáng lòa cả căn phòng, tiếng sấm ì ùng như vang lên ngay bên tai.

Lâm Du trở mình ngồi dậy trên giường.

Cậu nhìn ra những hình ảnh chập chờn ngoài cửa sổ và chiếc chốt cửa bị gió thổi kêu lạch cạch, đành chấp nhận số phận giở chăn xuống giường.

Lần mò trong bóng tối không tìm được giày nên để chân trần bước trên thảm luôn.

Vừa tới cạnh cửa sổ liếc mắt ra hành lang bên ngoài thì bỗng dưng thấy bóng người, làm cậu giật nảy người, quát lớn: "Ai đó?"
"Anh." Đối phương lên tiếng cùng lúc Lâm Du bật đèn trong phòng.

Đèn không sáng, chắc là bão làm mất điện rồi.

May mà Lâm Du nhận ra tiếng của người đó, tuy chỉ với một chữ.

"Anh?" Lâm Du đưa tay đẩy cánh cửa sổ gỗ lên, thò nửa người ra ngoài hỏi: "Sao anh đứng đây?"

Nhờ ánh chớp lóe lên, Lâm Du thấy Văn Chu Nghiêu chỉ choàng hờ chiếc áo khoác, hẳn nhiên cũng vừa thức dậy.

Đương nhiên Văn Chu Nghiêu cũng thấy cậu, anh nhíu mày, "Nửa đêm không ngủ đi còn làm gì đó?" Rồi anh giải thích: "Cửa sổ ở đây không được chắc, gió to quá nên anh dậy kiểm tra."

Lâm Du: "Đúng là không còn tác dụng gì mấy, chốt cửa sổ phòng em bị gió thổi mấy cái là rơi luôn rồi."

Vừa khéo Văn Chu Nghiêu bước đến gần, thấy được Lâm Du đang đi chân trần.

"Giày đâu?" Anh hỏi.

Lâm Du: "Tối quá, em không tìm thấy."
Văn Chu Nghiêu nhích sang bên vài bước, "Mở cửa."

"Cửa không khóa, anh đẩy vào đi." Lâm Du bảo.

Văn Chu Nghiêu đẩy cửa vào ngay giây sau đó, đồng thời anh bật chiếc đèn pin chú Hoàng đưa cho trước khi đi ngủ để đề phòng cúp điện đang cầm trong tay lên.

Văn Chu Nghiêu cầm đèn pin chiếu sang chân Lâm Du rồi đi đến xách giày ném qua lại cho cậu bảo: "Mang giày vào trước đi."

Lâm Du dạ một tiếng rồi xỏ chân vào.

Văn Chu Nghiêu bắt đầu tìm chiếc chốt cửa, anh ra hiệu bảo Lâm Du bước qua một bên, "Anh xem nào."

Nói rồi tiện tay đưa chiếc đèn pin vào tay Lâm Du.

Lâm Du cầm lấy chiếu sáng hộ, mắt nhìn Văn Chu Nghiêu cầm chốt cửa đẩy vào đúng vị trí vô cùng thành thạo. Cậu đứng bên cạnh có thể thấy được nửa mặt nghiêng của anh, ngửi thấy mùi của anh, cảm thấy đêm hôm khuya khoắt hai người đứng đây sửa cửa sổ cũng ngộ lạ ghê.

"Đừng có chiếu vào mặt anh, chiếu tay đây này." Đột nhiên Văn Chu Nghiêu lên tiếng.

Nhờ vậy Lâm Du mới nhận ra vừa rồi mình thất thần.

Cậu dời đèn pin đi, còn vắt cái tay áo phát phơ trên vai Văn Chu Nghiêu ra sau lưng.

"Sửa được không anh?" Cậu bước lại gần xem.

Văn Chu Nghiêu đưa cùi chỏ chắn nhẹ trước cằm cậu bảo cậu tránh xa chút, rồi anh đứng lên: "Chỉ bị lỏng thôi, gắn chặt lại là được."

Anh vừa nói vừa kéo kéo chiếc chốt, sau khi xác nhận nó sẽ không rơi nữa mới lấy một cây gỗ không biết từ đâu ra lèn chặt lại, nói: "Thế này thì chắc

sẽ không rớt nữa đâu, cũng không có tiếng."

Lâm Du thở phào, nếu phải nghe cửa sổ cành cạch cả đêm thì cậu đừng mong được ngủ.

Văn Chu Nghiêu phủ bụi trên tay, quay đầu nhìn cậu hỏi: "Không ngủ được à?"

"Dạ." Lâm Du mang đèn pin ra đặt yên một chỗ trên bàn, "Thấy hơi lạnh, rồi cửa sổ lại hỏng." Cậu cố định đèn pin xong rồi hỏi lại: "Anh cũng không ngủ được à?"

Văn Chu Nghiêu ừm một tiếng, đi tới đặt tay lên trán Lâm Du.

Lâm Du đứng yên đó cho anh sờ, cậu nói: "Không có cảm giác sốt, chắc là cảm thường thôi."

Lâm Du mà sốt là rất khó hạ nhiệt, người trong nhà đều biết.

Văn Chu Nghiêu lại ừm, anh sờ lên cổ thử nhiệt độ, xác nhận cậu thật sự không có dấu hiệu phát sốt mới buông tay.

Lâm Du: "Lúc này anh ngủ ở đâu vậy?"

"Sô pha."

Lâm Du nhíu mày, cái sô pha đó cho Lâm Hạo ngủ còn tạm được, nếu là Lâm Thước hay Văn Chu Nghiêu sẽ rất chật chội.

Lâm Du hỏi anh: "Sao anh không ngủ trên giường? Nằm trên sô pha anh đâu duỗi chân ra được."

"Không quen ngủ chung giường với người khác, sô pha cũng được, không đến nỗi." Văn Chu Nghiêu kéo lại chiếc áo khoác trên vai, thấy cậu vừa rồi không chỉ không mang giày mà cả người cũng chẳng mặc ấm là mấy liền nói: "Mau ngủ đi, trời sắp sáng luôn rồi."

Lâm Du không phản kháng, cậu bước tới cạnh giường chột dừng lại.

Cậu quay lại hỏi: "Hay anh ngủ bên này đi?"

"Muốn sang đó ngủ sô pha hả?" Văn Chu Nghiêu nhướn mày.

Lâm Du ngó ra, "Cũng được."

Văn Chu Nghiêu nhìn cậu, bước đến gần rồi nói: "Được rồi, chuyển qua chuyển lại phiền lắm, ngủ ở đây luôn đi."

Giờ Lâm Du nhớ ra chiếc giường không chịu nặng nổi. Nhưng quả thật từ đầu cậu cũng không có ý định ra sô pha ngủ. Cho nên cậu ngồi xuống mép giường, chần chừ lên tiếng: "VẬY... mình cử động nhẹ chút."

Cậu vừa nhấc chân lên là két một tiếng.

Lâm Du: "..."

Văn Chu Nghiêu khẽ cười thành tiếng.

Vốn nằm một mình thấy chẳng sao, có cát két cũng bỏ qua như thói quen, nhưng hoàn cảnh hiện tại khiến Lâm Du cảm thấy không chỉ âm thanh đó cực kỳ đột ngột mà cả tiếng cười của Văn Chu Nghiêu cũng vô cùng không phải lúc.

Tuy là chiếc giường đơn không rộng mấy, nhưng vẫn miễn cưỡng đủ cho hai người nằm, cũng không phải lo chuyện không duỗi chân được.

Khó khăn lắm mới nằm xuống xong, Lâm Du thở phào thật dài.

Cậu ngủ chung với Văn Chu Nghiêu từ nhỏ đến lớn. Tuy về sau có một khoảng thời gian cân nhắc đến xu hướng tính dục và sự trưởng thành của bản thân nên cậu cố gắng tránh để tình huống ấy phát sinh. Nhưng trên thực tế cậu đã quen rồi.

Quen với việc người cạnh mình là Văn Chu Nghiêu.

Cho nên khi hai người nằm xuống, cánh tay kề sát vào nhau, cậu không hề thấy mất tự nhiên.

Ánh sét lập lòe chiếu thành vệt sáng trắng xanh vào nóc mùng trên đỉnh đầu.

Lâm Du nghiêng sang, "Đúng rồi anh, hôm nay mãi chưa có thời gian hỏi anh, lúc trước anh nói có việc phải xử lý mà, xử lý xong rồi à?"
"Tương đối rồi."

Lâm Du: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?"

"Chủ yếu là chuyện của cửa hàng đồ gia dụng, thật ra trước khi bọn em đi chú Phú đã tìm được địa chỉ của vài kẻ bỏ trốn rồi. Anh sợ phía chú Lâm không tự giải quyết được bọn họ nên dẫn người sang đó một chuyến."

Lâm Du tròn mắt, anh động thủ với người ta hả?"

Văn Chu Nghiêu quay sang liếc nhìn cậu, "Em nghĩ sao?"

"Ầy không đâu." Lâm Du tự nghĩ thông, "Đại đa số thứ bọn họ mang đi đều qua đã thời thịnh nhất rồi. Cũng chưa chắc bố em sẽ dùng lại bọn họ, đánh người thì mất nhiều hơn được."

Không phải dạng chuyện Văn Chu Nghiêu sẽ làm.

Văn Chu Nghiêu: "Ừm, cho vào đồn hết rồi, ai phải bồi thường thì bồi thường, cầm giam thì giam lại."

"Chỉ chuyện đó thôi à?" Lâm Du hỏi.

Văn Chu Nghiêu kéo kéo chiếc gối dưới đầu, "Chứ em tưởng còn gì nữa?"
Lâm Du lắc đầu, "Đâu chỉ gì, chỉ là cảm thấy..."

Hắn không chỉ như thế.

Nhưng Văn Chu Nghiêu không nói nữa, Lâm Du cũng không định hỏi thêm.

Không biết có phải nhờ giờ đã có Văn Chu Nghiêu bên cạnh không mà Lâm Du thấy không còn cảm giác nằm mãi chưa thấy ấm khi một mình nữa.

Cơ thể ấm áp thì cơn buồn ngủ cũng kéo đến.

Cậu đang khép mắt thiu thiu ngủ thì chợt nghe Văn Chu Nghiêu nói: "Nói chuyện của em đi."

"Dạ?" Lâm Du hỏi mà không mở mắt: "Chuyện gì của em ạ?"

"Nói xem suốt chuyện này em đã làm gì, gặp những ai, làm những gì."

Lâm Du bắt đầu nghiêm túc ngẫm lại rồi nhắm mắt rì rầm: "Cũng chẳng làm gì mấy, trên đường em có đi tìm cái người họ Chu mà ông chủ Tiêu giới thiệu, nghe bảo là làm bên mua bán ngọc thạch. Em nghĩ không chừng sau này nguồn tài nguyên trong tay hắn sẽ có đất dụng võ, nhưng vẫn phải quan sát thêm. À, với mấy ngày ở chỗ chú Hoàng em có đi xem cuộc thi do Hội Thủ công Mỹ nghệ Truyền thống của địa phương liên hợp tổ chức, vắng không ngờ luôn, chẳng có ai đi. Ngoài ra chẳng còn gì nữa."

"Em nghĩ thêm xem." Văn Chu Nghiêu nói.

Lâm Du hoang mang: "Không còn gì nữa thật mà, toàn mấy chuyện linh tinh không quan trọng."

Văn Chu Nghiêu: "Tưởng Thế Trạch."

Cái tên này làm Lâm Du mở bừng mắt, tỉnh táo hẳn.

Cậu quay sang: "Sao anh biết?" Rồi nghĩ lại, "Tài xế Vu nói với anh hả?"

Văn Chu Nghiêu: "Vậy là có chuyện đó thật à?"

Lâm Du: "...". Cậu quay lại nhìn Văn Chu Nghiêu qua màn đêm, đóng băng vài giây mới rón rén hỏi: "Anh, cái này là tính sổ muộn hả?"

"Sợ à?"

Lâm Du cảm giác được Văn Chu Nghiêu cũng đang nhìn mình.

Cậu nuốt nước miếng rồi nói: "Cũng không có, nhưng mà... anh để tâm lắm ợ?"

"Một đứa trạc tuổi em, gia cảnh bình thường lại có thể bất chấp giới tính lẫn tuổi tác để theo đuổi em thẳng thừng, còn chạy hẩn từ bắc xuống nam. Lâm Du, em có biết trong mắt người bình thường mình đang gặp phải kẻ nào không?"

Đương nhiên Lâm Du biết, biến thái cuồng theo dõi người khác ấy mà.

Vừa rồi cậu hỏi Văn Chu Nghiêu có để tâm chuyện này không, trên thực tế cậu cũng không biết mình muốn nhận được đáp án thế nào nữa.

Nhưng Văn Chu Nghiêu nghi ngờ như thế lại là chuyện bình thường.

Mọi hành vi của Tưởng Thế Trạch đều không giống người thường, trong nhà mà biết thì tám phần sẽ lớn chuyện.

Nhưng thật ra từ góc nhìn của Lâm Du, những gì hắn làm cũng không phải không lý do.

Nói tới đây, Lâm Du lại nhớ ra sự thật mà Tưởng Thế Trạch đã cho mình biết.

Lâm Du vô thức nhích nhích sang bên cạnh, tóc cậu quét trúng cằm Văn Chu Nghiêu mà chẳng hay biết gì. Cậu làm chuyện mình đã rất muốn làm khi nghe tin mà mãi chưa thực hiện.

Đột nhiên choàng tay ôm eo Văn Chu Nghiêu, rồi từ từ siết chặt.

Cái ôm này không mang ý nghĩa gì khác, nhưng lại như đã chờ đợi rất lâu. Văn Chu Nghiêu chỉ hơi ngạc nhiên chứ không hề có động tác ngăn cản, để

Lâm Du sáp vào rất thuận lợi.

Một lúc sau.

"Anh, anh sợ em gặp phải tên họ Tưởng đó sẽ phiền phức nên đến à?" Lâm Du hỏi.

Khó thấy rõ biểu cảm của Văn Chu Nghiêu đang bị ôm, Lâm Du chỉ nhận thấy anh cứng người rất lâu mới nói: "Không hoàn toàn thế. Vì mùa hoa ở miền bắc đã qua rồi, ở đây thì chưa."

Chương 38

Lâm Du ngẩn ngơ mãi chưa nói gì, cậu ngựa cổ lên nên đầu mũi cạ trúng cổ Văn Chu Nghiêu, đủ để cảm nhận được hầu kết của anh rung nhẹ khi nói chuyện. Mùa hoa ấy, một lời vô tình của cậu khi đó, anh lại nhớ kỹ.

Một lúc sau, Lâm Du nghe tiếng anh mình gọi nhỏ: "Lâm Du."

"Vâng?"

"Em định ôm bao lâu nữa?"

Lâm Du chợt nhận ra tư thế hiện tại quá sát nhau, cậu trở mình lăn ra xa.

Kết...

Cậu thẳng gấp.

Rồi cứng người hỏi: "Mới rồi nó lắc hơi mạnh hả anh? Có sập không vậy?"

"Chắc không đâu." Giọng Văn Chu Nghiêu ngậm ý cười, anh với tay kéo cánh tay Lâm Du mới thò ra vào lại trong chăn rồi nói: "Đừng có lăn nữa, anh không muốn nửa đêm lại phải dậy sửa giường cho em đâu."

Lâm Du a một tiếng, thả lỏng vai nằm thẳng.

Căn phòng lặng thinh.

Văn Chu Nghiêu: "Sao lúc này lại ôm anh?"

Lâm Du chấp tay lên bụng, ngẩn người nhìn lên trần nhà, rồi nói: "Anh, em hỏi anh chuyện này nha."

"Hỏi đi."

"Nếu năm ấy anh không chuyển vào nhà, chỉ được bố mẹ em hỗ trợ đi học xong, rồi rời khỏi Kiến Kinh đến nơi khác từ rất sớm, sau này chúng ta thậm chí còn không gặp mặt nhau, anh có giúp em không? Rồi tại sao?"

Văn Chu Nghiêu: "Em hỏi cái gì vậy?"

Rồi có vẻ như anh nghiêm túc suy nghĩ về lời cậu nói, hỏi lại: "Ý em là giúp về mặt nào?"

Lâm Du: "Chết, suy bại, tàn phế, nói chung là... rất thất bại."

Bản thân Lâm Du còn không hiểu nổi mình đặt giả thiết như thế để làm gì, Văn Chu Nghiêu không phải cậu cũng chẳng phải Tưởng Thế Trạch, anh hoàn toàn không nhớ gì thì làm sao trả lời cậu được.

Cậu ngẫm nghĩ rồi nói: "Em ví dụ vậy thôi, anh không trả lời cũng được."

Có vẻ như Văn Chu Nghiêu rất không hài lòng với giả thiết của cậu, giọng anh lạnh hẳn đi.

"Chết suy bại tàn phế là sao? Tự trù bản thân đấy à?" Văn Chu Nghiêu lên tiếng, đồng thời một cánh tay anh vòng qua đầu Lâm Du véo tai bên kia của cậu.

Dường như cảm giác được Lâm Du run nhẹ vì bị véo tai nhưng không tránh, anh khựng lại vài giây rồi nói: "Có."

Vẫn trả lời cho câu hỏi vừa rồi của cậu.

"Tại sao ạ?" Lâm Du hỏi.

Văn Chu Nghiêu ngẫm nghĩ, "Không nói tới giả thiết của em xuất phát từ cơ sở nào, đầu tiên nhà họ Lâm có ơn với anh, nữa là..."

"Nữa là gì?" Lâm Du thắc mắc.

Cậu ngóc đầu lên muốn nhìn Văn Chu Nghiêu, rồi qua bóng đêm, cậu nhận ra dường như anh cũng đang nhìn mình.

Sau đó cậu nghe anh nói: "Dù chúng ta chỉ từng gặp nhau khi còn nhỏ, nhưng có lẽ anh sẽ nhớ mãi hình ảnh của em."

Đứa bé nho nhỏ như nắm tuyết được người lớn bế trên tay, có đôi mắt đẹp khôn tả, gặp ai cũng cười.

Có thể cậu sẽ không như hiện tại, không phải người có anh bên cạnh trông chừng từng ngày cậu lớn lên, có thể sẽ phản nghịch quậy phá, làm chuyện sốc nổi thiếu suy nghĩ.

Nhưng giả thiết của Lâm Du vẫn đâm thẳng vào đáy lòng Văn Chu Nghiêu.

Nếu những thứ ấy thật sự xảy đến với cậu, chỉ cần cậu là Lâm Du, chỉ nghĩ đến thôi Văn Chu Nghiêu cũng có cảm giác đau lòng.

Lâm Du cảm nhận được hơi ấm từ ngón tay anh, đồng thời cũng có cảm giác số phận đã được định sẵn, phải là thế này mới đúng.

Cậu nói: "Chứ gì nữa, từ nhỏ tới lớn em đều xinh xắn thế, ai mà quên được."

Tay Văn Chu Nghiêu khựng lại, rũ mắt, "Bây giờ lại bắt đầu vô liêm sỉ đây à?"

"Liêm sỉ có mài ra ăn được không?" Lâm Du nói.

Cậu nói xong lại dừng một lúc, lặng lẽ cọ vành tai vào ngón tay Văn Chu Nghiêu nói: "Trên thực tế, anh, vì người đó là anh."

Vì là Văn Chu Nghiêu, nên mới có chuyện trả ơn.

Vì là anh, mới không màng đường xá xa xôi đến giải quyết công chuyện cho đứa em trai chẳng mấy khi qua lại.

Cũng vì anh là anh, Tưởng Thế Trạch mới có kết thúc như thế.

Tất cả đều như đã được định sẵn, Văn Chu Nghiêu kiếp trước nhất định sẽ trở thành sự ràng buộc và không nở buông của cậu kiếp này.

Giữa hai người vốn chẳng liên quan gì nhau, nhưng đã để lại dấu ấn không thể xóa nhòa trong mười năm vừa qua của cậu.

Nó còn hơn mọi loại quan hệ huyết thống và pháp lý, cũng vượt khỏi mọi chiều thời gian và không gian.

Thậm chí Lâm Du còn không biết phải hình dung như thế nào.

Là tình thân sao? Hình như không chỉ vậy.

Vậy là tình yêu ư? Dường như dù đời này không thể ở bên nhau bằng quan hệ người yêu thì cậu cũng không bận tâm.

Chỉ cần đúng người này là được rồi.

Chỉ cần là anh, dù chân trời góc bể, thân gieo chốn nào, biết anh ở đó, biết anh bình yên là đủ rồi.

"Đang nghĩ gì đó?" Văn Chu Nghiêu hỏi.

Lâm Du còn hơi lơ đãng, mở mồm nói nhăng nói cuội: "Cũng không có gì, bỗng dưng thấy như mình vừa thăng lên cảnh giới mới, đã thấy hết hồng trần thế gian, sẵn sàng xuất gia làm hòa thượng bất kỳ lúc nào."

Cậu vừa nói xong thì bên ngoài khung cửa sổ đã im ắng được một khoảng khá lâu đột nhiên nổ sấm rất tai.

Làm cả cánh cửa sổ cũng run rẩy theo.

Rồi cậu nghe thấy tiếng Văn Chu Nghiêu nói rất bình thản: "Cả ông trời cũng không chịu nổi cái thói ăn nói quàng xiên của em. Tập trung ngủ đi."

Lâm Du kéo chăn lên tới cằm, hành động thay cho lời nói.

Trong tối hôm đó câu cuối cùng Lâm Du nghe anh mình nói trước khi chìm vào giấc ngủ là: "Câu chuyện như thế sẽ không xảy ra, sau này đừng có đặt giả thiết như thế nữa."

Lâm Du đáp lại anh trịnh trọng hiếm thấy.

Sáng hôm sau khi Lâm Du thức dậy Văn Chu Nghiêu đã chẳng còn trên giường nữa. Chiếc áo khoác cậu phơi hong dưới lầu tối qua được vắt trên đầu giường, không đoán cũng biết là anh cậu cầm lên.

Lâm Du bò dậy mặc đồ vào rồi đẩy cửa ra ngoài.

Ngọn núi hứng mưa cả đêm giờ se lạnh, làm người ta sáng khoái cả người.

Cậu vịn vào lan can tầng trên nhìn xuống, vừa khéo thấy Lâm Thước đã cởi áo khoác đang chẻ củi trên bãi đất trống.
"Ôi chao, hiếm thấy làm sao, chăm chỉ thế."

Lâm Thước dùng tay ngứa đầu nhìn cậu, đảo mắt lờm rồi nói: "Còn đứng đó nói được, mau xuống giúp đi."

Lâm Du cười, "Em thấy anh làm điều luyện lẫm mà, làm gì cần tới em."

Lâm Thước kéo tay áo lên, để chiếc rìu trong tay xuống, nói với cậu: "Anh cả mới tới nơi em đã định hưởng thụ rồi đấy à? Anh nói cho em biết, một phần ba chỗ này để dành cho em đó, không chẻ hết không được ăn sáng!"

Cậu chàng vừa nói vừa chỉ đồng củi còn quá nửa chưa chẻ.

Lâm Du lười nghe cậu chàng nói tầm xàm, cậu bước xuống lầu.

Vừa khéo gặp Văn Chu Nghiêu đang đi từ sau nhà lên với chú Hoàng.

"Dậy rồi hả?" Văn Chu Nghiêu liếc nhìn sắc mặt Lâm Du, nói: "Trong nồi có cháo trắng đó, cảm thì ăn đồ nhẹ bụng thôi."

Lâm Du: "Em phải đi chẻ củi."

Chân Văn Chu Nghiêu khựng lại, quay đầu: "Chẻ gì cơ?"

"Chẻ củi." Lâm Du nhìn ra sân nói: "Anh hai mới nói á, không chẻ hết không được ăn!"

Cậu vừa dứt lời là tiếng ném rìu vang lên, ngay sau đó là tiếng Lâm Thước gào: "Lâm Du! Chú mày ấu trĩ vậy luôn? Còn mách lẻo nữa."

Văn Chu Nghiêu vỗ ót Lâm Du, "Đừng có chọc ghẹo anh hai em nữa, hôm nào chọc nó cáu lên anh không gánh nổi em đâu."

"Em rành tính anh ấy quá rồi." Lâm Du nói.

Mấy năm nay cậu chàng làm cậu cười nhiều dữ lắm.

Ăn sáng xong chú Hoàng mới dẫn cả bọn lên núi Ngọc Dương.

Cả đi cả về chắc cũng đến chiều.

Chú Hoàng đi đầu dẫn đường, vừa cầm rựa chặt cành cây bên đường vừa nhắc: "Bây giờ ít người tới đây lắm, đường mòn bị cành gai lấp hết, trời mưa nên đường trơn nữa, cẩn thận chút nhé."

Leo núi vốn chẳng phải chuyện nhẹ nhàng, đặc biệt là loại rừng sâu núi thẳm phương nam đúng nghĩa này.

Lâm Du đi trước Văn Chu Nghiêu, gặp chỗ khó đi Văn Chu Nghiêu đằng sau sẽ đẩy cậu, mà có thể thì Lâm Du cũng mệt bỏ hơi tai.

Lâm Hạo cũng chẳng khá khẩm hơn gì, hơn nữa mười phút trước cậu chàng mới ngã một cú, người toàn bùn.

Rên rĩ suốt đường đi.

Lâm Du: "Trường học không đủ sáng sửa ư? Bóng rổ không vui ư? Bạn nữ trong trường không xinh xắn ư? Cho em cơ hội lựa chọn lại lần nữa, em thà sống luôn trong trường học tới già."

"Đừng tấu hề nữa." Lâm Du vỗ chát vào lưng cậu chàng, "Nhìn đường đi, có thích ngã nữa không."

Nói chung, chuyến xuôi nam này rất mệt, chạy tới chạy lui vất vả bao nhiêu ngày.

Cả nhóm nghỉ chân ở lưng sườn núi.

Lâm Du nhìn căn nhà dưới chân núi, nhớ đến lời Lâm Bách Tông nói. Thời đại này còn chưa có xe lửa nối liền nam bắc, vận chuyển gỗ từ đầu nguồn là cả một vấn đề lớn. Hơn nữa rất nhiều loại gỗ quý chỉ có ở phương nam, chỉ đi về thôi đã mất hai tháng, đúng là một rất tốn công tốn sức.

Lâm Du nhìn nhìn Văn Chu Nghiêu đang đứng uống nước bên cạnh. Động tác ngửa đầu làm từ đầu xuống xương quai xanh của anh nối liền thành đường thẳng. Cả người thường xuyên đi núi như chú Hoàng cũng đang thờ dốc, chỉ mình anh trông như chẳng hề hấn gì.

"Em định nhập một lô đàn hương về." Lâm Du chợt nói.

Lâm Hạo cũng đang uống nước phun ngay tại chỗ, quay đầu nhìn cậu nói: "Em nói em định nhập gì cơ?"

Lâm Du: "Em nói chuyến này về, em định nhập một lô đàn hương mang đi."

"Em điên à!" Lâm Thước cũng nói.

Chỉ mình Văn Chu Nghiêu, anh thong thả vận nắp chai, hỏi Lâm Du: "Quyết

định từ bao giờ vậy?"

"Trên đường đến đã có dự định rồi." Lâm Du đáp.

Lâm Thước: "Chuyến này bác cả bảo chúng ta đi xem hàng đã đặt, xác định chất lượng thời gian và số lượng, em tự ý tự quyền không sợ bác cả đánh gãy chân à? Mà em lấy đâu ra tiền?"

Lâm Du: "Yên tâm, có gãy cũng là chân em."

"Anh cả!" Lâm Thước chuyển hướng sang Văn Chu Nghiêu, "Anh nói nó đi kìa!"

Tới bây giờ Lâm Thước vẫn nhớ rõ chuyện Lâm Du lấy trộm con dấu trong nhà rồi bị đánh. Hình như chẳng có chuyện gì trên đời mà cậu không dám làm. Nếu cậu đã nói vậy thì nghĩa là cậu thật sự có kế hoạch thực hiện.

Đây nào phải chuyện bọn họ có thể tự quyết định được.

Cả Lâm Hạo cũng nói: "Hàng nhà mình nhập mỗi năm luôn có quy định số lượng và hạn mức phân phối, em định nói sao với bác cả?"

Lâm Du: "Hàng của cá nhân em, không cần phải nói với nhà."

"Cá nhân em..." Lâm Thước tròn mắt, nhìn nhóc con nhỏ nhất nhà họ Lâm, "Hàng của cá nhân em? Em lấy đâu ra tiền?"

Lại là vấn đề đầu tiên.

Văn Chu Nghiêu đột nhiên bật cười rồi nói: "Em nó có tiền."

Lâm Du nhìn Văn Chu Nghiêu, "Anh xem cái hộp trên đầu giường em rồi à?"

Văn Chu Nghiêu: "Mỗi lần giấu tiền em hiên ngang thế, anh còn cần phải mở ra xem à?"

Cũng đúng, chuyện Lâm Du bắt đầu tích tiền từ rất lâu trước đây không hề giấu anh.

Tính đến hôm nay quỹ đen của cậu cũng khá khá rồi. Mấy năm nay Lâm Du rất có ý thức để dành tiền, từ tiền lì xì dịp lễ tết đến hoa hồng từ các tác phẩm cậu lục tục bán ra những năm qua.

Tuy phần nhiều nằm trong sổ sách của gia đình, nhưng phần riêng của cậu thì trước giờ Lâm Bách Tông không hề bảo cậu nộp lên.

Chủ yếu là thấy cậu không có thói quen tiêu xài lung tung.

Lâm Du đang chờ thời cơ này đây, bây giờ cậu không thiếu đường đi, vốn liếng hay tay nghề, tất cả đều đã đến lúc chín muồi rồi. Cậu cần có tài sản riêng không dính líu đến nhà họ Lâm nhưng có thể chống đỡ cho nhà họ Lâm trong tương lai.

Xem như là đường lui, cũng là bảo hiểm.

Đàn hương là loại gỗ thích hợp làm đồ gia dụng cao cấp lẫn thủ công mỹ nghệ, tiền trong tay cậu thừa không thừa thiếu không thiếu.

Với tính cách trên thương trường của cậu kiếp trước, không chừng sẽ có không ít kế hoạch và đầu tư mạo hiểm.

Nhưng hiện tại cậu chỉ mong ổn định cho nên không hề gấp gáp. Ban đầu đi chuyển này cũng không có mục đích đó, nhưng nếu đã tới đây rồi thì lý nào không làm chứ.

Nhưng với bọn Lâm Thước thì hiển nhiên là bất ngờ, cuối cùng đành trông mong hết vào Văn Chu Nghiêu.

Rồi hai cậu chàng nghe anh cả nhà mình nói một câu như này: "Không đủ tiền có thể hỏi anh, trước khi em thành niên sẽ không thu lãi."

Chương 39

Vô hình trung lời Văn Chu Nghiêu đã khiến Lâm Du vững lòng hơn rất nhiều. Cậu nhớ lại trước khi xuất phát anh đã nói, muốn làm gì cứ làm.

Đương nhiên thật ra cậu không nghèo đến mức đó.
Cả nhóm ở lại trên núi cả một ngày để xử lý hết các nhiệm vụ Lâm Bách
Tòng giao cho.

Lâm Du dùng thêm một ngày nữa để chọn cho xong vật liệu mà mình
muốn. Tiền vận chuyển với tiền hàng, thêm cả quà mua cho người trong
nhà, chuyến này Lâm Du đã tiêu gần hết quỹ đen rồi.

Tối hôm ấy cả bọn quay lại căn nhà trong huyện Mạo Sơn của chú Hoàng.

Lâm Du nằm trên giường cộng sổ.

"Tính xong chưa?" Văn Chu Nghiêu đi vào hỏi.

Anh vừa mới tắm xong, chỉ mặc một chiếc áo thun trắng.

Lâm Du ngóc lên, "Anh không lạnh à?" Nói rồi cậu thuận tay lật tấm chăn
bên cạnh lên ra hiệu anh nằm vào.

Văn Chu Nghiêu đi tới ngồi bên mép giường. Lâm Du vừa nhìn anh cởi giày
vừa hỏi: "Anh, anh có từng lo lắng không?"

Văn Chu Nghiêu lên giường ngồi cạnh Lâm Du, với tay lấy sổ sách trong tay
cậu qua lật ra xem, sẵn miệng hỏi: "Lo lắng chuyện gì?"

"Thì đủ thứ chuyện, chẳng hạn như anh vừa học lớp mười hai vừa kiêm
thêm quá chừng nghề tay trái, còn phải hỗ trợ chuyện trong nhà, chắc cũng
phải có lúc thấy lo không xuể chứ?"

"Không có."

Lâm Du: "..."

Được rồi, cậu biết là mình hỏi nhầm người mà.

Văn Chu Nghiêu nhanh chóng xem xong sổ sách trong tay rồi đưa mắt nhìn
cậu, hỏi: "Sao thế? Căng thẳng à?"

"Cũng không phải." Lâm Du đáp, "Chỉ là thấy không yên lòng, chắc là có nhiều thứ phải chuẩn bị quá."

Từ năm tuổi đến nay, cậu dùng gần mười năm khiến mình trở thành thợ cả bé Du của nhà họ Lâm, sửa đổi vài thứ, đồng thời cũng không ngừng thay đổi bản thân. Bước đi ngày hôm nay xem như một lần mạo hiểm sau mấy năm cậu luôn ổn định từ tốn.

Một điều sớm muộn gì cũng phải làm, hơn nữa còn nhất định phải làm. Cậu đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, cũng không phải hoàn toàn không có kinh nghiệm, nhưng cậu vẫn lo lắng.

Trên thực tế nỗi lo ấy vẫn theo cậu suốt mấy năm nay chưa hề tiêu tan, cũng là thứ đôn đốc thúc giục cậu không ngừng tiến tới, không được dừng bước.

Mỗi một quyết định của cậu đều như mở ra một lối rẽ mà chính bản thân cậu cũng không biết nó dẫn về đâu.

Cậu chỉ biết đích đến luôn là một.

Nhưng bắt đầu từ rất lâu trước đây, cậu đã tự nói với bản thân rằng sự sai lầm trong bất kỳ phán đoán hay quyết sách nào cũng có thể phải trả một cái giá không tưởng tượng nổi, cho nên cậu phải cẩn thận tuyệt đối.

Văn Chu Nghiêu cầm quyển sổ trong tay đánh đầu Lâm Du, nói thật nhẹ: "Đừng tự tạo cho bản thân áp lực lớn như thế, biết tại sao anh chưa từng lo lắng không?"

"Tại sao ạ?" Lâm Du hỏi.

Văn Chu Nghiêu gõ vào thái dương mình, "Vì đầu óc đủ xài."

Lâm Du thấy có mùi bị chê liền lườm, "Ám chỉ em ngốc hả."

Văn Chu Nghiêu chuyển sang gõ mặt cậu, sáng giọng: "Ý anh là anh của em

đủ thông minh rồi, nếu hôm nào đó em không muốn làm nữa cứ dừng lại cũng không sao."

Lâm Du nhìn vào mắt Văn Chu Nghiêu, cuối cùng khẽ đáp một câu.

"Em biết."

Chỉ cần là lời anh nói, Lâm Du hoàn toàn tin tưởng anh sẽ thực hiện đúng như thế.

Nhưng Lâm Du không nói ra, cậu không thể là Lâm Du đi tới đường cùng rồi chờ Văn Chu Nghiêu từ vạn dặm xa xôi chạy đến đoạn hậu như kiếp trước. Không phải Lâm Du đã giao trọn vận mệnh mười năm và mọi quyết định trong đời vào tay người khác rồi bị động chờ đợi ngày phán xử.

Kiếp này cậu phải là một thân cây.

Đóng giữ tại nơi gọi là nhà, tỏa cành kết tán khắp mười dặm vuông. Cậu cần người tên Văn Chu Nghiêu ấy, dù có đi qua mưa nặng tuyết dày, cuối cùng vẫn dừng chân nơi cậu.

Anh nói, nếu em không muốn tiếp tục nữa thì cứ dừng lại cũng không sao.

"Anh."

"Hửm?"

"Em sẽ cố gắng."

"Em luôn như vậy mà Lâm Du."

Sáu giờ sáng hôm sau cả bọn lên đường về nhà. Mùa này ngày ngắn đêm dài, lúc trời chưa sáng hẳn còn có mưa nhỏ.

Bọn họ phải bắt xe từ huyện Mạo Sơn vào nội thành để lên tàu lửa.

Chú Hoàng tìm giúp một chiếc xe hàng nhỏ có bạt che tiện cho cả bọn chất hết đồng hành lý từ to tới nhỏ.

Trước khi xuất phát có một chuyện nhỏ.

Nhà hàng xóm cách vách với chú Hoàng có một cô con gái đang xin nghỉ về nhà thăm bà ngoại bệnh, vừa khéo về trường cùng lúc với bọn họ nên xin đi nhờ.

Xe lăn bánh rời xa dần núi non trùng điệp của huyện Mạo Sơn, bầu trời cũng chậm rãi sáng hẳn.

Lâm Du dậy sớm quá nên đang gối lên ba lô ngủ bù trong thùng xe phía sau.

Lâm Thước rủ Lâm Hạo với cô bé kia đánh bài cạnh đó, láo nháo đến độ làm Lâm Du tỉnh giấc.

"Tới đâu rồi?" Cậu hỏi.

Lâm Thước ném lá bài tử ra, thuận miệng đáp: "Còn sớm lắm, phải chiều mới tới nơi."

"Mình đi chuyến tàu mấy giờ vậy?" Lâm Du lại hỏi.

Lần này Văn Chu Nghiêu trả lời cậu: "Tám giờ tối."

Lâm Du nhìn về phía Văn Chu Nghiêu đang ngồi cạnh cửa. anh gác một chân trên đuôi xe, chân kia cong gối, đang ngắm sợi dây chuyền thánh giá trong tay, chính là sợi cậu mua tặng anh trước đó. Tối qua cậu đã đưa anh.

Lâm Du bò qua, gác cầm lên đầu gối Văn Chu Nghiêu nhìn ra ngoài, ngáp dài rồi nhập nhèm hỏi anh: "Nếu còn chưa tới giờ lên tàu vậy hay mình hẹn tài xế Vu ra ăn cơm?"

"Không cần." Văn Chu Nghiêu nói, "Lúc đến anh đã liên lạc với anh ấy rồi." Lâm Du à một tiếng, không cưỡng cầu.

Chuyện Tưởng Thế Trạch cũng là do anh ta báo cáo với Văn Chu Nghiêu, Lâm Du sợ ăn bữa cơm tự đứng lại nhắc đến rồi không yên được.

"Còn buồn ngủ không?" Văn Chu Nghiêu bóp bóp sau cổ cậu rồi hỏi.

Lâm Du thoải mái híp mắt, nói nửa thật nửa giả: "Chuyến này tiêu xài nhiều quá, em xót xa cho cái ví đã rỗng tuếch mà mất ngủ cả đêm."

Văn Chu Nghiêu cười, "Đã bảo có thể cho em mượn mà."

"Em sợ mang nợ mất nước." Lâm Du nói.

Văn Chu Nghiêu nhướn mày, "Nhát gan thế? Anh còn chưa nói mức lãi mà."

Lâm Thước ngồi cạnh mãi mãi: "Lâm Du, anh kể em nghe chuyện này, em tuyệt đối đừng làm lỡ. Hồi năm trước anh mượn anh cả tí tiền mua đĩa phim điện ảnh bản kỉ niệm, năm nay lãi tăng hơn gấp đôi rồi. Có anh em nào mà tính lãi kiểu vậy không."

Lâm Du đảo mắt, "Đừng có so em với anh."

Lâm Thước tức hộc máu, xỉa: "Em tưởng em đặc biệt lắm à."

Văn Chu Nghiêu bên cạnh chỉ cười không nói gì.

Lâm Du ngửa đầu nhìn anh, cậu cũng dờ hơi, lại hỏi thật: "Giảm giá không anh?"

"Em muốn giảm bao nhiêu?" Văn Chu Nghiêu cụp mắt nhìn cậu.

Lâm Du ngẫm nghĩ, "Ít nhiều gì cũng năm mươi phần trăm nhỉ."

Văn Chu Nghiêu cười, "Năm mươi thì đáng gì, Tiểu Du luôn là đặc biệt mà."

Lâm Du suýt cắn phải lưỡi, rồi cậu nghe tiếng Lâm Thước kêu gào: "Đúng rồi, Lâm Tiểu Du đương nhiên phải là đặc biệt rồi, đặc biệt thấy ghét ấy!"

Lâm Du lập tức thò chân đạp cậu chàng một cú.

"Hôm nay anh ngứa đòn đấy à?" Lâm Du nói rồi thấy cậu chàng liên tục giục con gái nhà người ta đánh tiếp liền nhíu mày nói: "Lâm Thước Lâm Hạo hai người một vừa hai phải thôi, con gái nhà người ta phải về trường để học đó. Hai người đừng có ở không đi dạy hư người ta."
Cô bé kia cũng trạc tuổi Lâm Du, một thiếu nữ miền nam điển hình.

Da dẻ trắng trẻo, ánh mắt linh động, không ngại ngừng gì mấy, đi nhờ xe các bạn nam vẫn cười nói vui vẻ được.

Cô bé nghe Lâm Du nói vậy thì đỡ lời: "Đâu có gì, vốn tớ cũng biết chơi rồi mà, ~~giết~~ thời gian thôi."

"Nghe chưa?" Lâm Thước lại ngứa mồm, "Lo chuyện bao đồng."

Lâm Du chỉ muốn tát cho cậu chàng vài cái.

Lâm Thước thấy cậu không nói gì, đầu nhảy số rồi xen mồm: "Lâm Du, không phải em thích con gái nhà người ta rồi mắc cỡ ngại nói đó chứ?"

Lâm Du sững sốt, cô bé kia cũng ngây người.

Văn Chu Nghiêu quay đầu liếc nhìn Lâm Thước.

Lâm Thước không hề nhận ra bầu không khí không đúng lắm, vẫn nói tiếp: "Có gì đâu mà ngại, anh thấy bình thường em cũng không hay nói chuyện với con gái, cái này gọi là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ đó."
"Thôi anh im miệng đi!" Lâm Du ngắt lời cậu chàng, quay lại nói với cô bé kia: "Cứ kệ anh ấy, ảnh bị não đó."

Cô nàng hoàn hồn lại, cười cười nói: "Có gì đâu, trong lớp tớ nhiều người yêu sớm lắm." Nói xong mới nhận ra lời mình nói có hàm ý khác, cô bé lại vội giải thích: "Tớ không có ý nói mình cũng muốn yêu sớm đâu ha."

"Tớ biết mà." Lâm Du nói.

Lâm Du quay lại cảnh cáo Lâm Thước: "Anh còn nói điên nói khùng nữa em mách chú hai anh lại gỡ thói cũ ra đó."

Lúc trước Lâm Thước yêu sớm với một cô bạn cấp hai, làm âm ỉ từ trường về tới nhà, bị chú hai đuổi đánh tán loạn khắp sân.

Lâm Thước: "Chán em nhất luôn."

Cậu chàng định tìm an ủi từ phía Văn Chu Nghiêu, dù sao thì so chuyện đào hoa trong nhà đâu ai hơn được Văn Chu Nghiêu.

Kết quả Lâm Thước nhận ra Văn Chu Nghiêu hoàn toàn không hề để ý đến bọn họ, chỉ dỗi mắt nhìn ra ngoài, không biết đang nghĩ gì nữa.

Lâm Thước: "Anh cả."

"Sao?" Văn Chu Nghiêu quay đầu.

Lâm Thước tò mò: "Bọn em đang nói chuyện Lâm Du yêu đương. Anh biết nó có đang thích ai không?"

Lâm Du nhìn Văn Chu Nghiêu ngay, vì trước mắt anh là người duy nhất trong nhà biết cậu căn bản không hề thích con gái.

Trong nhà họ Lâm đã có chú ba làm tiên phong, tới nay vẫn giấu tất cả mọi người, bao gồm cả bà cụ.

Đột nhiên tim Lâm Du đập rất nhanh.

Rồi cậu ngẩn ngơ nghe Văn Chu Nghiêu đáp: "Muốn bị đòn hả?"

Lâm Thước ngậm mồm ngay tắp lự.

Lâm Du lại thấy buồn cười.

Xu hướng tính dục luôn là một chủ đề rất nặng nề, ngay cả với Văn Chu Nghiêu mà trước mắt vẫn đang chứng thực, đây là nguyên do tuy Lâm Du thăm dò anh nhẹ nhàng một vài lần nhưng vẫn chưa khi nào tìm tòi vào sâu.

Cậu đã từng phải trả cái giá khi công khai, hiện tại lại đang là thời điểm mấu chốt mà Văn Chu Nghiêu học mười hai còn cậu mới khởi nghiệp. Có những thứ không đào sâu mới là kết quả tốt nhất.

Năm giờ chiều cả nhóm vào đến nội thành, cách giờ tàu chạy còn sớm, bọn họ đưa cô bạn đi nhờ về trường trước.

Lúc xuống xe, đột nhiên cô bé xin cách liên lạc với Lâm Du.

Trong tiếng kêu gào quang quác của Lâm Thước Lâm Hạo bên cạnh, cô bé hiên ngang nói: "Cũng không có ý gì khác, chỉ là tớ nghe nói đề thi thử tốt nghiệp cấp hai miền bắc các cậu sát với đề thi thật nhất cả nước. Tớ chỉ định đến đó nếu có gì không hiểu thì hỏi cậu chút thôi."

Đương nhiên Lâm Du không từ chối.

Khi cô bé vừa đi là Lâm Hạo nói ngay: "Chắc chắc ẻm có ý với em!"

"Nói thừa thế nhỉ." Lâm Thước tiếp lời, "Căn cứ theo kinh nghiệm của anh mày, giao lưu học hành là giả, thăm dò thái độ của em mới là thật. Lâm Du, phải chớp lấy thời cơ, nhà họ Lâm không có người hèn nhất."

Lâm Du cúi cái đề tài vo ve mãi bên tai như ruồi nhặng này quá rồi, lờm cho một cái rồi tự gom đồ xuống xe, nói với Văn Chu Nghiêu đi bên ạnh: "Anh, đói rồi, ăn cơm đi."

"Muốn ăn gì?" Văn Chu Nghiêu hỏi.

"Ê nè nói nghiêm túc đó." Hai người phía sau đuổi theo. Lâm Thước chạy tới cạnh Văn Chu Nghiêu, "Chuyện đó bình thường mà, thời đại nào rồi. Anh cả, anh phản đối thật ạ?"

Mấy anh em đi qua đám đông đến trước cửa một quán cơm gia đình.

Văn Chu Nghiêu đi đầu bước vào trong, vừa đi vừa nói: "Chứ không thì sao?"

"Tại sao?" Lâm Thước thắc mắc, "Em còn tưởng trước giờ anh chỉ nói miệng thế thôi."

Dù Lâm Du được gia đình ngầm xác định sẽ là người tiếp quản nhà họ Lâm từ đầu, nhưng bản thân cậu cũng đủ xuất sắc, tài năng rõ như ban ngày.

Về mặt học tập trong nhà không có yêu cầu đặc biệt gì, trưởng bối nói còn đi học cầm yêu đương, nhưng cũng đâu có cứng nhắc tới vậy. Trọng điểm là mấy chính các anh em Lâm Bách Tòng cũng gặp vợ mình từ khi còn rất trẻ.

Bản thân Lâm Thước còn chưa ổn định đã vạch kế hoạch hộ Lâm Du.

"Em thấy nó chắc cũng sẽ không quen nhiều người lắm đâu, giờ bắt đầu yêu, thành niên tiếp quản gia nghiệp, sự nghiệp ổn định, tới tuổi hợp pháp rồi là chốt hạ, hoàn mỹ."

Văn Chu Nghiêu liếc mắt nhìn Lâm Du đang ngửa đầu nhìn tờ rơi quảng cáo đứng trong bóng tối trước cửa quán.

Cuối cùng anh nói với Lâm Thước: "Em thì anh lười quản, nhưng muốn quản em ấy thì chưa tới lượt em đâu."

Lâm Thước ngơ ra một lúc rồi hỏi Lâm Hạo đi phía trước: "Mày có thấy có gì là lạ không?"

"Có gì lạ?" Lâm Hạo hoang mang.

Lâm Thước: "Khó tả ghê, hình như chỗ nào cũng lạ lắm, chả hiểu."

Chương 40

Ngày về đến Kiến Kinh là một ngày nắng ấm hiếm hoi giữa mùa đông, từ lúc xuống tàu lửa đến khi về tới đường Thịnh Trường, mãi tới lúc qua cổng nhà, Lâm Du vẫn không hề nhận ra bất kì vấn đề gì.

Cho đến lúc cậu vừa bước được nửa bàn chân qua ngạch cửa thì bỗng nghe thấy tiếng quát: "Thằng oắt con!"

Trước mặt là Lâm Bách Tông đang hùng hổ sải bước tới với cây roi mây trong tay.

Lâm Du nhận ra sự chẳng lành, lập tức đánh một vòng về sau lưng Văn Chu Nghiêu.

Cậu hỏi nhỏ: "Có ai biết chuyện gì không?"

Mặt Lâm Thuốc với Lâm Hạo cũng tái mét, nhờ ơn nổi ám ảnh ngày thơ ấu lớn lên dưới roi vọt của Lâm Bách Tông cả, giờ làm gì hai cậu chàng còn hơi sức để ý tới cậu, mồm nói vội: "Ai biết gì đâu, còn đang định hỏi em đây."

Trong lúc nói chuyện Lâm Bách Tông đã tới trước mặt rồi.

"Lâm Du con đứng ra đây cho bố!" Chú nói.

Lâm Du biết ngay trăm phần trăm là nhắm vào mình rồi. Thật ra Lâm Bách Tông không phải người thích dùng đòn roi, tuy cách chú dạy dỗ con cháu rất nghiêm khắc nhưng suốt bao năm nay cũng chỉ xuống tay với Lâm Du đúng một lần khi cậu trộm con dấu.

Lâm Du nhìn thấy thứ trong tay Lâm Bách Tông qua vai Văn Chu Nghiêu, cậu rón rén giơ tay lên, lên tiếng: "Bố, bọn con mới tàu xe mệt nhọc đường xá xa xôi, bố làm gì vậy?"

"Lại còn nấp sau lưng anh cả à?" Lâm Bách Tông cầm roi mây chỉ vào cậu, quát: "Ra đây!"

Lâm Du cụng đầu vào ót Văn Chu Nghiêu, đã đầu hàng, miệng lầm bầm: "Em còn tưởng cũng vài ngày nữa mới biết chứ, anh, em tiêu rồi."

Trong giọng Văn Chu Nghiêu có ý cười, anh bảo: "Đi đi, mấy roi là xong."

"Quá đáng lắm nha." Lâm Du ngẩng đầu lên nói nhỏ bên tai anh.

Lâm Bách Tòng đối diện lại rống: "Lâm Du! Con còn lắm bả cái gì đấy hả, không nghe bố nói à?!"

"Dạ có nghe." Lâm Du dài giọng, thở dài rồi bước ra.

Cậu nhích tới vài bước, cụp mắt, "Bố."

"Còn biết gọi bố là bố à?" Lâm Bách Tòng nói, "Lô hàng con đưa về chắt trong kho là sao hả?"

"Thì là vậy đó." Lâm Du lại còn có tâm trạng ngẩng lên hỏi: "Con mới về tới tức thì còn chưa vào cửa nữa, sao bố biết vậy?"

Hiển nhiên Lâm Bách Tòng bị cậu làm tức mụ đầu rồi, giọng liên tục cất cao: "Con còn dám hỏi, chuyện lớn như vậy không lẽ bố không biết tin? Tự tiện quyết định, Lâm Du càng lúc con càng to gan nhỉ!"

Lâm Bách Tòng nói rồi lại chuyển hướng sang Lâm Thước và Lâm Hạo bên cạnh: "Cả mấy đứa nữa, được bao tuổi rồi, hả? Bác bảo mấy đứa trông chừng học hỏi nhau trên đường đi, nó làm xằng làm bậy, mấy đứa làm anh chỉ trơ mắt ra nhìn thôi à?"

Lâm Thước và Lâm Hạo bị mắng cúi gằm đầu.

Cuối cùng Lâm Hạo đẩy mũi giáo về phía Văn Chu Nghiêu, lầm bầm: "Anh cả cũng đồng ý mà bác."

Thấy liên lụy đến Văn Chu Nghiêu, Lâm Du lập tức trừng mắt với Lâm Hạo. Cậu quay sang nói với Lâm Bách Tòng: "Bố, đây là ý của một mình con. Bố biết anh cả không quản được con mà. Mà anh ấy đến muộn thế, con đã đánh tiếng với người ta từ trước rồi, anh ấy can cũng vô dụng."

"Còn già mồm à!"

Lâm Bách Tòng giơ tay định đánh cậu.

"Chú Lâm." Văn Chu Nghiêu lên tiếng: "Con đồng ý mà."

Lâm Bách Tòng nhú mày: "Chu Nghiêu con..."

Văn Chu Nghiêu đi tới cạnh Lâm Du, vỗ vai cậu rồi mới quay lại nói với Lâm Bách Tòng: "Chú Lâm, chú biết em ấy sẽ không làm bậy mà."

Anh chỉ nói đúng một câu này.

Lâm Bách Tòng im lặng rất lâu rồi cuối cùng cũng hạ bàn tay giơ cao xuống.

"Nói ra lý do của con xem." Chú nói với Lâm Du.

Lâm Du nhìn nhìn Văn Chu Nghiêu rồi nhìn nhìn Lâm Bách Tòng, bắt đầu nói: "Bố, con muốn tiếp quản cửa hàng đồ gia dụng."

Lâm Bách Tòng ngẩng phắt lên nhìn cậu: "Con nói lại lần nữa xem."
"Con nói là, con muốn tiếp quản cửa hàng đồ gia dụng."

Lâm Bách Tòng nhìn vào đôi mắt nghiêm túc của Lâm Du, hít sâu mấy hơi, quyết định nói chuyện tử tế với cậu, "Lâm Du, mấy năm nay bố tự thấy mình không hề quản thúc con quá đáng, yêu cầu dành cho con cũng chỉ có học nghề gia truyền cho tử tế. Con làm rất tốt, điểm này bố rất công nhận, cũng rất vui mừng. Nhưng không thể vì những năm qua xuôi chèo mát mái mà con cho rằng chuyện gì cũng dễ dàng được. Bố nghĩ hẳn con nghe tin cửa hàng đồ gia dụng có chuyện nên mới có suy nghĩ này đúng không. Chuyện này không dễ dàng gì đâu, bố sẽ không đồng ý."

Lâm Du: "Bố, đúng là sau khi nghe tin của cửa hàng đồ gia dụng con mới có ý định này, nhưng cũng không thể nói là chưa từng có suy nghĩ đó. Con cũng có điều mình muốn làm. Cửa hàng đồ gia dụng chưa từng là mục đích

của con."

Lâm Bách Tông ồ một tiếng, "Mạnh miệng gớm nhỉ, thì ra con nói tiếp quản chỉ là sẵn tiện thôi à?"

"Nói vậy cũng được ạ." Lâm Du gật đầu.

Lâm Bách Tông lại ra vẻ như định đánh cậu, "Oắt con, đánh con bây giờ có tin không?"

"Ba năm!" Lâm Du lên tiếng, cậu nhìn thẳng vào Lâm Bách Tông nói thật nghiêm túc: "Bố, cho con thời gian ba năm, dù con thực hiện như thế nào nếu thành thì là con trai út nhà họ Lâm có năng lực, phía sau vĩnh viễn có họ Lâm. Nếu không thành, cũng tuyệt đối không liên lụy nửa phần đến nhà mình."

"Lâm Du!" Đây là thời khắc Lâm Bách Tông giận dữ nhất đúng nghĩa từ khi cậu bước chân vào cửa.

Ngay sau đó là cây roi mây vụt tới, "Rút lại lời vừa nói cho bố!"

Lâm Bách Tông trong cơn thịnh nộ hoàn toàn không nương tay. Tuy chỉ một roi và nhắm vào cánh tay Lâm Du, nhưng ngọn roi cong lại quất vào cổ lên thẳng tới cằm cậu.

Lâm Du đứng yên không tránh né, lập tức khảm một đường đỏ sừng tấy.

Vừa thấy chú đánh thật là Lâm Thước với Lâm Hạo nhào tới, một trái một phải giữ hai cánh tay Lâm Bách Tông.

Lâm Thước: "Bác cả, đừng giận mà đừng giận nha."

Lâm Hạo nói với Lâm Du: "Lâm Du, mau xin lỗi đi."

Hiện tại Lâm Du đang bị Văn Chu Nghiêu giữ cầm kiểm tra vết roi, cậu nắm cổ tay Văn Chu Nghiêu ý bảo mình không sao.

Lâm Bách Tông: "Chu Nghiêu, con mặc nó! Con xem nó nói có phải tiếng

người không?!"

Ngón tay cái Văn Chu Nghiêu vượt qua sát cạnh đầu đỏ trên cằm cậu, rồi anh vỗ đầu Lâm Du nói: "Cậu vừa rồi bị đánh cũng không oan đâu, không liên lụy đến nhà mình là sao hả, em đang cố ý chọc giận chú Lâm chứ còn gì."

Lâm Du há mở miệng định nói vài lần, cuối cùng cậu nói với Lâm Bách Tòng: "Bố, thật ra con không có ý đó."

"Tôi thấy anh giỏi rồi! Không muốn nhận cái nhà này nữa đúng không?"

Đây mới thật sự là đâm vào tim Lâm Du, cậu sững người một chốc rồi bước tới trước mặt Lâm Bách Tòng.

Cậu nhìn thái dương đã dần điểm bạc của Lâm Bách Tòng, cười cười rồi nói: "Bố, bố xem con sắp cao bằng bố rồi."

Lâm Bách Tòng cũng bị câu nói đột ngột của cậu làm sững sốt, nhưng lập tức hừ lạnh. "Cao cái thân thôi thì được gì, hành xử tùy tiện không khác gì lúc bốn năm tuổi."

"Con biết lần này không bàn bạc với gia đình trước là không đúng." Lâm Du nói, "Nhưng con có lòng tin với bản thân. Ba năm, bố, bố cho con ba năm. Nếu thất bại, con bảo đảm sau này không làm ầu nữa."

Lâm Bách Tòng nhìn đứa con trai trước mặt.

Nhìn đứa con trai như ngày hôm qua chỉ vừa ra đời, bé trong tay nhỏ xíu, còn nõng nõng với mình, chớp mắt đã lớn đến thế này rồi. Sao chú lại không hiểu con mình cho được.

Từ nhỏ đến lớn, trông ngoan nhất là cậu, trên thực tế không nghe lời nhất cũng là cậu.

Thôi vậy.

Lâm Bách Tòng nói: "Ba năm, chỉ cho con ba năm, bố xem thử con sẽ làm được gì."

Lâm Du sững người chốc lát rồi cười, "Cảm ơn bố."

"Được rồi được rồi." Lâm Bách Tòng phẩy tay, "Giải tán đi, về cất đồ rồi chờ ăn cơm. Mẹ với bà nội con nhắc mãi thôi."

Lâm Bách Tòng nói xong là quay đầu đi, được hai bước bỗng dừng chân.

Hơi nghiêng đầu lại nói: "Tự bồi thuốc vào."

Lâm Du: "Con biết rồi bố."

Lâm Du nhìn theo bóng Lâm Bách Tòng biến mất sau cửa hông, cậu đứng trong sân, mãi chưa nhúc nhích.

"Đi thôi." Văn Chu Nghiêu đứng cạnh nhắc.

Lâm Du nói: "Anh, anh tin em đúng không?"

Văn Chu Nghiêu: "Nếu không tin thì lúc ở huyện Mạo Sơn em không mua nổi vật liệu đâu, rõ chưa?"

Lâm Du liếc mắt về, nhướn mày nhìn Văn Chu Nghiêu, "Cũng đâu cần thẳng thừng thế."

Văn Chu Nghiêu vỗ ót cậu.

"Đi thôi."

"Dạ."

Lâm Du theo sau Văn Chu Nghiêu, trầm nghĩ, bản thân cậu tin tưởng, Văn Chu Nghiêu tin tưởng, vậy là được rồi.

Chưa từng là xuôi chèo mát mái, cậu có mưu tính sẵn từ trước.

Cuộc đời này, cậu phải đi con đường khác kiếp trước.

Vừa về tới đã bị đánh, tuy đã chuẩn bị tâm lý trước nhưng ít nhiều gì Lâm Du cũng thấy hơi mất mặt.

"Bố già nặng tay ghê." Lâm Du ngồi cạnh bàn trong phòng, cầm cái gương ngửa cổ ngắm nghía, còn nói: "Lên trên chút nữa là tới mặt luôn rồi."

"Đừng có sờ tay vào." Văn Chu Nghiêu đẩy tay cậu ra, liếc cậu rồi nói: "Sao hả? Lo cho nhan sắc thế?"

"Ai mà không lo hả anh." Lâm Du vén tóc kéo cổ áo ra để nhìn ra sau, rồi tay cậu bỗng khựng lại, nhìn Văn Chu Nghiêu đang vắt khăn trong chậu đồng, bảo: "Chủ yếu là tại anh đẹp trai quá, em mà hủy dung thì chịu sao nổi cảnh sau này ra cửa, người ta nói, hai anh em này một đẹp một xấu nhỉ."

"Vốn đâu phải ruột thịt, đứa xấu đứa đẹp bình thường mà."

"Anh trù em đó hả." Lâm Du nói, "Chỉ mong cho em xấu xí chứ gì."

Văn Chu Nghiêu giữ khăn, trùm thẳng lên cả mặt cậu, nói: "Lại tới cơn nữa hả? Nói quàng nói xiên còn nói nhiều."

Lâm Du tự kéo khăn xuống, vừa lau tay vừa nói: "Rõ ràng vấn đề là anh, trên bản chất em đâu phải người nói nhiều, gặp người anh kiệm lời từ nhỏ như anh, em cũng hết cách."

Văn Chu Nghiêu không thèm trả lời cậu, biết cậu cũng khó chịu vì cuộc đối thoại với Lâm Bách Tông khi vừa vào cửa.

"Ngược lên." Văn Chu Nghiêu nói rồi nhắc cầm Lâm Du.

Anh ngồi xuống ghé trước mặt Lâm Du, cầm tăm bông đã quệt thuốc cú đầu bôi cho cậu.

Cuối cùng Lâm Du cũng thôi già mồm với anh, ngửa đầu ra cho anh bôi thuốc.

Dấu đỏ giờ không sưng nữa, đã xẹp liền vào da, rướm máu li ti. Từ nhỏ da Lâm Du đã mỏng, lớn vẫn như lúc nhỏ, cùng một vết thương, khảm trên người cậu trông sẽ nghiêm trọng hơn người khác một chút.

Văn Chu Nghiêu hơi cau mày, bôi hết trên cổ rồi bảo: "Đưa tay ra."

Lâm Du vẫn ngửa đầu, nghe vậy liền xòe tay với anh.

Mãi không thấy gì, liền nghiêng đầu nhìn về phía anh, phát hiện anh đang nhìn mình chăm chăm.

"Sao dị?" Lâm Du hỏi.

Văn Chu Nghiêu nhắm mắt lại, cố gắng nhẫn nhịn, "Lại ngu ngơ gì thế hả? Anh bảo em rút tay ra khỏi tay áo, vết thương của em nằm trên bắp tay với sau vai, như thế sao anh bôi thuốc được?"

Chương 41: - 45

dịch: Uyên Uyên

Chương 41

Sự xấu hổ muộn hiêm hoi tìm tới Lâm Du, đồ cậu đang mặc chật nên phải cởi nút mới lộ nửa bên vai với cánh tay ra, rồi cậu nói: "Em xong rồi."

Văn Chu Nghiêu giữ vai ra hiệu cho cậu đổi vị trí từ đối diện thành đưa lưng về phía anh.

Ngay trước mặt Lâm Du vừa khéo có chiếc kính tử, cậu nhìn mình trong gương, đột nhiên bật cười.

"Cười đần gì đấy?" Văn Chu Nghiêu đang cúi đầu bôi thuốc lên vai sau của cậu.

Lâm Du nói: "Không có gì, thấy hình tượng của mình giống trai đại ngàn ghê thôi." Cậu chỉ vào tạo hình áo lệch vai của mình, "Đổi thành đồ da rồi thêm chiếc thắt lưng."

Văn Chu Nghiêu ngẩng lên nhìn cậu trong gương rồi bình thản nói: "Ai tạo cho em ảo giác đó vậy?"

"Không giống hả?" Lâm Du ngửa mồm.

Khi cây tăm bông trong tay Văn Chu Nghiêu quẹt lên chỗ rách da, nhận thấy người trước mặt hơi co rụt lại, tay anh dừng lại chốc lát rồi nhẹ nhàng hơn nữa, "Không giống."

Văn Chu Nghiêu ngồi thẳng người, đưa tay kéo áo lên cho cậu.

"Gầy quá." Văn Chu Nghiêu xoay cậu lại, sau đó anh bôi thuốc lên cánh tay cho cậu. Ánh mắt anh như vô tình lướt qua lồng ngực trắng nõn như sữa hé lộ, nói tiếp bằng khuôn mặt vô cảm: "Như em ấy à, thả vào giữa đàn dê còn không biết em chăn dê hay dê chăn em."

Lâm Du nheo lời, "Làm gì tới nỗi đó, tuy không so được với anh nhưng tốt xấu gì cũng không tệ đến thế."

Ít nhiều gì giờ cậu cũng cao hơn một mét bảy rồi, tuy cơ bắp không có mấy nhưng không hề gầy gò, cũng cân đối mà.

Lâm Du quan sát lại Văn Chu Nghiêu trước mắt.

Anh mở rộng cặp chân dài ra hai bên chân mình, đôi mắt đang nhìn xuống trông vừa chăm chú vừa đa tình. Dung mạo xuất chúng này không hề giống sự nghiêm nghị và lạnh lẽo lộ ra khi trầm tĩnh đến một mức độ nhất định của sau này.

Văn Chu Nghiêu của hiện tại có hơi ấm.

"Nhìn đủ chưa?" Đột nhiên Văn Chu Nghiêu lên tiếng.

Lâm Du gác cùi chỏ bên tay không bị thương lên bàn để chống cằm, từ đầu tới cuối mắt không hề rời mặt Văn Chu Nghiêu. Nghe vậy cậu cười cười, thông thả nói: "Anh, anh đẹp trai quá."

Tay Văn Chu Nghiêu khựng lại, nhướng mắt nhìn cậu.

Nhìn cái vẻ trầm trở mà không hề tự nhận ra của cậu, Văn Chu Nghiêu nhướng mày, "Sao hả? Lọt vào mắt xanh của em rồi hả?"

"Anh vẫn ở trong đó mà." Ngón trỏ bên tay chống cằm của Lâm Du lắc lên lắc xuống với Văn Chu Nghiêu, nói: "Đây là mức đẹp trong mắt thẩm mỹ của đại đa số mọi người, anh hoàn toàn không phải hoài nghi sự tự tin này. Mà em cũng chỉ là người phàm mắt thịt, đương nhiên không ngoại lệ."

Vừa nói xong lại hít hà, cậu cúi đầu nhìn cánh tay mình rồi nói: "Nhẹ thôi anh, mưu sát em ruột à?"

Văn Chu Nghiêu dọn hộp thuốc vào, đứng lên khỏi ghế.

Anh đứng từ trên nhìn xuống Lâm Du, đột nhiên cong lưng áp sát.

Rồi anh đưa tay vỗ má Lâm Du, khẽ nói: "Bé háo sắc, nhìn nữa móc mắt em ra đấy."

Câu nói nghe như uy hiếp nhưng thực tế không có đến nửa phần uy hiếp này khiến Lâm Du nuốt nước miếng thành công.

Tiêu rồi, **lãng** lơ quá độ.

Quan trọng là Văn Chu Nghiêu còn xốc nách giơ tay cậu lên. Lâm Du bị ép đứng thẳng, cậu cúi về trước một bước dán sát vào ngực Văn Chu Nghiêu. Lâm Du ho khan mấy tiếng, ngóc đầu xin hàng rất thục thời, "Anh, em sai rồi."

"Sai chỗ nào?" Văn Chu Nghiêu còn cụp mắt hỏi lại.

Lâm Du nói: "Không nên đùa vậy."

Một giây sau, đột nhiên Văn Chu Nghiêu véo véo chỗ thịt mềm khi cánh tay cậu đang thả lỏng, hỏi lại: "Đùa à?"

"Thật mà." Lâm Du giơ tay thề, nói rất nghiêm túc: "Con người sống một đời

để quyết định xem có con mắt thẩm mỹ hay không. Đừng nói là như anh, dù chỉ là một người đẹp ở mức bình thường trong một nhóm người thì cũng phải liếc mắt nhìn thêm rồi."

"Lâm Du." Văn Chu Nghiêu cứ gọi tên cậu là cậu lại có cảm giác mình làm sai chuyện gì.

Vì thường ngoài các tình huống nghiêm túc anh sẽ không gọi cậu bằng giọng điệu đó.

Lâm Du nghiêm chỉnh lại hai phút rồi nhận ra ngón tay cái Văn Chu Nghiêu đột nhiên vuốt trên mi mắt mình.

Lâm Du bị buộc phải chớp mắt, giữa mơ hồ nghe Văn Chu Nghiêu nói một câu: "Đôi mắt này của em..."

Không hợp để ngậm cười nhìn người khác chăm chú đâu.

Trong sáng vô tư hay quyến rũ mê hoặc, hoàn toàn phụ thuộc vào suy nghĩ của người bị em nhìn.

"Mắt em sao ạ?" Lâm Du hỏi trong hoang mang.

Văn Chu Nghiêu thả tay xuống, rồi anh nhìn cậu, lại trở về với giọng điệu thản nhiên: "Mắt đỏ rồi kìa, phản ứng chậm thế? Bị đánh một roi giờ mới khóc hả?"

Lâm Du cạn lời, thẩm nghĩ không biết anh đã ăn hết bao nhiêu con ốc rồi mới nói mò được một cách hợp tình hợp lý đến thế vậy?

Từ khi trở về từ phương nam, đại đa số công sức của Lâm Du trong khoảng thời gian trước tết được dồn hết cho cửa hàng đồ gia dụng. Lâm Bách Tông cho phép cậu tự xử lý là thật sự buông tay luôn.

Từ chọn vật liệu tới nhân sự, cả những thứ lẻ tẻ như bày trí trang hoàng Lâm Du đều phải tự làm hết.

Thời gian đó còn xin trường cho nghỉ, dành cả ngày trong cửa hàng.

Sau đó trực tiếp bắt hai công nhân miễn phí Lâm Thước và Lâm Hạo sang giúp.

Dù đã thế vẫn thấy không đủ thời gian.

Đã gần sát tết, Lâm Du muốn chốt cho xong mọi việc trước khi qua năm mới.

"Nghĩ tên giúp con với." Một ngày trước tết, hiếm hoi lắm mọi người trong nhà mới cùng rảnh rỗi, có thời gian ngồi xuống ăn bữa cơm, Lâm Du tranh thủ nói: "Thử rất nhiều tên đều thấy không hợp lắm."

"Có gì khó đâu." Lâm Hạo ngồi cạnh há mồm phán ngay: "Thì Gia dụng Phúc Lâm, Thiên Hi, Hòa Mỹ, nghe hay quá mà."

"Chú em bị phèn à?" Lâm Thước chê bêu: "Tên đó đi đâu cũng thấy."

"Cái đó gọi là gần gũi, phù hợp với thị trường tiêu thụ, phối hợp với tâm lý quần chúng chi tiền."

Là Lâm Du nói muốn tiếp quản, các cha chú không một ai nhúng tay vào, ngược lại lừa Lâm Thước lại tham dự nhiều hơn. Đến lúc này lại có cảm giác vinh dự tập thể, lúc thảo luận cũng hưng phấn hơn hẳn.

Lâm Bách Tòng nói: "Nếu con đã muốn làm, tên cửa hàng là chuyện vừa lớn vừa nhỏ, con tự quyết định đi."

"Em thấy được đấy." Lâm Trường Xuân lên tiếng đỡ lời, chú nói với Lâm Du: "Tiểu Du à, rảnh rỗi thì dẫn Lâm Thước Lâm Hạo theo với nhé. Thường ngày bảo làm việc thì chẳng bao giờ ngồi yên cứ như đĩnh nó mọc trong mông, tới cái mấy đứa tự làm thì chạy cả ngày cũng không nghe than mệt nửa lời." "Chú hai yên tâm." Lâm Du nói, "Có hai nhân công miễn phí con còn đang mừng đây."

Lâm Thước giỏi điều khắc, mấy năm nay kỹ thuật của cậu chàng đã tiến bộ nhiều, mà cũng biết ăn nói nữa.

Lâm Hạo thì chất phác hơn, nhưng về mặt xuất nhập hàng thì rất vững.

Kiếp trước Lâm Du cũng là người trên kẻ trước từng nắm quyền, có chút kinh nghiệm trong việc dùng người, dẫn dắt hai cậu chàng hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhưng câu chuyện đột nhiên bị đẩy ra khỏi vấn đề đặt tên, Lâm Thước nhớ lại quãng thời gian qua mình bị áp bức quá nhiều, nói luôn với Lâm Trường Xuân ngay tại chỗ: "Bọn con giúp hoàn toàn là do tình nghĩa anh em. Ai muốn theo nó mãi chứ. Con chỉ tò mò xem nó lì lợm được bao lâu thôi."

"Nói như rồng leo." Lâm Du nói.

Lâm Thước: "Em..."

Lâm Trường Xuân bảo Lâm Thước: "Con im đi!"

Rồi lôi luôn cả Lâm Hạo vào: "Hai anh em con tự nói xem. Trong nhà trước giờ luôn đối xử công bằng, kết quả thì sao, Tiểu Du nhỏ hơn cả hai đứa lại làm nhiều việc nhất, chất lượng luôn ở mức cao. Nhìn lại hai đứa đi, dốt văn nát võ, suốt ngày chẳng thấy tính toán tương lai gì cả, chỉ biết ăn chơi."

"Rốt cuộc đứa nào mới là con ruột bố vậy?" Lâm Thước bắt mẫn.

Lâm Trường Xuân: "Con tưởng bố muốn con là con ruột bố lắm chắc!"

Lâm Bách Tòng vội can, "Chú hai, một vừa hai phải thôi."

Có vậy Lâm Trường Xuân mới hầm hừ im tiếng, rồi lại quay sang nói với Lâm Du: "Tiểu Du à, bắt đầu từ hôm nay, xem như chú hai chính thức thả hai đứa con trai này ra ngoài. Bao nhiêu năm qua chú hai thấy hết, dù bố con không nghĩ con sẽ làm được, nhưng chú hai tin con. Hai thằng lỏi này ấy à, xài được, con xem như có người hỗ trợ, không xài được thì cứ việc đá về, chú giải quyết cho."

"Chắc là trái banh?" Lâm Hạo than vãn, "Chưa thấy ai chê bôi con mình vậy cả."

Lâm Du chống cằm cười híp mắt, lên tiếng: "Vâng, chú hai yên tâm, anh hai với anh ba đều có sở trường mà con không làm được, giúp cho con nhiều lắm đấy."

"Vẫn phải canh chừng." Lâm Trường Xuân nói: "Chú còn không biết hai thằng này à, từ nhỏ tới lớn chưa khi nào để chú với thím hai con đỡ nhọc lòng."

Lâm Thước đảo mắt, "Canh chừng, canh tù ấy ạ?"

Lâm Trường Xuân lườm, "Sao, bất mãn hả? Vậy để anh cả con canh hộ?"

Lâm Thước cắn phần ngậm miệng ngay.

Lâm Du chống bàn cười suýt bật ngửa, rồi cậu đưng cùi chỏ vào Văn Chu Nghiêu vẫn im lặng không nói tiếng nào từ đầu đến giờ, bảo: "Anh, tên anh tiện dụng hơn em nhiều."

Cậu thật sự không hiểu được tại sao từ nhỏ Lâm Thước Lâm Hạo đã sợ anh như vậy.

Tuy bản thân cậu cũng sợ, nhưng với cậu mà nói, Văn Chu Nghiêu còn cách "đáng sợ" mười vạn tám ngàn dặm. Không biết vì sao, bắt đầu từ bao giờ, mà nhắc anh cả còn hữu dụng hơn nhắc Lâm Bách Tông.

Văn Chu Nghiêu nhìn cậu, lên tiếng: "Buồn cười thế à?"

"Không phải buồn cười." Lâm Du cười xoa tay, "Chỉ là thấy anh xây dựng hình tượng anh cả rất thành công."

Văn Chu Nghiêu dựa người vào lưng ghế rồi ngoắc tay gọi Lâm Du.

"Sao anh?" Lâm Du vừa hỏi vừa sáp lại.

Văn Chu Nghiêu nghiêng đầu nói bên tai cậu: "Muốn thử đái ngộ dưới trướng anh cả không?"

Lâm Du nghiêng đầu thắc mắc: "Đãi ngộ gì anh? Đãi ngộ của em luôn thế mà?"

"Em ấy à." Văn Chu Nghiêu vỗ nhẹ vào ót cậu, phì cười, "Là đãi ngộ của tổ tông."

Ngay tối hôm đó Lâm Du đã được hưởng thụ "đãi ngộ" không phải của tổ tông.

Trong sân, một mình Văn Chu Nghiêu ngồi trên tay vịn gỗ trên hành lang, cạnh bậc thang đá là Lâm Thước Lâm Hạo và cả Lâm Du đang xuống tấn, hơn nữa trong tay đều bung một chậu nước vô cùng hài hước.

Lâm Du thấy mình trông ngu ngốc chết đi được, hỏi: "Đây là hình phạt ạ?"

"Phạt gì chứ?" Lâm Hạo bên cạnh có vẻ khá là thoải mái, cậu chàng nói: "Thời gian này mỗi tối phải luyện sức bền nửa tiếng, quy định của anh cả."

"Cái quy định gì vậy trời." Lâm Du chưa bao giờ thấy chân mỏi đến thế này, sắp đứng hết nổi rồi.

"Thì tại cái cửa hàng rách của em chứ đâu." Lâm Thước tiếp lời, "Sao em không nghĩ xem, bây giờ thì ra dáng rồi đó, nhưng lúc trước phải chạy đôn chạy đáo mất bao nhiêu thời gian công sức ai chạy cho em hả."

Lâm Du hoang mang, "Cái đó có liên quan gì tới chuyện mình đang làm hả?"

"Trong đầu em chỉ nghĩ tới chuyện của em được thôi." Lâm Thước kể lể: "Anh nói em biết, ngay tối ngày đầu tiên em lôi hai đứa anh qua phụ tới ngày hôm sau là hai đứa anh nằm bẹp ra giường không dậy nổi luôn rồi. Mấy ngày sau đó toàn nhờ anh cả gánh hộ cho quên rồi à? Toàn bộ đội thi công được anh cả sắp xếp hoàn thành hết."

Lâm Du nhớ mấy ngày đó đúng là mình có than vãn với Văn Chu Nghiêu hai anh em này tệt thật. Cậu bạn nhiều thứ quá, vừa sợ làm lỡ việc riêng của Văn Chu Nghiêu vừa thật sự không cách nào phân thân ra được.

"Được rồi." Lâm Du thừa nhận, "Em bận quá cả đầu, còn tưởng lúc sau hai người uống nước tăng lực."

Lâm Thước: "Ha, có em mới cần uống thứ đó thôi."

Ngay lúc ấy Lâm Mạn Xu bưng một ấm trà bước vào cửa, thấy cảnh tượng trong sân thì đứng lại cười một hơi, cười đã rồi mới nói: "Vẫn đang luyện à?" "Cô út đừng đứng coi không thôi." Lâm Du nói, "Được bao lâu rồi ạ."

Lâm Mạn Xu đi đến chiếc bàn đặt trên hành lang gần Văn Chu Nghiêu đặt ấm trà trong tay xuống rồi mới nói: "Sắp rồi sắp rồi."

Lâm Du thật sự không chịu nổi nữa rồi, thể lực của cậu luôn không cao, trước đây đánh nhau với người ta cũng toàn nhờ tốc độ nhanh và yếu tố bất ngờ. Hoạt động thuần thể lực thể này còn mệt hơn đánh nhau.

"Anh." Chậu nước trong tay Lâm Du thấp xuống hẳn một đoạn, cậu lên tiếng: "Em nhận thua, thật sự không nổi nữa."

Cậu không nên thử ngay từ đầu.

Văn Chu Nghiêu vẫn giữ nguyên dáng ngồi từ nãy, anh nhìn đồng hồ rồi nói: "Lâm Thước, Lâm Hạo, đứng lên đi."

Hai người lập tức bỏ chậu nước xuống, nước bắn ra tung tóe.

Lâm Du nghe vậy thì thở phào, vừa cong eo chưa kịp đặt xuống đất đã nghe thấy câu sau: "Lâm Du, nâng chậu lên, thêm mười phút."

"Ôi giỏi ôi cung hỉ." Lâm Thước rất mừng trên nỗi đau của cậu.

Chắc chưa từng được thấy Lâm Du bị Văn Chu Nghiêu dạy dỗ nên cả hai anh em còn chẳng buồn uống trà, chạy tới bên bàn hóng chuyện chung với Lâm Mạn Xu.

Lâm Du phục bọn họ luôn.

Cậu giữ nguyên tư thế cong eo, ngẩng đầu lên: "Anh, không chơi vậy nha, đã nói trước thời gian như nhau mà."

"Động tác không chuẩn." Văn Chu Nghiêu lúc này lãnh khốc vô tình lạ thường, anh nói: "Bưng lên, chân gập chín mươi độ, thẳng tay."

"Em nói em nhận thua rồi mà."

Tuy miệng nói vậy nhưng Lâm Du vẫn ngoan ngoãn làm theo, vào đúng tư thế.

Văn Chu Nghiêu đứng thẳng người khỏi lan can, đi về phía Lâm Du.

Anh đứng khoanh tay trước mặt Lâm Du.

"Cảm giác sao?" Văn Chu Nghiêu hỏi.

Lâm Du nhìn vào mắt Văn Chu Nghiêu, "Anh, em nói trước với anh chuyện này."

"Nói."

"Một phút, cực hạn của em rồi, gồng thêm một phút nữa chắc chắn chậu nước sẽ rót, em nói trước với anh đó. Anh xem tay em bắt đầu run rồi nè."

Văn Chu Nghiêu liếc nhìn cánh tay cậu, nói: "Vậy cố gồng thêm một phút nữa đi."

Lâm Du nhắm mắt nhắm mắt mình không có cảm giác, không có cảm giác, xem như tiết mục giải trí gia đình đi.

Văn Chu Nghiêu nói: "Học kỳ trước rót môn chạy đường trường một ngàn năm trăm mét đúng không?"

"Em thi bù rồi." Lâm Du đáp không cảm xúc.

Văn Chu Nghiêu đá nhẹ vào giày Lâm Du, ý bảo cậu để chân thẳng lại, nói tiếp: "Tu thể này chủ yếu rèn luyện thân dưới. Mấy năm nay em ngồi trong phòng làm việc suốt thời gian dài, không tốt cho eo vai, sau này rèn luyện mỗi ngày nhé?"

Tới câu cuối cùng Văn Chu Nghiêu hơi cong eo, mắt ngang bằng với Lâm Du.

Lâm Du tròn mắt nói: "Tha cho em, anh nhìn vào đôi mắt chân thành của em đi."

Cậu không biết đã tới một phút chưa, chỉ biết mình thật sự không gồng nổi nữa rồi.

Ngay vào lúc cậu buông tay, bộp một tiếng, Văn Chu Nghiêu đổ chính xác vào đáy chậu. Hai giọt nước bắn ra rơi trúng dưới mi mắt Lâm Du.

Đồng thời Lâm Du cũng không ngồi xuống được vì tay kia của Văn Chu Nghiêu đã ôm lấy cậu.

"Tu thể này khó lắm đó nha." Lâm Du nửa tự trụ nửa tựa vào anh, sững sờ hai giây rồi nhận xét.

Văn Chu Nghiêu cụp mắt nhìn Lâm Du, tì đầu gối vào sau eo cậu, nhướn mày, "Yếu ớt tới thể này là không được đâu nha, Lâm Tiểu Du."

Chương 42

Ngày tết năm nay khác với năm trước, Lâm Bách Tòng cảm thấy con cháu lớn cả rồi nên đẩy ra cho tiếp khách chúc tết. Trước đây luôn được đối xử như trẻ con, tết nhất chỉ cần há mồm chờ ăn, tập hợp chạy giỡn, giờ thì không được thế nữa rồi.

Lâm Du theo được hai ngày, cảm thấy có làm việc cả ngày cũng còn dễ thở hơn thế này chán.

Về sau cậu dứt khoát đẩy hết việc cho người khác, cộng với có anh cả Văn Chu Nghiêu của cậu ở đây, dù sao anh làm chuyện này cũng đều luyện. Cậu

thì trực tiếp chạy tới chỗ thầy Lâm Đức An lánh nạn.

Lâm Đức An sống gần chùa Thanh Sơn, ngày tư ngày tết cũng đông người đến hơn.

Lâm Du ngồi khoanh chân trên phản cạnh cửa sổ tầng hai, nhìn xuống lưng núi nói: "Trời lạnh như thế này mà chạy lên núi hứng gió đông, mấy người đó cũng rảnh thật."

"Có ai rảnh hơn con?" Lâm Đức An bưng một chiếc nồi nhỏ đi tới đặt trên chiếc bàn trước mặt Lâm Du, hỏi cậu: "Mấy hôm nay chắc nhà con đang đông vui lắm, con chạy tới đây vậy không sợ bố con xử lý à?"

Lâm Du hoàn toàn không sợ hãi, "Muốn xử lý thì bố con cũng phải có thời gian chạy lên đây bắt con trước đã."

"Chỗ thầy đơn sơ lắm." Lâm Đức An cắm điện cho nồi lẩu, bảo: "Không có gà vịt thịt cá gì đâu, hôm nay làm xiên dê nhúng lẩu, oắt con tới rồi thì uống với thầy mấy ly đi."

"Lại dụ trẻ con uống rượu." Lâm Du nói.

Tuy cậu nói vậy nhưng cũng tự giác đi lấy ly.

Ông lão cười ngồi đối diện Lâm Du, vừa cần ấm nước sôi trụng xiên thịt vừa nói: "Thầy vẫn còn nhớ lần đầu tiên con tới đây, có bao nhiêu phản đối viết hết lên mặt. Nếu không phải do anh cả con áp giải tới thì không chừng được nửa đường đã chạy mất rồi."

"Nào có đâu ạ? Thầy cứ nói quá lên." Lâm Du không chịu nhận, "Con mừng còn không kịp mà."

Lâm Đức An cũng chẳng vạch trần cậu mà làm gì.

Ông lão đổ nước vào chiếc nồi đã để sẵn gia vị, cầm đũa khuấy lên rồi lấy ra cho thẳng vào miệng nếm thử. Ông sống một mình thoải mái quen rồi. Mấy năm nay tết năm nào Lâm Du cũng chạy đến ở vài hôm.

Lâm Đức An: "Nghe nói con mở cửa hàng gì hả?"

"Thầy nhạy tin quá ta." Lâm Du nói: "Thật ra vẫn chưa chính thức vào quỹ đạo, thời gian trước việc vất nhiều quá to cả đầu nên năm nay mới chạy tới chỗ thầy sớm cho thanh tịnh."

"So với mấy năm trước, năm nay thành thực hơn nhiều rồi." Lâm Đức An nhận xét.

Lâm Du tươi hẳn lên, "Đương nhiên rồi, ai làm trẻ con cả đời được chứ, thầy xem giờ thầy mắng con còn không cãi lại."

Lâm Đức An cười mắng: "Thằng nhóc thôi."

Lâm Đức An thả lỏng người tựa vào lưng ghế, chỉ huy Lâm Du thả đồ ăn, rồi nói: "Nói đi, con mới mở tiệm, có muốn thầy tặng quà gì không?"

"Thật ạ?" Lâm Du vừa nghe thấy là hai mắt sáng rực lên, mở miệng luôn: "Pho tượng Quan Âm bằng gỗ trich nam tơ vàng trong thư phòng thầy có được không ạ? Con thấy rất hợp làm bảo vật trấn điểm, chúc con phát tài." Lâm Đức An ngược lên liếc cậu ngay tại chỗ, "Cả đời bố anh thủ cựu tự xưng thanh liêm, sao lại có đứa con sặc mùi cơm áo gạo tiền như anh nhỉ? Còn nữa, đồ giá gần triệu bạc mà anh cũng dám mở mồm ra xin à."

Lâm Du: "Thế chứng minh con có mắt nhìn còn gì."

Lâm Đức An phẩy tay, "Được, thích thì tự khiêng đi đi."

Lâm Du cười rạng rỡ, "Con biết ngay chẳng phải đồ quý giá gì với thầy mà."

Hai thầy trò vừa ăn vừa uống, léo nhéo nói chuyện mãi không dứt. Vì kiếp này không thích rượu nên những năm qua gần như cậu không chạm tới, cho nên tửu lượng kém.

Lâm Đức An nói: "Tửu lượng con như thế là không được, phải luyện thêm."

"Không luyện đâu." Lâm Du đã bắt đầu thấy chóng mặt rồi, cậu chống tay trên bàn nói: "Nếu không phải ngay dịp tết, lại đang ở chỗ thầy thì ai thêm uống thứ đó chứ."

"Không ngon hả?" Lâm Đức An hỏi.

Lâm Du lắc đầu, "Không ngon."

Cậu chưa từng thấy bia rượu ngon, trước đây ngàn chén không say, hồi tưởng lại chỉ thấy vị đắng chát mà thôi. Bây giờ cậu không có lý do bắt buộc phải uống rượu, thi thoảng nhấp môi xem như tiếp chuyện, không liên quan gì đến thích hay không thích.

Ly thứ hai của Lâm Du cạn đáy, đồ ăn trên bàn cũng chẳng còn mấy.

Hai gò má cậu hơi nóng, cậu áp mu bàn tay của mình lên rồi nói: "Rượu này mạnh thật đấy."

"Rượu không mạnh thì uống làm gì."

Ông lão cũng say rồi, mở cái máy đọc đĩa than như đồ cổ không biết đào lên từ năm nào, tiếng hát í a vang vọng trong phòng. Ông lão vui vẻ ngân nga theo, híp mắt đảo đầu theo nhịp.

Lâm Du chuyển sang ngắm mấy bức tranh chữ bút lông treo trên tường, hỏi: "Thầy ơi, thầy tự viết ạ?"

Lâm Đức An mở mắt nhìn, a một tiếng xem như trả lời.

Lâm Du nói tiếp: "Hay thầy viết cho con mấy chữ luôn đi, dùng làm tên cửa hàng, dù sao con cũng chưa nghĩ ra."

"Oắt con anh hay nhỉ." Lâm Đức An liếc cậu, "Lấy đồ của tôi chưa nói, còn đòi chữ của tôi à."

Lâm Du nói luôn cứ như không nghe thấy, "Để con mài mực cho thầy."

Trong thư phòng, Lâm Đức An cầm bút chần chừ mãi chưa đặt xuống.

"Sao vậy thầy?" Lâm Du hỏi.

Tuy Lâm Đức An đã uống khá nhiều nhưng hai mắt vẫn tỉnh táo, ông quay sang hỏi Lâm Du: "Oắt con, trước tiên cho thầy biết tại sao lại làm chuyện đó? Con cứ lo học khắc gỗ của con, sau này ngoan ngoãn tiếp quản nhà họ Lâm không phải tốt lắm sao?"

Lâm Du đang cơn men, cậu chống một tay bên mép bàn, suy ngẫm một lúc rồi đáp rất nghiêm túc: "Vì nhất định phải làm, mục đích của con chưa từng là mở cửa hàng đồ gia dụng gì đó. Con sẽ có thương hiệu của riêng mình, những thứ dưới trướng đừng nói là nuôi sống nhà họ Lâm, thậm chí đủ để gồng gánh tuyệt đại đa số những người cảm thấy không có tương lai không thể kiếm sống nổi trong nghề này. Khi nhắc đến, tất cả mọi người sẽ nói, tôi biết người sáng lập là ai, cậu ấy họ Lâm, một người thợ khắc gỗ mỹ nghệ truyền thống, cậu ấy tên Lâm Du."

Lâm Đức An im lặng rất lâu, cuối cùng ông hừ một tiếng rồi nói: "Con dám nghĩ nhĩ."

"Thì phải dám nghĩ mới dám làm mà thầy." Lâm Du đáp.

Sau đó Lâm Đức An đặt bút viết.

Chữ của người nhà họ Lâm đa số đều vuông vức chỉnh tề. Lâm Bách Tông viết bút lông cũng rất đẹp, có sự uyển chuyển nhưng chất phác đúng như con người chú. Chữ của Lâm Đức An thì hoàn toàn khác, rồng bay phượng múa, nét chữ lại cứng cáp hào phóng.

Lâm Du nghiêng người, miệng đọc theo.

... Ý Linh Lung.

Lâm Đức An đặt bút xuống, cầm tờ giấy lên để trước mặt Lâm Du.

"Thấy sao?" Ông hỏi.

Lâm Du đọc lại mấy lần nữa, hỏi: "Sao lại là Ý Linh Lung ạ? Tên này nghe hợp với gốm sứ ngọc thạch các thứ hơn."

Lâm Đức An nói: "Trên thế giới này chẳng có gì thích hợp hay không thích hợp tuyệt đối cả, Ý Linh Lung lấy ý từ "linh lung dịch thấu tâm", hy vọng con có thể giữ mãi sự thuần túy này để làm chuyện mình muốn làm."

Lâm Du cầm tờ giấy lên, rồi cười cười, quay lại nói với Lâm Đức An: "Con rất thích, quyết định lấy tên Ý Linh Lung."

Hai thầy trò đã nhập nhèm cứ thế chốt tên cho cửa hàng. Bước chân Lâm Du hơi loạng choạng, nhưng vẫn cẩn thận ôm tờ giấy trong lòng, nhất định phải cuộn lại đặt lên giá.

"Đi ngủ đi, muộn rồi." Lâm Đức An định lại lấy.

Lâm Du giấu vệt ra sau lưng, nhìn Lâm Đức An nói: "Thầy, thầy tặng con rồi đâu đòi lại được."

"Ai thèm đồ của con." Lâm Đức An bực bội, "Để thầy cất cho."

"Không được." Lâm Du lắc đầu.

Lâm Đức An nói: "Con say rồi đấy."

"Không có, thầy say thì có." Lâm Du nghiêm mặt nói.

Lâm Đức An: "Vậy con đưa đây."

Lâm Du: "Không đưa."

Cứ thế, chả hiểu vì sao, sắp thành một trận cãi nhau.

Đột nhiên tiếng thím Quế vọng từ tầng dưới lên: "Tiểu Du! Mau xuống đây, anh con đến này!"

Lâm Du ngớ người, nhìn Lâm Đức An: "Anh con đến ạ?"

"Đúng rồi, anh con đến đó." Lâm Đức An nói.

Lâm Du lặp lại lần nữa bảo anh con đến rồi, lần này là câu khẳng định. Cậu nói xong thì đưa tranh chữ đã cuộn tròn trong tay vào tay Lâm Đức An, dặn: "Thầy cất giúp con trước nha, khi nào về con tìm thầy lấy lại."

Lâm Đức An đưa tay hù đánh cậu, "Khùng này!"

Dứt câu thì Lâm Du đã ra tới cửa.

Lâm Du ra ngoài vắt người trên lan can tầng một nhìn xuống phòng khách, vừa lúc thấy thím Quế đang đẩy cửa bước vào.

Văn Chu Nghiêu theo ngay phía sau.

Anh mặc chiếc áo choàng đen, nhìn dáng cao thật cao, chân thật dài, gió tuyết như vẩn vẩn vũ quanh người, đang đứng ngay cửa ngẩng đầu nhìn lên.

"Anh!" Lâm Du hô một tiếng rồi xuống lầu, đồng thời Văn Chu Nghiêu cũng đi về phía này.

Tới hai bậc cuối cùng Lâm Du nhảy tiếp sải chân bước xuống, được Văn Chu Nghiêu đang chạy vội đến đỡ lấy.

Lâm Du hỏi: "Muộn rồi sao anh tới đây?"

Văn Chu Nghiêu không nói gì, nhíu mày nhìn mặt cậu, cuối cùng mới hỏi: "Uống rượu à?"

"Hai ly." Lâm Du giơ tay khoe, nói: "Không nhiều."

Văn Chu Nghiêu lập tức đưa một tay lên ụp xuống cả mặt cậu đẩy ra xa hai bước, bảo: "Đứng xa anh ra."

"Không có thói mà." Lâm Du kéo tay anh xuống, còn kéo tay áo mình lên người, sau đó mới nói: "Không phải anh cố ý tới tìm em tính sổ đó chứ? Em

để lại tin nhắn trong phòng rồi mà?"

Văn Chu Nghiêu liếc cậu, rồi gọi với ra sau lưng cậu: "Thầy Lâm."

Lâm Đức An theo sau Lâm Du xuống lầu, đi tới cạnh hai người, cười híp mắt hỏi Văn Chu Nghiêu: "Ăn cơm chưa? Bên này ăn hết rồi, nhờ thím Quế nấu gì đó cho con đi."

"Vâng." Văn Chu Nghiêu gật đầu, quay lại nói với thím Quế, "Làm phiền thím Quế ạ."

"Có gì đâu mà phiền." Thím Quế phẩy tay cười, "Vừa hay còn nhiều đồ ăn, Tiểu Du với thầy Lâm chẳng ăn mấy. Vào trong ngồi trước đi, thím làm xong ngay."

Lâm Du vội nói: "Thím Quế, lấy hai con cá con mang tới lúc sáng ra làm một con đi, chúng lên là được rồi, anh con ăn nhạt."

"Biết rồi, yên tâm." Thím Quế cười đáp.

Lâm Đức An đứng cạnh nói: "Con cũng có lúc chu đáo quá nhỉ, hiếm có thật."

"Anh con bận cả ngày rồi phải ăn uống tử tế chứ." Lâm Du nói, "Lúc con cung phụng thầy sao không thấy thầy khen con? Thầy xem giọng thầy nghe ghen tị chưa kìa, người ta không biết lại nói con chuyên tới đây ăn chực của thầy."

Văn Chu Nghiêu vỗ ót Lâm Du, "Nói chuyện đàng hoàng."

Lâm Đức An chỉ vào Lâm Du nói với Văn Chu Nghiêu: "Nó ấy hả, thầy nói một câu nó luôn thủ sẵn mười câu trả lại."

"Chúc thầy Lâm sức khỏe an khang, năm mới vui vẻ." Văn Chu Nghiêu vừa nói vừa đưa quà mừng trong tay tới.

Lâm Đức An thuận tay cầm lấy, bảo: "Năm ngoái hai đứa tặng chung, năm

nay lại ai biểu phần nấy à?"

Văn Chu Nghiêu liếc sang Lâm Du rồi nói, "Em nó nói đi là đi, con sợ quạ cáp không chu toàn."

Lâm Đức An cười ha hả, "Cái đó thì không đâu, đang dòm ngó đồ của thầy nên còn sốt ruột đến biểu xén ấy chứ."

Lâm Du dụi mũi, nhưng không phản bác.

Nửa tiếng sau, Lâm Du ngồi trong phòng ăn nhìn Văn Chu Nghiêu ăn tối.

Bây giờ trong nhà không lạnh, anh đã cởi áo khoác chỉ mặc áo trong. Ăn uống thông thả từ tốn, nhìn thật sự đẹp mắt. Lâm Du thấy đầu nặng chết đi được, bao tử cũng còn cào, chắc là tác dụng của rượu.

Văn Chu Nghiêu múc một chén canh đặt trước mặt cậu, "Ăn đi."

"Em không đói." Lâm Du ngồi thẳng thớm lại, nói: "Em ăn rồi."

Phát hiện Văn Chu Nghiêu cứ nhìn mình không nhúc nhích, cậu tự giác bưng chén lên ăn vài miếng, bao tử lập tức dễ chịu hơn nhiều.

"Ngon thật." Cậu nhận xét. Rồi dùng hai tay ôm bát, nhìn Văn Chu Nghiêu nói: "Anh không ăn hả?"

Văn Chu Nghiêu liếc cậu, không nói gì.

Lâm Du đặt chén xuống, nghiêng đầu quan sát anh mình, sau đó kết luận: "Anh giận rồi. Ày, em không định lẳng lặng chạy đi mà không nói tiếng nào thật mà. Anh không thấy tin nhắn em để lại hả?"

Văn Chu Nghiêu vẫn không nói gì.

Lâm Du rối trí quá, cậu vật vã lôi ghế sát vào Văn Chu Nghiêu.

"Anh."

Không nói gì.

"Anh, em gọi anh mà."

Vẫn không nói gì.

Lâm Du cảm thấy anh mình lại bắt đầu khó nhằn rồi, tự ngẫm nghĩ không biết trước đây mình làm thế nào ấy nhỉ?

Cậu thò tay nắm vai Văn Chu Nghiêu xoay anh lại, "Được rồi, không giận nữa nha." Vừa nói vừa vỗ vỗ vào ót Văn Chu Nghiêu, "Vỗ nà vỗ nà, hết giận nà."

"Lâm Du." Cuối cùng Văn Chu Nghiêu cũng lên tiếng.

Lâm Du ngửa đầu, chớp mắt, "Sao anh?"

Văn Chu Nghiêu cụp mắt, "Còn say sấn làm trò nữa thì tối nay ra đường mà ngủ."

Chương 43

Lâm Đức An và Văn Chu Nghiêu đều nói cậu say rồi, Lâm Du tự thấy mình không say. Cậu biết khi mình say sẽ như thế nào, đó sẽ là một quá trình toàn thân không ngừng lặp đi lặp lại gồm bị gì đó kéo trì xuống, nửa đêm thiếp ngủ rồi rạng sáng lại thức giấc trong cơn đau đầu đến buốt óc. Nhưng hiện tại cậu chỉ cảm thấy người mình hơi lâng lâng, nhiều lắm là hơi chớm say thôi.

Văn Chu Nghiêu ăn xong đặt chén xuống, nhìn người đang cúi đầu lặng thinh bên cạnh.

"Khó chịu hả?" Anh hỏi.

Lâm Du lắc đầu, "Không khó chịu." Rồi lại gật đầu, "Nhưng ra đường ngủ khó chịu lắm đó."

Lâm Du trầm nghĩ sao mà lại bắt cậu ra đường ngủ chứ, anh mình quá đáng hết sức.

Văn Chu Nghiêu kéo đầu cậu lên, nhìn vào đôi mắt hồng hồng của cậu.

"Không ra đường ngủ mà, trêu em thôi." Anh nói.

Lâm Du tròn mắt nhìn anh, cậu rướn tới gần hơn, muốn nhìn rõ xem anh nói thật hay giả. Trước giờ Văn Chu Nghiêu không giả tạo ngoài mặt, nhưng Lâm Du vẫn thường không đoán ra anh nói thật hay chỉ thuận miệng uy hiếp mình vài câu vậy thôi.

"Vây được." Lâm Du nheo mắt, sao mặt anh mình cứ lắc lư vậy nhỉ.

Cậu trực tiếp gác ngang hai tay lên xương đòn của anh, đè anh mình vào lưng ghế rồi gác đầu lên cánh tay của mình, miệng lèm nhèm: "Không phải thật là được rồi, trời lạnh vậy ngủ ngoài đường sẽ cảm đó."

Cậu dứt lời thì cảm thấy tay Văn Chu Nghiêu đang xoa tròn sau tai mình.

Rồi cậu nghe anh nói một câu không rõ hàm ý: "Lúc này thì nói gì cũng tin là thật, không lương tâm."

"Em không lương tâm hồi nào?" Lâm Du nghe thấy liền càu nhàu phản bác.

Cậu thả tay xuống, nửa người trên áp hẳn vào ngực anh cậu, nửa bên mặt gác lên vai gáy anh, muốn chui vào lòng anh với tư thế như khi vẫn còn là bé sữa ngày nào, miệng nói: "Lương tâm em khỏe mạnh lắm, đừng nói xấu em nha."

"Lâm Du." Giọng Văn Chu Nghiêu hơi trầm xuống, "Em say thật rồi."

"Không có." Lâm Du phủ nhận rất nghiêm túc, tiếp tục vùi mặt xuống thấp hơn, nói bằng giọng ồm ồm, "Em say là đáng sợ lắm đó nha, anh hoàn toàn chưa từng thấy đâu."

"Ừ đáng sợ thật đó, sợ tới nỗi sắp chui vào áo anh luôn rồi."

Văn Chu Nghiêu vừa nói vừa vòng một tay qua cổ Lâm Du nhấc đầu cậu lên một chút, tay kia ôm eo dùng sức lật cả người cậu lại để cậu ngồi kẹp hai bên chân mình. Sau đó tay Văn Chu Nghiêu trượt xuống ôm dưới mông rồi bế hẳn Lâm Du lên.

Cả quá trình chỉ mất hai ba giây, nhanh gọn dứt khoát.

Lâm Du vòng tay lại ôm vai Văn Chu Nghiêu như phản xạ có điều kiện, hãy còn ngơ ngác.

Cậu treo lủng lẳng trước ngực anh, nhìn thẳng vào mặt anh, hoang mang: "Anh bế em chi?"

"Em nói xem để làm gì nhỉ?" Văn Chu Nghiêu hỏi lại.
Lâm Du lắc đầu, lại hỏi: "Em nặng không?"

Văn Chu Nghiêu: "Nặng."

Lâm Du: "Nặng thật ạ?"

Văn Chu Nghiêu: "Nặng."

"Thật ạ?"

Văn Chu Nghiêu nhìn cậu một lúc lâu, "Không nặng."

Lâm Du gật gật, lại ôm lấy vai Văn Chu Nghiêu, gác đầu sau cổ anh còn vỗ vỗ vào lưng anh bảo: "Được rồi, đi thôi, lên lầu nào."

Ngày hôm sau Lâm Du thức dậy thì phát hiện trên giường có mỗi mình mình.

Cậu tròn mắt nhìn trần nhà trên đầu, não bắt đầu phát lại toàn bộ những gì mình đã làm và nói tối qua, rồi lẳng lặng thở dài.

Rốt cuộc cậu đã làm gì vậy? Uống hai ly rồi teo lại còn năm tuổi? Khỉ thật.

Xét thấy Văn Chu Nghiêu đã lảng lạng nhìn nhục hành vi ấu trĩ của cậu, ngay hôm sau Lâm Du đã chủ động đề xuất về nhà. Cậu trưng pho tượng Phật mang từ chỗ Lâm Đức An về vào cửa hàng rồi trốn trong nhà tập trung làm biển hiệu, cả đợt tết không bước chân ra khỏi cửa. Qua tết, thời tiết ấm dần lên.

Cửa hàng của Lâm Du cũng chính thức mở cửa kinh doanh.

Cậu từ từ dời trọng tâm của mình từ trường học sang việc trong tay.

Mức độ bận rộn không hề thua kém Lâm Bách Tông.

Người trong nhà đều ngầm chấp nhận cho cậu "tự dần vật", rất ít khi hỏi nguyên nhân do không muốn cậu thấy có áp lực. Ít nhất trong suy nghĩ của Lâm Bách Tông, lỡ mà cậu có thất bại thì cơ sở của gia đình vẫn đủ để đùm bọc cậu, nên cứ để Lâm Du thoải mái làm chuyện mình thích.

Cuối tuần Trương Gia Duệ và Lưu Thái Vân hẹn nhau đến cửa hàng tìm cậu.

Lâm Du đang ngồi cộng sổ cạnh quầy tính tiền.

Trương Gia Duệ vừa vào cửa là nói: "Không vào trường đi mấy vòng đi, không sợ rớt tốt nghiệp à?"

"Sao hai người tới đây?" Lâm Du thoáng kinh ngạc rồi bỏ sổ sách trong tay qua đứng lên nói: "Tớ học từ xa, thầy Ngô cũng đồng ý rồi, nói tới đó chỉ cần kết quả học tập không tuột thì lên thẳng Nhất Trung cũng không quá khó."

Lưu Thái Vân đi một vòng quanh cửa hàng rồi nói: "Tớ còn tưởng cậu làm chơi cho vui chứ, không ngờ cửa hàng lại lớn thật đấy."

"Trước mắt quy mô chỉ tới thế này thôi." Lâm Du nói, "Tự xem nha, nếu thích đồ trang trí nào trưng trong tủ thì tặng hai cậu đó."

Trương Gia Duệ giơ ngón cái với cậu, "Tự làm chủ rồi thì khác hẳn ha, gia tài

bạc triệu."

Trương Gia Duệ thân là con nhà giàu sẵn nên cũng chẳng lấy làm kỳ với việc Lâm Du mới mười mấy tuổi đã tự mở cửa hàng.

Cô bé Lưu Thái Vân thì đầu óc đã như bà cụ non từ nhỏ. Hai người này ghép thành một đôi, thật sự chẳng có cảm giác gì khác ngoài "Lâm Du dám nói dám làm".

"Sao hôm nay hai cậu bắt cặp vậy?" Lâm Du hỏi.

Trương Gia Duệ: "Thì đặc biệt đến tặng quà khai trương cho cậu mà."

Trương Gia Duệ trực tiếp tặng cậu tượng cóc ba chân trang trí bằng vàng, còn nói ở nhà mình cái đồ quý này xếp thành mấy hàng trong tủ, nhiều quá hết chỗ để rồi. Lâm Du nghi ngờ cậu chàng đang khoe của.

Lưu Thái Vân không tặng quà, nhưng mang theo tất cả bài vở cậu bị lỡ trong thời gian qua, cực kỳ có tâm.

Đến chưa bao lâu thì nhân viên cửa hàng mới tuyển chạy đến hỏi: "Ông chủ nhỏ, trưa nay có cần đặt cơm trưa cho em không?"

Thời gian gần đây Lâm Du ở suốt bên này, cơm trưa đặt luôn từ quán cơm đối diện. Lâm Du nghe vậy thì đáp: "Hôm nay không cần đâu, em mời bạn ra ngoài ăn."

Trương Gia Duệ tò mò hỏi nhân viên: "Ông chủ nhỏ? Vậy ông chủ lớn của các anh là ai?"

"Không có, không có." Anh chàng xoa tay liên tục, cười bảo: "Gọi ông chủ nhỏ nghe cho gần gũi ấy mà."

Dù sao thì Lâm Du cũng còn trẻ quá.

Đương nhiên nhân viên biết lai lịch của Lâm Du, xuất thân từ gia tộc khắc mộc họ Lâm của Kiến Kinh.

Ban đầu vốn cũng chỉ nghĩ là gia đình có tiền cho con cháu làm chơi để rèn luyện, bọn họ được thuê vào làm tạp vụ, chỉ nhìn mặt tiền, gọi ai là ông chủ cũng được. Lúc đầu thật sự chẳng có mấy người thật lòng phục Lâm Du. Nhưng suốt thời gian qua, từ trong ra ngoài, cả phương diện kỹ thuật lẫn quản lý Lâm Du đều thông thạo. Mọi vấn đề một khi đã đến tay cậu thì khó mấy cũng sẽ có cách giải quyết, hơn nữa hoàn toàn không mảy may hốt hoảng.

Bất tri bất giác, mọi người gặp chuyện gì cũng tìm đến cậu như thói quen.

Trong thời gian đó cậu đề bạt vài người có năng lực trong cửa hàng lên làm quản lý, cứ liên tiếp từng bước như thế khiến cửa hàng được vận hành một cách trơn tru nhịp nhàng chỉ trong khoảng thời gian rất ngắn.

Mọi người bắt đầu tin tưởng và nể phục cậu, nhưng lại ngại gọi cậu là ông chủ Lâm hay anh Lâm, cảm thấy gọi thế làm cậu già đi.

Cho nên mọi người thống nhất gọi cậu là ông chủ nhỏ.

Trương Gia Duệ đá lông nheo với Lâm Du, "Ông chủ nhỏ, xem ra hôm nay phải bào cậu một bữa rồi, mời bọn tớ ăn món thương hiệu của Tự Đức Lâu đi? Rồi chiều mình... đến quảng trường Hoàng Tâm xem đoàn xiếc mới đến biểu diễn, tối về quán sauna mới mở trên đường Hồi Lan tắm, sao hả? Kế hoạch rất được đúng không?"

Lâm Du liếc nhìn cậu chàng, "Cậu chắc chắn chưa?"

"Sao vậy? Hết tiền hả?" Trương Gia Duệ hỏi.

Lâm Du: "Bấy nhiêu tiền thì có, nhưng mà..." Lâm Du quay lại nói với Lưu Thái Vân: "Thằng này mới tí tuổi đầu đã lòi cái sa đọa trong xương cốt ra rồi. Lần sau tới một mình thôi nhé, tớ mời cậu ăn ngon. Sau này đừng có chơi chung với nó nữa."

"Lâm Du!" Trương Gia Duệ nhảy tới kẹp cổ cậu ngay tắp lự, nghiêng răng nghiêng lợi, "Rốt cuộc có phải anh em không?"

Lâm Du cười nghiêng ngả. Lưu Thái Vân nhìn hai người giỡn mà đảo mắt: "Ấu trĩ vừa thôi các ông, nhanh nhanh nào, trễ nữa người ta đóng cửa đó."

Lâm Du giơ tay, "Rồi rồi, nói nghiêm túc, mời hai cậu ăn cơm xem xiếc không thành vấn đề, nhưng tối đi tắm thì không được."

"Tối mà cậu còn có việc hả?" Trương Gia Duệ thả cậu ra.

Lâm Du đứng thẳng lên chỉnh lại quần áo, giải thích: "Cậu đừng quên năm nay nhà tớ có thí sinh thi đại học. Còn chưa tới ba tháng nữa, tớ phải giám thị tiếp sức chứ."

Trương Gia Duệ câm nín một lúc lâu, lát sau mới nói mà đầy câm nín nghẹn ngào: "Cậu nói cậu phải làm gì cơ? Tiếp sức? Tiếp sức cho ông anh cả Văn Chu Nghiêu như ông thần môn nào cũng nhất khối nhà cậu ấy hả?"

"Cậu có ý kiến?" Lâm Du liếc.

Trương Gia Duệ: "Tớ nào dám có ý kiến, cậu thì nên ngẫm lại xem mình có tỉnh táo không."

"Cậu không hiểu đâu." Lâm Du nói.

Trương Gia Duệ: "Vậy cậu nói sao cho tớ hiểu đi."

"Nói cậu cũng không hiểu."

Trương Gia Duệ: "..."

Thông thường thời gian Lâm Du xong việc vào buổi tối là khoảng mười giờ, hôm nay có bọn Trương Gia Duệ đến nên tám giờ là cậu tới nhà. Văn Chu Nghiêu vẫn chưa về.

Lâm Du tự ôm vở bài tập vào phòng anh cậu.

Hai tiếng sau Văn Chu Nghiêu đẩy cửa bước vào, thấy cậu cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên, chỉ để đồ trong tay xuống rồi hỏi: "Hôm nay không bận à?"

"Hôm nay không có việc gì mấy." Lâm Du nói: "Bọn Trương Gia Duệ đến, chiều nay em không có trong cửa hàng, nghỉ thôi hay về sớm cho rồi."

Văn Chu Nghiêu ừ một tiếng.

Anh vừa xắn tay áo vừa bước ra sau lưng Lâm Du, cúi xuống nhìn đề cậu đang làm. Chỉ liếc nhìn qua là trực tiếp gõ ngón tay xuống câu cậu vừa làm xong, bảo: "Câu này tính sai rồi, tính lại đi."

"Em tính hai lần rồi mà vẫn sai à." Lâm Du liếc nhìn lên, nói: "Mấy cái đề này càng lúc càng khó, lên cao nữa chắc sẽ hơi vất vả."

Văn Chu Nghiêu: "Làm hết những trọng điểm và ví dụ anh đã khoanh cho em là không đáng lo mấy đâu."

Lâm Du nắm vào lưng ghế xoay người lại, cười hỏi Văn Chu Nghiêu: "Cái này có tính là kèm ngoài giờ không anh?"

"Tính." Văn Chu Nghiêu nhướn mày, "Sao vậy? Thấy áp lực trong lòng hả?"

"Không hề, em thanh thản vô cùng." Lâm Du nói.

Suốt thời gian qua, trên cơ sở bao nhiêu việc như thế mà Lâm Du vẫn giữ cho việc học tăng tiến đồng bộ được một phần lớn là nhờ cùng trải qua những tháng cuối cùng trước kỳ thi đại học cùng Văn Chu Nghiêu.

Không chỉ là thời gian kèm cho Lâm Du. Cậu nói muốn học cùng cho đến hết kỳ thi đại học và vẫn luôn nghiêm túc thực hiện.

Không sót ngày nào.

Cậu không nói cho Trương Gia Duệ biết ý nghĩa là gì.

Với người có thành tích như Văn Chu Nghiêu mà nói, bước ngoặt thi đại học không có gì khác với bất kỳ lần kiểm tra bình thường nào trước đây.

Nhưng trong bầu không khí căng thẳng tột độ, phụ huynh học sinh các nơi trăn trở lo lắng, nhờ vả đủ các mối quan hệ để học thêm, trời chưa sáng đã dậy đưa con đi học, nghĩ đủ mọi cách để con cái được ăn uống bổ dưỡng như hiện nay, người ta có gì thì anh cậu cũng phải có hết.

Lâm Du nói: "Hay là từ mai em nấu cơm cho anh?"

Tay Văn Chu Nghiêu khựng lại, nhìn cậu hỏi: "Anh của em nhìn giống bị liệt lắm hả?"

"Vậy sau này em đón anh đi học thêm về?"

Văn Chu Nghiêu chống tay vào lưng ghế, cúi xuống hỏi nhỏ: "Lao tâm khổ trí thế? Muốn làm bố anh hả?"

Lâm Du hé môi, ngậm lại, lại hé, dừng hình hai giây, "Dạ không dám, anh là bố em."

Chương 44

Lẽ dĩ nhiên Văn Chu Nghiêu không có hứng thú làm bố cậu. May mà câu này không tới tai Lâm Bách Tông, nếu không với cái miệng ăn nói bất chấp đó thể nào cũng lại bị mắng cho một trận, nói cậu không có lễ nghĩa tối thiểu.

Thời gian lẳng lặng vào tháng sáu.

Mùa hè Kiến Kinh năm nay cực kỳ nóng, cái nắng thiêu đốt làm người ta phải uể oải.

Khi đến mốc một ngày trước kì thi đại học, Lâm Du ngược lại như được giải thoát khỏi cảm giác căng thẳng bắt đầu từ tận mấy tháng trước, một hai lời Văn Chu Nghiêu đến một khu thắng cảnh mới thành lập trong Kiến Kinh trước tết để ngắm sen.

Nói văn vẻ là để thả lỏng, trên thực tế là vì cậu ngứa mắt với chuyện Lâm Thước dẫn theo một đám học sinh cũng sắp phải thi đại học của Nhị Trung tới tìm Văn Chu Nghiêu "tập bơi khi nước đã tới cổ" quá.

Làm như cổ học vẹt trong mấy ngày cuối cùng này là vào được Thanh Hoa Bắc Đại không bằng.

Tuần cuối cùng trước khi thi trong nhà không khi nào được yên tĩnh, gần cho Văn Chu Nghiêu cái bảng đen là thành giáo sư được luôn.

"Chú mày làm vậy là hại cả đời người khác đó có biết không?" Lâm Thước không hài lòng với sự tự ý tự quyền của cậu, còn chạy vào phòng Lâm Du nói: "Giảng bài cho người khác cũng giúp tự củng cố lại trí nhớ của bản thân mà."

"Anh nghĩ anh ấy cần à?" Lâm Du hỏi ngược lại.

Lâm Thước nghẹn họng, rồi nói: "Bản thân anh cả còn chưa nói gì."
"Đương nhiên anh ấy sẽ không nói gì rồi." Lâm Du cầm bình nước quay lại chỉ vào Lâm Thước nói: "Anh đừng tưởng em không biết trong số những học sinh anh dẫn tới có mấy người con nhà quyền thế. Bản thân anh muốn mượn gió bẻ măng không sao, nhưng phiền đến anh cả thì không xong với em đâu."

"Làm gì lại cáu kỉnh với anh vậy?" Lâm Thước cũng khó chịu, nói lấy: "Em biết rồi thì anh cũng chẳng nói nhiều làm gì. Nói thẳng ra anh kết giao với mấy đứa đó để làm gì chứ? Còn không phải vì sau này sẽ có lợi à. Em tưởng anh làm vì bản thân anh hả, mà anh cả không từ chối thật ra cũng vì em thôi."

Lâm Du đặt chiếc bình xuống, "Em biết."

Cậu thuận tay cho bình nước vào ba lô đã chuẩn bị xong, khoác lên vai rồi nói với Lâm Thước: "Chứ không thì anh nghĩ tại sao em nhịn được bao nhiêu lâu nay. Nhưng hôm nay là ngày cuối cùng rồi, anh tự mời đám người trong nhà về đi."

Lâm Thước cạ lời, "Em bảo anh phải mở miệng thế nào bây giờ?"

"Tùy anh." Lâm Du sải chân bước ra ngoài, tới cửa thì khựng lại, quay đầu

nói: "Anh có thể nói là..."

Nửa tiếng sau, trên chiếc xe bus đi quanh nội thành, Lâm Du ngồi trên hàng ghế sau cùng.

Người ngồi cạnh cửa sổ kế bên cậu mặc sơ mi trắng đơn giản, tay áo xắn cao, gác trên tay vịn của ghế, trẻ trung tuấn tú quá nên làm không biết bao nhiêu ông bà để mắt ngắm nghía.

Lâm Du gác tay trên ba lô đặt trên đùi, cũng cảm thấy cảnh tượng này khá là kỳ dị.

Lâm Du nghiêng đầu nói nhỏ với người bên cạnh: "Em thề, em cũng không ngờ ngắm cảnh lại là hoạt động của hội lão niên."

Văn Chu Nghiêu chống một tay trên thái dương nhàn nhã nhìn cậu, lên tiếng: "Chuyện đó thì cũng không lạ gì lắm, nhưng so ra thì anh tò mò muốn biết ai đấy nghe được từ đâu tin anh bị trùm bao tải, hôm nay không tiện gặp khách hơn cơ?"

Lâm Du nghẹn lời, cảm giác như cổ cứng hơn vài phần.

Mấy giây sau cậu mới chậm chậm lên tiếng: "Cái đó phải trách Lâm Thuộc không biết ứng biến. Em thuận miệng bịa đại cái có vậy để thoát khỏi đám người dai dẳng kia thôi. Ai ngờ anh ấy truyền đạt lại y chang vậy thật đâu."

Văn Chu Nghiêu phì một tiếng, quay đầu đi nhắm mắt dưỡng thần.

Bà cụ mặc đồ hoa lá hẹ ngồi trước quay lại nhìn Lâm Du, tò mò hỏi cậu: "Bạn nhỏ, hai đứa cũng đến vườn Sương Tùng bơi hồ à?"

Lâm Du gật gật rồi nói: "Nghe nói hoa sen trong hồ đó nở rất đẹp nên bọn cháu muốn đến xem."

"Được được, rất tốt." Bà cụ rất tán thành, còn cười nói: "Thanh niên trẻ như hai đứa không còn nhiều đâu. Như cháu gái bà ấy à, tới ngày nghỉ bảo đi dạo công viên với bà còn không chịu, bảo chán phèo."

"Chứ còn gì." Một bà cụ khác cũng tiếp lời: "Con gái chúng nó còn đỡ được phần nào. Như đứa cháu của ông Lý cạnh nhà các bà ấy, cả ngày chỉ biết chơi mấy thứ máy móc gì đấy, các bà già rồi không hiểu. Cả ngày chẳng khi nào thấy ở nhà, tuần trước chạy xe máy ra ngoài nghe nói rồi ngã gãy cả chân. Cháu xem đi ngắm cảnh xem hoa có gì không tốt đâu nào?"

Bà cụ liếc mắt nhìn sang Văn Chu Nghiêu đang nhắm mắt, không biết nghĩ gì mà với tay qua đường đi vỗ vai Lâm Du rồi nói nhỏ: "Cháu này, cái cậu ngồi cạnh là gì của cháu đấy?"

Lâm Du không hiểu ý nên thật thà đáp: "Anh cháu ạ."

"Đẹp trai thật đấy, cao to vạm vỡ, người nhìn tử tế mà chín chắn." Bà cụ khen một thôi một hồi rồi đổi giọng hỏi luôn: "Có bạn gái chưa cháu?"

Nụ cười trên môi Lâm Du giật giật, thầm nghĩ sao ra ngoài chơi một chuyến cũng gặp được ông mai bà mối vậy?

Lâm Du lặng lẽ nghiêng người sang, cười nói với bà cụ: "Cảm ơn lòng tốt của bà, nhưng anh cháu sắp phải thi đại học rồi, không có thời gian cho chuyện đó đâu ạ."

"Ồi chao, thi đại học ấy hả?" Thái độ của bà cụ lập tức nghiêm trang hẳn lên: "Thế thì quan trọng lắm đấy nhé, phải thi cho tốt vào."

Bà cụ bắt chuyện đầu tiên hỏi: "Bà nhớ sắp thi ngay đây rồi mà, thời gian này sao còn ra ngoài đi lung tung thế?"

"Ở nhà ồn ào quá không tiện nghỉ ngơi." Lâm Du cười cười, "Cháu nghĩ đi ngắm cảnh thế này không phải hoạt động thể lực nhiều, đi một chuyến để thư giãn đầu óc cũng hay."

"Cái thằng bé này tinh ý thật." Bà cụ khen Lâm Du, còn trêu cậu: "Anh cháu chưa có bạn gái nhỉ, thế cháu thì sao?"

Một vị khác cũng gia nhập: "Đúng rồi, chẳng mấy khi gặp được hai anh em đều đẹp trai như thế này."

Lâm Du ong cả đầu, cảm giác dở khóc dở cười trong vòng vây địch, giận cũng không hay, cười đáp cũng không hợp lúc lắm.

Ngay khi ấy một cánh tay choàng tới kéo Lâm Du ngã sang bên một chút.

Lâm Du thuận thế nghiêng người, nghe thấy giọng nói khoan thai vang lên trên đỉnh đầu: "Các ông bà đừng cười, bé con nhà cháu hay xấu hổ lắm, lát nữa sợ còn không dám xuống xe ấy chứ."

Mấy bà cụ cao tuổi cùng cười.

Còn bảo mấy cậu trai trẻ hay mắc cỡ.

Lâm Du ngửa đầu nhìn Văn Chu Nghiêu. Văn Chu Nghiêu cụp mắt nhìn cậu, cong môi, "Xấu hổ thật đấy à?"

"Đời nào?" Lâm Du nói: "Em hết biết nói gì thôi."

Sắc mặt Văn Chu Nghiêu vẫn bất biến, thong thả nói: "Thường ngày lạnh mồm lạnh miệng lắm mà? Thả cho em ở đây một mình chắc bị ăn tươi nuốt sống rồi ấy nhỉ?"

Lâm Du ngồi thẳng lại, liếc anh, "Một người không địch nổi ba quân, có biết không anh?"

Văn Chu Nghiêu vỗ trán cậu.

Khi bọn họ đến nơi vừa đúng giữa trưa, khu vườn rất rộng, năm mươi tộ vé vào cửa, vào trong có thể ngồi thuyền du ngoạn, phí tính riêng.

Lâm Du khoác ba lô đi trước, chưa được mấy bước đã thảm than thở mình tới sai chỗ rồi.

Thật sự quá đông.

Lâm Du nghẹn ngào mắt một lúc, qua cửa được chừng hai mét thì dừng chân, quay đầu nhìn Văn Chu Nghiêu hỏi: "Hay đi về cho rồi?"

Văn Chu Nghiêu: "Đã tới nơi rồi, về làm gì?"

Lâm Du chỉ chỉ cảnh tượng chen chúc trước mặt, "Chen hết chỗ này em sợ mai anh không bước vào trường thi nổi."

"Đâu đến nỗi thế." Văn Chu Nghiêu mua nước lạnh đưa cậu cầm uống, nhìn đồng hồ rồi nói: "Tối đa còn một tiếng nữa là sẽ vắng người."

Ban đầu Lâm Du chưa hiểu lắm, hai người vào một căn chòi ngói, quả nhiên không tới một tiếng sau đám đông bắt đầu thưa dần. Vì tới thời điểm nắng gắt nhất ời.

Một tới hai giờ trưa là lúc nắng độc nhất, Lâm Du vốn nghĩ chờ mặt trời lặn rồi đi đâu đó dạo một tí ăn uống xong sẽ dẹp đường về phủ.

Dù sao thì về rồi hai người đều có rất nhiều việc phải xử lý.

Rất hiếm khi được nhìn nhĩ thế này, dù không làm gì cũng thấy dễ chịu.

Kết quả Văn Chu Nghiêu lại cứ đi thuê thuyền giữa trời nắng chang chang như thế.

Hồ sen trong khu vườn này rất lớn. Hiện tại cũng là mùa hoa sen đẹp nhất, bông e ấp hé mở, bông nở rộ tỏa sắc, dưới ánh nắng vàng quả thật là một khung cảnh nao lòng.

Nhưng Lâm Du cứ đứng đó nhìn mặt hồ không một bóng thuyền, hỏi: "Chèo thật hả anh?"

"Xuống đây." Văn Chu Nghiêu trực tiếp chìa tay ra với cậu.

Thế là Lâm Du lên thuyền.

Loại thuyền nhỏ hai người thuê không có mái, không lớn, còn phải tự chèo. Vốn Lâm Du cứ nghĩ chắc chắn thuyền bọn họ sẽ quay tròn tại chỗ, kết quả

cậu ngạc nhiên nhìn Văn Chu Nghiêu thuận thục chèo hai phát là đến giữa hồ, "Sao cả chèo thuyền anh cũng biết vậy?"

Văn Chu Nghiêu ngồi ở đầu thuyền bên kia đối diện với cậu, anh nghe vậy thì dừng lại, bẻ một đài sen ném tới cạnh chân cậu, thuận miệng đáp: "Không khó, lát nữa em có thể tự thử xem."

Lâm Du nhặt chiếc đài sen lên bẻ ra lấy hạt rồi bắt đầu ngồi bóc.

Lớp lớp lá sen phủ kín mặt nước, có chiếc cao lên đến nửa thân người, người nấp trong đó ngược lại không thấy nóng bức như khi phơi mình dưới nắng.

Ngọn gió nhẹ khẽ vuốt nhẹ bên tai, tiếng rẽ nước rào rạt đều đặn vọng lại.

Lâm Du dần thôi chú ý đến cảnh ồn ã trên bờ cùng sự oi bức của thời tiết mà dần chìm vào chút tĩnh lặng hiếm thấy giữa mặt nước bầu trời. Khi Văn Chu Nghiêu dừng lại, Lâm Du cũng vừa lột xong hết hạt sen trong tay.

Lúc này hai người đã cách bờ một quãng khá xa.

Lâm Du phóng tầm mắt nhìn quanh, nhận ra nơi bọn họ neo lại là một vị trí rất đẹp, hoa nở rộ, lá lớp lớp, một góc ngắm cảnh rất lý tưởng.

Lâm Du cẩn thận bò sang chỗ Văn Chu Nghiêu, xòe chỗ hạt sen đã bóc vỏ trong tay ra với anh.

Văn Chu Nghiêu bốc một hạt đút luôn vào miệng cậu,

Lâm Du nhai nhai rồi nhíu mào, "Đắng."

"Chưa rút tim ra đương nhiên phải đắng rồi." Văn Chu Nghiêu lấy một hạt khác bẻ đôi lấy tim xanh ra rồi mới đút cho cậu, "Hạt sen thanh nhiệt giải độc, kén chọn quá đấy, đắng mấy đâu chứ?"

Lâm Du lườm cãi với anh, thuận miệng đáp: "Không ăn đâu."

Văn Chu Nghiêu liếc cậu, nhưng những hạt sau đó đều được rút tim trước.

Lâm Du chống tay sau lưng, híp mắt cảm nhận gió thổi qua gò má, hơi mơ màng buồn ngủ.

"Anh có muốn ngủ trưa không?" Lâm Du hỏi Văn Chu Nghiêu.

Văn Chu Nghiêu đưa tay xua nhẹ sau lưng Lâm Du, bảo: "Đừng có ngủ ở đây, muỗi đấy, lát nữa dậy mặt toàn dấu muỗi chích."

Làm Lâm Du bỗng chốc thấy như cả mặt lẫn cổ đều ngứa ran lên.

"Anh giỏi phá hỏng bầu không khí thật đấy." Lâm Du nói.

Văn Chu Nghiêu lấy nước Lâm Du mang theo trong ba lô ra, vui miệng hỏi lại: "Bầu không khí gì?"

Lâm Du ngơ người hai giây rồi thừa nhận, "Thôi được rồi, đúng là không có không khí gì, chẳng thấy thanh thiếu niên nào, toàn các ông già bà cả tán chuyện thôi."

Lâm Du nói rồi bỗng thấp thoáng nghe thấy tiếng cười vọng đến từ sau lưng, có nam có nữ, còn khá trẻ.

Cậu thầm nghĩ đúng là nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới.

Nhưng cậu còn chưa kịp quay lại thì động tác vặn chai nước của Văn Chu Nghiêu đột nhiên khựng lại rồi anh đưa tay che cạnh khóe mắt cậu. Sau đó xoay tay lại bịt mắt cậu luôn.

"Sao vậy anh?" Lâm Du ngồi yên hỏi.

Cậu cảm nhận được dường như Văn Chu Nghiêu tiến tới gần hơn, giọng anh vang lên ngay bên tai.

Là tiếng cười khê: "Cấm trẻ con, nhìn thấy sẽ mọc lẹo đó."

Lâm Du ngẫm nghĩ rồi nói: "Nhưng anh cũng nhìn rồi mà?"

Sao mà bắt công quá vậy.

Chương 45

Đôi tình nhân trẻ âu yếm trong sắc hoa sen bị ngắt ngang tự sợ tới cuống cuống bỏ chạy mất dạng. Lâm Du không được xem cảnh người lớn mà cười suốt lật cả thuyền. Một chuyến đi chơi hồ bình thường giữa hè lại trở thành ký ức sâu sắc nhất trong cậu, cũng là những ngày tháng bình yên nhất bên Văn Chu Nghiêu trong một năm này khi hồi tưởng lại.

Hai ngày thi đại học trôi qua nhanh lạ thường, cứ như mới chớp mắt Văn Chu Nghiêu đã tốt nghiệp rồi.

Lâm Du đặc biệt dành thời gian tới cổng trường đón anh. Phụ huynh đứng chờ con em đứng chen chúc kín trên đường. Lâm Du mặc chiếc áo bông trắng tựa cạnh một cây ngân hạnh, ngẩn người nghe tiếng xì xào bên tai.

Bỗng cảm thấy hình như mình đang mang tâm trạng của phụ huynh thật.

Ký ức về thiếu niên lấm lem xuất hiện trước cửa nhà họ Lâm vào đêm khuya hôm ấy hazy như mới hôm qua.

Chớp mắt, bọn họ đã đi qua bao nhiêu năm tháng.

Mấy phụ huynh đứng cạnh đang thảo luận sau đó con mình sẽ vào đại học nào, các trường nổi tiếng toàn quốc thì rất nhiều, nhưng có tiếng nhất thì chỉ quanh đi quẩn lại bấy nhiêu trường. Văn Chu Nghiêu muốn đi đâu học, Lâm Du chưa từng hỏi.

Bà cụ cũng không hỏi, Lâm Bách Tông và Dương Hoài Ngọc cũng không hỏi.

Vì người trong nhà luôn có sự hiểu ngầm ấy, đều biết lần này anh cậu đã trưởng thành thật rồi.

Đột nhiên có người vỗ vai cậu, "Tiểu Du? Là cháu thật này."

Lâm Du quay đầu, không hề bất ngờ, cậu gật đầu chào hỏi: "Chú Thiên Hương."

"Trời nắng nóng thế cháu ra làm gì?" Sở Thiên Hương cầm tờ báo quạt lên mặt cho cậu, "Chú nghe nói cửa hàng Ý Linh Lung của cháu đang phát đạt lắm, có thời gian chạy tới đây chờ anh cháu à?"

"Đương nhiên phải đến chứ." Lâm Du vặn chai nước lạnh đang nhỏ nước ra uống vài hớp, liếc sang hai chiếc xe con đen kiểu phổ thông đang đậu bên đường cách đó không xa, cười nói: "Cháu mà không đến, lỡ chú bắt anh cháu đi mất rồi cháu không được gặp mặt anh ấy thì sao."

"Làm gì có chuyện đó." Hôm nay Sở Thiên Hương mặc quần tây áo sơ mi, cài nút kín như bưng, chú bảo: "Bảo đảm hoàn trả nguyên vẹn cho cháu."

"Đi ngay hôm nay ạ?" Lâm Du vặn nắp chai, hỏi rất bình tĩnh. Sở Thiên Hương gật đầu, nhìn cậu với hai phần dè dặt, hỏi: "Chu Nghiêu không nói với cháu hả?"

Lâm Du gật đầu, "Có nói, bảo thi đại học xong phải đến Tây Xuyên một chuyến."

Sở Thiên Hương thở phào nhẹ nhõm quá lộ liễu rồi. Dù sao chú vẫn chưa quên được lần đầu tiên chính thức gặp Lâm Du rồi bị cậu gắt gỏng vì Văn Chu Nghiêu. Cái cậu Chu Nghiêu ấy mà không báo trước thì thậm chí chú sẽ băn khoăn không biết hôm nay có lên đường được không.

Sở Thiên Hương nói: "Phía Tây Xuyên đã chờ lâu lắm rồi, vốn dĩ đã nhắc chuyện này từ hơn một năm trước, nhưng anh cháu mãi không đồng ý."

"Cháu biết." Lâm Du nói.

Cả người Sở Thiên Hương đều là lạ, bản thân chú cũng chẳng biết tại sao nữa. Lâm Du không la không cãi, tự chú lại có cảm giác áy náy trong lòng.

Phía Tây Xuyên cũng không hề đưa tin muốn Văn Chu Nghiêu thoát ly nhà họ Lâm, chỉ về nhận mặt người bên đó thôi. Nhưng hành vi đưa người đi này vẫn giống róc sổng anh ra khỏi một người khác. Sở Thiên Hương bị ảo giác của mình làm hết hồn, thậm chí kỳ quái thật chứ. Cuối cùng phải tự thuyết phục bản thân là chắc tại từ nhỏ đã sống cùng nhau, tình cảm dĩ nhiên phải sâu đậm hơn bình thường.

Cuối cùng tiếng chuông trường cũng vang lên, tiếng đám đông bỗng chốc lớn hẳn.

Rồi học sinh ủa ra khỏi trường như ong vỡ tổ, có người kích động hét thật to, có người vút sách, có người làm không tốt đang im lặng, cũng có người vừa qua cổng trường đã khóc rống lên.

Đây là lần đầu tiên Lâm Du được trải nghiệm bầu không khí này suốt hai kiếp, kiếp trước lúc xuôi nam cậu vẫn chưa tới tuổi thi đại học mà.

Một lúc sau, mắt Lâm Du bắt được ngay bóng Văn Chu Nghiêu trong đám đông.

Anh rất cao, thậm chí trông khá giống hạc giữa bầy gà.

Có lẽ do anh luôn ngồi vững vàng ở hạng đầu quanh năm, thi xong có cả đoàn người vây quanh, chắc là muốn hỏi đáp án chính xác rồi tự tính điểm của bản thân.

Lâm Du nhìn anh bước ra ngoài, vừa đi vừa nói chuyện với người bên cạnh.

Như một dạng cảm ứng, trong một thời khắc nào đó, Văn Chu Nghiêu ngẩng đầu nhìn sang bên này. Rồi anh nói gì đó với bạn bè, sau đó sải chân bước thẳng về phía cậu.

"Anh!" Lâm Du vẫy tay với anh từ bên kia đường.

Văn Chu Nghiêu băng qua đường, tới trước mặt Lâm Du, đưa tay vuốt lọn tóc đẫm mồ hôi trên trán cậu, nhíu mày: "Chờ lâu lắm rồi à?"

"Không có." Lâm Du nói: "Em canh giờ đến mà, mới chờ không tới nửa tiếng."

Văn Chu Nghiêu vuốt đuôi tóc ngắn sau cổ cậu rồi luồn tay vuốt thẳng xuống lưng cậu, sắc mặt tẻ đi thấy rõ: "Mồ hôi ướt đến thế này rồi, đi bộ đến à?"

"Dạ." Lâm Du nhích nhích lưng có vẻ mất tự nhiên, rồi cậu nói: "Trước đó em chạy tới khu bán vật liệu xây dựng, thấy tới giờ rồi nên đi đường vòng sang đây luôn."

Văn Chu Nghiêu liếc cậu, bước thẳng đến cửa hàng bên đường mua vội một chiếc khăn lông.

Anh đánh tiếng với Sở Thiên Hương trước rồi kéo cậu vào chiếc xe đậu phía sau trong hai chiếc cách đó không xa.

Sở Thiên Hương ngồi vào ghế phó lái, Lâm Du và Văn Chu Nghiêu ngồi sau.

Tài xế hỏi: "Anh Sở, giờ đi đâu?"

Sở Thiên Hương ngoái đầu hỏi Văn Chu Nghiêu: "Chu Nghiêu, đi đâu?"

"Về nhà trước đã." Văn Chu Nghiêu nói.

Lâm Du giữ bàn tay Văn Chu Nghiêu đang định kéo áo mình lên lại rồi nói với Sở Thiên Hương: "Không cần đâu, thế lại phải vòng một đoạn xa, cứ thả cháu lại cửa hàng là được. Dù sao cháu cũng còn việc phải làm."

Sở Thiên Hương nhìn Văn Chu Nghiêu, anh chần chừ vài giây rồi gạt đầu.

Xe chậm chậm rời khỏi khúc đường đông đúc nhất trước cổng trường, Văn Chu Nghiêu ra hiệu cho Lâm Du vén áo lên.

"Không lốt đâu." Lâm Du phản kháng, "Em đâu còn là con nít nữa."

Văn Chu Nghiêu liếc cậu một phát, trực tiếp ra tay đè lưng Lâm Du xuống để cậu nằm sấp trên đùi mình rồi vén áo cậu lên tận vai.

Lâm Du chống tay vào đầu gối anh muốn bò dậy, thật sự cặn lời, "Có người kia, anh định lột đồ em làm chuyện lưu manh đấy à."

"Im mồm, đừng có giãy." Văn Chu Nghiêu lại nhấn cậu xuống.

Lâm Du nghe thấy tiếng cười của Sở Thiên Hương và tài xế phía trước, cậu trợn trắng mắt lên, dút khoát nằm yên bất động.

Văn Chu Nghiêu giũ khăn ra xếp ngay ngắn rồi vuốt phẳng, lót vào sống lưng Lâm Du, sau đó mới nói: "Anh đã nói với em từ sớm rồi, em có thể chạy ra ngoài giữa trời nắng gắt, nhưng không được để ướt mồ hôi mà không chuẩn bị đồ khô để thay, bây giờ trong xe lạnh." Nói rồi anh đá nhẹ vào chai nước lạnh Lâm Du cầm chống xuống cạnh chân mình, bảo: "Em còn uống nước lạnh như thế này nữa."

"Lèm bèm hoài." Lâm Du ngồi dậy bảo vậy.

Văn Chu Nghiêu vỗ vào lưng cậu.

Rồi trong xe dần yên lặng.

Sự im lặng như sự ăn ý hai người đều hiểu trong lòng, Lâm Du không hỏi anh thi thể nào, không hỏi anh định ở lại Tây Xuyên mấy ngày, cũng không hỏi anh khi nào thì về.

Văn Chu Nghiêu cũng không chủ động lên tiếng nói rõ.

Khi xe dừng trước cửa tiệm, Lâm Du nhìn qua cửa xe cũng thấy nhân viên đang ngóng dài cổ nhìn sang bên này. Dù sao cũng rầm rộ quá mà, hai chiếc xe lần lượt chắn hết mặt tiền cửa hàng.

Vị trí của cửa hàng này nằm trên một con đường lâu năm, lợi thế địa lý rất ưu việt.

Tấm biển Ý Linh Lung trước cửa là chữ chính tay Lâm Đức An viết, rồi Lâm Du tự tay chọn vật liệu để làm thành.

Lúc Lâm Du mở cửa, nhân viên trong cửa hàng cũng đang bước ra, thấy cậu thì rất ngạc nhiên, "Ông chủ nhỏ? Cậu sang chỗ bán vật liệu xây dựng rồi mà?"

"Chiều nay buôn bán thế nào?" Lâm Du hỏi.

Nhân viên đáp: "Cũng tạm."

Rồi cậu ta thấy Văn Chu Nghiêu xuống xe từ cửa bên kia.

Đương nhiên người trong cửa hàng đều biết Văn Chu Nghiêu, ai mà không biết anh cả nhà họ Lâm chứ. Tuy anh không quản lý sự vụ nhưng cũng xử lý không ít chuyện từ lớn đến nhỏ trong cửa hàng. Nhiều lúc anh em Lâm Thước Lâm Hạo gặp vấn đề nan giải đều phải đi tìm anh.

Lâm Du thông thả bước lên, cậu nhân viên đi cạnh cậu, quay đầu nhìn Văn Chu Nghiêu đứng tại chỗ tựa vào cửa xe, hỏi Lâm Du: "Ông chủ nhỏ, anh cậu không vào à?"

"Anh ấy có việc." Lâm Du đáp, "Mọi người cứ làm chuyện của mình đi."

Lâm Du nhanh chóng vào trong lấy một chiếc ba lô ra rồi bước lại cạnh xe, vòng sang chỗ Văn Chu Nghiêu.

Cậu đưa ba lô cho anh, Văn Chu Nghiêu đưa tay nhận, cặp mắt nhìn cậu, "Cái gì đây?"

"À có mấy bộ đồ của anh, nhưng chủ yếu là quà cho nhà ông nội anh." Lâm Du nói: "Có thứ em chọn, cũng có đồ bố mẹ em chuẩn bị. Lần đầu tiên anh về đâu thế đi tay không được đúng không? Toàn đồ tiện tay trưng trong cửa hàng, giờ để anh mang đi vừa hay."

Văn Chu Nghiêu im lặng một chốc.

Lâm Du bật cười, "Cảm động hả?"

Văn Chu Nghiêu xoa đầu cậu.

Lâm Du trề môi: "Thôi vậy, trước giờ anh chẳng khi nào nói mấy chuyện này với em, bố mẹ còn biết rõ hơn em. Nói chung... Gửi lời hỏi thăm giúp em nhé."

Vì có họ Văn, có bấy nhiêu trời xui đất khiến, có bằng đó trùng hợp.

Nên người anh sinh ra ở Tây Xuyên của cậu mới đến Kiến Kinh, sống cạnh cậu bao năm nay.

Văn Chu Nghiêu: "Được rồi vào trong đi, đừng về muộn quá, anh đã dặn Lâm Thước rồi, tối muộn mà em vẫn chưa về anh sẽ hay tin đó."
"Còn để tai mắt lại nữa." Lâm Du nói, "Lâm Thước lại còn ăn no rủng mỡ đồng ý với anh."

"Đừng sinh sự, đừng ra mặt, đừng quá vất vả." Văn Chu Nghiêu búng nhẹ thùy tai cậu, "Anh đi nhé."

Lâm Du ưm một tiếng.

Văn Chu Nghiêu mở cửa, nghiêng người lên xe.

"Anh." Đột nhiên Lâm Du gọi anh lại.

Văn Chu Nghiêu quay đầu.

Lâm Du cười cười, "Thuận buồm xuôi gió."

Đời người vốn là như thế, Lâm Du đã sống hai kiếp càng hiểu đạo lý này, gặp gỡ rồi chia xa vốn là chuyện thường của nhân gian.

Cả hai đều đang trưởng thành, ai cũng là con đường của mình để đi.

Một tuần sau Văn Chu Nghiêu chưa về, hai tuần sau anh vẫn chưa về.

Lâm Du thường nhận được đồ anh gửi về, cả hai cũng nắm được tình hình hiện tại của đối phương.

Tin Văn Chu Nghiêu lấy được hạng nhất toàn thành không có gì đáng ngạc nhiên, còn do cậu gọi điện báo anh biết.

Trong những ngày cuối cùng của kì nghỉ hè Văn Chu Nghiêu đã về Kiến Kinh một chuyến.

Để dòi mộ cho bố mẹ anh.

Lúc ấy trời mưa mấy hôm liên tục, khi anh cầm dù xuất hiện trước cửa nhà, Lâm Du bỗng thấy như anh đã rời nhà đi lâu thật lâu, lâu đến độ cậu nhìn anh mà thấy được đường xương hàm rõ ràng sắc nét hơn hẳn ngày anh đi.

Đây là sự biến hóa không thể hình thành khi anh ở Kiến Kinh dù là sau bao nhiêu năm.

Hoàn toàn khác với thái độ im bật mười năm trước, lần này người nhà họ Văn đến rất đông, đông đến độ Lâm Du không nhận ra một ai.

Ông cụ nhà họ Văn, cũng là ông nội Văn Chu Nghiêu cũng đến.

Dẫn theo con cháu của mình đến chỗ bà cụ dập đầu.

Bà cụ rất bình tĩnh, dù sao cũng là người đã dặn dày sương gió, chỉ nhìn Văn Chu Nghiêu cảm thán: "Thằng bé này lớn lên cũng không dễ dàng gì, bây giờ tốt rồi. Bố mẹ nó cũng là người tốt, đi hơi sớm, nhưng bây giờ lá rụng về cội, âu cũng là chuyện tốt."

Ông cụ Văn nhắc đến đứa con trai mất sớm cũng đầy tang thương.

Ông làm người đầu bạc phải tiến kẻ tóc xanh, lại phải che chở cho cả đại gia tộc ở Tây Xuyên, ông nhìn thấu tất cả.

Sự nuôi tiếc và yêu thương từ tận đáy lòng dành cho Văn Chu Nghiêu không

lừa được người khác.

Cuối cùng ông nói ngay trước mặt bà cụ, Lâm Bách Tòng và Dương Hoài Ngọc: "Tôi biết Chu Nghiêu lớn lên trong nhà họ Lâm, đời này nó sẽ luôn là con cháu nhà họ Lâm. Nhà họ Lâm có ơn lớn với nhà họ Văn chúng tôi. Nhưng rốt cuộc tôi vẫn phải ích kỷ. Khi Viễn Sơn còn sống, tôi đưa nó đến Kiến Kinh, bố con nhiều năm chẳng được gặp mặt. Hôm nay đến đời của cháu, lòng muốn đền bù mà chẳng chống nổi thế sự khó lường, rốt cuộc vẫn bỏ lỡ nhiều năm như vậy. Ngay hôm nay tôi đành phải mặt dày tìm đến đây, thỉnh cầu gia đình thành toàn cho tâm nguyện của ông già này." Nhà họ Văn làm việc khéo léo chu toàn, bà cụ rất hài lòng.

Dù sao tuy hai nhà chưa từng gặp mặt, nhưng vẫn giữ liên lạc, có nhận lại cháu không cũng chẳng cần phân định quá rạch ròi.

Từ đầu đến cuối Văn Chu Nghiêu luôn họ Văn.

Lâm Bách Tòng và Dương Hoài Ngọc xem anh như con ruột, là tình nghĩa đời cha chú, là vì hai người vốn thích Văn Chu Nghiêu. Ông cụ cả nhà già trẻ lớn bé đến đây một chuyện, là lễ nghĩa, là sự cảm kích từ tận đáy lòng ông.

Nhà họ Văn bén rễ ở Tây Xuyên lâu năm, với tương lai của Văn Chu Nghiêu nhà họ Lâm chỉ kiến nghị chứ chưa bao giờ can thiệp.

Nhưng Lâm Du biết, đến như hôm nay, nếu tự anh cậu không gạt đầu thì cả nhà họ Văn cũng không làm được gì.

Tối hôm ấy, Lâm Du ngồi khoanh chân trên giường anh cậu như khi còn nhỏ.

"Xác định trường chưa anh?" Lâm Du hỏi.

Văn Chu Nghiêu gạt đầu, tay cầm cây bút máy không biết Lâm Du lôi từ đâu ra, hình như có từ rất lâu trước đây rồi, hình như là phần thưởng trong hội diễn văn nghệ nào đó của Lâm Du hồi lớp bốn.

Văn Chu Nghiêu: "Đại học K, rìa bắc Cừ Châu."

"Xa vậy sao." Lâm Du ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi chỉ cảm thán một câu như thế, "Khoa Quốc phòng của đại học K đứng đầu cả nước, nổi tiếng kỷ luật thép, chắc cả năm cũng không nhận được bao nhiêu tin tức của anh."

"Đến kỳ nghỉ sẽ về." Văn Chu Nghiêu nói.

Lâm Du gật đầu ừm một tiếng.

Lâm Du tự lục lợi trí nhớ của bản thân, nhưng thật sự không nhớ ra kiếp trước Văn Chu Nghiêu đã vào trường nào.

Nhưng dù ở đâu thì ít nhất thời điểm này anh chưa quay lại nhà họ Văn, chưa dời mộ cho bố mẹ, chưa có nền tảng được hai gia đình chống lưng, chưa có chốn về để quay đầu là có thể nghỉ chân. Con đường anh đi vẫn thế, nhưng lại rất khác.

Lâm Du vui thay cho anh.

Ngày Văn Chu Nghiêu xách hành lý rời Kiến Kinh, cũng xem như rời Tây Xuyên, Lâm Du không tiễn anh.

Vì cậu phải đi công tác đột xuất, đến thành phố lân cận bàn bạc một đơn hàng.

Văn Chu Nghiêu trưởng thành sớm, Lâm Du vốn đã là người thành niên.

Cả hai đều đang tiến tới, đến một độ tuổi và giai đoạn nhất định, đều không xem việc luôn ở cạnh nhau mỗi giờ mỗi phút là tất nhiên.

Cả bà cụ cũng nói: "Anh cháu vừa đi là bé ngoan nhà mình cứ như lớn hẳn lên."

Lâm Du nhõng nhẽo với bà: "Đương nhiên rồi bà, đâu còn nhỏ nhít gì nữa, phải thôi cái tính trẻ con đi chứ ạ."

Tính trẻ con mang cát đi, nhớ nhưng đem giấu vào lòng.

Đặt nhau làm ràng buộc, rồi quay đầu tự lao đi trên con đường của riêng mình.

Đây mới là sự tất nhiên, cũng là cái giá của trưởng thành.
Sự thông minh nhạy bén.

Chương 46: - 50

dịch: Uyên Uyên

Chương 46

Thời niên thiếu của Lâm Du chính thức kết thúc cùng bước chân tiến vào cổng trường đại học của Văn Chu Nghiêu. Nửa năm sau, từ một cửa hàng đồ gia dụng bình thường, Ý Linh Lung cũng khai trương chi nhánh đầu tiên. Quãng thời gian ấy cứ như chạy giặc, Lâm Du chỉ nhận được vài tin tức vụn vặt về Văn Chu Nghiêu giữa những lúc rảnh tay hiếm hoi, bản thân cậu thì liên tục xoay như chong chóng.

Mãi đến cuối năm ấy, Lâm Du mới biết tin Văn Chu Nghiêu ở lại Cừ Châu, anh không về ăn tết.

Nói là có một kỳ huấn luyện dã ngoại mùa đông dài hai tháng, Văn Chu Nghiêu đăng ký tham gia.

Anh cả không về, cả nhà đều tưởng Lâm Du sẽ không được vui.

Nhưng cậu không như thế.

Cậu nhờ người gửi hộ mấy món đồ đông, tấm huy chương giải sáng tạo thành phố trao tặng Ý Linh Lung, với cả một túi hàng tết rất to.

Rồi chưa tới một tuần sau đó, cậu nhận lại một chiếc vỏ đạn.

Một món quà nhỏ được xỏ dây bạc, để dưới nắng sẽ phản chiếu lấp lóe. Như nặng ngàn cân, chứa đựng ngàn dậm trường, là khát vọng hoài bão trong đáy lòng mà anh cả nhà họ Lâm không muốn để ai biết.

Lâm Du chưa từng hỏi thăm chuyện anh làm bên ngoài, cũng không đếm theo bước chân anh đã sỏi dài trên bao nhiêu cây số, vượt qua bao nhiêu núi sông.

Cậu chỉ cầm bức thư được gửi cùng mảnh vỏ đạn, ngắm nhìn câu chữ trên đó: Ở nhà phải ngoan, tết năm sau anh lại tặng em một ngôi sao.

Lâm Du biết là loại sao trên vai áo.

Cậu gấp thư lại thật cẩn thận, đặt vào giữa chiếc hộp sắt đựng đồ sưu tầm từ nhỏ tới lớn của mình, quay đầu bước vào một năm mới.

Văn Chu Nghiêu không bao giờ nuốt lời, không tới bốn năm, hộp sắt của Lâm Du đã chứa tổng cộng năm chiếc huy chương.

Mỗi chiếc đều có điểm khác biệt riêng, nhưng về đại thể là tương đồng.

Thời đại học của Văn Chu Nghiêu rất khác mọi người, khi rảnh rỗi Lâm Du từng đếm thử, trong mấy năm qua, tổng cộng Văn Chu Nghiêu chỉ về ba lần, thời gian gặp mặt mỗi lần không quá hai ngày. Trong quãng thời gian ngắn ngủi đó, thi thoảng anh còn phải đến Tây Xuyên.

Không có đến một lần cậu thật sự được ngồi xuống đối diện thong thả nói chuyện với anh.

Thậm chí khó khăn lắm mới có một lần Văn Chu Nghiêu ở lại được nửa ngày lại đứng ngay dịp Lâm Du đang ở phía nam không chạy về kịp, cứ thế mà bỏ lỡ nhau.

Vẻ như những ngày tháng thong dong của những năm trung học đã qua đi

không bao giờ trở lại được nữa.

Không chỉ của Văn Chu Nghiêu, mà cả của Lâm Du nữa.

Cậu cảm thấy như mình liên tục bị lên dây cót suốt mấy năm nay, cứ không ngừng tiến tới không thể dừng được, liên tục mở rộng từ một chi nhánh. Tầm cỡ phạm vi nằm ở mức Lâm Du chưa từng đạt tới ở kiếp trước.

Có người ghen ghét cũng có người bất ngờ.

Và một điều còn khó tin hơn nữa là đằng sau toàn bộ những thành công ấy, năm nay ông chủ mới tròn mười tám tuổi.

Lâm Du mười tám tuổi rất nhã nhặn, cơ ngơi đồ sộ như Ý Linh Lung đề trên vai lại trở thành công cụ mài giũa tốt nhất.

Mài cho viên ngọc thô nhỏ nhất của nhà họ Lâm tròn trịa sáng bóng, nhìn thoáng qua, sự chín chắn khéo léo đó chẳng hề giống một thiếu niên mười tám tuổi vừa trưởng thành.

Một chiếc gọng kính thư sinh lịch sự gác trên sống mũi thẳng tắp, chiều cao dừng ở khoảng một mét bảy mươi tám.

Da trắng, đường nét ngũ quan khi đã trưởng thành sắc nét mà không sắc bén, đối nhân xử thế lịch thiệp có chừng mực. Thi thoảng mặc tây trang đậm chất tinh anh, ở nhà rảnh rỗi thì lê dép nằm dài trong sân không chịu nhúc nhích.

"Lại bị tên nào giày vò nữa rồi?" Lâm Mạn Xu bưng một lồng bánh mới ra lò rải chân bước qua ngạch cửa, hỏi Lâm Du đang lười biếng nằm tắm nắng.

Lâm Du hé mắt ra nhìn cô, có vẻ đang nhúc nhích đầu lằm, "Cô đừng nhắc nữa, vẫn là mấy cái người tuần trước, hẹn ngày giao hàng xong xuôi lại hẹn lần hẹn nữa mãi. Con đích thân đến đó còn đẩy hàng đồng lý do ra cho con."

Lâm Mạn Xu đi đến, tiện tay lấy một miếng bánh đậu đỏ đút cho cậu.

Rồi đưa tay lên lấy chiếc kính trên sống mũi cậu xuống bảo: "Ở nhà còn đeo cái này làm gì."

"Kính không gọn, đeo cho ra dáng ấy mà." Lâm Du ngồi lên trên ghế dài, tự thò tay vào lồng lấy bánh ăn, tiện giải thích nốt: "Là thần khí để trông già dặn hơn đó, mặt trẻ trung quá con cũng hết cách."

"Đúng là trông trẻ con thật." Lâm Mạn Xu giả vờ quan sát cậu rồi nói: "Chất học sinh đậm quá mà."

Những chi tiết nhỏ trong cách ăn vận thường ngày sẽ quyết định kết quả đàm phán của cậu, cho nên mấy năm nay rất ít khi Lâm Du ăn mặc thoải mái.

Cậu vừa ăn vừa hỏi Lâm Mạn Xu: "Bà nội đi đâu rồi ạ? Tháng trước con nhờ người ta đưa một lô đông trùng hạ thảo từ Tây bắc về, nghe nói chữa yếu phổi tốt lắm."

"Đi tìm bà cụ nhà bên cạnh tán gẫu rồi." Lâm Mạn Xu thở dài, "Bà cao tuổi rồi, đồ bổ mấy cũng không tác dụng gì nhiều, hay bệnh vặt."

Lâm Du không nói thêm gì nữa.

Bọn họ lớn dần lên, đương nhiên bà cụ cũng sẽ già dần đi.

Mấy năm nay thấy rõ hơn hẳn.

Lâm Thước vào một trường đại học bản địa. Lâm Hạo thì học kém quá, giờ đang tập trung hỗ trợ chuyện kinh doanh của chú hai.

Từ năm nay Lâm Bách Tông bắt đầu đảm nhiệm việc của Hiệp hội Nghệ Thủ công Mỹ nghệ Kiến Kinh, phải chạy khắp nơi lo thành lập các làng nghề, còn làm giám khảo của một cuộc thi tôn vinh văn hóa thủ công mỹ nghệ truyền thống.

Lâu lắm rồi không nghe Lâm Đức An chê chú cổ hủ cứng nhắc.

Lâm Du bây giờ không còn là thợ cả bé Du nữa rồi. Cậu là người kế thừa chính thức của nghệ thuật điêu khắc gỗ nhà họ Lâm, một năm cậu sẽ nhận một đến hai đơn đặt hàng tượng gỗ khắc cỡ lớn. Thông thường một thành phẩm phải mất rất nhiều tháng mới hoàn thành.

Cho nên rất nhiều người thuộc Ý Linh Lung đều cảm thấy ông chủ nhỏ của mình là một chiến sĩ thi đua gương mẫu.

Một người liên tục quay cuồng, dường như chẳng cần ngủ nghỉ.

Lúc chú ba bước vào, Lâm Du đang cho miếng bánh cuối cùng vào miệng. Cậu khựng lại, nhìn nhìn lồng bánh rồi nói, "Không khéo quá, hết rồi ạ."

"Ai thèm mấy cái thứ ngọt ngào đó của cháu." Lâm Chính Quân bước đến ngồi xuống chiếc ghế cạnh cậu.

Mấy năm nay chú ba vẫn không ổn định được, cứ vào nam ra bắc mãi. Nhưng cũng hơn thời gian trước là sẽ không đi một mạch vài ba năm chẳng một mẩu tin, bây giờ chú ra ngoài nhiều nhất ba tháng là sẽ về một lần, ở nhà nửa tháng một tháng gì đó mới xuất phát đi tiếp.

Lâm Du không rõ tường tận đường đi nước bước của chú, nhưng cũng nắm được đại khái.

Dù sao thì chuyện chú có thể ở nhà thời gian dài cũng có liên quan mật thiết với việc Hướng Nghị đang không có mặt tại Kiến Kinh. Chú ba đang tránh Hướng Nghị, triệt tiêu mọi khả năng gặp mặt.

Có lúc Lâm Du cũng cảm thấy rất khó tin, phải là tình cảm như thế nào mới dây dưa bấy nhiêu năm rồi vẫn chưa cắt đứt được vậy chứ.

Nhưng Lâm Du chưa từng xen vào, kiếp trước cậu cũng từng bị mắc kẹt trong những cảm xúc như thế, đó là trải nghiệm tệ đến không thể tệ hơn.

May mà từ lần ở miền nam vài năm trước, Tướng Thế Trạch không còn xuất

hiện thêm lần nào nữa.

Thì thoảng nghe bọn Trương Gia Duệ tán dóc nhắc, hình như hẳn xuống miền nam một mình rồi, không biết làm gì mà phải bồi thường rất nhiều tiền, khiến cho bố mẹ phải bán hết nhà cửa ở Kiến Kinh rồi cả gia đình cùng dọn đi.

Lâm Du thì như đang nghe tin về một người hoàn toàn xa lạ, vừa vào tai này là ra luôn tai kia.

Cho nên mới có câu ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, kiếp trước chuyển làm ăn đầu tiên của Tướng Thế Trạch sau khi xuôi năm đã mang về cho cậu ta món tiền đầu tiên, sau lưng còn có Lâm Du tất tả ngược xuôi thu vén cho. Bây giờ có được ký ức dự đoán trước tương lai lại lố đến nỗi tui.

"Gặp thời" thật sự là một chuyện khó đoán.

Lâm Du cũng chẳng thấy hả hê là mấy, cũng không có gì bất mãn, dù sao cũng là người chả liên quan gì.

"Lần này chú ở nhà bao lâu." Lâm Du hỏi chú ba.

Lâm Chính Quân: "Chắc còn một tuần."

Lâm Du gật đầu, hiện tại sự nghiệp của cậu lớn mạnh, thỉnh thoảng phía Hướng Nghị có động thái gì cậu còn biết trước cả chú ba.

Lâm Du nói: "Nếu đi thì chú lên đường sớm một hai ngày nhé, lần trước cháu tuần tin cho chú, cái lão đó giam hàng của cháu lại cảng những hai ngày."

"Yên chí." Lâm Chính Quân bảo, "Anh ta biết chừng mực mà, sẽ không làm ảnh hưởng đến công việc của cháu đâu."

Lâm Du: "Tốt nhất là thế, nếu không cháu không khách sáo đâu."

Lâm Chính Quân liếc nhìn sắc mặt Lâm Du, như cười như không, "Cứng nhỉ? Bé bi nhà mình giờ là đại gia rồi há."

Lâm Du đảo mắt, "Chú ba, cháu chỉ là một nghệ nhân nho nhỏ làm ăn đàng hoàng mà thôi, trước đây nếu không nhờ có chú Thiên Hương giúp, gặp phải người như Hương Nghị, chú mà bị mang đi lần nữa thì cháu cũng không cứu nổi."

"Cho chú gửi lời hỏi thăm anh cháu nhé." Lâm Chính Quân vỗ vai Lâm Du, lại cười nói: "Chú cứ tưởng Tiểu Du nhà họ Lâm ta vào năm ra bắc không sợ trời không sợ đất, thì ra sau lưng có người chống lưng cơ đấy."

Người trong nhà đùa mấy câu vui miệng cũng chẳng có gì.

Đang là tháng tư, thời tiết Kiến Kinh năm nay bắt đầu có xu hướng nóng lên.

Lâm Du tán gẫu với chú ba cả buổi rồi lại hỏi: "Lần này chú đi đâu?"

"Cừ Châu." Lâm Chính Quân đáp.

Lâm Du sững người, "Cừ Châu?"

"Phải, chính là Cừ Châu mà cháu nghĩ đó." Lâm Chính Quân thấy cậu ngần người thì lại cười cười rồi bảo: "Nhưng mà tiếc thật đấy, lần này chú đến rìa nam Cừ Châu, ngược hướng với chỗ của Văn Chu Nghiêu, nếu không có thể ghé gặp nó rồi."

Lâm Du hoàn hồn lại, "Chú có đi cũng chưa chắc đã gặp được, có khi anh ấy còn chẳng ở trường."

Đừng nói là bây giờ Văn Chu Nghiêu đã sắp tốt nghiệp, ngay trong mấy năm trước thì thời gian anh thật sự ở trong trường cũng không nhiều. Đây cũng là nguyên nhân mà cả nhà rất ít khi nhận được tin từ anh.

Một khi đã bước vào ngành đó sẽ bị giới hạn bởi rất nhiều điều lệ bảo mật.

Làm gì, gặp ai, ở đâu, rất nhiều thông tin không thể tiết lộ tùy tiện.

Trong phương diện này mạng lưới quan hệ của nhà họ Văn bỏ xa gia tộc làm thủ công mỹ nghệ truyền thống như nhà họ Lâm. Mấy năm nay ông cụ

Vấn dồn rất nhiều tâm huyết vào bồi dưỡng. Lâm Du không lo cho vấn đề an toàn của anh lắm.

Lâm Chính Quân thấy cậu thờ ơ thế thì lên tiếng: "Nếu chú nói vừa khéo mấy hôm nay anh cháu đang ở trường thì sao?"

"Sao chú biết ạ?" Lâm Du hỏi ngay.

Lâm Chính Quân bật cười, "Cháu tưởng chú ba cháu ăn chơi trác táng cả ngày chỉ biết lê lững ngoài đường đấy à? Chú mới nhận tin, nó vừa đi tập huấn về trường, chắc chừng không tới nửa năm nữa là rời trường."
Lâm Du khẽ a một tiếng rồi hoàn hồn đáp: "Đúng vậy, cũng sắp đến lúc."

"Không đi tìm nó à?" Lâm Chính Quân hỏi.

Lâm Du hoang mang: "Tìm ai ạ?"

"Còn là ai được nữa?" Lâm Chính Quân nói tiếp: "Anh cháu, Văn Chu Nghiêu."

Lâm Du chần chừ nửa giây rồi nói: "Chắc không cần đâu, anh ấy bận thế, cháu cũng không có thời gian, có đi cũng chưa chắc gặp được. Với lại tuần sau cháu..."

Lâm Du nói dở rồi tự ngậm miệng trong ánh mắt của chú ba.

Cậu dụi mũi, "Được rồi, cháu thừa nhận, toàn là mượn cớ thế thôi."

Mấy năm rồi, cũng không phải bọn họ không hề gặp mặt. Thời gian cứ vùn vụt qua, dường như chẳng còn lý do để nhất định phải gặp hay không gặp nhau. Văn Chu Nghiêu vẫn là Văn Chu Nghiêu, là anh lớn của nhà họ Lâm, là một trong những người quan trọng nhất đời này của Lâm Du, thậm chí còn có ý nghĩa khác hẳn người nhà có quan hệ huyết thống. Hồi tưởng lại, những năm vừa qua cậu đến rất nhiều nơi, nhưng hình như chẳng hề đến Cù Chân một lần nào.

Ban đầu là thật sự không có dịp, lâu dần trở thành một dạng trốn tránh.

Ở Cừ Châu có một người quá quan trọng, quan trọng đến độ chỉ cần đặt chân đến đó thôi cậu cũng sợ mình không thể quay đầu thoát thân.

Cậu sợ ký ức trong quá khứ sẽ dồn dập kéo về, sợ khoảng thời gian mà ngày nào cũng được gặp nhau tràn ngập trong tâm trí, sợ cảm giác quay đầu bất kỳ lúc nào anh cũng sẽ ở ngay đó vụt mất.

Cậu sợ gặp rồi, bản thân mình sẽ không cách nào tiến tới được.

Lâm Du chưa từng nghi ngờ ảnh hưởng của anh lên mình.

Cái tên Văn Chu Nghiêu theo cậu xuyên qua kiếp trước kiếp này mà không một thứ nguyên do nào giải thích được. Dù cho đến hiện tại anh vẫn chỉ mang danh anh trai, Lâm Du cũng sẽ không chú quan mà tự thủ thách giới hạn của bản thân.

Lâm Du nói: "Cháu biết, khi còn nhỏ cháu quá ỷ lại vào anh ấy. Lỡ gặp rồi lại túm chặt lấy anh cháu không chịu buông thì hình tượng cháu nhọc nhằn xây dựng bao năm nay sụp đổ trong một sớm một chiều à."

Lâm Chính Quân đứng lên, rút một tấm vé xe đưa cậu.

Y vỗ nhẹ tấm vé vào vai cậu rồi nói: "Đi đi, đi tìm anh cháu làm chuyện mặt mặt chút nào, giờ da mặt cháu dày quá."

"Mặt cháu dày bao giờ?" Lâm Du chần chừ nhận lấy tấm vé, cúi đầu nhìn rồi thuận miệng hỏi.

Chú ba: "Dày chứ, đến cả chuyện mình không dám đi cũng kiếm không nói ra miệng được cơ mà."

Chương 47

Trên thực tế câu hỏi "nên đi hay không" không khiến Lâm Du trăn trở quá lâu, tấm vé xe ấy như đã cho cậu một lý do không thể từ chối. Nó được đặt

ngay trước mặt rồi, chẳng còn cái cớ nào để không đi cả.
Cậu nghĩ thôi thì xem như đi giải quyết công việc cho chú ba, sẵn tiện đến thăm anh.

Hai chữ "sẵn tiện" nói ra nghe thật nhẹ nhàng và dễ dàng làm sao, nhưng trong suốt quá trình từ khi quyết định tới đóng hành lý xuất phát, đến khi nhìn những cảnh tượng ngoài cửa sổ lao vun vút về sau, cảm xúc của Lâm Du cũng từ từ tích lũy, chùng chắt lên.

Cậu nhận ra mình thật sự hơi căng thẳng.

Tuy bản thân cậu cũng chẳng biết mình căng thẳng vì điều gì.

Khí hậu vùng Cừ Châu nóng bức hơn Kiến Kinh, không có xuân thu, bốn mùa chỉ còn đông hè.

Lúc Lâm Du đến trạm đã khoảng một giờ chiều, xuống xe lửa là cưỡi áo khoác ra vắt trên tay.

Cậu kéo hành lý đi tìm chỗ ở trước, đây là thói quen của cậu khi đi công tác. Dù sao cũng phải làm việc hộ chú ba thật mà, nên cậu chọn vị trí trung tâm thành phố, đi đâu cũng tiện. Khách sạn cũng bình thường thôi, không cao cấp gì mấy nhưng điều kiện vệ sinh cũng miễn cưỡng chấp nhận được. Mãi đến bốn giờ Lâm Du mới sắp xếp cho bản thân xong, sau đó cậu gọi xe đến đại học K.

Cậu không báo trước cho anh cậu biết mình sắp đến, khi đã ngồi lên xe còn nghĩ hay là khoan hãy đi, đến khu nam thành phố xử lý công việc cho chú ba trước đã.

Tài xế là người Cừ Châu bản địa, bắt chuyện tán gẫu với Lâm Du đang ngồi ghế sau: "Bạn nhỏ, cháu là sinh viên trường K à?"

"Dạ không ạ." Lâm Du cười cười, "Thành tích của cháu với không tới, cháu đến đây thăm anh."

"À thăm anh cháu à." Tài xế nói: "VẬY anh cháu giỏi quá nhỉ, mỗi năm có không biết bao nhiêu học sinh chen nhau bẻ đầu mà còn không vào nổi trường K."

Lâm Du thật sự ngạc nhiên nói ra anh cậu luôn giữ hạng nhất suốt bốn năm đại học.

Nghe cũng hơi ảo diệu quá thật.

Cổng trường K cực kì hoành tráng và trang nghiêm, trước cửa còn có cảnh vệ đứng gác nữa.

Lâm Du bị ngăn lại đứng như dự liệu.

Nhưng cậu không ngờ chú tài xế lại quen với cảnh vệ canh cổng, lúc Lâm Du bị cản lại chú tài xế chồm ra khỏi cửa xe nói với vào từ vệ đường: "Lão Lý! Người ta tới tìm anh trai đó, bảo đăng ký là được rồi, ông thấy thằng bé giống mấy đứa đầu đường xó chợ lắm à? Làm gì phiền hà thế?"

Cảnh vệ quan sát Lâm Du một lúc rồi cuối cùng đột nhiên lại mát tính bảo: "Vốn dĩ muốn ra vào cổng trường phải báo cáo cụ thể tên tuổi lớp học, để người quen trong trường làm báo cáo xong rồi ra đón cháu. Nhưng mà hôm nay thứ bảy, đăng ký rồi thì thôi vậy, cháu tự vào đi."

Lâm Du cứ thế mà thuận lợi vào trường.

Trong khuôn viên trường K cũng không khác tưởng tượng của Lâm Du lắm, diện tích cực kỳ rộng, bầu không khí chung cũng nghiêm ngặt trật tự hơn các trường đại học bình thường nhiều. Trên đường đi gặp mấy tổp sinh viên, tinh thần tuổi trẻ và không khí học đường bao trùm.

Lâm Du hỏi thăm cả buổi mới tìm đến được tòa ký túc xá của Văn Chu Nghiêu.

Tòa nhà B khu C, nghe bảo là phòng dành riêng cho sinh viên năm tư.

Lâm Du đi thẳng tới trước tòa nhà, vừa tới cửa thì thấy một nam sinh mặc quần cộc rộng thùng thình đang nheo mắt loay hoay với máy bán nước tự

động trong uể oải.

Chắc là tiền của anh chàng bị nhỡ nên mãi mà máy không nhận, có vẻ sắp rò lên rồi.

Lâm Du rút tiền ra đưa tới rất đúng lúc.

Anh chàng quay đầu nhìn cậu, mắt hơi sáng lên, tay cầm ngay không hề khách sáo, há mồm là: "Cảm ơn nhé, cậu... bé xinh trai."

"Không có gì ạ." Lâm Du nói: "Cho em hỏi thăm một chút, anh có biết Văn Chu Nghiêu ở phòng nào không ạ?"

Anh chàng hơi sững lại, cầm chai nước lên rồi đưa tờ tiền nhỡ nhúm của mình cho Lâm Du.

"Người ngoài trường hả?" Anh chàng ngấm nghĩa Lâm Du.
Lâm Du gật gật.

Anh chàng kia không trả lời cậu mà hỏi lại: "Bạn tìm Văn Chu Nghiêu có việc gì à?"

Lâm Du nghe giọng điệu là đoán được hẳn anh chàng này quen biết Văn Chu Nghiêu nên cậu nói thẳng: "Văn Chu Nghiêu là anh trai em."

"Hả?" Phản ứng của người kia nằm ngoài dự đoán của Lâm Du, đối phương ngạc nhiên rồi nói nửa đùa nửa thật: "Không phải học sinh trường này đúng không? Đến mà không thông báo gì nhỉ? Tự xưng là họ hàng của Lão Văn? Bạn nhỏ à, không giấu gì cậu, tôi ở cùng phòng với cậu ấy bốn năm, gặp chưa đến hai ba chục người như cậu, nhưng cũng khoảng bảy tám rồi đấy."

Anh chàng còn cố ý áp sát Lâm Du, lắc ngón tay, nhìn vào mắt cậu mà nói: "Quan trọng nhất là, nam nữ gì cũng có, chiêu này của cưng không xài được với anh đây đâu." Nói rồi anh chàng đứng thẳng lên, "Hôm nay xem như cậu xui rồi mới gặp phải tôi, lỡ gặp ai không biết không chừng đã dẫn cậu lên đó thật, Nhưng mà... Cậu cũng nên lấy làm mừng đi, Văn Chu Nghiêu giận

lên kinh dị lắm đó. Bọn tôi mới tập huấn về trường được mấy ngày, cậu lại nhào vào ngay lúc này, phải cảm ơn tôi cứu cậu một mạng đấy nhé." Toàn bộ tâm trí Lâm Du dồn hết vào đoạn nam nữ gì cũng có, mà số lượng lại còn có vẻ không ít chút nào.

Chưa kịp nói thêm gì thì anh chàng sinh viên đã quay lại nói với dì quản lý ký túc: "Dì ơi, nhớ để ý cậu này nhé, không phải trường mình đâu, đừng cho cậu ấy lên lầu."

Dì quản lý là một người phụ nữ trung niên đầy đà, dì thò đầu ra nhìn Lâm Du.

Chắc thấy cậu thanh tú thư sinh quá nên hỏi: "Bạn này, bạn đến làm gì thế?"

Lâm Du: "Cháu..."

"Thôi dì đừng hỏi, đến tìm Lão Văn đó." Anh chàng sinh viên tranh nói trước: "Cháu báo trước rồi đó nha, tới đó lỡ có người mò lên lầu được thì đừng trách phòng bọn cháu đó."

Dì quản lý đảo mắt. "Lần trước có hai bạn nữ đuổi theo tới cửa phòng các cậu, tôi thấy các cậu hưng phấn lắm cơ mà?"

"Dì đừng làm vậy bản bọn cháu nha." Có vẻ anh chàng này thuộc dạng tính rộng rãi hay thân với quản lý, còn quay lại cười nhăn nhó bảo: "Ai bảo trai phòng cháu tốt tướng quá làm gì."

"Thôi thôi thôi, tôi thấy các anh ra ngoài huấn luyện mấy tháng về chả thấy tiến bộ gì, chỉ giỏi mỗi ngón dặt vàng lên mặt, cú lên lầu đi."

"Vâng ạ."

Anh chàng quay đi, vừa ngân nga vừa tung hứng chai nước trong tay.

Lúc này dì quản lý mới quay lại nhìn Lâm Du với vẻ lạnh lùng hơn, bảo: "Bạn này, học sinh ngoài trường không được vào ký túc."

Lâm Du: "..."

Bên kia, Từ Thiệu Huy đi thẳng lên lầu ba, đưa đầu gối đẩy cánh cửa phòng thứ hai bên trái vào. Vừa vào cửa là hô toáng lên: "Các huynh đệ, đoán xem ta vừa gặp ai dưới lầu?"

"Gặp ai? Người tình kiếp trước hay oan gia của mày?"

Nam sinh đáp lời ngồi trên chiếc giường sau cửa, đang luyện cơ tay bằng chiếc tạ cỡ nhỏ.

Từ Thiệu Huy ném luôn chai nước tới: "Cha mày Chu Húc Tân! Bộ không được là người tình kiếp này hả?"

"Ngũ mày cũng xứng à?" Chu Húc Tân miệt thị: "Đứa con gái nào gặp phải cái tính thối tha của mày cũng phải né xa ba thước, tao khuyên mày nên chuẩn bị sẵn tinh thần ở giá cả đời đi."

"Nói chuyện nghe chướng tai thế nhỉ!" Từ Thiệu Huy nắm thành giường, tự dưng đổi giọng: "Nhưng mà lần này không phải con gái, là con trai đó. Biết quan trọng là gì không? Quan trọng là cậu ta tự nhận là em trai của Lão Văn, ha ha ha tao cười gần chết."

"Có người vậy thật hả?" Một nam sinh khác đang ngồi đọc sách bên chiếc bàn gần ban công, nghe vậy thì dừng tay ngẩng lên hỏi: "Tao nhớ nửa cuối năm ngoái có một thằng dở người tự xưng là cháu của Lão Văn, xong lên tới nơi tặng Lão Văn đôi vớ đen, hình như là lesbian nhỉ. Tuy tao không ác cảm gì với chuyện đàn ông cặp đàn ông, nhưng lần đó cũng sợ chết khiếp."

"Tao vẫn thấy Lão Văn đáng sợ hơn." Giọng Từ Thiệu Huy bỗng nghiêm trang lên được tí: "Nhưng mà người hôm nay khác lắm."

Chu Húc Tân: "Khác gì?"

"Thì... rất là đẹp, hiểu không?"
Đang nói chuyện thì lại có người đẩy cửa vào.

Người đứng trước cửa cầm một xấp hồ sơ báo cáo trên tay, chính là Văn Chu Nghiêu vừa từ phòng bên cạnh về.

Từ Thiệu Huy vừa thấy anh là phần khích lên, kéo lấy anh nói: "Lão Văn, tụi tao đang nói chuyện, dưới lầu có một thằng nhóc tự xưng là em mày. Sao, muốn đi xem thử cho biết không?"

"Em tao?" Văn Chu Nghiêu nhíu mày, anh bước vào phòng tiện tay đặt hồ sơ xuống bàn của mình rồi quay đầu hỏi: "Tên gì?"

"Không phải chứ, có hứng thú thật à?" Mối Từ Thiệu Huy giật giật, "Tao nhớ hồi cháu mày đến mày nói thẳng là người ta đặt điều, giờ em trai tới lại hỏi thăm tên họ à?"

Văn Chu Nghiêu: "Hỏi mày thì mày trả lời đi, huyền thiên cái gì thế."

Chu Húc Tân ngừng tập, nhích nhích tới trước nhìn Từ Thiệu Huy bên dưới bảo: "Nói này, Lão Văn có em trai thật mà nhỉ."

"Có mà, ai chẳng biết." Từ Thiệu Huy sẵn miệng đáp: "Nó có hai nhà mà đương nhiên đầy em ra."

Nói tới đây thì tự Từ Thiệu Huy cũng thấy không ổn.

Vì mấy năm rồi, chỉ thấy đồ gửi đến, chưa từng gặp em trai của Văn Chu Nghiêu tới Cù Châu.

Nên anh chàng liệt người ta vào mục "linh ta linh tinh" như phản xạ có điều kiện, nhưng giờ suy ngẫm kỹ càng cả quá trình thì càng lúc càng thấy không đúng lắm.

Từ Thiệu Huy liếc bên này rồi ngó bên kia, cuối cùng nói rất ngây ngô: "Tao không có hỏi tên."

"Không xài được gì hết." Chu Húc Tân phỉ nhổ.

Từ Thiệu Huy nhìn nhìn Văn Chu Nghiêu, rồi nói: "Nhưng mà tao nhớ ngoại

hình, rất là đẹp luôn, trông không lớn lắm. Lúc đó tao còn nghĩ nhận sắc này mà theo đuổi Lão Văn thì chưa biết ai lời ai lỗ, may mà tao... Ấy, Lão Văn! Đi đâu vậy?"

Từ Thiệu Huy chưa nói hết câu Văn Chu Nghiêu đã lao ra khỏi cửa. Từ Thiệu Huy chớp chớp, hỏi trong thảng thốt: "Chắc tao tiêu rồi nhỉ?"

Hai người kia gật đầu nhất trí: "Tám phần mười."

...

Hành vi của Từ Thiệu Huy khiến dì quản lý tập trung chú ý vào Lâm Du, hết cách, cậu đành phải lùi ra ngoài bậc thang đá.

Khá đông sinh viên tới lui trước ký túc xá, Lâm Du thấy Văn Chu Nghiêu sau khi nhìn đồng hồ lần thứ ba.

Tóc anh ngắn đi rồi, ngũ quan góc cạnh rõ nét hơn, cao to đỉnh đạc, khí chất thêm phần mạnh mẽ sắc bén mà mấy năm trước không hề có. Tuy đang mặc thường phục rộng rãi, nhưng có lẽ do hàng mi nhú chặt khi bước vun vút qua hành lang khiến cho bầu không khí quanh anh trở nên lạnh lùng xa cách bội phần.

Từ chỗ Lâm Du đứng có thể thấy rõ anh đang bước trên đường ra của tầng trệt, qua cửa, ra ngoài.

Lâm Du nhìn thấy mắt anh lia nhẹ, dừng lại tại một điểm, rồi đột nhiên hàng mày giãn ra.

Từng chút thay đổi rất nhỏ đó như một thước phim quay chậm được chiếu rõ ràng trước mắt Lâm Du.

Cậu chợt bật cười.

Cậu bước tới, đứng trước mặt Văn Chu Nghiêu.

Thật tự nhiên thả ba lô xuống, một tay vòng quanh eo, một tay khoác lên

vai, cứ thế ôm lấy anh. Cầm cậu gật gật trên vai anh rồi nói: "Anh lâu quá đi, em cứ tưởng với cái mồm tép nhảy của bạn anh thì tối đa năm phút là anh xuống tới rồi."

"Tại anh." Văn Chu Nghiêu vừa nói vừa vòng một tay qua cánh tay rồi siết vào eo cậu.

Sau đó anh trực tiếp nhắc Lâm Du lên khỏi mặt đất.

Văn Chu Nghiêu bảo: "Nhẹ đi rồi, phí công cao thêm mấy phân."

Ngay khi ấy, Lâm Du bỗng thấy những gì cậu vẫn trải qua suốt đường đi từ khi xuất phát là thật dư thừa.

Chương 48

Từ đầu đến cuối Văn Chu Nghiêu không hề hỏi vì sao Lâm Du đến hay đến để làm gì, như rằng chỉ mới hôm qua đây thôi hai người vừa gặp nhau, hôm nay gặp lại là chuyện vô cùng bình thường. Rõ ràng đã có rất nhiều điều thay đổi, từ ngoại hình đến những chi tiết thật nhỏ. Dấu vết thời gian in hằn lại từng khiến bản thân Lâm Du cũng phải chần chừ trong phút chốc, nhưng khi người thật đứng trước mặt, thoáng bỗng như cậu chỉ còn một thân phận.

Là em trai đúng nghĩa của Văn Chu Nghiêu.

Bản thân cậu cũng hoảng hốt, hình như mình không còn là ông chủ Lâm đã sáng lập Ý Linh Lung, không phải thợ cả Du, chỉ là Lâm Du mà thôi.

Rất thuần túy và đơn giản, bỏ đi tất cả danh hiệu và chức vụ, chỉ còn lại là cậu.

Văn Chu Nghiêu thuận thế đưa tay xách ba lô của cậu lên, động tác của anh hơi khựng lại, hỏi cậu: "Còn hành lý của em đâu?"

"Em để ở khách sạn hết rồi." Lâm Du giải thích: "Ngay trong khu nội thành. Chú ba có một lô hàng ở phía nam thành phố, chắc mai em phải bỏ một

ngày ra sang đây xem hộ chú ấy."

Văn Chu Nghiêu gật đầu, ừm một tiếng rồi không nói gì nữa, dẫn Lâm Du lên phòng ký túc.

Lần này Văn Chu Nghiêu không dẫn Lâm Du lên thẳng tầng trên mà vòng lại văn phòng của dì quản lý.

Dì quản lý với Văn Chu Nghiêu hẳn cũng quen mặt nhau, nhưng là một kiểu quen mặt khác với Từ Thiệu Huy, dì vừa thấy anh bước vào là đã cười nói: "Ấy đến đúng lúc thế, dì đang định có gặp phải nhắc cháu biết hôm nay có người mạo danh..."

Nửa câu sau ghen lại trong cổ họng khi dì thấy Lâm Du bước vào sau lưng Văn Chu Nghiêu.

Dì quản lý tròn mắt, "Ấy ấy, là cái cậu này này."

Dì nhìn nhìn Lâm Du rồi hỏi Văn Chu Nghiêu: "Quen nhau thật à?"

Văn Chu Nghiêu gật đầu.

Anh nói: "Dì ơi hồi trước phòng bọn cháu có gửi dì một chiếc chìa khóa dự phòng đúng không ạ, cho cháu mượn lại mấy hôm nhé, tuần sau cháu sẽ gửi lại."

"Đúng đúng, đây này." Dì quản lý nói rồi rút ngăn kéo ra tìm, chẳng mất bao lâu đã đưa Văn Chu Nghiêu chiếc chìa khóa cửa. Mắt dì vẫn nhìn Lâm Du, lẩm bẩm: "Dì đã nói thẳng bé này trông không giống tới gây chuyện mà. Cái thẳng Từ Thiệu Huy phòng các cháu nói chuyện không tin được chút nào."

Văn Chu Nghiêu dẫn Lâm Du tới một bước, nhận lấy chìa khóa rồi nói: "Đây là Tiểu Du, mấy ngày này em ấy có ra vào nhờ dì để ý giúp, với báo cho các dì trực giờ khác nữa."

Lâm Du bước tới cười cong cả mắt, "Chào dì."

"Ôi xinh trai thật đấy." Dì quản lý khen rồi nói với Văn Chu Nghiêu: "Cứ yên

chí, cháu đã lên tiếng rồi thì không ai cản nó đâu."

Văn Chu Nghiêu quay đầu bỏ chìa khóa vào túi Lâm Du ngay trước mặt dì quản lý.

"Mai anh không đến khu phía nam được, có buổi hướng dẫn sinh viên mới bắt buộc phải dự. Chìa khóa để trong túi này, đừng làm mất, khi nào về thì tự vào phòng." Văn Chu Nghiêu vừa bước ra khỏi văn phòng trước vừa nói tiếp: "Mai anh xong việc rồi đi dọn hành lý cho em, mấy hôm này ở trong trường đi."

Anh vừa ra mặt là trực tiếp sắp xếp hết mọi thứ cho Lâm Du. Lâm Du giờ buông xuôi, khả năng suy tính tạm thời bỏ nhà ra đi.

Quãng đường ngắn ngủi lên đến tầng ba, Lâm Du gặp không dưới mười mấy người lên tiếng chào hỏi Văn Chu Nghiêu. Bọn họ đều gọi anh là lớp trưởng hoặc là đội trưởng Văn, đủ các kiểu xưng hô luôn.

Hơn nữa đều thể hiện sự tò mò nhất định về Lâm Du đang đi cạnh anh.

Bản thân Lâm Du thì rất bình tĩnh.

Tới tầng hai, đột nhiên có một anh chàng xông từ cầu thang sau lưng tới khoác vai Văn Chu Nghiêu bảo: "Lão Văn! Từ xa đã thấy mày. Huấn luyện mới hỏi mày xong, sáng sớm mai là phải nộp báo cáo rồi đó, mày làm xong chưa?"

"Buông ra." Văn Chu Nghiêu đáp: "Tương đối rồi."

"Vậy lát cho tao mượn xem với."

Anh chàng lo xong chuyện của mình mới chú ý đến người đi cạnh Văn Chu Nghiêu, sau khi liếc nhìn Lâm Du thì ngạc nhiên hỏi: "Ai đây? Trông lạ thế."

Lâm Du gật đầu chào, "Em là Lâm Du, chào anh."

Anh chàng vẫy vẫy tay với cậu, "Chào em, anh là Tiền Thịnh, ở phòng kế

bên Văn Chu Nghiêu, cũng là bạn cùng lớp với nó." Nói rồi anh chàng lại chòng vai Văn Chu Nghiêu, tò mò hỏi: "Tớ tìm mày hả? Hai người là gì với nhau thế?"

Lâm Du cảm thấy cách nói chuyện của anh này cứ là lạ, nhưng lại chẳng biết lạ chỗ nào nữa, cậu đang định lên tiếng thì Văn Chu Nghiêu đã ngắt lời trước, anh tự trả lời Tiền Thịnh: "Em tao."

"À, em à." Tiền Thịnh dài giọng ra như thở phào, sau đó mới cười nói: "Em mày đẹp trai quá, thả giữa đám than củi mới đi tập huấn về như tụi mình làm tao thấy mắc cỡ luôn đó."

Lâm Du đứng cạnh nghe Văn Chu Nghiêu và Tiền Thịnh tán dóc, mắt lia qua lia lại hai người.

Cậu chợt nhớ ra chuyện "nam nữ gì cũng có" Từ Thiệu Huy nói, cuối cùng ghim ánh mắt vào cơ mông và cơ ngực căng phồng quá mức cần thiết của Tiền Thịnh, da gà nổi rần rần.

Có vẻ không đúng lắm, cậu nghĩ.

Mãi đến khi đã đứng trước cửa phòng cùng Văn Chu Nghiêu, Tiền Thịnh về phòng của anh chàng, Văn Chu Nghiêu thì đang cúi đầu lấy chìa khóa. Lâm Du giữ im lặng được hai giây rồi cũng không nhịn được, cậu gọi: "Anh."

Văn Chu Nghiêu: "Sao thế?"

"Cái anh Tiền Thịnh đó đang theo đuổi anh à?"

Tay Văn Chu Nghiêu khựng lại, quay đầu nhìn Lâm Du.

"Lâm Tiểu Du." Mấy năm rồi, đến giờ Văn Chu Nghiêu vẫn gọi cậu như thế một cách nghiêm túc, rồi anh nói: "Em đang nghĩ ngợi chuyện ngớ ngẩn gì vậy?"

Lâm Du nhướn mày, "Không phải à?"

Không lẽ cậu cảm giác làm?

Văn Chu Nghiêu dùng một tay xách ba lô của cậu lên móc một bên quai vào cổ cậu, "Không phải."

Trong này toàn là đồ mang cho Văn Chu Nghiêu, rất nhiều đồ ăn, không quá nặng nhưng cũng không nhẹ. Nhưng Văn Chu Nghiêu móc vào đột ngột quá làm cổ Lâm Du sụp xuống, cả người mất thăng bằng dúm thủng tới trước.

Đầu cụng vào vai Văn Chu Nghiêu.

Văn Chu Nghiêu vừa nhắc cầm Lâm Du lên thì cánh cửa phòng trước mặt hai người thình lình mở bật ra từ trong.

Vẫn là chiếc quần thụng thình với đôi tông lào đó, có điều biểu cảm khi Từ Thiệu Huy nhìn hai người đã chuyển từ kinh ngạc sang rạn nứt.

Từ Thiệu Huy chớp chớp, qua mấy giây mới đơ người giơ tay lên vẫy vẫy với Lâm Du, bảo: "Trùng hợp ghê em trai, không ngờ mình gặp lại sớm thế."

Lâm Du hơi buồn cười, cậu gỡ ba lô xuống, gật đầu đáp lại: "Em cũng không ngờ đấy."

Văn Chu Nghiêu đưa một tay lên giữ cửa, quay sang Từ Thiệu Huy: "Mày..."

"Lão Văn! Chuyện đâu còn có đó mà!" Từ Thiệu Huy ngắt lời Văn Chu Nghiêu rất hoảng loạn, cậu chàng lùi lại một bước túm chặt lan can giường gào lên: "Mẹ kiếp sao tao biết nó là em mày thật chứ."

"Ôi nó hèn làm sao." Chu Húc Tân ngồi trên giường thò đầu ra nhìn người trước cửa rồi không nhịn được phải sỉ vả một tí.

Văn Chu Nghiêu bước vào phòng, chỉ vào từng người giới thiệu cho Lâm Du: "Chu Húc Tân, Từ Thiệu Huy, Mã Đăng. Nhớ được tên thì nhớ, không thì nhớ họ thôi cũng được, đều lớn hơn em một chút."

Người trong phòng nô nức vẫy tay chào Lâm Du.

Lâm Du gật đầu chào, mọi người đều là bạn học kiêm bạn cùng phòng với Văn Chu Nghiêu, đương nhiên Lâm Du sẽ vào vị trí em trai ngoan, để yên cho bọn họ ngắm nghía.

"Anh lớn nhất à?" Lâm Du hỏi Văn Chu Nghiêu.

Văn Chu Nghiêu bước tới chỗ máy lọc nước rót một ly rồi quay lại đưng đưng chiếc ly vào môi Lâm Du rất tự nhiên, còn dặn: "Nước nóng, coi chừng đó." Lâm Du cầm lấy rồi anh mới nói: "Không phải."

Lâm Du uống một ngụm, "Vậy sao mọi người đều gọi anh là Lão Văn?"

Chu Húc Tân ném luôn đồ trong tay, chống một tay lên thành giường cười kể: "Tính ra tuổi anh em là nhỏ nhất trong phòng đó, nhưng mà nó chó quá, chó già luôn. Từ năm nhất đã hay cựa với bọn anh, cựa đủ thứ, rõ ràng nó có tiền nhất mà lúc nào cũng là bọn anh bao ăn bao uống." Đây là lần đầu tiên Lâm Du nghe người khác kể xấu Văn Chu Nghiêu.

Văn Chu Nghiêu chẳng buồn để tâm với bọn họ, anh đặt ba lô của Lâm Du lên chiếc ghế bên trái ban công.

Lâm Du đưa mắt quan sát cả căn phòng.

Phòng bốn người, không sạch sẽ ngăn nắp tuyệt đối như trong tưởng tượng của cậu, cũng không đến mức lộn xộn bừa bãi như phòng ký túc của sinh viên nam bình thường. Giữa đủ kiểu chăn nệm muôn màu muôn vẻ, chỉ mình Văn Chu Nghiêu vẫn giữ phong cách tối giản.

Trên là giường, dưới là bàn học. Quan trọng là rất ít khi thấy sinh viên đại học bày một hàng tượng gỗ nhỏ để trang trí thế này, cũng khác với ấn tượng Văn Chu Nghiêu tạo cho người khác.

Nhưng Lâm Du rất quen với chúng nó, là những thứ vốn được bày trong phòng Văn Chu Nghiêu ở nhà.

Có mấy thứ bán thành phẩm Lâm Du khắc hư tiện tay đặt lên, cũng có đồ cậu thấy hay hay đặc biệt mang tặng anh mình. Nhưng Lâm Du thật sự không ngờ mình sẽ thấy chúng nó ở đây.

"Này vậy... em trai à." Bỗng dưng Từ Thiệu Huy gọi Lâm Du.

Văn Chu Nghiêu đi tới gần giường bỏ đồ xuống, nghe vậy thì quay lại bảo: "Đừng có gọi bậy bạ."

"Gọi bậy bạ hồi nào." Để chuộc lại lỗi lầm đã chặn người ta lại lúc ở dưới lầu, Từ Thiệu Huy nói: "Em mà thì cũng như là em trai của cả phòng thôi."

Nói rồi lại hỏi Lâm Du: "Quên chưa hỏi nữa, em tên gì?"

Lâm Du rời mắt hỏi bàn của Văn Chu Nghiêu, đáp: "Lâm Du."

"Lâm Du đúng không." Từ Thiệu Huy nói: "Cứ yên tâm, tới địa bàn của các anh rồi thì cứ xem như ở nhà đi, muốn ăn gì chơi gì cứ nói. Tuy Lão Văn nó không có tính người nhưng còn các anh đây mà. Có gì cứ hô một tiếng, bảo đảm sẽ lo liệu ổn thỏa cho em."

Lâm Du chú ý thấy Mã Đằng phía đối diện Văn Chu Nghiêu cứ cười mãi, Từ Thiệu Huy vừa nói xong thì cậu ta nổi vào: "Đừng có để ý tới nó, lần nào nó làm Lão Văn bực xong cũng liên thiên vậy đó."

Rồi lại quay sang Văn Chu Nghiêu: "Lão Văn, hiếm lắm em mà mới tới, hôm nay ra ngoài ăn đi?"

Đề nghị này được mọi người hưởng ứng.

Văn Chu Nghiêu nhìn Lâm Du, "Mệt không?" Anh hỏi.

"Không sao." Lâm Du lắc đầu, cậu hỏi lại, "Em sao cũng được, nhưng các anh ra khỏi trường có phải làm báo cáo không?"

Chu Húc Tân đáp thay Văn Chu Nghiêu: "Người khác cần, bọn anh thì khỏi."

"Tại sao ạ?" Lâm Du hỏi.

Chu Húc Tân giải thích: "Cũng không có gì li kỳ, bọn anh năm tư hết rồi, trường không thêm quản lý nữa. Hơn nữa ở trường nào thì học sinh ưu tú hạng nhất đều có đặc quyền hết mà. Có anh em đây, chắc em sẽ cảm nhận được điều ấy rất sâu sắc."

Lâm Du không phủ nhận.

Mọi người trong phòng thể hiện sự hoan nghênh trăm phần trăm với Lâm Du, hơn nữa vì Văn Chu Nghiêu, bọn họ đều đặt cậu vào vị trí "cần được chăm lo". Nhưng lại chăm lo không quá đáng, dù sao thì với bọn họ mà nói cũng chỉ là đứa em trai rất thân thiết với anh em tốt của mình mà thôi, đâu phải kiểu bạn gái gì đó, muốn chọc ghẹo cũng chẳng có lý do. Tồi đa là than thở bảo mấy người đẹp đẹp gom nhau vô một nhà hết cả.

Lâm Du đã gặp được Văn Chu Nghiêu, giờ không vội đi xử lý mấy việc khác. Cậu ngồi vào bàn của Văn Chu Nghiêu lật xem đồ của anh, sẵn chờ bọn họ chuẩn bị ra ngoài.

Con trai chuẩn bị nhanh gọn, chưa tới hai mươi phút là xong xuôi.

Văn Chu Nghiêu ra ban công lấy giày. Từ Thiệu Huy ngồi ngược trên ghế gác cằm trên lưng ghế nhìn Lâm Du lật cái này lấy cái kia trên bàn của Văn Chu Nghiêu, mấy lần do dự muốn lên tiếng.

Cuối cùng sau khi Lâm Du để lung tung mấy quyển tập, rút vở nháp ra lót ly, chọt té hết hàng tượng gỗ, rốt cuộc Từ Thiệu Huy cũng lên tiếng: "Em trai em trai, để ý em này giờ rồi nha, coi chừng Lão Văn đánh đòn em đó."

Lâm Du cũng đang rảnh rồi, cậu rất có hứng thú với diện tích be bé toàn là đồ liên quan đến Văn Chu Nghiêu này. Cậu nghe vậy thì quay lại, "Sao vậy ạ?"

Từ Thiệu Huy: "Lão Văn không cho ai đụng vào đồ của nó đâu, hồi năm nhất anh lỡ ngồi trên giường nó tí thôi mà nó đá anh mà xuống giường luôn. Đá thật luôn đó, bà mẹ từ giường tầng trên luôn đó, xem chút gãy đôi

luôn đó."

Lâm Du nhượng mày, nhớ tới tật xấu còn nghiêm trọng hơn mình mà anh có từ nhỏ.

Cậu gật đầu cười, "Đúng rồi, anh ấy không cho đụng vào đâu."

Từ Thiệu Huy trơ mắt nhìn cậu Lâm Du mới nói "không được đụng" đó liên tục đưa tay lục lọi chọc phá. Tới tận lúc cậu rút một cây bút trong ống ra đứng vẽ mấy nét phác thảo vào góc phải bảng thời gian biểu huấn luyện của Văn Chu Nghiêu, anh bước từ ban công vào.

Từ Thiệu Huy thầm nghĩ thôi tiêu, sắp bị mắng rồi.

Rồi lại trơ mắt nhìn Văn Chu Nghiêu bước tới sau lưng Lâm Du, rướn tới nhìn nhìn rồi thuận miệng hỏi: "Học vẽ cái này từ bao giờ vậy?"
"Đâu có học." Lâm Du đáp: "Vẽ nhiều nên biết, cái này không khó."

Cậu vẽ bốn hình chibi, chính là bốn người trong phòng bao gồm cả Văn Chu Nghiêu, rất đơn giản nhưng đều có đặc điểm riêng, nhìn biết ngay ai là ai.

"Đẹp đấy." Văn Chu Nghiêu nhận xét.

Từ Thiệu Huy ngồi cạnh đó thầm nghĩ, trời mẹ thứ đái ngộ gì chênh lệch quá vậy, cứ như bàn của nó bị tu hú chiếm tổ rồi mà mắt vẫn như mù không nhìn thấy.

Cuối cùng lúc ra ngoài Lâm Du cũng không ngờ là phòng của Văn Chu Nghiêu với hai phòng cách vách gom lại đến mười mấy người tổng cộng.

Thân là nhân vật chủ chốt của buổi tụ tập tối nay, lại giữ danh hiệu em trai Văn Chu Nghiêu, Lâm Du bị quá chừng người bao vây hỏi thăm.

Thậm chí có người còn nằng nặc đòi nghe quá khứ đen tối của Văn Chu Nghiêu hồi nhỏ.

Nếu những người theo cậu những năm gần đây hoặc nhân viên thấy cậu lúc này sẽ biết ngay hiện tại cậu đã trút bỏ hoàn toàn sự trưởng thành chững chạc.

Cậu đặc biệt chọn mặc đồ thoải mái, tán gẫu chuyện mà những thiếu niên mười tám tuổi thật sự nên biết, nên làm.

Cậu nói: "Anh em chẳng có quá khứ đen tối nào đâu, trước giờ anh ấy chỉ đứng nhìn người khác mang nhục thôi."

"Thật sao? Em không biết chuyện đó."

"Cũng được, nhưng mà bọn em biết nhau từ lúc nhỏ lắm, không nhớ tuổi nữa."

Lâm Du hòa vào nhóm bọn họ rất tự nhiên, mấy đề tài linh tinh của con trai hay thậm chí là đôi ba câu đùa đen tối không quá mức cậu đều đáp được hết.

Văn Chu Nghiêu thì ngược lại, suốt đường đi chỉ đút tay trong túi lẳng lặng đi cạnh, không nói gì mấy.

Tính tình anh vốn thế, chẳng ai thấy lạ.

Lâm Du thì có thể cảm nhận được anh vẫn bao dung trong yên lặng và luôn lắng nghe. Sự im lặng của Văn Chu Nghiêu vắt qua dòng thời gian khó mà tương giao của hai người suốt mấy năm qua.

Anh cũng đang dõi theo từng chút thay đổi của cậu.

Thả tay để Lâm Du bước vào cuộc sống trước mắt mình.

Cuối cùng cả bọn dừng trước một cửa hàng thịt nướng. Đèn vừa lên, sự phồn hoa về đêm của thành phố chỉ mới chớm. Cả bọn hào hứng bàn tán, có người nói lớn: "Tao thềm quán này lâu lắm rồi, khó khăn lắm hôm nay mới có cơ hội, anh em đừng khách sáo, không để gì có cơ hội Lão Văn đi đâu, phải bào tới xương nó."

"Đúng đúng đúng, chí lý."

Ai cũng hòa theo.

Lâm Du đứng cạnh Văn Chu Nghiêu, nhướn mày nói với anh: "Anh, thiếu tiền không? Giờ em có tiền, cho anh mượn vài ba năm khỏi tính lãi luôn."

Mọi người xung quanh nghe vậy cùng gào lên, "Ôi giỏi ôi, tụi anh cũng muốn được bao nuôi."

"Lão Văn! Anh em thật lòng nói một câu, tao nghĩ mày vẫn nên giữ thể diện chút, đàn ông đích thực không lấy tiền tiêu vặt của con nít."

Văn Chu Nghiêu đút tay trong túi quần lia mắt nhìn cả đám, cuối cùng anh nhìn Lâm Du trước mắt.

Vài giây sau anh cúi nhẹ xuống, cong môi, "Được đó, cho anh tiền tiêu vặt đi, anh mua kẹo cho."

Chương 49

Mọi người xung quanh đua nhau sỉ cả Văn Chu Nghiêu vô liêm sỉ. Chỉ mình Lâm Du, nhìn vào đôi mắt ngậm cười phản chiếu ánh sáng đèn hoa rục rĩ của anh, cảm thấy tim mình vừa hụt mất nửa nhịp. Cuối cùng gương mặt anh cũng trùng khớp và giống với khuôn mặt trong ký ức đến giật mình, nhưng dấu vết của hoàn cảnh và trải nghiệm để lại trên thần sắc lại khác biệt một trời một vực.

Lâm Du bất chợt nhận ra, năm nay anh mình đã gần 23 tuổi rồi.

Không còn dáng vẻ thiếu niên, đã có hình bóng một người đàn ông trưởng thành.

Đương nhiên không đời nào Văn Chu Nghiêu lấy tiền của cậu mời khách. Lúc ăn ghép ba bàn vào thành một, vừa ngồi xuống đã liên tục gọi bia lạnh, cả đám gào lên bảo không say không về.

Ví tiền của Văn Chu Nghiêu để trên bàn ngay trước mặt Lâm Du, cậu thích làm gì thì làm.

Vừa vào ăn được chừng năm phút là có người hô: "Cả đám toàn con trai uống thì có gì mà vui? Ai có số điện thoại con gái lớp mình không, nhanh gọi tới đi."

"Nửa đêm rồi mà khùng hả." Người lên tiếng là Chu Húc Tân, anh ta nói: "Nguyên đám con trai uống ới luôn cũng không ai để ý tới mà đâu, gọi tới xong nhậu lầy ra làm chuyện xấu hổ ngay trước mặt con gái lớp mình hả. Mà sợ về già không có hồi ức thanh xuân quý báu nào để hoài niệm hay gì?"

"Chu Húc Tân con người mà chán chết được." Cậu chàng kia đứng lên nói: "Tụi mà tự nói đi, bốn năm đại học con gái trong trường mình chỉ biết chạy theo sau môn Lã Văn phòng mà. Giờ sắp tốt nghiệp luôn rồi, làm nguyên đám tụi mình ể chảy ra, nói cho ngay cũng là tại Lã Văn hết. Bây giờ phải nắm bắt mọi cơ hội có thể, hiểu không mà?"

"Tao nhờ cho!" Chu Húc Tân cũng đứng lên theo, "Mặt mà tự xấu còn đi trách người khác hả, lo uống đi!"

Từ Thiệu Huy và Chu Húc Tân cùng cậu kết làm chuyện đời bại, cả hai túm lấy chàng sinh viên vừa nói chuyện đổ cả ly bia đầy vào miệng người ta.

Cậu chàng vùng vẫy đấu tranh, "Tụi mà còn tính người không vậy, lẽ ra phải ép Lã Văn chứ?!"

Chu Húc Tân cười gằn, "Ép Lã Văn uống đâu có gì vui, nó đâu có biết say, giống y cái thùng rượu."

Lâm Du ngồi cạnh nhìn bọn họ đùa giỡn nhau.

Đang là giờ cơm cao điểm đông đúc của quán, bàn nào cũng ầm ĩ, bọn họ cũng không quá nổi bật.

Lâm Du xem bọn họ giỡn một hồi mới nghiêng đầu hỏi Văn Chu Nghiêu:

"Tửu lượng của anh cao thế á? Luyện từ bao giờ vậy?"

"Không có luyện." Văn Chu Nghiêu nói rồi thuận tay bưng một chén canh ngân nhĩ từ phía đối diện bàn sang để xuống trước mặt cậu, bảo: "Ăn cái này đi, trên bàn toàn thịt mỡ em ăn hết sẽ ngấy đó." Suốt cả ngày hôm nay Lâm Du chạy trên đường suốt, đúng là trong bụng chưa có gì mấy.

Cậu nhận lấy ăn vài muống.

"Lão Văn, tao không biết mày là người anh tốt vậy luôn đó." Cậu sinh viên ngồi đối diện chứng kiến trọn cả màn, tấm tắc mãi thôi, còn quay sang nói với Lâm Du: "Em có biết thằng này làm lớp trưởng lớp bọn anh bốn năm, thừa chuẩn thiết diện vô tư tâm địa sắt đá luôn. Trai gái gì cũng chưa từng có ngoại lệ, đứa nào cũng từng bị nó đày đọa."

Lâm Du thả lỏng người tựa vào lưng ghế, cầm muống khuấy khuấy trong chén, cười đáp: "Anh em lúc ở nhà cũng vậy đó, không phải chỉ khó tính với các anh đâu."

Anh chàng chỉ vào chén canh của Lâm Du bằng khuôn mặt không thể tin nổi: "Thế này là đày đọa em đó hả?"

"À cái đó thì không." Lâm Du vẫn giữ nguyên nụ cười, "Mấy anh có thể thử n्हõng n्हõ với anh em xem sao. Anh ấy sợ bị đeo bám nhằng nhẵng nhất đó, làm vậy thì anh em còn không buồn nhìn tới anh, đừng nói là làm gì." Lâm Du vừa dứt lời thì bị vỗ nhẹ vào lưng.

Văn Chu Nghiêu vừa nói chuyện với người khác mà còn vừa để ý nghe cậu, liếc sang rồi nói: "Mở miệng ra là nói quàng nói xiên, học từ đâu vậy hả."

"Kinh nghiệm thực tế đó anh." Lâm Du chớp chớp, cố ý cười nói với anh: "Có phải nói đại đâu mà anh."

Lâm Du nhớ lại khi còn nhỏ mình đu bám làm nững đã không ít lần làm Văn Chu Nghiêu thấy phiền, nhưng anh lại chẳng làm gì được cậu.

Hiện tại tâm trạng của Lâm Du không tệ.

Cho nên khi có người cầm ly tới nói muốn uống với cậu một ly, Lâm Du cũng chẳng nghĩ nhiều, cầm lấy chiếc ly rỗng gần đó rót đầy một nửa rồi đứng lên.

Kết quả ly chưa kịp tới bên môi đã bị Văn Chu Nghiêu dè lại.

"Em ấy không uống." Văn Chu Nghiêu nói với người trước mặt Lâm Du.

Rồi anh rút chiếc ly trong tay cậu ra đặt lại xuống bàn.
Mấy năm nay Lâm Du đi xã giao làm ăn cũng nhiều rồi, tuy cậu luôn cố gắng tránh nhưng cũng có những lúc không thể từ chối được.

Tuy tửu lượng bình thường thôi nhưng uống một tí cũng không sao.

Nhưng cậu nhanh chóng nhận ra vấn đề.

Trực quan nhất là thái độ tương đối lãnh đạm khác hẳn cảm giác với bạn học và anh em thông thường của Văn Chu Nghiêu. Chẳng cần nói chuyện tất cả mọi người đang âm ỉ xung quanh dần lặng thinh trước cảnh tượng bên này.

Tuy không đến mức nhạy cảm, nhưng Lâm Du rất giỏi nhận định tình huống.

Lúc này cậu mới lên tinh thần, nhìn thẳng vào mặt cậu sinh viên đứng đối diện mình.

Rất lạ, chắc là phòng kế bên.

Nhưng cảm giác tồn tại của người này cực kỳ thấp, thậm chí là không hề có, cho nên Lâm Du mới chẳng hề có chút ấn tượng nào về cậu ta suốt quá trình từ khi xuất phát ở trường đến khi ngồi trong quán.

Lâm Du quan sát vài giây, phán đoán căn bản về một người đã hình thành

trong đầu.

So với kiểu của bọn Chu Húc Tân, cậu ta trông gầy hơn, chiều cao tương đương với Lâm Du. Khuôn mặt cũng có thể gọi là đẹp đến sững sốt, có điều sắc mặt trông hơi kém, khiến người ta không chú ý vào đường nét khuôn mặt cậu ta nhiều, làm tổng thể trở nên bình thường.

Cậu ta bị Văn Chu Nghiêu vỗ mặt cũng không thấy thể hiện cảm xúc gì, chỉ nhìn Lâm Du nhếch môi nói: "Anh không biết Chu Nghiêu có đưa em thân thiết thế này đây, bình thường cũng không thấy cậu ấy nhắc. Chào em, anh là Trần Dương, là..." Nói tới đây cậu ta nhìn về phía Văn Chu Nghiêu, ngưng vài giây rồi nói nốt: "... bạn của anh em."

Lâm Du im lặng một chốc.

Một là vì cách xưng hô của Trần Dương, trong rất nhiều bạn học của anh cậu, trước mắt Lâm Du chỉ nghe duy nhất người này gọi anh là Chu Nghiêu. Thứ hai là lời giới thiệu của cậu ta còn thú vị hơn.

Thần thái và giọng điệu hơi chần chừ với ngắt quãng đó ngược lại sẽ cho người khác thêm nhiều không gian tưởng tượng.

Lâm Du đã có phán đoán mập mờ trong lòng. Tiền Thịnh chen từ góc bàn bên kia tới cạnh Trần Dương kéo tay cậu ta, nói với Văn Chu Nghiêu: "Lão Văn, hôm nay em may đến, Trần Dương cũng không có ý gì đâu, đừng để mất vui. Mọi người ăn uống tiếp đi."

Nhưng kỳ dị là không một ai đáp lại Tiền Thịnh.

Trần Dương nhìn Văn Chu Nghiêu, trong mắt có gì đó gần đến mức cố chấp, dường như cậu ta cố ý đến mời bia Lâm Du chỉ để xem Văn Chu Nghiêu sẽ phản ứng thế nào.

Nhưng dù thế nào thì cũng đã có phản ứng, xem ra cậu ta đã đạt được mục đích rồi.

Không ai ngờ Lâm Du sẽ cầm ly bia lên lại.

Cậu tiến tới một bước, chủ động cụng nhẹ vào ly thủy tinh trong tay Trần Dương, cười nói: "Chào anh, em là Lâm Du, từ nhỏ tới lớn lúc nào mặt anh em cũng nghiêm túc vậy đó, trước giờ anh ấy chưa từng cho em uống rượu bia. Nhưng nếu đã là bạn của anh em thì em phải uống một ly chứ." Lâm Du ngửa đầu uống cạn.

Rồi nâng nhẹ chiếc ly rỗng trong tay, cười nói với mọi người: "Các anh làm gì vậy, tiếp tục đi. Tối nay anh em không kiếm cạp được em đâu. Lát nữa mình uống theo vòng, thua thì không cần anh em thanh toán, em sẽ mời!"

Bầu không khí chững lại một giây rồi hoàn toàn bùng nổ trong tiếng hô hào mở đầu của Từ Thiệu Huy.

"Đúng rồi, mười tám tuổi rồi còn kiếm cạp thành nhỏ." Từ Thiệu Huy cầm ly bia chạy tới chỗ Lâm Du khoác vai cậu nói: "Nào nào nào, uống với anh Thiệu Huy đi, để anh dạy cho em biết thế nào là thế giới của người lớn."

Lâm Du cầm nửa ly bia được Từ Thiệu Huy rót qua từ ly của bản thân, cụng ly rồi lại uống cạn.

Bầu không khí náo nhiệt trở lại, Chu Húc Tân phía đối diện Từ Thiệu Huy nói: "Mày vừa vừa phải phải thôi, mặt Lão Văn sa sầm rồi không thấy hả. Tối về phòng đừng trách anh em không nghĩa khí đó." Từ Thiệu Huy cụng cổ Lâm Du liếc liếc nhìn mặt Văn Chu Nghiêu, hai giây sau là nhấc tay ra khỏi người Lâm Du.

Rồi lùi dần ra sau, lảng lạng, càng lúc càng xa.

Trần Dương cũng bị Tiền Thịnh lôi đi, Văn Chu Nghiêu lại đưa tay rút ly trong tay Lâm Du.

"Uống theo vòng?" Anh hỏi.

Lâm Du nhún vai, ngây thơ nói: "Với tình hình vừa rồi em cũng hết cách

mà?"

"Ai bảo em ra mặt?" Văn Chu Nghiêu lại hỏi.

Lâm Du nhích tới hai bước, kề sát vào tai Văn Chu Nghiêu nói nhỏ: "Anh ơi, anh xác định với tình huống vừa rồi, không cần em giúp?"

Lâm Du nói xong là cảm nhận được cả người Văn Chu Nghiêu bỗng gồng cứng.

Anh ơi, cùng một cách xưng hô, nhưng thêm một chữ bớt một chữ lại khác biệt hẳn.

Văn Chu Nghiêu nghiêng đầu nhìn mặt Lâm Du rồi nói: "Em muốn nói gì?"

"Còn cần em phải nói à?" Lâm Du hỏi ngược lại, cậu nhích tới nữa, lần này còn gần hơn vừa nãy. Cậu hỏi thật khế, hơi thở vuốt ve vành tai Văn Chu Nghiêu, "Vừa nãy ánh mắt Trần Dương nhìn anh y hệt như anh là một tên bội bạc trở mặt không nhận người xưa. Em đoán lại, người thích anh không phải Tiền Thịnh em đoán lúc chiều mà là Trần Dương đúng không?"

"Rồi sao nữa?" Văn Chu Nghiêu bình thản hỏi.

"Rồi," Lâm Du nói, "Chỉ có hai loại kết quả, một là muốn mà không được, phát hiện anh không phải đồng tính, anh ta bó tay nhưng lại không kiềm chế được. Hai là, anh phải, nhưng thế thì càng tệ hơn, rõ ràng có cơ hội nhưng lại là một mối tình lầm chỗ. Dù là loại nào thì, anh à, anh bị người ta dồn ép tới ngay trước mặt rồi. Em đã ở đây rồi thì cần ra mặt em sẽ ra, không cần em cũng phải ra."

Văn Chu Nghiêu bật cười, anh không chối, chỉ nói: "Đúng được một nửa."

Trong lúc Lâm Du và Văn Chu Nghiêu thì thầm với nhau vẫn cảm giác được ánh mắt chiếu từ xa đến.

Lần này không còn là "không cảm giác tồn tại" nữa, mà cực kỳ thẳng thừng, khiến người ta không thể ngó lơ.

Lâm Du quay đầu nhìn, bắt gặp ánh mắt của Trần Dương.

Nhưng miệng cậu lại nói: "Em tương đối tò mò không biết mình đoán đúng nửa nào."

Văn Chu Nghiêu cũng đang nhìn Trần Dương, rồi Lâm Du thấy cậu ta nâng ly lên với hai người.

Lâm Du nheo mắt, "Được rồi, không cần nói nữa, em đoán được rồi."

"Hửm?" Văn Chu Nghiêu chỉ phát ra một âm tiết.

Lâm Du cầm lấy ly trong tay Văn Chu Nghiêu, nâng lên với Trần Dương.

"Trần Dương trông không giống người ngu ngốc đâu, dám tỏ ý gây hấn trắng trợn như thế này, ít nhất..." Lâm Du quay lại nhìn vào mắt Văn Chu Nghiêu, nói: "Anh ta sẽ làm chuyện mà mình nắm chắc, không dám nói trăm phần trăm, nhưng ít nhất cũng phải tám mươi."

Lâm Du: "Anh, anh thích con trai đúng không?"

Lâm Du chưa từng nghĩ mình sẽ thẳng thắn tìm kiếm đáp án cho câu hỏi nghi vấn từ mấy năm trước như thế này.

Còn là vì một người đàn ông khác bỗng dưng xuất hiện.

Lại ngay vào ngày đầu tiên hai người gặp lại.

Lâm Du không chờ Văn Chu Nghiêu trả lời đã nói tiếp một cách bình tĩnh đến lạ: "Nhưng mà không sao, chúng mình tám lạng nửa cân, không ai nói được ai. Nhưng anh phải tránh xa tên Trần Dương này một chút."

Lâm Du tự thấy mình luyện được đôi mắt sắc lẹm từ thương trường, nhìn người khá chuẩn.

Trần Dương có tiềm chất thần kinh.

Lâm Du nhớ tới khi Tưởng Thế Trạch xuất hiện lại ngày trước, Văn Chu Nghiêu từng nói một câu tương tự với cậu.

Thích con trai cũng được, nhưng nó thì không.

Không vì lý do gì, chỉ do hắn là một kẻ không bình thường.

Trong giây phút này bỗng chốc tâm trạng của Lâm Du trở nên tệ chưa từng có, vì cậu từ từ ý thức được, ngày ấy khi Văn Chu Nghiêu nói đang chứng thực vấn đề này, hoặc trong mấy năm "đang chứng thực" gần đây, anh đã gặp một đối tượng "chứng thực" rất tệ.

Phát hiện này khiến cậu thấy bực bội khó nói thành lời.

Có lẽ cậu không nên từ bỏ tìm kiếm đáp án cho câu hỏi này khi anh vẫn còn trong giai đoạn nghi ngờ.

Không nên để anh ở bên ngoài một mình nhiều năm mà chưa từng đặt chân đến đây.

Cuộc đời của Văn Chu Nghiêu, không nên gặp phải chuyện như thế, hay một kẻ như thế.

"Em hối hận rồi." Lâm Du nói.

Văn Chu Nghiêu nhướn mày, "Hối hận chuyện gì?"

"Nhiều lắm." Lâm Du ngẫm nghĩ rồi chợt hỏi: "Lúc đó em đã nói cho anh biết mình thích con trai rồi, sao anh không kiểm chứng với em?"

"Lâm Du." Văn Chu Nghiêu thở dài, như cũng bất lực với cậu rồi.

Anh nói: "Em có biết lúc đó mình bao nhiêu tuổi không? Kiểu kiểm chứng mà em nói là kiểu nào? Còn nữa, anh biết chuyện từ rất lâu trước đây rồi."

Lâm Du hoảng hốt a một tiếng, cậu nhìn Văn Chu Nghiêu, "Rất lâu?"

Văn Chu Nghiêu: "Em xác định muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này với anh tại đây, bây giờ?"

Chương 50

Hơn mười giờ tối cả đám sinh viên say khướt mới quyết định giải tán. Lâm Du còn đỡ, ngoài hai ly đầu tiên ra thì sau đó gần như không uống nữa, cho nên cuối cùng cậu còn phụ Văn Chu Nghiêu đỡ các bạn cùng phòng lên lầu. Tửu lượng của Mã Đằng thấp nhất, vừa nằm xuống một cái là bất tỉnh nhân sự.

Chu Húc Tân và Từ Thiệu Huy thì đỡ hơn, chỉ ngơ ngẩn, miễn cưỡng còn ý thức.

Lâm Du tiện tay kéo cái chăn đắp lên bụng Mã Đằng. Cậu thở phào rồi nói: "Tửu lượng ai cũng tệ mà cứ đòi phân cao thấp cho được."

"Đây là danh dự của người đàn ông." Chu Húc Tân cố dựng đầu lên choàng vai khoác cổ với Từ Thiệu Huy, nói: "Làm sao chịu thua được."

Từ Thiệu Huy giơ tay ra hòa theo, xem như có chút lương tâm.

Chu Húc Tân tông cho cái ghế trượt dài trên sàn kê ầm ĩ, suýt chút ngồi bệt xuống đất, cuối cùng cố gắng lắm mới ngồi vững được. "Tới giờ tao vẫn nhớ hồi năm hai có uống say, lúc dậy ngoài mày ra cả ba thằng tao đều nằm ra đất cả đêm."

Văn Chu Nghiêu đi ra mở cửa ban công cho bớt mùi rượu, thờ ơ đáp: "Giờ bọn mày muốn ngủ vậy nữa tao cũng không ý kiến gì đâu."

Từ Thiệu Huy chống tay lên bàn quay sang nói với Lâm Du: "Em trai, thấy chưa, anh của em là cái loại không ra gì chút nào."

"Uống nước không anh?" Lâm Du cầm ấm nước lên, ngó lơ hai con ma men đã say mềm vẫn không quên tổ cáo anh mình, định đi nấu ấm nước nóng.

"Cứ kệ bọn nó." Văn Chu Nghiêu đưa tay cầm lấy ấm nước trong tay Lâm

Du.

Tiện tay anh đặt luôn xuống chiếc bàn ngay cạnh rồi xách ba lô trên giường lên, nói với Chu Húc Tân và Từ Thiệu Huy: "Muốn uống nước thì tự đi mà nấu, trong tủ có thuốc giải rượu đó, nhớ cho Mã Đằng uống nữa."

Chu Húc Tân thấy anh thế thì tỉnh lại được mấy phần, hỏi: "Giờ này mà còn đi đâu nữa hả?"

Văn Chu Nghiêu ồm một tiếng rồi ra hiệu bảo Lâm Du theo cùng.

"Ừa khoan, Lão Văn." Chu Húc Tân gọi anh lại, nhìn đồng hồ rồi nói: "Hơn mười một giờ rồi đó."

Văn Chu Nghiêu ôm vai Lâm Du, vừa mở cửa vừa nói: "Em tao đi đường xa, tối nay phải nghỉ ngơi tử tế, bọn mày uống tới mức này, nửa đêm quậy lên làm sao nó ngủ được. Còn nữa, đừng có khóa cửa, sáu giờ sáng mai tao về."

Thật ra Lâm Du cũng không quá quan trọng chuyện này, cậu nhìn anh nói: "Sáu giờ sớm lắm, đi đi về về vậy rồi sao anh nghỉ ngơi được? Em không sao đâu."

Văn Chu Nghiêu bóp cánh tay cậu, không cho ý kiến.

"Sẵn tiện mai anh mang hành lý của em qua đây luôn, lúc tới khu nam cũng tiện hơn."

Lâm Du biết không nói lại anh nên dứt khoát không phản bác nữa.

Ra khỏi trường, khi đã lên xe Lâm Du báo địa chỉ. Tài xế lẳng lặng lái xe, hai người ngồi ở ghế sau cũng không nói gì, cả bầu không khí xung quanh cũng rơi vào khoảng lặng yên.

Ngoài cửa sổ xe đèn màu rực rỡ, bóng cây và quầng sáng lướt vun vút qua mắt.

Mùi hương thoang thoảng từ Văn Chu Nghiêu tràn vào mũi Lâm Du, cảm giác thật vững vàng tựa như cây non đang bén rễ.

"Anh." Lâm Du gọi anh mà vẫn nhìn ra cửa sổ, chầm dứt bầu không khí lặng thinh, rồi lại tựa đầu vào cửa hướng mắt về phía anh: "Trước đây mãi không có cơ hội hỏi, mấy năm nay anh thế nào?"

Từ khi Lâm Du tìm đến trường học tìm anh, xung quanh cứ liên tục có người này người kia xuất hiện.

Mãi đến hiện tại mới được ngồi cạnh nhau riêng tư thế này.

Văn Chu Nghiêu tựa vào lưng ghế nghiêng đầu nhìn vào mắt cậu, gật đầu rồi đáp: "Rất tốt."

"Vậy thì tốt rồi." Lâm Du thôi nhìn anh, "Có không tốt thì anh cũng có bao giờ nói với em đâu."

Văn Chu Nghiêu nhìn nhìn cậu rồi bỗng đứng lên tiếng: "Ngồi gần lại đây một chút."

"Chi ạ?"

Miệng hỏi mà người đã dịch về phía Văn Chu Nghiêu rồi. Văn Chu Nghiêu vòng tay qua cổ Lâm Du, kéo cậu vào gần hơn. Khi cậu còn chưa hiểu mô tê gì, Văn Chu Nghiêu cầm chiếc áo khoác cạnh đó giữ ra rồi gói kín cậu lại, còn chỉnh sửa cho ngay ngắn mới nói: "Buổi tối lạnh."

"Thật ra cũng không lạnh lắm." Lâm Du nói.

Văn Chu Nghiêu: "Biên độ nhiệt ngày đêm ở Cừ Châu rất lớn, lần sau đến nhớ nói trước với anh, có chuẩn bị thì sẽ không phải dẫn em ra ngoài lúc nửa đêm thế này."

Gần nửa bên cơ thể Lâm Du nép vào ngực Văn Chu Nghiêu, nghe anh nói. Cậu nhắm mắt lại, thấy tim mình đập nhanh hơn, cảm giác căng như khúc khó lòng miêu tả.

"Anh." Lâm Du ngả vào vai anh, chậm rãi lên tiếng: "Em lớn rồi."

Lớn đến có thể chống đỡ cả Ý Linh Lung, cả nhà họ Lâm.

Trưởng thành độc lập giữa cuộc đời, cũng có thể bước đi rất vững vàng rất ngạo nghễ.

Văn Chu Nghiêu xoa ót cậu nói: "Anh biết."

Khi thấy Lâm Du đột nhiên xuất hiện trước tòa nhà ký túc xá không một lời báo trước là Văn Chu Nghiêu đã biết. Thiếu niên đã không còn nét thiếu niên ngây ngô, đủ lông đủ cánh.

Người cười chúc anh thuận buồm xuôi gió trước cửa Ý Linh Lung mấy năm trước đã bước đi rất vững chãi và nhanh chóng.

Cậu trưởng thành trở thành một người rất rất tốt đúng như dự liệu.

Văn Chu Nghiêu không phải dạng người thích đặt hết cảm xúc lên môi, thời niên thiếu không còn cha mẹ, những trải nghiệm có liên quan mật thiết với nhà họ Văn mấy năm nay càng khiến tính cách anh thêm trầm lắng kín đáo.

Từ nhỏ anh đã chứng kiến hết những ưu tư của bé con đằng sau tất cả sự yêu chiều. Mỗi một người trong nhà họ Lâm đều biết đến lời dự đoán của sư ông, âu sầu lo nghĩ, những lời này chưa từng thoát ly Lâm Du. Chỉ là do mấy năm nay cậu quá thành công, ném lo lắng của mọi người xung quanh lại rất xa sau lưng.

Dùng hành động để chứng minh cậu có thể.

Từ muôn dặm xa xôi, Văn Chu Nghiêu biết hết mọi sự quyết đoán tiến tới, không chừa đường lui, dốc hết sức lực của cậu. Chỉ là anh chưa từng bình luận, không làm phiền, cũng không chủ động bước tới.

Vì anh biết nhất định vào một ngày nào đó, sẽ đến thời khắc bé con tự muốn dừng lại.

Bỏ qua tất cả, với mặt này, Văn Chu Nghiêu luôn thấy đau lòng.

Khi cậu xuất hiện với không một điềm báo, ngay cả người điềm tĩnh như anh cũng từng mấy lần thấy khó mà hô hấp.

"Ở chỗ anh, không muốn lớn lên cũng được mà." Văn Chu Nghiêu nói.

Lâm Du lầu bầu: "Anh chỉ nói vậy thôi, anh cứ hay hỏi Lâm Du, em có biết em bao nhiêu tuổi rồi không còn gì?"

Lâm Du cố ý bắt chước giọng Văn Chu Nghiêu lúc dạy dỗ cậu.

Văn Chu Nghiêu cười thành tiếng: "Vấn ghim đấy à? Mười tám, anh nhớ mà."

Hai người nép sát vào nhau ở hàng ghế sau, hoàn toàn không để tâm đến ánh mắt ngậ ngừng muồn nói của tài xế. Nửa tiếng sau, xe dừng lại trước cửa khách sạn Lâm Du đã đặt lúc chiều.

Lâm Du choàng áo bước xuống xe rồi dẫn Văn Chu Nghiêu vào khách sạn.

Phòng cậu đặt trên tầng cao, vào đêm có thể thấy được cảnh đêm của nửa thành phố Cừ Châu. Những năm gần đây cao ốc dần mọc lên san sát trong các thành thị. Quen nhìn khung cảnh ấy, khi đến nơi vắng người có thể phóng tầm mắt nhìn ra xa như Cừ Châu thấy thật mênh mông tít tắp.

"Em thích nơi này." Lâm Du đứng cạnh cửa sổ quay đầu nói với Văn Chu Nghiêu.

Văn Chu Nghiêu bỏ ba lô xuống ghế, đứng thẳng lên đi tới cạnh cửa sổ ngắm cảnh, rồi anh nói: "Cũng không tệ, nhưng Cừ Châu không phải nơi phù hợp để an cư, Kiến Kinh hợp ở lâu dài hơn."

Lâm Du quay lại, dựa vào cửa sổ kính nhìn Văn Chu Nghiêu thu dọn hành lý, cậu hỏi: "Anh thì sao? Tốt nghiệp xong định sao nữa? Ở lại đây, hay là... đến Tây Xuyên?"

Từ đầu tới cuối Lâm Du không hề đưa Kiến Kinh vào danh sách lựa chọn.

Vì dù là kiếp trước hay bây giờ, con đường mà Văn Chu Nghiêu lựa chọn đều chứng minh Kiến Kinh không hề phù hợp với anh của hiện tại.

Văn Chu Nghiêu bỏ chiếc áo sơ mi Lâm Du thay ra lúc chiều vào ba lô rồi nói: "Đều không phải, anh đi Đôn Châu."

"Đôn Châu?" Lâm Du đứng bật dậy từ cửa sổ, nhíu mày: "Sao lại đến đó?"

Đôn Châu trong ấn tượng của Lâm Du là danh từ đại diện cho bạo loạn và thiếu an toàn. Ba năm trước lúc vừa mở chi nhánh cậu có đến đó một chuyến, đúng lúc xảy ra một vụ trọng án cướp bóc tại địa phương. Khi đó một nhân viên trong cửa hàng còn bị thương, từ đó Lâm Du bỏ hoàn toàn ý định phát triển chi nhánh ở đó.

Lâm Du rất nóng ruột, không chờ Văn Chu Nghiêu nói thêm cậu đã chạy tới cạnh anh khuyên: "Không đi không được hả anh? Em nghe nói trước đây đại đa số người tốt nghiệp đại học K đều ở lại Cừ Châu. Nếu anh thấy không hợp thì Tây Xuyên cũng là lựa chọn tốt mà. Tất cả mạng lưới quan hệ của nhà họ Văn đều nằm bên đó, dù anh muốn có thành tích tự lực thì cũng có thể bắt đầu từ tầng cơ sở mà, đâu nhất thiết phải tới nơi như Đôn Châu chứ."

Cậu biết ngay mà, sẽ luôn có trắc trở xảy đến.

Thứ lấy được bằng súng thép đạn chì phải tích lũy từ máu tươi và mồ hôi.

Kiếp trước khi bắt đầu anh không có sự hỗ trợ của nhà họ Văn nên còn có thể hiểu được, rừng thiêng nước độc, sa mạc hoang vu, vượt qua được là nhặt lại một mạng, không qua được cũng là bỏ đi một mạng.

Nhưng mấy năm nay anh đã có thành tích không hề thấp mà bây giờ vẫn muốn lăn lộn qua những thứ đó, Lâm Du không muốn.

Lâm Du bắt đầu bật nút nói, lời nhai mãi không ngừng: "Bằng cấp của trường K thuộc hàng đầu cả nước rồi, bây giờ chuyển sang mảng kỹ thuật cũng không muộn, mình đừng làm nữa. Con cháu nhà họ Văn cũng không thiếu một người là anh. Ông cụ đặt kỳ vọng vào anh cũng không nhất định phải thực hiện bằng cách này mà." Lâm Du vừa nói vừa chống tay lên tay vịn

sô pha, nhìn vào anh, "Anh đào tạo sâu thêm mấy năm nữa đi, em nuôi anh."

Văn Chu Nghiêu vẫn đang cúi người thu dọn, tay anh chợt dừng, nghiêng đầu nhìn vào mắt Lâm Du.

"Nói xong chưa?" Anh nhướn mày.

Lâm Du sững lại, "Xong rồi."

"Em nuôi anh?" Văn Chu Nghiêu lại hỏi.

Lâm Du gật đầu, nhíu mày, "Được rồi, cũng không nói vậy được, em biết anh không thiếu tiền. Anh, anh biết mà, trọng điểm mà em nói không phải câu này."

Văn Chu Nghiêu thuận tay thả luôn chỗ hành lý trong tay xuống, ngồi lên sô pha.

Rồi anh với sang nắm cánh tay Lâm Du kéo cậu ra trước mặt mình, nhấc chân đẩy vào sau gối cậu. Lâm Du bị buộc phải ngồi xổm trên chân anh.

Anh chống khuỷu tay lên đầu gối, nửa người trên hơi rướn tới, nhìn vào mắt Lâm Du.

Anh nói: "Đóng quân ở Đôn Châu thì chỉ cần hai năm thôi."

Lâm Du hơi hoang mang, "Rồi sao nữa?"

"Rồi, bất luận là Tây Xuyên, Cừ Châu thậm chí là Kiến Kinh hay bất kỳ nơi nào trong cả nước, không cần vận dụng bất kỳ quan hệ gì của nhà họ Văn anh cũng giữ quyền lựa chọn địa điểm chủ động tuyệt đối. Giờ đã hiểu chưa?"

Lâm Du hơi hơi hiểu, nhưng cũng chưa hiểu.

Cậu ngửa đầu nhìn Văn Chu Nghiêu, mấy sợi tóc mảnh quét nhẹ trên hàng

mi.

Rồi cậu nói: "Ý anh là anh có thể đặt tương lai của nhà họ Văn vào vị trí quan trọng, nhưng không muốn đẩy bản thân mình hoặc nhà họ Văn vào thế bị động để rồi bị cầm chân trong mười mấy năm tới nữa đúng không?" "Làm gì cao thượng được thế." Văn Chu Nghiêu phì cười, ngón tay anh gõ nhẹ vào cằm Lâm Du.

Anh nói: "Anh chỉ có một lý do thôi."

"Là gì ạ?" Lâm Du hỏi.

Văn Chu Nghiêu không trả lời mà ngấm cậu rồi nói: "Thành niên rồi."

Lâm Du còn chưa kịp phản ứng đã nhận thấy Văn Chu Nghiêu lại áp sát tới.

Anh dừng lại cách môi Lâm Du không đến một centimet, rồi khẽ nói: "Nếu đã lớn rồi, vậy, có muốn hôn môi với anh không?"

Chương 51: - 55

dịch: Uyên Uyên

Chương 51

Lâm Du chớp mắt một cái, rồi chớp thêm cái nữa, đầu xác định mình không nghe lầm cùng lúc chân loạng choạng suýt không ngồi vững. Tay Văn Chu Nghiêu luôn xuống đỡ eo cậu rất kịp thời, sau đó kéo cậu lại gần hơn nữa.

Đầu mũi Văn Chu Nghiêu cọ nhẹ vào đầu mũi cậu, "Anh đang hỏi em đấy? Hửm?"

Lâm Du gian nan nuốt ngụm nước bọt, hai tay chống trên vai Văn Chu Nghiêu, cố ngửa nửa người trên ra sau.

"Anh." Tiếng gọi từ cổ họng khàn đặc, cậu nói: "Mình đang nói chuyện sau khi tốt nghiệp anh đi đâu mà?"

"Phải." Bàn tay Văn Chu Nghiêu đặt sau eo cậu ve vuốt nhẹ nhàng, tình cảm sôi trào cố ý giấu vào đáy mắt không để Lâm Du nhìn thấy, hơi thở nhẹ nhàng phả lên môi cậu. Anh nói: "Giờ không nói chuyện đó nữa, em trả lời anh biết, kháng cự không?"

Dường như Lâm Du trúng độc rồi, giọng nói của Văn Chu Nghiêu đã mê hoặc hết thần trí của cậu.

Cậu bắt đầu suy nghĩ sang vấn đề này xuôi theo lời anh.

Kháng cự không? Sao cậu lại kháng cự được cơ chứ.

Người này là Văn Chu Nghiêu đó.

Là người vượt sương tuyết gió mưa tới trước mộ bia, là bóng hình cô độc giữa đêm khuya nhiều năm trước, là thiếu niên cậu chủ động bước tới vòng tay ôm eo, là người anh cả đã để lại vô số hồi ức lắt rất hơn mười năm dài đặng đặng.

Năm nay Lâm Du đã mười tám tuổi, không phải tám tuổi.

Cậu vào nam ra bắc, về đông qua tây, giao thiệp với đủ loại hạng người, mỗi năm một ôn hòa nhã nhặn hơn.

Nhưng đến nơi này, cậu vẫn là Lâm Du.

Là Lâm Du khi còn nhỏ hờ chút lại đeo lên người anh cậu, trật tay thôi là cứ như không còn tay, tối nay vào phòng mình ngủ, sáng hôm sau nhất định sẽ trở mình bò dậy trên giường của anh.

Cậu khẽ đáp: "Không đâu."

Nếu hỏi tìm một người có thể phá bỏ mọi nguyên tắc của cậu trên thế giới này, ngoài Văn Chu Nghiêu ra không còn ai khác nữa. Sự gần gũi tự nhiên được tích lũy suốt hai đời, giữa bọn họ vốn dĩ không hề có khoảng cách.

Lâm Du sững lại vài giây, tự động ngửa đầu nhích nhích tới trước, cảm giác mềm mại khi môi chạm môi. Lâm Du ngước đầu lên xuống vài cái, ma sát mang lại cảm giác tê dại, chỉ chạm nhau đơn thuần như thế, hơi thở hòa vào nhau không biết đâu là ai.

Một người ngồi thẳng, một người ngồi xõm.

Văn Chu Nghiêu để yên cho cậu chủ động tiếp cận, khi Lâm Du hơi lùi ra sau mới cười thành tiếng thật khế.

"Sao cứ như con chó con thê này?" Anh nói.

Lâm Du tự ngấm lại động tác cọ dụi của mình vừa rồi, hình như giống thật.

Cậu còn chưa kịp nói gì thì bàn tay Văn Chu Nghiêu đặt trên eo cậu đã kéo mạnh lên nhắc cả người Lâm Du vào tư thế quỳ thẳng. Lâm Du bị ép cúi người tới trước, hai đầu gối tì vào sô pha không dùng lực được, chỉ có thể giơ hai tay lên giữ cánh tay của anh.

Lâm Du bị kẹp giữa hai chân Văn Chu Nghiêu, đường eo khảm vào nhau.

"Anh dạy em." Hơi thở của Văn Chu Nghiêu phả lên môi cậu, giọng anh khàn đi: "Ngoan, mở miệng ra."

Cứ thế Lâm Du đón lấy một nụ hôn đúng nghĩa.

Môi lưỡi vẫn vít, nhịp thở dồn dập dần.

Nụ hôn bỏ đi vai vế của hai người, mang theo h4m muốn trần trụi nhất của một người đàn ông đối với một người đàn ông.

Tối hôm ấy, cạnh cửa sổ trong căn phòng trên tầng mười ba của một khách sạn giữa trung tâm thành phố Cừ Châu, sinh viên ưu tú nhiều năm mới có một trong mắt vô số lãnh đạo và giảng viên Văn Chu Nghiêu giữ chặt em bé mới thành niên của nhà họ Lâm vừa tự chủ động dâng tới tận cửa trong tay, phá vỡ quan hệ anh em nhiều năm nay của hai người.

Anh là anh của em, nhưng cũng không muốn chỉ làm anh của em.

Vào khuya cả thành phố chìm trong tĩnh mịch, trong phòng khách sạn chỉ còn lại một ánh đèn leo lét. Giữa khung cảnh mờ tối đó, Văn Chu Nghiêu chuyển dần từ ôm Lâm Du đến đè cậu xuống sô pha hôn càng lúc càng sâu.

Sự tin tưởng hoàn toàn của Lâm Du đưa cậu vào vị trí bị động tuyệt đối, mặc người muốn gì lấy nấy.

Làm Văn Chu Nghiêu suýt không kiềm được.

Mãi đến khi Văn Chu Nghiêu vùi đầu vào hõm cổ của Lâm Du, cậu mới giật mình mở mắt ra, còn hỏi bằng giọng khàn khàn: "Sao vậy anh?"

Văn Chu Nghiêu chống khuỷu tay cạnh tai Lâm Du, nhắc nửa người trên lên nhìn xuống Lâm Du bên dưới.

Từ nhỏ tới lớn Lâm Du có phơi nắng đến mấy thì da vẫn trắng nguyên, mềm mại láng mịn, vừa bị hôn đến chưa kịp hoàn hồn nên da cậu ửng hồng, tóc rối tung, hai mắt mơ màng đờ đẫn.

Văn Chu Nghiêu luồn tay dưới cổ nhắc đầu cậu lên để kề trán với mình. "Không có gì." Văn Chu Nghiêu thở dốc rồi thì thầm: "Sao mà ngoan thế này? Ngược lại còn khiến anh không biết phải làm sao với em."

Lâm Du vốn đã nóng hực cả người, xúc cảm nguyên thủy bị Văn Chu Nghiêu đánh thức khó lòng dịu xuống trong một chốc được, nghe Văn Chu Nghiêu nói vậy thì ngược lên hỏi: "Hử? Làm sao với em cơ?"

Văn Chu Nghiêu ôm Lâm Du ngồi lên.

Anh vuốt lại chỗ tóc trước trán cho Lâm Du, chống một tay vào tay ghế sofa rồi nghiêng người sang nói với Lâm Du: "Muốn nghe à?"

Lâm Du gật gật.

Nói thật ra giờ trong đầu cậu vẫn là đồng hồ độn.

Cậu và anh cậu hôn nhau rồi à? Rõ ràng lúc xuất phát từ Kiến Kinh cậu còn thấp thỏm sợ sự thay đổi do thời gian và khoảng cách. Cậu đến trong suy nghĩ tiện đường đến thăm anh mình một chút thôi, rồi ngay vào đêm đầu

tiên hai người đã hôn nhau đến thất điên bát đảo trong khách sạn?
Sao anh cậu lại nghĩ tới chuyện hôn cậu nhỉ? Hưng phấn nhất thời hay là
bầu không khí đưa đẩy?

Lâm Du hồi tưởng lại vài năm trước đó, hình như hai người chưa từng có gì
mờ ám vượt quá giới hạn an toàn mà.

Bao gồm rất nhiều lần cùng nằm trên một chiếc giường, thậm chí cả lần
mộng tinh đầu tiên của Lâm Du cũng là trong vòng tay anh, nhưng Lâm Du
thật sự chưa từng nghĩ sẽ phát triển đến mức này.

Càng đừng nói đến giữa hai người còn có một khoảng thời gian mấy năm
trống trơn gần như không hề liên lạc với nhau.

Có vẻ như gọi là cảm xúc nhất thời thì hợp lý hơn.

Văn Chu Nghiêu: "Em tự nghĩ trước đã, sao từ đầu bản thân em không trực
tiếp từ chối anh?"

Lâm Du im lặng hai giây rồi mím môi, "Hình như đâu có lý do gì để từ chối."

"Ừm." Nụ cười ánh lên mắt Văn Chu Nghiêu, từ từ dẫn lối, anh vân vê thùy
tai Lâm Du bằng đầu ngón tay rồi nói tiếp: "VẬY, nếu anh đưa ra yêu cầu
quá đáng hơn nữa, em cũng đồng ý luôn sao?"

Lâm Du ngẩng phắt lên, không cần Văn Chu Nghiêu phải nói rõ cậu cũng
biết anh đang ám chỉ chuyện gì.

Đối với việc ngồi đây thảo luận chuyện này với anh mình giữa đêm hôm
khuya khoắt, Lâm Du vừa thấy thật hoang đường vừa đỏ hết cả mặt mũi.

Nhưng Lâm Du vẫn thật thà tưởng tượng một lúc rồi trả lời: "Chắc có."

Văn Chu Nghiêu bật cười hoàn toàn.

Anh ngả người ra sau tựa hẳn vào lưng ghế, ôm Lâm Du ra trước mặt mình.

"Thích anh à?" Đầu ngón tay anh lướt trên cổ áo cậu.

Lâm Du gật đầu thừa nhận, "Phải."

Tuy từ rất sớm cậu đã quyết định đời này sẽ không yêu đương không kết hôn không công khai và tuân thủ theo lời hứa đó suốt bao nhiêu năm nay, chưa từng có bất kì hành vi hay việc làm nào vượt mức.

Ngày đó khi Văn Chu Nghiêu nói chưa xác định được xu hướng tính dục của bản thân, Lâm Du từng suýt bước qua ranh giới, cuối cùng lại cố dằn mà dừng chân.

Vì cậu có vô số điều trăn trở.

Nhưng khi thật sự tới vị trí hiện tại, cậu lại phát hiện dường như chẳng có gì là mình không thể nói ra miệng cả.

Từ những rung động cố ý kiềm nén thời niên thiếu, đến tình cảm vẫn có thể cháy lại từ trong tro tàn sau mấy năm không gặp.

Cơ thể không thể lừa được người khác, cậu cho phép Văn Chu Nghiêu đến gần, tiếp nhận những giả thuyết xa hơn.

Đã đủ để nói rõ tuyệt đại đa số vấn đề rồi.

Người này có thể là anh trai cậu cả đời, là người nhà không thể chia cắt.

Nhưng một thân phận nữa đã hòa vào máu thịt, khắc vào tâm khảm, dường như ngoài anh ra sẽ chẳng còn người thứ hai.

Điều đó khiến cho tất cả mọi điều đều thật thông thuận hợp lẽ.

Lâm Du không nghiên ngẫm kĩ xem tại sao mình lại dễ dàng chấp nhận đến thế. Vì người này là Văn Chu Nghiêu, là người cậu vĩnh viễn không phải ôm âu lo, không cần đặt lòng hoài nghi.

Văn Chu Nghiêu kéo đầu Lâm Du tới trước, nhẹ nhàng gieo nụ hôn lên thái dương cậu, giọng khẽ khàng: "Em thật thà đến đáng yêu luôn ấy, em bé."

Đầu Lâm Du kêu oành một tiếng, đổ triệt để từ cổ lên tới mang tai.

Lâm Du bảo: "Đừng gọi em như thế."

Khi còn nhỏ Dương Hoài Ngọc, Lâm Mạn Xu đều từng gọi thế. Đến tận khi lên trung học cách gọi này vẫn vang lên bên tai Lâm Du. Chỉ mới mấy năm nay, khi cậu đã đảm trách nhiều hơn thì mọi người mới sửa dần.

Lúc còn nhỏ nghe người nhà gọi thế cậu thích ứng rất nhanh, nhưng từ nhỏ đến lớn Văn Chu Nghiêu chỉ gọi tên cậu, thi thoảng gặp tình huống đặc biệt lắm mới gọi cậu là Lâm Tiểu Du.

Cả khi còn nhỏ anh cũng chưa từng gọi cậu như thế.

Mắt Văn Chu Nghiêu lướt trên gương mặt đỏ bừng của cậu, tiếng cười bật ra từ cổ họng.

"Người khác được gọi, anh của em không được gọi sao?" Anh hỏi.

Lâm Du liếc anh, "Sao trước đây em không phát hiện ra anh đùa dai thế nhỉ?"

Văn Chu Nghiêu kéo cằm cậu, thỉnh linh cắn nhẹ vào môi dưới cậu một phát.

Bờ môi kè bên, giọng nói cố ý ghì thấp gọi cảm hấp dẫn xiết bao, anh nói: "Đó là vì anh sợ làm em sợ, anh còn nhiều thứ khác nữa lắm, em dám nghe không?"

"Không nghe nữa đâu." Lâm Du đẩy anh ra sau một chút, nói: "Tối nay anh không được bình thường."

"Phải, em nói đúng rồi." Văn Chu Nghiêu ngã người tựa vào lưng ghế sofa, đưa khuỷu tay lên che trán, như đã lún sâu vào dòng suy nghĩ đầy chìm đắm nào đó, anh chậm chậm lên tiếng: "Vượt khỏi dự liệu của anh rồi."

Lâm Du rút một bên chân lại, ngồi thẳng thớm nhìn anh.

"Dự liệu gì vậy anh?" Cậu hỏi.

Văn Chu Nghiêu giữ nguyên tư thế đó nghiêng đầu qua nhìn Lâm Du, "Dự liệu là, ban đầu hẳn em sẽ hoảng hốt vì yêu cầu của anh, hoặc có lẽ sẽ chạy về Kiến Kinh ngay trong đêm không biết chừng. Ôm ấp thứ mưu đồ bản thủ như thế bị em phát hiện, nhưng vẫn không cách nào buông tay được." Văn Chu Nghiêu đưa tay bóp nhẹ tóc Lâm Du, nói: "Em sẽ hận anh nữa không chừng."

Lâm Du hơi nhú mào, cậu chưa từng nghĩ Văn Chu Nghiêu sẽ có suy nghĩ như thế.

Lâm Du nói: "Anh biết không đời nào em..."

"Nhưng thế thì đã sao chứ." Văn Chu Nghiêu không để Lâm Du nói hết câu, anh tiếp tục dõi mắt chăm chú vào mặt Lâm Du, nheo mắt nói tiếp: "Cùng lắm thì mang em đi, kinh doanh buôn bán gì đó vớt vát. Em mà nhất quyết không đồng ý, anh sẽ trói tay chân em lại, để em không bước được đi đâu ngoài bên cạnh anh."

Lâm Du nghe đến đây ngược lại còn thấy nhẹ nhõm.

"Anh sẽ không làm vậy." Lâm Du rất chắc chắn.

Văn Chu Nghiêu: "Nhưng thật sự đã từng nghĩ vậy."

Anh nói: "Mấy năm nay, khi không có em bên cạnh, đã từng nghĩ vậy không chỉ một lần."

Nói Lâm Du không sững sốt là giả. Văn Chu Nghiêu từng nói, anh nhận ra xu hướng tính dục của mình từ rất sớm. Nhưng từ nhỏ anh đã là đứa chín chắn nhất trong dàn cháu trong nhà, cũng là người mang tâm tư nặng nề nhất.

Ấy vậy mà Lâm Du lại chẳng hề nhận ra chút dấu hiệu nào.

Ngày Văn Chu Nghiêu tốt nghiệp cấp ba, sự nghiệp của Lâm Du vừa khởi bước, hai người đã ly biệt hòa bình nhẹ nhàng như thế. Nhưng đến giây khắc Lâm Du mới nhận ra phía sau những lời chúc phúc lo lắng đó, thì ra, cũng đầy ắp nhớ nhung phải kiềm nén.

Đã phải dốc rất nhiều sức lực để thuyết phục bản thân bước tới, đừng quay đầu.

Vì người mình mong nhớ giữ vị trí quá quan trọng trong lòng.

"Anh." Lâm Du gọi anh.

Văn Chu Nghiêu sải cánh tay ra, Lâm Du nhích nhích tới nằm tựa vào cạnh anh.

Văn Chu Nghiêu nghiêng đầu nhìn cậu hỏi: "Bây giờ biết rồi chứ?"

"Biết gì hả anh?" Lâm Du ngược mắt lên.

"Biết anh không phải người tốt lành gì. Ít nhiều gì cũng lớn thế này rồi, đừng có anh nói gì cũng nghe theo." Văn Chu Nghiêu trở tay, ngón tay cái vuốt nhẹ qua gò má cậu, "Nghe lời quá, đến lúc anh thật sự không kiềm được em sẽ bị thương, hiểu chưa?"

Chương 52

Nửa sau của đêm hôm đó hai người nói rất nhiều chuyện, không đề cập đến vấn đề nhạy cảm nữa. Chỉ kể chuyện nhà mấy năm qua, chuyện Lâm Du gặp trong kinh doanh, kế hoạch học hành. Nói một lúc thì Lâm Du buồn ngủ, thế là tựa vào sofa mà ngủ. Lúc Văn Chu Nghiêu bế ngang cậu lên, Lâm Du có thức hai giây.

"Không sao, ngủ đi em." Văn Chu Nghiêu bảo.

Lâm Du liền tựa đầu vào ngực anh, hoàn toàn mất ý thức.

Sáng hôm sau khi trời chưa sáng, kim giờ chỉ số năm, ánh bình minh le lói

hất lên bầu trời ngoài cửa sổ.

Chiếc giường to trong phòng kêu sột soạt khe khẽ.

Lâm Du thức dậy trước.

Vừa tỉnh giấc bờ ngực của Văn Chu Nghiêu đã ập ngay vào mắt. Tối qua trước khi dẫn Lâm Du ra ngoài anh đã thay áo sơ mi, giây phút này hàng nút lỏng lẻo đang phô bày cả lồng ngực trần trụi. Lâm Du chết máy hết mấy giây, những ký ức từ khi bước xuống xe lửa ùa về trong não.

Khi cảnh tượng tối qua tua lại trong não mà xung quanh không còn trong bầu không khí ấy, cuối cùng Lâm Du cũng có cảm giác không thật.

Cậu nhích nhích ra sau, ngửa đầu nhìn Văn Chu Nghiêu.

Mấy năm rồi không ngắm nhìn khuôn mặt này ở khoảng cách gần như vậy. Nhờ ánh sáng mù mờ hắt vào từ cửa sổ, Lâm Du đưa tay lên, ngón tay cái lướt qua mái tóc xuống gò má anh, rồi đến sống mũi cao thẳng.

Cuối cùng dừng lại trên đôi môi.

Nhớ tới sức đề và nhiệt độ khi đôi môi này nhấn sâu vào mình, cậu hơi thẫn thờ.

"Đang nghĩ gì đấy?" Đột nhiên Văn Chu Nghiêu lên tiếng.

Anh vẫn nhắm mắt, giọng khàn khàn vì mới thức dậy. Nhưng dường như chẳng cần nhìn anh cũng nhận ra sự tồn tại của Lâm Du, bàn tay đưa tới nắm chính xác vào tay cậu, kéo lên môi mình chạm thật nhẹ. Lâm Du sống người, hỏi: "Em làm anh thức giấc hả?"

"Không." Đến lúc này Văn Chu Nghiêu mới mở mắt ra, anh nhìn Lâm Du rồi nói: "Ngày nào anh cũng dậy giờ này."

Lâm Du không giãy ra, chỉ vùi đầu vào gối rồi chớp mắt chậm chậm, nói bằng giọng ồm ồm: "Em đang nghĩ tối qua rốt cuộc là do em mệt quá sinh ảo giác hoang đường, hay là..."

"Hay là gì?" Văn Chu Nghiêu chống nửa người trên lên nằm nghiêng qua, ngón tay ấm áp hờ hững vuốt ve trên cổ cậu, lên tiếng hỏi.

Lâm Du: "Hay là... thật hết."

Văn Chu Nghiêu không hỏi đáp, chỉ từ từ hạ người xuống, kề sát trên trán cậu.

Anh hạ giọng, dụi mũi vào vành tai cậu mà nói: "Quay đầu qua đây, em bé."

Lâm Du nghiêng nhẹ đầu lên hé nửa con mắt ra, cắn môi nghẹn ngào: "Đã nói đừng có gọi em vậy mà."

"Chưa tỉnh ngủ hả?" Văn Chu Nghiêu vén tóc mái trên trán cậu lên, hơi thở phả lên mặt cậu, giọng càng lúc càng thấp: "Mới gọi em là em bé đã không chịu nổi rồi, vậy muốn anh gọi là gì? Bé yêu? Hay là, bà xã?"

Càng nói càng chẳng ra sao, Lâm Du mới dậy thôi, bị chọc ghẹo như thế làm sao cậu chịu nổi.

Bèn dùng hết cả tứ chi chống vào ngực Văn Chu Nghiêu đẩy anh ra xa.

Cậu cũng không hiểu nổi, tại sao chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi từ chiều cho đến tối mà quan hệ giữa hai người đã đến cảnh giới này rồi.

Thân mật đến thế, như bao nhiêu năm qua chưa từng chia xa.

Văn Chu Nghiêu lên đến năm tư của đại học K, thể lực được tôi luyện từ hoàn cảnh thực tế mà thành, Lâm Du của hiện tại làm sao đẩy cho nổi.

Cái người tay chân dài ngoằng đó giữ chặt cậu, luồn tay vào chặn lần mò trên eo cậu.

Rồi nói: "Giờ còn nghĩ mình đang nằm mơ không?"

"Hết rồi." Lâm Du ngửa cổ thở dốc, gọi bằng giọng mũi: "Anh à."

"Hửm?"

"Đừng sờ mà, bén lửa đó."

Văn Chu Nghiêu dừng tay ngay lập tức, bật cười thành tiếng rồi khẽ nói:

"Thần kinh yếu thế? Sức chịu đựng hơi kém nha."

"Em chú đâu phải anh." Lâm Du đẩy anh.

Văn Chu Nghiêu lần mò kéo quần áo Lâm Du lại cho ngay ngắn sau đó mới ngồi dậy xuống giường.

Anh đứng cạnh giường, vừa thông thả cài nút áo trước ngực vừa nhìn Lâm Du mò tìm đồ đạc trên đầu giường, anh bảo: "Không cần phải dậy sớm đâu, lát nữa anh phải về trường không tiện em được, em ngủ thêm nửa tiếng nữa rồi hăng dậy. Anh sẽ cho người đến đón em ở cửa khách sạn. Anh ta sẽ đưa em đến khu rìa nam, làm xong thì về thẳng trường nhé."

Anh ở đây cũng được vài năm rồi, có Sở Thiên Hương và nhà họ Văn bố trí sắp xếp, có người để dùng là chuyện rất bình thường.

Lâm Du không từ chối.

Nhưng cậu vẫn bò dậy nói: "Không ngủ nữa đâu, dù sao cũng không ngủ được."

Văn Chu Nghiêu cài dây đồng hồ xong thì bước tới sửa cổ áo cho Lâm Du, sau đó hỏi cậu: "Anh có gọi điện thoại hỏi chú ba rồi. Lô hàng đó cũng là loại hai thôi, lấy cũng được không lấy cũng được. Em sang đi vài vòng xem thử, giá cả không hợp lý thì khỏi mua."

"Anh biết chú ấy định mua gì à?" Lâm Du hỏi.

Văn Chu Nghiêu: "Chú ấy tìm một món đồ sứ thanh bạch thời Tống từ rất

lâu trước đây rồi. Lúc chú ấy mới ra nghề thứ đó từng được bán ra qua tay chú ấy. Anh hỗ trợ hỏi thăm rất nhiều người, cuối cùng gần đây mới thu được ít tin tức."

"Thế nào hả anh?" Lâm Du hỏi.

Văn Chu Nghiêu: "Vốn đã được đưa ra nước ngoài, mới đây vừa rơi vào tay họ Hương."

"Hương Nghị?" Lâm Du nhíu mày, "Rốt cuộc hắn muốn làm gì vậy?"

Văn Chu Nghiêu nói: "Mấy năm nay sản nghiệp của nhà họ Hương đang đổi chủ. Hương Nghị thẳng tay gây sóng gió không nhỏ, hiện tại cả cha hắn cũng không quản nổi nữa. Chú ba..." Nói đến đây Văn Chu Nghiêu dừng lại một chốc rồi mới tiếp tục: "Mà muốn trốn tránh hắn như trước đây sợ là không dễ."

"Lão Hương Nghị đó một tay che trời được chắc?" Nói tới đây Lâm Du cũng giậm lên, giọng lạnh đi: "Người của nhà họ Lâm đâu phải để hắn nói muốn là lấy."

Dù sao cậu cũng là đã làm ông chủ mấy năm, đừng chuyện là khí thế lại bưng bưng ra.

Hơn nữa hôm nay cậu phải ra ngoài nên đã lấy kính ra đeo.

Cậu ăn mặc khá thoải mái, cao một mét bảy tám nhưng tỉ lệ cực kỳ xuất chúng, áo trong nhạt màu với áo khoác ngấn, nhìn thoáng qua đúng kiểu một cậu học sinh đẹp trai gọn gàng sạch sẽ. Nhưng vừa gác chiếc kính lên sống mũi là khí chất nhã nhặn chín chắn lại nổi bật hẳn.

Kết quả cậu vừa đeo lên Văn Chu Nghiêu lại đưa tay tháo xuống.

"Sao vậy anh?" Lâm Du ngơ ngác.

Văn Chu Nghiêu nhíu mày ngấm chiếc kính trong tay, tự đeo lên nhìn thử rồi lại tháo xuống đeo lại cho cậu.

Văn Chu Nghiêu: "Tưởng em bị cận thị."

"Đâu có." Lâm Du đẩy gọng kính, nhìn anh qua mảnh thủy tinh, hỏi: "Sao anh? Nhìn ra gì lắm đúng không?"

Văn Chu Nghiêu yên lặng nhìn cậu chăm chú.

Lâm Du tưởng có vấn đề gì, nhướn mày, "Không hợp hở?"

"Hợp." Văn Chu Nghiêu nheo mắt, thông thả đáp: "Chỉ không ngờ lại hợp đến thế."

Lâm Du cứ cảm thấy ánh mắt Văn Chu Nghiêu còn ẩn chứa gì đó khác nữa, nhưng anh điều chỉnh lại rất nhanh, cậu có muốn tìm hiểu kỹ hơn cũng không kịp nữa rồi.

Chuyến đi đến khu phía nam thành phố của Lâm Du thực chất chẳng có ý nghĩa gì, thậm chí cậu còn có phán đoán khá là chắc chắn rằng lần này chú ba mượn cơ hội bảo cậu chạy một chuyến vốn dĩ cũng chẳng phải để cậu xem hàng hộ.

Sáng sớm Lâm Du xuất phát, chưa tới một giờ chiều là đã xem như giải quyết xong việc.

Văn Chu Nghiêu trả phòng khách sạn rồi nên Lâm Du về thẳng đại học K.

Hôm nay là thứ hai, Lâm Du vào trường vô cùng thuận lợi bằng thẻ sinh viên Văn Chu Nghiêu đưa. Trong trường cũng không hề vắng người như cuối tuần, sinh viên tới lui đông nghịt. Lâm Du vừa vào cổng là bắt gặp một sinh viên năm tư đang cãi nhau với một người trông như giáo viên. Cậu sinh viên nói chuyện với thái độ khá ngang ngược: "Thật mà thầy, chỉ một lần này thôi, ai cũng biết nhiệm vụ của bọn em trong học kỳ này rất nghiêm mà, không chừng cả chuyện tốt nghiệp của em cũng thành vấn đề."

Vị giáo viên kia thì rất thiết diện vô tư, đáp ngay rằng: "Không tốt nghiệp được thì học lại, để có vấn đề còn thấy là vinh quang lắm đấy à?"

Vốn Lâm Du không định nghe nhiều, chỉ là vô tình hai người đi tới cùng đường với cậu thôi.

Nhưng rồi đột nhiên cậu nghe thấy cậu sinh viên kia nói một câu như sau: "Vậy tại sao tới Văn Chu Nghiêu thì được cho qua? Còn cùng một khoa với em, không lẽ vì nhà họ Văn của nó có quan hệ với trường?"

Bỗng nghe thấy tên anh mình Lâm Du cũng hơi ngạc nhiên, cậu nhìn về phía cậu sinh viên kia.

Giáo viên cũng dừng chân nhìn cậu ta rồi nói: "Vậy anh có biết tại sao lúc đó Văn Chu Nghiêu không đủ chuẩn không? Một học kỳ người ta ra ngoài huấn luyện dã ngoại ít nhất hơn ba tháng, có phải anh ấy không đủ chuẩn đâu. Rồi anh có biết thành tích khi huấn luyện của anh ấy đã phá hết mọi kỷ lục trong vòng mười năm nay của trường ta không. Dù không có mặt trong trường mà tất cả các môn lý thuyết lẫn thực hành người ta luôn giữ hạng nhất khối. Ít nhiều gì anh cũng học trường này bốn năm rồi, chỉ thấy được mỗi cái họ của người ta thôi à?"

Cậu sinh viên kia bị vả mặt chắc cũng đang khó chịu trong lòng nên lớn tiếng cãi lại: "Việc gì phải nói như đường đường chính chính lắm thế? Ai chẳng biết Văn Chu Nghiêu nó có chống lưng, dạng như nó tốt nghiệp rồi chọn đi đâu cũng có tiền đồ rộng mở đón sẵn. Máy đũa không có ai chống lưng như bọn em mới đáng bị kẹt tốt nghiệp."

"Anh..." Vị giáo viên tức đỏ cả mặt, phẩy tay định bỏ đi.

"Khoan đã." Chợt Lâm Du lên tiếng.

Hai người đi trước cùng quay lại nhìn cậu.

Vị giáo viên thấy mặt Lâm Du thì thở chậm lại, hỏi: "Có việc gì không em?"

Lâm Du lắc đầu, cậu chỉ vào cậu sinh viên kia bảo: "Em nghe anh này nói chuyện nên muốn làm rõ hai thứ thôi ạ."

Cả hai cùng hoang mang nhìn cậu.

Lâm Du bước thẳng tới trước mặt cậu sinh viên kia, "Anh nói đúng một điểm."

"Cậu là ai?" Cậu ta nhíu mày.

Lâm Du chẳng buồn trả lời mà cứ thế nói tiếp: "Đúng là Văn Chu Nghiêu họ Văn, vì mang họ Văn, trên một ý nghĩa nào đó anh ấy đứng ở vị trí cao hơn người như anh. Nhưng anh cũng nói sai một điểm, thành tích anh ấy đạt được cho đến hôm nay không hề liên quan gì tới họ Văn của anh ấy. Vì dù anh ấy họ gì thì người như anh đều không thể với tới nổi."

Giờ thì cậu ta đã hiểu ra Lâm Du xuất hiện để chọc tức mình, sắc mặt không cực kỳ khó coi.

Vị giảng viên vội điều đình, giữ Lâm Du lại, "Này em này em, bỏ đi, bạn ấy nói đại thế thôi."

"Em biết mà." Lâm Du nở nụ cười, "Loại người này ngoài nói ra có còn làm được gì khác nữa đâu."

Lâm Du sống lại lần nữa, cái khác không có nhưng thừa độ bao che người nhà.

Cậu cảm thấy mấy lời này nghe không lọt tai chút nào.

Cậu sinh viên đối diện tức điên lên, nhưng nhìn Lâm Du rồi lại đột nhiên đổi thái độ, cậu ta cười lạnh, "Lại một thằng nịnh nọt Văn Chu Nghiêu mới chui từ xó nào ra thế này? Sao hả? Định bắt chước Trần Dương đấy à?"

"Tiếc thật đấy." Cậu ta tới gần Lâm Du, hạ giọng: "Trần Dương bỏ hết liêm sỉ, cuối cùng vẫn bị Văn Chu Nghiêu đá cho một phát. Cậu bênh vực nó như thế, bộ trèo lên giường Văn Chu Nghiêu thành công rồi sao?"

Lâm Du im lặng một chốc, vài giây sau, cậu chậm rãi tháo chiếc kính trên sống mũi xuống.

Cậu vuốt ve mặt kính rồi bảo: "Anh lặp lại lần nữa xem?"

Cậu ta cắn nhẹ răng hàm, như cảm thấy cậu rất buồn cười.

"Tôi nói là..." Cậu ta cố ý lớn tiếng nói với Lâm Du: "Mẹ kiếp thằng Trần Dương là đồng tính luyện ái, chuyện nó bán mông cho người khác ai mà chả biết." Rồi cậu ta nghiêng đầu nhìn mặt Lâm Du, nói tiếp: "Cậu chưa biết nhỉ? Văn Chu Nghiêu ghét nó gần chết, hay cậu tự đi thử xem sao? Cậu trông được hơn nó đó, không chừng lọt vào mắt cậu ta đấy." Cậu ta bật cười mấy tiếng cực kỳ buồn nôn, lời nói lấn ánh mắt đều đầy thô bỉ và hạ đẳng.

Nhưng chẳng mấy mà biểu cảm trên mặt cậu ta cứng lại, tái xanh.

Vì người đàn ông đặc biệt được phái theo hộ tống Lâm Du về trường thành linh xuất hiện thoãn thoắt đê cậu ta xuống đất trong tư thế vạn vẹo kỳ quặc.

Nửa bên mặt của cậu ta bị nghiền xuống nền đường đá, cả khuôn mặt đỏ bừng.

Vị giảng viên đứng cạnh cũng hốt hoảng vội chạy tới can: "Ấy, buông tay buông tay, sao lại động thủ đánh người trong khuôn viên trường chứ."

Trên thực tế người đàn ông mặc vest đen này còn rất trẻ, trên đường Lâm Du hỏi thăm mới biết cậu ta còn chưa tròn hai mươi. Nhưng giờ cậu ta chống đầu gối vào lưng cậu sinh viên, mặt lạnh tanh trông khá đáng sợ.

Rồi cậu ta ngẩng lên hỏi Lâm Du: "Anh Văn bảo cậu về thì cứ đến thẳng thao trường, anh ấy đang có buổi huấn luyện bên đó."

Cậu sinh viên bên dưới kêu gào: "Rốt cuộc mấy người là ai hả?! Là gì với Văn Chu Nghiêu? Tôi nói cho mấy người biết, Văn Chu Nghiêu xúi giục người khác hành hung sinh viên trong trường, tôi sẽ cho các người vào tù!"

Vẻ hung hãn của Lâm Du bỗng tan biến.

"Đừng có gào lên thế." Cậu ngồi xổm xuống trước mặt cậu sinh viên kia, nói

với khuôn mặt nhăn nhúm của cậu ta: "Anh ghét đồng tính luyện ái thể, mở mồm ra là nói người ta bán mông khó nghe chết đi được. Tôi biết có chỗ như vậy đó, hay anh đi trải nghiệm thử không? Anh đang lo không tốt nghiệp được mà, mưu sinh bằng đường đó cũng được lắm nha."

Cậu sinh viên vùng vẫy mạnh hơn, ánh mắt cậu ta nhìn Lâm Du hùng hực lửa giận.

"Anh muốn biết tôi và Văn Chu Nghiêu có quan hệ gì mà?" Lâm Du chống khuỷu tay trên đầu gối, đeo kính vào lại, đứng lên, cúi đầu nhìn người dưới chân, "Anh ấy là anh tôi."

Chương 53

Lâm Du lần tìm đến thao trường, sân huấn luyện của đại học K được trang bị rất chu toàn. Đủ loại xà đơn xà kép, mô hình chướng ngại vật, giàn leo núi, không thiếu một thứ gì. Lúc Lâm Du đến, từ xa đã thấy một đội ngũ xếp hàng chỉnh tề trên khoảnh đất trống trước vách núi giả.

Văn Chu Nghiêu thì mặc đồng phục huấn luyện đen tuyền đứng thẳng tắp trước đội ngũ, tay chấp sau lưng, chân mở rộng bằng vai.

Đang là thời điểm mặt trời đứng bóng, Lâm Du bất tri bất giác dừng chân xa xa ngắm anh.

Thật ra trong nhà cũng có ảnh chụp lúc anh vừa vào đại học K, trông gầy hơn bây giờ một chút. Không như hiện tại, cánh tay lộ ra khi xắn cao tay áo đầy cơ bắp chắc nịch. Ánh sáng chiếu xuống tạo thành bóng râm dưới vành nón, khiến đường nét khuôn mặt anh rắn rỏi hơn, ánh mắt sáng như đuốc. Trông hơi khác Văn Chu Nghiêu đứng trong phòng cười chê cậu chịu đựng kém của sáng nay.

Đó là anh đã được mài giũa qua mấy năm.

Như một thanh kiếm rời khỏi vỏ, chỉ cần đứng trên chiến trường thuộc về mình là sự sắc bén ắt tự lộ ra.

Một người trông như cán bộ huấn luyện đứng cạnh anh, khoảng hơn bốn

mười, thần thái ung dung. Thầy vỗ vai Văn Chu Nghiêu rồi nói với mấy chục con người trước mặt: "Đây chính là đàn anh Văn Chu Nghiêu năm tư của các anh chị. Trong bốn năm vừa qua luôn giữ thành tích cao tuyệt đối trong tất cả các môn huấn luyện thực hành như bắn súng, hành quân đường dài mang vác nặng, cận chiến lẫn phòng ngự. Hôm nay đàn anh đến hướng dẫn cho đám oắt con mới vào các anh chị cũng vì nể cái mặt già này của tôi thôi đấy. Học hành tiếp thu nghiêm túc vào cho tôi, biết chưa?"

Trong đội ngũ có người cười nói: "Thầy ơi, đàn anh đến mà thầy còn giới thiệu làm gì, đứa nào chẳng biết anh ấy."

"Đúng rồi, các anh lớn vắng mặt mấy tháng rồi, nghe nói hôm nay sẽ tới hướng dẫn nên quá chừng em gái mới vào trường chạy tới tham quan kia kìa."

Nghe tới đây Lâm Du mới nhận ra xung quanh quả thật có không ít người thậm thà thậm thụt giả vờ đi ngang.

Thầy chỉ huy có vẻ cũng mát tính, liền đáp ngay: "Trật tự! Các anh chị chỉ biết người ta đẹp trai thôi hả, tôi không đẹp trai à?"

Làm tiếng hú hét vang lên ầm ĩ, cả tập thể cùng hô: "Dạ có đẹp!"

Giáo viên: "Được rồi, bây giờ chính thức bắt đầu huấn luyện. Biết rồi đúng không, đùa là đùa, huấn luyện chính thức thì phải tập trung vào cho tôi. Danh tiếng lẫy lừng của lớp trưởng Văn đã thành ám ảnh kinh hoàng cho các học viên cùng khóa rồi đấy. Tới lúc bị mắng thì đừng có trách tôi không nhắc các anh chị trước."

Lâm Du nghe mà buồn cười. Ngay lúc ấy, vị giáo viên đột nhiên hô lớn về phía cậu: "Cái anh bạn bên kia, nhờ anh mang đồ trong thùng cạnh đó qua đây giúp."

Lâm Du chợt nhận ra mọi ánh mắt đang đồng loạt đổ dồn vào mình.

Giáo viên: "Đúng rồi, anh đó, khởi nhìn nữa."

Lâm Du nhìn Văn Chu Nghiêu như phản xạ có điều kiện, tuy không thấy rõ

cảm xúc trong mắt anh, nhưng cảm giác đang bị nhìn chăm chú vô cùng rõ ràng.

Lâm Du nhìn vào chiếc thùng giấy cạnh chỗ mình, trong đó có đủ loại dây thùng và nút thắt.

Cậu đành chấp nhận số phận, ôm chiếc thùng lên bước sang dưới mấy chục ánh mắt dõi theo.

Tiếng xì xầm bàn tán phát ra từ nhóm tân sinh viên.

"Ừa ai vậy? Cũng đẹp trai quá kìa."

"Không biết nữa, kiểu hoàn toàn trái ngược với anh Văn, cũng là sinh viên mới luôn nhỉ? Sao chưa gặp bao giờ vậy?"

"Áy." Đột nhiên có người lên tiếng trong hoang mang, "Hình như tao mới thấy đàn anh cười."

"Mày hoa mắt rồi đó." Một người khác nhìn theo rồi thì thầm: "Rõ ràng mặt ảnh vẫn y như vậy mà. Mà hỏi thật chứ học viên cấp thần thánh của đại học K lúc nào cũng nghiêm túc vậy hả? Làm tao thấy hơi sợ luôn đó."

Sau đó tất cả mọi người cứ thế trơ mắt nhìn chiếc thùng trong tay cậu bạn đẹp trai đi ngang sẵn tiện giúp đỡ còn chưa kịp chạm đất đã được Văn Chu Nghiêu đỡ lấy. Quan trọng là người bỏ đồ xuống xong định đi rồi mà Văn Chu Nghiêu còn giữ lại, kéo tới trước mặt rồi lấy dây thùng trong thùng ra tròn quanh eo người ta vừa thị phạm vừa hướng dẫn: "Tất cả mọi người chú ý, tôi nói về điểm mấu chốt trong động tác trước, tập trung vào, một lát nữa khi thực hành có gì không hiểu thì hỏi."

Mọi người ùa tới vây quanh.

Lâm Du đứng đó giơ tay cứng người để anh cậu làm gì thì làm.

"Vậy có tính là anh lấy công làm tư không?" Khi dây quấn quanh eo, Lâm Du hỏi nhỏ bên tai Văn Chu Nghiêu.

Văn Chu Nghiêu rút chặt nút thắt, cong môi nhìn cậu: "Cái này mà lấy công làm tư gì, nhiều lắm là mượn eo Tiểu Du nhà mình chút thôi, sao hả? Không muốn?"

Lâm Du nhìn nhìn sợi thừng trên eo mình, đảo mắt: "Anh tròng vào rồi mới hỏi, còn chẳng bằng không hỏi."

Lâm Du cũng chỉ bị Văn Chu Nghiêu hí hoáy nghịch các thao tác căn bản một lúc rồi nhanh chóng được cho qua chỗ bóng mát ngồi uống nước. Lại còn uống chai của Văn Chu Nghiêu, anh vặn nắp chai ra đặt vào tay cậu ngay trước mắt công chúng.

Tới lúc hướng dẫn động tác leo núi Văn Chu Nghiêu lại gọi từng người một, nghe tới tên mới phải di chuyển đến vị trí chỉ định cho nên rất nhiều người lại ngồi cạnh Lâm Du.

"Này, cậu tên gì vậy?" Một cô gái ngồi cạnh hỏi cậu.

Lâm Du thuận miệng đáp: "Lâm Du."

"Trường mình hả?"

"Không phải."

Có người gia nhập trận địa, cũng hỏi cậu: "Vậy cậu và anh Văn là gì với nhau vậy? Tớ thấy hai người có vẻ thân lắm."

Lâm Du biết không tránh được nên đáp: "Anh tớ."

"A." Mọi người xung quanh kinh ngạc nhìn cậu, "Thì ra cậu là em trai anh ấy à."

Lâm Du gật đầu, mắt cậu vẫn dõi theo bóng Văn Chu Nghiêu.

Nhìn anh thị phạm cho người khác, leo thoăn thoắt lên vách núi giả rồi thả người xuống bằng tư thế gọn gàng đúng chuẩn. Có người ngồi gần tán thán: "Khi đàn ông nghiêm túc sức hấp dẫn sẽ phá trần quả không sai mà."

"Anh ấy là ngoại lệ, không nghiêm túc cũng thủng trần mà. Hơn nữa tớ phát hiện ra ảnh không hề nghiêm khắc như trong tưởng tượng nha, hỏi gì cũng trả lời rất kiên nhẫn."

"Quan trọng nhất là hôm nay tâm trạng anh ấy có vẻ tốt lắm." Có người đẩy nữ sinh ngồi cạnh rồi chọc gẹo: "Hay lát nữa cậu đi hỏi cách liên lạc của ảnh thử đi? Năm tư sắp rời trường rồi, sau này không còn cơ hội gặp đâu."

"Đi cái đầu cậu." Cô nàng bị chọc không chịu nổi bèn đẩy lại.

Lâm Du vừa ngắm anh mình làm huấn luyện viên ở cự ly gần vừa nghe tiếng cười đùa bên tai. Gió thổi qua vành tai xua tan hơi nóng ngày hè. Ngày tháng trước mắt đây cũng là ngày tháng tốt đẹp nhất đối với cậu rồi.

Lúc còn nhỏ thường cảm thấy, từng xuyên qua đáy vực sâu đen tối nhất, hai chữ trùng sinh là tia sáng thoáng hiện trong mắt cậu.

Bây giờ ngồi ở đây, bước qua vô số ngày đêm của bao nhiêu năm, mới biết được thì ra ánh sáng ấy luôn ở đó.

Hơn một tiếng đồng hồ sau, cuối cùng buổi huấn luyện của Văn Chu Nghiêu cũng kết thúc, học viên tập hợp lại điểm danh.

Văn Chu Nghiêu vừa tháo bao tay vừa nói chuyện với giáo viên.

Lâm Du ngồi yên tại chỗ chờ anh.

Cậu chợt thấy một đoàn mười mấy người gồm nhóm Từ Thiệu Huy cùng phòng với cả bạn phòng kế bên cùng kéo nhau đi vào qua cổng thao trường.

Người đầu tiên tới cạnh Lâm Du là Chu Húc Tân, anh chàng hất cằm về phía Văn Chu Nghiêu rồi hỏi Lâm Du: "Chưa xong nữa hả?"

"Dạ chưa." Lâm Du đứng lên đáp, "Nhưng cũng sắp rồi."

Lâm Du thấy bọn họ kéo bè kéo lũ tới thì hỏi: "Sao các anh tới đây hết lượt

vậy?"

Từ Thiệu Huy bước tới nói: "Còn phải hỏi, sự tích vinh quang của em lúc trưa đã lan truyền khắp trường rồi. Mấy thằng ôn đó về phòng quạc mồm ra bảo Lão Văn rước người bên ngoài vào trường gây sự, mắng chửi khó nghe lắm. Còn to giọng bảo tìm người báo thù em kia kìa."

"Báo thù em?" Lâm Du hơi buồn cười, "Bảo anh ta tới đây đi."

"Em cũng gan quá nhỉ, nhưng hơi xúi quẩy nha, sao lại chọc đúng thằng đó chứ?" Chu Húc Tân nhíu mày nói cho cậu biết: "Thằng đó nó cực đoan lắm. Nghe nói gia cảnh khá tẻ, ghét người giàu thù xã hội, đến nay đã có rất nhiều người trong trường bị nó gây hấn rồi đó. Lão Văn được nó xem như cái gai to nhất trong mắt. Tuy anh em chưa từng bận tâm tới nó. Nhưng em xích mích với nó, anh thật sự nghi nó sẽ làm gì đó nên dẫn mọi người tới đây."

Lâm Du không ngờ chuyện lại truyền xa như vậy, cũng thật lòng không lường được gã đó tẻ hại hơn trong tưởng tượng nhiều vậy.

Cậu còn tưởng gã chỉ ghê sợ đồng tính luyến ái cực độ với ưa ganh ghét thôi.

Lâm Du chú ý thấy Trần Dương và Tiền Thịnh đều có mặt. Cậu nhìn vào mắt Trần Dương. Cậu ta liền bước lên nói với cậu: "Anh nghe Chu Cường nói rồi, nó mắng anh nên em giúp, cảm ơn em."

Chu Cường chính là người Lâm Du vừa gặp phải.

Lâm Du nói: "Không cần cảm ơn em đâu, em làm vậy cũng không phải vì anh."

"Vậy thì cũng phải cảm ơn em." Biểu cảm của Trần Dương thật sự khiến Lâm Du không đoán ra được cậu ta đang nghĩ gì trong đầu. Một giây sau đột nhiên Trần Dương cười cười với sau lưng Lâm Du, "Xong rồi à?"

Lâm Du nghe thấy tiếng ừm, quay lại thì thấy Văn Chu Nghiêu đang bước tới.

Anh không còn vẻ thả lỏng thoải mái của hai tiếng có Lâm Du ngồi đây chờ nữa mà nhíu mày lia mắt một vòng rồi hỏi: "Kéo nhau tới đây làm gì?"

Chu Húc Tân nhướng mày, khoác vai Lâm Du hỏi rất ngạc nhiên: "Em không nói với anh em hả?"

Sau đó Văn Chu Nghiêu nhíu mày nhìn Lâm Du. Cậu chậm chậm giải thích: "Lúc em tới anh ấy đang bận, làm gì có thời gian nói."

Tuy vốn dĩ cậu không hề định nói với anh.

Lâm Du quay lại, chỉ kể với Văn Chu Nghiêu một câu: "Chu Cường, lúc vào trường em gặp hắn đang ăn vạ chuyện tốt nghiệp với giáo viên, xung đột một tí."

Chẳng cần nhấn mạnh vào điều gì Văn Chu Nghiêu cũng hiểu rõ rồi.

"Động thủ à?" Ánh mắt anh rất không vui.

Vừa hỏi vừa lia mắt quét một lượt từ đầu xuống chân Lâm Du.

Lâm Du lắc đầu: "Căn bản không tới lượt em."

"Lát nữa nói tới em sau." Văn Chu Nghiêu nói xong câu này thì sắc mặt đờm vẻ tức giận, anh quay lại hỏi Từ Thiệu Huy: "Nó đâu rồi?"

Từ Thiệu Huy đáp ngay: "Trong phòng kia kìa, tao thấy một bên má của nó bầm tím rồi, lúc tụi tao ra ngoài nó vẫn đang sưng mặt gọi điện thoại."

Trần Dương chớp thời cơ chen vào: "Chu Nghiêu, mấy ngày này cậu đừng cho em cậu ở trong trường nữa. Tớ nghĩ chắc cũng do Chu Cường mắng chửi khó nghe quá, kéo cả cậu vào nên em cậu mới không nhin được. Trong chuyện này tớ cũng có trách nhiệm."

Nói rồi không để ai trả lời đã nói tiếp với Lâm Du: "Họ hàng anh có một căn nhà để trống ngay trong Cù Châu. Thời gian này em sang đó ở đi cho đỡ rắc rối."

Nói rồi không để ai trả lời đã nói tiếp với Lâm Du: "Họ hàng anh có một căn nhà để trống ngay trong Cù Châu. Thời gian này em sang đó ở đi cho đỡ rắc rối."

Lâm Du thích thú quan sát người trước mắt.

Cậu ta thật sự dễ nhìn, đôi mắt nhọn dài, có vẻ là cũng người thông minh.

Quan trọng là nếu đang ở kiếp trước, sự tồn tại của Trần Dương sẽ là đối tượng được phán đoán và khóa chặt ngay khi "rada đồng tính" của ai đó khởi động.

Cho nên trong mắt Lâm Du cậu ta chưa từng được xếp vào chung chỗ với nhóm Từ Thiệu Huy.

Cậu ta của hôm nay hơi khác với trạng thái khi ra ngoài uống rượu tối hôm trước.

So với người cứ khăng khăng muốn uống với Lâm Du một ly lúc đó, dường như cậu ta đã chuẩn bị sẵn sàng, cất tất cả những cảm xúc cố chấp vào trong để xuất hiện tại đây trong hình tượng hết sức bình thường, thậm chí có chút cảm kích và nhiệt tình chu đáo.

Từ thái độ của những người xung quanh, hẳn là tình trạng hiện tại tiệm cận với cậu ta của thường ngày hơn.

Buổi tối hôm trước mới là lúc thất thố.

Lâm Du cười cười rồi lên tiếng: "Không cần phiền phức vậy đâu anh."

"Có gì mà phiền chứ." Trần Dương nói, "Chuyện nên làm mà. Dù sao em cũng là em trai của Chu Nghiêu, gặp phải chuyện thế này đương nhiên bọn anh sẽ cố gắng chăm sóc hết khả năng."

Cậu ta đang nhấn mạnh Văn Chu Nghiêu là anh trai của cậu.

Lâm Du vẫn giữ nguyên nụ cười, "Chăm sóc em với thân phận gì ạ? Bạn của anh em?"

Lâm Du thấy được Từ Thiệu Huy đang sờ mũi, Chu Húc Tân nhìn trời, nhóm

Tiền Thịnh thì nhìn Văn Chu Nghiêu với chút xấu hổ.

Cậu phát hiện ra Chu Cường nói không sai, quả nhiên tất cả mọi người đều biết chuyện Trần Dương thích Văn Chu Nghiêu.

Nhưng lại không hoàn toàn như lời Chu Cường nói, chẳng hạn như tối đa là Văn Chu Nghiêu không buồn để tâm đến cậu ta thôi chứ Trần Dương không đến mức bị bạn bè xung quanh xa lánh.

Tình hình hiện tại ngược lại giống bọn họ đều biết Trần Dương thích Văn Chu Nghiêu rồi muốn giấu... đưa em trai là cậu hơn.

Dù sao liên quan đến "đồng tính luyện ái" cũng sẽ mang lại không ít phiền hà.

Cậu xuất hiện với thân phận người nhà, trong mắt bọn Chu Húc Tân, chỉ cần cậu biết là đồng nghĩa với mọi người trong nhà đều hay tin.

Lâm Du liếc Văn Chu Nghiêu, trên mặt viết "hay nhỉ, quả nhiên là anh em tốt".

Trần Dương cười nói: "Đương nhiên là bạn, cho nên em gọi anh là anh Dương cũng được đó."

"Vậy thì phải cảm ơn ý tốt của anh Dương rồi." Lâm Du cũng cong môi theo, cậu đáp lại: "Nhưng tối em sẽ ngủ trong phòng của anh em, đúng không, anh?"

Lâm Du nói hết câu mới nhận ra nụ cười đang đậm dần trong đáy mắt Văn Chu Nghiêu đã che lấp cơn giận khi nhắc đến Chu Cường.

Là sự yêu chiều và bao dung trong lặng thầm xuyên thủng mọi tâm tư và cảm xúc của cậu.

Anh nói: "Ừm, ngủ với anh."

Chương 54

Vì lời Văn Chu Nghiêu vừa nói, nụ cười trên môi Trần Dương cứng lại chừng vài ba giây, khi đã đến sát ranh giới khó lòng duy trì nổi nữa thì cậu ta nhanh chóng điều chỉnh rồi nói với Văn Chu Nghiêu: "VẬY CŨNG ĐƯỢC, LỖ MÀ RA NGOÀI TRƯỜNG RỒI GẶP PHẢI NGƯỜI CỦA CHU CƯỜNG RỒI BẠN MÌNH Ở XA LẠI KHÔNG TỚI KỊP. VẬY LÀ CẬU SUY NGHĨ CHU TOÀN HƠN."

Cậu ta quay lại nói với Lâm Du: "CÓ ANH EM Ở ĐÂY RỒI, TRƯỚC GIỜ CẬU ẤY LUÔN THU XẾP ỔN THỎA MỌI VIỆC, EM CỨ YÊN TÂM."

Cậu ta tự ý tự quyền đặt Lâm Du vào vị trí "người nơi khác tới", đối đãi chu đáo, chỉ kém bước nói thẳng anh và Văn Chu Nghiêu đứng cùng phía, em đã đến đây rồi thì đương nhiên bạn anh phải chăm sóc cho em. Lâm Du không muốn mang một vài thứ ra ngoài sáng để tính toán, chuyện có người thích anh cậu vốn rất bình thường.

Cậu cũng không mong có thêm rắc rối, cậu không biết chi tiết các mối quan hệ của Văn Chu Nghiêu với người xung quanh trong bốn năm anh ở đại học K, không mong tình hình trở nên quá căng thẳng. Xã giao ngoài mặt ấy mà, đâu phải cậu không làm được.

Cho nên cậu chỉ gật đầu, lười đáp lại.

Nhưng ngay giây sau đó, đột nhiên Văn Chu Nghiêu liếc Trần Dương rồi nói: "BÉ CON NHÀ CHÚNG TÔI KHÔNG NHỌC NGƯỜI KHÁC PHẢI LO LẮNG NHIỀU, EM ẤY MÀ KHÔNG ĐƯỢC VUI THÌ KHÓ CHO TÔI LẮM. NẾU CẬU THẬT LÒNG MUỐN GIÚP THÌ TÔI PHẢI CẢM ƠN CẬU. NHƯNG TRẦN DƯƠNG, ĐỪNG ÁP MẤY THỨ MƯU TÍNH CỦA CẬU LÊN EM ẤY, TÔI SẼ KHÔNG NÓI LẦN THỨ HAI ĐÂU."

Giọng Văn Chu Nghiêu rất bình tĩnh, nhưng ý cảnh cáo quá nặng. Anh đột nhiên gằn giọng khiến tất cả mọi người sửng sốt.

Mặt Trần Dương tái nhợt đi ngay lập tức.

Dường như cậu ta không dám tin, phải hỏi lại Văn Chu Nghiêu: "Ý CẬU LÀ SAO?"

"Chắc tụi cậu cũng hiểu rõ rồi." Văn Chu Nghiêu không thể hiện cảm xúc gì mấy, nhìn vào cậu ta với vẻ thờ ơ: "Có cần tôi nhắc cậu không? Cậu vượt quá giới hạn rồi, quá tam ba bận."

Văn Chu Nghiêu nói xong thì ném chiếc bao tay đang cầm qua một bên, chẳng buồn nhìn tới ánh mắt kì dị của người xung quanh.

Anh kéo theo Lâm Du đi, "Đi thôi, tụi tập đây chờ tên họ Chu đó tìm tới cửa à?"

Lời anh nói làm nhóm Từ Thiệu Huy hưng phấn hẳn lên, cùng kéo nhau đi theo anh.

"Lão Văn, cuối cùng mày cũng thông nã rồi hả, không nhịn thẳng ngu đó nữa hả?" Anh chàng Từ Thiệu Huy này chỉ sợ thế giới hòa bình thôi, bước cạnh Lâm Du nghiêng đầu nói với cậu: "Em trai, quả nhiên vẫn là em lợi hại mà. Em biết không hồi năm nhất mới vào trường, Lão Văn giật được vị trí chỉ huy diễn tập chiến thuật giả định, thẳng họ Chu chạy khắp nơi hô nó đi cửa sau. Cuối cùng huấn luyện viên của bọn anh phải đích thân ra mặt cải chính. Vậy mà thẳng anh em không phản ứng một chút gì. Lúc đó anh còn tưởng thẳng này là ninja rùa biến hình."

Lâm Du không đáp lại màn lải nhải của Từ Thiệu Huy.

Cậu liếc mắt ra sau, vừa khéo thấy Tiền Thịnh đứng cạnh Trần Dương đang nói gì đó với cậu ta. Tiền Thịnh nhíu mày, Trần Dương thì đối diện với ánh mắt của Lâm Du.

Trong thời khắc ấy, Lâm Du cảm giác mình thấy được sự tự trào phúng cực độ trong mắt cậu ta.

Mạnh đến mức biến thành mũi băng nhọn lạnh toát.

Ngay sau đó một bàn tay đưa tay chắn tầm mắt Lâm Du.

Văn Chu Nghiêu bảo: "Đừng có nhìn, không liên quan gì đến em đâu."

"Vậy cũng không liên quan đến anh chứ?" Lâm Du quay lại nhướn mày với anh.

"Quan hệ anh em thì có gì mà không được nói chứ." Đương nhiên Chu Húc Tân không nhận ra cảm xúc khi hai người nhìn nhau, cậu chàng túm lấy Lâm Du kéo qua vừa đi vừa nói: "Nào nào, để anh Tân giải thích cho. Là vậy, Trần Dương ấy à, là anh em thôi. Hồi năm nhất quan hệ của cả đám tốt lắm. Kỳ huấn luyện nào nó cũng vào cùng đội với Lão Văn, vài ba lần là thành thân thiết thôi. Chắc em cũng nghe Chu Cường nói rồi. Gia đình Trần Dương không được dư dả, trước đây từng làm thêm, phục vụ thôi. Nhưng lúc đó Chu Cường ghét anh của em nên thấy bọn anh chơi chung với Trần Dương lại đi đồn đãi lung tung, khó nghe dữ lắm."

Từ Thiệu Huy nói theo: "Đúng đúng, em đừng có tin lời thằng Chu Cường nói, nó bị tâm thần đó, với lại..."

"Anh Tân." Lâm Du ngắt lời Từ Thiệu Huy, cậu hỏi: "Anh thấy em có vẻ dễ lừa lắm ợ?"

Chu Húc Tân: "Hả?"

Lúc này cả bọn đã ra khỏi sân huấn luyện. Vốn Lâm Du thấy cũng chẳng có gì, nhưng cái cách giải thích lấp lỏp liêm liếm đó lại khiến Lâm Du cảm thấy chắc chắn chuyện không đơn giản như thế. Cậu kéo kéo cổ áo, hừ khế một tiếng.

"Anh em tới với Trần Dương hay hai người lên giường với nhau rồi mà các anh gắng giúp che giấu thế."

Chu Húc Tân và Từ Thiệu Huy hóa đá ngay tức thì, cảm xúc rạn vỡ.

"Hai đứa mày được lắm." Câu này của Văn Chu Nghiêu. Lâm Du vừa nói dứt mấy lời hơi quá đó là Văn Chu Nghiêu kéo cậu lại rồi nói với những người còn lại: "Bọn mày về trước đi, mười phút. Khoan đừng đụng mặt với Chu Cường, chắc người nó tìm không tốt lành gì đâu."

Từ Thiệu Huy hoang moang ra mặt, "Lão Văn, mày đi đâu đó?"

Văn Chu Nghiêu không đáp một lời.

Từ Thiệu Huy quay lại hỏi Chu Húc Tân: "Gì vậy mà?"

"Chắc đi dốt? Tâm trạng Lâm Du không tốt." Hiển nhiên Chu Húc Tân cũng đang trong tình trạng không hay biết gì, nhưng anh thấy như có gì đó vừa xẹt qua đầu mình mà không kịp bắt lấy, chỉ hướng mắt theo bóng lưng Văn Chu Nghiêu dẫn em mình đi mà nói: "Anh trai dốt em trai đâu có gì không ổn đúng không?"

"Có gì không ổn hả, đương nhiên không ổn rồi!" Từ Thiệu Huy vốn tính ruột ngựa, cậu chàng thì thào: "Lúc đó Trần Dương đã đến vậy rồi mà Lão Văn vẫn trơ trơ, thậm chí suýt chút trở mặt luôn. Trước giờ tao không nói, nhưng tao rất nghi ngờ thật ra Lão Văn thích ai đó. Mà nghĩ coi, nó thích ai đó nhưng suốt mấy năm nay không để lộ một chút gì, chứng minh chuyện gì?" Chu Húc Tân nhìn cậu ta bằng ánh mắt nhìn một tên ngốc, hỏi trong nghi ngờ: "Chứng minh chuyện gì?"

"Chứng minh đôi phương hoặc thuộc dạng không thể khoe ra, hoặc đã có người yêu. Lúc trước Lão Văn gánh hộ chuyện cho Trần Dương rồi mang tiếng đầy mình, là tao thì tao đã trở mặt rồi. Nhưng Lão Văn không phải loại người đó. Tình cảm của bản thân nó còn chưa rõ ràng, giờ còn phải đối mặt với chuyện sắp bị em trai vạch trần, xui rủi không chừng còn phải công khai luôn, mà nghĩ coi nó dốt em cái quần gì?"

Mặt Chu Húc Tân dần thối ra.

"Thế rốt cuộc mà muốn nói gì?" Cuối cùng anh cũng hỏi.

Từ Thiệu Huy nói chắc nịch: "Tao nghĩ, chuyện dốt là mà đoán bậy rồi, chắc Lão Văn sắp động thủ đó."

Chu Húc Tân đảo mắt trắng dã cả ra, thật sự câm nín, "Tao thì thấy cái thằng đứng đây lẳng lơ tai lên nghe mà nói cả buổi là tao đây mới là thằng ngu đó, rất ngu mọi luôn! Đi đây!"

Bên kia Văn Chu Nghiêu dẫn Lâm Du đi sang rìa con đường nằm ngoài thao

trường, vòng ra phòng dụng cụ nằm ngoài cùng.

Thuần thực mở cửa ra, dẫn Lâm Du vào, đóng cửa, khóa chốt.

Phòng dụng cụ vào chiều có ánh hoàng hôn màu vàng cam chiếu vào từ cửa sổ, có những hạt bụi li ti lơ lửng trong không khí. Lâm Du im lặng suốt đường đi, giờ đang tựa vào bức tường cạnh cửa, vừa nhìn quanh vừa hỏi Văn Chu Nghiêu: "Dẫn em vào đây làm gì?"

Văn Chu Nghiêu bỏ tay xuống khỏi khóa cửa, quay sang Lâm Du, nhìn cậu vài giây, khi cậu không kiếm được nữa sắp lên tiếng hỏi mới lên tiếng: "Ngậm cục tức cả buổi rồi nhỉ?" Sau đó anh gật đầu khẳng định, rồi nói: "Nhịn giỏi hơn trong tưởng tượng của anh đấy."

"Không phải giận anh." Lâm Du ngược lên, "Anh biết mà, anh."

Văn Chu Nghiêu chống tay hai bên tai Lâm Du, hỏi cậu: "Anh vẫn chưa hỏi, em định khi nào thì về?"
"Chắc ngày một, có vài việc kinh doanh phải giải quyết sớm." Lâm Du hỏi lại: "Sao lại hỏi chuyện này? Định đánh trống lảng à?"

"Đâu có." Ngón tay Văn Chu Nghiêu vuốt qua môi dưới của Lâm Du khế khàng: "Anh đang tính xem còn bao nhiêu thời gian ở cạnh em mà không nói về bất kỳ ai hay chuyện gì khác."

Môi Lâm Du tê dại, vô thức cắn nhẹ môi dưới, ngẩng đầu nhìn lên.

Văn Chu Nghiêu hoàn toàn không cho cậu cơ hội nói chuyện, lập tức cúi đầu đi xuống.

So với nụ hôn nhẹ như dục dỗ đêm hôm trước, nụ hôn này đến thật vũ bão và mãnh liệt.

Lưỡi anh luồn qua khe răng thẳng vào trong, không hề nương giữ lại gì, ép cậu vào giữa lồng ngực mình và vách tường, mặc sức chiếm hữu.

Trong đầu Lâm Du chỉ còn một suy nghĩ.

Chết mất thôi.

Trước nay Văn Chu Nghiêu luôn điềm tĩnh, chững chạc, mang tố chất lãnh đạo.

Nhưng sự nóng cháy, giữ lấy cậu, nhốt cậu trong góc phòng dụng cụ cạnh thao trường đòi hỏi mạnh mẽ này, Lâm Du chưa từng được diện kiến.

Cậu không hề biết thì ra nụ hôn của một người có thể mang lại cảm giác như cả thế giới chẳng còn ai thế này.

Không còn cảm thấy được gì khác nữa.

Tay Lâm Du từ từ vòng lên cổ Văn Chu Nghiêu. Cậu ngửi thấy mùi hương như ánh mặt trời từ Văn Chu Nghiêu, chao đảo giữa rối bời và tỉnh táo rồi lại liên tục trầm luân. Thời khắc này Trần Dương hay Vương Dương gì đó đều không còn quan trọng, cũng chẳng tạo được ảnh hưởng gì.

Không biết bao lâu sau, mãi đến khi tay Lâm Du không còn sức lực, chân cũng yếu dần đi.

"Anh." Lâm Du không chịu được thêm nữa, cậu gọi một tiếng trong cơn mơ hồ.

Văn Chu Nghiêu đỡ một tay sau cổ Lâm Du, ngón tay cái vuốt ve sau vành tai làm cậu run rẩy, chặn tiếng gọi ấy vào giữa đôi môi, không thành tiếng. Sóng nhiệt dần cao, Lâm Du cảm giác cơn sóng ấy bắt đầu dâng lên từ lòng bàn chân, hun cho cả người cậu nóng đỏ.

Đầu ngón tay cậu đặt trên lồng ngực Văn Chu Nghiêu, run rẩy nhẹ đến như không cảm nhận được, đẩy ra với chẳng chút sức lực.

Cuối cùng cũng hết chịu nổi rồi.

"Anh, anh ơi." Âm cuối đã có chút mất khống chế.

Văn Chu Nghiêu nghe thấy, rớt cuộc anh cũng lùi lại một chút.

"Khó chịu à?" Ngón tay cái Văn Chu Nghiêu vuốt qua đôi mắt ướt của cậu.

Lâm Du lắc đầu, thở dốc, "Mười phút, anh nói mười phút nữa sẽ về ký túc."

"Không sao, không vội."

Văn Chu Nghiêu đỡ người cậu chờ cậu dịu lại, một lúc sau mới để Lâm Du ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó rồi quay đi chọn lựa gì đó trên chiếc kệ sắt đặt dụng cụ khoảng hai phút, sau đó ném cho cậu một cây súng lục mô hình.

"Đưa em cái này làm chi?" Lâm Du cầm xem xem rồi hỏi.

Văn Chu Nghiêu: "Cho em cầm chơi, đồ ở đây chẳng khác đạo cụ quay phim là mấy, còn không bằng câu lạc bộ của chú Thiên Hương."

Văn Chu Nghiêu vừa nói vừa đi tới ngồi xuống thanh xà sắt cạnh chỗ Lâm Du.

"Trần Dương từng trúng đạn." Chợt anh lên tiếng.

Lâm Du quay sang nhìn anh.

Văn Chu Nghiêu nói: "Cậu ta là một trong những người được nhà họ Văn đưa vào đại học K để bồi dưỡng. Năm nào nhà họ Văn cũng đưa không ít người như thế vào trường học. Hoa mỹ là tài trợ, nói thẳng là vì lực lượng trung kiên của mình sau này. Trần Dương là đối tượng trọng điểm, năng lực của cậu ta không tệ."

Lâm Du bắt đầu nhíu mày, cậu thật sự không ngờ Trần Dương lại có liên quan đến nhà họ Văn.

"Chuyện trúng đạn là sao?" Lâm Du hỏi.

Văn Chu Nghiêu: "Mùa hè năm nhất ở Cừ Châu có một kỳ đặc huấn bộ đội

thực chiến, lúc gặp cậu ta ở đó anh mới biết. Cậu ta nhận ra anh ngay. Trúng đạn là chuyện ngoài ý muốn trong quá trình thực chiến. Vì tình hình đặc thù khi đó, cậu ta lại giữ liên hệ với nhà họ Văn sẵn nên anh gọi cú điện thoại. Cậu ta được đón đi khỏi vùng núi đó, tinh dưỡng hai tháng mới về trường, nói sau này sẽ là người của anh."

Lâm Du sửng sốt, nhướn mày: "... Người của anh?"

Văn Chu Nghiêu cũng bật cười, "Lấy cơm có người xếp hàng, tắm rửa có người gánh nước, khi huấn luyện luôn luôn xông lên chắn trước mặt, ngoài ra, nửa đêm đột nhiên xuất hiện trên giường nữa." Văn Chu Nghiêu nghiêng đầu đối diện với Lâm Du, bảo: "Qua đây."

"Em không biết người của anh có nhiều công dụng vậy đó nha." Lâm Du đứng lên khỏi ghế đi tới trước mặt Văn Chu Nghiêu cúi xuống nhìn anh. Cậu nói với vẻ châm biếm mang chút ngạo mạn trên môi: "Quả nhiên chuyện trèo lên giường là thật, Chu Cường đã không lừa em."

Lâm Du không để Văn Chu Nghiêu kịp phản ứng đã bước tới mở chân ngồi khóa trên đùi anh.

Cả Văn Chu Nghiêu cũng ngẩn người.

Rồi ôm lấy eo cậu, "Làm gì đó?"

"Em đang nhớ lại lời Chu Cường nói lúc trước đó, anh à." Lâm Du dụi mũi vào mũi Văn Chu Nghiêu, thì thầm hỏi anh: "Xếp hàng, gánh nước, xông lên phía trước anh, nếu em làm hết những chuyện đó, anh có chia em nửa bên giường không? Hay là cũng từ chối em?"

Văn Chu Nghiêu không đáp lời cậu mà kể tiếp: "Lời Chu Cường nói cũng không hoàn toàn là giả, bọn Chu Húc Tân cũng vậy. Gia cảnh Trần Dương không được tốt, trước khi được họ Văn chọn tài trợ đã có kha khá chuyện không hay. Lúc mới vào trường thời gian huấn luyện chung nhiều, quan hệ cũng tạm được. Lúc có người đến trường gây rối anh đã giúp một tay. Cậu ta đúng là có năng lực, nhưng khiêm khuyết trong tính cách cũng rất rõ. Cậu ta và nhà họ Văn có nhu cầu lợi ích song phương. Nhưng anh sẽ không

dùng cậu ta."

"Ai quan tâm chuyện đó." Lâm Du xì một tiếng rồi tiếp tục gây rối: "Đang hỏi anh đó? Sao không trả lời em."

Văn Chu Nghiêu hơi ngửa cổ ra tránh cậu, bình thản đáp: "Anh tự xếp hàng, tự gánh nước, vĩnh viễn luôn là người xông pha đầu tiên không ai chắn trước mặt anh được, cuối cùng, tối hôm đó anh đổi giường với Từ Thiệu Huy."

Văn Chu Nghiêu vòng tay quanh eo Lâm Du, chậm rãi nói rất nghiêm túc: "Em chỉ ở lại bấy lâu, vốn không muốn để mấy người đó làm ảnh hưởng tới tâm trạng của em. Bây giờ giải thích xong rồi nha, em chỉ cần yên tâm ở lại đây thôi. Giữ mối quan hệ hòa bình như hiện tại là vì nhà họ Văn chứ không vì anh. Đám cùng phòng cũng không biết rõ nội tình, nhưng tính tình bọn nó không tệ, quê quán trải dài từ nam ra bắc. Sau này em ra ngoài, không có anh thì tìm bọn nó cũng được."

Lâm Du ngẩn ra một lúc rồi nói: "Anh nghĩ nhiều vậy, em không giận thật đâu."

"Anh biết." Nụ cười ánh lên trong mắt anh, bỗng dưng đổi giọng: "Còn nữa, chuyện chia em nửa bên giường còn phải xác nhận với anh à, từ nhỏ tới lớn có cái giường nào anh từng ngủ mà em không sở hữu hơn một nửa không?"

"Ý nghĩa khác nhau mà." Lâm Du nói, "Em ngủ trên giường của anh vào năm năm tuổi khác bây giờ lắm đấy."

Văn Chu Nghiêu vẫn giữ vẻ bình thản, "Có gì khác nào?"

Lâm Du nhích tới trước một chút.

Đồng thời cậu phát hiện ra, sau một chốc ngạc nhiên mới khẽ nói: "Chẳng hạn như, trước đây anh cũng cứng với em à? Cũng muốn đê em?"

Lồng ngực Văn Chu Nghiêu phập phồng thành mấy tiếng cười phì.

Rồi anh nói: "Tiến bộ rồi đấy à? Cái gì cũng dám nói. Anh không phủ nhận,

nhưng hiện tại không thích hợp, ngoan." Anh nói cứ như Lâm Du mới là người có nhu cầu cao hơn ấy. Không chờ cậu kịp phản ứng anh đã đứng lên nhìn xuống mặt cậu rồi bảo: "Giờ được rồi, về trước đã."
"Nhìn mặt em chi vậy? Lúc này bị gì à?" Lâm Du xoa mặt.

Văn Chu Nghiêu kéo khóa cửa phòng dụng cụ kêu cạch một tiếng.

Ánh sáng bên ngoài ủa vào.

Giữa ánh sáng ban ngày, sau nhiều năm, giờ đã trộm thấy được sự ô trọc mà thật ra người anh cả đã khao khát từ rất lâu.

Anh ghé tai, thậm chí giọng nói còn mang chút hư hỏng: "Lúc này không thể để ai thấy. Chỉ bị hôn sâu thôi đã như sắp lên đỉnh, đứng không vững, giọng run rẩy. Để em ra ngoài với dáng vẻ khi vừa bị hôn xong à, Lâm Du, em đánh giá quá cao mức độ khoan dung của anh em rồi."

Chương 55

Ở ký túc xá, Lâm Du và Văn Chu Nghiêu về vừa lúc thấy rất nhiều người chen chúc trước cửa lầu trên hành lang. Không biết ai lên tiếng nói là: "Đừng có nhào nhào lên nữa, Văn Chu Nghiêu về rồi." Sau đó đoàn người tự động tách ra hai bên. Lâm Du đi theo sau Văn Chu Nghiêu, thấy nhóm Từ Thiệu Huy đang gầm gừ với nhóm Chu Cường.

Văn Chu Nghiêu liếc mắt quan sát tình hình bên trong rồi trở tay xoa trán Lâm Du.

Anh bảo: "Đừng vào trong, chờ bên ngoài đi."

Rồi bước thẳng vào trong trở tay khóa cửa.

Lâm Du dụi mũi nhìn cánh cửa trước mặt, nhìn quanh đám người thấy không có gì vui đang xù xì định bỏ đi, kéo đại một người hỏi: "Anh ơi, anh biết Chu Cường gọi ai đến không?"

"Không biết." Nam sinh bị cậu kéo lại lắc đầu, "Nhưng chắc không phải

trường mình đâu."

"Tao biết." Một nam sinh khác đứng cạnh sáp lại, "Hồi mấy năm trước Chu Cường từng dạy thay trong một câu lạc bộ Muay Thái ngoài trường. Nó gọi người bên đó sang, thằng này cũng giỏi đánh đấm."

Anh chàng vừa dứt lời thì bên trong có tiếng binh bang rất lớn.

Sắc mặt Lâm Du khó coi hẳn, lập tức đưa tay đập cửa.

Không ai trả lời, cậu lại đập mấy cái.
Lần này cuối cùng cũng có người hé cửa.

Là Từ Thiệu Huy, Lâm Du vừa thấy mặt anh chàng là nhìn sâu vào trong, chỉ thấy được mỗi bóng lưng của đám Chu Húc Tân, cho nên cậu thò chân chần giữa khe cửa, bảo: "Cho em vào với."

"Em trai, em làm thế là làm khó anh Thiệu Huy rồi." Từ Thiệu Huy thấy Lâm Du không chịu dời chân thì cũng hết cách, chần chờ vài giây rồi dứt khoát lôi Lâm Du vào, nói nhỏ: "Đừng lên tiếng, anh em động thủ rồi."

Bấy giờ Lâm Du mới thấy cạnh cánh cửa kính dẫn ra ban công là một chiếc ghế nát bét với đủ thứ linh tinh bừa bãi. Văn Chu Nghiêu thì đang nghiêng một tay vào cầm một người khác, mặt lạnh buốt. Anh đề hẳn lên khung giường sắt, ép đến độ nửa bên mặt của hắn biến dạng, máu mũi chảy theo khóe môi đến mang tai.

Chẳng phải ai xa lạ, chính là Chu Cường.

Từ Thiệu Huy nghiêng đầu giải thích với Lâm Du: "Vừa rồi tự dưng Lão Văn xuống tay, làm anh giật cả mình. Đừng thấy anh em thế mà lầm, thường ngày nó lười để mắt đến cái loại như Chu Cường lắm, mà cũng gần như chưa từng động thủ với ai."

Đám người Chu Cường dẫn đến đang láo nháo bên kia, nhưng không một tên nào dám tiến lên.

Chu Húc Tân đứng trước Lâm Du, nghe Từ Thiệu Huy nói vậy cũng quay lại nhìn Lâm Du rồi thuận tay chỉ chỉ mấy món đồ gỗ trên sàn.

"Đó, chỉ vì mấy thứ đó."

Để mau tiến bộ, đồ Lâm Du khắc khi luyện tay đều hướng tới mức tinh xảo và hoàn mỹ.

Có lúc khắc con kiến với cào cào gì đó, từ tư thế đậu trên chiếc lá cho đến từng sợi râu lẫn hoa văn trên người chúng nó đều được khắc rất rõ, sống động như thật, vô cùng đẹp mắt.

Nhưng những thứ đó cần nâng niu, một khi rơi vỡ hư hỏng là sẽ mất hết giá trị, chỉ còn là một cục gỗ.

Từ Thiệu Huy gật đầu, "Nói chứ, anh để ý mấy món đồ gỗ đó lâu lắm rồi, năn nỉ Lão Văn tặng một món mà nhất định không cho."

"Hỏng rồi đáng tiếc thật." Chu Húc Tân nói, "Thằng Chu Cường cũng ngu quá, giẫm ngay kíp nổ của Lão Văn, vừa lắm!"

Lâm Du không nói gì, ánh mắt cậu đi từ những món đồ trên đất lên mặt anh mình.

Trong ấn tượng của Lâm Du, khi Văn Chu Nghiêu thật sự nổi giận thường không nói gì nhiều, sự im lặng sẽ chiếm đại đa số.

Hiện tại hơi khác một chút, đường hàm anh cắn chặt, mắt sắc lẹm chẳng buồn che giấu.

Anh của lúc này rõ rệt và phơi bày hơn rất nhiều, như người anh cả vẫn quen nhìn nhin và kín kẽ nhiều năm trước đã cất phần trầm lặng vào kín hơn, phần rõ rệt thì lại càng mạnh mẽ và lan tỏa theo những năm tháng anh trưởng thành.

Từ thời khắc bước vào Cừ Châu, gặp anh, Lâm Du như vẫn luôn bị lồng trong chiếc lưới của Văn Chu Nghiêu, chưa từng thoát ra. Anh cũng sẽ

không cho phép cậu bỏ trốn.

Trong một khoảng thời gian cực ngắn, anh trực tiếp kéo Lâm Du khỏi trạng thái còn hoang mang và chần chừ vào mối quan hệ thân mật.

Thậm chí còn không cho cậu cơ hội phản ứng, cứ tấn công liên tục.

Bên kia lại đột nhiên có tiếng hét, Chu Cường ngộp đở cả mặt, tay run rẩy, "Buông, buông ra, tay tao sắp gãy rồi, tao xin lỗi."

Văn Chu Nghiêu đang túm ngược tay Chu Cường khiến tay hắn quặp lại thành hình móng gà kỳ quặc.

Nghe Chu Cường cầu xin, cuối cùng Văn Chu Nghiêu cũng cười lạnh rồi lên tiếng: "Xin lỗi? Tay mày đáng mấy đồng? Hôm nay tao có bẻ luôn cả hai tay thì mày cũng không đền nổi thứ phải đền."

Đến giây phút này, nhìn Văn Chu Nghiêu trước mắt, cuối cùng Lâm Du mới cảm nhận được sức khổng lồ tỏa ra từ đầu đến chân anh của cậu.

Không phải dạng dễ dàng bóp nắn trong lòng bàn tay như đối với những kẻ tự đâm đầu vào lưới trước mắt.

Mà là đối với Lâm Du.

Ngay từ khi mới bắt đầu, là sự tự nhiên của Văn Chu Nghiêu đã tiêu trừ sự xa lạ và mù mờ sau nhiều năm xa cách của Lâm Du.

Là anh đã dẫn đường từng bước một, khổng lồ chế nhạo điệu toàn quá trình, chờ đợi Lâm Du gạt đầu.

Anh như một thợ săn ưu tú đang đặt bẫy, giữ cự ly ở thời điểm không thích hợp rồi tuyền chọn thời cơ chín muồi nhất để dứt khoát xuống tay, không chút do dự.

Tuy bản thân Lâm Du tự nguyện, nhưng tiết tấu hoàn toàn mất khổng lồ.

Bước chân cậu lảo đảo, mấy hôm nay trông có vẻ như miễn cưỡng ngang

tay với Văn Chu Nghiêu, nhưng xét cho cùng, cái ăn chỗ ở của cậu đều nằm dưới sự sắp xếp của Văn Chu Nghiêu, đi theo con đường anh đã vẽ sẵn.

Từ lúc đến Cừ Châu cho tới tối hôm đó, bắt đầu từ câu hỏi có muốn hôn môi không của Văn Chu Nghiêu, Lâm Du đã bị tấn công đến tan tác. Lâm Du bỗng như chợt tỉnh ngộ, rồi tiếp ngay sau đó là dở khóc dở cười.

Thầm nghĩ mình đang làm gì thế này.

Nhưng nói sao thì cậu vẫn là Lâm Du, dù cam tâm tình nguyện trở thành con môi mà anh mình đang săn, cậu vẫn là Lâm Du.

Lâm Du chen lên từ giữa hai người phía trước để đến cạnh Văn Chu Nghiêu, túm lấy cánh tay anh cậu, lên tiếng: "Bỏ đi anh, lát nữa quản lý ký túc xá tới sẽ phiền lắm đó."

Văn Chu Nghiêu nghiêng đầu nhìn cậu, thả tay ném hẳn ra.

Sau đó anh kéo Lâm Du lùi lại một bước.

Chu Cường tự giữ tay, nhìn hai người bằng sắc mặt khó giải thích.

Lâm Du nói: "Tôi khuyên anh bây giờ tốt nhất là dẫn người đi đi. Không phải anh ghét nhất chuyện anh tôi có người chống lưng sao? Tôi có thể cho anh biết, phải, hôm nay anh mà gây chuyện, không chỉ anh tôi sẽ làm khó dễ anh, mà còn vô tận những phiền phức đang chờ anh."

Lâm Du bước tới nhặt một tượng gỗ trang trí đã gãy đổ trên đất lên, cầm trong tay rồi nói với Chu Cường: "Có biết đây là gì không?"

Chu Cường vẫn cố cứng miệng: "Một khúc gỗ mục thôi, mày hù ai?"

Lâm Du tung nhẹ thứ đó trong tay rồi mỉm cười nói: "Tác phẩm này tên là Du Long Hí Châu, là bản khắc thử đầu tiên của tác phẩm triển lãm cỡ đại kinh điển nhất cho tới hiện tại của Ý Linh Lung, trên đời chỉ có một chiếc này thôi. Thành phẩm sau cùng thì đang được trưng bày trong đại sảnh của phòng triển lãm nghệ thuật cấp quốc gia, giá trị liên thành. Món trong tay

tôi đây mà mang đi đóng dấu của Ý Linh Lung vào thì giá trị ít nhất cũng sáu con số."

Mọi người xung quanh bắt đầu nín thở theo lời Lâm Du, nghe tới đây ai cũng hít sâu đầy sững sốt.

Vì nhìn kĩ thì thứ trong tay Lâm Du thật sự không tầm thường. Đôi rồng quấn vào nhau, toàn bộ thành phẩm chỉ dài cỡ lòng bàn tay người trưởng thành, nhưng mỗi một chi tiết đều vô cùng tinh xảo.

Mặt Chu Cường chuyển từ đỏ sang xanh, rồi từ xanh về trắng.

Lâm Du nói: "Anh dự định đền hay chờ tôi đi kiện đây?"

Chu Cường vô thức lùi lại một lúc, ánh mắt tránh né, cuối cùng vẫn nói: "Tao không tin, Ý Linh Lung cái gì, tao hoàn toàn không biết tới. Mà tưởng tao ngu hả?"

"Không muốn bị kiện cũng đơn giản thôi." Lâm Du nói, "Con người tôi sợ phiền hà lắm, chỉ một yêu cầu duy nhất."

Chu Cường bắt giác hỏi: "Yêu cầu gì?"

Lâm Du biết trong đáy lòng hắn sẽ sợ, liền tiến tới một bước chậm rãi nói với hắn: "Đơn giản, sau này thấy ba chữ Văn Chu Nghiêu thì đi vòng đường khác cho tôi, hiểu chưa?"

Ánh mắt Chu Cường chần chừ, đảo lảo liên.
Văn Chu Nghiêu lên tiếng rất đúng lúc: "Cút."

Chu Cường cứ như chớp được cơ hội, hô đi một tiếng rồi nhanh chóng dẫn đồng bọn lẩn mất.

Cuối cùng căn phòng hỗn loạn cũng yên tĩnh lại, trong một chốc không ai lên tiếng.

Cuối cùng Từ Thiệu Huy phá vỡ sự im lặng, bước tới chỉ vào món đồ trong tay Lâm Du hỏi: "Em trai, đùa anh đúng không, cái này đắt vậy hả?"

"Đâu có." Cậu cười cười, "Lừa hấn thôi."

Thật ra cũng không hoàn toàn là lừa, thành phẩm được trưng bày là thật, thứ trong tay là căn nguyên cảm hứng cũng là thật, cũng là một tác phẩm rất hoàn chỉnh rồi. Nếu không hư hại, được đóng dấu của nhà họ Lâm hoặc Ý Linh Lung thì tuy giá trị không đến sáu con số nhưng vẫn đạt năm con số.

Từ Thiệu Huy vỗ ngực, "Hú hồn, anh còn tưởng mắc dữ vậy chứ, thảo nào hồi trước Lão Văn còn không cho sờ vào."

"Đương nhiên phải nói cho nghiêm trọng một chút." Lâm Du bảo, "Các anh nói gia đình Chu Cường cũng bình thường thôi mà, con số lớn như thế ập xuống đầu một học sinh chưa tốt nghiệp như hấn sẽ rất đáng sợ. Chắc sau này hấn không dám kiếm chuyện nữa đâu."

Văn Chu Nghiêu đi tới cầm lấy đồ trong tay Lâm Du, cẩn thận để xuống bàn.

"Có thời gian anh sẽ dán lại." Anh nói.

Lâm Du tựa vào bàn, bình thản bảo: "Hỏng thì thôi anh. Mai mốt em tặng anh mấy món mới."

Mở cửa phòng ra, bọn Từ Thiệu Huy bắt đầu quét dọn mớ hỗn độn trên sàn, phòng kế bên cũng sang giúp. Vì chẳng có mấy đồ bị xê dịch, lại có nhiều người sang thăm tình hình nên nhìn thoáng qua thấy trong phòng toàn người là người.

Có người hỏi Lâm Du: "Đúng rồi, lúc nãy em nhắc đến Ý Linh Lung, là gì thế?"

"Cửa hàng nhỏ trong nhà thôi anh." Lâm Du đáp.

Cậu để ý thấy Trần Dương và Từ Tiền Thịnh cũng có mặt. Trần Dương nhìn như đang cúi đầu xuống nhưng rõ ràng rất lắng tai nghe cậu nói chuyện.

Lại có người hỏi: "Này, anh thấy em với Lão Văn khác họ, chắc không phải anh em ruột nhỉ?"

"Hơn cả thế." Lâm Du khoanh tay bình thản: "Nhà họ Văn là nhà, nhà họ Lâm cũng là nhà. Mấy năm nay anh em bên ba bên ngoài một mình, người nhà ai cũng lo lắng, sợ anh ấy gặp phiền phức."

Nói tới đây, đột nhiên Trần Dương ngẩng đầu nhìn sang, Lâm Du nhìn lại thẳng thừng.

Ai cũng tưởng cậu đang nói tới Chu Cường.

"Yên tâm đi, Chu Cường không dám chọc Lão Văn thật đâu."

"Nó mà là phiền phức gì, một thằng vô lại thôi."

Mắt Lâm Du hướng thẳng vào Trần Dương, miệng thì nói: "Đúng vậy, hấn thì không đáng xem là phiền phức thật. Chỉ sợ gặp phải hạng không tự nhìn rõ bản thân cũng không thấy rõ người khác, không biết một vừa hai phải." Từ khi Lâm Du biết Trần Dương có liên quan đến nhà họ Văn, đồng thời còn ỷ vào mối quan hệ đó để xuất hiện mọi lúc mọi nơi thì cậu chỉ nghĩ được đúng bốn chữ "âm hồn bất tán".

Lúc ở thao trường thì mặt mày tái mét, giờ vẫn có thể trơ mặt đứng đây như không có gì.

Mọi người xung quanh chẳng ai thấy có gì không ổn, cứ như chuyện cậu ta bị Văn Chu Nghiêu từ chối vốn rất bình thường.

Cái kiểu bình thường như thế mới là bất bình thường.

Anh cậu nói khiếm khuyết trong tính cách người này rất rõ ràng, Lâm Du thì thấy tổ chất tâm lý của cậu ta không bình thường. Lâm Du từng gặp nhiều người như vậy mà rất ít khi thấy được bản lĩnh này ở một người trông không quá hung hăng.

Trần Dương cũng đang nhìn Lâm Du, đột nhiên cậu ta lên tiếng nói: "Làm người đúng là phải tự nhìn rõ bản thân, trước hai chữ anh em, có thể làm được nhiều hơn bình thường. Nhưng với việc không được làm, không chỉ người ngoài biết rõ, mà bản thân mình càng phải nhận thức rõ hiện thực." Thời khắc này, cuối cùng Lâm Du cũng thấy rõ ràng địch ý và sự khiêu khích trong ánh mắt cậu ta.

Lâm Du xác nhận cậu ta đã nhận ra gì đó rồi nên mới lấy hai chữ anh em ra để gông vào cậu.

Từ Thiệu Huy đứng cạnh hoang mang ra mặt, "Hai người rào đón gì vậy? Sao tao nghe không hiểu gì sất." Rồi tự dưng lại hỏi: "Ê, Lão Văn đâu rồi?"

Ai đó trả lời: "Chắc ra ngoài rồi, tao mới thấy quản lý ký túc xá lên, chắc nghe được gì đó nên lên bắt."

Rất nhiều người nói cùng ra ngoài xem tình hình.

Lâm Du cũng đứng lên khỏi bàn, lúc đi tới trước mặt Trần Dương bỗng dừng chân.

Cậu nghiêng người nhìn cậu ta.

"Tôi cho anh biết một lần cuối cùng." Cảm xúc trong mắt Lâm Du bỗng khác hẳn, từ một thiếu niên thông dong trở thành người ra quyết định của cơ đồ lớn như Ý Linh Lung, trở thành người kế thừa của nhà họ Lâm, thành Lâm Du đã sống hai kiếp, bôn tẩu ngược xuôi gặt hái vô số kinh nghiệm. Cậu bước tới gần hơn, cất tiếng: "Người của tôi, tốt nhất anh đừng vọng tưởng."

Chương 56: - 60

dịch: Uyên Uyên

Chương 56

Bản thân Lâm Du cũng không biết đã đóng dấu ba chữ "người của mình" lên Văn Chu Nghiêu từ khi nào. Ít nhất trong nhận thức, trong ý niệm từ nhỏ đến lớn của cậu, quan hệ thân mật đến mức nào cũng không nên tồn tại cách nói "người của tôi" tuyệt đối như thế. Nhưng khi tới trước mắt, thật sự đặt lên người anh cậu, lại chính là "người của tôi".

Ham muốn độc chiếm đó bỗng chốc lộ ra khi đối diện với Trần Dương.

Có một người nơi đó, vốn đã được bản thân xem là điều quan trọng nhất trong những điều quan trọng của sinh mệnh, không thể sẻ chia, có điều lại chưa từng tưởng tượng đến một tương lai nào khác. Nhưng nếu có một ngày, cậu đột nhiên phát hiện ra có kẻ lạ chủ động đến gần người đó mười bước, thì sự chiếm hữu vừa nảy sinh đó, Lâm Du cảm thấy đã là khắc kỷ lắm rồi.

Đây là cảm nhận sâu sắc nhất của Lâm Du mấy hôm nay, nếu chưa từng được nếm trải mùi vị thân mật thì hẳn sẽ không cảm thấy gì.

Nhưng một khi đã chạm vào thì không thể làm chủ bản thân được nữa.

Bất luận năm nay bao nhiêu tuổi, từng trải bằng nào, luôn sẽ có một người, dù tái ngộ vào thời điểm nào chẳng nữa thì chỉ cần gặp mặt, bản thân sẽ

biết ngay ấy là số kiếp đã được định sẵn cả đời này, vượt qua núi non thời gian, sông ngòi khoảng cách.

Thời gian nghỉ buổi tối, Văn Chu Nghiêu ngồi cạnh bàn học dán lại tượng gỗ thành phẩm bị rơi vỡ.

Lâm Du kéo cái ghế lại ngồi cuộn người cạnh anh lật xem quyển tiểu thuyết yêu ma lấy từ bàn của Mã Đăng.

Văn Chu Nghiêu dán rất tỉ mỉ, ngón tay thon dài với những vết chai dày từ bao ngày tháng huấn luyện vượt kín những vết nứt rạn. Lâm Du thì không quan tâm đến mấy thứ đó mấy, nhiều lắm là thi thoảng liếc nhìn lúc anh cậu sửa lại thôi.

Suốt buổi chỉ lật được một trang sách.

Từ Thiệu Huy vừa lau tóc vừa bước ra khỏi nhà tắm, bắt gặp cảnh Lâm Du ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt nghiêng của Văn Chu Nghiêu.

Anh chàng búng hai giọt nước trên tay lên mặt Lâm Du, còn cười thích chí rồi nói: "Em trai, mới nãy em nhìn bằng ánh mắt gì đấy? Tự dưng thấy anh cũng giật mình, ai không biết còn tưởng em đang nhìn mỹ nhân khuynh quốc nào đó."

Lâm Du hoàn hồn lại ngay, cậu đáp: "Mỹ nữ thì không tới, nhưng anh em đẹp trai là điều đã được công nhận mà? Nhìn nhiều chút cũng đâu mất miếng thịt nào."

Văn Chu Nghiêu nghiêng đầu liếc cậu.

Lâm Du bị ánh mắt ấy làm tê cả tay.

Lúc tỉnh hồn lại thấy mặt hơi nóng, cảm thấy mình thật sự hơi lố, rõ ràng là

thân thuộc đến thế rồi mà sao còn như tên biến thái ngấm mãi không thấy đủ vậy chứ.

Phía bên kia Chu Húc Tân cười hùa vài tiếng, lê cái ghế qua nói: "Đẹp có mài ra ăn được không? Lúc mới nhập học ai cũng tưởng phòng bọn anh sẽ thoát ế sớm nhất trong cả giới học sinh. Kết quả bà mẹ bốn năm rồi, còn nguyên bày ế sưng ế sủi."

"Trọng điểm là Lão Văn, nó chê cả nam lẫn nữ." Từ Thiệu Huy đặt mông ngồi xuống bên cạnh, vừa ngửa đầu lắc tóc vừa nói: "Hôm nào đó nó thông nào rồi tự bán mình đi thì không chừng bọn anh mới dễ thở hơn."

Hiển nhiên Văn Chu Nghiêu đã quá quen với mấy lời này, anh không buồn đáp lại, chỉ rút tờ khăn giấy đưa Lâm Du lau nước trên mặt.

Tiện tay đặt bức tượng đã sửa xong qua một bên phơi khô.

Từ Thiệu Huy vẫn chưa từ bỏ, chụp tay vào ghế hỏi: "Lão Văn, hôm nay mày nói thật ra đi, có phải trong lòng mày có ai đó không?" Không chờ Văn Chu Nghiêu đã quay sang Lâm Du nói tiếp: "Em trai em nói xem, anh em có mối tình đầu làm nó tổn thương tận tâm can hả? Đúng đúng, hoặc là một vàng trắng sáng yêu mà không với nổi!"

Lâm Du không ngờ lại dây sang cả mình, ngây thơ ngẩng đầu nhìn lên.

"Mày bớt cái mồm lại đi." Văn Chu Nghiêu thuận tay chụp chai nước cạnh đó ném tới, "Không nói được câu nào cho ra con người."

Từ Thiệu Huy sẵn tay chụp lấy rồi thuận miệng hỏi: "Vậy chứ tại sao mày không yêu đương hèn hò."

"Đang yêu rồi." Văn Chu Nghiêu đáp hờ hững.

Đang yêu rồi? Đang yêu rồi?!

Căn phòng bỗng im lặng đến kỳ quặc, cả Lâm Du cũng bàng hoàng sửng sốt phải tròn mắt nhìn anh. Nghĩ kỹ lại, hình như hai người thật sự chưa từng nói rõ ràng, bây giờ tự dưng nghe anh thừa nhận, tim cậu cũng phải hẫng vài nhịp.

Một lúc sau Từ Thiệu Huy mới nói lại được, anh chàng chuyển hướng sang Chu Húc Tân: "Nào nào, xáng tao bạt tai với, tao nghi ngờ tao đang mơ mẹ kiếp ời."

"Tao cũng nghi lắm." Chu Húc Tân tát vào đầu anh chàng thật, còn hỏi: "Đau không mày?"
"Hỏi thừa! Nhẹ chút chứ thẳng này!"

So với hai người này, Mã Đằng khá bình tĩnh, chỉ có động tác đóng băng cả buổi thể hiện ra sự bất ngờ và kinh hãi của anh.

Rồi mới hỏi: "Từ lúc nào?"

"Mới mấy ngày." Văn Chu Nghiêu đáp.

Từ Thiệu Huy dứt khoát lời ghế tới sát bên, mắt trợn trừng, miệng hỏi: "Chỗ mình mới đi tập huấn tới chim còn không thèm ị, hoàn toàn không thể liên lạc với bên ngoài, vậy không lẽ là trong mấy ngày mình mới về đây? Không đúng, mấy nay ngày cũng gặp nhau mà, mày yêu đương với người ta lúc nào vậy?"

Chu Húc Tân bỗ sung nghi vấn hộ: "Yêu xa hả?"

Lần này Văn Chu Nghiêu đặt đồ trong tay xuống, anh đứng lên xoay lại tựa vào cạnh bàn, khoanh tay nhìn bọn họ rồi nói: "Đang yêu rồi, xem như yêu xa. Cho bọn mày biết để sau này đừng có nói bậy bạ về chuyện tình cảm của tao. Tao không định cho người ta cảm giác bất ổn khi vừa mới xác định quan hệ đâu. Hình tượng bị chúng mày phá nát hết. Bớt hại tao lại được không?"

"Thôi thôi tiêu rồi." Từ Thiệu Huy kết luận với Chu Húc Tân và Mã Đằng: "Lão Văn không bình thường."

Nói rồi anh chàng đứng lên sà tới trước mặt Văn Chu Nghiêu, đưa tay định sờ trán anh.

Rồi bị Văn Chu Nghiêu tát ra, "Né xa tao ra."

"Thấy chưa?" Từ Thiệu Huy lùi lại hai bước, cố tình làm lố: "Tao đã nói hôm nay nó hơi sai sai mà, Lão Văn mày mơ đó hả, tụi tao còn không quen biết người đó làm sao phá hình tượng của mày được?"

Chu Húc Tân không để tâm đến sự phát rồ mình ên của Từ Thiệu Huy, những điểm thấy là lạ trước đây đột nhiên lướt qua trong đầu. Mắt anh liếc đến Lâm Du vẫn ngồi yên không nói tiếng nào bên cạnh, có gì đó lóe sáng vụt qua trong não.

Anh không khỏi lại hướng mắt vào Lâm Du.

Cảm nhận từ cái nhìn đầu tiên mà cậu thiếu niên mười tám này mang đến cho người khác là đẹp.

Tóc cậu mang màu nâu sẫm tự nhiên, da dẻ trắng nõn, ngũ quan thậm chí có thể gọi là thanh tú. Nhưng lại không khiến người ta thấy yếu đuối mong manh, đặc biệt là cách nâng tay nhắc chân, cứ như một hạt ngọc tròn trịa, tỏa sáng trắng bóng và dày dặn.

Hướng chi chỉ với cách cậu đối phó với Chu Cường chiều nay, sẽ không một ai thật sự xem cậu là một thiếu niên không biết gì.

Không có bản lĩnh thật thì khó mà sắc bén được như thế.

Ngay cả thời khắc này, nghe cái giọng lố lăng của Từ Thiệu Huy mà cậu cũng chỉ gác đầu trên thành ghế, nở nụ cười như đã biết trước.

Chu Húc Tân tự giật mình với tưởng tượng của bản thân, nhưng anh càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Anh biết Lâm Du và Lão Văn cùng lớn lên từ nhỏ, thăm nghĩ, điên thật rồi,

thế giới này cũng điên rồi.

Từ Thiệu Huy vẫn đang lải nhải: "Xem như yêu xa là sao ba? Không lẽ hồi trước cũng học trường mình, chị lớp trên khoa Chỉ huy hải? Hay là em gái ngành Công nghệ Mô phỏng mới được điều ra ngoài?"

"Mày mau ngậm miệng vào đi!"

Chu Húc Tân thoáng thấy được một phần chân tướng, giờ nghe Từ Thiệu Huy oang oang lên chỉ thấy đau đầu.

Từ Thiệu Huy ngơ ngác: "Bộ mày không tò mò hải? Nó yêu rồi đó, không phải mày không phải tao không phải Mã Đằng, là Văn Chu Nghiêu đó."

"Mẹ kiếp mày tao biết." Chu Húc Tân chỉ muốn bịt mồm anh chàng này lại.

Tuy anh không làm vậy, nhưng ánh mắt vẫn dán chặt vào Lão Văn và Lâm Du.

Càng nhìn càng cảm thấy mình đã nhìn thấu được bí mật kinh thiên động địa đó.

Anh nhìn Lão Văn lấy khăn bông với áo ngủ trong tủ ra, rút quyển sách trong tay Lâm Du đi rồi bảo: "Đừng đọc nữa, đi tắm trước đi, lát nữa nước lạnh."

Lâm Du liền cầm lấy khăn đứng lên.

Đến đây vốn mọi chuyện còn rất bình thường.

Nhưng tiếp ngay sau đó Lâm Du vòng tay lại xoa xoa sau ót, Văn Chu Nghiêu kéo tay cậu xuống, rướn tới nhìn thử rồi nhíu mày, "Sao đỏ rồi?"

"Đỏ hải anh?" Lâm Du hỏi rất tự nhiên, cậu nói tiếp: "Hơi ngứa, chắc là dị ứng? Nhưng em đâu có đụng tới hải sản."

Chu Húc Tân thầm nghĩ thì ra cậu không ăn được hải sản, Cừ Châu không gần biển, vốn ít hải sản, khả năng đó không lớn.

Đến đây, anh dần cảm thấy không bình thường.

Chẳng hạn như Văn Chu Nghiêu giữ ót đờ cậu tựa vào ngực mình rồi kéo cổ áo sau của cậu xuống nói: "Đừng nhúc nhích, anh xem nào."

Lâm Du ừm một tiếng rồi cúi đầu bất động.

Văn Chu Nghiêu quan sát tình hình rồi giữ nguyên tư thế đó mà thò tay lấy một tuýp thuốc trong ngăn kéo trên cùng ra, bảo cậu: "Không nghiêm trọng, chắc là dị ứng nhẹ với thứ gì khác. Bôi thuốc trước đã, tắm xong ra xem lại thử, nếu nặng hơn mai anh dẫn em đi khám."

Tối đây, Chu Húc Tân đã khẳng định được ít nhất bảy mươi phần trăm phán đoán của mình.

Dù sao lúc Lâm Du mới tới hai người họ cũng không như thế này, mọi người bị ảnh hưởng ấn tượng đầu tiên, luôn đặt cậu vào vị trí em trai. Nhưng bây giờ đổi cách suy nghĩ thì mới thấy đúng là nhìn đâu cũng bất thường.

Dù là anh em ruột đi chăng nữa thì cũng có hờ chút lại đụng tay đụng chân thế này đâu?

Bình thường bọn họ đi huấn luyện, thương tích nhẹ chảy tí máu là chuyện cơm bữa, một đám con trai sức dài vai rộng cũng chẳng để ý mấy chuyện đó. Nhưng nhìn thái độ của Văn Chu Nghiêu lúc này đi, anh hoàn toàn xem Lâm Du như trẻ nhỏ mà chăm sóc.

Lão Văn đối xử với anh em không có phải phàn nàn, nhưng tính ra thì Chu Húc Tân dám thề mình chưa từng thấy một Văn Chu Nghiêu như thế. Văn Chu Nghiêu là thông minh biết chừng nào, Lâm Du vừa vào nhà tắm, Chu Húc Tân và anh nhìn nhau một cái là trên cơ bản trong lòng hai bên đã sáng tỏ.

Trong phòng này Chu Húc Tân không có gia thế như Mã Đằng, cũng không phóng khoáng như Từ Thiệu Huy, nhưng Lão Văn là người anh xem như anh em ngay từ khi mới vào trường. Dù người khác nói Văn Chu Nghiêu có gia

thể hoành tráng tới mức nào thì trong mắt anh, Lão Văn vẫn là người có tài năng tuyệt đối lại nỗ lực hơn tuyệt đại đa số mọi người và rất đáng thâm giao.

Chính vì có tình nghĩa ấy, sau khi Chu Húc Tân xác nhận mới cảm thấy Lão Văn đang đùa với lửa.

Có còn là con người không vậy, mẹ kiếp người bình thường ai mà làm được chuyện như thế.

Ngoài ban công, Chu Húc Tân đập trên thanh lan can sắt.

Anh hạ giọng hỏi người bên cạnh: "Mày điên rồi hay sao? Tự mày nói nó là em trai mày, em trai mày. Lúc nãy tao còn nghĩ tuyệt đối đừng là thật, vừa xong thì mày quăng cho quả bom."

Góc áo khoác của Văn Chu Nghiêu bay cao theo gió.

Anh hướng mắt ra thao trường của đại học K ngoài ban công, tiếng nước trong phòng tắm rì rào bên tai.

Anh mỉm cười, quay sang nói với Chu Húc Tân: "Lão Chu, tao có thể khẳng định chắc chắn, đây là quyết định quan trọng nhất, cũng không hối hận nhất đời này của tao."

Cơ tức xông thẳng lên đỉnh đầu Chu Húc Tân, rồi lại bị ép xuống, cuối cùng anh nói nhỏ: "Ít nhiều gì cũng ở chung bốn năm rồi, tao thật sự không ngờ sẽ nghe thấy những lời này từ mày."

"Không có gì lạ đâu." Văn Chu Nghiêu xoay lưng, đưa lưng ra ban công, hất cằm chỉ vào nhà tắm nói: "Văn Chu Nghiêu ngày hôm nay phải quy công hết cho em bé nhà tao."

Nếu một người sống được trăm năm, một phần năm đầu tiên của Văn Chu Nghiêu đều có sự tồn tại mang tên Lâm Du, theo kế hoạch của anh bốn phần năm còn đều có cậu, thậm chí còn hơn thế.

Bốn năm nay Văn Chu Nghiêu liên tục thấy một giấc mơ.

Trong mơ là sườn núi giữa gió rét, hoa tuyết đầy trời.

Đóa cúc trắng trước mộ bia lạnh buốt tận xương.

Sau bao nhiêu năm sống đời quân nhân, vượt qua ngàn dặm đường dài, lại không được gặp một người quen xưa.

Em bé nhà mình đã bao giờ phải đau như thế?

Anh hồi tưởng lại quá khứ mới sực nhận ra, khi còn rất rất nhỏ, khi cậu cứ bám lấy anh mãi vì bệnh mắt ngủ của anh, khi cậu bị đánh đến nát mình vì trộm con dấu, khi cậu bồn ba suốt đêm, không ngừng mở rộng năng lực của mình.

Thì ra, cậu vẫn luôn đau.

Chu Húc Tân: "Quyết định rồi à?"

Văn Chu Nghiêu: "Không phải tao quyết định, tao chỉ đang chờ."

Anh chưa từng đề cập đến chuyện trong mơ, bốn năm nay, thậm chí chưa từng đến gần.

Anh chờ bấy nhiêu năm cuối cùng cũng chờ được mùa xuân muộn ăy trở lại.

Hoa hã chưa tàn, anh dang tay, Tiểu Du nhà họ Lâm liền nhắm mắt lao vào lòng anh nghỉ chân một chốc lát.

Chương 57

Chuyện bị Chu Húc Tân nhìn thấu, không cần Văn Chu Nghiêu phải lên tiếng nói thì Lâm Du cũng đoán được phần nào rồi. Từ lúc cậu tắm xong ra anh chàng đó cứ ngần ngừ muốn nói gì mãi. Lâm Du hỏi, anh lại chỉ lấp lửng một câu: "Đừng thấy anh em trông nghiêm túc thế mà làm, có lúc nó cũng điên dữ lắm, đừng để nó dạy hư."

Ban đầu Lâm Du sững sốt, sau đó cậu nở nụ cười.

"Dạy hư là sao anh?" Cậu hỏi.

Chu Húc Tân đỏ mặt già.

Vốn anh định nói là với chuyện yêu đương, nhìn biết ngay Lão Văn thật lòng.

Nhưng vì dù sao Lâm Du cũng chỉ mới tốt nghiệp cấp ba, hai người lại mang quan hệ anh em, Chu Húc Tân sợ Lão Văn thừa lúc Lâm Du chưa biết gì để xuống tay. Kết quả Lâm Du hỏi thế lại khiến câu hỏi của anh trở nên không trong sáng.

Cuối cùng Chu Húc Tân ngại ngùng ho khan vài tiếng rồi nói: "Cũng không có gì, anh nói vậy thôi." Rồi đổi đề tài: "Chắc em không quen ngủ ở giường đơn của ký túc xá thể này, tối nay em ngủ trên giường anh em một mình đi. Anh với nó nằm chung?"

Lâm Du cười thành tiếng, mượn động tác kéo ghế để ngồi lại gần Chu Húc Tân.

Cậu khoác một tay lên tay ghế, thì thầm: "Không làm gì hết có phải chuyện xấu không anh? Em biết, anh em có chừng mực quá độ, anh Tân tạo cơ hội giúp nhé?"

Chu Húc Tân lão đảo, móc phải chân ghế kêu ken két.

Lòng thầm nghĩ, chắc, quả nhiên mình chỉ lo bò trắng răng thôi.

Hai cái thằng này không thằng nào trong sáng.

Từ Thiệu Huy cạnh đó bị anh làm giật mình, quay đầu hỏi: "Mày làm gì đấy?"

"Liên can gì mày, thằng chậm tiêu." Chu Húc Tân trừng mắt.

Tự dưng Từ Thiệu Huy bị mắng ngang, mặt đần hết cả ra.

"Ủa mắc gì chửi tao?" Anh chàng gào lên hỏi Văn Chu Nghiêu: "Lão Văn, hai đứa mày mới ra ban công nói gì đó? Mày chọc ghẹo gì nó vậy?"

Lúc này Văn Chu Nghiêu vừa bung chậu rửa mặt đẩy cửa ban công đi vào, nhìn nhìn Từ Thiệu Huy rồi lại hướng mắt sang Chu Húc Tân như bị lửa đốt bên kia, cuối cùng nhìn Lâm Du đang cười mỉm chi kể bên.

"Không có gì." Anh đáp đối phó một câu rồi vẫy tay gọi Lâm Du.

Anh kéo cổ áo cậu kiểm tra vết đỏ sau cổ, đã đỡ hơn nhiều rồi. Lâm Du mới tắm xong, làn da trắng nõn còn ẩm hơi nước, mùi hương sau khi tắm lan tỏa vào không khí theo từng nhịp đập của động mạch trên cổ. Văn Chu Nghiêu giữ nét mặt điềm nhiên quay đi, sửa áo lại ngay ngắn cho cậu.

Sau đó mới vỗ ót cậu bảo: "Anh Tân của em thật thà lắm, đừng có quậy, ngủ đi."

Trêu Chu Húc Tân xong, bảo đi ngủ tức là đi ngủ mà thôi.

Sau khi chiếc giường đơn khoảng một mét ba bị Văn Chu Nghiêu tay chân dài ngoẵng chiếm cứ, đến nửa phần cơ thể Lâm Du đè lên người anh. Văn Chu Nghiêu ôm lấy cậu, không nói gì, cũng không có lời ngon ý ngọt gì quá đáng.

Lâm Du chỉ nhớ sau nửa đêm đột nhiên có mưa, mưa tạt vào cửa sổ, cậu mơ màng thức giấc.

Nhưng được Văn Chu Nghiêu ôm chặt, hỏi cậu có lạnh không.

Lâm Du nói, không lạnh.

Mấy năm nay cậu dễ bị cồng người vào đông. Cậu bồn ba bên ngoài quanh năm, chỉ cần đổi chỗ ngủ, không có người săn sóc lo lắng chu đáo như ở nhà là nửa đêm rất dễ bị rợn sống lưng.

Hiện giờ khí hậu thích hợp, vào đêm mặc cũng mỏng.

Hơi ẩm trước ngực Văn Chu Nghiêu kề sát vào cậu, mơ mơ màng màng, mang đến một đêm yên giấc.

Ngày hôm sau nhiệt độ tụt đột ngột, nhiệt độ Cừ Châu biến hóa khôn lường quả nhiên là thật.

Năm tư đại học không còn môn quan trọng nữa, sáng sớm cả phòng cứ thông thả người đánh răng rửa mặt kẻ đi dạo đây đó. Lâm Du đột nhiên chìm trong tình yêu ngọt ngào này làm bầu không khí quanh cậu bỗng như mềm mại hơn rất nhiều.

Cậu choàng chăn ngồi dậy, đầu đội quả tóc hơi rối, quét mắt một vòng rồi hỏi: "Anh em đâu?"

"Dậy rồi đó hả." Từ Thiệu Huy với cả mồm bọt kem đánh răng ồm ồm trả lời: "Lão Văn ra ngoài rồi, em ngủ thêm chút nữa đi. Rạng sáng mai em phải lên xe lửa mà, trường mình cách trạm xe lửa xa lắm, tối nay chắc em không ngủ được mấy đâu."

Lâm Du thuận miệng dạ một tiếng, tâm trạng chùng xuống một chút.

Vốn dĩ cậu còn việc đang chờ, chiều nay là phải lên đường.

Nhưng vẫn dờ lại sang rạng sáng ngày mai.

Lâm Du chưa từng có trải nghiệm cố gắng tranh thủ từng giây từng phút để được ở cạnh ai đó nhiều thêm như thế này bao giờ. Trước khi tới Cừ Châu, cậu từng đùa với chú ba, nói không chừng cậu sẽ ôm rịt lấy anh mình không chịu buông tay.

Nhưng thật ra trong lòng cậu biết, thế giới của người trưởng thành có rất nhiều điều bất đắc dĩ và kiềm nén. Không thể đặt luyến tiếc và ly biệt lên mặt, hoặc thản nhiên xoay lưng, hoặc cố gắng giữ bình thản, cười nói lần sau gặp lại.

Nhưng mối quan hệ vừa thay đổi là nỗi buồn như tăng gấp bội.

Không nở rời, không muốn chia ly.

Sáng sớm thức dậy không thấy anh đâu, trực tiếp đẩy sự khó chịu trong cậu lên mức tối đa.

Lâm Du tự nhắc nhở mình như thế này là không được, đây có thể sẽ là chuyện thường gặp trong một quãng thời gian tương lai rất dài của hai người, nếu ngay từ đầu đã thế thì sau này phải làm sao.

Không lâu sau Văn Chu Nghiêu xách một túi gì đó rất lớn vào, hôm nay anh còn đội mũ lưỡi trai. Chiếc túi nhựa trên tay có dấu ướt nước mưa, vừa vào cửa thấy Lâm Du là anh nói ngay: "Dậy rồi thì đừng có ngồi như thế, choàng áo khoác vào."

"Mua gì nhiều vậy anh?" Lâm Du nằm sấp trên mép giường nhìn xuống.

Văn Chu Nghiêu thả túi xuống ghế rồi lấy từng món ra ngoài, miệng nói: "Anh đổi vé tàu lửa thành giường nằm cho em rồi, khăn giấy ướt để trong ngăn giữa cửa ba lô, có đồ ăn nữa. Trên tàu có nước nóng, đừng có ăn đồ sống nguội, tiêu chảy đó."

Hết thứ này đến thứ khác, anh dọn dò rất tỉ mỉ.

Lâm Du thông dong ngồi nghe, thi thoảng ừm một cái.

Lâm Du nhớ cho đến tận khi học hết tiểu học mình cũng chưa từng rời Kiến Kinh, đi ngoại khóa người nhà còn tiễn tới tận cửa. Mấy năm về sau đi đây đi đó nhiều, đặc biệt là mấy năm anh cậu lên đại học, cậu không hề dừng lại.

Có nhiều lúc trên đường di chuyển, bớt được bao nhiêu thời gian là cố bấy nhiêu, ở nhà thì kén cá chọn canh, chỉ cần ra khỏi cửa là đơn giản được ngay.

Kết quả đến chỗ anh cậu lại cảm thấy như mình vẫn đang ở nhà.

Văn Chu Nghiêu mãi không thấy phản hồi gì liền ngẩng lên nhìn cậu.

"Sao vậy?" Anh hỏi.

Lâm Du lắc đầu, gác cầm lên khuỷu tay, quay thẳng về phía anh cậu nói:
"Không có gì, thấy anh lèm bèm quá thôi."

Văn Chu Nghiêu nhìn cậu một chốc rồi đưa tay vò đầu cậu.

Anh cười cười: "Kế hoạch sau đó còn chưa xác định, ít lâu nữa anh sẽ về nhà."

Lâm Du không nói gì, chỉ ừm một tiếng.

Ngày cuối cùng ở Cừ Châu cậu không có việc gì, trời lại mưa nên chỉ muốn yên tĩnh ở cạnh anh mình. Nhưng bọn Từ Thiệu Huy lại không ngồi yên nổi, không biết lôi từ đâu ra một cái nồi một hai đòi làm lẩu trong phòng.

Bia, thịt, rau, không thiếu món nào.

Từ Thiệu Huy cầm con dao trái cây gọt vỏ khoai tây ngồi chồm hỏm trên sàn nói với Lâm Du: "Tuy kỷ luật trường anh rất nghiêm khắc nhưng em biết không mấy thằng anh cũng có chiêu riêng đó, giấu mấy thứ này khó khăn gì?"

Lâm Du không cắt ngang đoạn khoe khoang của anh chàng, nhìn mấy người phòng kế bên lục tục chạy qua ăn chực.

Từ Thiệu Huy túm lấy Tiền Thịnh tại chỗ: "Ăn không vậy mà được hả mày, đi, đi rửa bông cải xanh nhanh."

Một đám con trai láo nháo suốt không yên phút nào.

Lâm Du lại thấy Trần Dương.

Có thể do thái độ của Lâm Du tối qua quá thẳng thừng, cậu ta ngủ không ngon, sắc mặt trông khá tệ.

Nhưng khi nghe bọn Từ Thiệu Huy nói Lâm Du sắp đi rồi thì trông tươi tỉnh

hơn hẳn. Lâm Du trầm nghĩ, hay thật, suýt quên ở đây còn một tên chưa chịu từ bỏ.

Có lẽ ánh mắt của Lâm Du quá lộ nên bị Văn Chu Nghiêu nhìn thấy.

"Nghĩ gì đấy?" Lúc đi ngang anh vuốt nhẹ mi mắt Lâm Du rồi hỏi: "Ánh mắt trông hung dữ thế."

"Dữ lắm ợ?" Lâm Du lăm bằm, cậu nói: "Em chỉ đang nghĩ, tốt nghiệp xong tên Trần Dương đó sẽ không đi theo tới cùng chỗ với anh đó chứ? Rồi khả năng em xưa hẳn đi từ đây là bao lớn? Dù sao cũng là người mà nhà họ Văn đưa đến, vậy có không ổn lắm không?"

Trong phòng rất đông người, để giảm âm lượng Lâm Du gần như ghé sát tai Văn Chu Nghiêu mà thì thầm.

Ba câu hỏi, cùng một vấn đề.

"Không cần đến em." Văn Chu Nghiêu nghiêng đầu nhìn cậu, rồi nói: "Tháng sau cậu ta sẽ đến thẳng huyện Phiên Lương ở cuối Tây Xuyên."

Lâm Du biết nơi đó, cũng xem như một nơi có điều kiện khá ổn ở Tây Xuyên.

Ít nhất là ổn hơn Đôn Châu mà bản thân Văn Chu Nghiêu định đi nhiều.

"Nhà họ Văn sắp xếp hả anh?" Lâm Du nhíu mày hỏi.

Văn Chu Nghiêu chắn tầm mắt của đủ thứ người qua qua lại lại trong phòng, bóp nhẹ vào vòng eo gầy của cậu, không trả lời mà chỉ nói: "Điều kiện ở huyện Phiên Lương không tệ, nhưng trong vòng mười năm tới sẽ không có cơ hội thăng tiến cao, càng khó bị điều khiển."

Mười năm, vậy thì đúng là không phải một sớm một chiều thật. Tương đương với bị nhốt đến chết ở đó.

Đến lúc này Lâm Du mới hoàn hồn lại, người nhà họ Văn đưa cậu ta vào

không phải để sau này tùy tiện phái đến một đơn vị cấp huyện nào đó mà dưỡng già.

Nhưng nếu giờ lại sắp xếp như thế thì tám phần là do anh nhúng tay.

"Bản thân Trần Dương biết không anh?" Lâm Du lại hỏi.

Văn Chu Nghiêu gật đầu, "Thông báo về từ nửa tháng trước rồi."

Lâm Du ngẩn người, nhìn anh mình.

Ý của câu này là anh đã lo liệu sẵn từ trước rồi?

Vậy còn ở đó xem cậu làm trò nữa?

Dường như Văn Chu Nghiêu khá thích thú với vẻ ngạc nhiên của cậu, anh cười cười rồi nói: "Có năng lực là chuyện tốt, nhưng phải xem có dùng vào đúng chỗ hay không. Nếu cậu ta thật sự có thể ở yên một chỗ mười năm thì tiền đồ sau này không tệ, nếu không thể thì nhà họ Văn cũng chẳng cần dùng làm gì."

Bản thân Văn Chu Nghiêu không dùng, nhà họ Văn có dùng không thì phải xem lựa chọn của bản thân Trần Dương.

Cuối cùng Văn Chu Nghiêu cũng nhận ra cậu không còn gì để nói, anh chống tay vào bàn sách sau lưng Lâm Du, nghiêng đầu nói vào tai cậu: "Được rồi, ghen xong chưa? Buông anh ra được không? Anh của em đang bận."

Lâm Du bị hơi thở anh cố ý thổi vào vành tai làm rùng mình.

Thầm nghĩ mình đâu có bắt anh lại không cho đi?

Kết quả cúi đầu xuống thấy bàn tay mình nắm chặt lấy áo khoác của anh từ khi nào.

Dừng hai giây rồi chột buông ra.

Văn Chu Nghiêu cười khẽ.

Ăn lẩu xong, nhóm Từ Thiệu Huy bảo rất hoan nghênh cậu lần sau lại tới, nói cậu đến là cảm giác Văn Chu Nghiêu tạo cho người khác ấm áp hẳn lên. Mỗi người còn tặng Lâm Du rất nhiều thứ, bọn họ sắp rời trường rồi, nhất hết mấy thứ có thể Lâm Du sẽ cần nhét cả cho cậu. Ngày hôm sau trời chưa sáng Văn Chu Nghiêu đã đưa cậu đến trạm xe.

Thời gian qua nhanh quá, Lâm Du chưa bao giờ thấy thời gian trôi nhanh thế này. Gần nửa đời trước của cậu đều trôi qua trong vội vã, cứ cảm giác loáng cái đã hết ngày, vừa nan giải lại khó nắm giữ được.

Nhưng chưa từng có cảm nhận dù cả ngày không làm gì thời gian vẫn trôi nhanh như thế này.

Cứ như vừa mở mắt thức dậy là đã đến lúc Văn Chu Nghiêu phải tiễn cậu đi.

Ngày đến nắng chiếu vàng ươm, ngày về mưa phùn rả rích.

Trong trạm xe lác đác đôi ba người dậy sớm còn nhập nhèm buồn ngủ, không ai nói gì.

Mấy phút nữa chuyến xe sớm mới đến.

Trên cổ Lâm Du là chiếc khăn choàng màu xám nhạt Văn Chu Nghiêu quàng lên cho, cậu kéo khăn xuống một chút, tán gẫu với anh: "Mới tháng mấy mà đã choàng khăn rồi kì quá."

"Trời mưa mà, lạnh." Văn Chu Nghiêu kéo tay cậu ra.

Hai người lặng thinh không lên tiếng, xa xa một chú chim sẻ đậu trên dây điện đang rĩa lông.

Cảm giác biệt ly đạt đến đỉnh điểm.

Lâm Du lặng lẽ xoay người, thò tay vào túi áo khoác của Văn Chu Nghiêu từ

từ siết chặt quanh eo anh, dụi mặt vào lồng ngực anh.

Văn Chu Nghiêu thuận thế mở rộng áo khoác ra ghì chặt lấy cậu.

Anh dụi cằm vào đỉnh đầu cậu, hỏi: "Đà điều đây à, anh hôn một cái nhé?"

Lâm Du hơi ngước lên, thở thê: "Nhưng mà có người."

"Không sao, anh che lại cho." Văn Chu Nghiêu kéo vạt áo khoác lên cao đủ che khuất mặt Lâm Du, cúi đầu hôn cậu, da diết quẩn quýt.

Thi thoảng gió lại thổi những hạt mưa li ti lành lạnh đập trên má, hai người xác định quan hệ ở nơi cách nhà ngàn dặm này, rồi lại ôm nhau trao nụ hôn tạm biệt trong trạm xe lửa mờ sương sớm.

Lâm Du nghe anh mình nói: "Lần sau sẽ không nhìn theo em rời đi thế này nữa."

Sợ một ánh mắt lưu luyến của người, sẽ làm mình không thể buông tay được nữa.

Cả đất trời chìm trong lặng yên.

Tiếng còi tàu lửa văng vẳng từ xa.

Xe vào trạm rồi.

Chương 58

Mấy hôm nay thời tiết ở Kiến Kinh khá đẹp, mỗi sáng sớm các cụ ông cụ bà ở đường Thịnh Trường lại tụ họp ở đầu đường. Người đánh cờ, người tắm nắng tán gẫu. Hòa cùng tiếng rao hàng buổi sáng, hình thành cảnh sinh hoạt thường ngày mười năm như một vào thời điểm này.

Hiện tại bà cụ nhà họ Lâm là đối tượng được mọi người ngưỡng mộ nhất.

Con cái người nào cũng có sự nghiệp riêng, hàng cháu cũng nên người

thành các thanh thiếu niên tương lai rộng mở, quan trọng là rất hiếu thảo.

Mỗi dịp lễ tết, đi công tác về, có đồ gì tốt là phải đưa đến cho bà cụ đầu tiên, đồ la liệt đầy đất, phòng gần không chứa nổi. Lần nào người chơi thân vào sân phòng của bà cụ là lại hâm mộ lần đó.

Gần đây bà cụ nghe nịnh nọt nhiều quá thấy hơi phiền cho nên không thích ra họp mặt lắm.

Nhưng hôm đó lại ngồi ở đầu đường từ sớm để bọn họ tha hồ nói.

"Hòa Tuệ à, gần đây ít thấy bà ra nhỉ." Có người nói.

Hòa Tuệ là tên thời con gái của bà cụ, bây giờ ngoài những người quen biết từ xưa thì chẳng còn mấy ai gọi tên này nữa. Bà cụ mặc áo ngắn khuy đũa, mái tóc bạc phơ chải búi gọn gàng từng sợi.

Bà cười nói: "Hôm nay trời đẹp, ra ngoài đi dạo."

Cả nhóm đang nói chuyện thì chợt nghe thấy tiếng động cơ xe hơi từ đầu đường xa xa. Chưa tới hai phút sau, một chiếc xe con đen xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Bà cụ đứng lên.

Có người ngồi sau nói: "Là Lâm Du đấy à?"

"Là nó là nó." Một người khác đáp lại, "Bây giờ đứa có tiền đồ nhất trong nhà họ Lâm là nhóc con này nhỉ? Mới bao lớn đâu, tháng trước tôi gặp nó bên ngoài, quá chừng người theo sau lưng, nghe nói người lái xe còn là trợ lý gì đấy, bọn tôi cũng chả hiểu."

Rồi có người cười bà cụ, "Còn tưởng bà đây là tấm nắng, thì ra là chờ cháu nội."

"Nó đi thăm anh cả về." Bà cụ nói, "Vốn hẹn sẽ về từ mấy hôm trước, kết quả nửa đường đổi hướng đến vùng ngoài công tác, mãi tới hôm nay mới về đến."

Lại người trả lời ngay: "Anh cả ấy là thằng con trai nhà họ Văn nhỉ, mấy năm sau chẳng thấy nó đâu. Nghe nói ở Tây Xuyên nhà họ Văn thường lên báo lắm, gia tài đồ sộ."

"Thằng bé bận." Bà cụ không muốn nói nhiều.

Mấy năm trước ông cụ nhà họ Văn có đến Kiến Kinh một lần, mấy người xung quanh đang rào đón để nghe ngóng chuyện người ta.

Văn Chu Nghiêu dù sao cũng là con cháu nhà mình, không đến lượt người ngoài dòm ngó bàn tán.

Trong lúc nói chuyện xe đã tới trước mặt.

Nhưng người đầu tiên nhảy xuống xe không phải Lâm Du mà lại là Lâm Thước đã gần ba tháng không gặp.

Lâm Thước bây giờ đã cao lớn ra dáng rồi, cũng đi học xa nhưng không như anh cả cả năm không về được một lần. Vốn cứ tưởng anh chàng này rời nhà là sẽ tự do bay nhảy ngay, kết quả ra ngoài được hai ba năm lại hay nhớ nhà đến đáng ngạc nhiên, có cơ hội là chạy về.

Bà cụ cười híp cả mắt, vui vẻ hỏi: "Sao hai đứa về cùng thế?"

"Bà nội." Cả hai cùng tíu tít chào hỏi rồi sà đến cạnh bà cụ. Lâm Du ôm tay bà nói: "Chuyến này vừa khéo con đi ngang chỗ anh hai, anh ấy biết nên một hai đòi về."

"Rõ ràng là em thất đức trước." Lâm Thước nói, "Em mà nói sớm sẽ đến Cù Châu thì anh đã đi cùng rồi. Cũng lâu lắm rồi anh chưa gặp anh cả."

"Anh đi làm chi?" Lâm Du lờm.

Bà cụ để mặc hai người đấu võ mồm, ba bà cháu chậm chậm bước về nhà.

Sắp đến cửa thì bà cụ hỏi Lâm Du: "Anh cả con khỏe chứ?"

"Khỏe lắm ạ." Lâm Du gật đầu, "Chỉ là huấn luyện rất gian khổ, chỗ các anh ấy đi điều kiện khá tệ, một lần mấy tháng liền. Lần này cũng may nhờ chú ba, đúng vào dịp anh ấy về trường mấy ngày."

"Bây giờ khổ cực là bình thường." Bà cụ thở dài, "Con đường nó đi làm sao không gian khổ cho được."

Lâm Thước vừa sai bước vào cửa vừa hỏi Lâm Du: "Em còn chưa nói lần này đi Cù Châu để làm gì đấy. Trên đường đi hỏi rồi cũng chẳng chịu nói. Bộ anh cả lén cho em cái gì hay hả?"

Lâm Du vòng ra sau giả vờ trốn anh chàng, "Bản thân mình muốn đi ăn chơi thì cứ nói thẳng đi, anh đi thử xem anh cả có đá cho bay về không."

Trong lòng Lâm Du đang cất giữ một bí mật, nhưng biểu hiện bên ngoài vẫn vô cùng bình thản.

Cứ như cậu thật sự chỉ đi thăm anh mình một chuyến, sau đó vẫn còn hơi sức chạy đi xử lý công việc rồi mới về. Nào ai hay biết, nếu không có mấy ngày vừa qua trì hoãn lại, cậu sợ những nhớ mong, những tình cảm vượt quá giới hạn anh em sẽ tràn ra từ ánh mắt không sao che giấu được. Vừa hưởng thụ vị ngọt vì đột phá quan hệ, vừa cẩn thận giữ yên nội tâm của mình.

Cậu không thể kiềm được mình lao về phía anh trong hốt hoảng, rồi cũng tự gói ghém cảm xúc tập quen với những ngày không có anh.

Cậu không có dự định chủ động phơi bày điều gì cả.

Căn nguyên của đủ loại nhân quả kiếp trước đều bắt đầu lên men từ giây phút cậu bất chấp tất cả để công khai với gia đình. Cậu biết mình không thể gồng gánh nổi cái giá đắt đến vậy.

Dù bị phủ lấp dưới sự kiêng dè ấy, bí mật nho nhỏ được giấu kín vẫn như thứ hương mê khiến người ta sinh nghiện, mang trong mình sự hấp dẫn chí mạng đối với cậu.

Cậu lao đầu vào, nhưng chưa từng hối hận.

Từ khi về nhà cậu cũng không liên lạc với Văn Chu Nghiêu nhiều, tại đa số thời điểm gửi tin đi rất khó khăn, cho nên vẫn giữ nguyên thói quen ra ngoài là gửi thư về đã có từ lâu. Từng giọt cuộc sống của anh xuất hiện thật sống động trên mặt giấy đến trước mắt cậu, đổ đầy khoảng trống của những năm đã qua. Chữ viết của Văn Chu Nghiêu luôn có chút phóng khoáng ngạo nghễ, lực viết xuyên qua cả trang giấy, có khi giữa lúc hồi hải huấn luyện, chỉ đôi ba dòng chữ trên giấy cũng đủ cho Lâm Du xem thật lâu.

Lâm Du cảm thấy anh mình hiểu được điều cậu kiêng dè nên những con chữ ấy chẳng mang theo gì khác ngoài cuộc sống thường ngày.

Một lần duy nhất, khi anh xác định thời điểm mình sẽ đến Đôn Châu liền viết thư báo về nhà.

Cuối thư dành lại một câu: "Viết đến đây mà hình như vẫn chưa nghĩ ra sẽ mang gì về cho em, chợt nhớ đến mấy năm trước từng chôn một vò rượu thanh mai dưới gốc cây em thường ngồi trong sân, là quà mừng thành niên cho em. Tháng ngày đã trọn, thay lời tương tư."

Hoàn toàn không giống lời anh cậu sẽ nói thường ngày, Lâm Du lại cầm thư ngây ngẩn cả một buổi chiều, nụ cười ánh trên mắt, cẩn thận đặt thư vào vách kếp trong cùng của ngăn kéo cất giữ.

Tối hôm ấy liền hào hứng chạy ra sân đào rượu.

Hoàn toàn quên sạch lời anh dặn không được uống nhiều gì gì đó, cũng chẳng nghĩ tới đây là rượu anh chôn, khó khăn lắm mới có lời nhớ mình, nên để dành lại người ta một ít, một mình cậu uống cạn cả vò rượu.

Ngày hôm sau cậu bị Dương Hoài Ngọc lôi dậy, cô còn trầm trồ: "Đi xã giao đấy à? Mới tí tuổi đầu không biết học cái hay, nhà mình không ưng văn hóa rượu thịt đâu đấy nhé!"

Lâm Du cười nói với Dương Hoài Ngọc, cậu thấy vị rất ngon.

Rồi bị Dương Hoài Ngọc bực bội tét cho hai phát.

Đến trung tuần tháng năm, có một hoạt động của phòng triển lãm mà Lâm Bách Tòng phụ trách nhưng không còn thời gian rảnh nên bảo Lâm Du đến giúp xử lý giai đoạn cuối.

Mấy năm gần đây Lâm Bách Tòng rất ít nhận những hạng mục quy mô lớn, bức phù điêu "Tháng năm chót vót" đang làm hiện tại khắc họa lại hình ảnh phố thị khi vừa cải cách mấy năm trước, đến trước mắt đã thực hiện được ba tháng, chỉ thợ khắc thôi đã điều động hơn trăm người.

Lâm Du tạm gác chuyện trong tay lại, chọn một ngày cuối tuần để sang đó. Xưởng làm việc hơn hai trăm mét vuông đầy các thợ thầy phụ trách các phần tới tới lui lui.

Từ xa Lâm Du đã thấy được Lâm Bách Tòng đang nói chuyện với ai đó nên cậu không tới bắt chuyện mà đi một vòng xung quanh.

Trong góc có hai người thợ đang tranh luận chuyện chọn vật liệu cho phần khung.

Thấy Lâm Du đến họ liền gọi: "Thầy Du, cậu phân xử với?"

Lâm Du nghe thấy liền cười nói: "Phân xử thì cháu không dám." Cậu cầm bảng mẫu để cạnh đó lên xem xét một lúc rồi nói: "Quả thật gỗ tếch phù hợp hơn gỗ bách một chút, màu gỗ tếch mịn, hợp làm nền cho nhân vật hơn. Nói một cách tương đối thì gỗ bách sẽ dày dặn cứng cáp hơn..."

Lâm Du chưa nói hết câu đã nghe thấy tiếng nói chuyện từ phía sau: "Đây là con trai Lão Lâm đấy à?"

"Ừ." Giọng Lâm Bách Tòng đáp lại, rồi chú cười nói với Lâm Du: "Tiểu Du qua đây con."

Cậu bỏ đồ trong tay xuống để đi tới.

"Bố." Cậu gọi.

Ánh mắt hướng về hai người đi cùng Lâm Bách Tòng.

Một người tuổi tương đương với Lâm Bách Tòng, đang vui mừng nhìn Lâm Du nói với Lâm Bách Tòng: "Lão Lâm, thằng con ông đúng là tuổi trẻ tài cao, tôi nghe nhắc từ lâu rồi đấy."

Lâm Bách Tòng khiêm tốn: "Nó ấy à, cả ngày chỉ biết rì mọ mấy cái chuyện của nó, trò trẻ con thôi."

Lâm Bách Tòng giới thiệu cho Lâm Du: "Đây là Hội phó của Hội đồng Văn hóa Nghệ thuật Kiến Kinh, con gọi là bác Lý."

"Chào bác Lý ạ." Lâm Du lên tiếng.

Ngay sau đó Lâm Bách Tòng chỉ vào người trẻ tuổi còn lại nói: "Đây là con trai của bác Lý, Lý Tuyền Thanh, mới du học nước ngoài về, lớn hơn con, con cứ gọi anh là được."

Lâm Du nhìn thanh niên trắng trẻo trước mắt, cười đưa tay ra với thái độ đối đãi với khách hàng thường ngày: "Anh Tuyền Thanh, chào anh, tên anh nghe rất hay."

Lý Tuyền Thanh chỉnh lại bộ vest rồi bắt tay cậu rất đúng chuẩn Tây, cười nói: "Chào em."

Giọng anh ta hơi lơ lớ, hẳn đã sống ở nước ngoài khá lâu.

Lý Kiến Hùng đứng cạnh nói: "Tiểu Du à, thằng con này của bác ra nước ngoài du học hỏng hết cả đầu óc rồi, cứ nói với bác mấy thứ chẳng đâu ra đâu, làm bác đau đầu chết đi được. Thế này đi, hôm nay hai đứa có duyên gặp mặt rồi thì xem như đã quen, cháu rảnh rỗi thì dẫn nó đi đây đó giúp bác nhé, cho nên cảm nhận thử nền văn hóa trong nước. Bác cảm ơn cháu vô cùng."

Lâm Du nói: "Bác đừng khách sáo, chuyện nhỏ thôi mà, vừa hay năm nay

cửa hàng của cháu có hợp tác với phía ngoại quốc, không chừng cháu còn phải học từ anh Tỳ Thanh đây."

Lý Kiến Hùng sắp xếp cho con trai xong là đi làm việc của mình.

Người lớn đi rồi, Lâm Du nói thêm vài ba câu rồi cũng quay đi làm việc của mình, mãi đến khi trời sắp tối thấy một người vẫn lẳng lặng chờ gần đó mới sực nhớ ra sự tồn tại của anh ta.

Nhất thời thấy hơi áy náy trong lòng.

"Xin lỗi anh." Lâm Du cúi bao đeo bấp tay xuống rồi đi đến nói: "Lúc bận rộn em hay quên lắm, em mời anh ăn cơm nhé."

"Để anh mời em." Tác phong của Lý Tỳ Thanh rất lịch sự đúng như người phương Tây.

Anh ta vừa đi ra ngoài cùng Lâm Du vừa thật lòng khen ngợi: "Anh thấy rất ít người trong nước có thể tập trung chăm chú được như em. Khi em nghiêm túc làm việc rất hấp dẫn, không giống thiếu niên vừa trưởng thành chút nào."

Được khen thẳng thừng như thế Lâm Du cũng không tiện đáp, chỉ cười bảo: "Cảm ơn anh."

Ra ngoài đi đường vòng để đến chỗ ăn cơm, để Lý Tỳ Thanh được ngon miệng, Lâm Du chọn một tiệm chuyên nấu các món thanh đạm.

Khi trò chuyện sâu hơn, Lâm Du mới phát hiện Lý Tỳ Thanh xuất ngoại không chỉ để du học mà thôi.

Anh ta có sự nghiệp của bản thân ở nước ngoài, còn làm về mảng điện tử, tuy vừa khởi bước thôi nhưng từ đại học đã bắt đầu khởi nghiệp với bạn, cũng xem như tự lực gầy dựng từng chút một.

Lâm Du đẩy thực đơn ra trước mặt ý bảo anh ta chọn món, cậu hỏi: "Sao anh lại nghĩ tới chuyện về nước?"

"Bố anh bảo về."

Lâm Du: "Bác ấy không ủng hộ ạ?"

"Không phải." Lý Tỳ Thanh ngẩng lên, nở nụ cười khá phức tạp: "Vì anh nói với bố mình thích đàn ông, rồi bố anh nghĩ là anh bị bệnh."

Lâm Du sửng sốt, khựng lại mất mấy giây. "Vậy sao anh lại nói với em?"

"Vậy em có cảm thấy anh bất bình thường không?" Anh hỏi.

Lâm Du lắc đầu, "Không đâu anh."

"Em xem." Lý Tỳ Thanh nhún vai, cười, "Anh cũng nghĩ em sẽ không thế."

Chương 59

Lâm Du mới mở thêm một kênh tiêu thụ mới, mời Lý Tỳ Thanh về làm lãnh đạo dự án, anh ta đồng ý ngay. Con trai có việc đàng hoàng để làm, không hơi chút nói chuyện tự do giới tính, tự do yêu đương gì đó nữa, Lý Kiến Hùng muôn phần đội ơn Lâm Du, cảm thấy con trai nhà họ Lâm thật sự có bản lĩnh.

Cuối tuần, tại đường Hoa Nam, Lâm Du đứng bên đường nhìn công nhân chuyển hàng lên xe.

Cậu tiện tay đưa Lý Tỳ Thanh đứng cạnh một chai nước rồi nói: "Anh cứ thế này cũng không phải cách, hoãn được một hồi không hoãn được một đời, lỗ xử lý không khéo tới lúc đó bố anh còn nghĩ em hại anh thêm."

"Hoãn được ngày nào hay ngày đó vậy." Lý Tỳ Thanh vặn nắp ra, bước sang chỗ râm gần đó, "Một ngày đi xem mắt ba lần, chắc ông ấy nghĩ có phụ nữ vào là anh bình thường lại. Có điều, vẫn phải cảm ơn em cho anh mượn phòng nghỉ trong tiệm nha. Không có việc bên em che mắt thì giờ chắc anh còn không được ra khỏi nhà."

Lâm Du nhìn cánh cửa sau lưng rồi quay lại nói: "Em không thường ở bên

này, phòng nghỉ cũng để trống, anh muốn ở bao lâu cũng được. Với lại, tác dụng của anh nhiều mà, nếu không biết anh thích mấy ngành nghề mới hơn thì thật ra em không ngại hợp tác lâu dài đâu."

Lâm Du nói tới đây còn nhường mi, "Đãi ngộ hậu hĩnh."

Lý Tuyền Thanh bật cười.

Khi anh chàng này cười lên khí chất trở nên rất ôn hòa, liếc mắt lại trông khá gian xảo.

"Cũng không phải không được, miễn phí cũng được nữa." Lý Tuyền Thanh nói, "Tiền đề là, cân nhắc chịu anh?"

Mặt Lâm Du không chút cảm xúc.

Cậu nói: "Mấy câu này nói một hai lần còn được, nói nhiều rồi nghe không còn chút thành ý nào."

Lý Tuyền Thanh giả vờ đau lòng, rũ rượi tựa vào cột, "Anh vậy còn chưa đủ thành ý? Anh nói nghiêm túc đó, thời gian qua anh cũng đâu thấy có ai cạnh em, sao hả? Anh không lọt được vào mắt xanh của em à?"

Lâm Du lười nhây chuyện này với anh ta.

Từ Lý Tuyền Thanh có sự mâu thuẫn của bay nhảy và nghiêm chỉnh, nếu không thân quen thì nhiều lúc rất khó phân biệt được người này nói thật hay giả. Nhưng quen rồi lại biết, đại đa số thời điểm anh ta đang dùng cách hỏi nghe có vẻ dễ dàng để che giấu vấn đề tồn tại trong bản thân câu hỏi. Ngoài biết anh ta đồng tính và bị gia đình phản đối kịch liệt, Lâm Du không hỏi thêm bất kì điều gì về phương diện này. Cũng như Lý Tuyền Thanh tự nhận định bọn họ thuộc cùng một loại người, nhưng ngoài những lời bông đùa nửa thật nửa giả dạng này ra, anh ta cũng không nhất định phải nghe được câu thừa nhận từ miệng Lâm Du.

Con người ai cũng phải học được cách tôn trọng sự riêng tư và bí mật của người khác.

Trọng tâm của Lâm Du trong thời gian gần đây đặt hết vào giai đoạn cuối cùng hạng mục khắc phù điêu mà Lâm Bách Tông giao cho. Về kênh bán hàng mới của Ý Linh Lung, có lúc Lý Tùy Thanh không tìm thấy cậu, Lâm Du sẽ bảo anh ta đến thẳng nhà.

Cơ hội tới lui cùng nhau nhiều lên, hàng xóm cùng đường cũng dần quen mặt anh ta.

Ban đầu còn có người đoán là bạn trai của cô út Lâm Mạn Xu. Đến nay cô út vẫn chưa kết hôn, đã là một nữ lãnh đạo không lớn không nhỏ trong tòa soạn rồi, suốt ngày bận chuyện công việc.

Nhưng xóm giềng vẫn khó mà không để ý, ai cũng nghĩ cô mà còn không lấy chồng nữa là thành bà cô, còn lo lắng hơn cả người nhà họ Lâm cơ.

Hôm đó vừa khéo Lâm Du và Lý Tùy Thanh đang nói chuyện trong sân.

Cách hai lớp cửa, từ rất xa đã nghe tiếng Lâm Mạn Xu kêu gào bên ngoài: "Lâm Tiểu Du! Con có thấy cái máy chụp ảnh chú tư gửi từ nước ngoài về năm ngoái đâu không? Cô nhớ để ở chỗ con mà."

Dứt câu là bóng dáng yếu đuối xuất hiện trước cửa.

Thời gian tô thêm cho Lâm Mạn Xu sự hấp dẫn, chỉ không mang đến dấu hiệu đi xuống khi tuổi tác quá hai lăm của nữ giới. Đặt cạnh người con gái bị vận mệnh dày vò kiếp trước, Lâm Mạn Xu hôm nay là người phụ nữ thời đại mới điển hình, đưa những tin tức đúng thời điểm nhất, mang tư tưởng cởi mở và tư duy tích cực.

Thi thoảng được nghỉ, rồi bà cụ sắp xếp cho đi xem mắt cũng sẽ thay sang bộ sường xám uyển chuyển thung dung đến điểm hẹn.

Người thích cô không hề ít, nhưng cô nói, thật sự chỉ là chưa gặp được người khiến mình có cảm xúc ấy thôi.

Lâm Du tựa cạnh bàn đá, chỉ chỉ ra sau lưng, ý bảo máy chụp ảnh trong

phòng, cô tự vào tìm.

Lâm Mạn Xu sải chân vào sân, thấy Lý Tỳ Thanh liền trêu: "Ô kìa, bạn trai tin đồn của tôi đây à?"

"Chị Mạn Xu." Lý Tỳ Thanh chào.

Lâm Mạn Xu cười nói: "Thôi đừng gọi là chị, cậu cũng đâu lớn hơn Tiểu Du nhà này là bao, gọi chị thiếu một đời, vậy Tiểu Du nhà tôi sẽ thiệt đó. Tôi quen bố cậu đấy, gọi là cô út theo Tiểu Du đi."

Lý Tỳ Thanh thuận thế sửa luôn: "Cô út."

Lâm Du bó tay, "Cô đề đầu người ta trắng trợn vậy cũng được hả?"

"Ngoài kia người ta còn nói cậu ấy là bạn trai cô kia kìa, người thiệt là cô đây này."

Lâm Mạn Xu nói rồi đi vòng qua bàn đá, thò tay vuốt mặt Lâm Du một cái, còn bảo: "Da mịn thế."

Lâm Du chán ngán nướng mắt, không chút cảm xúc: "Lớn tuổi rồi bắt đầu hóa thân thành nữ lưu manh?"

"Cô út của con là con gái danh môn, ngoài thả dê con thì không bao giờ tùy tiện sờ mặt người khác." Lâm Mạn Xu nói rồi vô tình liếc mắt nhìn xuống đất, sau đó lập tức ngồi xổm xuống bê chậu nước đá đi.

Vừa làm vừa nói: "Lâm Tiểu Du cứng to gan nhỉ, không sợ anh cứng tĩa cho à?"

Lâm Du không giấu kị nên cũng không còn gì để nói.

Cậu biện giải: "Thời tiết giờ càng ngày càng nóng, đang ở ngoài sân nữa, tác dụng gần như không."

Lý Tỳ Thanh bên cạnh nghe mà chẳng hiểu gì, liền hỏi: "Sao vậy? Nước đá

này bị sao à?"

"Nước đá đương nhiên không sao cả." Lâm Mạn Xu hất cằm về phía Lâm Du, giải thích cho Lý Tuyền Thanh: "Anh cả nó không cho nó dùng. Chủ yếu phải trách bản thân nó, khi còn nhỏ bệnh nặng nên người yếu, không chịu nóng được, tới hè là chỉ muốn dán nước đá lên người, kết quả không lần nào không sốt."

Lâm Mạn Xu không mang chậu nước đá đi mà chỉ để sang chỗ xa hơn.

Hai phút sau, cô tìm được máy ảnh trong phòng Lâm Du rồi ra cửa gọi một người vào.

Cô quay sang đưa máy ảnh cho Lâm Du bảo: "Đây là đồng nghiệp mới đến đơn vị của cô. Bộ thiết bị của anh ấy hỏng rồi, cái này là đồ nhập khẩu chắc anh ấy cũng không biết dùng đâu, cháu dạy giúp đi."

Lâm Du cầm lấy máy ảnh, nhìn nhìn người theo sau Lâm Mạn Xu.

Người đó trông cũng không còn trẻ nữa, ít nhất cũng ba mươi mấy, đối xử với Lâm Mạn Xu thì rất nhiệt tình, luôn mồm sếp này sếp nọ. Tới trước mặt Lâm Du và Lý Tuyền Thanh cũng cúi đầu chào hỏi, nói là: "Thật ngại quá, đồ tôi dùng cũ rồi, mấy thứ đời mới này tôi không biết xài, lần này phải phiền các cậu đây giúp đỡ."

Lâm Du cũng không nói gì, hướng dẫn ngắn gọn cách dùng.

Anh ta học rất nghiêm túc, sau khi biết cách thao tác đơn giản thì khép nép ngồi trên ghế nhìn quanh sân, có vẻ hơi ngượng ngùng, còn nói: "Trước đây trong đơn vị cứ kháo nhau nhà sếp không đơn giản, hôm nay tới đây, đúng là..."

Mặt Lâm Du lạnh tanh: "Là sao?"

"Không có gì không có gì." Đối phương xua tay, "Đừng hiểu lầm, tôi sẽ không ra ngoài nói lung tung đâu. Chỉ là người bình thường như bọn tôi thường ngày rất ít được tiếp xúc với gia đình như các vị nên hơi ngạc nhiên thôi."

"Bọn tôi cũng là người bình thường mà." Lâm Du ngắt lời đối phương, "Đâu có gì khác biệt."

"Phải phải." Anh ta hòa theo.

Khi anh ta đi rồi Lâm Du mới rót nước để xuống trước mặt Lâm Mạn Xu rồi hỏi: "Trước đây người đó không làm trong ngành của cô à?"

"Không phải thật." Lâm Mạn Xu bưng ly lên uống, trả lời: "Nghe nói trước đây anh ta làm quản lý trong quặng mỏ, từng học đại học. Nhưng trong mỏ đó xảy ra chuyện chết người. Sau đó anh ta nhờ người đưa vào đơn vị của bọn cô, còn đang thử việc."

Ngành nghề bản đại bác cũng không tới đó, Lâm Du nhú mày, "Vậy sao lại bắt cô đào tạo?"

"Bên trên yêu cầu thế." Lâm Mạn Xu nói: "Người đó cũng có quan hệ cửa sau với vài người. Cô thấy anh ta làm việc cũng chăm chỉ, để vài hôm xem sao đã, nhà có vợ con, thất nghiệp cũng khó khăn."

Lý Tỳ Thanh ngồi cạnh lên tiếng: "Trước đây anh ta làm quản lý chứng tỏ lẽ ra phải có uy quyền phần nào. Nhưng kiểu cách của anh ta vừa rồi thì không giống mấy."

"Dạng lãnh đạo vài ba công nhân dưới quyền cũng chỉ thế thôi." Lâm Mạn Xu nói: "Trước đây tòa báo của cô còn từng đưa tin về chuyện trong mỏ bọn họ. Sự cố lần đó có một phần trách nhiệm giám sát không nghiêm của anh ta, nghe nói phải đền nhiều tiền lắm."

Không biết vì sao, nghe những điều ấy Lâm Du cảm thấy không an lòng lắm.

Cậu nói với Lâm Mạn Xu: "Anh ta có quan hệ cửa sau thì cô cũng có mà. Cháu thấy không cần thiết phải giả vờ thật thà như thế làm gì. Nếu cô thấy không hợp thì đừng đào tạo nữa."

"Biết mà biết mà." Lâm Mạn Xu đứng lên, nói: "Cô út của con đây là người

chịu nhịn nhục à? Yên chí."

Lâm Du không nghĩ đến chiều hướng quá nghiêm trọng, chỉ cảm thấy người đó trong ngoài bất nhất.

Nhưng nếu người ta phải nuôi gia đình, bên trên cũng đồng ý thì cậu cũng không muốn cô út đắc tội cấp trên trong cơ quan.

Nhưng Lâm Du không sao ngờ được, hai ngày sau thôi là xảy ra chuyện.

Mấy hôm nay cậu đang thực hiện một giai đoạn nhỏ của công trình, cũng là hai khâu cuối cùng quan trọng nhất của bức phù điêu, sơn phủ và nạm vàng.

Thông thường nước sơn gỗ sẽ được pha thêm sắc đỏ để tôn phần khảm vàng lên, sơn xong còn phải đưa vào phòng ầm hong khô lạnh, gặp thời tiết khô nóng còn phải thường xuyên hắt nước lên để đạt được hiệu quả khô tự nhiên.

Lá vàng lại mỏng như cánh ve, yêu cầu là phải nạm thật kín không để lại kẽ hở.

Để giữ được chất gỗ tự nhiên, nhiệt độ của nhà xưởng phải được khống chế cực kỳ nghiêm ngặt.

Lâm Du cầm chiếc chổi nạm vàng chăm chú làm việc, mồ hôi đỏ ướt cả lưng áo.

Mãi đến khi Lâm Hạo xông vào.

"Anh sao đó?" Lâm Du nhìn Lâm Hạo mới chột vật thẳng lại trước bàn làm việc. Thấy sắc mặt cậu chàng rất căng thẳng, còn không kịp thở, cậu lập tức đặt đồ trong tay xuống, "Lâm Thước ra ngoài gây chuyện gì rồi à?"

Mấy năm gần đây Lâm Hạo hơi béo, cậu chàng san bớt công việc của chú hai sớm hơn Lâm Thước, có lúc còn điềm tĩnh hơn Lâm Thước, rất ít khi luống cuống tay chân thế này.

"Không phải anh ấy." Lâm Hạo chống hai tay xuống bàn, "Là, là cô út!"

Cảnh sát đến thẳng nhà, hiện tại tất cả mọi người đều đang giấu bà cụ. Lâm Du nghe hết đầu đuôi mới biết, người bắt cóc cô út chính là cái gã tới học cách dùng máy ảnh với mình mấy hôm trước. Cảnh sát nói gã ta phải bồi thường tiền sự cố ở mỏ quặng, đến nay vẫn còn nợ mấy chục ngàn tệ. Có lẽ nhất thời nổi lòng tà nên muốn bắt Lâm Mạn Xu đòi tiền chuộc.

Nhưng gã không được thông minh mấy, cũng chẳng chuẩn bị gì cho nên vừa ra tay là đã bị người khác phát hiện rồi báo cảnh sát.

Khu mỏ ngoại thành, bầu trời xám xịt.

Rõ ràng mới sáng nay thôi nắng còn vàng rực rỡ mà đến một hai giờ chiều đã kéo mây đen nghịt.

Lúc Lâm Du và Lâm Hạo xuống xe, trên sườn núi đã có sẵn rất nhiều người, vì tính chất công việc của cô út, rất nhiều trong số những người có mặt khiêng theo máy quay. Cảnh sát có mặt đang duy trì trật tự, đầu đầu cũng nhốn nháo. Trong thì chỉ Lâm Bách Tòng và Lâm Trường Xuân có mặt. Lâm Thước về trường rồi, chú ba đang ở nước ngoài, phụ nữ ở nhà với bà cụ, đề phòng bà nghe được tin phong thanh.

"Bố, chú hai." Lâm Du đi tới trước đây chẳng lên tiếng gọi.

Hai người quay lại, Lâm Bách Tòng cau mày, "Mấy đứa tới đây làm gì?"

Lâm Du còn không có tâm trạng trả lời, cậu hỏi vào luôn: "Thế nào rồi ạ? Cô út đâu?"

Ngay lúc ấy một vị cảnh sát đi đến, Lâm Du vừa nhìn đã thấy rất quen, vài giây sau mới nhớ ra mấy năm trước khi có người đến Nhất Trung tìm anh cậu kiếm chuyện rồi Lâm Du ra tay đánh người xong bị mang về đồn chung với Trương Gia Duệ, chính người trước mắt phụ trách sự việc.

Nhưng hiển nhiên đối phương không hề liên tưởng thiếu niên mặc sơ mi

lạnh lùng trước mắt với cậu của năm đó lại với nhau.

Chú cảnh sát bước đến hỏi: "Cháu cũng là người nhà à? Trước tiên đừng kích động, các chú đang tìm phương án rồi."

"Hiện tại tình hình thế nào rồi ạ?" Lâm Du hỏi.

Cảnh sát nói: "Là thế này, trên đường đối phương bị cảnh sát truy đuổi đã hoảng loạn chạy đến quặng mỏ này. Nhưng bản thân hắn rất am hiểu địa hình bên này, hiện đang giữ con tin cố thủ trong hầm mỏ bỏ hoang. Phía chú vẫn chưa làm rõ được tình hình bên trong nên tạm thời không dám tiến hành giải cứu."

"Vậy cứ chờ sông thế nào mãi ạ?" Lâm Hạo cũng sốt ruột, trán mồ hôi.

Cậu chàng mới theo chú hai ra ngoài làm việc chưa bao lâu, càng chưa từng gặp phải chuyện lớn thế này.

Chú cảnh sát cũng bất đắc dĩ: "Phía chú cũng đang căng thẳng."

Chú nhấc chiếc túi nhựa trong tay lên, bên trong là chiếc máy ảnh mà Lâm Du không thể quen hơn.

Lâm Du đưa tay lấy chiếc túi.

Ở góc máy có một chỗ sẫm màu, máu dính nhoe nhoét lên cả túi đựng.

Tiếng Lâm Bách Tông trao đổi với phía cảnh sát ngay bên tai cũng như xa dần.

Lâm Du siết chặt túi, lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Chương 60

Người nhà chiếm cứ quá nửa những vẫy ngược không thể chạm vào suốt kiếp này của Lâm Du. Ngày hôm nay cậu không công khai rời nhà, bố mẹ bà nội đều còn khỏe mạnh. Cậu bỏ bao nhiêu công sức để đi đến hiện tại thì

khi biết tin cô út gặp nạn cũng phần nộ và sợ hãi bấy nhiêu.

Cô út không gặp lại tên cặn bã kiếp trước, nhưng vẫn gặp phải nguy hiểm.

Máu tô đỏ hai mắt, khi phía cảnh sát thông báo kẻ bắt cóc đòi nói chuyện với người nhà, Lâm Du nói ngay: "Con đi."

"Con đi cái gì mà đi!" Lâm Bách Tông là người đầu tiên phản đối, chú nói: "Bố con còn chưa chết đâu, không có bố thì còn chú hai con, lại có bấy nhiêu cảnh sát, có tới lượt đứa nhỏ như con ra mặt không hả?"

Lâm Trường Xuân cũng nói: "Mấy đứa chờ ở đây, đừng sốt ruột."
Lâm Du bước tới vài bước, chắn trước mặt Lâm Bách Tông.

"Bố." Sắc mặt cậu kiên định và nghiêm túc chưa từng có, cậu nhìn Lâm Bách Tông rồi tới chú hai, nói: "Con không nông nổi nhất thời đâu. Con từng gặp kẻ đó, cũng từng giao tiếp. Hắn thấy con thì nhất định sẽ không đề phòng nhiều như thấy hai người. Huống chi con cũng xem như biết vài chiêu võ, nói sao cũng thích hợp hơn hai người."

Cảnh sát nghe nói kẻ bắt cóc từng gặp Lâm Du liền đỡ lời: "Nếu từng gặp mặt thật thì đúng là cháu phù hợp hơn."

Lâm Bách Tông nhìn con trai, mãi không nói năng gì.

"Bố." Lâm Du lại lên tiếng, "Chắc chắn con sẽ cực kỳ cẩn thận, bố biết mà, con không còn là trẻ con nữa rồi, sẽ không làm ẩu đâu."

Rốt cuộc Lâm Bách Tông cũng hơi xuôi theo, chú chần chừ vài giây rồi cầm lấy máy ảnh của Lâm Du.

Cuối cùng chú vỗ vai cậu nói: "Phải cẩn thận mọi đường, nghĩ tới mẹ và bà nội con. Con mà có chuyện thì cũng như cô út con có chuyện vậy, mọi người đều khó lòng chống đỡ nổi."

Lâm Du trịnh trọng gật đầu.

Hầm mở nằm trong sườn núi đá cao khoảng năm mươi mét. Lâm Du xắn cao tay áo lên, bước trên đồng đá bừa bộn, từ từ trèo lên cao một mình. Đang là mùa hè nên loại giày cạu mang rất dễ trượt trên loại địa hình đất đá này. Lâm Du nghe từng hòn đá cuội lăn碌 cục xuống, bước chân không hề ngập ngừng.

Cho đến khi cạu thấy rõ cửa hầm mở, một tiếng rống lớn vọng ra: "Đứng lại! Cạu đứng yên tại đó! Không được bước tới nữa!"

Lâm Du dừng lại theo lời hấn.

Trước cửa hầm có một khoảnh đất trống, trong hầm tối om, trần hầm chỉ cao khoảng một mét rưỡi, người lớn bước vào phải cong lưng mới đi được. Lâm Du không quan sát được tình hình bên trong, cạu cất tiếng: "Phó Hưng Quang, tôi là Lâm Du, chúng ta từng gặp mặt rồi." Giọng cạu nghe rất bình thản.

Khoảng năm giây sau, bóng đầu một người vụt qua trước cửa hầm.

Phó Hưng Quan đang xác nhận xem có phải cạu thật không.

Nhưng Lâm Du đã thấy hấn rồi, cạu lảng lạng dùng tay ra dấu cho các cảnh sát đang âm thầm tiếp cận sau lưng.

Miệng vẫn tiếp tục nói: "Tôi biết anh không muốn đi đến bước đường này, chúng ta có thể từ từ nói chuyện, anh có yêu cầu gì cứ nói với tôi."

"Tôi không tin!" Giọng đối phương nghe vừa hoảng loạn vừa nóng nảy, "Mấy người gọi cảnh sát tới, còn có nhiều phóng viên như vậy nữa, rõ ràng không muốn chừa đường sống cho tôi!"

"Đó là hiểu lầm thôi." Lâm Du chậm rãi tiến tới, dịu giọng nói: "Bọn tôi chỉ muốn xác nhận cô út của tôi an toàn. Thế này đi, anh đừng kích động, anh cho tôi nhìn thấy cô út, xác nhận cô út tôi không sao là anh muốn bao nhiêu tiền tôi cũng đưa. Đồng thời tôi bảo đảm cảnh sát sẽ không gây phiền phức cho anh, được không?"

"Đứng yên đó!" Đồi phương nhận ra Lâm Du đã đứng sát rìa khoảnh đất trống thì hoảng loạn hét lên: "Mẹ kiếp tôi bảo cậu đứng yên đó."

Phó Hưng Quang phản ứng quá mạnh nên để lộ nửa thân người ra khỏi tầm khuất, Lâm Du thấy rõ trên tay hắn cầm dao.

"Được, tôi không bước tới."

Lâm Du lập tức giơ hai tay lên, đứng yên tại chỗ.

Phó Hưng Quang xác nhận cậu không bước lên nữa rồi lui lại vào trong.

Cuối cùng hắn nói: "Đừng có nói chuyện vô bổ với tôi, chuẩn bị cho tôi năm trăm ngàn, bảo đảm người bên dưới rút hết cho tôi! Nếu không hôm nay đừng ai mong còn sống rời khỏi đây."

Đến lúc này Lâm Du đã bắt đầu sốt ruột rồi, Phó Hưng Quang đi vào bước đường cùng giờ đã có suy nghĩ kéo mọi người chết chung. Lâm Du không cách nào xác nhận tình hình của Lâm Mạn Xu, càng không biết có thể tiếp tục kéo dài thời gian không.

Bầu không khí căng thẳng kéo dài, cảm giác ngột ngạt trước cơn mưa lớn lan tỏa.

Lâm Du đứng lại tại chỗ nửa phút, cậu nheo mắt, bàn tay chấp sau lưng ra hiệu "Không thể chờ tiếp nữa, trực tiếp xông vào".

"Phó Hưng Quang! Tôi nghe nói người gặp chuyện trong hầm mỏ của các anh cũng có vợ con ở nhà. Chắc anh cũng biết hoàn cảnh của bọn họ lúc này rồi chứ? Không được nhận bồi thường không ai viện trợ đã đáng thương lắm rồi. Nhưng anh thì sao? Không chỉ không nghĩ cách giúp đỡ đồi phương mà chỉ biết thoái thác trách nhiệm. Để lấy được tiền hoa hồng mà anh không xem tính mạng của công nhân dưới quyền ra gì, thành cố sự không lo làm việc đàng hoàng tử tế lại nghĩ tới chuyện bắt cóc người khác tống tiền. Anh có từng nghĩ tới sau này vợ con mình sẽ phải sống như thế nào chưa?"

"Đừng nói nữa!" Phó Hưng Quang luống cuống vì đột nhiên bị Lâm Du chât

vấn, hắn kích động rống lên: "Đám các người thì biết gì?! Kẻ đáng thương vĩnh viễn là những người bình thường như bọn tôi thôi!"

"Ai mà chẳng đáng thương!" Lâm Du hỏi dồn ngay: "Cô út của tôi bị anh bắt cóc không đáng thương sao? Gia đình mất đi trụ cột đó không đáng thương à? Thì ra chỉ có mỗi Phó Hưng Quang anh đáng thương thôi nhỉ? Anh đáng thương thì đi phạm tội, đáng thương nên anh chẳng cần gia đình mình nữa, không phải con người!"

"Cậu im miệng! Im miệng lại!" Hắn gắt to vì bị ngắt ngang mạch suy nghĩ.

Có lẽ hắn vốn chẳng phải người có tố chất tâm lý tốt, sau một chuỗi chất vấn của Lâm Du, cuối cùng cũng cuống lên túm lấy người bên cạnh xuất hiện trước cửa hầm.

Tròng mắt Lâm Du co lại, nhìn rõ tình hình của Lâm Mạn Xu. Cô vẫn đang mặc chiếc đầm màu vàng gừng lúc rời nhà hôm nay, trước khi cô ra cửa Lâm Du còn khen là nhìn như thiếu nữ ấy, làm Lâm Mạn Xu hứa thực hiện một chuyên đề quảng cáo miễn phí cho Ý Linh Lung ngay tại chỗ.

Nhưng bây giờ váy cô bẩn rồi, bùn đất bám thành mảng che mất màu sắc vốn dĩ của chiếc đầm.

Quan trọng là đầu cô bị đánh rách, máu chảy ướt nửa bên mặt, mắt nhắm nghiền không còn ý thức.

Nhịp thở của Lâm Du cũng phải nhẹ lại. Cậu sợ chỉ một giây không bình tĩnh sẽ không kiềm được mình mất hết lý trí xông lên **giết** chết tên họ Phó.

Đối phương đang giữ Lâm Mạn Xu chắn trước người mình, để cô bại lộ hoàn toàn trước cửa hầm, ló nửa đầu ra, gác lưỡi dao bén ngót lên cổ Lâm Mạn Xu.

Hắn hét to: "Đưa tiền cho tao! Không đưa tao sẽ **giết** nó!"
Cảm xúc của hắn sắp mất khống chế rồi.

Lâm Du liếc thấy cảnh sát đã tiến vào góc chết cạnh cửa hầm, vị trí đó rất hẹp, chỉ chứa được một người. Lâm Du thì đang đứng trên khoảng đất trống mà Phó Hưng Quang có thể nhìn thấy được, cậu nói: "Được! Năm trăm ngàn! Sẽ cho anh không thiếu một đồng!" Lâm Du thấy hắn vừa thở phào thì đột ngột nhìn sang bên cạnh hô: "Phó Vũ?"

Phó Vũ là tên con gái của Phó Hưng Quang, năm nay vừa tròn mười ba.

Quả nhiên cái tên này vẫn có tác dụng với Phó Hưng Quang, hắn hoảng hốt thấy rõ. Lâm Du chớp thời cơ tay hắn dịch ra một chút để hét lớn: "Xông vào!"

Gần như cùng lúc Lâm Du lên tiếng, Phó Hưng Quang đột nhiên thét thảm thiết.

Con dao trên tay hắn bay đi, một lỗ máu nổ tung trên cổ tay.

Có người nổ súng.

Chuyện này chưa được bàn bạc trước, nhưng Lâm Du cũng không nghĩ được nhiều nữa, khi cảnh sát cạnh cửa hầm nhào tới, Lâm Du cũng xông vào.

Cảnh sát và Phó Hưng Quang xông vào vật lộn.

Lâm Du trượt gối quỳ xuống cạnh Lâm Mạn Xu, dùng hai tay ôm nửa người cô lên.

"Cô út!" Lâm Du vỗ mặt cô, "Cô út tỉnh lại đi!"

Dưới ánh sáng hắt ngoài từ ngoài cửa hầm, mặt Lâm Mạn Xu trắng bệch không còn chút sinh khí. Tay Lâm Du dính phải dòng máu đặc sệt dính nhớp chảy xuống từ trán cô, cậu không hề nhận ra tay mình đang run rẩy.

Cảm giác mùi máu tanh nồng sộc đầy mũi gây đả kích quá mạnh, thậm chí khiến Lâm Du như bỗng chốc bị kéo về hiện trường tai nạn xe kiếp trước.

Xung quanh nhộn nháo, nhưng những âm thanh ấy như cách cậu một không gian.

Rất nhiều người tràn đến, bác sĩ băng bó khẩn cấp cho Lâm Mạn Xu ngay tại chỗ.

Cô bị mang ra khỏi bàn tay mình, Lâm Du nghe tiếng bác sĩ báo sau khi kiểm tra: "Mất máu khá nghiêm trọng, tình hình não bộ chưa rõ, đưa về bệnh viện chụp CT não trước đã."

Phía Lâm Bách Tông đến bệnh viện cùng cô.

Đến lúc này Lâm Du mới nhận thức được rằng cô mình còn sống, chuyện còn lại thì phải nhờ cả vào bác sĩ, cậu không làm gì thêm được.

Lâm Du sực nhớ đến Phó Hưng Quang, cậu quay đầu lại mới nhận ra, không biết rất nhiều cảnh sát đã đứng quanh từ khi nào. Hơn nữa hoàn toàn không giống những người ban đầu, toàn bộ đều vũ trang đầy đủ cầm theo súng ống.

Lâm Du thấy Phó Hưng Quang bị hai người khổng chế quỳ xuống đất nhưng vẫn không ngừng giãy dụa.

Cậu xoay người xông đến ngay không kịp suy nghĩ.

Gió tốc lên từ cơ thể làm góc áo bay cao, Lâm Du xông đến đâm một cú vào mặt hắn.

Có lần đầu thì sẽ có lần sau, có người cạnh đó ngăn cản, nhưng trong đầu Lâm Du chỉ còn lại khuôn mặt không còn hột máu của Lâm Mạn Xu. Phó Hưng Quang không có cái khác, chỉ mỗi sức lực là mạnh.

Dưới tình huống đó còn vùng lên tránh thoát được rồi nhào vào Lâm Du, các cảnh sát đứng quanh còn không phản ứng kịp. Nhưng ngay lập tức, Phó Hưng Quang bị một cú đá tung đến hất văng ra rất xa.

Cùng lúc đó, Lâm Du cảm thấy có ai đó ôm ngang eo mình, nhắc bóng cả

người cậu lên khỏi mặt đất kéo ra sau cả mét.

Có tiếng nói vang lên bên tai: "Suyt, bình tĩnh."

Cả người Lâm Du tê rần, quay đầu mà không dám tin.

Người sau lưng không ngờ lại là Văn Chu Nghiêu mà tuyệt đối không thể xuất hiện tại nhà lúc này.

"Anh?" Ý thức dần trở lại, giọng Lâm Du khàn đến chỉ có thể thều thào trong cổ họng: "Sao anh lại về?"

Biết được người sau lưng không phải ai khác, phản ứng sau khi căng thẳng cao độ và kích động quá mức bỗng ập vào Lâm Du. Chân cậu xụi xuống, mồ hôi lạnh túa khắp lưng.

Văn Chu Nghiêu xoay cậu lại, ôm cậu bằng một tay, vuốt tóc cậu rồi nói: "Được rồi, đừng lo, cô út sẽ không sao đâu."

Cuối cùng Lâm Du cũng từ từ bình tĩnh lại.

Lúc này cậu mới để ý thấy Văn Chu Nghiêu đang mặc áo thun đen, quần màu xanh quân đội, chân mang ủng da. Trang phục của anh trông hơi nổi bật giữa một nhóm cảnh sát vũ trang, nhưng hình như lại không có gì không hợp.

Hơn nữa Lâm Du còn thấy anh đeo một chiếc bao trên hông, cậu có thể đoán được đó là gì.

Anh mang súng xuất hiện ở đây, Lâm Du nhớ đến phát súng vào tay Phó Hưng Quang.

Cậu hiểu ra, "Anh nổ súng hả?"

Văn Chu Nghiêu ừ một tiếng.

Lâm Du nghĩ, quả nhiên. Trước đó các cảnh sát có mặt đã nói, con tin ở quá

gần cũng không phải điều kiện tốt, không tiện tìm góc bắn tỉa, chỉ có thể giải cứu ở cự ly gần. Phát súng đó chọn thời điểm cực kỳ chuẩn, hơn nữa viên đạn bay sát cổ Lâm Du mà qua, có thể thấy yêu cầu cao bằng nào. Nhưng Lâm Du biết khả năng ngắm bắn của anh cho nên cũng chẳng ngạc nhiên.

Lâm Du không hỏi chuyện sao anh lại xuất hiện ở đây nữa, một người phía cảnh sát bước đến đứng cạnh hai người. Chú tháo mặt nạ đen trên mặt xuống, cười khen Văn Chu Nghiêu: "Nhóc con khá nhỉ, phát súng vừa rồi đẹp lắm."

"Đội phó Lưu." Văn Chu Nghiêu chào hỏi rồi quay lại nói với Lâm Du: "Đây là đội phó Lưu của đại đội thành phố này."

"Chào chú." Lâm Du chào.

Đối phương cười cười, "Người nhà gặp phải chuyện này thường bị hoảng loạn, thật không ngờ tuổi cháu còn nhỏ thế mà tính tình lại trầm tĩnh vậy. Lúc các chú mai phục mấy lần suýt không nhin mà ra tay, may mà có anh cháu kiên trì. Sự thật chứng minh nó đúng."

Lâm Du nhìn sang Văn Chu Nghiêu.

Văn Chu Nghiêu thì đang nhìn đầu gối trầy xước của cậu khi quỳ ôm Lâm Mạn Xu, ánh mắt anh lia dần lên rồi không biết tại sao đột nhiên biến sắc. Lâm Du thắc mắc: "Sao vậy anh?"

Văn Chu Nghiêu đột nhiên đưa tay che mắt Lâm Du.

"Không có gì." Văn Chu Nghiêu nói, "Anh đưa em đến bệnh viện."

Chương 61: - 65

dịch: Uyên Uyên

Chương 61

Trong bệnh viện người tới lui nườm nượp, đâu đâu cũng có mùi thuốc sát trùng. Phòng bệnh của Lâm Du ở kế bên phòng cô út Lâm Mạn Xu. Khi Lâm Mạn Xu được phép đeo băng đầu sang thăm, Lâm Du vẫn bị yêu cầu bắt buộc ở yên trên giường không được xuống đất.

Lâm Hạo cầm trái táo ngồi cạnh gọt vỏ, nói với giọng cường điệu: "Mắt cá chân em cũng bị đá cửa rách, suýt chút vào đến mạch máu, đương nhiên không được xuống giường rồi. Tại em không thấy được khuôn mặt sa sầm rợn cả người của anh cả lúc bế em vào. Lúc đó cô út đã đang ở trong phòng phẫu thuật sẵn rồi, cộng thêm em nữa, thật sự làm bác cả với bố anh mất hồn."

"Ờ." Lâm Du đáp lại bằng một âm đơn, hiển nhiên lười để ý đến cậu chàng.

Cậu nhìn ra cửa sổ, cơn mưa lớn đã qua, mặt trời đang chói sáng bên ngoài.

Lâm Hạo gọt táo xong thì tự gặm ăn răng rắc.

Còn vừa ăn vừa nói nhồm nhoàm: "Anh nói nghiêm túc đó, nguyên con dao cắm vào eo mà em không có cảm giác gì hết hả?"

Lâm Du đảo mắt với cậu chàng, "Anh thử động thủ với người khác sau khi

tập trung căng thẳng cao độ rồi lửa giận bốc tới đầu chưa?"

Mọi giác quan của cậu đều rơi vào trạng thái trì hoãn, rất nhiều chỗ đau không hề có cảm giác gì. Trên tay lẫn người đều dính rất nhiều máu của Lâm Mạn Xu, hiện trường lại hỗn loạn như thế. Quan trọng là không một ai chú ý thấy Phó Hưng Quang còn giấu một con dao gấp trong người, càng không phát giác khi hắn vùng vẫy đã đâm vào Lâm Du.

Lâm Hạo gật đầu, "Cũng đúng, trước đây anh còn nghe nói có người bị đâm vào đầu còn không hay biết gì mà đi một quãng rất xa, như em... chắc cũng không tới nỗi nhỉ."

Lâm Du không muốn nói tiếp đề tài này nữa, cậu hỏi: "Hôm nay cô út xuất viện hả?"

"Đúng rồi, cô út chỉ bị thương trên đầu, về nhà từ từ dưỡng lại là được." Lâm Hạo rụt cổ rồi nói: "Lần này về chắc chắn không giấu được, thể nào bà nội cũng nổi cơn lôi đình."

"Mấy hôm nay người trong nhà liên tục chạy vào bệnh viện, anh nghĩ bà nội không nhận ra à." Lâm Du nói, "Anh coi thường bà cụ nhà mình quá đấy."

Lâm Du ăn không ngồi rồi quá đâm ra hơi bực.

Cậu không thích mùi trong bệnh viện này, còn ồn ào nữa, vị trí phòng bệnh cũng không được, nắng chói cả mắt.

Cuối cùng Lâm Hạo cũng nhận ra tâm trạng cậu không được tốt rồi, cậu chàng hỏi: "Sao vậy? Sao anh thấy từ lúc dậy tới giờ em không được vui mấy?"

"Cô út bị thương trên đầu, em bị đâm, em phải vui thật là vui à?" Lâm Du móc họng.

Tốc độ gặm táo của Lâm Hạo giảm dần.

Cuối cùng cậu chàng dè dặt nhìn cậu hỏi: "Vì lúc tỉnh dậy em không thấy anh cả đâu đúng không?"

"Anh nói nhiều ghê." Lâm Du bảo.

Lâm Hạo bỏ quả táo xuống, "Vốn dĩ anh cả chỉ rẽ ngang giữa đường, được hơn nửa ngày thôi, mấy năm qua chắc em phải quen rồi chứ. Nhưng lần này cũng trùng hợp thật, đúng lúc cô út gặp chuyện, nếu không nhờ anh cả liên hệ với đại đội của thành phố thì chỉ với cảnh sát khu vực này chắc không dễ dàng được thế đâu. Em thấy đó, em bị đâm, lúc anh cả đi sắc mặt vẫn tái mét, còn chưa tỉnh thuốc mê."

Nghe tới đây Lâm Du cũng không biết trong lòng mình đang thấy thế nào nữa.

Đủ loại cảm xúc hỗn độn phức tạp, được trải nghiệm trọn vẹn lần lượt từng thứ một.

Lúc tỉnh lại không thấy anh đâu, cô đơn là thật, biết anh đi trong lo lắng cũng thấy khó chịu nữa.

Khi đó lúc thấy anh lẽ ra cậu phải biết ngay, ăn mặc như thế chẳng phải đang về nhà nghỉ phép. Khó khăn lắm anh mới lấy được cơ hội về nhà nửa ngày trên đường, có lẽ cũng muốn gặp cậu, nói vài câu. Kết quả lại gặp chuyện này, lúc anh đi, Lâm Du còn chẳng kịp nói một tiếng tạm biệt.

Người ta nói tình cảm là thứ không chiều lòng người nhất. Những năm Lâm Du chưa xác định quan hệ với anh, anh đi về vội vã, cậu cũng chỉ vừa vui mừng cho tương lai trời cao biển rộng của anh vừa cảm thán vì hiện thực mỗi người một ngã ngày trưởng thành. Hôm nay lại cảm nhận được nỗi nhớ nhung chân thật tận cùng, sự tồn tại của một người nào đó không ngừng chiếm hữu đầu óc mình từng giây từng khắc, gặm nhấm cậu đến độ khiến cậu nhìn đâu cũng thấy ngứa mắt.

Ngay lúc ấy có người đẩy cửa vào.

Không ngờ lại là đội phó Lưu đã gặp tại hiện trường hôm đó.

Đối phương xách theo một lẵng hoa với hai túi trái cây, vào cửa là cười nói: "Xem ra khôi phục cũng khá nhỉ."

"Chào đội phó Lưu." Lâm Du chống tay ngồi thẳng lên rồi bảo Lâm Hạo: "Kéo cái ghế qua đây."

Lâm Hạo ờ ờ mấy tiếng, vội vàng kéo ghế qua mời khách ngồi.

Đội phó Lưu ra hiệu cho Lâm Du không cần phải ngồi dậy, ngồi xuống tự đặt đồ xuống rồi nói: "Cháu cứ nằm đó đi, chú nghe nói đâm sâu một chút nữa thôi là tới lá lách, phải nghỉ ngơi nhiều vào."

"Không đáng ngại nhiều nữa rồi ạ." Lâm Du bảo.

Cậu đang mặc áo bệnh nhân, dù sao cũng bị thương mà, nên mặt trông khá tái, tinh thần thì tươi tỉnh.

Lâm Du hỏi: "Hôm nay chú đến vì phía Phó Hưng Quang có gì sao ạ?"

"Không phải, không liên quan gì hẳn." Tuổi đội phó Lưu cũng phải ba mươi mấy rồi, gặp bọn Lâm Du cũng gần như xem là con cháu, cười bảo: "Hôm nay chú đến một là thăm cháu, hai là vì anh cả nhà mấy đứa."

"Anh cháu?" Lâm Du không khỏi nghiêm túc lên, "Anh ấy sao ạ?"

Đội phó Lưu phẩy tay, "Đừng căng thẳng, anh cháu khỏe lắm. Hôm nay có chuyện khác." Đội phó Lưu ngập ngừng một lúc mới lên tiếng: "Chuyện là, nói thế này đi, trên thực tế vì anh cháu từ Kiến Kinh nên trong thời gian nó học đại học luôn là nhân tài trọng điểm được đơn vị thành phố mình theo sát. Nhưng cháu cũng biết đó, nó được điều về Đôn Châu. Lãnh đạo bên trên bọn cháu còn than vãn tiếc nuôi mãi."

Lâm Du: "..."

Vòng vo thế mà làm gì? Không chiêu dụ được anh nên tìm cậu đi đường vòng à?

Lâm Du khá ngạc nhiên, chốc lát sau mới lên tiếng: "Đội phó Lưu, chuyện này sợ là cháu không giúp được gì, chú tìm bố với bà cháu cũng vậy thôi. Gia đình cháu không can thiệp vào chuyện của anh ấy, anh cháu có quyết định của bản thân."

"Ày, không cần phải giúp, chú gặp nó vài lần cũng nhìn ra rồi, văn phòng trong thành phố sợ không hợp với nó." Có vẻ đội phó Lưu cũng cảm thấy tìm đến một người trẻ tuổi thế này không phù hợp, nhưng vẫn cắn răng nói thật ra: "Tìm cháu là vì mấy năm nay đại đội thành phố mình luôn thiếu nhân tài, đặc biệt là mảng kỹ thuật. Lần này hai người bọn chú nhắm trước đều bị điều sang nơi khác, đặc biệt là một người tên Hồ Đào, thuộc khoa Kỹ thuật, rất quan trọng với bọn chú. Nhưng nghe ngóng thử mới biết..."

Nghe đến đây Lâm Du đã đoán ra quá nửa mục đích rồi, nhà họ Văn thu lại nhân tài đã tung ra, tiết đường của đại đội thành phố.

Nhưng rồi tìm cậu cũng được gì đâu? Cậu chỉ quen biết với cây gỗ thôi.

Lâm Du: "Cháu hiểu ý chú, nhưng sao lại đến tìm cháu ạ?"

Lâm Du càng hỏi đội phó Lưu càng ngại.

Nhà họ Văn là ai chứ, bao nhiêu cuộc điện thoại gọi đi, cả một tiếng âm vọng cũng không thấy.

Năm nay đại đội có chỉ tiêu cố định, thật sự không thể thiếu người.

Lãnh đạo sốt ruột đến nổi đẹn đầy mồm, vỗ bàn quát: "Bất chấp phương pháp, nhất định phải lôi người về cho tôi."

Nên đội phó Lưu mới nghĩ tới Lâm Du.

Đội phó Lưu nói: "Bọn chú có thể gọi sang cho phía Đôn Châu, nhưng chuyện này cũng khó mở lời. Lần này vô tình lại trùng hợp, cô út cháu gặp

chuyện, chú thấy hôm đó anh cháu đưa cháu lên xe đến bệnh viện rất nóng ruột."

Lâm Du im lặng một lúc lâu.

Ý là nhận ra quan hệ của anh cậu và nhà họ Lâm rất tốt, lại từng hỗ trợ chuyện cô út nên uyển chuyển nhờ vả cậu.

Đội phó Lưu nói: "Cháu cũng không cần nặng lòng, bọn chú chỉ đặt một phần trăm hy vọng ở chỗ cháu, dù sao cuối cùng cũng do điều phối nội bộ quyết định. Chỉ là tình huống phía nhà họ Văn đặc biệt, có nhà cháu đánh tiếng thì ít nhất cũng cho bọn chú cơ hội để đề xuất lên trên."

Lâm Du không muốn gọi cú điện thoại này lắm.

Nhưng đội phó đại đội đích thân tới cửa, trước đó còn cứu cô út.

Lâm Hạo ngồi cạnh còn nói: "Chuyện có gì đâu, Lâm Du, em nói với anh cả một tiếng là được rồi. Nhà họ Văn có thả người hay không mình đâu quyết định được."

Lâm Du lồng hai tay vào nhau đặt trên nệm, trầm ngâm một lúc rồi cuối cùng cũng gật đầu.

Chuyện này nghe có vẻ nhỏ thôi, nhưng lại rất khó để quyết định.

Khi cậu và cô út đều trở thành điều kiện có thể nhờ vả anh cậu trong sự kiện này, Lâm Du thừa nhận mình không hề dễ chịu. Nhưng đồng thời cậu cũng hiểu rõ, quan hệ có qua có lại rất quan trọng trong thế giới của người trưởng thành.

Cũng như khi cậu giao thiệp với người khác, khó mà tránh khỏi cảnh nhờ qua giúp lại.

Chỉ là cậu chợt nhận ra, thì ra anh mình cũng phải đối mặt với những điều này.

Dù anh đã vào một trường như đại học K, chọn đến nơi heo hút như Đôn

Châu, chỉ cần anh họ Văn, thì cả quăng đời tương lai vẫn sẽ có không ít người tìm đến nhờ vả anh vì những chuyện thế này.

Hoặc tìm đến cậu.

Đội phó Lưu bấm gọi ngay trước mặt cậu, bên kia nghe máy, đội phó Lưu tự giới thiệu mình thuộc đại đội Kiến Kinh, xin phép được nói chuyện với Văn Chu Nghiêu.

Rồi điện thoại được chuyển vào tay Lâm Du.

Áp ống nghe vào tai, tiếng soàn soạt vọng ra.

Chốc lát sau Lâm Du nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ, tiếp ngay sau đó là: "Báo cáo."

Rồi có người nghe máy.

"Ai vậy?" Lâm Du nghe anh mình hỏi.

Cậu im lặng hết mấy giây. Cậu phảng phất thấy được, dưới ánh mặt trời chói chang ngày hè, bụi cuộn tung trên thao trường ở Đôn Châu, Văn Chu Nghiêu bước qua thao trường, đẩy cửa phòng liên lạc, nghe điện thoại. Anh lúc này nhất định đang rất trầm tĩnh, ánh sáng hắt lên gò má anh vàng cam, hẳn sẽ rất đẹp.

Đây là một cuộc gọi được nhờ vả, nhưng khi nghe thấy tiếng Văn Chu Nghiêu, nỗi tiếc nuối và nhớ thương khi tỉnh dậy không thấy anh đâu lại tràn về như thác lũ.

Lâm Du: "Là em đây, anh."

Đầu dây bên kia bỗng im bật, chỉ nghe thấy tiếng thở vọng vào tai qua ống nghe.

Khi Văn Chu Nghiêu cất tiếng lần nữa giọng anh hơi khàn đi, dịu dàng hơn

rất nhiều, anh không nói gì, câu đầu tiên hỏi ngay: "Đỡ hơn chưa?"

Lâm Du vô thức nắm chần, "Gần khỏi hẳn rồi, có điều phía mẹ em hơi lo thôi."

Văn Chu Nghiêu ừm một tiếng.

Giọng trầm như ngay bên tai, làm vành tai Lâm Du tê dại.

Cậu biết giờ phút này không phải thời điểm đúng, nên lên tiếng báo trước: "Em gọi cho anh bằng điện thoại của đội phó Lưu."

"Ừ, anh biết rồi." Có vẻ Văn Chu Nghiêu không hề ngạc nhiên, anh nói: "Em không cần quan tâm tới chuyện này, cũng không cần để tâm. Em đưa điện thoại cho chú ấy, anh nói chuyện."

Lâm Du đưa điện thoại ra, "Hai người tự nói đi."

Khoảng ba hoặc năm phút sau đó, đội phó Lưu vui mừng bước vào, xem ra có hy vọng rồi.

Chú lại đưa điện thoại ra, bảo: "Anh cháu có việc cần dặn, không sao, cứ nói thông thả, không vội."

Sau đó còn sẵn tiện dắt cả Lâm Hạo ra khỏi phòng.

Lâm Du nhìn điện thoại, lại đưa nó lên tai.

"Anh?" Cậu gọi.

Giọng Văn Chu Nghiêu vang lên, như đang thở dài, "Tuy không làm được, nhưng bây giờ chẳng muốn nghĩ gì nữa, chỉ muốn ôm em thôi."

Lâm Du chớp chớp, trong lòng thấy ngọt ngọt chua chua.

Có lẽ khi ở trong bệnh viện người ta sẽ dễ xúc động hơn.

"Cạnh anh không có ai chứ?" Lâm Du hỏi.

"Không có ai." Văn Chu Nghiêu nói, "Anh bảo bọn họ ra ngoài rồi."

Lâm Du: "Ừm, vậy bây giờ nói nhớ anh cũng không sợ ai nghe thấy. Anh, hình như em nhớ anh nhiều lắm thật."

Chương 62

Ngày Lâm Du xuất viện cả nhà nháo nhào đủ thứ, vừa tới cửa bị Dương Hoài Ngọc bắt thay đồ rồi mới được vào, bảo để bỏ cái xui đi. Lâm Du vào nhà là đến thẳng chỗ bà cụ. Tuy người trong nhà cố gắng giấu nhưng bà cụ vẫn hay tin. Để thể hiện mình thật sự đã khỏi hẳn rồi, Lâm Du kể khổ rồi nhõng nhẽo cả buổi mới làm bà yên lòng.

Lý Tuyền Thanh còn đặc biệt đến thăm hỏi.

Bây giờ anh ta không xuất ngoại được nữa nên rất dốc lòng dốc sức giúp cho cậu khá nhiều thứ, mối liên hệ và hợp tác càng ngày càng sâu sắc.

Năm nay có quá nhiều việc xảy ra, hạng mục trong tay Lâm Bách Tông cũng vì thế mà trì hoãn mãi chưa hoàn công được.

Tháng sáu này Trương Gia Duệ quyết định nghe lời gia đình ra nước ngoài học đại học.

Trước khi đi còn kéo Lâm Du đi uống rượu, khóc lóc thê lương nói mình biết Lưu Thái Vân luôn xem mình là bạn, không hề thích mình. Cuối cùng còn hỏi tại mình mập quá hay sao? Hay tại nhà chưa đủ giàu?

Lâm Du cạ lời, nhưng nể tình cậu chàng là người bạn hiếm thấy suốt bao nhiêu năm qua, cậu an ủi: "Đây là vấn đề duyên nợ, nghĩ nhiều cũng chẳng ích gì đâu. Cậu lo gì, nước ngoài còn biết bao nhiêu em gái chờ cậu yêu thương."

Trên thực tế cậu không nói, chẳng liên quan gì đến béo hay tiền cả, Lưu Thái Vân cũng đâu có thích tiền.

Cô nhóc này càng lúc càng cá tính, mục tiêu cũng khác với người bình thường.

Trương Gia Duệ vừa đi là cô nàng chạy về phía nam, bảo mình chịu hết nổi mùa đông khô lạnh của miền bắc rồi, công theo chiếc ba lô gọn nhẹ đi tìm bốn mùa của mình.

Nhưng sau cùng bọn họ đều nói, tớ sẽ về, vì ở đây còn có cậu đó Lâm Tiểu Du.

Lâm Du cười cười, cảm thấy năm mươi tám thành niên của mình cũng khá đầy chứ.

Tình yêu, tình thân, tình bạn đều nắm trong tay.

Có những thứ, đã phát sinh hoặc đang phát sinh, chỉ cần từng tồn tại là sẽ để lại dấu vết. Có người, dù xa xôi muôn trùng, vẫn sẽ luôn ngự trị trong đáy lòng.

Ai cũng thế, tất cả mọi người bao gồm bản thân Lâm Du, Văn Chu Nghiêu anh cậu, bao gồm cả Lý Tùy Thanh và chú ba.

Cuối năm, bà cụ đột nhiên phải nhập viện.

Cả nhà chao đảo.

Bệnh viện thông báo, bà cụ không có bệnh nặng nào cả, nhưng con người già rồi trước sau gì cũng phải trải qua chuyện này. Chú ba đang ở bên ngoài chạy về ngay trong đêm. Chú tư định cư nước ngoài cũng dẫn cả nhà về.

Như chỉ trong một buổi chiều, đột nhiên bà cụ yếu đi.
Lâm Du thấy như đang trong mơ.

Giấc mơ mà bà cụ vẫn khỏe mạnh quắc thước, cầm cây chối lông gà mắng cho mấy đứa con không ngẩng đầu lên được.

Dường như vẫn như khi còn rất nhỏ, cậu hay bọn Lâm Thước gì cũng thế,

gây chuyện xong cứ chạy tới chỗ bà cụ là bố mẹ không ai dám bước tới đánh đòn.

Nhưng sự tình khỏi cơn mơ, năm nay bà cụ đã tám mươi hai rồi.

Bà nằm viện ba bốn ngày, ngày nào cũng bảo cô út chải đầu cho, điểm trang rất kỹ lưỡng.

Nhưng khi bà đắp chăn ngồi trên ghế, Lâm Du mới giật mình nhận ra bà cụ giờ đã gầy nhỏ hẳn lại. Không còn là bà cụ Lâm đi đứng hiên ngang, gầy dựng sự nghiệp ở đường Thịnh Trường rồi chèo chống suốt mấy chục năm.

Kiếp trước bà phải bước qua ngạch sinh tử từ rất sớm, Lâm Du cảm thấy hiện tại mình nên thấy đủ.

Nhưng cậu vẫn sợ hãi và bất an. Sự bất an thấm đẫm tháng ngày hai kiếp làm cậu hoảng hốt đến không chân thực.

Như những năm có thêm sau này thật ra chẳng hề tồn tại.

Từ khi bà cụ đổ bệnh, cậu gác lại tất cả mọi việc trong tay, túc trực mỗi ngày trong bệnh viện.

Từ lúc Văn Chu Nghiêu gọi về đã mấy ngày, Lâm Du biết thời gian đó anh đang tham gia kỳ huấn luyện đặc thù ở nước ngoài. Trước đó vốn đã có hơn một tháng Lâm Du không nhận được bất kỳ tin tức gì về anh, không biết anh nhận được tin bà cụ bệnh từ đâu nữa.

Anh cả nói: "Ba ngày nữa thôi, anh sắp về rồi."

"Anh ơi." Lâm Du gọi anh trong điện thoại.

Cậu ngồi cạnh luống hoa dưới sân bệnh viện, được nghe tiếng Văn Chu Nghiêu trong thời điểm này giúp cậu thấy bình tâm.

Cậu ngửa đầu nhìn lên một khung cửa sổ của dãy phòng bệnh, hỏi: "Bà nội sẽ chết đúng không anh?" Cậu không chờ Văn Chu Nghiêu đáp lời, làm bầm

nói tiếp: "Bác sĩ nói vậy, ai cũng nói vậy, tuy ngoài mặt bố với các chú em không nói gì, nhưng em biết bọn họ đang chuẩn bị hậu sự rồi."

Lâm Du nói: "Anh, bắt buộc phải chết hả anh? Em muốn bà sống mãi cơ."

Sống như bà cụ thường cẩn thận kê chân lên để lấy chiếc hộp trên đầu tủ khi bọn họ còn rất nhỏ.

Trong hộp có rất nhiều đồ chơi với bánh kẹo lạ lẫm.

Là bà nội mà chỉ cần khi bọn họ ra ngoài báo tin sắp về là lại ra đầu đường chờ đón.

Văn Chu Nghiêu im lặng rất lâu, cuối cùng anh nói: "Tĩnh táo lên Lâm Du."

Anh nói: "Anh không thể bảo em chọn cách xem nhẹ việc này, nhưng ít nhất, đừng làm khó dễ bản thân. Bà nội cũng không muốn thấy em như thế đâu, biết không?"

Lâu Thành bình tĩnh ừm một tiếng, khẽ đáp: "Em biết rồi."

Bà cụ nằm viện vài hôm tinh thần phần chấn hơn, chê ở bệnh viện khó chịu, nói muốn về nhà.

Cả nhà bàn bạc lại, nào có ai lại không đồng ý, thế là về nhà ngay trong đêm.

Ngoài mặt mỗi người đều trông rất bình thường, cười cười nói nói, phải làm gì thì làm đó. Nhưng khi nhìn vào nhau, trái tim sẽ như trĩ xuống, nhưng tất cả những điều ấy đều không lộ ra trước mặt bà cụ.

Thậm chí Lâm Du còn mời một đoàn hát về dựng sân khấu trong sân phòng của bà cụ, diễn tuồng "Mục Quế Anh phong soái" mà bà cụ thích nhất.

Mấy hôm nay tâm trạng của bà cụ rất tốt, trời lạnh rồi cũng không chịu ở trong phòng.

Bà bảo dời ghế mình ra hành lang, nghe tuồng nhập tâm còn ngâm theo vài

câu. Hết tuồng khen người ta hát hay, nói phải thưởng thêm.

Lâm Du bước trên hành lang gỗ đến gần, cười bảo: "Bà nội, cái này làm sao để bà rút hầu bao được chứ."

Bà cụ quay đầu nhìn cậu, cười híp mắt nói nhỏ với cậu: "Bà nội có quỹ đen đó nha."

Thần thái như lùi về rất nhiều năm trước, ngày còn là một cô bé. Lâm Du ngồi xồm xuống cạnh ghế, cũng hỏi nhỏ: "Nhiều tiền không bà?"

"Muốn biết hả?" Bà cụ nghiêng đầu thì thầm với cậu, "Cất trong hộp trong phòng hết đó, chìa khóa bà mang theo bên người đây."

Lâm Du nghiêng đầu, "Nhưng mà bà nói với con rồi thì đâu còn là bí mật nữa, hôm nào con mà hết tiền sẽ vào bẻ khóa của bà."

"Cứ đi cứ đi." Bà cụ rất vui vẻ, "Cho bé ngoan nhà mình hết luôn."

Mắt Lâm Du cay cay, cố nén lại nhưng vẫn ửng đỏ.

"Con có tiền mà." Lâm Du nắm tay bà nói: "Bà nội, giờ con có tiền rồi, có nhiều tiền nhất nhà luôn đó."

Bàn tay đầy những vết đồi mồi của bà cụ vỗ nhẹ lên mu bàn tay cậu, ấm áp mà hiền hậu.

"Con ấy, không được điếm tính như anh cả, cũng không rắn rỏi như anh hai anh ba." Bà cụ xúc động cảm thán, "Nhưng bà biết con là người giữ gìn gia đình giỏi nhất."

Bà cụ xoa đầu Lâm Du, chợt hỏi cậu: "Bé ngoan, có muốn ra riêng không? Bà không nói được cho cha chú con nữa, nhưng bây giờ con kinh doanh lớn rồi, chuyện tương lai khó ai nói trước được. Nhân lúc bà nội còn lên tiếng được, chia phần ra cho mấy đứa."

Lâm Du chấn động, cậu không nói được thành tiếng, chỉ lắc đầu liên tục.

Chờ đợi xuống rồi mới nói: "Bà nói gì vậy bà, ra gì thì cũng không nở ra riêng. Bà là chủ gia đình, dù sau này bố con hay bất kỳ ai cai quản thì bà luôn là lớn nhất trong nhà. Bà gồng gánh gia cang nhà họ Lâm bao nhiêu năm nay, sau này con cháu đời đời vẫn sẽ tiếp tục gồng gánh, con bảo đảm với bà."

Bà cụ nghiêng đầu nhìn Lâm Du, ngắm cậu rất lâu, rồi thở dài, "Mới tí tuổi đầu đã lao tâm, tương lai sau này bé ngoan nhà mình phải tìm một cô bé thế nào mới sống yên lành được đây?"

Lâm Du cười rạng rỡ, "Con sống yên lành lắm mà bà."

Đời này, thật sự, cực kỳ yên lành.

Bà cụ nhắm mắt lại tựa sâu vào gối lót mềm mại trên ghế, ngân nga theo tiếng hát trên sân khấu.

Nhớ ngày tháng hoa đào lưng ngựa oai hùng xưa kia

Máu tươi bắn đẫm làn váy thạch lựu

Ngày Văn Chu Nghiêu về nhà, cũng vào nửa đêm, người trong nhà đều đang thức, đèn đuốc sáng choang.

Anh mặc chiếc áo bành tô màu xanh quân đội, mang ủng da, xách theo hành lý, chân bước hối hả.

Anh sải chân qua cổng chính vào sân trong, gặp ngay Lâm Du vừa bước từ trong phòng ra ngoài.

Cả hai đều sửng người.

Nhanh chóng có người xuất hiện quanh đó, bên tai đầy những: "Chu Nghiêu về rồi à?!"

"Mau mau mau, vào gặp bà nội trước đi con."

"Chỉ còn chờ con thôi."

Lâm Du cảm thấy ánh mắt chỉ cách mình tầm mười mét ấy sao mà đằng đẵng, màn đêm cách một dải sáng đèn, tốc độ lưu chuyển của không khí, làn gió, âm thanh bên tai, tất cả đều hòa thành cảnh chiếu chậm gấp hơn mười lần.

Văn Chu Nghiêu trong mắt cậu gần hơn từng bước.

Mãi đến khi anh nắm lấy tay cậu tự nhiên như không, Lâm Du mới nhận ra khung cảnh xung quanh đã bình thường trở lại.

Hai người đều không nói gì, càng không ai chú ý đến việc hai bàn tay đang nắm lấy nhau của hai người có gì không ổn. Văn Chu Nghiêu dẫn theo cậu, đi qua cửa ở khúc ngoặt, tới trước phòng bà cụ.

Mấy hôm nay thời gian bà cụ tỉnh táo càng lúc càng ngắn, trong phòng có mùi thơm thoang thoảng từ lọ hoa păng xê cô út hái từ bên ngoài về cắm bên cửa sổ. Khi hai người vào phòng nhóm Lâm Bách Tông đang có mặt đầy đủ.

Bà cụ rất tươi tỉnh, nói nói cười cười.

Thấy ha người liền vẫy tay gọi, "Chu Nghiêu về rồi hả con? Qua đây bà xem nào."

Văn Chu Nghiêu dẫn Lâm Du bước lên, lên tiếng: "Bà nội."

Có người nhường chỗ cho Văn Chu Nghiêu, anh ngồi xuống bên cạnh, cười rồi nói: "Lần này về hơi vội, con mang hai khối ngọc lục bảo thô từ Philippines về biếu bà, làm thành trang sức rồi sẽ mang đến cho bà."

"Ừ được." Bà cụ đáp lời rất vui vẻ, ngắm anh rồi bảo: "Sao trông gầy đi vậy?"

"Khí hậu bên đó không được tốt." Văn Chu Nghiêu nói.

Bà cụ: "Phải chú ý tới sức khỏe bản thân chứ, lần này con về bao lâu?"

"Hai tháng ạ."

"Tốt lắm tốt lắm, ở nhà bồi bổ lại, rảnh rồi thì sang thăm ông nội con. Ông ấy cao tuổi rồi cũng nhớ con lắm."

Văn Chu Nghiêu đáp dạ. Người xung quanh thi thoảng lại chêm vào lời câu, bầu không khí rất vui vẻ.

Cuối cùng bà cụ gọi Lâm Bách Tòng tới trước mặt.

Bà nói: "Mẹ con già rồi, bản thân thế nào trong lòng mẹ biết. Con là anh cả, lại chường quản gia cang, tuy biết con vất vả, nhưng có những trách nhiệm con buộc phải gánh vác. Mẹ không thấy được ngày Tam Nhi và Mạn Xu kết hôn, sau này chúng nó tìm người như thế nào phải nhờ con xem hộ cho."

Lâm Mạn Xu cạnh đó đã bắt đầu rơi nước mắt, chú ba im lặng cụp mắt, che phủ sự áy náy dâng tràn từ đáy lòng.

Tiếng Lâm Bách Tòng như nghẹn lại trong cổ họng, chú nói: "Mẹ, con chưa bao giờ thấy vất vả hết."

Bà cụ nói tiếp với Lâm Bách Tòng: "Trên hiền dưới hiếu, chủ gia đình thì phải cho ra chủ gia đình." Tiếng bà đột nhiên lớn hẳn lên, rõ ràng đang nói cho mọi người trong phòng nghe: "Mẹ hỏi Tiểu Du nhà mình rồi, bây giờ nó thế nào tự trong lòng mấy đứa biết. Mẹ cũng nhìn ra rồi, sau này gia cang này còn phải dựa vào nó. Nó nói không chịu ra riêng, nếu đã không chịu thì gia đình phải cho ra gia đình. Nó còn nhỏ, đi không đúng lối cũng phải nhắc nó không được kiêu căng, bước lầm bước sai cũng không được ngã lòng, giúp được thì cố gắng giúp hết sức, đừng có cáu kỉnh với nó."

Lâm Du sững ra tại chỗ, cậu không ngờ cuối cùng bà cụ lại nhắc đến mình.

Kiếp trước bà nói: "Không mong con tiếp quản gia đình, như thế vất vả quá, chỉ đừng làm mai một tay nghề, sau này cũng có cái mà nuôi sống bản thân."

Kiếp này Lâm Du học nghề tử tế, kinh doanh lớn, bà lại hỏi cậu muốn ra riêng không.

Lâm Du nói với bà sau này mình sẽ chống đỡ cho gia đình. Đến lúc này bà vẫn muốn lập uy cho cậu.

Những lời sau đó của bà cụ dành cho Văn Chu Nghiêu.

Bà nói: "Chu Nghiêu à, bà gửi gắm gia đình to lớn này cho đứa nhỏ nhất. Con là anh cả trong lứa con cháu, cũng phải để ý giúp bà nhé."

Văn Chu Nghiêu ngồi xỏm xuống trước giường bà cụ, nắm lấy tay bà như Lâm Du hay nắm trước đây, hứa hẹn: "Bà yên tâm, ngày nào con còn thì bảo đảm em ấy bình an, nhà họ Lâm yên ổn ngày đó."

Bà cụ gật đầu, vỗ nhẹ tay anh, "Con ấy, là đứa làm bà yên tâm nhất."

Nói chuyện một hồi tinh thần bà cụ bắt đầu kém đi, bà xua: "Mấy hôm nay các anh các chị cứ vây lấy tôi, nói bằng phần cả năm rồi. Mẹ ngủ một lát, mấy đứa đi làm việc của mình đi."

Tất cả mọi người đều muốn ở lại, nhưng bà cụ không muốn, nói buồn ngủ lắm rồi.

Cho nên người trong phòng lục tục ra ngoài.

Lâm Du đi phía sau. Cậu ra sân, nhìn ra ngoài bầu trời bốn cạnh vuông vức, ánh sáng từ nửa vàng trắng hắt xuống qua lớp mây đen mịt mù.

Như có dự cảm trong lòng, cậu không bước đi xa.

Văn Chu Nghiêu đi ngay bên cạnh.

Không biết là tại bước thứ mấy mươi, tiếng ly vỡ đột ngột vọng ra từ căn phòng sau lưng, rồi đủ loại âm thanh tiếng nói hỗn loạn của rất nhiều người truyền vào tai, ù đặc đi.

Lâm Du quay đầu muốn chạy về.

Chân lại nhũn xuống, trước khi lão đảo ngã xuống, cậu được Văn Chu Nghiêu đỡ lấy, đẩy lên.

"Anh." Lòng ngực Lâm Du tì vào cánh tay Văn Chu Nghiêu, cậu cong lưng cúi đầu, giọng nức nở.

Văn Chu Nghiêu: "Đứng thẳng lên, có anh đỡ rồi."
Chương 63

Lâm Du không nhớ được mình đã đi về như thế nào, bên tai đầy tiếng phụ nữ khóc than, của mẹ cậu Dương Hoài Ngọc, của cô út, của thím hai. Cậu đứng trước cửa ngõ ngẩn ngát tiếng: "Mỗi một thân phận trong đời này của bà cụ đều đã đạt đến đỉnh cao. Chồng mất sớm, nuôi dưỡng sáu con thơ, ba mươi năm vinh nhục không sợ hãi không chùn chân. Lão niên phú quý dư dật, hiền từ bao dung, đem về cho nhà họ Lâm vinh quang ngày hôm nay. Mất ngày hai mươi tám tháng chạp năm Canh Thìn, ra đi than thán."

Nhưng không biết vì sao, cảnh tượng trước mắt cậu vẫn mờ đục.

Từ hôm nay trở đi, không còn một bà cụ gọi cậu là bé ngoan.

Không còn người dù cậu đã bao nhiêu tuổi vẫn len lén dúm đồ ăn vặt cho, bảo cậu là phúc phần của nhà họ Lâm nữa rồi.

Người thân gần gũi nhất, nỗi nuôi tiếc đầu tiên của cậu trong kiếp trước, cuối cùng cũng rời đi.

Bên cạnh là Văn Chu Nghiêu vẫn luôn chống đỡ cho cậu đứng như lời anh nói.

Giữa chốn hỗn loạn, trong cõi huyền ảo, ở kiếp trước, tại kiếp này.

Lâm Du túm chặt vải áo trước ngực anh, mắt đỏ ngầu, giọng khàn đặc: "Em làm được rồi, anh, bà nội mỉm cười ra đi đúng không?"

Không bệnh tật, tiếc nuôi hay lo lắng, yên ổn mà đi.

Văn Chu Nghiêu ôm cậu, vuốt ve sống lưng cậu.

"Phải." Anh nói. "Em làm tốt lắm, Lâm Du, mấy năm qua bà luôn xem em là niềm tự hào."

Cuối cùng nước mắt Lâm Du cũng tràn ra, rơi xuống, nghẹn ngào không thành tiếng.

Bà cụ đã cao tuổi, trước khi qua đời cũng không bị bệnh tật dày vò hành hạ, xem như đáng mừng. Tang lễ được tổ chức rất long trọng, nhà họ Lâm vốn đã chẳng phải gia tộc nhỏ, khi còn trẻ bạn bè của bà cụ cũng trải dài khắp năm châu bốn bể. Nghe tin bà mất, rất nhiều người chạy từ nơi xa đến tiễn đưa.

Mấy hôm nay Lâm Du cảm thấy mình rất bận, liên tục bái lạy trả lễ, xử lý việc vặt.

Tuy xong việc rồi chẳng còn ấn tượng gì nhiều, chỉ cảm thấy ngôi nhà tồn tại gần trăm năm của nhà họ Lâm bỗng trống trải hoang hoải làm sao theo bước chân bà cụ rời đi, như thiếu mất điều gì.

Phía Lâm Bách Tông xử lý đại đa số việc, từ ngày đến đêm, bận đến không có thời gian ngủ.

Tình cảm của đời cha chú luôn sâu lắng kín đáo, bà cụ qua đời rồi, đau xót đến mấy cũng phải cố gượng. Chỉ có một đêm nọ, Lâm Du thấy nửa đêm rồi chú tư còn kéo chú ba ra uống rượu, người đàn ông một mét tám đó ngồi trên bậc đá trong sân khóc đến lạc giọng.

Nói mình quanh năm ở nước ngoài, không báo hiếu được gì.

Chú ba chỉ im lặng không nói gì, vổ vai chú tư xem như an ủi.

Nhưng Lâm Du biết có lẽ chú mới là người áy náy nhất. Áy náy đến độ chỉ trong vài ngày đã gầy đến mất dáng.

Dáng vẻ ấy khiến Lâm Du nhớ đến lần mình và Văn Chu Nghiêu gặp chú trong một căn biệt thự nào đó ở Kiến Kinh rất nhiều năm về trước.

Khi đó trong mắt chú còn ánh sáng, bây giờ bà cụ lìa trần, lại trở thành nỗi ân hận và ghen ngào như kẹt trong cổ họng.

Lâm Du không biết phải an ủi ra sao nữa.

Mãi đến một buổi chiều nọ, đột nhiên mấy chiếc xe hơi đậu lại trước cổng nhà họ Lâm.

Người đàn ông đang bước vào mặc tây trang đen, chìa tay bắt với Lâm Bách Tông, tự giới thiệu mình là bạn lâu năm của chú ba.

Hương Nghị, mấy năm không gặp, ngày tái xuất đã quang minh chính đại bước vào nhà họ Lâm như thế.

Lâm Du là một trong số ít những người biết chân tướng, giữa lúc nhà đang có việc lớn như tang lễ của bà cụ, cậu không biết phải đuổi hẳn ta hay xử lý kín nữa, đến tận lúc Văn Chu Nghiêu kéo cậu đi tìm Hương Nghị và chú ba đang nói chuyện ở một góc khuất sân sau.

Mắt chú ba rục lửa giận, chỉ vào người đàn ông trước mặt nói: "Ai cho anh đến đây? Mẹ kiếp ai cho anh đến đây hả?! Cút ra ngoài!"

"Lâm Chính Quân!" Hiển nhiên Hương Nghị cũng tức giận, sự khéo léo trước mặt Lâm Bách Tông tiêu tan hoàn toàn, hấn gằn giọng nghiến răng mà nói: "Em không tự nhìn xem mình gầy đến mức nào rồi đi? Em đang trừng phạt bản thân hay trừng phạt tôi vậy hả mẹ kiếp?"

Chú ba nhào tới định đánh nhau, lại bị Hương Nghị bẻ tay giữ chặt trước ngực.

Lâm Du định bước lên ngay lúc đó nhưng Văn Chu Nghiêu kéo cậu lại.

Anh nói: "Em phải nghĩ cho rõ ràng, hai người họ quen biết nhau nhiều năm

như vậy, chú ba cũng tránh hẳn lâu thế rồi nhưng vẫn không hề đoạn tuyệt. Em đâu thể không hiểu điều đó nghĩa là sao đúng không."

Đương nhiên Lâm Du biết, không có tình cảm thì có gì lại vướng mắc. Chú ba không phải kiểu người thiếu dứt khoát, chỉ với một mình Hương Nghị đơn phương không chịu buông tay thì không cách nào đi đến hiện tại được.

Dĩ nhiên hôm nay Hương Nghị đã chuẩn bị chu toàn rồi.

Hắn biết rõ chú ba e ngại điều gì nhất, nhưng vẫn chọn xuất hiện trong tang lễ của bà cụ, hiển nhiên cũng đoán được chú ba sẽ phản ứng thế nào.

Ngày trẻ oanh oanh liệt liệt, bao lần sinh tử chẳng ai dễ chịu hơn ai.

Đến hiện tại, người như Hương Nghị vẫn chấp nhất bất ngờ.

Một giây sau, không biết Hương Nghị nói gì bên tai mà chú ba trông cấu kính ra mặt, lại không thể động thủ được.

"Anh có bệnh không vậy?" Chú ba hỏi.

Hương Nghị thản nhiên đáp: "Tôi có bệnh không em lúc nào cũng biết rõ mà. Những ngày này nhất định tôi sẽ ở lại đây, thử xem em còn dày vò bản thân mình đến mức nào được nữa."

Ngày ấy khi Lâm Du đối mặt với Hương Nghị trên con đường sau nhà, hắn nói trước nay mục đích của hắn chỉ có một.

Một người dễ dàng tạo ảnh hưởng lên cảm xúc của người là thuốc độc, đôi lúc cũng sẽ biến thành thuốc hay.

Cuối cùng Lâm Du không để ý đến nữa, cậu thấy được tình trạng của chú ba mấy hôm nay.

Sau này chưa nói, nếu trước mắt Hương Nghị có cách thì cũng là điều tốt.

Huống chi chú ba sẽ không muốn làm âm ỉ trong tang lễ của bà cụ, Lâm Du cũng không muốn thêm chuyện.

Đại đa số thời gian Lâm Du trực trước linh cữu. Lúc phía Dương Hoài Ngọc thúc cậu đi ngủ còn bị giật mình hai lần.

Cậu cứ mơ thấy bóng bà cụ cười gọi mình mãi.

"Lại mơ à?" Nửa đêm tỉnh dậy thấy Văn Chu Nghiêu bên giường.

Lâm Du nằm ngửa, phòng không bật đèn, chỉ có ánh sáng ảm đạm từ sân ngoài hắt vào. Hiển nhiên Văn Chu Nghiêu cũng chưa chớp mắt chút nào, vành mắt thâm lại, nhưng ánh mắt vẫn tỉnh táo.

Lâm Du mơ màng gọi: "Anh ơi."

Văn Chu Nghiêu cúi người ôm cậu lên từ trong chăn, để cậu vòng tay ôm cổ mình. Anh ngồi tử tế ở mép giường rồi bưng một chén cháo loãng đặt cạnh đó lên bảo: "Biết em ăn không vào, nhưng không thể không ăn gì như thế được."

Lâm Du thuận thế ừm một tiếng, nhưng vẫn ngồi nguyên trên giường dụi đầu vào vai anh không nhúc nhích.

Cậu cảm thấy mình chẳng còn chút sức lực nào, kỳ thật cảm giác nửa mơ nửa tỉnh này rất khó chịu, cơ thể mềm rũ không vùng vẫy được, chỉ nghe thấy tiếng Văn Chu Nghiêu bên tai: "Khó chịu cũng được, nhưng không được kiềm nén, dì Lâm lo cho em lắm."

Lâm Du và bà cụ thương nhau nhất, Dương Hoài Ngọc sợ cậu không chịu nổi.

Văn Chu Nghiêu nói rồi kéo chăn đắp lên lưng cậu.

Anh đưa tay xoa ót cậu rồi nói tiếp: "Từ nhỏ em đã thế, càng khó chịu ngoài mặt càng bình thản như không. Em phải để bà nội yên tâm chứ, đúng không?"

Lâm Du dụi dụi vào vai anh, cảm thấy Văn Chu Nghiêu đang ôm mình dỗ dành vẫn nghĩ mình là trẻ con hay sao ấy. Cậu vùi mặt vào sâu hơn, lên tiếng: "Thật ra em vẫn ổn, chỉ là trong lòng rất khó chịu."

Thứ cảm giác khó để làm quen mà cậu không dám ngấm kỹ.

Cộng với cậu còn đang lo chuyện phía chú ba.

Văn Chu Nghiêu biết đại khái cậu lo lắng chuyện gì, anh lên tiếng: "Hôm nay Hướng Nghị trực trước linh cữu với chú ấy cả ngày. Hai tiếng trước chú ba mới ngủ."

Lâm Du: "Anh nghĩ nếu bà cụ biết mối quan hệ của chú ba và hẳn là gì thì có giận đến nửa đêm về đánh chú ấy không?"

Văn Chu Nghiêu: "Không biết, chắc bà còn muốn đánh anh hơn, anh câu mắt cục vàng của bà mà."

"Nhưng anh đâu có bắt nạt em bao giờ." Lâm Du biện giải thay anh.

Cậu siết chặt eo Văn Chu Nghiêu, ngẩn ngơ nghĩ lần này anh ra nước ngoài đặc huấn về gậy đi nhiều quá.

Vội vàng trở về rồi phải theo Lâm Bách Tòng bận hết chuyện này đến chuyện kia.

Ngày ấy anh mất cha mẹ từ nhỏ như thế, đối diện với ly biệt, anh xử lý còn tốt hơn người đã sống hai lần là cậu.

Những vị khách đến nhà mấy hôm nay thấy anh đảm đương nhiều trách nhiệm cũng không ít người hỏi.

Lâm Bách Tòng luôn đáp thẳng, đây là con cả của tôi.

Tình thân này không ngừng được gia cố, đến hôm nay Lâm Du nghĩ lại mới thấy giật mình.

Đến tận bây giờ chú ba vẫn chưa từng nhắc một chữ nào với gia đình, vậy cậu thì sao? Vấn đề của cậu không chỉ đơn giản là thích đàn ông. Người cậu thích còn là anh của cậu, là người được Lâm Bách Tòng xem như con ruột.

Nếu ngày nào đó chuyện này bị tiết lộ, sẽ thế nào đây?

Văn Chu Nghiêu kéo Lâm Du lùi lại một chút, thấy cậu ngẩn người liền đưa muống cháo loãng lên chạm nhẹ vào môi cậu, bảo: "Nghĩ gì đấy?"

Lâm Du thật thà đáp: "Đang nghĩ phải giấu kỹ chuyện mình hẹn hò yêu đương với anh trai."

Tay Văn Chu Nghiêu khựng lại, ngược mắt nhìn cậu.

"Chỉ giấu kỹ thôi à?" Anh rướn tới gần hơn, nhíu mày nhìn Lâm Du, "Xác định không còn nghĩ gì khác?"

Lâm Du ngớ ra, "Cái gì khác hả anh?"

"Mà cũng không được nghĩ gì khác đâu." Văn Chu Nghiêu không nói rõ, anh chỉ bảo: "Ăn hết cái này đi, rồi anh nằm với em một lúc."

Lâm Du bảo được.

Cậu ăn xong thì nằm trước ngực Văn Chu Nghiêu. Hai phút sau, đầu óc trĩu trệ mấy hôm nay mới chậm chậm khởi động lại, cũng hiểu ra "điều khác" mà anh vừa nói là gì.

Anh tưởng mình sẽ nói chia tay sao?

Lâm Du ngửa đầu nhìn anh.

Mấy ngày này trông ai cũng mệt mỏi, Văn Chu Nghiêu đang nhắm mắt, Lâm Du có thể thấy được râu lún phún dưới cằm anh.

Lâm Du rướn tới cọ mũi vào, hơi nhột.

"Vẫn không ngủ được à?" Văn Chu Nghiêu hỏi cậu, vẫn nhắm mắt, bàn tay

trượt từ sống lưng xuống xương cùng của cậu.

Lưng Lâm Du tê rần, cả người lại cà sát vào lồng ngực anh hơn.

Cậu nói: "Không phải, chỉ là có một câu nếu không nói với anh bây giờ thì chắc sẽ không ngủ được thật."

"Câu gì?" Văn Chu Nghiêu hé mắt nhìn cậu.

Lâm Du gác má trên gối mềm, cậu nằm nghiêng qua, nói thật nghiêm túc: "Anh, thật ra chỉ cần anh không đề xuất chia tay thì vĩnh viễn sẽ không nghe thấy hai chữ đó từ miệng em, vì..." Ngón tay Lâm Du vuốt lên mi mắt anh rồi phẩy nhẹ vào lông mi, nói: "Khôngỡ, sao anh lại có thể nghĩ emỡ buông anh ra,ỡ sau này nhìn thấy anh ôm người khác chứ? Em khôngỡ đâu anh, em thích anh đến vậy."

Tình yêu rõ ràng, thản nhiên đến thế, lên tiếng trong đêm khuya này. Lâm Du nghe được tiếng thở của Văn Chu Nghiêu ngừng lại, bàn tay ôm eo mình từ cứng nhắc dần thành siết chặt.

Rồi cậu nghe anh nói: "Lâm Du, em cứ hay khiến anh bất ngờ."

"Bất ngờ hả?" Cậu hỏi lại.

Cậu cảm thấy có lẽ mình nên bày tỏ nhiều hơn.

Trước đây cảm thấy hẳn đời này sẽ không đến với ai, nhưng đã có rồi thì lại thấy dù có gì xảy đến cũng không chia ly.

Vì người đó chẳng phải ai khác, mà là anh cậu.

Trái đạo đức cũng được, công khai cũng được, đều không rời xa.

Văn Chu Nghiêu kéo cậu vào lòng ôm thật chặt, thở dài, "Em cứ hay khiến anh không biết phải làm thế nào để tốt với em hơn, dường như thế nào cũng không đủ. Nói nhớ anh trong điện thoại, giờ lại nói muốn chia tay, anh

phải làm sao với em bây giờ?" Hơi thở của Văn Chu Nghiêu phả lên cổ, lên má, lên mắt Lâm Du, cuối cùng nhẹ nhàng gieo nụ hôn lên trán cậu, "Phải sửa tật hay nghĩ ngợi linh tinh nhé, anh là người kéo em tới bên anh, là anh muốn em, đã hiểu chưa? Nhưng nếu em đã nói ra rồi thì phải nhớ kỹ lời mình đấy, đừng cho anh cơ hội."

Lâm Du nhắm mắt, cảm nhận hơi ấm từ đôi môi anh, khẽ hỏi: "Cơ hội gì?"

"Cơ hội dạy dỗ em." Giọng anh khàn đi, "Hậu quả của nuốt lời nghiêm trọng lắm đấy."

Môi Lâm Du chậm chậm cong lên, cậu nói: "Biết rồi."

Cùng lúc đó, tay Văn Chu Nghiêu đã luồn vào qua vạt áo cậu từ khi nào.

Lâm Du run rẩy, cảm nhận ngón tay anh đang vuốt ve vết sẹo trên eo mình.

"Hết đau từ lâu rồi." Lâm Du nói.

Văn Chu Nghiêu ừm một tiếng, rút tay ra.

"Ngủ đi." Anh vuốt lại tóc cậu rồi nói: "Anh ôm em ngủ."

Lâm Du đáp thật khẽ rồi khép mắt lại.

Chương 64

Tang lễ mất tổng cộng bảy ngày để hoàn thành. Sau khi hạ táng, khách khứa lục tục rời đi. Người trong nhà bận rộn quét tước, sắp xếp di vật bà cụ để lại. Lâm Du chọn lấy một chiếc hộp gỗ đàn hương từ chỗ của bà, nghe nói là một trong các món hồi môn của bà cụ. Người đi đã thành ảo ảnh, người ở lại còn phải tiếp tục.

Thời tiết ngày chủ nhật nắng đẹp hiếm thấy, từ sáng sớm bàn ăn trong nhà đã bày đầy đồ ăn thức uống, bánh bao kiêu mạch đậu đỏ, thịt gà cuộn rong biển, cháo ngô...

Lâm Bách Tông ngồi xuống cắn miếng bánh rồi hỏi: "Mọi người đâu?"

"Lâm Thuốc chưa dậy." Lâm Du nuốt không trôi, bưng một chén cháo khuấy khuấy rồi nói: "Sáng sớm nay anh cả đã đưa người nhà họ Văn ra sân bay rồi, chú ba... ra ngoài."

Lâm Bách Tòng gắp một đũa giá trộn cho vào miệng, "Chú ba con đi với cái anh bạn tên Hương Nghị đúng không?"

"Dạ, phải." Lâm Du gật đầu.

Cậu không dám nói nhiều, sợ Lâm Bách Tòng nhận ra điều gì.

May mà Lâm Bách Tòng cũng không hỏi thêm. Ngược lại cô út bước từ bếp ra chêm vào một câu: "Lúc trời chưa sáng em còn thấy anh ấy đứng trước cửa cãi nhau với Hương Nghị, không biết chuyện gì, bảo đã quen biết nhiều năm lắm rồi mà?"

"Em lo chuyện đó làm gì." Lâm Bách Tòng bỏ đũa xuống, nói có vẻ rất nghiêm trọng: "Em giải quyết chuyện cả đời của mình trước đi. Mẹ dặn anh phải chăm lo cho em. Năm ngoái em với cái cậu gì làm ngân hàng đang vui vẻ lắm mà, sao tự dưng lại thôi rồi?"

"Trời ạ." Lâm Mạn Xu khoác hai tay lên vai Lâm Du từ phía sau, bảo: "Anh chủ Lâm, quản thúc bố anh chút đi, anh xem giờ ông ấy càng lúc càng ưa lo chuyện không đâu, nói nhiều quá chừng."

Lâm Du xé nửa cái bánh quẩy đút cho cô út, rất đồng cảm: "Không giúp nổi ạ."

Ông trời thích mưa, ông bố thích lo chuyện cô út, cậu làm gì được?

Hiển nhiên Lâm Bách Tòng không định tha cho cô, "Nếu em không hài lòng với cậu ta thì thôi vậy. Tuần sau tranh thủ một ngày, anh sắp xếp cho gặp người khác. Đối phương làm trong Sở Lâm Nghiệp, anh từng gặp rồi, cũng không tệ."

Lâm Mạn Xu: "Em phải đi làm."

"Anh có bảo cô không được đi làm đâu?" Lâm Bách Tông nói tới đây cũng cau mày, "Em đi làm đừng có xung phong nhận việc ra ngoài công tác, lần trước chưa học được gì à?"

"Ầy dà cái ông này." Dương Hoài Ngọc đang bưng canh tới nghe không nổi nữa, bỏ một tay ra đánh vào lưng Lâm Bách Tông bảo: "Làm như Mạn Xu nó không biết ấy, ông cứ lèm bèm suốt ngày thôi."

Lâm Du ngồi cạnh cười trộm mấy tiếng.

"Cô út." Lâm Du bảo: "Giờ trong nhà bố con lớn nhất, cô phải nghĩ cách giải quyết chuyện cả đời sớm đi thôi."

Lâm Mạn Xu kéo ghế ngồi cạnh, đá lông nheo với cậu: "Cô út ủng hộ con soán vị, cho bố con về hưu sớm đi."

Lâm Du: "Để về hưu xong có nhiều thời gian rảnh rãi nhai với cô hơn hử?"

Dương Hoài Ngọc gõ cửa, "Hai cô cháu kẻ xướng người họa cái gì thế, mau ăn đi."

Dương Hoài Ngọc sắm vai người phán xử cho mỗi bên năm chục hèo, duy trì sự bình yên của bàn ăn sáng.

Một lúc sau Lâm Bách Tông lại nghĩ tới gì đó, nhắc Lâm Du: "Bà con qua đời ông cụ nhà họ Văn đích thân đến phúng viếng. Bố nhớ tháng sau là đại thọ tám mươi của ông ấy, lẽ ra bố phải đích thân đi một chuyến. Nhưng bố còn việc không buông được, con đi đi, lễ nghĩa cần thiết thì phải giữ đủ."

Lâm Du gật đầu biểu hiện đã biết.

Ăn sáng xong người đi làm kẻ ra ngoài. Lâm Du phải theo Lâm Bách Tông đi một chuyến, sức nhớ ra trước đó để quên một túi công cụ trong cửa hàng chính của Ý Linh Lung nên gọi điện thoại cho Văn Chu Nghiêu bảo khi nào anh về thì tiện đường ghé đó lấy về cho mình.

Văn Chu Nghiêu bảo được.

Lâm Du chạy tới chạy lui cả buổi sáng, trưa về nhà phát hiện Văn Chu Nghiêu vẫn chưa về nên đến thẳng cửa hàng.
Bất ngờ là khi cậu tới trong tiệm chẳng còn ai ngoài một nhân viên.

"Những người khác đâu?"

Cậu nhân viên chỉ ra con đường đối diện bảo: "Anh Văn mời cơm trong Thiên Hương Lầu."

Lâm Du nhướn mày, bật cười, "Các anh vẫn nhận ra anh ấy à?"

Theo lý mà nói mấy năm rồi Văn Chu Nghiêu không đến đây, mà cũng chỉ có mặt vào khoảng thời gian làm công tác chuẩn bị trước khi mở tiệm giúp Lâm Du, huống chi mấy năm nay khí chất con người anh thay đổi khá nhiều.

Cậu chàng cười đáp: "Làm sao không nhận ra được, anh còn nhớ lúc đang trang hoàng bọn anh với bên thợ gậy nhau, anh Văn vừa đứng ra đó cái là đối phương nín khe ngay."

Lâm Du bỏ đồ trong tay xuống rồi nói: "Vậy anh đi cùng luôn đi. Hôm nay cũng không có khách mấy, em trông tiệm được rồi."

"Ông chủ nhỏ không đi à?" Anh chàng nói: "Anh Lý cũng có mặt đó."
Lâm Du: "Lý Tuyền Thanh?"

"Đúng rồi." Anh chàng nói tới đây còn thấy hơi buồn cười, "Lúc đó anh Văn bước vào là đi thẳng tới mở cửa phòng nghỉ, đâu có biết anh Lý đang ngủ khỏa thân trong đó. Anh Văn hỏi anh là ai. Anh Lý còn nói là người của em. Mặt anh Văn sa sầm xuống ngay tức thì."

Lâm Du ngó ra, tiếp đó là dở khóc dở cười, thầm nghĩ lần này hiểu lầm to rồi.

Văn Chu Nghiêu biết cậu không thích người khác lên giường ngủ của mình,

người trong cửa hàng về cơ bản cũng biết, cho nên bình thường không ai bước vào căn phòng nghỉ đó.

Nhưng Lý Tuyền Thanh giúp cậu nhiều việc, tình hình lại đặc thù nên Lâm Du nhường phòng cho anh ta.

Lâm Du ngẫm nghĩ một lúc rồi quyết định đi xem thử, cậu bảo: "Vậy anh trông tiệm trước một lúc nhé, lát nữa cho ai đó về thế anh."

"Không sao đâu, ông chủ nhỏ đi đi."

Lâm Du đánh vòng sang Thiên Hương Lầu ở con đường đối diện.

Cậu quen mặt với đại đa số nhà hàng quanh khu này. Thường ngày khi có khách đến tiệm Lâm Du vẫn hay mời bọn họ sang đó dùng cơm. Cậu vừa bước chân vào là có nhân viên biết cậu ra đón, hỏi: "Ông chủ Lâm, hôm nay đặt chỗ hay mang về?"

Lâm Du hỏi: "Chắc người trong tiệm tôi đến rồi nhỉ, ở phòng nào vậy?"

"Có đến có đến." Nhân viên chỉ lên trên, "Ở tầng hai, phòng thứ ba bên trái, lên là thấy ngay."

"Được rồi, anh đi làm việc của anh đi."

Lâm Du nói rồi sải chân lên lầu, lúc đẩy cửa phòng vào bên trong đang rần rần. Bầu không khí báo nhiệt bỗng lạnh ngắt, mọi người ngồi đầy bàn cùng nhìn ra cửa. Lâm Du cười cười, bước vào, trở tay đóng cửa, "Nói chuyện gì mà rôm rả thế?"

"Ông chủ nhỏ?"

"Nào nào nào, mau qua đây ngồi đi."

"Phục vụ, lấy thêm ghế!"

Lâm Du thấy ngay Văn Chu Nghiêu đang ngồi giữa. Anh mặc bộ quần áo lúc ra cửa sáng nay, đang tựa vào lưng ghế, thấy cậu xuất hiện trước cửa thì

nở nụ cười như có như không. Lâm Du xách ghế mà phục vụ mới mang vào đặt hẳn xuống cạnh anh, ngồi xuống thì nghe người đối diện bảo: "Cũng không có gì, bọn tôi tò mò nên hỏi thăm anh Văn chuyện khi huấn luyện thôi."

Lâm Du kéo ghế nhích tới trước một chút, liếc mắt sang bên cạnh, cười: "Để nói chuyện thế?"

"Ăn gì không?" Văn Chu Nghiêu làm như không nghe thấy lời cậu nói, ngồi thẳng lên lấy chén và ly không cho cậu.

Lâm Du lắc đầu, "Không ăn, thật ra em ăn rồi."

Văn Chu Nghiêu nghe vậy thì đổi hướng múc canh gà cho đặt xuống trước mặt cậu bảo: "Vậy ăn canh đi."

Lâm Du gật đầu, không từ chối nữa.

Có người cười nói: "Không ngờ bao nhiêu năm rồi mà ông chủ nhỏ với anh Văn vẫn thân thiết quá."

"Nói thừa." Người khác tiếp lời: "Anh em trong nhà không thân mà được à?"

"Cái đó cũng khó nói." Bầu không khí sôi nổi trở lại, "Chắc anh chưa thấy mấy chuyện anh em ruột trong nhà trở mặt thành thù nhỉ. Cũng chỉ ông chủ nhỏ nhà bọn mình với anh Văn mới thân thiết keo sơn thế được."

Vốn chỉ là chọc gheo, Lâm Du nghe thấy lại cảm cú ăn canh như muốn che giấu điều gì, thầm nghĩ mình có thể hiện lộ liễu quá không nhỉ. Kết quả liếc mắt nhìn ngang, phát hiện Lý Tỳ Thanh ngồi cạnh đang nhìn mình, trong mắt có ý trêu chọc và thăm chừng.

Lâm Du ngồi thẳng lên, điều chỉnh biểu cảm trên mặt lại rồi nói với anh ta: "Thời gian qua cảm ơn anh đã đỡ đàn cho cửa hàng rất nhiều."

"Khách sáo lấy lệ." Lý Tỳ Thanh hát cầm về phía bên kia của Lâm Du: "Bữa cơm này của anh cậu khó nuốt trôi thật."

"Hả?" Lâm Du ngơ ngác.

Cậu quay lại nhìn anh. Văn Chu Nghiêu đang tựa vào ghế, một tay nhàn nhã gác lên lưng ghế của Lâm Du, thấy cậu nhìn mình còn nhếch môi cười, nghiêng đầu rướn tới: "Ngốc, người ta đang thăm dò mà không nhận ra à?"

Gần quá đi, tai Lâm Du nóng bừng.

Cậu nghiêng nhẹ đầu tránh đi, Văn Chu Nghiêu lại không chiều ý.

Anh áp sát hơn nữa, khẽ nói: "Còn nữa, em phải nghĩ cho thấu đáo xem nên giải thích thế nào với anh chuyện để người nói đang theo đuổi em ở ngay bên cạnh mà anh lại còn không hề nghe được chút thông tin gì từ em."

Lâm Du nhìn anh: "..."

Rồi quay ngoác lại nhìn Lý Tỳ Thanh.

Đối phương làm mặt vô tội nhún vai với cậu, còn nở nụ cười vui trên nỗi đau người khác.

Chiếc nôi lẩu giữa bàn sôi nghi ngút, Lâm Du nghĩ trong tình huống này, mình đến đây đúng là lựa chọn không hề sáng suốt một chút nào. Tối hôm đó lúc về chái phòng, Văn Chu Nghiêu vừa đóng cửa vào là Lâm Du thấy căng thẳng khó tả.

"Hôm nay em muốn về phòng mình ngủ." Cậu nói.

Văn Chu Nghiêu chặn ngay cửa, ngấm khuôn mặt trắng nõn dưới ánh đèn của cậu, hơi buồn cười, nhưng miệng nói: "Sao mọi ngày không nghe em nói muốn về phòng mình ngủ, hôm nay lại đòi, chột dạ hả?"

"Em không có gì phải chột dạ hết." Lâm Du bị ánh mắt của anh làm nóng ran cả người, cố tránh tầm mắt anh, "Em giải thích với anh rồi mà, Lý Tỳ Thanh đùa thôi. Đúng là anh ta thích đàn ông, nhưng anh ta thật sự không thích em mà."

Cậu không tin Văn Chu Nghiêu không nhìn ra.

"Em nói không thích là không thích thật à?" Văn Chu Nghiêu vẫn nhìn chăm chăm không tha, khoanh tay tựa người vào cửa, người cúi nhẹ, "Không người nào lại không thích, ngay đây có anh của em rất thích Tiểu Du nhà mình này, đúng không nào?"

"Anh." Lâm Du làm sao chịu nổi cách nói chuyện này của anh, nói bằng giọng cầu xin: "Không kể anh nghe là lỗi của em, nhưng cũng vì em cảm thấy anh ta không quan trọng mà."

Văn Chu Nghiêu lắc đầu chậm chậm, "Đó không phải cách nhận lỗi đúng đâu."

Lâm Du nhận ra rồi, anh đang cố ý làm khó cậu. Nhìn lên khuôn mặt gần trong gang tấc trước mắt, cậu sững người ba giây, thỏa hiệp, nhích tới hai bước, nhìn vào mắt Văn Chu Nghiêu rồi tiến sát chút nữa, lại nhìn vào mắt anh xong tiến sát thêm nữa.

Cho đến khi môi chạm môi, hơi thở hòa vào nhau.

Văn Chu Nghiêu để cậu chủ động hoàn toàn, bản thân anh giữ nguyên tư thế khoanh tay không hề nhúc nhích. Như thế ngược lại còn khiến Lâm Du căng thẳng hơn. Trước tiên cậu ngậm lấy môi dưới của anh li3m li3m, rồi tăng cấp từ từ, lưỡi quét qua khe môi để tiến vào trong, mời gọi đối phương cùng quấn lấy nhau.

Nụ hôn của Lâm Du cũng giống bản thân cậu vậy, ôn hòa ấm áp làm sao, cứ tới trước mặt anh là chẳng còn chút khí thế nào.

Mãi đến khi lưỡi đã tê vì mỏi mới lùi lại, kéo theo từng sợi lưu luyến, cậu nhìn anh mình nói: "Như vậy chắc được rồi chứ?"

Cuối cùng Văn Chu Nghiêu cũng cử động, anh đưa tay ôm cậu.

"Bé ngoan." Anh khen cậu như thế rồi cong ngón trở lên đụng nhẹ vào môi cậu. Anh luồn ngón tay vào cùng lúc cậu hé môi, rồi nói trong ánh mắt tròn

xoe của cậu, thật khế: "Vậ hôm nay anh sẽ dạy em bài mới nhé."

Từ đầu đến cuối không hề rời khỏi vị trí cạnh cửa.

Nửa tiếng sau, Lâm Du được về phòng mình thật.

Có điều được bé về.

Chương 65

Thời điểm Văn Chu Nghiêu được nghỉ, tuy còn ít ngày nữa mới đến tiệc mừng thọ nhưng ông cụ Văn vẫn gọi anh về Tây Xuyên sớm. Ngay từ đầu ông luôn ủng hộ anh đến Tây Xuyên. Nói theo cách của những người bước ra từ thời đại đó, chỉ có vinh dự thành tích thật sự mới là thứ hữu dụng và kiên cố nhất.

Bữa tiệc này, với đẳng cấp của ông cụ, người đến dự đều là nhân vật tiếng tăm các giới.

Xe đón Văn Chu Nghiêu đậu trước cửa nhà họ Lâm, không phải kiểu hồ chút lại dẫn cả đám người đi theo như Sở Thiên Hương mà cực kỳ khiêm nhường. Nhưng chỉ nhìn vào người tài xế trông bình thường nhất thôi cũng đủ biết không ai trong số họ đơn giản cả.

Những năm qua Văn Chu Nghiêu không ngừng trưởng thành hơn, nhân lực được sắp xếp bên cạnh anh cũng thay đổi dần theo.

Nhưng nhà họ Lâm chẳng để ý nhiều đến thế.

Vẫn như mỗi một lần Văn Chu Nghiêu rời nhà xuất phát đến Tây Xuyên, quà cáp bao lớn túi nhỏ để thăng lên hàng ghế sau.

Lâm Bách Tòng dặn: "Lần trước lúc ông cụ đến chú thấy chân ông không được khỏe, trong này có thuốc Trung y dì Lâm của con vào chùa xin một thầy thuốc về hươ kê cho, để đắp ngoài, nhớ phải cho cho ông nội dùng thử nhé."

Văn Chu Nghiêu gật đầu, "Con biết rồi chú Lâm."

Dương Hoài Ngọc bổ sung: "Còn nữa, khí hậu bên đó còn lạnh hơn Kiến Kinh, con mang đủ quần áo chưa?"

Nói xong lại đẩy nhẹ Lâm Du đang đứng cạnh rồi hỏi: "Hành lý mẹ bảo con chuẩn bị cho anh đâu?"

"Được rồi mà mẹ." Lâm Du dở khóc dở cười, "Nhà họ Văn cũng là nhà của anh cả mà, làm sao để anh ấy bị lạnh bị đói được. Hơn nữa, mấy hôm nữa con cũng đi mà, nếu có thiếu gì thật thì tới lúc đó con cầm đi là được rồi."

Dương Hoài Ngọc vỗ cậu, "Lười biếng thật đấy, trước giờ chỉ toàn thấy anh con hầu hạ con thôi."

Văn Chu Nghiêu cười khế. Lâm Du thì dụi mũi.

Cậu thầm nghĩ tối qua có phải cậu không dọn hành lý đâu, rõ ràng là Văn Chu Nghiêu cản không cho mà.

Bây giờ lại trách cậu à.

Người vẫn mở cửa xe đứng chờ Văn Chu Nghiêu suốt cạnh đó trông rất lạ mặt, cứ đứng yên đó hướng mắt xuống đất. Trước mắt vẫn rất ít người biết thông tin về đứa cháu cả Văn Chu Nghiêu này. Cả đời ông cụ Văn vinh quang chói lóa, lại bị buộc phải ẩn mình lại trong thời cuộc nhiễu nhương của Tây Xuyên. Trong đợt loạn đó ông trải qua cái chết của vợ mình, điều con trưởng ra khỏi Tây Xuyên đến Kiến Kinh. Mấy năm sau, con trai lẫn con dâu đều bỏ mình, người ngoài cứ nghĩ dòng dõi đứa con trưởng của ông đã tuyệt hậu.

Nhưng không ai ngờ là đứa con trai Văn Viễn Sơn để lại vẫn sống tại Kiến Kinh.

Thời gian đầu phía Tây Xuyên không hề hỏi đến, bên ngoài còn tưởng đứa nhỏ đó đã đi cùng cha mẹ rồi.

Những người biết được chút tin tức như bọn họ thì nghe nói anh được một gia đình làm gỗ thủ công mỹ nghệ họ Lâm nuôi dưỡng.

Hiện tại những người được bồi dưỡng cho cháu cả dùng đều do ông cụ chọn lựa kỹ càng, trong đó cũng không thiếu nhân sự có bản lĩnh kèm kiêu ngạo. Ngẫm lại, nhà họ Văn không thiếu con cháu, lại phải đi theo đứa cháu được nuôi lớn bên ngoài này. Ông cụ có ý muốn bù đắp, nhưng học đại học K thì đã sao, là cháu cả cũng đã sao, bây giờ còn chẳng biết người đó như thế nào nữa là.

Cho nên cũng chẳng hề thiếu người không phục.

"Ngài Văn, lên xe thôi." Mộc Chuẩn canh đúng thời điểm để lên tiếng nhắc.

Cậu ta là một trong nhóm người mới được nhà họ Văn chọn ra, chủ yếu phụ trách mảng an ninh. Nếu không có gì bất ngờ thì một khoảng thời gian rất dài sắp tới cậu ta sẽ theo sát bên Văn Chu Nghiêu làm vệ sĩ.

Phục tùng mệnh lệnh là chức trách của bọn họ, nhưng không đại biểu cho việc cậu ta công nhận đối tượng được bảo vệ.

Dương Hoài Ngọc giục: "Đi đi con, chậm nữa thì trễ đó."

"Anh." Lâm Du cười, "Mấy hôm nữa gặp."

Mộc Chuẩn trầm nghĩ, người trưởng thành trong gia đình như thế này khó mà không hạnh phúc được.

Nhưng nhà họ Văn không có chỗ cho kẻ mềm lòng nhẹ dạ.

Văn Chu Nghiêu cúi người lên xe. Mộc Chuẩn ngồi ghế phó lái.

Cậu ta là một thanh niên hơn hai mươi, vừa thay chỗ cho vệ sĩ nhiệm kỳ trước. Nghe nói người trước còn nhỏ tuổi hơn. Lý do bị thay đi rất đơn giản, tình hình Đôn Châu phức tạp, không thích hợp với một vệ sĩ đã ở Cừ Châu bốn năm.

Mộc Chuẩn đoán yêu cầu thay đổi nhân sự này có lẽ là của đích thân ông

cụ.

Mộc Chuẩn ngẩng lên, bắt gặp ánh mắt của Văn Chu Nghiêu ngồi hàng ghế sau trong gương chiếu hậu, bỗng rùng mình.

Nhìn lại càng thấy kinh hãi.

Khó mà tin được một người lại có thể tạo cho người khác hai cảm giác khác biệt đến thế này. Rõ ràng mới một phút trước cậu ta vừa thấy một người anh và đứa con trai ôn hòa trầm tĩnh, giờ trước mắt, người đó yên lặng ngồi trên ghế sau lại khiến cậu ta cảm thấy áp lực không thể xem nhẹ.

Đó là khí chất chỉ có ở người bước qua khói lửa, sát cánh bên dao kiếm, sóng vai với súng đạn.

Rất khó xác định mặt nào mới là anh thật sự.

Nhưng Mộc Chuẩn đoán là người mà cả ngũ quan đều dịu dàng đi nhiều vừa rồi có lẽ chỉ xuất hiện khi đối diện với một số người nhất định. Giọng cậu ta bất giác cung kính hơn hẳn, Mộc Chuẩn nhìn vào gương nói: "Ngài định về thẳng Tây Xuyên hay còn kế hoạch gì khác?"

"Vòng sang Hà Tuyền trước đã." Văn Chu Nghiêu tựa vào lưng ghế, giọng thản nhiên: "Tôi nghe nói mấy hôm trước chú họ bắt được một lô hàng thú vị lắm. Chúng ta đi xem thử, nếu thích hợp thì xem như tặng quà gặp mặt cho các anh em, thế nào?"

Mộc Chuẩn thầm giật mình, rồi nở nụ cười.

Cậu ta nói: "Vậy thì tôi cảm ơn ngài Văn thay các anh em trước."

"Đừng gọi ngài Văn." Văn Chu Nghiêu bảo: "Gọi là anh Văn như người trước được rồi."

Mộc Chuẩn gật đầu.

Đến lúc này, cuối cùng cậu ta cũng đã cảm nhận được, sẽ không một ai không phục tùng anh.

Lâm Du thì không biết đến tài dùng người của anh. Cậu ở lại nhà thêm vài hôm rồi mới mang theo ít hành lý đơn giản hỏi hả đến Tây Xuyên. Đây không phải lần đầu cậu đến Tây Xuyên, đã đi vài lần để lo chuyện làm ăn rồi. Nhà họ Văn ngờ ý muốn tạo điều kiện thuận lợi hơn cho cậu nhưng bị từ chối.

Quan trọng là Lâm Du không muốn khiến quan hệ của hai nhà trở nên phức tạp.

Người đã gặp hôm trước đến đón cậu. Cậu ta xưng tên Mộc Chuẩn, nói anh Văn bảo mình đến đây chờ từ sớm.

"Anh ấy đâu?" Lâm Du lên xe rồi hỏi.

Mộc Chuẩn: "Anh Văn bị mấy người bạn giữ lại, không rời đi được."

Bạn? Bạn nào? Lâm Du nghi hoặc trong lòng nhưng không hỏi nhiều.

Lúc cậu lên xe là khoảng chín giờ sáng. Mùa đông ở Tây Xuyên tuyết dày ba thước, hôm nay không thấy mặt trời, giờ này mà trên đường vẫn còn sương mù thấy rõ bằng mắt thường, thở ra khói trắng.

Tây Xuyên không mang bầu không khí văn hóa lịch sử lâu đời nhưng Kiến Kinh. Nơi đây là vùng ranh giới xây dựng trọng điểm của quốc gia, đặc biệt trong vài năm trở lại đây. Thay đổi gần như là một trời một vực.

Mộc Chuẩn dẫn Lâm Du đi vòng qua trung tâm thành phố, đưa cậu đến khu Tiểu Nam Sơn mà chỉ cần nhìn quanh thôi là biết chốn tắc đất tắc vàng. Khu này là quần thể biệt thự, mà lại còn không phải loại biệt thự thông thường.

Xe vào cổng, chạy tới theo con đường nhựa rộng rãi, cuối cùng dừng lại trước căn biệt thự trắng ba tầng kiểu Tây nằm trong cùng. Cạnh cổng sắt có cả chòi gác, qua cổng là thấy một đài phun nước khổng lồ.

Lần đầu Lâm Du đến đây, phát hiện hơi khác so với tưởng tượng.

Nhà họ Văn vốn luôn kín tiếng, cậu còn tưởng sẽ chọn một vị trí tương đối đơn sơ không gây chú ý, ngược lại cậu đã lầm. Vì có kín tiếng đến mấy thì Tây Xuyên cũng là "địa bàn" của mình, nổi bật hay không cũng vậy thôi.

Mộc Chuẩn xuống xe mở cửa cho cậu, chuyển lời: "Thời gian này khách đến đông, anh Văn đã dặn cậu đến thì dẫn cậu vào thẳng chỗ của anh ấy trước."

Lâm Du gật đầu, không phản bác.

Kết quả Mộc Chuẩn trực tiếp dẫn cậu ra phía sau. Tới đây Lâm Du mới phát hiện sau tòa nhà chính còn tận mấy căn khác nữa.

Bọn họ dừng lại trước một căn tương đối lớn. Mộc Chuẩn vừa bấm mật mã cửa vừa nói: "Mọi người trong nhà họ Văn đều ở riêng. Căn này chỉ có mình anh Văn ở. Thường ngày ngoài để dọn dẹp thì anh ấy cũng không cho ai vào."

Lâm Du theo sau, đứng bất động giữa căn phòng khách mênh mông một lúc lâu.

Kiếp trước việc làm ăn của cậu cũng không phải nhỏ, kết giao với không ít người có tiền ở trong lẫn ngoài nước, nhưng đến cấp bậc của nhà họ Văn thì thật sự chưa có.

Lâm Du đứng yên tại chỗ, nhìn quanh rồi bảo: "Được rồi, anh ra ngoài trước đi, tôi chuẩn bị một lúc rồi đi chào ông nội."

Cậu chỉ mới gặp ông cụ Văn đôi lần, nhưng luôn gọi theo Văn Chu Nghiêu.

"Được." Mộc Chuẩn đáp, "Tôi đi báo cho anh Văn biết cậu đến rồi."

"Ấy khoan." Lâm Du ngấm nghĩ rồi gọi cậu ta lại, "Không cần đâu, lát nữa tôi tự đi tìm anh ấy."

Mộc Chuẩn không hỏi thêm gì, gật đầu rồi ra ngoài.

Mọi phòng trong căn nhà này đều để cửa mở. Lâm Du đi lòng vòng trên tầng hai, phát hiện chỉ duy nhất một phòng có dấu người ở. Đồ đạc cũng không nhiều, giống khách sạn hơn.

Lâm Du lấy đồ của mình ra, thay quần áo rồi mới ra ngoài.

Xung quanh có rất nhiều người tới lui chuẩn bị cho tiệc mừng thọ.

Lâm Du không vội, vừa đi vừa xem. Lúc đi ngang luống hoa dưới lầu thấy hai cô gái trông như phục vụ bưng mâm đi ra từ con đường nhỏ gần đó, vừa đi vừa trò chuyện sôi nổi.

Một người nói: "Cậu xem danh sách khách mời chưa? Cả ảnh đế Thiệu Hoa cũng đến dự."

"Tới thì tới thôi, các ảnh đế thế hệ trước có qua lại với nhà họ Văn là chuyện bình thường mà."

"Không nói chuyện đó, quan trọng là đẹp trai lắm, lớn tuổi rồi vẫn đẹp trai." Lâm Du nghe mà buồn cười, thầm nghĩ chuyến đi đến nhà họ Văn lần này được biết đủ thứ chuyện trên đời.

Kết quả ngay câu sau lại nghe: "Tớ không thích người lớn tuổi, cậu không thấy Văn Chu Nghiêu rất đẹp trai hả? Tuy anh ấy ít có mặt ở nhà họ Văn nhưng ngoại hình tuyệt đối là người nổi bật nhất trong tất cả."

"Cái đó thì đúng, tiếc là không trèo cao nổi."

"Mơ thôi có sao đâu. Cậu chưa thấy mấy người xun xoe quanh anh ấy mấy hôm nay đó, thi nhau bầu vào anh ấy." Người đó hạ giọng nói nhỏ: "Nghe nói là người kế nhiệm ông cụ đó, nhiều người ganh tị lắm."

Lâm Du lắng nghe cuộc nói chuyện của hai người dần xa, chân vẫn đứng tại chỗ.

Cậu bỗng thấy mông lung, nhưng không biết chuyện gì đang diễn ra, nghe những điều đó lại cảm thấy như người được nhắc đến và người mình quen biết là hai mảnh tách rời.

Thậm chí cậu còn nghĩ bọn họ đang nói về anh mình sao?

Lâm Du luôn biết con đường anh đi không hề dễ dàng, đã dự liệu được từ sớm, mà tương lai sẽ còn gian nan hơn nữa.

Nhưng khi cậu đứng giữa câu chuyện vẫn thấy sao xa lạ quá.

Lâm Du đến sảnh trước, lúc thấy Văn Chu Nghiêu, anh đang bị một đám người bao quanh.

Có nam có nữ, xiêm y lả lướt, ăn uống linh đình.

Văn Chu Nghiêu mặc áo sơ mi trắng viền chỉ vàng ở cổ tay, tôn thêm không biết bao nhiêu sang trọng cho màu sắc anh quen mặc thường ngày. Tóc ngắn, khuỷu tay chống lên đầu gối, tay cầm ly rượu, đang khẽ nói gì đó với cậu thanh niên ngồi cạnh.

Trong sảnh rất đông người, trên cơ bản tất cả những người trẻ tuổi đều tụ tập về đó, nhưng tách biệt hẳn với những góc khác.

Là nơi náo nhiệt nhất, cũng gây chú ý nhiều nhất.

Đồng thời cũng nói lên ý nghĩa nào đó, cụ thể là gì thì trong đầu mỗi người có mặt lại có một suy nghĩ riêng.

Lâm Du thì khác, tuy cũng đặc biệt thay áo sơ mi rồi nhưng so với anh cậu, vị trí con cháu quá rõ ràng.

Cậu trông như một đứa bé con nhà thế gia quyền quý mới thành niên đến dự bữa tiệc sinh nhật rất có trọng lượng này. Không ít người quan sát đánh giá, đồng thời suy đoán lai lịch của cậu.

Mà nói chứ, có nhiều người nhận ra Lâm Du thật.

Hiện tại quy mô của Ý Linh Lung không hề nhỏ, tuy xuất thân của cậu không thể sánh được với nhà họ Văn nhưng tuyệt đối không thấp.

"Ông chủ nhỏ." Cậu đứng đó thôi đã có một người làm vật liệu xây dựng nhận ra, nhiệt tình bước tới gần rồi hỏi nhỏ: "Cậu cũng nhờ người dẫn vào à? Cổng nhà họ Văn đúng là khó bước qua, tốn biết bao nhiêu công sức." Lâm Du không giải thích, chỉ cười rồi nói: "Mấy năm nay ông chủ Chu phát tài rồi nhỉ, sao rồi ạ? Chú định đặt mục tiêu ở Tây Xuyên à?"

"Định dò đường thử thôi." Đối phương nói: "Nếu lấy được thư giới thiệu của ông cụ Văn thì phải nói là không gì hữu dụng bằng."

Lâm Du gật đầu, nói như thật: "Ông chủ Chu nhạy bén quá."

Tưởng nhà họ Văn là trung tâm môi giới hay sao vậy, đúng là dám nghĩ lớn.

Đối phương không nghe ra ý của cậu, vẫn giữ lấy cậu nói chuyện này chuyện nọ. Trong mắt ông ta, tuy Lâm Du trước mặt còn nhỏ tuổi, nhưng thủ đoạn suốt mấy năm nay thật sự bỏ xa người thường. Trước giờ làm ăn với cậu chỉ có người khác chịu phần thiệt.

Lâm Du bặt ứng đối với người trước mặt, nhưng cậu nhanh chóng nhận ra ánh mắt bắn từ sau lưng tới.

Quá trực tiếp, quá khó lướt qua.

Lâm Du quay lại, phát hiện anh cậu đang ngẩng đầu nhìn mình.

Thấy cậu nhìn lại, anh nghiêng đầu ra hiệu vào chỗ cạnh mình. Cậu thanh niên ngồi đó đã rời chỗ từ bao giờ.

Qua đây.

Ý của anh thật không thể rõ ràng hơn.

Chương 66: - 70

dịch: Uyên Uyên

Chương 66

Lâm Du nhướn mày, ông chủ Chu đứng cạnh cũng chú ý thấy rồi nhìn theo hướng mắt cậu. Sau chốc lát chần chừ, ông ta hỏi: "Gọi ai vậy? Cậu hay tôi?" Càng về cuối câu giọng ông ta càng kinh ngạc, kích động lẫn tò mò: "Nếu tôi không nhận lầm thì đó là cháu nội của ông cụ Văn đúng không? Nghe nói được nuôi lớn bên ngoài. Mục đích thật sự của bữa tiệc mừng thọ này là để chính thức giới thiệu thân phận của cậu ta, đưa..."

Lâm Du quay đầu ngắt lời ông ta, cậu bảo: "Gọi cháu đó."

Ông chủ Chu ngẩn ra, "Gọi... Hai người quen biết hả?"

"Không quen ạ." Lâm Du đáp.

Ông chủ Chu: "Vậy cậu ta gọi cậu làm gì?"

Một giây trước ông ta còn đang mừng, hai người mà quen biết thật thì tốt quá, không chừng mình có thể nhờ vả tạo quan hệ.

Lâm Du cười nhẹ: "Chắc cháu lọt mắt xanh của người ta rồi."

"Ông chủ Chu: "..."

Rồi ông chủ Chu trở mặt ra nhìn Lâm Du mới nói không quen biết quay lưng đi về phía sô pha. Tới đó không biết nói câu gì mà Văn Chu Nghiêu đưa tay lên nắm cổ tay kéo cậu ngồi hẳn xuống cạnh mình.

Ông chủ Chu xoa xoa khuôn mặt không đủ trẻ trung của mình, thầm nghĩ đang trêu mình chắc, không quen mà thân mật vậy hả.

Rồi lại than thở Lâm Du quá tinh ranh, không cho đến nửa phần cơ hội.

"Em với ông ta nói gì vậy?" Văn Chu Nghiêu liếc thấy sự lạ thường của ông chủ Chu liền nghiêng đầu hỏi Lâm Du.

Lâm Du cầm ly nước hiển nhiên chưa ai uống trên bàn lên che đi nét cười trên khóe môi, ghé sát tai Văn Chu Nghiêu nói: "Cũng không có gì, em nói với ông ta anh nhầm trúng em, có vẻ ông ta không tin."

Văn Chu Nghiêu liếc nhìn cậu, trong mắt có nụ cười nhẹ và chút bất đắc dĩ.

Lâm Du: "Đúng rồi, anh gọi em qua đây có chuyện gì à?"

"Có chuyện mới qua?" Văn Chu Nghiêu nhướn mày, "Anh đã ở ngay đây rồi, em còn định đi đâu nữa?"

Môi Lâm Du giật nhẹ, không thể phản bác được, ra hiệu anh nói rất đúng.

"Anh Văn? Vị này là?" Cuối cùng cậu thanh niên ngồi trên ghế sô pha nhỏ bên trái cũng lên tiếng hỏi.

Trên thực tế, từ khi Lâm Du xuất hiện tại đây, gần như tất cả mọi người đều dồn chú ý vào cậu.

Lâm Du ngồi quay lại, Văn Chu Nghiêu giới thiệu: "Lâm Du."

Ngoài tên ra không còn gì khác, nhưng những người ngồi xung quanh có ai

là không phải kẻ khôn khéo, ít nhiều gì cũng từng nghe nói về quá khứ của Văn Chu Nghiêu, cộng thêm hiện tại thân phận của Lâm Du cũng không thể nói là khiêm tốn. Cậu thanh niên lên tiếng đầu tiên là người ngồi ngay cạnh Văn Chu Nghiêu lúc này, đang cười nói với Lâm Du: "Thì ra là người nhà mình. Chào em chào em, anh là Văn Tư Triết, nghe nói về em từ lâu, nhưng đây là lần đầu chúng ta gặp mặt. Hả anh lớn hơn em một chút, em gọi anh bằng anh được."

Họ Văn, Lâm Du ngẫm thầm.

"Chào anh." Lâm Du cụng ly với đối phương.

Chỉ đây mơ rã má trong gia tộc thôi nhà họ Văn đã phức tạp hơn nhà họ Lâm nhiều, Lâm Du vẫn chưa nắm rõ thân phận cụ thể.

Có Văn Tư Triết đánh tiếng trước, quá nửa những người ngồi quanh lần lượt chào hỏi cậu rồi giới thiệu ngắn gọn tên mình.

Nhưng nhanh chóng có người khác lên tiếng.

"Cậu ta thì tính vào người nhà nào của mình?" Lần này là một cô gái ăn vận đẹp xinh ngồi cạnh, tuổi không lớn lắm, nói thẳng với Văn Tư Triết: "Đã báo họ Lâm rồi, anh nói cái gì vậy. Đâu phải ai muốn cũng tự xưng là người trong nhà họ Văn được anh."

"Văn Ly!" Văn Tư Triết quở trách: "Em một vừa hai phải thôi, nói giọng đó cho ai nghe thế hả!"

Cô nàng cười lạnh: "Em nói có sai à?"

Lâm Du bình thản nhìn cô nàng. Văn Ly chắc chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, nhưng cử chỉ và cách ăn mặc đều rất trưởng thành. Người ngồi quanh cô nàng không nhiều, nhưng cũng đến một phần ba trên tổng số. Lâm Du ngả người ra sau tựa vào lưng ghế sofa rồi mới nhìn sang anh

mình. "Nhà họ Văn chia hai phe à? Em mới đến đã bị nã đạn rồi, em oan quá nhỉ?"

Vẻ mặt Văn Chu Nghiêu đã có nét không vui sẵn, nghe cậu nói vậy thì nghiêng tai đáp lạnh tanh: "Kẻ thù xưa thôi, lục đục nội bộ."

Chuyện này Lâm Du cũng nhận ra rồi, nếu không phải thường ngày vẫn hay mâu thuẫn thì bấy nhiêu người xung quanh cũng sẽ không bình thản đến thế.

Lâu Thành đá mắt với anh, khá là hào hứng ngồi xem chiến tranh.

Cậu kéo tay áo Văn Chu Nghiêu, sai bảo anh mình lấy táo trong đĩa trái cây cho. Kết quả Văn Chu Nghiêu cắt táo đã gọt vỏ sẵn thành miếng nhỏ cỡ quả nho đút đến tận miệng cậu.

Lâm Du khó xử, "Để em tự ăn."

"Há miệng." Văn Chu Nghiêu bảo.

Động tác của hai người lọt vào không ít tầm mắt, cả đám người cùng nhìn qua.

Kết quả Lâm Du vừa ngậm vào miệng thì Văn Tư Triết quay sang nhìn cậu đầy áy náy, bị sưng lại hết mấy giây mới nói tiếp: "... Ngại quá đi thôi Lâm Du. Đây là con gái chú nhà bọn anh, còn đi học, bị chiều hư rồi, em đừng để tâm lời nó nói."

Lâm Du cắn đồ ăn xiên trên đầu tăm, nhìn lên Văn Tư Triết, đẩy miếng táo qua làm một bên má phồng lên tròn tròn.

Cậu còn chưa kịp nói gì.

"Văn Tư Triết anh đừng có giả vờ giả vịt làm người tốt!" Văn Ly đứng bật dậy, "Cái mặt đó của anh trông buồn nôn thật sự."

Văn Tư Triết hoàn hồn lại từ sững sốt, quay đầu: "Lâm Du người ta làm gì

em đâu?"

Văn Ly phì cười, "Tôi nói người ta bỏ dỡ nhà mình thì đã sao? Đâm trúng tim đen của anh à? Ày, quên mất, hồi trước không biết ai tuyên bố sẽ đến Hồng Cảnh tự lực cánh sinh, kết quả thì sao, lỗ vốn, cuối cùng cũng quắp đuôi mặt dày chạy về thôi."

Mặt Văn Tư Triết tái xanh, "Em..."

"Đủ rồi."

Văn Chu Nghiêu đột ngột lên tiếng.

Anh nhẹ tay đặt con dao trái cây xuống bàn, nhìn bên này rồi bên kia, "Cãi đủ chưa? Vin vào người của anh mà ra sức nói đông nói tây, chừa cho chút mặt mũi mà cô cậu lại không biết chừng mực nhỉ?"

Mặt Văn Ly và Văn Tư Triết cùng khựng lại.

Đặc biệt là Văn Ly, có vẻ như cô nàng hơi e dè Văn Chu Nghiêu. Thấy anh sầm mặt, biểu cảm của cô nàng thay đổi mấy lượt mà vẫn không nói ra tiếng nào.

Văn Chu Nghiêu nhìn Văn Ly, cực kỳ lạnh lùng: "Chưa nói đến chuyện em ấy có thềm dính dáng tới nhà họ Văn không, chưa chi em đã tự tin quá nhỉ. Trước khi bệnh ăn nói không biết suy nghĩ của em tái phát tốt nhất nên nhìn kỹ đối tượng. Còn nữa, nếu em đã rảnh rỗi thế thì mấy hôm nữa anh gọi cho chú út, đưa em ra nước ngoài học tập."

Mặt Văn Ly đổi sắc liên tục.

Cô nàng thừa nhận mình cố ý kiếm chuyện, nhưng vốn dĩ mục tiêu nhắm từ đầu không hề là Lâm Du gì gì đó.

Nhưng cô không ngờ là Văn Chu Nghiêu trước nay không khi nào tán gẫu qua lại với người ngang lứa lại nổi giận.

Cô nàng còn nhỏ tuổi, hoàn toàn không nhớ gì về Văn Viễn Sơn, nhưng

người trong nhà ai cũng biết ông cụ coi trọng đứa con trai đó nhất.

Cả sự xuất hiện của Văn Chu Nghiêu cũng trở thành sự kiện nổi bật nhất trong lứa cháu nhỏ.

Cộng thêm trước đây nhà họ Văn trọng thương, hiện tại đang trong quá trình hồi sinh, mà chỉ một mình Văn Chu Nghiêu đi theo con đường của ông cụ trước đây. Gia tộc như bọn họ làm gì có ai đơn giản. Cô nàng từng ngây thơ nghĩ rằng ông anh họ này có lẽ chỉ là một người được mỗi mã ngoài.

Nhưng tiếp xúc rồi, cô lại sợ anh từ tận đáy lòng. Bậc cha mẹ có hiềm khích với nhau, khiến cho từ nhỏ trong lứa con cháu không hề tồn tại tình anh em.

Cô nàng và Văn Tư Triết bất hòa từ bé. Văn Chu Nghiêu được ông cụ xem trọng, cô càng thấy khó chịu với cung cách nịnh nọt của Văn Tư Triết.

Đương nhiên cô nàng từng nghe nói về Lâm Du. Nhưng trong nhà họ Văn không có tình anh chị em, cô còn tưởng người khác cũng thế.

Lần này cố ý chạy đến đây còn không phải vì thấy nhà họ Văn có sản nghiệp khổng lồ muốn dựa hơi sao.

Thái độ của Văn Chu Nghiêu với bọn họ lạnh lùng như vậy, với cái người được gọi là em trai mà còn không có quan hệ huyết thống đó chẳng lẽ lại tốt hơn?

Kết quả thì sao? Không ngờ Văn Chu Nghiêu lại nổi giận, khác hẳn ngày thường.

Văn Chu Nghiêu không nhìn khuôn mặt đủ mà đủ sắc của cô nàng nữa, anh quay sang Văn Tư Triết.

Lần này anh không nói gì, chỉ cảnh cáo bằng ánh mắt, khiến Văn Tư Triết cười cười rồi tránh mắt đi.

Cuối cùng một người ngồi ngoài cứu bầu không khí, người đó cười nói: "Gi

vậy nè? Văn Ly với Tư Triết hai người cũng thật là, đánh từ nhỏ tới lớn chưa đủ nữa hả? Quậy sinh nhật của ông cụ đi xem xem ai được yên ổn."

"Đúng rồi đúng rồi." Người khác hòa theo, kéo Văn Ly nói: "Anh Văn cũng chỉ dọa em ngoài miệng vậy thôi. Anh ấy không đi tìm bố em thật đâu."

Văn Ly thầm bảo con khỉ! Văn Chu Nghiêu nghiêm túc tuyệt đối đó.

Cô nhìn người ngồi cạnh anh.

Ngoài đẹp ra có gì đặc biệt đâu, có cần vì bảo vệ cậu ta mà giận đùng đùng vậy không?

Văn Ly càng nghĩ càng thấy khó chịu. Ít nhất bọn họ và Văn Chu Nghiêu còn có chút gì gọi là quan hệ huyết thống, rõ ràng cái tên Lâm Du đó mới là người ngoài.

Dựa vào đâu chứ?

Lâm Du cảm nhận được ánh mắt và sự thù hận của cô nàng, cậu thầm nghĩ, nhìn mình làm gì?

Nói thẳng ra thì chuyện này liên quan quái gì đến cậu?

"Sao em thấy cô em gái của anh giống sắp tức phát khóc vậy?" Lâm Du nói với Văn Chu Nghiêu.

Văn Chu Nghiêu dờ một đĩa bánh tới trước mặt cậu, thoáng liếc mắt tới phía đối diện, "Em tưởng anh của em dư thừa tình yêu thương lắm, cứ gặp em trai em gái là thương à. Bớt để ý đến mấy người không liên can chẳng quan trọng đó đi."

Lâm Du không đời nào đi để bụng lời một cô bé.

Cậu vừa đến đã tạo ra một trận tranh cãi nhỏ. Từ đó ai nhìn cậu cũng có cảm giác thăm dò và dè dặt.

Cũng có người đến mời rượu cậu, bị Văn Chu Nghiêu ngăn lại.

Văn Chu Nghiêu nói: "Em ấy không uống rượu."

"Thành niên rồi chứ nhỉ?" Đối phương cười nói, "Anh Văn, anh quản lý nghiêm quá đó."

Quan hệ của người này và Văn Chu Nghiêu có vẻ cũng khá.

Văn Chu Nghiêu cười nhẹ, "Tửu lượng em ấy kém, uống say sẽ làm loạn đó."

Chặn hai ba lần thì không ai đến nữa. Lâm Du còn thấy khỏe thân. Cậu đến để uống rượu mừng thọ ông cụ, không định xã giao, bắt được người nào hay người đó.

Lúc sau xung quanh không còn ai nữa, Lâm Du tranh thủ thời gian ghé tai hỏi anh mình: "Bây giờ xem ra nhà họ Văn cũng còn nhiều thứ tồn đọng lắm. Lỡ sau này ông cụ có bề gì thì anh định làm sao?"

Đây là một câu hỏi rất thực tế, Lâm Du còn không khỏi thấy đau đầu hộ anh.

Văn Chu Nghiêu cong môi, "Trông nom giúp anh?"

"Mơ đẹp nhỉ?" Lâm Du lờm anh, "Anh nô dịch em thế à, có trả lương cho em chưa."

Thật ra đây cũng là câu đùa, gia tộc như nhà họ Văn khác với nhà họ Lâm, cần trấn áp.

Chuyện đó cậu không làm được.

Ông cụ đã trấn giữ cho nhà họ Văn an ổn bao năm nay, sau này cần một người khác kế nhiệm ông tiếp tục trông coi nhà họ Văn.

Đó vốn là chức trách của Văn Viễn Sơn. Nếu chú còn sống thì không chừng ông cụ đã về hưu dưỡng lão từ hai ba chục năm trước rồi. Chỉ tiếc chú mất sớm, ông cụ chống chọi nhiều năm như vậy, nghĩ cũng biết ông gửi gắm

bao nhiêu hy vọng vào Văn Chu Nghiêu.

Bản thân anh cậu cũng chưa từng nghĩ tới chuyện đùn đẩy trách nhiệm này, cũng xem như hoàn thành di nguyện của chú Văn đã là trần.

Ngày ấy cả hai vợ chồng chú bỏ mình đột ngột, cả hài cốt cũng phải chờ rất nhiều năm mới được về cố hương.

Xuất phát điểm và mục tiêu của Văn Chu Nghiêu hẳn khác với đại đa số người nhà họ Văn.

Nhưng lại hợp lòng ông cụ nhất.

Hiện tại trong mắt Văn Chu Nghiêu, hành vi của Văn Tư Triết và Văn Ly chắc không khác mấy chú gà trống choai đá nhau là mấy.

Văn Chu Nghiêu kể sát tai Lâm Du, "Lương không có, người thì có một đây. Phải xem xem ông chủ Lâm có chịu yêu thương không? Công dụng cũng khá lắm, muốn kiểm tra không?"

Nửa bên mặt Lâm Du đỏ bừng.

Cậu trừng anh.

Đông người thế này, sao anh dám hỏi?

Chương 67

Sau đó thì ông cụ Văn đến, tất cả mọi người đều đến chào đón. Giữa bao nhiêu là người, ông cụ chỉ nói chuyện lâu với một mình Lâm Du, hỏi thăm tình hình của phía Lâm Bách Tông gần đây, rồi còn quan tâm chuyện ăn ở của cậu.

Lâm Du gật đầu cười cười, "Ông cứ yên tâm ạ, đã được sắp xếp đâu vào đó cả rồi."

Ông cụ nói: "Cứ xem đây như nhà mình, mãi con mới đến Tây Xuyên một

lần, đừng vội đi. Sau tiệc mà có thời gian thì bảo anh con dẫn đi xung quanh thăm thú."

"Nhất định ạ." Lâm Du đáp.

Rồi ông cụ cho người gọi Văn Chu Nghiêu đi. Lâm Du ở lại sảnh nhìn quanh quất.

"Anh đang nhìn cái gì đấy?" Đột nhiên có tiếng hỏi từ bên cạnh.

Lâm Du nghiêng người liếc nhìn Văn Ly không biết đã đến gần từ khi nào và cô gái đứng cạnh bên. Cậu nhắc một ly champagne trên chiếc bàn dài lên nhấp một ngụm rồi đáp: "Không có gì, nhìn băng quơ thôi."

Văn Ly hừ một tiếng, "Trả lời lấy lệ với ai đấy?"

"Ly Ly." Cô gái đứng cạnh kéo tay cô nàng, khẽ nhíu mày bảo: "Cậu đừng thế."

"Cậu giúp bên nào hả?" Văn Ly khó chịu ra mặt, sáng giọng với nữ sinh kia: "Chỉ vì Văn Chu Nghiêu bênh vực anh ta nên cậu cũng muốn bênh đứng không? Máy người các người cố ý muốn chống đối tôi đúng không?"

"Không phải không phải." Cô gái cuống quýt giải thích: "Cậu đâu thể vì bực bội với Tư Triết mà trút giận lên người khác chứ, hơn nữa, nói sao anh ấy cũng là khách. Lát nữa anh Chu Nghiêu với ông nội cậu mà biết thì lại bị mắng đấy."

"Cậu tưởng tớ sợ..." Văn Ly cất giọng phách lối, nhưng tới đây lại chợt dừng, bỗng đổi giọng khác nói với Lâm Du: "Thôi, tôi không tính toán với anh." Cô nàng kéo cô gái đứng cạnh, cười cười rồi nói: "Tôi nể mặt Cúc Nhã nên mới bỏ qua cho anh đấy nhé. Dù sao cũng xem như chị dâu tương lai, cậu ấy xin hộ thì ít nhiều gì cũng phải có tác dụng chứ."

"Cúc Nhã, mình đi thôi." Văn Ly nói rồi định kéo cô gái kia đi.

Lâm Du chậm rãi lên tiếng: "Khoan đã."

Cậu liếc nhìn cô gái đứng cạnh Văn Ly, hẳn cũng trạc tuổi Văn Ly, trông hai người có vẻ khá thân.

Lâm Du hơi nghiêng đầu, "Chị dâu?"

Cô gái kia bị Lâm Du làm đỏ bừng mặt ngay tại chỗ, cuống cuống xua tay, "Không phải không phải, Văn Ly nói bậy đó, anh đừng nghe lời cô ấy."

"Tớ nói bậy hồi nào." Văn Ly nói ngay: "Ông nội vẫn luôn để ý cậu mà. Nhà cậu với nhà họ Văn tớ cũng xem như quen thân nhiều đời. Hơn nữa, cậu không chịu Văn Chu Nghiêu không lẽ lại đi ráp cặp với Văn Tư Triết hả?" Cúc Nhã hoảng lên, "Trước giờ tớ không hề có ý đó với Văn Tư Triết."

"Vậy được rồi mà." Văn Ly đảo mắt, "Cậu thích Văn Chu Nghiêu thì cứ thẳng thắn thừa nhận là được rồi, đây cũng là chuyện sớm muộn thôi. Ông nội nói rồi, mấy năm nữa anh ấy từ Đôn Châu về sẽ cho hai người kết hôn."

Lâm Du nghe rõ ràng, ngửa đầu, chậm chậm uống cạn champagne trong ly.

"Văn Chu Nghiêu có đồng ý không?" Lâm Du nhướn mày.

"Đương nhiên đồng ý rồi. Anh ấy mừng còn không kịp ấy chứ. Kết hôn với Cúc Nhã là lựa chọn tốt nhất." Văn Ly tự đắc ý chốc lát rồi giở giọng khiêu khích: "Sau này bọn họ mới là người một nhà thật sự. Anh ấy không thích bọn tôi, nhưng đến lúc ấy cũng sẽ không để nhà họ Lâm các người vào mắt đâu."

Lâm Du cúi đầu vờ nhẹ lên má, khẽ cười.

Đột nhiên cậu hỏi: "Văn Ly? Có vẻ như em quan tâm đến anh Văn Chu Nghiêu lắm nhỉ."

"Anh nói quàng xiên gì vậy?" Văn Ly trừng mắt nhìn cậu.

Lâm Du: "Nếu không quan tâm thì hẳn học với anh thế làm gì? Văn Chu Nghiêu họ Văn chứ không họ Lâm là sự thật không thể chối cãi. Em là em gái anh ấy cũng là chuyện không thể thay đổi."

Lâm Du thông thả tiến tới vài bước.

Cậu cúi xuống, nhìn cô nàng trang điểm xinh đẹp trước mắt, lên tiếng: "Nhưng mà, em gái à, xấu tính quá thật sự khó được ai yêu thích lắm nhé. Có rất nhiều phương thức để thể hiện việc em để ý anh trai có thích mình, thích gia đình này không. Nhưng em còn chạy tới chỗ anh gây chuyện như thế nữa thì anh không khách sáo nữa thật đấy."

"Anh!" Văn Ly vùng tay định tát vào Lâm Du.

Cúc Nhã đứng cạnh khẽ hô một tiếng.

Ánh mắt Lâm Du không hề biến đổi, cậu đưa tay chụp chính xác lấy cổ tay cô nàng.

Sắc mặt cậu lạnh dần đi, cất tiếng: "Tin tức vừa nghe được hiện tại làm tâm trạng anh không hề tốt chút nào. Anh cũng không có ý muốn phá hỏng tiệc mừng thọ của ông cụ. Nhưng tính cách điều ngoa ngang ngược của em mà ở trong nhà họ Lâm thì anh đã cho em biết thế nào là gia giáo thế gia thật sự rồi."

"Buông tay!" Văn Ly cố sức vùng vẫy, nhận ra mình không thể giằng ra được thì cười lạnh: "Cứ vờ như nho nhã lắm, Văn Chu Nghiêu có biết anh là loại người như thế không?"

"Loại người thế nào cơ?" Lâm Du hỏi với vẻ hứng thú.

Văn Ly lại vùng tay, tức tối nói: "Ra tay với con gái, uy hiếp người khác, nói tôi không được giáo dục mà anh cũng có được giáo dục tử tế đâu!"

"Anh có giáo dục hay không thì chưa đến lượt em nhận xét. Còn Văn Chu Nghiêu có biết anh thế này không thì em có thể tự đi hỏi mà." Lâm Du bỗng đổi giọng bảo: "Nhưng Văn Chu Nghiêu có một tật xấu."

Văn Ly vô thức bị cuốn theo lời cậu nói, hỏi: "Tật gì?"

"Anh ấy chẳng khi nào để tâm đến người khác, trước giờ lười để ý." Lâm Du nói rồi liếc mắt nhìn cài tóc trên đầu Văn Ly, bảo: "Nhưng em nhớ được mình mang họ Văn thì phải có sự kiêu ngạo của người họ Văn. Xắc láo và điệu toa quá mức anh cũng không ngại dạy dỗ hộ anh ấy đâu. Em đoán xem đến lúc đó Văn Chu Nghiêu bênh ai?"

Lâm Du nhìn khuôn mặt tức đến tím tái của Văn Ly, cười cười, buông tay.

Bé gái rớt cuộc vẫn là bé gái thôi, cảm xúc viết cả ra mặt.

Lâm Du không muốn hơn thua. Hai đời của cậu cộng lại không biết hơn người ta bao nhiêu tuổi. Nhưng cách hành xử không biết chừng mực chuyên làm người ta tức giận thế này thật sự khiến cậu thấy không vui.

Lâm Du đứng thẳng lên, nhìn sang cô gái còn lại giờ đã ngơ ngẩn cả người.

"Chị dâu?" Cậu tự làm bầm, "Xem ra ai đấy giấu mình không ít chuyện nhỉ."

Kỳ thực nếu nghe kỹ sẽ nhận ra sự nghiêng răng nghiêng lợi trong câu trên.

Lâm Du thuận tay nhắc một ly champagne khác lên, ngửa đầu uống cạn.

Đặt ly xuống, thẳng chân rời khỏi đại sảnh không hề quay đầu.

Cậu không hề phát hiện ra sắc mặt của Cúc Nhã sau lưng đã từ ngơ ngẩn thành sợ hãi.

Khác với Văn Ly lớn lên trong gia đình dạng này, có sự ngang ngạnh sẵn từ trong xương cốt. Cô là con gái dòng dõi văn nho có giáo dục thật sự, thường ngày chẳng mấy khi gặp cảnh u ám và tranh đoạt.

Cô kéo cánh tay Văn Ly nói nhỏ: "Ly Ly, cậu có cảm thấy vừa rồi anh ta rất đáng sợ không?"

"Anh ta làm gì..." Văn Ly nói tới đây cũng nghẹn lời, rõ ràng tuổi trông chẳng lớn hơn bọn họ là bao mà vừa rồi không biết tại sao cô nàng lại cảm thấy như mình hoàn toàn không có khả năng cãi lại.

Cảm giác dồn ép đó, ngoài trước mặt trưởng bối và Văn Chu Nghiêu, cô nàng chưa từng nhận thấy từ bất kỳ người đồng trang lứa nào trước đây.

Nhưng vẫn thấy rất không cam tâm.

Cô nàng vừa bóp cổ tay vừa nói cứng: "Có gì mà đáng sợ? Anh ta chỉ dựa vào đang là tiệc mừng thọ của ông nội, đoán chắc tớ sẽ không làm lớn chuyện thôi."

"Ly ly." Cúc Nhã nhỏ giọng: "Anh ta và anh Chu Nghiêu có vẻ thân thiết lắm. Vừa rồi cậu nói vậy, tớ thấy sắc mặt anh ta không được bình thường. Tớ nghĩ chắc anh ta không thích tớ."

"Cậu cần anh ta thích cậu làm gì?" Văn Ly hơi cúi sự chậm chạp của cô bạn, "Cậu phải nghĩ xem làm thế nào để Văn Chu Nghiêu thích cậu mới đúng chứ."

"Anh Chu Nghiêu thì lại càng không thích tớ." Cô lầm bầm, "Bọn tớ còn chưa nói được với nhau mấy câu."

"Cậu đừng cảm lên đi chứ." Văn Ly bảo, "Cậu xem anh ta tốt với tên Lâm Du đó hoàn toàn không như kiểu với em trai bình thường. Cậu đẹp hơn anh ta nhiều mà. Cậu là con gái, không lẽ không bằng một thằng con trai?"

Văn Ly nói tới đây thì khóe môi cứng đờ.

Thầm nghĩ câu này sao nghe cứ là lạ.

Cúc Nhã cũng nói nhỏ: "Không thể tham khảo từ anh ta được, tớ phải biết anh Chu Nghiêu thích dạng con gái thế nào."

"Thích..." Văn Ly nghiêng răng, "Cậu cứ tưởng tượng đổi tên Lâm Du đó thành giới tính khác rồi làm theo thế là được. Tớ thấy hẳn anh tớ, không phải, Văn Chu Nghiêu thích dạng đó."

Nhớ lại chuyện lúc ngồi trên sofa.

Đâu lại có chuyện một đứa con trai đút đồ ăn cho một đứa con trai khác,

còn tự nhiên đến thế nữa chứ.

Nhưng tưởng tượng Lâm Du thành con gái, hình như... không hề dễ.

Cô gái nào mà lợi hại như vậy được. Trước Văn Chu Nghiêu trông còn bình thường, vừa quay mặt đi cái là giọng đã lạnh tanh, ánh mắt sắc lẹm.

Trong ngoài bất nhất!

Cúc Nhã khó xử, "Thế không ổn lắm nhỉ? Tớ, tớ không bắt chước được."

"Đừng bắt chước." Văn Ly kéo tay cô bảo: "Chưa chừng Văn Chu Nghiêu cũng chẳng thích, anh ấy lại có thể thích một đứa con trai thật được à? Với con gái thì có khi thích kiểu của cậu đó."

Cúc Nhã nghi ngơ ra mặt, "Nhưng tớ cảm thấy anh ấy chẳng có chút hứng thú gì với tớ cả."

"Không thử thì sao biết được?" Văn Ly bảo.

...

Vào đêm cả nhà họ Văn đèn đuốc huy hoàng, sự náo nhiệt buổi tối chỉ vừa mới bắt đầu, người qua kẻ lại nườm nượp trong sảnh.

Ông cụ dẫn Văn Chu Nghiêu đi giới thiệu với người cuối cùng xong mới vui mừng vỗ vai anh, nói trong xúc động: "Chu Nghiêu à, làm tốt lắm, ông nội già rồi, sau này mọi sự trông cậy cả vào con."

"Ông yên tâm." Văn Chu Nghiêu đỡ cánh tay ông, chuyển cho giúp việc đang tiến đến dìu, "Ông đi nghỉ đi, có việc gì con sẽ xử lý."

Dù sao tuổi ông cụ cũng đã cao, bận rộn cả ngày nay đã thấm mệt, liền phẩy tay rời rời tiệc với giúp việc.

Văn Chu Nghiêu đứng lại tại chỗ đưa mắt tiễn bóng ông cụ đi xa.

Khi không còn thấy nữa anh mới hỏi: "Em ấy đâu?"

"Ai ạ?" Mộc Chuẩn đi cạnh bất thành linh xuất hiện, nhưng nghe thấy câu hỏi đột ngột này cũng sửng sốt.

Văn Chu Nghiêu quay đầu nhìn anh ta, không đáp lời.

Mộc Chuẩn sực hiểu, vội trả lời: "Về phòng nghỉ ngơi rồi, bảo uống ít rượu nên choáng đầu."

"Đã nói không được uống rồi cơ mà?" Văn Chu Nghiêu nhíu mày, đưa áo cầm trong tay cho anh ta rồi sải chân bước đi, "Tôi đi xem thử."

"Anh Văn!" Mộc Chuẩn gọi anh lại, lẩy làm khó xử, "Nhưng bên này còn rất nhiều việc đang chờ..."

Văn Chu Nghiêu: "Tôi sẽ về ngay thôi, có việc gì cứ báo cho tôi ngay."

Sau đó bước đi không hề quay đầu.

Căn nhà của Văn Chu Nghiêu nằm ở vị trí tương đối yên tĩnh về phía trong. Giờ này rồi, toàn bộ đèn trong nhà đều bật sáng. Văn Chu Nghiêu vào cửa không thấy ai, lên lầu, mở cửa phòng mình.

Trên giường không người, chỉ có quần và áo sơ mi vút lung tung. Có tiếng nước thấp thoáng trong phòng tắm.

"Lâm Du." Văn Chu Nghiêu bước tới đập cửa phòng tắm.

Không được hồi âm.

Lại đập, vẫn yên ắng.

Anh nhíu mày, đập cửa mạnh hơn, "Lâm Du, có nghe thấy lời anh không? Trả lời."

Cửa được mở ra từ bên trong. Lâm Du đội mái đầu ướt đẫm xuất hiện giữa

căn phòng tắm mờ mịt hơi nước.

Trông người cậu không một mảnh vải che thân, trắng nõn, trần trụi.

"Em không có điếc." Cậu hầm hừ.

Văn Chu Nghiêu hòa toàn không đặt trọng tâm chú ý vào giọng và cơ thể cậu. Anh liếc nhìn khuôn mặt đỏ lựng vì hơi nước, nhú mào, "Trốn trong đó không lên tiếng làm gì đấy? Còn choáng đầu à"

Lâm Du im lặng vài giây.

"Anh." lát sau đột nhiên Lâm Du đổi biểu cảm, nhìn chăm chú vào mắt Văn Chu Nghiêu, chân trần bước ra khỏi màn sương mờ.

Cậu bước ra cửa, đứng trước mặt Văn Chu Nghiêu.
Khoảng cách như đã áp sát vào anh.

Cậu ngửa cổ. Đầu lưỡi liếm lên đôi môi căng hồng hé mở, hỏi anh: "Làm với em không?"

Chương 68

Lâm Du vừa dứt lời, nhìn bằng mắt thường cũng thấy được sự thay đổi rất nhỏ trong mắt Văn Chu Nghiêu. Có bất ngờ cũng có kinh ngạc, chỉ không có sắc dục. Anh không nói gì, càng không hòa theo Lâm Du, chỉ đưa ngón trở lên chặn giữa mào cậu đề phòng cậu sáp lại gần quá giới hạn rồi mới cúi xuống hỏi: "Sao vậy em?"

"Không có gì." Lâm Du chớp chớp, tiếp tục: "Không làm với em thật à? Không muốn hả?"

Văn Chu Nghiêu nhìn cậu nửa phút, từ đầu tới cuối ánh mắt không hề xuống quá cổ.

Cuối cùng anh ôm choàng cổ kéo cậu tới gần, sải chân bước vào phòng tắm

với tay lấy khăn rồi phủ xuống gói cậu lại.

Cả chuỗi động tác được hoàn thành trong chớp mắt. Khi Lâm Du hoàn hồn lại cả tay cũng bị gói vào khăn rồi.

"Anh làm gì đó?" Lâm Du vùng vẫy, nhìn anh hỏi trong bất lực.

Văn Chu Nghiêu giữ im lặng, bế ngang cậu lên ra khỏi phòng tắm, thả xuống giường.

Anh đứng trên cao nhìn xuống Lâm Du mà nói: "Nói chuyện thế này thoải mái hơn."

Lâm Du thoăn thoắt lột khăn ra. Văn Chu Nghiêu nhướng mắt, chưa kịp nói gì cậu đã kéo áo sơ mi và quần ném gần đó qua tròng vào người. Động tác của cậu rất nhanh, còn vừa mặc vừa nói: "Không làm thì thôi, em cũng xúc động nhất thời thôi, anh đừng để tâm."

Chiếc quần khoác hờ trên đùi, để lộ đôi chân thẳng tắp trắng nõn, thật xộc xệch nửa kín nửa hở.

Mái tóc hầy còn ướt của cậu nhỏ nước tí tách. Hạt nước rơi xuống vai, trượt theo gò má xuống cổ, trồn vào cổ áo. Chẳng bao lâu đã làm nửa tấm áo sơ mi trắng ướt đẫm dán chặt vào da thịt, còn dễ khiến người ta suy tưởng viễn vông hơn cả cõi hản ra.

Cách dụ dỗ của Lâm Du cũng chẳng phải cao minh gì, nhưng lại cực kỳ hữu dụng.

Thứ cảm xúc sâu thẳm dần tụ lại trong đáy mắt Văn Chu Nghiêu. Anh nheo mắt, từ từ thả người xuống, giọng khàn đi: "Tại sao lại giận đến vậy? Không nói thật à?"

"A?" Lâm Du có vẻ ngạc nhiên, tay khựng lại, "Em giận bao giờ đâu anh?"

Văn Chu Nghiêu cúi đầu, ngón tay vò chân mày, thật sự bất lực, "Được rồi, không giận thì thôi." Anh đầu hàng rồi, nói xong thì ngẩng lên, bước tới một bước ngồi xuống cạnh Lâm Du, kéo chân đắp cho cậu, "Bất kể lý do gì, lỗi

của anh hết, được không?"

Lâm Du phì một tiếng, "Em có nói gì đâu, anh xin lỗi gì vậy?"

"Vậy em nói đi, em muốn sao nào?" Văn Chu Nghiêu bảo.

Lâm Du nhìn Văn Chu Nghiêu hai giây. Môi cậu cong lên, lại thò chân ra khỏi chăn, từ từ bò lên từ mé đùi ngoài của Văn Chu Nghiêu. Cả người anh gồng căng.

Ngón chân xinh xắn đáng yêu đó làm anh hoa cả mắt.

Lâm Du khẽ thì thầm: "Em không muốn sao hết, em nói rồi mà, em đâu có giận."

Văn Chu Nghiêu nới cổ áo ra, miệng khát khô.

Cuối cùng khi bàn chân ấy sắp đụng đến nơi không nên đụng thì anh chụp lấy nó. Cảm giác mềm mịn trôi vào lòng bàn tay, luồng nhiệt từ tay lan lên lồng ngực.

Nhưng Văn Chu Nghiêu không lỏng tay ra. Ngón tay cái vuốt trên mắt cá chân cậu tạo ra những cơn run nhẹ nhẹ.

Mắt anh nhìn sâu vào mắt Lâm Du, "Em bé, em phải biết mình đang làm gì nhỉ? Anh có thể nhẫn nại một lần hai lần, nhưng quá giới hạn sẽ dẫn đến hậu quả gì chắc em không thể không biết, đúng không?"

Mức độ nguy hiểm trong câu nói ấy cùng động tác tay khẽ khàng của anh đẩy bầu không khí lên đỉnh điểm.

Anh lại gọi thế nữa rồi, Lâm Du quên thở mắt một hơi.

"Đến thời điểm này lại gọi em như thế." Lâm Du điều chỉnh cảm xúc lại, cười rồi quỳ thấp lên. Nửa người trên gần như dán vào Văn Chu Nghiêu, ghé sát tai anh thì thầm bằng hơi thở: "Nhưng mà anh, em không còn là em bé từ lâu rồi. Anh để em hôn môi với anh, tự anh nói xem, từ trong ra ngoài có

chỗ nào chưa bị anh hôn không. Câu từ xấu xa nào anh cũng nói cả rồi, bây giờ đi gọi em là em bé, không biết xấu hổ."

Bốn chữ không biết xấu hổ như quở như trách, như một mối lửa thiêu rụi Văn Chu Nghiêu.

Cánh tay cơ bắp mạnh mẽ siết chặt vòng eo cậu trong chăn, nhất định phải chặn miệng tên nhóc con mưu đồ **lảnh** lơ suốt buổi tối nay lại.

Làm cậu phải khóc lóc cầu xin, bị hơi nóng thấm đẫm, không nói nổi tiếng nào nữa.

Giữa chừng có điện thoại, chiếc điện thoại bàn trên đầu giường cứ reo mãi như đòi mạng.

Văn Chu Nghiêu đang trong thời khắc máu chót, lửa giận bùng lên, mấy lần kiểm lại mới đưa tay ra nhận máy được.

Không ngờ người bên dưới lại mở tròn đôi mắt ướt nhòe, khe khẽ hô dừng mà, lẫn với tiếng khóc gần sụp đổ.

Trực tiếp khiến Văn Chu Nghiêu chỉ hận không được chét trên người cậu.

Khi tiếng chuông vang lên lần nữa, Văn Chu Nghiêu chống tay lên, thô bạo giật dây điện thoại.

Cả chiếc điện thoại bị ném xuống tấm thảm dưới sàn.

Không ngờ tiếng Mộc Chuẩn vang lên từ đầu bên kia, Văn Chu Nghiêu quát thẳng: "Cút!"

Rồi anh ném nó qua một bên.

Lần này kênh máy rồi, không ai có thể gọi tới được nữa.

Từng luồng sóng nhiệt chất chồng lên trong phòng. Bữa tiệc tối nay vẫn chưa kết thúc. Đại sảnh đang ca hát nhảy múa vô cùng náo nhiệt. Mộc

Chuẩn không biết tại sao người luôn khắc kỷ đó đi mãi không thấy về, khó khăn lắm mới chịu bắt điện thoại thì chỉ nhận được mỗi một chữ hung dữ rồi ngắt máy.

Nhưng đã là đàn ông thì ít nhiều gì cũng có sự nhạy cảm nhất định, Mộc Chuẩn bắt được chính xác tiếng thở dốc trong lời anh nói, cực kỳ giống khi bị quấy rối chuyện tốt trên giường.

Mộc Chuẩn đứng cạnh chiếc điện thoại, nghe tiếng máy báo bận trong tay, cơ thể cứng đờ.

Cậu ta tua lại danh sách toàn bộ khách mời trong đầu, thật sự không nghĩ ra cô gái nào có quan hệ thân mật với Văn Chu Nghiêu đến mức độ đó.

Thật ra cũng có một Cúc Nhã, nghe nói là người mà ông cụ thích, nhưng cô nàng đang bị Văn Ly giữ lấy đằng kia kia.

Hơn nữa, Văn Chu Nghiêu trong hiểu biết của cậu ta tuyệt đối không phải người tùy tiện hay sẽ làm bậy.

Nhưng dù thế nào, Mộc Chuẩn cũng không gọi thêm cú điện thoại thứ hai.

Bên dưới có người hỏi cậu ta cách xử lý vấn đề đều bị gác lại chờ giải quyết. Còn danh tính người trên giường là ai, cậu ta không có lá gan đi nghe ngóng.

Lâm Du cảm thấy có lẽ mình tàn tạ rồi, vì do tự cậu khiêu khích, có ý dụ dỗ. Biết rõ đêm nay hẳn anh còn việc phải thu xếp, nhưng lại cứ cho mình hư một lần, giữ chặt anh không chịu buông.

Kết quả là tình hình vượt khỏi tầm kiểm soát của cậu như lẽ đương nhiên.

Từ trước đây Lâm Du đã cảm thấy, thật ra anh mình cũng có tâm lý thích khống chế. Từ nhỏ đến lớn anh luôn thể hiện sự già dặn trầm tĩnh, cách hành xử luôn khiến người khác an tâm. Nhưng từ nhỏ đến giờ, về mặt nguyên tắc trên căn bản anh không nhường đến nửa bước. Đặc biệt là từ khi lên đại học, mấy năm nay cách sống theo chỉ thị tuyệt đối khác hẳn bình

thường đã lẳng lặng phóng đại đặc tính có sẵn trong xương tủy đó.
Lên giường thì càng được phát huy đến triệt để, cực kỳ nhuần nhuyễn.

Thật ra đến bước cuối cùng Lâm Du vẫn nghĩ, không chừng anh sẽ gài nút lại cho mình, bảo em đừng nghịch nữa.

Thế mà anh lại xé toang chiếc áo đó ra, động tác cẩn thận mấy cũng không giấu được sự hoang dã. Tự Lâm Du đá đở đê chắn, để nước lũ tràn ra ào ạt. Cuối cùng, người anh trai này cũng để lộ du© vớng kiểm nén lâu nay với cậu.

Đôi lòng bàn tay quấn chặt vào tay dính ướt mồ hôi.

Hơi nóng liên tục cuộn trào, giọng ai lạc cả đi.

Lâm Du biến thành một chú cá xinh đẹp rời xa mặt nước, mỗi một lần vùng vẫy đều lộng lẫy đến xao xuyên thần hồn. Khi cậu cảm thấy có lẽ mình sắp chết mất rồi thì lại được tiếp thêm không khí, được anh thả lại vào nước.

Nước ùng ục, nóng đến làm cả người cậu đỏ ửng.
Cứ tuần hoàn như thế mãi như không còn điểm dừng, mất đi điểm cuối.

Sự đông vui không thuộc về hai người, tất cả ánh sáng và âm thanh đều dần xa.

Trong đêm hôm đó, khi người khác mặc sức vui chơi, nhân vật chính thật sự của bữa tiệc đang giữ chặt đứa em trai lớn lên bên cạnh mình từ ngày bé xíu mê muội trong phòng. Giường kêu ken két không thôi, đủ loại âm thanh ái muội khi cao khi thấp, chìm khuất vào bóng đêm.

Về sau nữa hình như là cầu xin, tiếng van xin vào tai lại càng như muốn lấy mạng anh.

Âm thanh cuối cùng dừng lại khi nào không ai hay, duy nhất đoán chẳng chỉ chú chim cầm canh ngoài cửa sổ biết được.

Sau cùng, tất cả yên lặng, căn nhà yên bình trở lại, rèm đóng chặt.

Ánh đèn vàng sẫm phủ màu ái muội lên cả căn nhà. Trên giường, đêm chăn trắng toát đã bừa bộn nhóp nhóp, tuột cả một góc xuống thảm. Người che nửa bên chăn còn lại lên vòng eo mảnh và mỏng mình đang nằm sấp giữa giường, tóc rối bời, để lộ cả tấm lưng trần trơn láng và đôi chân dài. Đường nét cơ thể tiếp cận mức hoàn mỹ, thêm một phân bớt một ly cũng không được.

Chỉ là hàng loạt dấu xanh xanh tím tím trên đó làm người ta không nhận được muốn mắng cái tên để lại những dấu vết ấy thật quá thô bạo.

Tiếng nước vọng ra từ phòng tắm nhanh chóng kết thúc, có người cầm khăn nóng bước ra.

Anh chỉ khoác hờ quần áo trên người, gài vài ba nút sơ mi, không che nổi cơ thể rần rở bên dưới.

Anh ngồi lên giường, lật người đang nằm sấp lại, nhướn mày nhìn người đang nằm trong khuỷu tay tròng mình mà hỏi: "Vì một cô nàng chả hiểu từ đâu ra, bây giờ mới thấy mình thiệt à?"

Lâm Du cố giữ cho hai chân không run rẩy, nghiêng răng, "Em đang rất ổn."

Nghẹn cục tức đó lâu quá, mãi không nuốt xuống được.

Cậu không giải thích, cũng lười nói rõ.

Đương nhiên cậu biết sự thật tuyệt đối không giống những gì mình nghe được. Nhưng lý trí là một chuyện, cảm nhận là một chuyện khác nữa. Máu chốt là lên giường rồi sao khác tưởng tượng nhiều quá vậy.

Hoàn toàn không còn sức phản kháng.

Cũng hơi mất mặt chút chút.

"Hôm nay không phải thời điểm thích hợp, vốn anh cũng không muốn để lần đầu tiên với em diễn ra trong tình trạng này." Văn Chu Nghiêu giữ khăn ra lau cổ cho Lâm Du, giọng nói lẩn với chút bất đắc dĩ, "Nhưng thực tế thì anh cũng chưa nghĩ ra tình hình nào khác hơn."

"Chuyện này mà còn phải chọn thời điểm nữa à?"

Thật ra Lâm Du thấy chẳng sao, tuy động cơ không tốt mấy nhưng với cậu thì đôi bên bằng lòng, quá trình đẹp đẽ là được rồi.

Ngón tay cái của Văn Chu Nghiêu vượt qua dấu ngấn trên vai cậu. Anh sóc cậu lên một chút, cúi đầu hôn trán cậu.

"Cho anh xem lại? Có bị thương không." Anh vừa hỏi vừa đưa tay xuống.

Lâm Du nắm chặt tay anh, mặt đỏ bừng lên, "Không sao, trước đó anh... rất cẩn thận."

Văn Chu Nghiêu không ép cậu.

Anh lên giường nằm xuống, kéo cậu vào lòng mình rồi mới thong thả vuốt tóc cho cậu, giải thích: "Chuyện chúng mình phải chuẩn bị chu toàn để phòng vạn nhất, cho nên từ rất lâu trước đây anh đã đặt điều kiện với ông cụ."

"Hửm?" Lâm Du hoang mang ngửa đầu, "Điều kiện gì vậy?"

"Muốn anh tiếp quản nhà họ Văn thì chỉ có một yêu cầu, không một ai trong nhà họ Văn được phép can thiệp vào chuyện tình cảm hôn nhân của anh."

Lâm Du không lên tiếng. Đương nhiên cậu cũng không thể ngờ Văn Chu Nghiêu từng nói chuyện này với ông cụ.

Văn Chu Nghiêu: "Vào nhà họ Văn thì sẽ phải liên đới tới rất nhiều thứ, có tiền đề này sẽ tránh được rất nhiều phiền hà. Cúc Nhã chỉ là chuyện vợ vắn, cả bản thân anh còn chưa từng nghe nói, đâu ra chuyện kết hôn."

Lâm Du nhắm mắt lại, không còn sức đâu nghĩ tới chuyện đó nữa. Sự khó

chịu khi vừa nghe tin bốc hơi dần theo mồ hôi trên người. Cậu ngáp dài rồi uể oải nói: "Bỏ đi, thật ra em biết mà. Em chỉ hơi không vui một chút xíu thôi, cũng tại anh hấp dẫn quá chứ ai."

Cậu than phiền một câu nửa thật nửa giả, thầm nghĩ quả nhiên không chuyện gì mà ngủ một giấc xong không giải quyết được.

Nhưng mà lần sau phải đòi đèn bù, mà thôi, vẫn phải rèn luyện sức khỏe nhiều hơn.

Văn Chu Nghiêu kéo chăn lên, đổ dành: "Ngủ chút đi, anh ở đây trông em ngủ."

Lâm Du ừm một tiếng rồi nhanh chóng yên lặng hẳn.

Văn Chu Nghiêu ngấm nhìn cậu, thở dài thật khế. Lâm Du luôn suy xét đến mọi phương diện, lại hay nghĩ nhiều. Cũng như hôm nay, tức giận rồi, cuối cùng vẫn chọn phương thức này.

Chính vì quá hiểu, nên có những chuyện anh không muốn đưa ra trước mắt cậu, nhưng luôn có lúc anh không kịp trông chừng. Khi cậu đã ngủ say, Văn Chu Nghiêu mới khoác áo ra ngoài.

Mộc Chuẩn đã chờ sẵn dưới lầu từ mười phút trước.

Trên màn đêm, chân trời phía xa đã le lói sắc sáng.

Văn Chu Nghiêu sốc áo khoác trên vai lại, bước qua vườn hoa đi phía trước, dặn dò: "Bảo Văn Ly đến thư phòng ở sảnh trước một chuyến."

"Dạ." Mộc Chuẩn đáp lời.

Cậu ta dè dặt nhìn ra sau. Cửa sổ tầng hai tối đèn, không thấy được gì.

Một giây sau Văn Chu Nghiêu lại lên tiếng.

"Còn nữa."

Mộc Chuẩn rùng mình, quay đầu lại, "Gì vậy anh?"

"Tôi không thích phụ nữ." Văn Chu Nghiêu nói: "Loan truyền tin này ra."

Mộc Chuẩn đờ người, còn tưởng mình nghe lầm, "Gì... gì cơ?"

Văn Chu Nghiêu không lặp lại, chỉ nói: "Trong thời gian ngắn nhất, bảo đảm tin này đến tai những người nên nghe. Còn nữa, xử lý ổn thỏa phía Kiến Kinh, đừng để người nhà tôi biết."

Chương 69

Lần đầu tiên Mộc Chuẩn cảm thấy tâm trạng của mình như đang ngồi trên tàu lượn siêu tốc, cứ lao lên nhào xuống. Trọng điểm của sự kiện này căn bản đã không còn nằm ở tối nay Văn Chu Nghiêu làm chuyện đó với ai nữa mà thành "người đó là đàn ông".

Nhưng thế vẫn chưa phải điểm khiến người ta kinh ngạc nhất, bất ngờ nhất là Văn Chu Nghiêu muốn công khai tin tức này ra.

Mộc Chuẩn đáp lời như phản xạ có điều kiện, đáp xong lại không kiểm được mà nghĩ, rốt cuộc người đàn ông như thế nào lại có thể khiến Văn Chu Nghiêu làm ra tất cả những chuyện này.

Đàn ông? Trong căn nhà đó, một người đàn ông khác ngoài Văn Chu Nghiêu ư?

Một suy nghĩ lóe lên trong đầu Mộc Chuẩn. Cậu ta nhớ hình như sáng ngày hôm nay mình mới dẫn một người vào đó.

Tại sao Văn Chu Nghiêu lại quay về giữa tiệc? Rồi vừa ra cửa lại muốn tìm Văn Ly để làm gì?

Một khi đã phủ quyết giả thiết người ở bên Văn Chu Nghiêu là phụ nữ thì thật ra vấn đề không còn khó đoán nữa.

Ngay cả người đã kinh qua sóng to gió lớn, dãi nắng dầm mưa như Mộc Chuẩn cũng không khỏi nuốt nước miếng, hoài nghi không biết có phải mình đã nghĩ nhiều thật rồi không.

Dù sao thì Lâm Du cũng là em trai của anh Văn mà?

Quá kinh người.

"Biết cậu đang nghĩ gì." Giọng Văn Chu Nghiêu vang lên thật bình thản giữa vườn hoa buổi đêm, anh nói: "Cậu không đoán sai đâu. Nhưng chuyện đêm nay ngoài cậu biết tôi biết, không được để người thứ ba biết tin. Còn về em ấy, nếu cậu đã đoán được rồi thì sau này chuyện gì có thể cho em ấy hay, chuyện gì không cậu cũng tự mà cân nhắc lấy."

Mộc Chuẩn lập tức nghiêm túc hẳn lên, "Em hiểu rồi."

Trong một thoáng chốc, đột nhiên cậu ta đã nghĩ thông. Thích đàn ông hay phụ nữ, với người trước mắt mà nói đều chẳng phải vấn đề quan trọng gì.

Thứ quan trọng, thật ra chính là người có lẽ đã đang ngủ say sau lưng kia.

Vì sự đặc thù trong quan hệ giữa hai người, hoặc có lẽ bản thân Lâm Du không muốn công khai, Văn Chu Nghiêu phải bảo đảm với tiền đề chuyện này bị tối đa hóa, cậu vẫn không bị người khác chú ý.

Đối với gia đình như nhà họ Văn đây tuyệt đối là chuyện lớn.

Một khi có người biết đối tượng là Lâm Du, không ai dự liệu được sẽ dẫn đến những phản ứng liên hoàn nào.

Nhưng Mộc Chuẩn cũng hiểu rõ, thời điểm này Văn Chu Nghiêu lại bảo mình chờ ở đây tức chứng minh anh đã chấp nhận thân phận vệ sĩ thân cận của mình.

Tín nhiệm và trách nhiệm luôn đi đôi.

Mộc Chuẩn lập tức cảm thấy người đang ngủ trong căn nhà sau lưng quý giá hơn không biết bao nhiêu lần. Cậu ta có dự cảm, không chừng sau này đối tượng mà tất cả bọn họ phải đưa vào vị trí bảo vệ trọng điểm không phải bản thân Văn Chu Nghiêu, mà là cậu ấy.

Khi Lâm Du thức dậy, nhìn đồng hồ mới biết đã là chiều ngày hôm sau rồi. Trong phòng chỉ còn cậu, không hề thấy bóng dáng Văn Chu Nghiêu đâu. Cậu mặc quần áo vào rồi kéo rèm cửa sổ ra nhìn xuống lầu. Mọi người đang bận rộn tới tới lui lui. Một ngày nắng đẹp.

"Tiểu Du đúng không, cuối cùng cháu cũng dậy rồi." Dì giúp việc phụ trách quét dọn đến từ bao giờ, thấy cậu đi từ lầu trên xuống thì cười nói: "Đồ ăn trưa phong phú lắm đấy, cháu muốn ăn chút gì không? Anh cháu dặn không cần phải ra nhà trước, muốn ăn gì dì sẽ mang thẳng đến đây cho cháu."

"Chào dì ạ." Lâm Du chào hỏi rồi nói: "Vậy ăn gì thanh đạm chút là được, cảm ơn dì."

Cậu ở lại nhà giải quyết vấn đề ăn uống, ngồi bên bàn ăn mà hỏi: "Anh cháu đâu ạ?"

"Anh... anh cháu hả." Không biết sao trông dì có vẻ xấu hổ lẫn khó xử, một lúc sau mới nói: "Dì cũng không rõ nữa, chắc ở chỗ ông cụ."

Lâm Du thầm lấy làm lạ nhưng cũng không hỏi nhiều, cậu gạt đầu ý bảo đã biết.

Cậu chọc chọc tô mì trong mâm trước mặt. Mì này hơi giống loại mì Ý thuần thủ công, màu sắc và hương vị đều rất khá. Đến lúc này cậu mới thấy hơi đói, đói đến có thể bỏ qua cảm giác khó chịu âm ỉ ở nơi nào đó của cơ thể.

Dì giúp việc hỏi cậu có cần quét dọn tầng trên không. Lâm Du nhớ lại cảnh tượng hoang tàn trên đó liền đáp vội: "Hôm nay không cần đâu ạ. Lát cháu dọn sơ lại là được rồi."

Dì giúp việc không lên lầu nữa.

Bốn mặt của tầng trệt đều là kính thủy tinh. Cạnh bàn Lâm Du ngồi có một cây thông Nam Dương được cắt tỉa rất đẹp, nó che khuất chỗ của cậu. Lâm Du lẳng lẳng ăn uống, từ từ bị cuộc đối thoại của những người đang cắt cỏ ngay bên ngoài khung cửa kính thu hút.

Một người trong đó hỏi: "Anh nghe nói chuyện sáng nay chưa?"

"Chuyện gì cơ?" Giọng một người khác nghe có vẻ khá thờ ơ, đáp lầy lẹ:
"Anh nói chuyện cái cô làm trong nhà bếp mới đến cặp với đội trưởng bảo vệ hả, hay là đưa cháu bác thằng Bần nhà họ Tăng tiêu sạch gia sản rồi còn chạy tới đây bốc phét bảo mình giàu?"

"Ày, không phải." Giọng người lên tiếng hỏi trước kích động dần lên: "Là Văn Chu Nghiêu, nghe nói cậu ấy làm bận với đàn ông!"

Lâm Du ghen cục mì trong cổ họng, ho sặc sụa.

Hai người ngồi xồm dưới thềm đá hoàn toàn không nhận ra sự tồn tại của Lâm Du, đang nói tiếp.

"Anh nghe ai đồn bận bạ vậy?"

"Bận bạ hồi nào, cả tiểu thư Văn Ly cũng biết. Tôi còn nghe nói sáng sớm nay có người thấy cô ấy vừa khóc vừa chạy ra khỏi thư phòng. Chắc là do tiết lộ chuyện đó nên bị mắng tới phát khóc."

"Đừng đồn lung tung, còn chưa biết về sau ai sẽ làm chủ cái nhà này đâu. Phận mình không được tùy tiện đoán mò chuyện của chủ nhân đâu."

"Tôi thấy chắc khó rồi, dù không phải thật thì đã có lời đồn như thế, với người nhà họ Văn cũng là vết nhơ. Đâu ít người dòm ngó chỗ của ông cụ, giờ phiền to rồi."

"Làm bận với đàn ông hay đàn bà thì chỉ cần ông cụ chưa bước xuống, không tới lượt người khác nói này nói nọ đâu."

...

Lâm Du rót vào miệng hết nửa ly nước mới ngừng ho được.

Cậu đặt ly xuống rồi quay phắt đầu nhìn ra ngoài, lần này quả nhiên phát hiện tất cả mọi người đi ngang đều đang ghé tai xì xầm, cả đi đứng cũng rón rén dè dặt.

Cậu chậm chậm đặt nĩa xuống mâm, nhíu mày.

Chuyện tối qua lộ rồi à?

Lâm Du lên lầu thay quần áo rồi vội vã ra ngoài, bất chấp tiếng dì giúp việc bảo cậu chưa ăn được mấy miếng.

Cậu đi vội quá, chưa tới tòa nhà phía trước đã tông vào người khác.

"Xin lỗi." Lâm Du nói.

Đối phương xoa vai, vẻ mặt vốn bực bội khi thấy cậu lại dịu hẳn xuống, "Lâm Du?"

"Anh Văn... Tư Triết?" Lâm Du sững người.

Văn Tư Triết cười bảo: "Anh còn tưởng là ai. Em vội chạy đi làm gì thế?"

Lâm Du trầm nghĩ, trông anh ta không giống như đã biết chuyện tối qua?

"Anh có thấy Văn Chu Nghiêu đâu không?" Lâm Du hỏi.

Lần này sắc mặt Văn Tư Triết thoáng chút mất tự nhiên, nhưng lập tức cười nói: "Em tìm anh Văn hả, biết, có điều bây giờ chắc em không gặp được anh ấy đâu. Ông nội bảo anh ấy ra ngoài rồi, đi gặp một người chú sắp được điều đến Đôn Châu."

Xem ra lời đồn chỉ nhắc đến mỗi Văn Chu Nghiêu, cũng chẳng biết sao lại lan ra như thế nữa.

Nhưng anh ra ngoài để lo chuyện liên quan đến đường làm quan. Ông cụ vẫn để Văn Chu Nghiêu làm việc, có vẻ sự tình không nghiêm trọng như cậu nghĩ.

Lâm Du yên tâm phần nào.

Cậu gật đầu nói: "Em biết rồi, cảm ơn anh."

"Đừng khách sáo." Văn Tư Triết cười nói: "Anh Văn không có nhà cũng không sao, dù sao mấy ngày nay anh cũng rảnh rỗi. Em có hứng thú ra ngoài chơi không? Anh nghe ông nội nói việc kinh doanh của em tốt lắm, chắc không có nhiều thời gian đi chơi đâu nhỉ?"

Không tìm được Văn Chu Nghiêu, chuyện này lại không tiện hỏi người ngoài, Lâm Du nghĩ ra ngoài rồi không chừng lại có thể làm rõ ngọn ngành cho nên gật đầu bảo được.

Sau đó Văn Tư Triết lái xe chở cậu ra khỏi cổng nhà họ Văn.

Nửa tiếng sau, Lâm Du nhìn mười mấy hai mươi nam thanh nữ tú ôm mũ bảo hiểm trên đường, tự nhận thức sâu sắc sự sai lầm của quyết định ra ngoài này.

Con cháu nhà có tiền ăn chơi cũng chỉ loanh quanh bấy nhiêu thứ. Sao cậu lại dám hy vọng xa vời rằng bọn họ sẽ chịu sống kiêu về hưu bình lặng yên ả, ra khỏi cửa chỉ để tản bộ tắm nắng cơ chứ.

"Văn Tư Triết, hôm nay mà chậm chạp không chịu nổi!" Còn cách xa đã có người hô to.

Tiếng nói liên tục vang lên: "Không phải lại gây với đại tiểu thư Văn Ly rồi đó chứ?"

"Mày nhát thật đấy, việc gì phải sợ một đứa con gái?"

Lâm Du nhìn ra những người có mặt hôm nay đều thân thiết với Văn Tư Triết chứ không phải kiêu mạnh ai theo phe nấy như tối qua. Văn Tư Triết thò đầu ra khỏi cửa sổ xe đáp lại: "Cái miệng chó của bọn mày đúng là

không mọc nổi ngà voi, đừng có nói nhảm nữa, hôm nay tao dẫn theo bạn đến này."

"Bạn? Mà còn có bạn nào mà bọn tao không biết cơ à?"

Sau đó Lâm Du hạ cửa kính xuống chào hỏi bọn họ.

Một nam sinh trông khá quen trong đó thấy cậu thì cười nói: "Lâm Du, anh còn nhớ em, tối qua mình mới gặp ở nhà họ Văn đó."

"Chào anh." Lâm Du gật đầu đáp lại.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, cậu chỉ khoác một chiếc áo lông rộng ngoài sơ mi, trông cao cao gầy gầy, cách ăn mặc này đặc biệt hợp với tuổi thật của cậu.

Lần này cậu đến Kiến Kinh vốn dưới thân phận em trai của Văn Chu Nghiêu mà.

Người chưa từng gặp cậu cười nói: "Văn Tư Triết, mà sao ra anh đẹp trai này vậy?"

"Đúng rồi, vậy mà nó không dẫn tới sớm chứ."

Văn Tư Triết: "Bọn mà tém tém lại. Lâm Du của nhà họ Lâm Kiến Kinh, em trai anh Văn. Cứ nói ầu nói tả nữa đi lát coi chừng lại gánh không hết nghiệp."

Vừa dứt lời là quá nửa số người không dám hó hé nữa.

"Hồi trước tao cứ nghĩ người đáng sợ nhất trong nhà họ Văn là ông nội mà." Một nam sinh nói: "Nhưng từ hai năm trước, cái lần tao dẫn bạn gái cũ tới thao trường của nhà mà ở Bán Pha chơi gặp phải anh ta, bị mắng cho một trận xong là tao cảm thấy ông nội mà đúng là người hiền từ thân thiện nhất thế gian."

"Mày tự làm bậy rồi trách ai được." Người đứng cạnh vạch trần, "Chỗ đó là thao trường huấn luyện chính quy của người ta, mà dẫn bạn gái tới đó

chim chuột còn phá thiết bị, không biết cách thao tác sẽ hại chết người đó."

Văn Tư Triết đón lấy mũ bảo hiểm được ném cho, vừa tháo khóa để đội lên vừa cười, "Đúng, số may xui thật sự luôn. Nói thật ra, số lần anh ấy về Tây Xuyên trong mấy năm nay đếm được trên đầu ngón một bàn tay, vậy mà may cũng gặp phải."

Lâm Du lắng tai nghe bọn họ bàn luận những chuyện mình chưa từng biết về anh mình.

Cảm thấy những năm tháng chia ly ấy dường như đã được bổ khuyết một góc nhỏ nhỏ.

Cậu vô thức cong môi cười, chợt thấy Văn Tư Triết đứng cạnh đưa mình chiếc mũ bảo hiểm.

"Thôi em không chạy đâu." Lâm Du từ chối, "Các anh chị chơi đi, em xem là được rồi"

"Tới rồi làm sao lại không chơi được." Văn Tư Triết dúi vào tay cậu, bảo: "Không sao, bọn anh cũng đâu có đua xe, còn nhiều bạn nữ mà, hóng gió chơi thôi."

Lâm Du tung nhẹ chiếc mũ trong tay, đang nghĩ xem lấy cớ gì để từ chối thì được.

Rồi chợt nghe thấy một cười người to nói: "Này, ghế sau của Lâm Du đang không có ai kìa, mấy cô ai dám lên."

"Đúng đúng, bình thường suốt ngày than không có bạn trai, sao giờ có người mới xuất hiện thì lại núp hết vậy."

Lâm Du không ngờ có người dám đến thật.

"Cậu chở tớ được không?" Một cô nàng nhìn biết ngay là học sinh, tóc thẳng dài, mắt to tròn, khá đáng yêu. Lúc nói chuyện với Lâm Du còn hơi xấu hổ: "Tớ tên Đường Ngọc. Cậu đang học trường nào vậy? Mình làm bạn nhé."

Lâm Du cười cười, "Tớ rời trường lâu rồi, vẫn lưu học bạ trong trường thôi. Thật ngại quá, tớ chạy không cứng, sợ bắt trắc, cậu để người khác chở được không?"

Cô bé ngơ ngác nhìn nụ cười của Lâm Du, trước giờ chưa từng gặp người đồng trang lứa nào có được phong thái thế này.

Sạch sẽ tươm tất, đứng đó, nở nụ cười dịu dàng.

Điều đặc hữu khác biệt với mọi người mà thời gian ban cho Lâm Du đủ để khiến trái tim một thiếu nữ vừa mới chớm xuân đập thành thịch.

Cô bé bị từ chối cũng không thấy buồn, chỉ hơi tiếc, thất vọng đáp: "Ừm được rồi."

Sau đó bước đi.

Nam sinh đứng cạnh thầy vậy liền nói: "Đường Ngọc mà em cũng từ chối, bé nó đẹp đâu thua gì Cúc Nhã, không biết bao nhiêu thằng theo."

"Đừng nhắc tới Cúc Nhã." Một người ngắt lời, "Cứ đi chung với Văn Lý suốt, sau này ai chịu nổi tính tình đó?"

Nam sinh ấy quay lại nói với Văn Tư Triết bằng vẻ ngạc nhiên: "Nói chứ, người đầu tiên phải khổ còn chẳng phải anh Văn, Văn Chu Nghiêu à?" Nói tới đây thì bắt đầu lạch chủ đề.

"Anh Văn không thích Cúc Nhã, có muốn biết tại sao không?"

"Tại sao?"

"À không, phải nói là anh ấy không thể thích Cúc Nhã, vì tao nghe nói... vốn anh ấy không thích con gái."

"Má, thích con trai hả, ngẫu vậy!"

Kẻ huýt gió người hô hào trăm trồ.

Bỗng có người hỏi: "Vậy đối tượng của anh ấy là ai? Tin lộ ra rồi thì chắc có thích ai chứ nhỉ? Ai vậy?"

"Không nghe nói có đối tượng, mà có nghe nói gì không? Mà sao? Mà thì sao?"

Một người quay sang Lâm Du: "Em trai, em biết không?"

Lâm Du bước tới trước chiếc xe được chuẩn bị cho mình, sải đôi chân dài ngồi lên.

"Biết chứ." Môi Lâm Du cong lên, "Em."

Một giây sau cậu đội mũ bảo hiểm lên, rồ ga, chiếc xe lao vút đi.

Sau lưng còn lại xôn xao những "Đệt, Lâm Du được lắm, biết giỡn lắm."

"Tao tin đó! Cứ ai điên là ông đây thích hết bà mẹ!"

"Đi đi đi, vượt lên!"

Đây là sự bất chấp, mặc kệ người xung quanh tin thật hay giả, bỏ ngoài tai những lời xì xào bàn tán sau rất nhiều năm của cậu. Cậu quen phải thận trọng, quen suy tính kỹ càng, quen đi một bước nhìn ba nước. Dao khắc mài đi mọi góc nhọn, nhưng trong tiết trời còn vương chút hơi lạnh, tại Tây Xuyên, giữa ngọn gió này, cậu thừa nhận, là tôi.

Người Văn Chu Nghiêu thích là tôi.

Còn tôi cũng rất thích anh ấy mẹ kiếp thật, cả đời này chỉ thích anh ấy!

Chương 70

Nhiệt huyết không hừng hực nổi tới năm phút đồng hồ. Lâm Du đánh giá cao khả năng chịu đựng của cơ thể sau cơn thèm được thỏa thích nhất thời.

Cộng với dù sao cũng chẳng phải thiếu niên đang độ thanh xuân thật, vài phút sau từng chiếc mô tô vượt mặt cậu, còn cậu cứ thông thả xình xịch, cưỡi chiếc xe chạy xăng trên đường mà tưởng đâu xe điện.

"Ày em ổn không vậy Lâm Du." Không kịp nhìn rõ mặt người vừa phóng vụt qua bên cạnh, chỉ nghe thấy tiếng hét: "Nhanh lên coi, xông lên!"

Lâm Du đẩy kính chắn gió trên mũ lên, chậm rãi cất tiếng: "Mọi người đi trước đi, em chạy sau."

Ánh nắng chiếu lên người cậu thật ấm áp, không hề chói mắt.

Để tới điểm đến của hôm nay bọn họ phải đi qua một đoạn đường bờ biển. Con đường rộng thênh thang dài tít tắp, gió thổi hiu hiu mơn man gò má.

Lâm Du vừa chạy vừa không kiềm được mình nghĩ xem Văn Chu Nghiêu đang làm gì.

Hay là lần sau sẽ đi cùng anh, mấy năm nay hai người thật sự có rất ít cơ hội ở riêng với nhau. Cậu nhớ đêm trước khi thi đại học đã kéo Văn Chu Nghiêu đi du lịch, kết quả còn làm kỳ đà cản mũi chuyện tốt của người khác.

Lâm Du từ từ tách khỏi đoàn người. Lúc vòng về trung tâm, cậu lạc hẳn giữa những đường to ngõ nhỏ trông không khác nhau mấy của Tây Xuyên, sờ vào túi mới nhớ ra đã để hết thiết bị liên lạc trong xe của Văn Tư Triết rồi. Nhưng cậu cũng chẳng lo lắng gì.

Buổi trưa chưa ăn no, giờ bụng đang kháng nghị.

Lâm Du lia mắt nhìn quanh, chống chân xuống, dừng xe trước một xe bán đồ ăn vặt.

"Chào bạn nhỏ, bạn ăn gì?"

Dì chủ nhiệt tình cười rạng rỡ nhìn cậu, quơ quơ chiếc muôi trong tay trước quầy hàng, "Không phải người Tây Xuyên đúng không? Chỗ dì toàn đồ ăn

Tây Xuyên chính cống đó, vị chuẩn tuyệt đối luôn."

Lâm Du tò mò: "Sao dì nhận ra con không phải người Tây Xuyên?"

Dì chủ nhìn đôi mắt sáng lấp lánh đó, nụ cười rục rờ thêm, dì đáp: "Tây Xuyên ấy à, tuy bây giờ cao ốc mọc lên liên tục, trung tâm thương mại quảng trường thời đại gì đó đầy đủ hết. Nhưng mấy chục năm trước cũng chỉ là chốn hoang dã, sinh đầy tội phạm. Đông thì tuyết trắng trời, tới hè cát vàng đất, không nuôi được đứa nhỏ trắng trẻo như con đâu. Con từ phương nam tới đúng không?"

Lâm Du được dì chủ khen, vui quá cười cả buổi.

Cậu chọn rất nhiều món mua mang về, nghĩ bụng mấy ngày nay ở nhà họ Văn, đồ ăn thức uống nhìn thì cao cấp mà chẳng đủ no chút nào.

Trong thời gian chờ đóng gói, cậu tán gẫu nốt với dì chủ: "Không phải, cháu đến từ Kiến Kinh."

"Kiến Kinh tốt lắm nha." Dì nói, "Không thua kém Tây Xuyên này chút nào."

Dì ấy có lòng tự hào rất phóng khoáng với quê hương xứ sở của mình. Lâm Du cười cười.

"Dạ." Cậu nói: "Người con thích được sinh ra ở đây đó dì."

"Ô, có bạn gái rồi hả?" Dì có vẻ rất ngạc nhiên, tay dừng lại một chốc rồi vừa xóc chiếc chậu trong tay vừa nói: "Mắt nhìn của cái cậu này tốt lắm nhé, con gái Tây Xuyên không tệ đâu nha."

"Con trai cũng tốt mà." Lâm Du thêm vào một câu trong tâm thế hoàn toàn không chút xấu hổ.

Đặc biệt là cái người sinh ra ở Tây Xuyên rồi lại lớn lên ở Kiến Kinh ấy, cực kỳ tốt.

Đây có lẽ là tâm trạng thường thấy ở kẻ đang yêu, mỗi một chuyện nhỏ nhất đều có thể liên tưởng đến đối phương, đâu đâu cũng là mật ngọt.

Dì nói: "Đúng rồi, đàn ông Tây Xuyên sức dài vai rộng đội trời đạp đất..."

Nói tới đây đột nhiên dì ngừng lại, hắt cằm về phía ngã tư đối diện.

"Vừa nói là có ví dụ ngay." Dì nhắc, "Nhìn người đó xem, đẹp trai nhỉ? Ấy... Nhưng mà sao anh ta nhìn sang đây mãi vậy nhỉ, hay mua đồ ăn chỗ mình à? Sao mình chẳng có ấn tượng gì."

Tiếng lầm bầm của dì chủ vọng tới từ phía sau, Lâm Du đã quay đầu lại rồi.

Chàng trai phía đối diện thật sự rất đẹp trai, hơn nữa còn cực kỳ nổi bật, làm Lâm Du sững sờ tại chỗ.

Rất nhiều người đang đứng chờ đèn đỏ ở ngã tư, chỉ mình anh cao hơn những người xung quanh hẳn một bậc, mặc chiếc áo măng tô đen dáng dài, lịch lãm chỉnh tề, ngũ quan sắc nét. Người mà dù đặt chân trên bất kỳ mảnh đất nào cũng sẽ được nhận ra ngay lập tức.

Anh của cậu.

Lâm Du không thấy rõ sắc mặt của anh, cậu vẫy tay với phía đối diện rồi chỉ chỉ sạp đồ ăn, ý là mình đang mua đồ ăn vặt.

"Dì ơi, tổng cộng bao nhiêu tiền ạ?" Lâm Du quay lại hỏi nhanh.

Dì đáp: "Hai mươi."

Lâm Du rút một tờ năm mươi tệ đưa qua, nhận đồ rồi là đi.

Dì chủ gọi: "Ấy, bạn nhỏ, chưa thôi tiền mà."

"Không cần thôi đâu dì." Lâm Du cười cười, "Anh cháu đến đón cháu rồi."

Bà dì lầm bầm: "Lớn tổng ngồng rồi mà thấy anh đến vẫn vui thế à? Tiền

cũng chẳng thèm lấy."

Lâm Du móc túi đồ ăn với mũ bảo hiểm vào tay, quay đầu xe chậm chậm chạy sang bên kia đường.

Vừa đúng lúc hết đèn đỏ, đoàn người chậm rãi chuyển động.

Lâm Du thấy anh mình sai chân bước tới, khoe môi cậu cong lên, đang định dừng xe lại bên đường thì ngay lúc đó, cậu thấy rõ mặt anh mình đột ngột biến sắc.

"Lâm Du tránh ra!!" Anh gầm lên bất thành lời.

Lâm Du cảm nhận được nguy hiểm gần như cùng lúc đó, một chiếc xe lao vun vút đến. Thậm chí còn chưa kịp nhận định tình hình cậu đã rồ ga theo phản xạ, đồng thời thân xe xoay ngoặt chín mươi độ, tông sang bên cạnh.

Kỹ thuật chạy xe gom của cả hai kiếp lại cũng không đủ gọi là tốt được đã được vận dụng hết vào một chớp mắt này rồi.

Lúc bay bổng ra ngoài Lâm Du hoang mang tột độ. Cậu ngã xuống trúng thành bồn hoa ven con đường cho người đi bộ, còn bị nảy ngược lại lăn mấy vòng rồi mới nằm sấp trên đất suýt không thở nổi.

Ôi đệt! Đập trúng eo rồi.

Xe thì ngã bên cạnh, tiếng chiếc xe van đang lao tới thảng gấp kêu ken két và tiếng người đi đường tri hô cùng vang lên.

Hiện trường hỗn loạn, đầu Lâm Du cũng ong ong.

Cậu cứ nằm nghiêng đó, khi bóng râm chặn mất một khoảng sáng trên mặt cậu mới mở mắt ra.

Sau đó cậu thấy Văn Chu Nghiêu.

Lâm Du dám khẳng định cậu chưa bao giờ thấy anh như thế, tựa như mọi sự điềm tĩnh chững chạc bao năm qua của anh bỗng tan vỡ trong một

khoảnh khắc. Anh quỳ một chân cạnh mình, đôi tay dường như không dám chạm vào mình đang run rẩy nhẹ. Sợ hãi, hoài nghi, lo lắng đã chiếm lĩnh đôi mắt luôn khiến mình bình tĩnh trở lại thường ngày.

Lần đầu tiên Lâm Du không thấy được hình ảnh phản chiếu của mình trong mắt anh, lòng thầm thảng thốt.

Cậu biết tình trạng của mình không nghiêm trọng đến thế, chiếc xe mất lái kia hoàn toàn không đụng trúng cậu. Cậu tránh được.

"Anh." Lâm Du gọi bằng giọng khàn khàn.

Rất nhiều người tụ tập xung quanh, lao nhao hỏi han gì đó. Lâm Du thì chỉ nhìn vào Văn Chu Nghiêu thật kiên định, cậu lên tiếng: "Anh, anh nghe thấy lời em nói không? Đỡ em với, eo em hơi đau."

Mãi đến đây Văn Chu Nghiêu mới như hoàn hồn lại, cúi đầu thở hồng hộc.

Anh cố khống chế tay mình một lúc mới đưa tay tới cẩn thận vòng dưới cổ Lâm Du đỡ cậu lên được.

"Cử động được không?" Giọng anh khàn đặc, đáy mắt đỏ ngầu như đang cố gắng hết sức để kiềm nén điều gì.

Lâm Du tựa nửa người trên vào đầu gối anh, chờ cảm giác đau nhói qua đi mới thở ra. Cậu chống tay phải vào eo, nói: "Em không sao, chỉ bị đập trúng eo thôi, chắc phải đau vài ngày."

Ngay lúc ấy tài xế chiếc xe van nhào đến, chen giữa đám đông, nhìn nhìn Lâm Du đang nằm dài trên đất. Thấy cậu cứ nằm yên không nhúc nhích gã còn tưởng chuyện rất nghiêm trọng, đảo mắt một vòng rồi tức khắc quát to: "Mày chạy xe kiểu gì vậy hả? Không có mắt à?" Tài năng điên đảo thị phi tầm này thì Lâm Du thật sự thấy tự thẹn không bằng.

Cậu đau quá không muốn mất thời gian với gã nữa, nhượng mày nạt: "Cút."

Tài xế xe van khoảng tầm bốn mươi, tướng mạo bình thường dáng mập lùn, mặt thô mỗ dơ.

Thấy đám đông chỉ chỉ trỏ trỏ, gã to mồm thêm: "Tôi đang chạy tử tế, nếu nó không xuất hiện bắt tử thì đời nào tôi lại bị phân tâm rồi tông vào chứ?"

"Ày con người ông thật là." Có người thấy không vừa mắt liền đứng ra nói: "Tôi thấy cả rồi, thằng bé này chạy xe đúng đường đúng lối, rõ ràng là ông lạng lách từ tít đằng xa, mà còn nhanh nữa chứ."

"Đúng rồi đúng rồi, thứ người gì không biết."

...

"Tôi mặc kệ!" Gã hoàn toàn không quan tâm người đang ôm Lâm Du là ai, ban nãy lúc lao xe tới gã chỉ thấy mỗi mình Lâm Du. Bây giờ nhìn lại, tuổi trông cũng còn nhỏ thôi, thế là gã thấy tự tin hơn, quát to: "Xe tao tông vào cây nát hết rồi, mặc xác, đèn trước đi! Ba ngàn, không được thiếu một xu." Giờ cả người Lâm Du đổ hết lên người anh cậu, được anh dìu dậy.

Văn Tư Triết bước đến đỡ cậu. Nam sinh đã gặp trong tiệc tối hôm qua sấn tới đẩy lên vai gã tài xế một cái: "Mẹ kiếp mắt chó của ông mù à?! Tiền của ai cũng dám ăn hết hả?"

Gã tài xế thấy đột nhiên quá chừng người xuất hiện, hơn nữa tuy tuổi còn nhỏ nhưng ai cũng mặc đồ đắt tiền thì hơi chùn chân.

Thường ngày gã không có công việc đảng hoàng nào, lại thích bài bạc, vợ con chạy hết cả, chỉ còn chiếc xe van để chở hàng thuê. Hôm nay vốn đang vội đi giao hàng, tối qua gã chơi cả đêm, trong người chỉ còn một ngàn tệ cũng thua nhẵn rồi.

Thấy tông trúng một đứa nhỏ thì nảy ý định moi tiền.

Nhưng bây giờ nhìn lại, thì ra nó không đi một mình.

Gã tài xế thấy tình hình trước mắt liền lùi lại vài bước rồi bảo: "Mấy người ý đông úc hiếp một mình tôi đúng không? Không sao, chờ đó, bố mày gọi người đến xử đám oắt con bọn mày!"

Gã nói rồi định bỏ đi, còn vấp chân ở gờ thấp cạnh lề đường.

"Tôi cho ông đi chưa?" Văn Chu Nghiêu lên tiếng. Tông giọng vẫn còn cảm giác khản đặc vì chưa kịp hoàn hồn. Nhưng những người đứng trước mặt anh đều tự động lùi lại mấy bước, để anh lộ diện trọn vẹn.

Chân gã tài xế khựng lại, ngẩng đầu lên.

Lần này gã thấy rõ người đàn ông vẫn quỳ một chân dưới đất rồi.

Rất trẻ, nhưng rõ ràng lớn hơn người bị tông một chút.

Anh giao người trong lòng cho người đứng cạnh dìu hộ, bước tới vài bước. Chỉ với vài ba bước ngắn ngủi ấy, gã tài xế thấy được sát ý tàn bạo trong mắt anh, không sai được. Trong một tích tắc cả người gã đông cứng, gã thật sự cảm thấy người này muốn giết mình.

Ngay trước mắt công chúng, trước mặt bao nhiêu người, chân gã bắt đầu run.

Giọng gã cũng run rẩy: "Mày... mày muốn sao hả? Cùng lắm thì báo, báo cảnh sát, để cảnh sát xử lý."

"Để cảnh sát xử lý?" Khi Văn Chu Nghiêu hỏi câu này, anh đã đứng ngay trước mặt gã. Một giây sau hàm dưới của anh đột nhiên căng cứng, vật lưng gã ngã ra sau, đẩy đầu gối lên, rắc, tiếng xương gãy rõ ràng vang lên, theo sát sau đó là tiếng hét thảm thiết như heo bị chọc tiết.

Không chờ tiếng hét đó kịp chấm dứt, Văn Chu Nghiêu xoay người đá vào sau gối làm gã quỳ xuống rồi lại bẻ ngoặc tay gã ra sau. Lần này gã còn không hét nổi.

Văn Chu Nghiêu hát gã ra, để mặc gã nằm trên đất cổ nhúc nhích trong sự

hãi với vẻ mặt kinh hãi tột độ.

Anh đứng lên, gằn giọng: "Nếu đã không biết lái xe thì sau này đừng có lái nữa."

"Văn Tư Triết!" Đột nhiên anh gọi.

Văn Tư Triết đang đỡ Lâm Du bằng vai mình lập tức đứng thẳng lên, phản ứng có sẵn trong xương tủy của người nhà họ Văn vẫn luôn tồn tại.
"Dạ!" Anh ta đáp.

Văn Chu Nghiêu: "Gọi cảnh sát."

Lâm Du lại dựa về lồng ngực Văn Chu Nghiêu. Người thấy hơi lạnh buốt giá trên người anh, cậu nhú mày vùi đầu vào. Mái tóc bông bông vuốt qua cằm anh.

"Đi thôi, về, tìm bác sĩ." Văn Chu Nghiêu bảo.

Ánh mắt Lâm Du liếc về phía chỗ đồ ăn mình mới mua mà giờ đã bung bét đầy đất.

Lâm Du không nhúc nhích, ngửa đầu ra: "Chân phượng của em rớt rồi, bánh cuộn cũng mất."

Văn Chu Nghiêu nghiến răng, gân xanh nổi rõ trên trán, "Mẹ kiếp em..."

Lâm Du lại lên tiếng, tiếc nuối tràn ra từ giọng nói, "Dì bán nói vị chính gốc đó, em còn nghĩ anh sắp công khai với cả thế giới rồi, phải mua về nhiều chút để còn an ủi xoa dịu anh."

Khi ánh mắt liếc đến vết trầy nhỏ trên xương mày của người trong lòng, Văn Chu Nghiêu nuốt trọng lại mọi lời thô tục tức giận trong cổ họng, là dao nhọn cũng phải nuốt xuống.

Nuốt lại sự đau lòng, cũng nuốt cả nỗi sợ xuống.

Cổ họng anh như bị siết chặt. Anh nhớ trong giấc mơ đó, cuối cùng bé con của anh chết trong một tai nạn xe.

Mà vừa rồi, ngay trước mặt, anh trơ mắt nhìn chiếc xe van đó lao đến.

Đầu óc trống rỗng, đất trời im bật, cũng khiến tim gan anh như nút toác.

Văn Chu Nghiêu ôm chặt người trong lòng, cố nén cảm xúc lại.

Anh nói: "Được, vậy anh mua lại cho em, mua thật nhiều cho em."

Chương 71

dịch: Uyên Uyên

Chương 71

Cảnh sát tới rất nhanh sau đó, không biết có quen biết với nhóm các cậu ấm này không mà còn chẳng yêu cầu về đồn lấy lời khai, cứ thế trực tiếp bắt luôn gã tài xế ăn vạ lên xe đi mất. Tốc độ đến hiện trường và hành động đều khiến ai nấy phải trầm trồ. Tác phong của phía Văn Tư Triết cũng không khác mấy. Cảnh sát đi chưa được năm phút thì bọn họ lôi từ đâu ra mấy chiếc moto bốn bánh, chiếc nào chiếc nấy hầm hố hoành tráng kinh người, đậu cả dãy bên đường.

Một hiện trường tai nạn vốn không quá nghiêm trọng giờ thu hút sự chú ý từ tận mấy tuyến đường gần đó.

Người chưa rõ tình hình xôn xao đồn đoán xem ai gặp chuyện mà làm ghê thế.

Khi mọi người xung quanh còn đang nhón nháo suy đoán, tiếng động cơ rền vang, loạt xe lao vút đi.

Đầu đường mới mấy phút trước còn đông nườm nượp cuối cùng chỉ còn lại màn khói xe không chạm tới được và tiếng xuýt xoa như vừa gặp ảo giác sau khi mọi người qua cơn bàng hoàng.

Trên xe chở Lâm Du, hàng ghế sau chỉ có cậu và Văn Chu Nghiêu. Văn Tư

Triết ngồi ghế phó lái. Người lái xe là nam sinh bước tới ra tay với tài xế đầu tiên.

Lâm Du đang đau eo, tựa vào người anh cậu không nói tiếng nào.

"Nghiêm trọng không vậy?" Nam sinh lái xe ra khỏi con đường đó, vừa rẽ vào đại lộ liền quay đầu hỏi: "Anh Văn, đến thẳng bệnh viện ă?"

Văn Chu Nghiêu cúi đầu nhìn người trong lòng, mày cau chặt.

Anh ừm một tiếng, "Nhanh lên."

"Yên tâm, em lái nhanh mà."

Cậu chàng nói rồi đạp chân ga.

Toàn bộ phần lưng eo của Lâm Du đau tê đi, vừa buốt vừa nhức. Cậu không biết thương thế ra sao. Nhưng Văn Chu Nghiêu muốn đưa cậu đến bệnh viện, Lâm Du đang định nói chắc không nặng lắm đâu thì lại thấy được sắc mặt anh mình, thế là không phản đối nữa.

Tốc độ xe chạy đúng là nhanh thật, cảm giác chưa bao lâu đã đến nơi.

Lâm Du xuống xe rồi mới biết thì ra là một bệnh viện quân y của Tây Xuyên.

Người nhà họ Văn có vẻ rất quen với nơi này, vừa tới cổng đã có người mặc áo blouse trắng ra đón. Suốt quá trình Lâm Du cứ ngơ ngơ ngác ngác, khi hoàn hồn lại thì đã nằm trên chiếc giường đơn của phòng khám rồi.

Bác sĩ vẫn còn trẻ, tầm khoảng ba mươi, đang nắm tình hình với Văn Chu Nghiêu ở bên kia bức màn, hai người trông như quen biết đã lâu.

Nhóm Văn Tư Triết đi cùng thì lại đang vây quanh Lâm Du bên này.

Lâm Du nằm sấp nhìn bọn họ, "Mọi người đứng đây chi vậy? Chắc em bị cũng nhẹ thôi, cũng đâu còn sớm nữa, các anh chị về lo việc của mình đi."

"Vậy sao được." Văn Tư Triết dứt khoát kéo ghế tới ngồi cạnh cậu, lên tiếng: "Em là khách đến nhà họ Văn, gặp chuyện ở Tây Xuyên thì đương nhiên bọn anh phải phụ trách tới cùng chứ."

Nam sinh cạnh bên nói: "Dù sao bọn anh cũng rảnh rồi mà. Hôm nay bọn anh bảo em chạy xe mới có chuyện, đều có trách nhiệm."

"Đúng rồi, em là thợ thủ công mỹ nghệ mà, đụng một chút cần một tí cũng là thành vấn đề rồi." Người bên cạnh đột nhiên nói nhỏ: "Lúc anh thấy anh Văn đánh người thật sự hết cả hồn, sức anh ấy đấm xuống nhìn mà thấy thốn tới xương."

Tập thể hòa theo tán đồng.

Lâm Du chỉ không muốn bị bấy nhiêu người bao vây xem mình khám vết thương thôi. Cậu không nói gì nữa, lẳng lặng tìm ra tiếng Văn Chu Nghiêu giữa những âm thanh hỗn tạp xung quanh. Hình như bác sĩ đang nói với Văn Chu Nghiêu chuyện gì khác, âm lượng rất nhỏ, làm tiếng nói chuyện trong tấm rèm càng lúc càng nhỏ.

Chẳng mấy chốc bác sĩ bước vào. Văn Chu Nghiêu theo sau.

Bác sĩ xua đuổi: "Ra ngoài cả đi, đừng có chàng ràng ở đây."

"Bác sĩ, anh mau xem cho em ấy đi." Văn Tư Triết bảo, "Bị ngay eo, xem xem rốt cuộc có nghiêm trọng không."

"Tôi là bác sĩ hay cậu là bác sĩ?" Bác sĩ hét kiên nhẫn, xua tay, "Đi ra đi ra."

Ngoài Văn Chu Nghiêu, tất cả những người khác ùa ra ngoài.

Khi người ngoài đã đi hết, bác sĩ mới bắt đầu đeo bao tay. Giờ anh ta không

còn vẻ cáu kỉnh vừa nãy nữa mà ngược lại trông rất có hứng thú với Lâm Du, vừa đeo vừa hỏi cậu: "Tên gì thế?"

Lâm Du chưa hiểu lắm nhưng vẫn đáp: "Lâm Du."

"Tuổi?"

"Chưa đến mười chín."

"Người ở đâu vậy?"

Lâm Du thấy lạ, đang nghĩ xem có nên trả lời không thì Văn Chu Nghiêu bực bội lên tiếng: "Anh xong chưa thế?"

Bác sĩ phì cười, "Xem lại cái tính của cậu đi, bao nhiêu lâu nay rồi mà không thay đổi chút nào."

Lâm Du giữ nguyên tư thế nằm sấp, nghiêng đầu hỏi Văn Chu Nghiêu bằng khẩu hình.
Người quen?

Văn Chu Nghiêu đề nhẹ lên nửa lưng trên không cho cậu ngọ nguậy rồi đáp: "Quen biết lúc tập huấn ở nước ngoài, lúc đó anh ta là quân chi viện xuyên biên giới, cứ kệ anh ta đi."

Anh bác sĩ lập tức nói với Lâm Du: "Bạn nhỏ này, em nói xem em đẹp trai thế mà sao mắt mũi kém quá lại để cậu ta lọt vào được vậy?" Anh ta chỉ vào Văn Chu Nghiêu bảo: "Cái tên này ấy à, là tảng đá chôn trong hố xí đó, vừa cứng vừa thúì."

Lâm Du hơi ngạc nhiên vì anh ta lại biết được quan hệ giữa cậu và Văn Chu Nghiêu.

Xem ra anh cậu đã đánh tiếng trước rồi.

Bác sĩ vừa nói vừa giở áo Lâm Du lên, sau đó đơ ra một lúc lâu.

Lâm Du hoang mang, quay đầu lại thì thấy anh bác sĩ cầm nín thấy rõ, còn khẽ mắng: "Mẹ, làm vậy là tàn ác với người đang độc thân như tôi lắm đó."

Lâm Du lập tức nhớ ra điều ấy, xấu hổ ra mặt, trở mình định ngồi dậy. "Đừng nhúc nhích." Lại bị Văn Chu Nghiêu vẫn canh chừng sát sao đè lại.

Anh hơi sầm mặt, nhìn anh bác sĩ chằm chằm, lên tiếng cảnh cáo: "Tề Kính."

Tề Kính giờ tay đầu hàng.

"Được rồi, xin hãy tin vào sự chuyên nghiệp của tôi."

Văn Chu Nghiêu xúi đầu xoa đầu Lâm Du rồi giải thích: "Không sao đâu, bị thương trên eo, phải để bác sĩ khám mới yên tâm được."

Lâm Du nằm xuống lại, thật ra ngoài ngại ngùng thì cậu cũng không còn cảm xúc nào khác.

Ngược lại Tề Kính thấy Văn Chu Nghiêu nói chuyện nhỏ nhẹ với người khác thế còn nhướng mày kinh ngạc.

Anh ta lại quan sát đánh giá Lâm Du, sau đó cũng thôi đùa mà bắt đầu khám cho bệnh nhân của mình.

Bỏ qua những dấu tích khó lòng giấu được trên eo thì vết thương đó thật sự rất nghiêm trọng, to bằng bàn tay, bầm đen hết cả, ở giữa còn có mấy chỗ rướm máu vì cấn vào đá sắc.

"Cũng còn may, xương cốt không sao cả." Tề Kính kiểm tra xong thì nói với Văn Chu Nghiêu: "Yên tâm đi."

Văn Chu Nghiêu gạt đầu, đưa tay nhẹ nhàng kéo áo xuống cho Lâm Du.

Lâm Du nhận ra, quan hệ giữa Tề Kính và Văn Chu Nghiêu hẳn rất tốt, thân thiết có lẽ không thua gì các anh em cùng phòng ký túc đại học của anh.

Quả nhiên, Tề Kính đáp mông xuống mép giường, nhìn Văn Chu Nghiêu đang cẩn thận đỡ Lâm Du lên, có vẻ vừa cặn lời vừa tò mò, với hơi bực bội nữa, cuối cùng anh ta hỏi thẳng: "Hai người nghiêm túc đấy à?"

"Gì cơ ạ?" Lâm Du chưa hiểu ý, ngẩng lên hỏi.

Tề Kính chỉ chỉ Văn Chu Nghiêu, nói với Lâm Du: "Mới sáng nay trong giới có tin thằng này công khai anh còn chưa tin, kết quả tới tối lại báo sắp dẫn bạn trai tới cho anh khám, anh còn tưởng hai người chỉ đùa chơi chút thôi. Bây giờ sao anh thấy, hai đứa nghiêm túc đấy à?"

Anh ta đột nhiên sáp lại sát mặt Lâm Du, hỏi: "Bạn nhỏ, em bị thằng chó già này lừa đúng không? Nhà họ Văn của nó vào bệnh viện này gọi đích thân viện trưởng tới khám cũng chỉ là chuyện nhỏ, lại đi đường vòng tìm anh. Đã công khai rồi còn giấu em đi, em không nghĩ xem lý do là gì à?"

Lâm Du nghe mà chán hẳn.

Cậu ngồi lên, "Văn Chu Nghiêu chưa kịp cho anh biết đúng không?"

"Chuyện gì?"

Lâm Du cong môi, "Em là em trai anh ấy, em ruột, nếu là anh anh có dè dặt không?"

Một búa khổng lồ giáng xuống làm anh ta hóa đá.

Tề Kính biểu diễn cảnh "tượng đá vụn vỡ" ngay tại chỗ cho hai người xem.

Cuối cùng, rất lâu sau, anh ta mới nghiêng răng nói với Văn Chu Nghiêu: "Có thật không vậy? Sao trước đây tôi không nhìn ra nhỉ, thì ra cậu cầm thú thế đấy?"

"Thế cảm ơn anh nhé." Văn Chu Nghiêu hờ hững.

Đồng thời anh vỗ ót Lâm Du, nhưng không phản bác hành vi cố ý của cậu.

Vì Tề Kính, Lâm Du cảm thấy nhẹ nhõm hẳn mãi đến tận lúc được Văn Chu

Nghiêu bé ra khỏi bệnh viện. Cậu yên tâm vui trong lòng Văn Chu Nghiêu, thủ thủ với anh: "Anh ta cũng thú vị nhỉ."

"Ừm." Văn Chu Nghiêu không phủ nhận, "Nhìn thì không giống ai, nhưng anh ta cũng từng dãi dầm trên chiến trường mấy năm, kinh nghiệm lẫn kỹ thuật đều rất khá."

"Em đang nói tới phản ứng của anh ta sau khi biết chuyện bọn mình."

Văn Chu Nghiêu cúi xuống nhìn cậu, kể: "Bạn đời của anh ta là phóng viên chiến trường, nam."

"A, vậy hả, chẳng trách sao tiếp nhận nhanh thế." Lâm Du mất vài giây để nhớ ra, "Ừa khoan, anh ta nói mình đang độc thân mà?"

Thường ngày là người thông minh nhất, tới lúc này lại cứ ngu ngu ngơ ngơ.

Văn Chu Nghiêu khẽ cười, cọ nhẹ vào vầng trán bị gió thổi lạnh của cậu, siết chặt vòng tay hơn một chút.

"Bạn đời của anh ta qua đời rồi, đạ lạc trứng tim." Văn Chu Nghiêu nói.

Lâm Du bỗng im lặng, mãi không nói gì.

Trời tối hẳn rồi, xa xa đằng kia nhóm Văn Tư Triết vẫn đang đứng chờ cạnh mấy chiếc cxe.

Văn Chu Nghiêu bế cậu bước xuống bậc thang đá.

Lâm Du tựa vào vai anh, chớp mắt nhìn lên trời đêm, bỗng hỏi: "Anh, hôm nay lúc chạy đến chỗ em, anh đã nghĩ gì thế?"

Bước chân Văn Chu Nghiêu khựng lại, rồi anh nói: "Chẳng nghĩ gì cả, vì không nghĩ được gì nữa."

Khoảng cách không đến một trăm mét đó đột nhiên như biến thành sông Ngân lạch Hồng.

Toàn bộ các giác quan không còn tồn tại, chỉ để lại nhanh lên, nhanh hơn nữa lên.

Lâm Du ngộ ngộ, dụi đầu vào sâu hơn, cuối cùng cậu nói: "Anh, xin lỗi, làm anh lo lắng rồi."

Ánh mắt của Văn Chu Nghiêu khi đó làm đau cậu. Cả đời này Lâm Du cũng không muốn thấy lại cảm xúc đó trong mắt anh lần nữa.

"Ai cũng có ham muốn, tiền tài quyền lực tình yêu." Văn Chu Nghiêu kề tai vào má cậu, lành lạnh. Anh nói: "Nhưng khi đó anh đã biết, em bình an, thì suốt đời anh của em chẳng còn mong cầu gì hơn."

Mắt Lâm Du ửng đỏ, cười nói bằng giọng khàn khàn, "Chắc chắn rồi, sẽ luôn bình an, chờ đến lúc em hành cho anh thành ông già rồi sẽ ngồi đối diện nhau trong sân nhà uống trà mỗi ngày."

Văn Chu Nghiêu khẽ đáp lời: "Được."

Tối đấy vẫn ở trong căn nhà của Văn Chu Nghiêu, cuối cùng Văn Chu Nghiêu phải tự mình dọn phòng. Lâm Du đau eo nên nằm sấp trên sofa làm ông chủ.

"Đây nữa, đây nữa." Lâm Du chỉ chỉ vỏ quýt mình lột ăn rồi ném xuống thảm.

Văn Chu Nghiêu liếc cậu rồi đi đến nhặt lên cho vào thùng rác hộ.

Người này trước giờ luôn không chịu được cảnh chỗ ở của mình bẩn thỉu bừa bộn, nhà nào cũng vậy.

Nửa tiếng sau, khăn trải giường với vỏ chăn được thay mới. Lâm Du khóa bán thân nằm tựa vào lồng ngực anh cậu, dụi mặt vào hõm cổ anh, lưng eo hõm xuống thành đường cong của vàng trắng sáng. Cậu vừa cảm nhận động tác anh bôi thuốc cho mình vừa cảm thán: "Đến Tây Xuyên một chuyến, cuối cùng vác theo thương thế về nhà, sao nghĩ thấy hơi mất mặt thế nhỉ?"

Tiếng Văn Chu Nghiêu phả lên vành tai, giọng đều đều: "Thấy thiệt quá hả?"

"Đúng dậy." Lâm Du lùi ra một chút, li3m li3m môi Văn Chu Nghiêu, trêu: "Đau eo mỗi thịt chấp nhận được, nhưng giờ thành thế này rồi, chẳng phải thấy được miếng thịt là anh nằm ngay trước mắt mà không được ăn sao?"

Tay Văn Chu Nghiêu dừng lại, nhướn mày, "Sau tối qua anh cứ tưởng em định chạy."

"Cái đó vì... quá lâu thôi mà." Mặt Lâm Du nóng bừng. Nhưng cậu đảo mắt một vòng rồi ỷ đang bị thương anh mình không dám đụng vào liền ghé tai anh chậm chậm nói năng bặt mặng: "Ai bảo anh của em đây là vì sao trên không vàng trắng dưới trần, em trai ăn rồi nghiện, mây mưa hoan ái thì còn li3m xỉ làm chi nữa."

Mặt Văn Chu Nghiêu vẫn bình thản như không hề dao động, liền nghiêng đầu liếc cậu.

Anh nói: "Lặp lại lần nữa." Còn ra hiệu cho cậu, "Đừng tới sát vậy, trở mình đi, hơi khó bơi."

Lâm Du không dám cử động mạnh, dựa vào anh nhích từ từ từng chút. Văn Chu Nghiêu cứ thế mà nhìn, không buồn giúp.

Cuối cùng Lâm Du cũng trở mình xong, cậu thở phào.

Cậu ngồi giữa chân Văn Chu Nghiêu, đưa lưng về phía anh, nói bằng giọng thờ ơ: "Lặp lại lần nữa cũng y như cũ thôi, khen anh hấp dẫn quá mức còn không vui cơ à?"

Văn Chu Nghiêu: "Không phải."

"Chỗ nào không phải?" Lâm Du hỏi.

Văn Chu Nghiêu sáp tới, có hơi ái muội.

Anh nói: "Là em..."

Hai chữ sau Lâm Du không nghe rõ, cậu cọ vào má anh quay đầu lại, "Là em làm sao?"

Bàn tay vốn đặt sau eo Lâm Du đột nhiên luồn ra trước, nhìn sâu vào cậu, tay anh từ từ chui vào trong chăn.
Cả người Lâm Du cứng đờ, tiếp đó mặt đỏ rần.

Tiếp theo Văn Chu Nghiêu cắn tai cậu, giọng khàn đi, đáp lại bằng đúng tông giọng chậm chậm vừa nãy của Lâm Du: "Là Tiểu Du nhà mình cần được nện thêm."

Từ khóa rõ mồn một đó giống như được tô đậm rõ ràng, khàn khàn trượt vào tai, cả người Lâm Du bị hun đỏ hỏn lên thấy được bằng mắt thường.

Lâm Du khơi mào, nhưng lại không biết ai bắt chập mặt mũi hơn.

Đã làm hết những chuyện thân mật nhất rồi, như máu thịt đã từng hòa vào nhau, câu chữ hoàn toàn không còn giới hạn.

Vết thương trên eo vừa bôi thuốc, nghe man mát không còn thấy đau, trong lòng lại như rơi vào miệng núi lửa, dung nham sôi trào, hơi nóng bốc lên ngùn ngụt.

Văn Chu Nghiêu giữ chặt cậu, động tác mạnh mẽ mà đầy dụ dỗ.

Anh nói: "Ngoan, dang rộng ra chút, đừng đẩy eo, bị thương mà, quên à?"
"Anh." Giọng Lâm Du lạc đi, cậu cầu xin.

Văn Chu Nghiêu cười, "Muốn đau eo mỗi thịt thì không được, vàng trắng dưới trần đàn vát vả thêm lần nữa, xem như quà tiễn chân em về ngày mai. Tối nay đâu thể để Tiểu Du nhà mình bị thiệt được đúng không nào?"

Chân Lâm Du run rẩy, eo lại không được ngọ nguậy, đêm nay chắc chắn là thuận tiện cho ai đó rồi.

Để cảm nhận rõ mọi cảm xúc khi vì sao trên không thật sự như bị trói chặt trên đường lên đến cung trăng, cuối cùng không khỏi run rẩy mê mẩn khóc lóc nài xin.

Chương 72

dịch: Uyên Uyên

Chương 72

Lâm Du về Kiến Kinh trước Văn Chu Nghiêu. Anh còn rất nhiều việc phải xử lý ở Tây Xuyên, cũng cần chuẩn bị cho chuyến đi đến Đôn Châu sau kỳ nghỉ. Nhưng vì Lâm Du mang thương tích mà về nên Văn Chu Nghiêu không cho cậu đi một mình, đặc biệt sắp xếp xe cộ người đưa người đón.

Trên xe toàn gối tựa với nệm mềm, làm cứ như hoàng đế đi tuần.

Cũng may là bị thương ngay eo nên vừa hay thành vỏ bọc cho nỗi lo lắng của Văn Chu Nghiêu mà chỉ Lâm Du hiểu rõ.

Nhưng cũng chính vì thế mà lúc vừa xuống xe người trong nhà hoảng cả hồn, tưởng cậu bị thương nặng lắm.

"Nghiêm trọng thật thì anh con đã không để con về một mình rồi." Lâm Du trấn an Dương Hoài Ngọc.

Dương Hoài Ngọc ngắm nghía gương mặt khá là tươi tỉnh của cậu, thấy yên tâm mới nói: "Chuyến này mới đi có mấy ngày đã bị thương, nhưng sắc mặt thì không tệ, vẫn là anh con lợi hại."

Lâm Du mắc cỡ không dám nhìn mẹ mình, đúng là rất tốt thật. Đặc biệt là nói từ một phương diện nào đó, có thể gọi là trải nghiệm xa hoa trên mọi

mặt.

Nhớ lại bản thân cậu còn đỏ mặt.

Lâm Du về nhà nằm được vài ngày là lại không yên nổi, bắt đầu chạy ra ngoài.

Lý Tuyền Thanh cho Lâm Du biết gần đây anh ta thật sự có ý định ở lại quê hương, đang tìm nhà, tìm được rồi sẽ dọn đi.

"Vậy cửa hàng của anh ở nước ngoài thì sao?" Lâm Du hỏi.

Hai người đang ở trong quán trà cách vách cửa hàng chính của Ý Linh Lung. Lâm Du hẹn anh ta chiều gặp nhau tán gẫu ở bàn cạnh cửa sổ tầng hai. Lý Tuyền Thanh nói: "Tìm người bàn giao lại, đang tiến hành rồi."

Lâm Du thể hiện thái độ ủng hộ với quyết định của anh ta: "Bất kỳ vấn đề gì mặt tiền bạc hoặc các mặt khác, có gì khó khăn em có thể hỗ trợ."

"Thật hả?" Lý Tuyền Thanh cười nhìn Lâm Du, quan sát chốc lát rồi nói: "Anh của em có vật chết anh không?"

Lâm Du đặt ly trà trong tay xuống, nhìn lại, như cười như không, "Anh nghĩ nhiều quá rồi, chắc anh phải nhận ra anh của em là người thế nào rồi chứ. Từ đầu tới cuối anh ấy chưa từng xem anh là mối nguy."

"Tổn thương quá nha." Lý Tuyền Thanh diễn xong thì đổi giọng hỏi cậu: "Hai người phát triển đến mức nào rồi?"

"Cái này chắc em không cần phải báo cáo với anh nhỉ?"

Lý Tuyền Thanh cười mờ ám, bảo: "Tuy anh chưa tiếp xúc với anh của em nhiều, nhưng cũng nhận ra chưa chắc anh ta là kiểu người nhần nhện được, đặc biệt là với em. Eo không sao đó chứ?"

Lâm Du nhận ra hàm ý của anh ta.

Cậu bình thản: "Tai nạn giao thông, nhẹ thôi, cảm ơn."

Lâm Du và Lý Tùy Thanh ngồi trong quán trà hết một buổi chiều, lúc tối về thì cả nhà náo nhiệt hiém thấy. Còn đang thắc mắc thì Dương Hoài Ngọc nhắc cho cậu biết Lâm Thước sắp về rồi.

Lâm Du: "Về thì về, có khi nào anh ấy đi lâu hơn hai tháng không về đâu?"

"Lần này khác." Thím hai Từ Tuệ mặt mày rạng rỡ sải chân bước vào khoe: "Lần này gần tốt nghiệp rồi, nó quyết định về Kiến Kinh, sau này sẽ không đi nữa."

Ngoài sân, Dương Hoài Ngọc đang ngâm đậu, xay thành sữa đậu nành bằng cối đá, cuối cùng mới làm thành miếng đậu hũ trắng nõn. Hiện tại rất ít người còn làm thủ công như thế này. Nhưng khi bà cụ còn sống cái gì cũng thích tự tay làm một tí, nên phụ nữ trong nhà cũng quen. Mỗi dịp lễ tết cũng có không khí hơn.

Dương Hoài Ngọc vừa lấy nước vào chậu vừa nói với Từ Tuệ: "Về cũng tốt, mấy năm nay thẳng bé nhớ nhà nhiều."

"Chị nói đúng lắm." Từ Tuệ đáp lời, vào trong lấy tạp dề đeo lên rồi nói: "Nó lên đại học cũng theo ngành Thiết kế Mỹ thuật gì đó, bọn em chẳng hiểu, cũng để kệ cho nó làm gì thì làm. Mấy năm nay may mà trong nhà còn Lâm Hạo, bố nó cũng đỡ việc."

Lâm Du thấy Dương Hoài Ngọc bê chậu vất vả quá liền vén tay áo lên định giúp.

Thế mà bị cô tát bép vào cánh tay, xua đuổi: "Đi ra đi ra, với cái sức mèo quào đấy của anh ấy à, đừng có phá thêm."

"Con phá thêm hồi nào." Lâm Du câm nín, "Con muốn giúp mà."

"Tiểu Du à." Từ Tuệ đứng cạnh cười cậu, "Mấy chuyện này con đừng nhúng tay vào, con nhìn lại tay chân mình đi, việc bên ngoài đã đủ bận rồi, mà eo con vẫn chưa khỏi hẳn nữa."

Bị cả hai người phụ nữ đồng lòng ghét bỏ, Lâm Du không ở lại rước nhục thêm nữa, cậu lôi ghế ra sân ngồi chơi.

Dương Hoài Ngọc lại đuổi cậu, "Đừng có ngồi ngoài đó hóng gió lạnh, vào phòng đi."

Lâm Du không chịu, cậu cứ ngồi yên cạnh chỗ Dương Hoài Ngọc đang bận rộn, nói rất nghiêm túc: "Mẹ, xa thơm gần thối là có thật đúng không? Sao con thấy giờ càng lúc mẹ càng chê bôi con vậy?"

"Con cũng biết thế cơ đấy." Dương Hoài Ngọc quở.

Mái tóc cô được chải vuốt gọn gàng, mấy năm nay gia đình không gặp sóng gió lớn, Lâm Du cũng cố gắng để cô được vui vẻ yên lòng, phiếu làm đẹp khách hàng tặng, vé trải nghiệm suối nước nóng tự cậu mua, nhắc cô rảnh rồi thì ra ngoài dạo chơi.

Nhưng nếp nhăn vẫn lảng lảng hằn lên đuôi mắt cô.

May mà mọi vọng ước của Lâm Du đều không bị phụ lòng. Tháng năm ban tặng cho sự dịu dàng của cô sâu sắc nhiều thêm. Chắp niệm lớn nhất của Lâm Du, lòng quyến luyến gia đình của cậu đều tìm được chốn đặt chân nơi cô.

Dương Hoài Ngọc rửa trán cậu bằng bàn tay ướt nước, bảo: "Lúc còn nhỏ con thích quanh quẩn trong nhà, lúc đó đáng yêu chết đi được. Nhưng con cũng phải nhìn xem bây giờ mình bao lớn rồi, còn bám lấy mẹ làm gì nữa? Không thấy mắc cỡ à?"

"Không hề luôn." Lâm Du xoay sang gọi: "Thím hai, thím nói câu công bằng đi, mỗi lần con đi xa mẹ có nhớ con không."

"Đương nhiên có rồi." Từ Tuệ cười mãi không ngừng.

Tính hay so đo thời trẻ của thím hai đã được sửa nhiều. Cả hai đứa con trai đều thành người. Bao năm qua Lâm Du làm gì cũng dẫn dắt Lâm Hạo theo cùng, cô cũng thấy được hết.

Tuy bà cụ đã đi rồi, nhưng gia đình này vẫn như một gia đình.

Từ Tuệ nói: "Cả nhà ai chẳng nhớ con. Con nói con này, khi còn nhỏ yếu ớt bệnh suốt, lúc đó bố mẹ con dồn hết tâm trí vào con. Bây giờ lớn rồi, ra khỏi nhà một chuyến vẫn phải lo lắng con không biết tự chăm sóc bản thân. Lỗ tai của thím hai con phải nghe mẹ con rĩ rả không biết Tiểu Du nhà mình thế nào rồi suốt cả ngày đây này, nói tám trăm lần chưa chịu xong."

Dương Hoài Ngọc nói Từ Tuệ: "Nó đã ấu trĩ rồi em còn ấu trĩ theo nó à." Thấy Lâm Du vẫn chưa chịu đi, cô lại bảo: "Anh con sắp về rồi đấy, con muốn bị cảm à?"

Lời uy hiếp rất thô bạo nhưng hữu dụng.

Lâm Du: "Rốt cuộc ai mới ấu trĩ chứ."

Từ Tuệ: "Tiểu Du, thím hai bày cho con này, con nhanh tìm cho mẹ cô con dâu đi, thế thì mẹ con không rảnh lái nhái con nữa đâu."

Lâm Du: "Trong nhà con là nhỏ nhất, Lâm Hạo Lâm Thước còn chưa có gì, con không vội."

"Lâm Thước có bạn gái rồi." Từ Tuệ cười rất vui vẻ, "Gửi tin về từ sớm, đặc biệt báo lần này dẫn cả bạn gái về cùng."

Lâm Du gác cầm lên lưng ghế, "Không biết là đời bạn gái thứ mấy rồi, chắc không ạ?"

"Mẹ thấy chắc là ổn." Dương Hoài Ngọc cũng hòa theo, cô nói: "Từ cấp hai Lâm Thước đã yêu sớm, đến giờ chị vẫn nhớ cảnh nó bị chú hai đuổi đánh

chạy tán loạn khắp sân. Nhưng đây là lần đầu nói sẽ dẫn bạn gái về nhà nhỉ, chị thấy chắc là hết ham chơi rồi."

Từ Tuệ cũng nói: "Nó bảo đảm với bố nó rồi, lần này nghiêm túc."

Lâm Du nghe hai người nói từ chuyện bạn gái Lâm Thước đến kết hôn sinh con, cuối cùng vòng về chuyện hôn nhân của mấy đứa nhỏ trong nhà.

Từ Tuệ cũng chẳng ngại Lâm Du đang ở ngay cạnh, cô hỏi nhỏ Dương Hoài Ngọc: "Hai người định thế nào vậy, sau này anh cả của bọn Lâm Du kết hôn thì bên mình lo liệu hay phía Tây Xuyên?"

"Phía Tây Xuyên mình đâu có lo thay được." Dương Hoài Ngọc nói, "Nhưng chị với bố Lâm Du chắc chắn phải theo sát chuyện cưới xin của nó, cũng là tấm lòng cha mẹ, phải lo liệu chu toàn cho nó. Sau này nó có con có cái rồi, mới xem như anh chị không phụ tình nghĩa với vợ chồng Viễn Sơn."

Có lẽ là Lâm Du đã im lặng quá lâu, Từ Tuệ hỏi cậu: "Sao đấy? Ngơ ngẩn chuyện gì?"

"Không có gì ạ." Lâm Du cười cười, đột nhiên hỏi Dương Hoài Ngọc: "Mẹ này, nếu không kết hôn thì sao?"

"Không kết hôn gì cơ?" Dương Hoài Ngọc ngơ ra, "Ai không kết hôn?"

"Con." Lâm Du nhìn thẳng vào mắt Dương Hoài Ngọc, "Con nghĩ tới chuyện này từ rất lâu trước đây rồi. Cả đời này con không hề có ý định kết hôn, chỉ chưa kịp nói cho bố mẹ biết thôi."

Ánh mắt cậu quá nghiêm túc, Dương Hoài Ngọc không cách nào xem như cậu chỉ buột miệng nói bừa.

Con trai cô từ nhỏ đã có suy nghĩ và tính toán của riêng mình.

Dương Hoài Ngọc không phản ứng như trong tưởng tượng, cũng không nói thẳng những câu như người nào mà chẳng cưới xin này nọ.

Cô chỉ hỏi Lâm Du rất dịu dàng rằng: "Vậy con có thể cho mẹ biết là tại sao

không?"

Lâm Du lắc đầu, cậu nói: "Bố mẹ cũng nói rồi đấy thôi, con lười nhác ù lì, ai xúi quẩy lắm mới cưới phải con, nên thôi không hại đời người khác nữa."

Dương Hoài Ngọc ngập ngừng muốn nói gì.

Lâm Du cất tiếng chặn cô ngay tại chỗ, "Lại định chê con ạ? Con có thể nộp tiền gạo mỗi tháng mà. Tối bữa con ăn ít chút, mẹ với bố nuôi mình con chắc không tới nổi vất vả."

Dương Hoài Ngọc đánh cho, "Muốn tôi tức chết mà."

Câu chuyện trôi qua như thế.

Xem như Lâm Du tiêm trước một mũi dự phòng cho người nhà, cậu biết chắc chắn mẹ sẽ nói với bố, chỉ không biết bố già sẽ phản ứng thế nào thôi.

Nhưng Lâm Du còn chưa kịp thăm dò gì thì đã có chuyện tìm đến cửa.

Mãi đến khi chuyện đã rồi, cậu vẫn chưa nắm rõ được đầu cua tai nheo ra sao.

Hôm đó Lâm Thuốc nói dẫn bạn gái ra ngoài chơi, Lâm Du đang rảnh, làm trọn chức trách người bản địa để gợi ý mấy điểm đến thú vị.

Cậu ở lại Ý Linh Lung, đèo gọt phôi gỗ mà khách đặt từ trước tết.

"Đứa nào là Lâm Du đâu?! Ra đây cho bố!" Khi tiếng quát tháo này vang lên trước cửa, Lâm Du ngẩng đầu nhìn ra, Cậu thấy một người đàn ông khoảng hai mươi bảy hai mươi tám.

Gã mặc chiếc áo khỉ tay trần giữa tiết trời còn se lạnh này, lưng hùm vai gấu, đầu đinh, tay xách theo cây gậy.

Lâm Du nghĩ là người tới kiếm chuyện, ngăn nhân viên đang định bước ra lại, đặt đồ trong tay xuống đích thân bước tới.

Mấy năm nay có loại người nào mà cậu chưa từng giao tiếp đâu, cũng chẳng phải lần đầu gặp chuyện này.

"Ai bảo anh đến đây?" Lâm Du đứng trên bậc thang trước cửa hỏi.

Đối phương nhìn nhìn rồi chỉ vào cậu nói: "Tao không gây sự, mà gọi Lâm Du ra đây, nghe nói nó là ông chủ của Ý Linh Lung này. Hôm nay bố mày phải dạy cho nó một bài học."

Lâm Du nhíu mày, cậu nói: "Là tôi đây."

"Mẹ mày lừa ai đấy hả." Đối phương động cây gậy xuống đất, lia mắt quan sát cậu, "Nghe cho rõ đây, tao tìm tình nhân của thằng chó chết Lý Tuyền Thanh, hai thằng đàn ông không biết nhục bâu vào nhau. Không lẽ mày muốn thử?"

Sắc mặt Lâm Du lạnh đi, hôm nay Lý Tuyền Thanh vốn không có mặt ở đây.

Lâm Du đứng sừng sững đó, bước xuống một bậc, lặp lại: "Tôi chính là Lâm Du mà anh hỏi, là ông chủ của Ý Linh Lung. Nhưng anh còn ăn nói khó nghe như thế nữa tôi sẽ báo cảnh sát đấy."

Đầu tiên gã kia không tin, nhưng ngấm nghĩa Lâm Du một hồi lâu rồi cuối cùng nhỏ toẹt một bãi nước bọt bảo: "Đệt, mẹ kiếp là mày thật rồi." Gã gạt đầu rồi bảo, "Được, tìm được rồi thì để thôi."

Gã đầu đình vẫy tay với phía sau, bảy tám tên cầm gậy gộc chờ bên kia đường chạy sang.

Gã hô: "Đập cho tao!"

Sau đó cả bọn cùng xông vào cửa hàng.

Lâm Du để mặc cả đám xô vai mình để nhào vào trong, để mặc tiếng bàn ghế gãy đổ thủy tinh vỡ nát vang lên.

Cậu nhìn gã đầu đinh, nghiêng đầu dặn nhân viên đang hoảng loạn: "Không sao, ra ngoài hết đi, để bọn họ đập."

Cậu nhân viên luống cuống: "Ông chủ nhỏ..."

Người xung quanh càng lúc càng đông, chỉ chỉ trỏ trỏ vào cửa hàng. Có người thường ngày hay tới lui với cậu định hỗ trợ, bị Lâm Du ngăn lại. Đây là một đám côn đồ, cậu không muốn liên lụy người vô tội.

Khoảng mười phút sau, trận đập phá dừng lại, cả cửa hàng tan hoang.

Gã đầu đinh đá vào cái ghế gãy, lên tiếng: "Hôm nay tới đây tha cho mày. Nhưng mày nhớ cho kỹ, đừng để tao thấy mặt. Nếu không tao không để yên cho mày và thằng Lý Tuyền Thanh đâu!"

Lâm Thành nhướn mày, "Thế hả?"

Cậu nói: "Vậy cũng xin anh nhớ kỹ, hôm nay Ý Linh Lung chúng tôi bị người khác đập biển hiệu, nhất định sẽ trả lại gấp trăm."

Lâm Du để vài người lại cửa hàng tổng kết tổn thất rồi mình cậu vội vàng chạy về nhà.

Lúc đó là đầu giờ chiều, vừa tới cửa đã thấy Lâm Mạn Xu đang hối hả chạy ra, cô túm lấy cánh tay Lâm Du lôi ra ngoài, miệng giục liên hồi: "Đi đi đi, khoan đừng vào nhà, hôm nay có người đến nhà gây sự."

Lâm Du sống người, cậu sự chính chuyện này đây nên mới nhanh chóng về xem thử.

Cậu vội hỏi: "Không sao chứ ạ? Có ai bị thương không cô?"

"Trong nhà đương nhiên không sao rồi, có con mới có sao ấy."

Cô vừa dứt lời thì tiếng gầm giận dữ vọng từ trong ra, "Mạn Xu, em buông nó ra cho anh! Bảo nó vác mặt vào đây!"

Lâm Du nhìn vào ánh mắt lo lắng của cô út, rồi chuyển hướng sao Lâm

Bách Tòng đang đứng trong sân sau cánh cửa.

Cậu sai chân bước vào.

"Bố." Lâm Du gọi.

Sắc mặt Lâm Bách Tòng rất nặng nề, dạng âm u trước khi bão tố kéo đến. Bao năm nay Lâm Du thấy bố già tức giận rất nhiều lần rồi mà thấy sắc mặt này tim vẫn thành thịch.

"Bố." Lâm Du lại gọi lần nữa.

Lâm Bách Tòng: "Con còn mặt mũi gọi bố à."

Câu này không nặng, giọng điệu cũng nhẹ nhàng, nhưng lại khiến Lâm Du thót tim.

Năm ấy khi cậu công khai, mưa to như trút nước, cậu quỳ trước cửa, Lâm Bách Tòng cũng vẻ mặt này, cũng nói con còn có mặt mũi gọi bố à.

Vị đắng chất dâng lên trong cổ họng, thậm chí cậu còn không suy nghĩ nổi, không biết cụ thể điểm nào có vấn đề.

Lâm Bách Tòng giải đáp thắc mắc cho cậu, chú lên tiếng: "Giỏi, con giỏi lắm. Bây giờ con thông minh tuyệt đỉnh, không chỉ biết rào đón với mẹ trước, không kết hôn, không kết hôn tức là con làm xằng làm bậy với đàn ông à!"

Lòng ngực cậu nghẹn ứ, môi mấp máy chẳng thành tiếng.

Gió bỗng lạnh buốt, lạnh đến làm tay chân cậu không nhúc nhích nổi, mặt cắt không còn hột máu.

Sự im lặng của Lâm Du chọc giận Lâm Bách Tòng. Chú đã mong đợi đứa con trai này sẽ nói không có, nhưng chú đã thấy rõ ràng, đang là sự im lặng thay lời thừa nhận.

"Hư đồn!" Lâm Bách Tòng ho khù khụ.

Lâm Du định đỡ chú nhưng bị hất ra.

Lâm Bách Tông: "Con biết sai chưa?"

Lâm Du cắn răng, lắc đầu: "Con không sai, thích đàn ông có gì là sai?"

"Chát!" Một tiếng đĩnh tai.

Nửa bên mặt Lâm Du lập tức hằn rõ năm dấu ngón tay, khớp môi cũng rách làm máu chảy ra.

Có thể thấy được cái tát này mạnh tay đến độ nào.

Lâm Du nghiêng đầu, đưa mu bàn tay lên lau miệng, tai ù đi.

Cậu đứng thẳng lưng, cụp mắt nói: "Bố, xin lỗi."

Xin lỗi, số mệnh đã định con sẽ khiến hai người thất vọng.

Đây là sự áy náy luôn đè nặng trong đáy lòng cậu, chưa từng tan biến.

Ngón tay Lâm Bách Tông run run, suốt một đời này số lần chú ra tay với Lâm Du cực kỳ ít ỏi. Chú không phải một người cha giỏi biểu đạt, khi còn nhỏ cậu đau ốm triền miên, rồi lại hiểu chuyện như vậy, thấy mà đau lòng, làm sao nở xuống tay.

Nhưng chú ngàn vạn lần không ngờ, đứa nhỏ luôn im hơi lặng tiếng này, mỗi một lần nó ném cho quả bom đều đến độ long trời lở đất.

Lâm Bách Tông nhìn thẳng Lâm Du hỏi: "Lý Tuyền Thanh đó tốt đến vậy à? Đáng cho con dẫn về nhà mỗi ngày, tìm chỗ cho nó ở, đáng cho con bắt chấp mọi thứ, cả cha mẹ cũng không cần nữa?!"

Lâm Du ghen ngào lắc đầu, "Không phải."

Không phải Lý Tuyền Thanh, nhưng Lâm Du không dám, cái tên đó sẽ khiến

tội ác này phải gánh thêm tầng ý nghĩa người đời khó chấp nhận.

Cậu không sai, anh cậu lại càng không.

Lâm Bách Tòng: "Con còn định xảo biện vì nó à?! Người ta tìm đến tận nhà rồi, con có đầu óc không vậy! Hả? Nó giấu con nghe lời bố nó đi xem mắt, đi tìm phụ nữ, con thì sao? Không kết hôn, vì một thằng đàn ông, chỉ vì một thằng đàn ông! Tiền đồ không màng cả mạng cũng thí luôn phải không?! Hả?!"

Nước mắt Lâm Du lặng lẽ tràn ra khỏi bờ mi. Cậu nhắm mắt cố gắng nhẫn nhịn, mà nước mắt vẫn rơi xuống từng giọt.

Đã mười tám gần mười chín tuổi rồi, đã có kinh nghiệm và năng lực để gồng gánh gia đình rồi, đáng vẻ nhẫn nhịn nỗi đau này làm Dương Hoài Ngọc đứng cách đó không xa vốn đã đau lòng như cắt xót xa đến cực điểm, cũng khiến Lâm Bách Tòng ngừng chắt vẩn.

Lâm Du cứ tưởng điều hai người sẽ hỏi là tại sao cậu lại thích đàn ông, tại sao không thể bình thường một chút.

Nhưng đến cuối cùng, điều cha mẹ quan tâm nhất vẫn là con vì một thằng đàn ông có vẻ chẳng yêu con là mấy mà bất chấp mọi thứ, cuối cùng con phải làm sao? Sống như thế nào đây?

Điều đau đớn nhất trên thế gian chẳng gì hơn cửa một nhát vào tim người thân yêu nhất. Ai cũng rất đau, nhưng cũng đành bất lực.

Lý Tuyền Thanh không muốn đi xem mắt, nói thẳng với cô gái là mình không thích phụ nữ. Cô ta điều tra đến chỗ Lâm Du có quan hệ mật thiết với Lý Tuyền Thanh thời gian gần đây, hiểu làm cứ thế mà thành. Kể gậy chuyện là anh họ của cô ta, bản thân gã chẳng phải người đàng hoàng gì. Gã đến tìm Lâm Du, tạo ra mọi chuyện ngày hôm nay.

Bên tai là tiếng Dương Hoài Ngọc vừa khóc vừa kéo cậu khuyên: "Tiểu Du, nhất định phải thích một người đàn ông sao con, nhận lỗi với bố trước đã được không?"

Lâm Thước và cô bạn gái không biết về từ bao giờ cũng hối hả chạy đến.

Lâm Thước định xông đi ngay tại chỗ: "Mẹ kiếp, ông đi tìm tên họ Lý đó tính số!"

"Tiểu Du à, con mới quen biết nó được bao lâu đâu, không đáng đâu con."

"Lâm Du, đừng quậy nữa, em định làm bố mẹ tức chết vì tên Lý Tuyền Thanh đó à?"

"Lâm Du..."

Ồn quá, Lâm Du cảm thấy thật hoang đường, thấy hơi khó chịu, cảm giác như định mệnh đã sắp sẵn.

Quanh quanh co co, kết quả vì một Lý Tuyền Thanh mà khiến cậu công khai với gia đình.

Sau cùng Lâm Du nghe thấy tiếng mình nói: "Bố mẹ, về Lý Tuyền Thanh từ đầu tới cuối chỉ là hiểu lầm, nhưng con thật sự, thích đàn ông."

Dương Hoài Ngọc ôm mặt khóc không thành tiếng.

Lâm Bách Tòng nhìn cậu, như muốn nhìn xuyên đứa con trai khiến mình tự hào tột bậc, rồi cũng đau đến không tả nổi thành lời.

"Là ai?" Lâm Bách Tòng hỏi, "Kẻ khiến con không tiếc làm tất cả mọi người đau lòng, thừa nhận thích đàn ông lại không nhắc tên đó là ai, không phải Lý Tuyền Thanh, vậy thì là ai?"

Sống lưng Lâm Du vẫn thẳng tắp, rõ ràng đã đến giới hạn mà vẫn ngạo nghễ chống chọi.

Lâm Bách Tòng nổi trận lôi đình, "Không nói? Tôi là bố anh đấy, anh không thích ai thì tuyệt đối sẽ không thừa nhận, rốt cuộc là ai? Anh cứ cứng đầu cứng cổ đó đi! Cùng lắm Lâm Bách Tòng tôi xem như chưa từng có đứa con trai này, đánh chết anh là xong!"

Lâm Bách Tòng định ra tay.

Ngay lúc ấy có người bước vào cửa, giữa thời khắc hỗn loạn này chỉ mình Lâm Hạo chú ý thấy.

"Anh cả! Sao anh về muộn thế." Lâm Hạo chạy tới cạnh Văn Chu Nghiêu nói: "Anh mau vào nói Lâm Du đi, nó nói với bác cả mình thích, thích đàn ông. Bác cả định đánh chết nó kìa."

Giải quyết xong việc ở Tây Xuyên, Văn Chu Nghiêu chạy vội về sớm một ngày đã thấy rõ tình hình trong sân.

Lâm Bách Tòng cầm gậy muốn đánh xuống người Lâm Du. Dương Hoài Ngọc nước mắt giàn giụa. Từ Tuệ, Lâm Thuộc, tất cả mọi đều đang ngăn cản. Khung cảnh hỗn loạn.

Còn người ở trung tâm, chậm rãi nói bằng giọng nhẹ hẫng: "Nếu có thể khiến bố mẹ hết giận, bố, con tình nguyện để bố đánh chết con."

Câu này ít nhiều có thật lòng, đã đâm thẳng vào tim người làm cha mẹ. Lâm Bách Tòng làm sao nghe lọt được câu này, lửa giận bốc lên đỉnh đầu, mặt đỏ bừng đến sa sầm.

Cơn giận lên đỉnh điểm, chú chụp lấy ấm trà trên bàn đá cạnh đó ném tới.

"Cốp!" một tiếng, trúng vào trán người chắn giữa.

Văn Chu Nghiêu chắn trước mặt Lâm Du, để máu chảy xuôi xuống men theo xương chân mày. Anh nắm tay Lâm Du, nhìn Lâm Bách Tòng đang sững sờ, nói: "Chú Lâm, là con. Là con lôi kéo em ấy, cũng là con, nhất mực đòi em ấy ở bên con."

Tất cả mọi người bàng hoàng.

Anh cả nhà họ Lâm trước nay luôn giữ vững nền nếp gia đình vừa mới nói gì vậy?

Tự dưng đang lúc nước sôi lửa bỏng bố già nghĩ trong đầu cái câu ném bom đó chỉ làm mọi sự hài ngang...

Chương 73

Chương 73

Khi Lý Tỳ Thanh chạy vội đến nhà họ Lâm thì mới biết đã muộn rồi. Số lần anh ta tới lui nhà họ Lâm mấy tháng nay thật sự không ít. Lâm Bách Tông là một vị chủ gia đình nghiêm khắc nhưng khoan dung. Dương Hoài Ngọc dịu dàng rộng lượng. Đều là các trưởng bối chính trực và lương thiện tốt bậc, vẫn luôn gần gũi quan tâm anh ta.

Nhưng nhà họ Lâm hôm nay, mây đen vần vũ, gió quét soàn soạt.

Một mình Lâm Du quỳ trong sân, chỉ mặc lớp áo mỏng, thân hình gầy gò.

Cả nhà đứng trong hành lang. Lâm Bách Tông ngồi thẳng tắp trên chiếc ghế gỗ, mặt sa sầm.

Lý Tỳ Thanh cuống cuống chạy vào, nhìn nhìn Lâm Du đang quỳ trên nền sân đá rồi chạy qua cậu tới trước mặt Lâm Bách Tông chào, "Chú Lâm." Sau đó anh ta nói tiếp ngay không chờ trả lời: "Chuyện hôm nay thật sự có hiểu lầm, cháu có thể giải thích. Chú khoan đừng phạt cậu ấy, trời sắp mưa rồi, lại đang lạnh, quỳ như thế ai mà chịu nổi."

Lâm Bách Tông còn chẳng liếc mắt sang anh ta, chỉ nhìn đăm đăm vào Lâm Du.

"Quỳ lâu như thế đã nghĩ rõ ràng chưa?" Lâm Bách Tông hỏi.

Bàn tay buông thõng bên người nắm lại, cậu ngẩng lên, "Con nói rồi, không sửa được."

Lâm Bách Tòng đập vào tay ghế, xương hàm nổi rõ lên vì gồng cứng.

Lý Tuyền Thanh hơi hoảng, liền bước tới một bước, "Chú, tại cháu cả. Bố cháu biết chuyện của cháu nên nóng lòng bảo cháu đi xem mắt. Bên nhà gái mở tiệc mặt chược, thấy mắt mặt nên đến gây sự. Cháu cũng nghe nói cô gái đó cố ý chạy tới tìm mới biết liên lụy đến Lâm Du. Chú Lâm, chuyện này thật sự không liên quan đến cậu ấy."

Lâm Hạo đứng cạnh đó sốt ruột đến sắp nhảy chồm ra tới nơi. Cậu chàng nháy mắt ra hiệu mãi cuối cùng không chịu được nữa mới bước tới kéo anh ta, nói giọng bực bội: "Ây dà, anh đừng có nói nữa, mau im mồm đi!"

Lý Tuyền Thanh nhìn quanh, sao cứ thấy có gì đó không đúng lắm.

"Có phải... còn chuyện gì anh chưa biết không?"

Lâm Hạo kéo anh ta, "Nói chung bây giờ chuyện không còn liên quan đến anh nữa, anh đừng gây thêm phiền."

Lâm Thước khoanh tay đứng tựa vào khung cửa, không quan tâm tới Lâm Hạo đang phì phò nói chuyện với Lý Tuyền Thanh. Nói không hết hoảng là giả. Trong nhà ai mà không hoảng cơ chứ. Dương Hoài Ngọc khóc đến dại cả mắt. Lần đầu tiên Lâm Mạn Xu không nói đỡ cho ai, vì không biết phải đỡ cho ai nữa bây giờ.

Lâm Du công khai với gia đình vốn đã đủ gây sốc lắm rồi.

Nhưng quan trọng hơn, người "làm rối" với cậu chẳng phải Lý Tuyền Thanh nào cả, là Văn Chu Nghiêu.

Lý Tuyền Thanh bắt được những thông tin Lâm Hạo vô tình để lộ cũng đã

đoán được chân tướng, thoáng chốc đờ người. Anh ta trợn tròn mắt nhìn người đang quỳ trong sân rồi lại nhìn quanh.

Là anh cả của nhà họ Lâm, là Văn Chu Nghiêu mà Dương Hoài Ngọc và Lâm Bách Tông nuôi lớn như con trai ruột.

Lý Tuyền Thanh hỏi: "Vậy Văn Chu Nghiêu đâu rồi?"

"Liên quan gì đến anh!" Lâm Hạo cúi kính gắt lên với anh ta.

Nạt xong lại làm bằm, "Lĩnh một ấm trà của bác cả tôi xong nhốt vào phòng rồi, còn không cho bôi thuốc nữa. Bác cả báo tin cho ông nội anh cả, bây giờ mười mấy vệ sĩ trông chừng, còn định mang anh ấy về Tây Xuyên ngay trong đêm. Chứ không thì anh nghĩ tại sao Lâm Du cứ phải quỳ một mình ở đó."

Lý Tuyền Thanh không còn gì để nói, anh ta thấy có lỗi với Lâm Du, cũng áy náy với Văn Chu Nghiêu.

Biết đâu hai người sẽ có cách ôn hòa hơn để nói với người nhà chuyện này vào thời điểm thích hợp hơn trong tương lai. Nhưng hiện tại vì mình mà sự tình lại xảy đến bất thành lình.

Tất cả mọi người đều không ngờ tới, cũng không hề được chuẩn bị tâm lý trước.

Chỉ còn ý nghĩ chân thật trong lòng, sống lưng thẳng tắp, và lựa chọn không chút hối hận.

Không biết từ khi nào mà mây đen kín trời, gió lớn dần, hàng cây hai bên sân ngã nghiêng theo.

Tí tách, một giọt nước mưa to như hạt đậu vỡ tung trên tấm đá xanh lát sân.

Có giọt đầu tiên thì sẽ có giọt thứ hai, rào rạt, giáng xuống mái hiên, lá cây,

hành lang, càng lúc càng dày đặc, càng lúc càng nặng hạt.

Chỉ chớp mắt, nước mưa trên mái nhà đã nối liền thành chuỗi dài.

Nước mưa thấm ướt quần áo của bóng hình giữa sân, làm tóc cậu ép chặt vào má, khiến gương mặt ấy trắng đến chói mắt. Cậu quỳ đó, người nhà đứng cùng dưới hành lang. Không một ai bước đi, cũng chẳng ai lên tiếng.

Cuối cùng vẫn là Dương Hoài Ngọc không thể chịu nổi.
"Bố nó..."

Chưa kịp nói Lâm Bách Tòng đã ngắt lời: "Nó tự muốn quỳ, để cho nó quỳ! Tôi xem ai dám xin thay cho nó!"

Lâm Du chống tay lên đầu gối, sống lưng ngả xuống thành độ cong áy náy trong mưa. Cậu cam tâm tình nguyện quỳ, nhưng nhất quyết không cúi đầu.

Khi cậu phải chao đảo vì trước mắt tối đen, rốt cuộc Lâm Bách Tòng cũng đứng lên khỏi ghế.

Chú bước xuống bậc thang, đẩy cây dù Lâm Thước che trên đầu mình ra, đội mưa bước tới giữa sân, trước mặt Lâm Du.

Chú đứng đó, chấp tay sau lưng, hỏi cậu, "Con quỳ thế này là để ép buộc mọi người à?"

"Không phải." Mặt Lâm Du tái nhợt, ngẩng đầu nhìn Lâm Bách Tòng, chân thành nói: "Đám người đó căn bản không thể cầm chân anh con được. Bố, bố cũng biết, bắt quá chỉ là anh ấy không muốn làm tổn hại đến tình cảm với gia đình, với bố và mẹ, không muốn làm mọi người đau lòng. Bố không thể làm ra chuyện như bảo ông nội mang anh ấy về Tây Xuyên được. Nhà họ Văn đã hứa sẽ không can thiệp vào chuyện của anh ấy từ lâu. Bố đang đuổi anh ấy đi đó, con tuyệt đối không đồng ý."

"Không phải chính con nói nhà họ Văn cũng là nhà của nó à." Mặt Lâm Bách Tòng lạnh tanh, "Chẳng lẽ lúc hai đứa đến với nhau chưa từng nghĩ đến bố

và mẹ sẽ đau lòng? Chưa từng nghĩ hai đứa làm vậy là sai sao?"

"Có ạ." Lâm Du nhắm mắt lại, "Nhưng bọn con thật sự thích nhau nên mới đến với nhau, với gia đình con chỉ có thể nói xin lỗi mà thôi."

"Có nghĩ tới mà còn u mê mụ mị như vậy mãi à?" Giọng Lâm Bách Tông lớn dần, đong đầy đau đớn qua màn mưa, chú nói: "Lâm Du, con không thể không biết anh con mất cha mẹ từ nhỏ, bố và mẹ con luôn cố gắng hết sức để cho mấy đứa một gia đình hoàn chỉnh. Với bố mẹ ruột của anh con, con cũng phải gọi hai tiếng bố mẹ đó, hả, con quên rồi à? Con có đáng mặt với ai không?"

"Con không quên." Lâm Du lắc đầu, mắt đỏ lựng.

Cậu quật cường ngẩng đầu lên, "Một khắc cũng chưa từng quên." Sự cố chấp gần như là tự ngược đãi bản thân đó làm Lâm Bách Tông phảng phất thấy lại đứa con nhỏ quý trong tù đường bị đánh đến máu chảy đầm người cũng không chịu cúi đầu ngày nào.

Điều ấy mang thêm đau xót đến trên cơn phấn nộ sẵn có.

"Không quên mà con gan to bằng trời, vô liêm sỉ như thế hả!" Lâm Bách Tông nhìn cậu, "Con có từng nghĩ tới người đời sẽ nhìn vào hai đứa như thế nào chưa? Nhìn vào con như thế nào? Vào bố mẹ con như thế nào?"

Lâm Du: "Con không lo được nhiều đến thế. Bố, con chỉ biết, chỉ cần con còn tỉnh táo là sẽ còn gọi anh ấy là anh, với hàm nghĩa người nhà, người thân thương nhất. Bố không được đuổi anh ấy đi."

"Lâm Du!" Tay Lâm Bách Tông run bần bật, giọng cũng run rẩy: "Con còn biết mình xem nó là anh à! Là bố muốn đuổi nó đi sao?! Nó cũng là con bố! Con nghĩ ông bố con được trời sinh cho tâm địa sắt đá sao. Con không quan tâm tới gia đình này, nhưng còn mẹ con? Con muốn mẹ con mất một lượt cả hai đứa con trai à?"

Lâm Du nhe răng, nhìn Lâm Du, hô lên bằng giọng khản đặc: "Mẹ. Xin lỗi."

Dương Hoài Ngọc cương yêu cậu từ nhỏ, còn chẳng nỡ nói câu nặng lời. Con trai thành như thế làm sao cô chịu nổi.

Cô được Lâm Mạn Xu dìu lão đảo chạy ra, mưa to xối ướt dung mạo luôn đoan trang thanh tú, cứ nhếch nhác như thế mà ngồi xuống, ôm lấy Lâm Du.

Cô biết Lâm Bách Tông như thế là đúng, trong lòng cô, hai đứa nhỏ này tuyệt đối không nên đi đến bước đường này. Sau này làm sao chúng nó làm người? Hoàn toàn không cần tương lai, sinh sống nữa sao?

Dương Hoài Ngọc ôm đầu Lâm Du, nước mắt nhạt nhòa trong mưa không sao ngớt được.

"Em bé, mình nghe lời bố được không con? Đó là anh con mà. Mẹ bảo đảm với con, chỉ cần hai đứa không tiếp tục, anh cả vĩnh viễn là anh cả của các con. Cả đời này bố mẹ vẫn sẽ yêu thương anh như yêu thương con, giống như trước đây, được không con?"

Nước mắt của Lâm Du rơi xuống bàn tay Dương Hoài Ngọc.

Đứa con trai mới ngồi trong sân một hai đời xách nước hộ mình tối mấy hôm trước vừa chớp mắt đã trở nên tiều tụy, môi tái nhợt như thế này.

Nhưng Lâm Du vẫn nói rằng: "Nhưng con không cách nào không thích được, mẹ, không cách nào chỉ xem anh ấy là anh trai."

Sao mà không nghe lời thế này cơ chứ, tim Dương Hoài Ngọc vỡ nát.

Lâm Mạn Xu cũng dầm mưa theo, "Tiểu Du." Cô út cuống lên rồi, cô nói: "Thời điểm thế này đừng cứng đầu được không con, con muốn làm bố mẹ tức chết à? Con xem tất cả mọi người trong nhà đều đang khổ sở theo hai đứa. Đứng lên đã, rồi mình nghĩ cách sau được không?"

Lâm Bách Tông thấy Lâm Du đã hạ quyết tâm, liền nói: "Mặc xác nó!"

Lâm Bách Tông nói: "Là bố và mẹ có tội với vợ chồng Viễn Sơn, không chỉ không dạy dỗ con trai hai người họ cho tốt, mà cũng chẳng dạy được con. Bố không cần biết đứa nào trong hai đứa bắt đầu trước, chấm dứt cho bố! Bắt đầu từ hôm nay, không được gặp nhau nữa."

"Bố!" Lâm Du quỳ lết tới hai bước, nắm lấy góc áo Lâm Bách Tông, chặt đến các đốt ngón tay căng trắng.

Mắt cậu đỏ bừng, "Không được, rời khỏi đây, bố định bảo anh con đi đâu?"

Lâm Bách Tông: "Không muốn anh con đi cũng được, hai đứa tách ra, làm một cặp anh em bình thường. Anh con vốn bận như thế, một năm hai đứa cũng chẳng gặp nhau được mấy lần. Lâu ngày dài tháng rồi tình cảm nào cũng sẽ phai nhạt. Qua vài năm nữa, hai đứa vẫn gặp nhau vào lễ tết, cư xử với nhau anh em."

Lòng ngực Lâm Du đau buốt, không thở nổi.

Nhưng cậu vẫn lắc đầu, một mực lắc đầu.

Trở lại làm anh em bình thường với Văn Chu Nghiêu. Tưởng tượng nhiều năm về sau, có lẽ hai người sẽ có cuộc sống riêng của mình, tới lui thấy nhau, bình thản như không, hỏi nhau một tiếng gần đây sống thế nào sao? Lâm Du không thể tưởng tượng tới khung cảnh đó, ấy là chuyện cậu không thể làm được.

"Vậy thì không còn gì để nói." Lâm Bách Tông giật tay Lâm Du ra, "Bố biết anh con luôn che chở con, nhưng lần này tuyệt đối không được. Bố sẽ nói rõ ràng với ông cụ Văn, sau này không cho nó về Kiến Kinh nữa. Chuyện này hai đứa không tự ý tự quyền được đâu."

Trải qua hai lần đả kích nặng nề con trai mình thích đàn ông, lại còn thích người mình luôn xem như con trong khoảng thời gian quá ngắn, chú không thể nào chấp nhận chuyện này được.

Lâm Bách Tông: "Con thích quỳ thì cứ quỳ, quỳ tới khi sông cạn đá mòn cũng không thay đổi được gì đâu."

Lâm Du chậm chậm buông tay, không nắm áo Lâm Bách Tòng nữa, tiếng Dương Hoài Ngọc và Lâm Mạn Xu bên tai cũng xa dần.

Mưa gió thấm vào xương cốt, lạnh tận xương tủy. Cậu không biết mình làm sao nói ra được câu ấy.

Nhưng cậu vẫn nghe thấy mình nói.

"Nếu nhất định bắt anh con rời khỏi nhà, vậy... con đi cùng anh ấy."

Không ai biết được câu nói này chắt chứa bao nhiêu gánh nặng.

Đời trước cậu cũng từng đối mặt với bước ngoặt này, và đã bước đi không hề quay đầu.

Cậu mang theo đầy rẫy tội nghiệt và hối hận quay trở lại, mà vẫn đưa ra lựa chọn không khác là mấy.

Lựa chọn này giống như cũ, nhưng lại hoàn toàn không giống.

Vì cậu sẽ không để bóng dáng cô tịch đó đơn độc lẻ loi bước vào lại màn sương, đến chốn đồng không mông quạnh, vào hoang mạc rừng thẳm lần nữa, cậu không thể để anh một mình.

Lâm Du cảm thấy mình đã tê liệt. Cậu lựa chọn rồi, theo trái tim mình.

Nhưng cậu vẫn đau đớn khôn tả.

Cậu có lỗi với bố mẹ, có lỗi với nhà họ Lâm, có lỗi với bà nội, với rất rất nhiều người.

Lâm Du chìm sâu trong nỗi đau sau quyết tâm. Không ngờ Lâm Bách Tòng đã giận đến cùng cực, chỉ vào cậu mà nói: "Đi cùng? Con nghĩ hay nhỉ, chỗ nó đến là nơi con còn không qua nổi ngạch cửa! Con đi theo nó đỡ đạn nổ hay là khiêng bao cát đá vụn nổ! Con ngoan ngoãn ở trong nhà cho bố, không được đi đâu hết!"

Lâm Bách Tông nói xong liền kéo vợ mình lên, chặt đứt đường lui của Lâm Du, nhấn tâm bước đi.

Đến dưới hành lang còn nói với nhóm Lâm Du đang đứng đó: "Không được để ý đến nó! Về hết cho bác!"

Không ai dám ngỗ nghịch với Lâm Bách Tông đang trong cơn giận.

Nhưng tất cả mọi người bước qua cánh cửa sân trước rồi đều dừng lại tại đó.

Trên khoảng sân trống trước từ đường nhà họ Lâm, người đã hoàn toàn trưởng thành ra dáng người đàn ông, với hơn mười người áo đen mang đầy vết thương nặng nhẹ bao vây xung quanh, đang quỳ tại đó. Nước mưa cuốn trôi máu từ vết thương trên đầu anh, đổ thấm nửa bên áo. Người bên ngoài quỳ bao lâu, người bên trong cũng quỳ bấy lâu.

Dương Hoài Ngọc ôm mặt khóc thất thanh ngay tại chỗ. Lâm Bách Tông loạng choạng, vịn vào khung cửa.

Lần này cả Lâm Thước và Lâm Hạo cùng chạy tới.

Lâm Hạo lên tiếng trước, kéo anh bảo: "Anh cả! Lâm Du điên rồi, anh cũng định điên theo nó luôn sao? Đứng lên!"

Lâm Thước không hấp tấp như Lâm Du. Vị trí của người anh cả này trong vòng tất cả anh em nhà họ Lâm như thế nào trước nay chưa ai lay chuyển được. Nhưng Lâm Thước vẫn không thể hiểu, "Thật sự không quên được sao? Nhất định phải làm đến nông nỗi này? Chẳng phải hai người giỏi giang nhất trong nhà hay sao, lý do gì gặp chuyện này cứ không chịu quay đầu cơ chứ?!"

Văn Chu Nghiêu không đáp lời Lâm Thước và Lâm Hạo, chỉ nhìn về phía vợ chồng Lâm Bách Tông đang đứng đó.

"Chú Lâm, dì Lâm." Tiếng anh nói vẫn điềm tĩnh như mọi lần. Mưa gió như

cũng chẳng thể ảnh hưởng mảy may đến sự kiên định trong xương tủy. Anh không nói mình thật lòng, không nói ai có lỗi với ai, chỉ nói: "Mười ba năm trước, Văn Chu Nghiêu may mắn gặp được hai người, là điều con thấy biết ơn nhất cả cuộc đời này, cũng là lỗi lầm khó lòng bù đắp nhất đời con. Con xin lỗi, là con năm lần bảy lượt đi quá giới hạn, kéo theo Lâm Du không quay đầu lại."

"Đừng nói nữa!" Dương Hoài Ngọc nói trong nước mắt, "Đừng ai nói gì nữa."

Văn Chu Nghiêu: "Dì Lâm, nếu đã bị bóc trần, thì con xin nói rõ một lần. Lâm Du là con trai của hai người, hai người dạy dỗ em ấy, con không có tư cách bước tới ngăn cản, càng không thể cứ thế dẫn em ấy đi. Nhưng con muốn nói rằng, dù hai người có xem con là người nhà họ Lâm hay không, con đều yêu em ấy."

Lòng Lâm Bách Tòng đau như xé, "Yêu nó? Hai đứa đến với nhau chỉ hủy hoại nó, cũng hủy hoại bản thân con, hiểu chưa?"

"Con biết hứa hẹn suông bao nhiêu cũng là vô dụng, chú Lâm." Văn Chu Nghiêu nói: "Con biết con không có tư cách xin hai người ủng hộ, nhưng con sẽ chứng minh lời con nói, cũng không để ai bị hủy hoại. Trước đây con từng hứa với bà nội, còn sống một ngày thì che chở em ấy bình an một ngày, giữ cho nhà họ Lâm yên ổn một ngày. Cho nên dù hai người có chấp nhận con hay không, lời hứa đó con giữ cả đời."

Ánh mắt Văn Chu Nghiêu xuyên qua từng lớp cửa gỗ, hướng đến người đắm trong cơn mưa to ngoài kia, với đong đầy yêu thương và xót xa.

Anh nói: "Tính em ấy trông có vẻ mềm mỏng, thực tế thì cứng đầu vô cùng. Ba ngày sau, con sẽ đưa em ấy về nhà nguyên lành."

Ánh mắt Dương Hoài Ngọc lộ rõ ý không dám tin, cô ngập ngừng: "Chu Nghiêu con... con đồng ý rồi sao? Hứa sẽ chấm dứt?"

Văn Chu Nghiêu đứng lên.

Anh đi qua Lâm Thuốc Lâm Hạo, qua những vệ sĩ cản đường, tới trước cửa.

Anh vẫn là người anh cả, là con trai trưởng của Dương Hoài Ngọc và Lâm Bách Tòng.

Anh cúi xuống nhẹ nhàng ôm lấy Dương Hoài Ngọc, để cô đánh vào lồng ngực mình khóc gào thành tiếng. Cuối cùng quay đầu nói với Lâm Bách Tòng: "Chú Lâm, con biết chuyện này rất khó để hai người chấp nhận. Ngoài ba ngày tới, con hứa sẽ không gặp em ấy trong một thời gian ngắn. Nhưng con cam đoan, hai người vĩnh viễn không mất em ấy. Em ấy cũng không chịu được cảnh mất đi hai người. Con chưa bao giờ muốn em ấy phải đau đớn như vậy."

Lâm Bách Tòng nhìn Văn Chu Nghiêu, "Vậy còn con?"
"Em ấy cũng sẽ vĩnh viễn không mất đi con." Văn Chu Nghiêu hướng mắt ra ngoài.

Tuy anh chưa từng đồng ý chia tách, nhưng điều kiện rõ ràng rành rành, lời hứa ba ngày của anh đã dịu dõ tất cả mọi người đang lung lay gần sụp đổ. Cũng như đã vạch ra một lối thoát giữa tình cảnh ngột ngạt đè nén đến không thấy đường ra, để Lâm Bách Tòng được thở phào.

Nói cho cùng Lâm Bách Tòng vẫn lo lắng vì tính tình ương bướng của con mình, Văn Chu Nghiêu thì hiểu họ.

Lâm Du chẳng hề hay biết chuyện bên trong.

Cậu chỉ thấy được một người chậm rãi bước về phía mình giữa cơn mưa tầm tã, trong sấm chớp rền vang.

Người đó quỳ một chân xuống trước mặt cậu.

Lâm Du để mặc nước mưa phủ xuống tầm mắt, nhìn lên vết thương trên trán anh, nhìn vào ánh mắt chăm chú của anh. Bàn tay nhẹ nhàng vuốt lên, nghẹn ngào hỏi anh: "Sao mà anh cũng ướt mưa vậy?"
Văn Chu Nghiêu nắm lấy bàn tay lạnh buốt của cậu, vuốt lại mái tóc đẫm nước của cậu.

Anh nói: "Không sao rồi, anh đưa em đi."

Tới đoạn "Nó cũng là con bố!" thật xém khóc được.

Xuống mấy đoạn sau thì khóc thật.

Qua cơn bĩ cực này là đến hạnh phúc mãi về sau rồi mấy chế yên tâm.

Cơn bĩ cực này còn tầm năm bảy chương nữa thôi...

À, chục chương nữa hết truyện =))))))))))))))))))

Chương 74

dịch: Uyên Uyên

Chương 74

Vẫn là căn nhà mà Lâm Mạn Xu đưa chìa khóa cho sau khi Lâm Du đánh nhau với người khác trước trường rồi được Văn Chu Nghiêu dẫn ra ngoài sống. Nơi này có người đến quét dọn định kỳ. Rất nhiều năm rồi, rất nhiều người và việc đang thay đổi, nhưng nơi này vẫn khác chi mấy năm trước.

Thời gian phẳng phất như quay ngược lại khi đó, chiếc bàn làm việc Văn Chu Nghiêu chuẩn bị riêng cho cậu cũng còn trong góc cũ.

Lâm Du bảo lạnh. Từ khi dẫn cậu vào cửa Văn Chu Nghiêu chẳng hề lên tiếng nói câu nào, Văn Chu Nghiêu bế cậu đi thẳng vào phòng tắm.

Cởi hết quần áo, ôm cậu ngâm mình vào nước nóng.

Từ run rẩy nhè nhẹ, Lâm Du ấm dần lên, rồi bình tĩnh trở lại.

Cậu nhắm mắt, tựa sát vào lồng ngực Văn Chu Nghiêu. Cả phòng tắm ngập trong hơi nước nóng, làm cậu thấy như mọi âu lo đều trôi xa.

Không ai lên tiếng nói gì. Lâm Du mệt mỏi như cạn kiệt sức lực, giờ đang tựa vào anh mình, cậu không muốn suy nghĩ tới gì nữa. Không nghĩ đến sự

thất vọng và bất lực của bố mẹ, không nghĩ đến tương lại, cũng chẳng nhìn lại quá khứ, cậu chỉ nghĩ nếu thời gian dừng lại tại giây phút này, vĩnh viễn dừng chân, thì cũng tốt lắm.

Sau đó nước nguội đi. Văn Chu Nghiêu thay nước hai. Lâm Du tươi tỉnh hơn một chút.

Cậu úp người bên thành bồn, nghiêng đầu nhìn anh mình qua lớp sương mờ, nói trong bất mãn: "Giống nằm mơ quá."

Một giấc mơ hoang hoải không hề có điềm báo trước.

Mọi thứ trong mộng đều nát tan. Cậu vẫn không thoát được, vẫn công khai, rời khỏi nhà, không chừng sau này vẫn phải lưu lạc chân trời góc bể.

Nhưng thật kỳ lạ, cậu cảm nhận thật kỹ, lại cảm thấy thật ra mình chẳng hề đau buồn tuyệt vọng đến thế.

Có lẽ vì lần này người lưu lạc chân trời cùng cậu mang tên Văn Chu Nghiêu.

"Không phải mơ, là thật đó." Văn Chu Nghiêu cầm vò sen xối nước xuống từ vai cậu, không chịu dể dành cậu.

Mũi Lâm Du rịn mồ hôi vì nóng.

"Anh sẽ không cần em nữa à?" Cậu tròn mắt hỏi.

Văn Chu Nghiêu liếc cậu một cái, "Nói điên nói khùng gì đấy."

Lâm Du từ từ ngồi lên từ tư thế nằm sấp, chen vào giữa hai chân Văn Chu Nghiêu, vòng tay quanh cổ ôm anh.

Cảm giác da thịt kề sát vào nhau thế này mang lại sự an toàn trước nay chưa từng có, chặt hơn một chút, chặt hơn chút nữa. Cậu chưa từng nghĩ

mình lại khao khát được tiếp xúc da thịt đến thế này.

Như một kẻ nghiện đã sa đọa, cọ vào anh, hôn lấy anh.

Văn Chu Nghiêu không nói tiếng nào, chỉ ôm cậu thật chặt.

Anh dụi vào vành tai cậu khẽ hỏi: "Muốn làm không?"

Lâm Du gật đầu không chút do dự.

Giờ phút này không có thứ gì an ủi cậu được tốt hơn sự âu yếm và ôm ấp của Văn Chu Nghiêu. Cậu muốn thân mật, muốn cảm giác độc nhất khi cả thế giới trong mắt chỉ còn lại một người.

Văn Chu Nghiêu bắt đầu từ những nụ hôn nhỏ nhẹ. Lâm Du không còn cảm nhận được điều gì khác nữa, về sau tầm mắt cậu cứ lắc lư, thở dồn dập.

Địa điểm đổi từ phòng tắm lúc đầu sang phòng ngủ cho nửa sau.

Trong cả quá trình Văn Chu Nghiêu không hề vội vàng. Anh luôn biết cậu cần điều gì nhất.

Hai người dán chặt vào nhau rồi, từ đầu tới cuối chưa từng chia lìa một khắc. Văn Chu Nghiêu đè trên cậu, chậm chậm, nhìn vào mắt cậu, mỗi một lần lại sâu sắc hơn.

Hết lần này đến lần khác, ép cho tiếng khóc của Lâm Du bật ra.

Lâm Du chịu không nổi nữa, treo mình trên cổ anh tha thiết cầu xin, cơ thể lại như liễu mạng không chịu rời xa.

Văn Chu Nghiêu chỉ làm một lần, nhưng dài đằng đẵng suốt hai tiếng đồng hồ, cho đến khi Lâm Du mờ dần mất tri giác. Sau đó cậu được Văn Chu Nghiêu bế lên uống một cốc thuốc trong cơn mơ màng, cực kỳ đắng.

Cậu lắc đầu không chịu, muốn nhè ra, bị Văn Chu Nghiêu nắm cằm đổ vào miệng.

Lâm Du ăn vạ, nói anh quá đáng lắm, nói giờ em bỏ cả bố mẹ, vừa theo anh ra ngoài đã ăn hiếp em. Mắt cậu nhắm chặt mà bờ mi ngấn lệ, còn ôm Văn Chu Nghiêu lải nha lải nhai: "Anh, em giờ chỉ cần mình anh thôi, anh không được bỏ em đâu đó."

"Sao anh lại vậy, em thấy hơi đau."

"Không biết, nói chung là đau."

...

Tuy đã uống thuốc nhưng Lâm Du vẫn sốt cao, trong vòng một tiếng đồng hồ lên thẳng bốn mươi độ.

Từ nhỏ thể trạng cậu đã thể rồi, đã sốt cao thì rất khó hạ.

Dương Hoài Ngọc và Lâm Mạn Xu tranh thủ lúc trời tờ mờ sáng để đến thăm cậu, khi đến nơi thì thấy cảnh Lâm Du sốt đến tóc tai ướt đầm như tháo nước, môi khô nứt, nằm trên giường gọi sao cũng không tỉnh. Dương Hoài Ngọc đứng bên giường rơi nước mắt, lòng đau như cắt.

Cô bùm miệng nói: "Chị biết mà, chị biết ngay với cái tính của nó, cố chấp không chịu cúi đầu, rồi cuối cùng không biết nó đang đày đọa bản thân hay hành hạ chúng ta nữa."

Thật ra câu này nói cho Văn Chu Nghiêu đang đứng cạnh nghe.

Dương Hoài Ngọc mang trái tim người mẹ, rồi cũng không sao thôi bận lòng về đứa con trai của mình được, cả đêm không chợp mắt nổi, đành nhờ Lâm Mạn Xu đưa mình đến đây.

Dầm cả cây mưa to như thế, còn bị tát, làm sao không bệnh cho được.

Văn Chu Nghiêu cũng đang nhìn người trên giường, anh cất tiếng: "Dì yên tâm, đỡ mồ hôi mới khỏe được. Em ấy dồn ép bản thân quá mức, chuyện lần này chưa chắc là chuyện xấu."

Nhìn thấy con trai là Dương Hoài Ngọc đã không thể nghĩ được gì nữa rồi. Cô nắm tay con trai lớn nói: "Bác sĩ nói thế nào hả con? Lấy thuốc chưa? Tiêm cho em chưa?"

Văn Chu Nghiêu: "Hai tiếng trước vừa tiêm một mũi, cũng uống thuốc rồi, dì yên tâm."

Dương Hoài Ngọc bước đến đầu giường, cúi xuống vuốt tóc con trai.

Cô nhìn Lâm Du, ậm nước mắt, "Tận bây giờ dì vẫn nhớ năm nó năm tuổi, sốt cao hôn mê tròn nửa tháng, giữa lúc nửa tỉnh nửa mơ cứ kêu đau, hỏi cũng chẳng biết được gì. Mới chỉ lớn bằng đây, nghiền rách cả môi, cứ cắn răng mà khóc, không biết mơ thấy thứ gì mà khổ sở đến vậy."

Dương Hoài Ngọc không chú ý đến thần sắc tận trong đáy mắt Văn Chu Nghiêu, cô tiếp tục.

"Một ngày trước khi con quay lại năm ấy, nó mới khá hơn một chút rồi tỉnh táo lại. Nhõng nhẽo hơn hẳn lúc trước, rất nhiều lúc thậm chí chẳng giống đứa nhỏ năm tuổi chút nào. Cơ thể khỏe lên được một tí là bắt đầu chủ động xin theo bố nó học khắc gỗ. Hè nó chán ăn đông thì sợ lạnh, nhưng đã kiên trì được nhiều năm như thế. Sau này có Ý Linh Lung lại đi sớm về muộn. Nó đặt từng người một vào lòng, dì với bố nó có thể không nhìn ra sao."

Dương Hoài Ngọc càng nói càng không cầm được nước mắt. Lâm Mạn Xu dìu cô dậy.

"Chị dâu, trể rồi, mình phải về thôi. Có Chu Nghiêu trông chừng, Tiểu Du sẽ không có việc gì đâu."

Dương Hoài Ngọc quay đầu nhìn Văn Chu Nghiêu.

Ánh mắt anh vẫn dán chặt vào gương mặt cậu.

"Cài này." Sau cùng Dương Hoài Ngọc lấy gì đó trong túi ra, đưa cho Văn Chu Nghiêu

Là mặt dây chuyền gỗ hình con dao nhỏ, tác phẩm điêu khắc hoàn chỉnh đầu tiên của Lâm Du, cũng là món quà đầu tiên tặng Văn Chu Nghiêu.

Dương Hoài Ngọc nói: "Chắc là rơi lúc con giằng co với các vệ sĩ tối qua, giữ kỹ vào."

Dây đeo sẫm màu trong lòng bàn tay từng đứt đoạn, rồi được thắt lại lần nữa.

Dấu khắc trên mặt dây cũng đã mòn dần theo thời gian dài, mang trong mình tháng năm đã qua.

Văn Chu Nghiêu nhìn Dương Hoài Ngọc.

Mắt Dương Hoài Ngọc đỏ bừng, cô nói: "Dì vẫn khó lòng chấp nhận chuyện con trai yêu một đứa con trai khác của mình. Nhưng mà Chu Nghiêu, với con thì dì Lâm mãi luôn yên tâm. Dì biết con là người không muốn làm tổn hại đến nó nhất. Không người làm bố mẹ nào thật sự nhẫn tâm làm hại con cái mình. Dù thế nào, mấy ngày này chăm sóc em nhé. Chú Lâm của con và dì, bao gồm cả bản thân các con nữa, đều cần thời gian để tiếp nhận chuyện này."

Văn Chu Nghiêu nắm kỹ thứ trong lòng bàn tay, gật đầu.

"Cảm ơn dì Lâm." Văn Chu Nghiêu nói: "Dì đã cho bọn con sự khoan dung ngoài sức tưởng tượng. Em ấy biết dì đến đây chắc chắn sẽ rất vui."

Mắt cô đỏ lựng, vội vã ra cửa.

Khi bên ngoài không còn tiếng động, Văn Chu Nghiêu mới nhìn lại thứ trong tay, cất kỹ rồi ngồi bên mép giường của Lâm Du.

Anh cúi xuống hôn lên trán cậu.

Rồi anh nhẹ nhàng kê trán mình lên đó, khẽ nói: "Vất vả cho em rồi, mấy năm qua."

Văn Chu Nghiêu từng nghi ngờ rất nhiều hướng, vì Lâm Du già trước tuổi quá mức. Sau đó anh lần lượt mơ thấy rất nhiều thứ, lại có suy đoán theo hướng khác. Anh nghĩ, những giấc mộng ấy, em bé của anh đã tự thân trải qua, và vẫn còn nhớ.

Mang theo nỗi hối hận và những niềm đau đó, vượt qua thương tích của cả một kiếp, loạng choạng chạy đến cạnh anh.

Đến hiện tại anh hoàn toàn khẳng định những suy đoán ấy, nỗi xót xa từ dày đặc đến không còn khe hở xẻo từng mảnh thịt trong tim anh, mỗi một ngày qua đều khiến anh cảm hận bản thân đã từng không đến kịp để che chở cho cậu.

Văn Chu Nghiêu làm ướt đôi môi khô nứt của Lâm Du. Đang sốt cao nên sắc môi cậu nhạt đi nhiều.

Nếu bản thân Lâm Du không muốn nói, muốn giấu đi, vậy thì giấu thôi, anh có thể xem như không biết đến hết cuộc đời này.

Hai người vẫn còn rất nhiều thời gian, đời này thứ anh không thiếu nhất chính là kiên nhẫn.

Cơn sốt cao này của Lâm Du kéo dài suốt một ngày một đêm, đến tối hôm sau mới hạ dần.

Khi cậu mở mắt ra thậm chí còn thấy hơi mờ lung.

Ngoài cửa sổ, mưa rơi tí tách.

Cơn mưa dầm hôm trước đã qua, hôm nay bắt đầu ngớt, như cơn lôi đình đã dịu, tất cả ẩn vào nơi trầm lặng không một âm thanh.

Văn Chu Nghiêu bưng cháo bước vào cửa, thấy cậu mở mắt còn khượng lại

một chốc rồi nói một câu như bình thường: "Sáng nay dì Lâm với cô út có đến thăm em đấy."

Trong mắt Lâm Du thoáng vẻ ngạc nhiên, cậu nhìn ra cửa.

Văn Chu Nghiêu đi đến đặt chén xuống, hỏi cậu, "Còn khó chịu chỗ nào không?"

"Cạn kiệt sức lực rồi, chắc yếu thật." Vẫn còn tâm trạng để đùa, ngoài chuyện giọng vừa khàn vừa thều thào ra. Cậu đưa tay đòi Văn Chu Nghiêu bế rất tự nhiên.

Văn Chu Nghiêu cúi xuống bế cậu lên, "Vừa sốt cao cơ thể đuối sức rất bình thường, hơn nữa lâu lắm rồi em không ăn gì."

Lâm Du ngửi thấy mùi khói dầu trên người anh.

"Anh tự nấu hả?" Cậu tựa vào anh mà hỏi.

Văn Chu Nghiêu: "Ừm, em mãi không tỉnh nên để trong nồi giữ ấm cho em."

Lâm Du buông thả để mặc bản thân như không mọc tay, để anh mình đút cho từng muỗng.

Có đồ nóng vào bao tử, cơ thể cũng thấy khỏe lên đôi chút.

Đến đây cậu mới như vô tình hỏi đến câu nói đầu tiên của Văn Chu Nghiêu vừa nãy, "Mẹ em... sao rồi?"

Văn Chu Nghiêu: "Trạng thái đúng là không được tốt, nhưng anh nghĩ dì ấy đã chống chọi được rồi."

Lâm Du không ăn đồ trước mặt nữa, ngửa đầu nhìn anh chăm chú.

Văn Chu Nghiêu cúi đầu dụi dụi vào cậu, lên tiếng: "Đêm hôm qua là nguy hiểm nhất. Sau khi anh dẫn em đi nhất định cả chú Lâm và dì Lâm đều đã suy nghĩ rất nhiều. Sáng nay dì ấy đến thăm em được chưa chắc không có ý

của chú Lâm trong đó."

"Em thấy khó lắm." Lâm Du nói: "Bố em chắc còn muốn đánh chết mình ấy chứ. Trước đây bố già đã dọa sẽ đánh gãy chân em. Em làm mất hết mặt mũi nhà họ Lâm, lần này tuyệt đối thật. Hơn nữa em còn nói muốn đi theo anh trước mặt tất cả mọi người trong nhà, chắc chắn bố em sẽ tức điên." "Giận là chắc chắn rồi." Văn Chu Nghiêu an ủi, "Nhưng không đến nỗi đánh chết đâu, cũng giữ được chân cho em nữa."

Lâm Du không ăn nữa. Cậu dụi mặt vào cổ anh.

"Không đâu, họ sẽ không tha thứ cho em đâu." Lâm Du nói.

Văn Chu Nghiêu chạm vai vào cậu, bảo cậu ăn thêm chút nữa, anh nói: "Sẽ, ngày một đưa em về nhà."

"Về nhà?" Lâm Du lập tức ngồi thẳng lên, mắt tròn, "Về nhà gì?"

Lâm Du hỏi xong thì biến sắc tại chỗ.

"Đúng rồi." Cậu lằm bằm một mình, "Em đã nói sao bố lại đồng ý để anh mang em ra mà. Hôm qua anh đã hứa hẹn gì đó với họ? Đúng không?"

Lâm Du nhìn Văn Chu Nghiêu chằm chằm, hy vọng anh sẽ lắc đầu, đáp rằng không phải, nhưng anh không làm thế.

Mặt cậu tái nhợt.

"Anh không cần em, quả nhiên anh không cần em, ai cho phép anh tự tung tự tác?" Lâm Du còn không nhận ra mắt mình đang đỏ bừng. Cậu xô mạnh anh ra, cực kỳ hung dữ, "Văn Chu Nghiêu, tên khốn kiếp này!"
Cổ họng chưa khỏe hẳn nên mấy chữ cuối bị đuối hơi, còn không mắng thành tiếng nổi.

Văn Chu Nghiêu nhìn cậu chăm chú, nhìn gương mặt nhợt nhạt của cậu đỏ dần lên vì tức.

"Bảo em về nhà là không cần em, vậy vào động phòng xong có phải cũng xem như đã kết hôn rồi không?" Văn Chu Nghiêu hỏi cậu, tiến tới nhìn vào mắt cậu, "Lâm Du, đã lên giường của anh thì em là người của anh suốt đời này, muốn chạy cũng không cho em có cơ hội đâu, rõ chưa?"

Chương 75

Nhà có bé ngoan – Thính Nguyên

dịch: Uyên Uyên

Chương 75

Lâm Du chẳng tin lời Văn Chu Nghiêu mấy. Cậu đã sốt đến mù đầu, trong đó chỉ còn một ý nghĩ duy nhất, anh mình muốn đưa mình về nhà, chỉ một mình mình về thôi.

Là người của anh suốt đời này gì đó chỉ là rắm chó!

Lâm Du lập tức đẩy anh ra rồi đứng lên trên đầu giường, sốt cao làm yếu người nên cậu đứng lên xong còn lảo đảo vài bước.

Văn Chu Nghiêu định đỡ lại bị cậu hất ra.

"Không được chạm vào em!" Cậu quát.

Văn Chu Nghiêu đứng lên từ mép giường, nhìn Lâm Du.

Anh nói: "Em còn đang bệnh đó, đừng chọc giận anh Lâm Du."

"Anh giận à? Người nên tức giận phải là em mới đúng chứ?" Lâm Du giẫm trên chân, ỷ mình đang đứng cao, nhìn xuống anh, nói bằng giọng châm chích: "Anh thôi kiêu qua mặt em đi, em không còn là trẻ con nữa đâu Văn Chu Nghiêu, mẹ nó em thành niên từ lâu rồi! Chả ai muốn nghe anh diễn màn mọi chuyện anh làm đều vì tốt cho em đâu, em không thèm! Em nói

cho anh biết, em đã hạ quyết tâm từ khi nói với bố muốn bỏ đi theo anh rồi. Phải, em đau đớn đó, thì đã sao? Em cam tâm tình nguyện! Em thích vậy! Anh là anh cả thì ngon lắm à, anh dám bảo em về nhà, anh định sau đó sẽ bỏ đi một mình chứ gì, anh mà làm vậy thì chúng ta chia tay! Chia tay!"

Lâm Du ăn nói không biết lựa lời. Sắc mặt Văn Chu Nghiêu khác hẳn ngay sau khi nghe thấy hai chữ đó.

Anh sầm mặt nhìn Lâm Du, "Em nói lại lời mình vừa rồi lần nữa anh nghe nào?"

Cổ họng Lâm Du nghẹn lại, hơi sờ sợ.

Nhưng dù sao cũng bị ép đến mức này rồi, không còn đường lui nữa, cậu nhìn thẳng vào mắt Văn Chu Nghiêu, lặp lại: "Em nói, nếu anh làm vậy, thì chúng ta chia tay."

Lâm Du nói xong thì tự rơi nước mắt trước.

Cậu cố nhịn lâu vậy rồi cũng không kềm được.

Đầu tiên là đột ngột công khai với bố mẹ, kiệt quệ cả tâm hồn và thể xác, rồi lại nhận được tin tức này giữa cơn sốt cao.

Thật sự khiến cậu khó lòng chấp nhận được ngay.

Trong căn phòng ngủ không hề lớn này, tiếng mưa còn đang tí tách ngoài cửa sổ, bên trong u tối và lặng yên như sau một cơn bão. Nhưng cảm giác nặng nề đó đang hiển hiện rõ ràng.

Cả hai cùng đứng, một trên giường một dưới giường, đang nhìn nhau, không ai chịu rời mắt đi trước.

Vết thương trên trán Văn Chu Nghiêu nằm sát mép tóc, không rộng miệng nhưng khá sâu, bôi thuốc rồi mà đến giờ vẫn chưa đóng mảy. Mỗi lần Lâm Du liếc thấy đều khó chịu trong lòng.

Văn Chu Nghiêu lên tiếng, anh nói thật chậm rãi: "Em còn nhớ trước đây mình từng nói gì không?"

"Nói gì?" Lâm Du hỏi xẵng.

"Chỉ cần anh không nhắc tới chuyện chia tay, thì suốt đời này em sẽ không rời khỏi anh, vì không nở lòng." Văn Chu Nghiêu vừa nói vừa bước dần tới, mắt khóa chặt Lâm Du, nói tiếp: "Vậy có cần anh giúp em hồi tưởng lại xem lúc đó anh đã nói gì không?"

Đương nhiên Lâm Du còn nhớ, Văn Chu Nghiêu bảo cậu nhớ kỹ lời anh, vì hậu quả của nuốt lời rất nghiêm trọng.

Lâm Du: "Nhưng bây giờ vấn đề là anh muốn bỏ em đi cơ mà?"

"Anh có nói vậy à?" Văn Chu Nghiêu hỏi lại.

Lâm Du ghen hòng, "... Anh muốn đưa em về, không phải muốn đi một mình thì là gì?"

Lâm Du không thể nghĩ ra đáp án nào khác, cho nên mới thấy khó chịu.

Lần này cậu quay đầu đi trước, rời mắt nhìn từng hạt mưa chảy xuống tấm kính cửa sổ, cố chịu cảm giác bức bối như lồng ngực bị nhồi đầy bông, chậm rãi lên tiếng: "Anh, Lâm Du em yêu là yêu, có thể bất chấp tất cả. Lần này quyết định rời nhà đi em không hối hận, nhưng nếu như anh có ý định muốn rời xa em thì chứng minh là mình không còn trên cùng con đường nữa. Dạng tình cảm đó chẳng thà em không cần."

Đến lúc này Lâm Du mới nhận ra hình như mình đã hiểu bản thân hơn một chút.

Trong mặt tình cảm cậu hơi có tính đánh cược, chưa chết chưa buông, quyết định rồi thì không thể quay đầu.

Cậu muốn Văn Chu Nghiêu một lòng một dạ, muốn anh quyết đoán dứt khoát, muốn anh cũng như cậu, biết rõ tương lai mờ mịt vẫn một mực giữ ý định nắm tay nhau đi đến cuối cùng.

Nhưng hiển nhiên Văn Chu Nghiêu không có ý định theo ý cậu. Anh chịu một ấm trà từ Lâm Bách Tông, bị yêu cầu về Tây Xuyên, bị ép không được gặp nhau nữa. Dù cho như thế, anh vẫn có thể bình tĩnh dẫn cậu ra khỏi nhà, còn quyết định ba ngày sau sẽ đưa cậu về.

Nhưng quyết định một phía từ anh, Lâm Du đều không muốn!

Văn Chu Nghiêu: "Nhìn anh."

Lâm Du không nhúc nhích, cũng không quay đầu.

Văn Chu Nghiêu: "Quay lại, nhìn anh đây Lâm Du."

Khi đưa ra mệnh lệnh này, dường như anh có sự kiên nhẫn vô hạn, lại như cũng đã cận kề giới hạn của nhẫn nại rồi.

Rốt cuộc Lâm Du vẫn quay đầu, nhìn Văn Chu Nghiêu qua màn nước còn lưu lại trong mắt.

Thời khắc nhìn thấy cơn giận anh kèm lại trong đáy mắt, Lâm Du biết đó là vì mình nói chia tay.

Nhưng Văn Chu Nghiêu vẫn không để cảm xúc của mình tấn công cậu ngay.

Anh đưa tay ra, nhìn cậu mà nói: "Trời mưa đang lạnh, em mới đổ mồ hôi, xuống đây mặc áo khoác vào trước đã."

"Lúc này rồi mặc hay không cũng có làm sao đâu, chia tay rồi anh còn quản

được em chắc?" Lâm Du cũng chẳng biết mình làm sao nữa, nói câu nào cũng mang gai tua tủa, như muốn đâm xuyên tấm mặt nạ bình thản của anh mình, lốt sạch tất cả những giấu đầu hở đuôi và lười bước chịu đựng.

Giờ thì hoàn toàn như cậu mong muốn, sắc mặt Văn Chu Nghiêu khó nhìn hơn mấy phần.

"Đừng để anh nghe thấy hai chữ đó lần nữa." Anh nói.

Lâm Du cắn răng châm chọc anh: "Hai chữ nào? Chia tay hả? Tự anh không nói ra được còn không chịu nghe em nói à? Anh đưa em đi thì vừa hay được chia tay như nguyện còn gì!"

Bịch một tiếng, Văn Chu Nghiêu kéo tay Lâm Du ngã lên giường.

Lâm Du lộn một vòng. Cậu đang yếu sẵn, một ngày một đêm qua chỉ ăn được nửa chén cháo, không choáng sao được.

Nhưng dù thế, lúc bị kéo xuống cậu vẫn không quên vùng vẫy.

Văn Chu Nghiêu kéo tấm chăn cạnh đó sang gói cậu lại, đè xuống, nhìn gương mặt hơi tái của cậu, đau lòng xen lẫn với lửa giận trong mắt. Nhưng động thái giãy giụa của Lâm Du khiến cơn giận chiếm thượng phong.

Văn Chu Nghiêu mạnh tay, khóa cậu thật chặt, hổ khẩu giữ cầm cậu, làm cậu hoàn toàn không nhúc nhích được một chút nào.

Anh được huấn luyện nhiều năm, chưa từng áp dụng những gì mình học lên Lâm Du, nhưng trước mắt cũng phải dùng tới chút bản lĩnh mới giữ cậu được.

Lâm Du không ngộ nguậy được thì trừng anh.

Văn Chu Nghiêu không bận tâm, xác định cậu chịu yên rồi mới nói: "Mất không mới à? Bây giờ đã chịu nghe anh nói chuyện tử tế chưa?"

"Em có không cho anh nói à?" Lâm Du đang bị nắm cầm nên nói chuyện không rõ tiếng lắm.

Văn Chu Nghiêu thấy cậu tròng mắt đến sắp thành chú thỏ cỡ bự rồi mà vẫn chưa chịu dụi xuống, tay chân thì thoảng vẫn phải gồng giật vài cái, liền quyết đoán cúi người xuống hôn.

Lâm Du ứm một tiếng rồi bị xâm lược sâu hơn.

Sốt cao làm khoang miệng cũng nóng ran. Văn Chu Nghiêu muốn dạy dỗ cậu nên động tác không hề nhẹ lại.

Quần lầy, giữ chặt yết hầu, hút đến tê tận gốc lưỡi.

Lâm Du hoàn toàn không phải đối thủ, ban đầu còn định cắn lại, chưa được hai phút đã mất hẳn năng lực suy nghĩ.

Một nụ hôn đã khiến cậu như bị làm từ đầu tới cuối, sau cùng tay chân mềm nhũn, cuộn dưới người anh mặc anh đòi hỏi.

Văn Chu Nghiêu thấy mắt cậu đờ ra, môi đỡ tái mới nhẹ nhàng kề môi với cậu, tay cũng thả bớt lực.

"Đang bệnh thì em muốn sao cũng được." Ngón tay Văn Chu Nghiêu vuốt lên dấu vết đã để lại trên xương đòn Lâm Du lúc trước. Anh cách mặt cậu rất gần, nhưng không đè toàn bộ trọng lượng xuống cậu. Anh lên tiếng: "Anh biết tâm trạng em không tốt, áp lực rất lớn. Đưa em về nhà càng không phải vì muốn chia tay với em. Anh phải về Đôn Châu vì vốn dĩ đang trong kỳ nghỉ, sớm muộn gì cũng phải về."

Lâm Du nghe tiếng nói chậm rãi của anh, từ từ dời mắt về phía anh.

"Anh biết yêu xa khổ lắm." Văn Chu Nghiêu thấy cậu bắt đầu chịu nghe thì ánh mắt dụi xuống, đưa mu bàn tay lên chạm nhẹ gò má ửng hồng vì bị hôn của cậu, nói tiếp: "Trước đây là bất đắc dĩ, nhưng hiện tại là lúc chú dì Lâm đang thấy khó chịu, họ cần em ở bên cạnh. Chuyện này ngược lại còn cho mình thời gian làm dịu. Em nỗ lực bao nhiêu năm nay, sao có thể bỏ lại bố mẹ và tất cả chứ. Năm năm tuổi em nói muốn anh làm anh của em, còn nhớ không?"

Cổ họng Lâm Du nghẹn ứ, mắt cũng nóng rát. "Nhớ." Cậu thì thầm.

Văn Chu Nghiêu khẽ cười, như đang hồi tưởng lại, "Lúc đó em nằm sấp trên vai chú Lâm, tuyết lớn làm mũi em cóng đỏ cả lên, vậy mà còn nghiêm mặt bảo mình sẽ là một đứa em ngoan."

Dòng suy nghĩ trong Lâm Du cũng quay về ngày đó cùng Văn Chu Nghiêu, trở lại ngã rẽ đầu tiên nhất của vận mệnh, điểm khởi đầu để khác với kiếp trước.

Văn Chu Nghiêu nói: "Lúc đó mắt em cũng đẹp y như bây giờ. Kể làm anh là anh mù đầu kéo em trai lên giường của mình, lại không thể chứng kiến cảnh đôi mắt này từ nay không còn ánh sáng đó." Anh nói rồi hôn lên mi mắt cậu, "Tiểu Du, Em Bé, khi còn bé xíu như thế em đã giữ lấy anh, em phải biết là khắp thế gian này không còn gì quan trọng hơn em nữa."

Hàng lệ chảy dài từ khóe mắt trôi vào mái tóc cậu.

Lâm Du lắc đầu, "Em không muốn phải lựa chọn như thế này, không muốn anh đi, nhất là đi sau khi chuyện này xảy ra."

Vì rất giống đã thỏa hiệp, giống từ nay anh cậu thật sự sẽ cắt đứt với nhà họ Lâm.

Văn Chu Nghiêu lau nước mắt cho cậu, khẽ nói: "Đây không phải lựa chọn, là quyết định. Điểm yếu của chú dì Lâm là em. Nhưng chúng mình không thể sử dụng lợi thế đó như công cụ để uy hiếp bố mẹ được, quá tàn nhẫn. Em của bây giờ không làm được, anh cũng sẽ không để em làm vậy. Mình còn rất nhiều thời gian, rất nhiều cơ hội để mọi người chậm rãi chấp nhận. Chuyện quan trọng nhất trước mắt là giảm mọi thiệt hại xuống mức thấp nhất."

Lâm Du biết chứ, làm sao cậu lại không biết cho được. Nước mắt cậu tuôn rơi.

Cậu ôm Văn Chu Nghiêu, nghẹn ngào gọi anh: "Anh."

"Đừng khóc nữa." Văn Chu Nghiêu dịu giọng, "Mai sẽ khàn tiếng đó."

Lâm Du: "Vừa rồi anh nói cũng có sai, không phải anh mù đầu, là em muốn vậy. Là em thích anh trước, thích anh từ rất lâu rất lâu trước đây rồi."

Văn Chu Nghiêu liên tục hôn nhẹ cậu.

Anh hỏi: "Từ bao lâu?"

"Có lẽ là kiếp trước." Lâm Du ngửa cổ để anh hôn lên cổ mình.

Vì nhân duyên khó giải thích này, cậu mới mang theo ký ức đến hiện tại.

Vì bóng lưng trước mộ bia ấy, cho nên từ lần gặp đầu tiên của kiếp này, Lâm Du đã biết, cảm xúc của mình dành cho anh rất khác.

Cũng vì còn nhớ, cho nên hôm nay đã yêu sâu sắc.

Nhịp thở của Văn Chu Nghiêu thoáng ngừng trong một chốc, dừng ở vai cậu rất lâu không nhúc nhích.

Cuối cùng anh nói: "Ngốc thế này, kiếp trước lẽ ra anh phải tìm đến em sớm hơn."

Lâm Du ôm chặt cổ Văn Chu Nghiêu.

Sau cùng cậu nói: "Anh, xin lỗi. Em không cố ý nói chia tay đâu. Em sợ anh muốn bỏ đi, vậy thì em thật sự không tìm được anh nữa mất, sợ từ đây phải sống cuộc đời không có anh."

Nỗi sợ từ suy nghĩ đó lớn hơn phải rời khỏi nhà rất nhiều.

Cậu biết thành tích của mình trong kiếp này cũng không tệ. Cậu rời đi thì nhà họ Lâm cũng sẽ không đi đến đường cùng như kiếp trước.

Có thể bố mẹ sẽ đau buồn, có thể nhà họ Lâm sẽ bị người khác chỉ trích.

Nhưng tất cả đều không hơn được nỗi sợ từ đây trong đời không còn người

này nữa.

"Không đâu." Văn Chu Nghiêu ôm cậu trở mình. Anh và Lâm Du cùng cuốn trong chăn, để Lâm Du nằm sấp trên người mình. Anh vuốt tóc Lâm Du, nói: "Lần này về Tây Xuyên đã có sắp xếp trước, chắc sẽ không ở lại Đôn Châu tròn hai năm đâu. Anh sẽ về, em còn ở đây thì anh đi đâu được đây? Hửm?"

Lâm Du dụi dụi vào lồng ngực anh, bảo là: "Được, vậy em chờ anh."

"Ừm." Văn Chu Nghiêu siết chặt tay cậu trong chăn, "Phía chú dì Lâm cần thêm thời gian, em chỉ cần ở cạnh hai người là được, đừng sốt ruột, cũng đừng làm bố mẹ tức giận. Anh ở xa, bị đòn không ai cứu em đâu."

Lâm Du quay đầu dụi mặt vào sát hơn, giọng ngồm ngộp: "Anh có trách bố mẹ không? Họ muốn đưa anh về Tây Xuyên."

"Đời nào chứ?" Văn Chu Nghiêu đáp: "Anh đang bắt mắt con trai họ đây còn gì? Nói ra thì cũng là anh đuối lý, có lỗi với chú dì Lâm." Thấy Lâm Du không chịu ngẩng lên, Văn Chu Nghiêu nói tiếp: "Hơn nữa, em nghĩ năm nay anh của em bao nhiêu tuổi rồi? Đi đâu, tương lai dự định thế nào đều có thể tự quyết định lấy. Ngoài bản thân chúng ta, không ai chi phối được."

Văn Chu Nghiêu nhấn nạt tỉ tê giải thích cho cậu từng chút. Cuối cùng Lâm Du cũng chịu nghe.

Cậu nhích nhích lên, chủ động hôn anh mình.

"Biết rồi." Cậu nói. Lâm Du điều chỉnh lại cảm xúc của mình trong thời gian ngắn rồi nhìn Văn Chu Nghiêu, làm bầm như si như ngốc: "Sao mà em thích anh thế nhỉ."

Thích như phát rồi, thích đến độ chẳng thà không còn bản thân chứ không sao chấp nhận ngày không có anh.

Văn Chu Nghiêu: "Trong lòng đã thấy dễ chịu hơn chưa?"

"Ừm." Lâm Du nằm ra, xoay xoay nút áo trước ngực anh, không chú ý đến

sắc mặt anh mình.

Văn Chu Nghiêu: "VẬY hay là giờ mình nói lại chuyện em mới đòi chia tay chút đi?"

Cả người Lâm Du lập tức cứng đờ, cậu nhích xuống một chút.

"Em đang bệnh đó anh." Lâm Du bảo, "Đầu óc em mụ mị, cảm xúc dâng trào, anh phải biết khi cảm xúc con người dâng lên đến một giới hạn nhất định thì không còn chỗ cho lý trí nữa. Anh cứ xem như em nghĩ không thông, lần này đừng tính toán với em nữa anh."

"Mới rồi hung hăng lắm cơ mà?" Văn Chu Nghiêu nhắc cậu lên, nhìn Lâm Du mà nói: "To tiếng quá chừng, vừa nghe được mở bài đã nhảy dựng lên tung hô hết."

Lâm Du sợ anh tính sổ quá, vút hết mặt mũi chồm lên ôm anh.

"Em sai rồi." Lâm Du dụi đầu vào cổ anh, giọng ồm ồm, "Em bảo đảm không có lần sau, suốt kiếp này không nói lần thứ hai."

Văn Chu Nghiêu: "Hạ sốt chưa?"

Đột nhiên anh hỏi vậy làm Lâm Du ngẩn ra, tự sờ lên vàng trán đã mát của mình.

"Em cảm thấy hạ rồi." Cậu đáp.

Văn Chu Nghiêu nói: "Anh cũng thấy vậy, giờ có một cách nhận lỗi rất là hay, muốn nghe không?"

Lâm Du lờ mờ đoán ra, cắn môi rồi ngay giây sau liền rụt cả người vào trong chăn.

Kết quả được nửa đường thì bị Văn Chu Nghiêu xách lên lại.

Mắt anh đờ đẫn ý cười, anh xoa đầu cậu rồi nói: "Không bảo ngay hiện tại,

mới khỏi bệnh thôi, anh của em còn chưa cảm thú đến mức đó."

Mặt Lâm Du viết đầy anh đang nói cái quỷ gì vậy, còn trẻ môi: "Vậy tối qua là ai?"

"Cái đó là tình huống đặc biệt, em đè nén cảm xúc quá nhiều, lại quần lấy anh không buông." Bây giờ tâm trạng Văn Chu Nghiêu khá tốt, tay anh ôm eo Lâm Du, nhìn xuống cậu bảo: "Đó là cách đỡ mồ hôi nhanh nhất mà. Em muốn nhận sai cũng đơn giản thôi, đổi thành em chủ động chiều lòng anh, mười lần."

Lâm Du tròn tròn mắt, "Sao tới em phải mười lần?"

"Hai mươi."

Lâm Du: "Yêu cầu này..."

"Ba mươi?"

"Dừng dừng dừng." Lâm Du bịt mồm anh, "Mười lần thì mười lần."

Ai bảo cậu tự nhắc chuyện chia tay làm gì, cũng đáng đời.

Chủ động thì chủ động, mệt chút nhưng cũng đâu có thiệt.

Văn Chu Nghiêu bình tĩnh nhìn người trong lòng bị đánh lạc hướng, mặt ửng hồng, trông hơi rối trí.

Anh khế thở phào, cũng là thở dài, rồi ôm chặt cậu.

Dễ đổ quá đi mất, ngoan thế này, thậm chí khiến anh không kiềm chế nổi bản thân trong rất nhiều cái chớp mắt, muốn bỏ mặc tất cả thật sự đưa cậu đi, mang theo bên mình.

Không được thừa nhận thì đã sao, từ bỏ tất cả thì đã sao.

Anh có thể, nhưng anh biết là không được.

Mang gánh nặng đã hai kiếp, từ đây anh phải để cậu được nhẹ lòng yên dạ,
bù đắp ước nguyện.

Chương 76

Chương 76

Hai ngày sau đó của Lâm Du trôi qua trong trạng thái dưỡng bệnh. Văn Chu Nghiêu miệng nói dữ vậy thôi chứ thật sự không hề chạm vào cậu lấy một lần. Ngoài hôm đầu tiên ra Dương Hoài Ngọc cũng không xuất hiện lại. Những người khác trong nhà càng không động tĩnh gì.

Như tất cả mọi người đều biết, một khi Văn Chu Nghiêu đã nói ra thì nhất định sẽ làm được.

Rồi Lâm Du sẽ về thôi.

Ngày cuối cùng, cơn mưa tầm tã suốt hai ngày đã ngưng dần.

Năm giờ chiều xe lửa sẽ chở Văn Chu Nghiêu đến Đôn Châu.

Vé xe được Sở Thiên Hương đặt hộ.

Sở Thiên Hương có đến thăm Lâm Du một lần, biết được tình hình hiện tại của hai người cũng giật mình, nhưng biểu cảm lại là bất đắc dĩ. Cuối cùng bảo đảm với Văn Chu Nghiêu: "Yên tâm đi, có chú trông chừng, không gặp chuyện gì được đâu."

Nhưng trước mắt Lâm Du có chút việc cần làm phiền chú.

"Cháu nói chuyện ở Ý Linh Lung ấy hả." Kết quả Sở Thiên Hương lại chẳng

ngạc nhiên chút nào, chú bảo: "Anh cháu đã bảo chú điều tra ngay từ hôm chuyện xảy ra rồi, mấy hôm nay vẫn theo dõi sát."

Lâm Du nhìn Văn Chu Nghiêu khá bất ngờ. Anh chỉ hỏi lại cậu: "Em định tự giải quyết thế nào hả?"

"Nên làm thế nào thì làm thế đó thôi." Lâm Du hoàn hồn trả lời anh.

Làm ăn thì có nguyên tắc của làm ăn. Lâm Du không biết chuyện Văn Chu Nghiêu đã cho Sở Thiên Hương hỗ trợ từ đầu, nhưng chuyện trong ngành này vẫn phải xử lý theo quy tắc trong ngành.

Sáng ngày thứ ba, hôm Văn Chu Nghiêu sẽ rời đi, Lâm Du đến tiệm một chuyến.

Văn Chu Nghiêu không cản cậu, còn đi chung.

Khi chỉ còn cách một con đường, Sở Thiên Hương đi cạnh nói với Lâm Du: "Chú điều tra rõ ràng rồi, lần này mấy đứa thật sự là tai bay vạ gió. Cái cậu Lý Tuyền Thanh đó xui tám kiếp mới gặp phải ông bố như thế, tìm đối tượng cho con trai xem mắt cũng chả buồn điều tra lai lịch gia thế. Bố của con bé đó từ mười mấy năm trước đã lặn lộn đầu đường xó chợ, từng ngồi tù, mất hai ngón tay. Nhưng lão ấy tốt số, về sau thành đạt, mở đến mấy quán trà mạt chược, đúng dạng lưu manh thành trọc phú. Cái thằng cầm đầu đập tiệm lần trước cũng chả phải anh họ đảng hoàng tử tế gì, một thằng tay chân dưới trưởng bố nó mà thôi."

Mấy hôm nay Lâm Du không gặp Lý Tuyền Thanh, cậu hỏi Sở Thiên Hương: "Lý Tuyền Thanh đâu rồi chú?"

"Lại bị ông bố nhốt ở nhà rồi, Ý Linh Lung gặp chuyện lớn như thế chắc bố nó cũng biết tin."

Lâm Du dạ một tiếng rồi không nói thêm gì nữa.

Văn Chu Nghiêu hỏi tiếp: "Cửa hàng sửa chữa thế nào rồi."

"Đang làm đó." Sở Thiên Hương nói, "Thuê nhiều người lắm, nhanh nhất thì không tới một tuần là hoàn tất."

Lâu Thành không ngăn anh mình nhúng tay, dù sao thì chuyện của cậu cũng chẳng có gì phải giấu giếm anh cả.

Khi chỉ còn hơn trăm mét nữa là đến tiệm, từ xa đã nghe thấy tiếng ồn vọng ra.

"Khỉ!" Sở Thiên Hương mắng một tiếng rồi sải chân chạy tới, "Làm sao đấy?"

Lâm Du định đi theo nhưng bị Văn Chu Nghiêu chụp lại,

"Đừng chạy, cơ thể em còn chưa hồi phục, đi từ từ thôi, anh qua xem trước." Anh bảo.

Văn Chu Nghiêu cũng đi trước rồi, ngược lại Lâm Du thành người đến sau cùng.

Cậu đặt chân vào cửa vừa lúc thấy Văn Chu Nghiêu đang bẻ cánh tay rồi nhấn một kẻ nào đó xuống đất. Người đang đứng đối diện chẳng phải ai xa lạ, chính là Lâm Bách Tòng và Dương Hoài Ngọc.

Có điều hiện tại sắc mặt hai người đều không tươi tắn mấy.

Rõ ràng chỉ mới không gặp ba hôm mà Lâm Du cứ thấy như đã xa cách rất lâu rồi, bố mẹ trước mặt bỗng dưng già đi. Thái dương Lâm Bách Tòng có tóc bạc. Dương Hoài Ngọc buồn bã ủ dột, cũng gầy đi nhiều.

Lâm Du khó chịu trong lòng, đứng sững tại chỗ một lúc không bước tới.

Có tổng cộng ba tên bị Văn Chu Nghiêu và Sở Thiên Hương chỉ huy khống chế. Lâm Du thấy khá quen, hồi tưởng lại mới nhớ ra là thuộc nhóm đã đập cửa hàng, không ngờ bọn chúng còn dám quay lại.

Khá đông người vây quanh hóng chuyện, che khuất cả Lâm Du, khiến cậu chìm trong đám đông không bị Dương Hoài Ngọc và Lâm Bách Tòng phá thien.

Lúc này Lâm Thuốc Lâm Hạo và cô út cũng bước ra từ trong tiệm.

Mọi người trong nhà đều có mặt.

Lâm Hạo là người đầu tiên kích động lên khi thấy Văn Chu Nghiêu, cậu chàng hét: "Anh cả! Lại là bọn chúng gây chuyện! Miệng mồm hôi thối!"

Văn Chu Nghiêu nhìn sang Sở Thiên Hương.

Sở Thiên Hương túm gáy một tên du côn, đối diện với ánh mắt Văn Chu Nghiêu, mặt vô tội thấy rõ, "Chú có cho người trông chừng thật mà, ai biết bọn nó quậy tới cửa như nào."

Tên đang bị chế ngự cũng khá to gan, lúc này rồi mà còn dám kêu gào ầm ĩ.

Gã quỳ trên đất ngược đầu lên nói: "Bọn tao có nói sai câu nào không! Ông chủ của Ý Linh Lung này làm xằng làm bậy với đàn ông. Danh tiếng của cả con đường này bị thằng đó làm dơ bẩn hết. Ai biết được nó có trong tiệm với thằng họ Lý..."

"Chát" một tiếng, Lâm Bách Tòng xông tới tát cho.

Chú tức tới thở hồng hộc, tay run run chỉ vào tên đang quỳ, nói: "Câm miệng! Con trai tôi có quen đàn ông hay không cũng không tới lượt mấy thứ chó chê mèo mửa mấy người bàn tán!"

Lâm Bách Tòng mắng xong Văn Chu Nghiêu mới tháo khớp cánh tay gã chỉ trong một động tác, tiếng thét thê thảm vang lên hòa cùng tiếng bàn tán xôn xao.

Dương Hoài Ngọc chạy vội đến kéo Lâm Bách Tòng, vượt ngục chòng,
"Được rồi được rồi Lão Lâm, đừng giận."

Lâm Mạn Xu và nhóm Lâm Thước bước tới cạnh Lâm Bách Tòng. Bọn gây chuyện bị gói gô lại.

Văn Chu Nghiêu ném người cho Sở Thiên Hương xử lý rồi đứng lên cất tiếng chào: "Chú Lâm, dì Lâm."

Rồi anh hỏi Lâm Thước: "Sao hôm nay mọi người ở đây cả vậy?"

"Cửa hàng bị đập mà." Lâm Thước liếc sang Lâm Bách Tòng trước, xác định đối phương không cản mới nói nốt: "Bọn em định đến trang hoàng lại, xem xem có gì cần hỗ trợ không. Dù sao thì mấy năm nay Lâm Du cũng đã dồn hết tâm huyết vào đây."

Cách một đám đông, Lâm Du nhìn cảnh tượng trước cửa hàng qua một đám, mắt ươn ướt.

Đến lúc như thế này, thì ra cho dù có chuyện gì thì người nhà vẫn mãi là người nhà.

Văn Chu Nghiêu xuất hiện ở đây, đương nhiên những người khác cũng ý thứ được gì đó. Trước khi bị nhìn thấy, Lâm Du bước một bước ra khỏi đám đông, tới trước cửa, đứng lại cạnh Văn Chu Nghiêu.

"Bố, mẹ." Lâm Du lên tiếng.

Lâm Bách Tòng quay đầu đi, Dương Hoài Ngọc nhìn nhìn hai người, ừ một tiếng, mắt đỏ lựng.

Lâm Du tạm gác chuyện trước mặt lại, cậu bước tới trước mặt kẻ vừa gây sự.

Cậu ngồi xổm xuống, nhìn gã bị tháo cánh tay đang đau đến run rẩy, cất tiếng: "Đập một lần chưa đủ, còn định tiếp tục tới cửa phá à. Tồi đoán các

anh không chỉ chạy việc cho mỗi ông chủ quán trà đó nhỉ? Không bằng nói ra thử, xem còn nhận tiền của ai nữa? Ý Linh Lung tôi tự nhận không thiếu kẻ địch. Bây giờ có chuyện này khởi đầu, bọn họ hận không thể đập cho tôi không ngóc đầu lên nổi cũng bình thường thôi. Các anh nói ra năm bảy người tôi cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên đâu."

Vẻ đau đớn trên mặt kẻ đối diện bỗng khựng lại, ánh mắt dao động.

Gã hô to: "Không biết mày đang nói gì hết!" Ngay sau đó lại cười lạnh, "Cái thằng không biết xấu hổ theo đàn ông như mày... A!"

Văn Chu Nghiêu quét ngang một cước, đá cho gã lăn lóc trên đất không dậy nổi.

Gã nằm trên đất kêu gào: "Đánh người kìa! Cả nhà họ Lâm này hòa lại ức hiếp dân lành! Cô bác lại mà xem, đến mà làm chứng! Ông chủ của Ý Linh Lung không biết xấu hổ, theo một thằng đàn ông họ Lý..."

Lâm Thước và Lâm Hạo xông lên rồi.

Lâm Du đứng lên, nhìn tên bị Lâm Thước đá một phát rồi bị Lâm Hạo bịt mồm, nói với Văn Chu Nghiêu đứng cạnh: "Tình trạng này quả thật không giống một phía gây chuyện. Có người mượn sự kiện này gây phiền phức."

Văn Chu Nghiêu nhìn cậu, "Tự xử lý hay anh xử lý cho em?"

"Anh hỏi hộ em xem có những ai đi?" Lâm Du thấy hơi ghê tởm, cũng hơi phiền lòng, "Sau đó là chuyện của em."

Văn Chu Nghiêu gật đầu.

Anh bước đến đứng sau lưng Lâm Thước Lâm Hạo bảo: "Được rồi, tránh ra."

Có vậy hai người mới chịu dừng tay.

Văn Chu Nghiêu chỉ dùng một tay xách gã dậy, lôi lên bậc thang, tiện tay kéo một chiếc ghế để cạnh cửa cầm theo vào cửa hàng còn chưa trang hoàng lại xong. Anh vừa ra hiệu cho Sở Thiên Hương đóng cửa vừa dặn:

"Đừng ai vào trong."

Sở Thiên Hương cười làm lành với hai cụ nhà: "Phương pháp của bọn tôi nhẹ nhàng lắm, không làm bẩn sàn đâu."

Khóe môi Lâm Du giật nhẹ.

Rồi đối diện với ánh mắt Lâm Bách Tông trừng sang, bắt đầu im như thóc, thõng tay đứng yên một bên.

Lâm Du nghỉ ngơi hai hôm, nhưng dù sao cũng mới bệnh một trận, sắc mặt không được khỏe khoắn gì. Khiến cả Lâm Thước Lâm Hạo cũng không dám hỏi thăm cậu chuyện mấy ngày qua, càng không dám hỏi cậu và Văn Chu Nghiêu dự định thế nào.

Cuối cùng vẫn là Lâm Hạo không nhịn được, đứng cạnh Lâm Du chọt chọt cánh tay cậu hỏi nhỏ: "Mấy hôm nay em với anh cả ở đâu vậy?"

"Anh muốn biết hả?" Lâm Du liếc mắt nhìn cậu chàng.

Lâm Hạo gật gật.

Lâm Du: "Vậy anh tự đi mà hỏi anh cả."

Lâm Hạo vừa định nói anh mày đâu dám thì đột nhiên nghe thấy tiếng hét ngắn vọng ra từ bên trong, mới vừa hét lên tí là như bị bịt miệng, chỉ còn tiếng cầu xin u ử.

Lâm Hạo rùng mình, hết dám lên tiếng.

Thế rồi Lâm Thước cũng không nhịn được, nhú mày nhìn Lâm Du nói: "Không có chuyện gì đó chứ? Em không vào nhắc nhở à?"

"Anh ấy tự biết chừng mực."

Lâm Thước cũng ngậm miệng nốt.

Lâm Mạn Xu ra điều đình, cô cười nói: "Ày, ai nấy buồn bã rũ rượi làm gì vậy? Tiểu Du, con qua đây, con còn chưa biết hôm qua bố mẹ con đến đường Tây Bắc đúng không?"

"Nói chuyện đó làm gì!" Lâm Bách Tông quát.

Lâm Du ngược lên, thắc mắc: "Bố mẹ, hai người sang đó làm gì thế?"

"Còn không phải vì con à." Lâm Mạn Xu bước tới vài bước vờ như định xoa trán Lâm Du, "Làm sao để cửa hàng của con bị đập như vậy được. Hôm qua bố mẹ con tìm đến nhà đối tượng xem mắt của cái cậu họ Lý."

Lâm Du cuống lên tức thì, "Đám người đó không biết phải trái đâu, hai người..."

"Anh tưởng bố mẹ anh ngu ngốc lắm à!" Lâm Bách Tông trừng cậu, "Bọn tôi dẫn theo cảnh sát đến. Cả anh nữa, cửa hàng có chuyện không biết báo cảnh sát ngay, tưởng mình ghê gớm lắm đúng không?"

Lâm Du nhenh lời, không biết bố già đang mắng thật hay rối quá muốn kiếm chuyện mắng mình nữa.

Lâm Mạn Xu kéo tay áo Lâm Du, nói nhỏ: "Ngốc, mau thừa cơ xin lỗi đi, ngó ra đó làm gì."

"Bố mẹ." Lâm Du bước tới hai bước, cúi đầu, "Con xin lỗi, để hai người phải trần trở vì chuyện của con."

Lâm Bách Tông hừ lạnh, không thèm để ý đến cậu.

Dương Hoài Ngọc vội kéo con trai lại nói: "Không sao, bố mẹ cũng chỉ đi hộ con một chuyến, không làm gì cả. Con còn cả cửa hàng lớn thế này phải lo, sau này còn nhiều việc lắm, đại bộ phận con vẫn phải tự mình làm."

Lâm Du nắm tay Dương Hoài Ngọc, "Yên tâm đi, mẹ, con sẽ giải quyết ổn thỏa mà, hơn nữa, còn có anh mà."

Dương Hoài Ngọc khựng lại. Lâm Du cũng nhìn sang phía Lâm Bách Tông.

Lâm Bách Tòng nhìn hai mẹ con, vung tay áo, "Nhìn tôi làm gì? Tôi nói có khi nào mấy người nghe vào chưa?"

Lâm Du thở phào, ít nhất không có cảnh chỉ cần cậu nhắc đến Văn Chu Nghiêu là phản ứng mạnh.

Mười phút ngắn ngủi thôi là cửa mở ra, Văn Chu Nghiêu cầm một chiếc khăn vừa lau tay vừa bước ra.

Giày da anh mang hơi bẩn một tí, không thấy rõ là gì. Nhưng sắc mặt anh rất bình thản, ra ngoài đưa Lâm Du một tờ giấy, bảo: "Danh sách ở cả đây rồi, số người rình rập em cũng không ít đâu."

Nói đến đây giọng anh hơi lạnh đi.

Lâm Du thờ ơ như không, "Là rình rập chuyện làm ăn của Ý Linh Lung. Như thế chứng minh mấy năm nay em quá thành công còn gì?"

Văn Chu Nghiêu vỗ đầu cậu, "Có người em không tiện dính vào đâu, anh sẽ cho người xử lý, đừng có làm tàng."

Lâm Du ngoan ngoãn gật đầu, khi liếc nhìn danh sách, cậu cụp mắt che đi tâm tình trong đó.

Mấy năm qua, cậu vẫn sẽ có thủ đoạn của mình, rừng già thì loài nào chẳng có.

Nhưng anh cậu nhận định rằng cậu không xử lý được, vậy thì cứ buông tay để anh lo.

Giờ thì cậu chẳng muốn "ngỗ nghịch" với anh một tí xíu nào, cũng không nỡ nói với anh một tiếng không.

Sau cùng Văn Chu Nghiêu quay về phía Lâm Bách Tòng và Dương Hoài Ngọc.

Anh tiến tới, lên tiếng: "Chú Lâm, dì Lâm, con đi chuyển xe năm giờ. Con đã

đưa Tiểu Du về rồi đây."

Lâm Bách Tòng không nói gì, Dương Hoài Ngọc có vẻ đau lòng.

"Năm giờ đi rồi à." Dương Hoài Ngọc cố gượng cười, chầm chậm nói: "Dì Lâm nhớ còn chưa hết kỳ nghỉ của con mà?"

Văn Chu Nghiêu cười cười, "Bên đó cũng nhiều việc nên con qua sớm."

Dương Hoài Ngọc bước tới vuốt nhẹ vết thương trên trán Văn Chu Nghiêu, nghẹn ngào, "Chu Nghiêu, đến Đôn Châu cũng phải chăm sóc bản thân cho tốt con nhé, ăn uống đúng giờ, đừng để bị thương."

"Vâng ạ dì Lâm." Văn Chu Nghiêu nói: "Con sẽ chăm sóc tốt bản thân mà."

Văn Chu Nghiêu nhìn Lâm Bách Tòng, chào: "Chú Lâm, hai người giữ gìn sức khỏe."

Lâm Bách Tòng xoay đi thở dài một hơi, không muốn nhìn anh, cuối cùng bảo: "Lâm Du, tiễn anh con đi, về trước khi trời tối."

Lâm Du ngậy người, quay phắt sang nhìn bố mình.

Văn Chu Nghiêu: "Cảm ơn chú Lâm."

Bốn giờ năm mươi, Lâm Du và Văn Chu Nghiêu ngồi ở hàng ghế sau, bầu trời xanh thăm thẳm.

Lâm Du hỏi anh: "Bố em thế là xem như thỏa hiệp bước đầu rồi đúng không?"

"Không phải, là vì anh sắp đi rồi." Văn Chu Nghiêu không muốn đả kích cậu, nhưng vẫn nói: "Đây không phải chuyện một sớm một chiều, bây giờ mình có thể ngồi như thế này cũng vì mọi người còn mềm lòng, nhưng muốn tiến thêm một bước rất khó."

Lâm Du: "Không sao, ít ra bố già không phủ nhận anh là anh của em, cũng

không một hai bắt mình chia tay."

"Trường kỳ kháng chiến." Văn Chu Nghiêu véo tai cậu, "Thi xem ai kiên trì hơn."

"Vậy nhất định là em rồi." Lâm Du bảo.

Văn Chu Nghiêu bật cười khế.

"Lâm Tiểu Du chịu được cô đơn à." Văn Chu Nghiêu ôm cậu nói: "Sắp rồi, sau này sẽ không để em một mình thế này nữa."

"Ừm." Lâm Du không hỏi cụ thể, cậu luôn tin tưởng anh.

Lần này Lâm Du không lưu luyến bịn rịn, cậu chồm người ra khỏi cửa sổ xe, nhìn theo bóng lưng anh mình bước xa hai nước, dừng lại, rồi xoay người.

Đôi mắt cong cong của Lâm Du đón lấy ánh mắt anh, cậu cười bảo: "Em biết thế nào cũng quay đầu mà."

Văn Chu Nghiêu cúi người hôn cậu rồi nhanh chóng thả ra.

"Chờ anh." Anh dặn.

Rồi cõng trên vai chiếc ba lô gọn nhẹ, rải chân bước đi.

Lâm Du ngồi vào trong lại.

Lần cuối cùng, anh, Lâm Du thầm nghĩ trong đầu.

Nếu còn lần sau, em thật sự không thể một mình ở lại, thả tay để anh đi xa nữa đâu.

Chương 77

dịch: Uyên Uyên

Chương 77

Cuộc sống của Lâm Du bắt đầu "bình thường" trở lại. Cái bình thường đó chẳng gì ngoài công việc, điều khắc, đi công tác, không khác gì so với trước đây. Điều lạ lùng duy nhất có lẽ là không còn ai dám sơ ý nhắc đến cái tên Văn Chu Nghiêu, đặc biệt là khi ở gần Lâm Du.

Chuyện hai người đến với nhau trở thành bí mật được toàn bộ nhà họ Lâm công nhận.

Im lặng không bàn là sự ăn ý ngầm giữa người nhà với người nhà, không ai muốn chạm vào ranh giới mong manh đó, cũng không ai có thể đảm bảo sẽ gồng gánh nổi hậu quả khi bất chấp tất cả để vạch trần tấm màn ấy.

Nhưng Lâm Du gầy đi, có thể thấy rõ bằng mắt thường.

Thời tiết càng lúc càng nóng hơn.

Cô út dẫn anh bạn trai mới quen gần đây về nhà chơi, đang ở trong sân. Anh chàng tên Vệ Chân Lý, là Hoa kiều, theo như lời Dương Hoài Ngọc nói thì người trông ngồ ngộ, lấy cái tên Trung nghe cũng là lạ theo.

Lâm Du cười không khách sáo chút nào.

Nếu hỏi cậu thì thật ra Vệ Chân Lý không tệ chút nào, khôi ngô cao ráo, tự do phóng khoáng, là kiểu mà cô út sẽ thích.

"Có gì vui mà cười? Uống thuốc mau lên."

Lâm Mạn Xu đẩy chiếc bát sứ để cạnh đó tới trước mặt Lâm Du, kệ luôn hàng chân mày cau thấy rõ của cậu. Cô út nhìn cậu chăm chăm, có vẻ như hôm nay cậu mà không uống cạn thì sẽ "động thủ" đổ vào miệng cho luôn.

Lâm Du nhìn bát thuốc mà nhợn cổ họng. Cậu nghiêng đầu tránh: "Thật sự không uống nổi đâu ạ, khách đến phải quý, cho bạn trai cô hay hơn mà?"

Vệ Chân Lý có vẻ tò mò, "Đây là gì vậy?"

"Canh thập toàn đại bổ đó chú." Lâm Du lập tức đẩy bát tới trước mặt anh chàng, "Cho chú nè, cô út cháu tự tay nấu đấy nhé."

Vệ Chân Lý nghe tới đó còn tí tớn định thử, rồi bị Lâm Mạn Xu hung dữ lườm cho một phát, rụt tay lại.

Lâm Mạn Xu cầm bát lại, đưa Lâm Du bảo: "Chị dâu vất công nhờ thầy Trung Y quen bốc đó, kiện tỳ hòa vị, con không uống cỡ nào cô không biết ăn nói sao với mẹ con đâu."

"Cô cứ nói con uống hết rồi là được mà."

Lâm Mạn Xu với tay véo má cậu, "Vậy con mập lên chút cho cô nhờ với, càng lúc càng sụt cân, cô có muốn yếm hộ cho con cũng không được."

Lâm Du thở dài, "Trời nóng quá, công việc lại bận, không gầy đi mới bất thường đó cô."

Lâm Mạn Xu liếc cậu, "Câu này chỉ dùng cho con tự lừa bản thân được thôi."

Lâm Du cạn lời nhìn bát thuốc trước mặt, cảm nín rất lâu rồi bùng lên uống một hơi cạn sạch.

Cậu cũng không cố ý muốn làm bố mẹ đau lòng xót ruột, đại loại là nhớ mong đến tận xương tủy, không lúc nào không xuất hiện trong đầu. Càng ít nhận được tin anh nhớ nhưng lại càng đặng đặng.

Cậu đã cố gắng hết sức để biểu hiện thật bình thường, nhưng có những thứ không giấu được tức là không giấu được.

Mỗi lần thấy Dương Hoài Ngọc nhìn mình ngập ngừng muốn nói, Lâm Du đều thấy áy náy trong lòng.

Cậu không sao học được cách quên đi, không thể bình thản, chỉ đành để người nhà cùng mình tiếp đón sự bình lặng sau bão táp mưa sa này, từng ngày từng ngày không ngừng dày vò.

Trước mắt Vệ Chân Lý vẫn bị xem là người ngoài, anh chàng cũng muốn hỏi tại sao nhưng Lâm Mạn Xu chưa bao giờ giải thích.

Ai giải thích rõ ràng được đây?

Không cách nào nói rõ sự trầm lặng của Lâm Bách Tông, tiếng thở dài nãy nề của Dương Hoài Ngọc, công việc bận rộn của Lâm Du. Càng khó lòng nói đến người anh cả nhà họ Lâm đang ở Đôn Châu xa xôi, trên thực tế chẳng khác gì bị trục xuất, bước đi là không một tin tức gửi về. Cùng với tình cảm đã hiển lộ dưới ánh mặt trời, chọc thủng thể thường nhưng lại khó được chấp nhận ấy.

Khoảng hơn nửa năm sau khi Văn Chu Nghiêu đi, Lâm Du dừng lại để nghỉ ngơi vài hôm.

Cuối cùng Dương Hoài Ngọc cũng thôi lái nhải nói cậu.

Kết quả vừa xong Lâm Du lại nhận một đơn điều khác.

Đây là hạng mục lớn đầu tiên cậu nhận trong nửa năm nay, khách hàng là Viện Bảo tàng Nghệ thuật. Nghe nói bên ấy vừa thu được một lô hiện vật văn hóa, nhờ Lâm Du khắc mô hình quần thể kiến trúc cung đình tương ứng với triều đại đó để triển lãm.

Lâm Du nhận đơn xong là bắt đầu bận vất chân lên cổ.

Trên bàn cơm sáng, Lâm Du ăn non nửa bát cháo rồi đặt đũa.

Nhưng chưa kịp bỏ hẳn tay ra Lâm Bách Tông đã cầm đũa đẩy bát canh cá qua, nói mà mặt lạnh tanh: "Ăn đi."

Lâm Du: "Cái này mẹ hầm riêng cho bố mà?"

"Bảo con ăn thì ăn đi, nói nhiều thế nhỉ."

Lâm Du thật sự cạn lời với cái cách quan tâm kỳ quặc của bố già nhà mình, cầm thìa lên lảng lảng múc hết nửa chén, ăn nhỏ nhẹ như mèo.

Lâm Bách Tông nhìn nhìn cậu, có vẻ như đã chịu hết thấu cái kiểu ăn uống chán chường suốt nửa năm nay của cậu rồi, chú nhíu mày nói: "Thuốc mẹ sắc cho con không có tác dụng à?"

"Có tác dụng mà." Lâm Du nuốt canh rồi mới ngẩng lên đáp: "Chủ yếu là vì tối qua nửa đêm con đói, dậy ăn hết nửa túi quà vặt Lâm Hạo mang về nên sáng nay mới không thấy đói."

"Ăn uống thì phải đúng giờ đủ bữa chứ." Chân mày Lâm Bách Tông vẫn cau chặt, nhắc cậu: "Bữa đói bữa no dễ bị đau bao tử."

"Vâng biết rồi ạ, con sẽ chú ý." Lâm Du nói.

Nói tới đây Lâm Du lại nhớ đến lần đau bao tử duy nhất từ nhỏ đến giờ cũng nhờ anh cậu về nhà phát hiện ra. Ngấm nghĩ rồi bắt đầu ngẩn ngơ. Lẽ dĩ nhiên trạng thái nhìn mãi một điểm thả hồn đi mất của cậu lọt hết vào mắt Lâm Bách Tông.

Nhưng nhìn chiếc cằm nhọn của con trai, rốt cuộc Lâm Bách Tòng vẫn không nói được gì.

Nửa năm nay con mình xử sự hoàn hảo, Ý Linh Lung phát triển ổn định, tay nghề cũng không thụt giảm, phải làm gì thì làm đó trong lòng suy tính kỹ càng cả. Mẹ cậu nghĩ đủ mọi cách tẩm bổ vẫn cứ là không mập lên được, chỉ trong thời gian ngắn xương hàm đã lộ rõ đến đầy đặn tnh.

Thậm chí Lâm Bách Tòng còn thấy được bóng dáng con trai cả từ đứa con nhỏ này trong một vài thời khắc.

Khiến cho mọi lời chỉ trích và la mắng của chú đều nghẹn lại trong cổ họng.

Có người làm cha làm mẹ nào lại không yêu thương con mình đâu.

Lâm Bách Tòng làm trụ cột gia đình bao năm nay, xếp độ cứng rắn cũng là số một số hai, nhưng lại chẳng biết phải làm sao với đứa con trai nhỏ này.

Suy nghĩ của người làm cha đảo chiều liên tục, dù mềm lòng thì vẫn không để lọt một chữ nào ra khỏi miệng.

Cuối cùng chú chỉ nói: "Đơn hàng con mới nhận sát ngày như vậy, nếu không làm kịp thì bố đưa bớt nửa số thợ bên này sang."

"Được ạ?" Lâm Du nghe vậy thì hoàn hồn ngay, mặt hí hửng thấy rõ, rào đón trước: "Vậ phía bên bố sẽ chậm tiến độ mất?"

"Bên bố không gấp." Lâm Bách Tòng liếc cậu, "Nhưng nói rõ trước, tiền công thợ con tự trả."

"Không thành vấn đề."

Hai bố con đổi đề tài, bắt đầu bàn bạc chuyện công việc.

Dương Hoài Ngọc đi ra đánh lưng Lâm Bách Tòng một phát rồi bảo: "Được rồi được rồi, nói tới chuyện đó là không ngừng được, toàn làm mất thời gian của con."

Rồi cô quay sang hỏi Lâm Du: "Ăn no chưa? No rồi thì mau đi đi, không chốc nữa lại cuống cuống lên đi không kịp nhìn đường."

"Xong rồi xong rồi ạ." Lâm Du buông bát đứng lên, "VẬY con ra ngoài đây bố mẹ, hai người ăn thông thả."

Lâm Du xách túi ra ngoài, mãi đến khi không còn thấy được bóng lưng cậu nữa hai vị mới thôi nhìn theo.

Dương Hoài Ngọc cầm bát ngồi xuống cạnh Lâm Bách Tông, không nói tiếng nào.

Lâm Bách Tông gấp cho vợ dưa rau, thấy cô không động đũa liền lên tiếng: "Ngẩn ngơ gì đó?"

Dương Hoài Ngọc ngược lên, Lâm Bách Tông mới thấy mắt cô đỏ cả rồi.

"Em sao thế?" Lâm Bách Tông nhíu mày.

Dương Hoài Ngọc trừng chú, "Liên quan gì anh? Em xót con không được à. Anh xem nó làm quần quật suốt ngày suốt đêm. Nhà mình không biết đã tạo nghiệp gì, sao cứ phải là hai đứa nó chứ?"

"Đang yên đang lành nhắc chuyện đó làm gì?" Lâm Bách Tông bị đôi mắt đỏ au của vợ làm xót ruột, giọng cũng không êm mấy.

Dương Hoài Ngọc: "Anh tưởng em muốn nhắc à? Hơn nửa năm rồi, anh chưa nghe con trai nhắc đến tên Văn Chu Nghiêu một lần nào đúng không, nhưng anh nhìn thử xem trông nó có giống sẽ quên được không?"

Lâm Bách Tông lặng im vài giây, "Chỉ chưa đủ thời gian thôi."

"Bao lâu mới là đủ? Lão Lâm à." Dương Hoài Ngọc đột nhiên ai thán: "Anh nói chúng ta sống từng ấy năm rồi, lừa mình dối người thế để mà làm gì? Bảo là vì tốt cho con cái, nhưng cuối cùng chẳng ai được vui vẻ cả."

"Đến sau này khi bị người xung quanh chỉ trích, không có chỗ dung thân thì

vui vẻ à?" Lâm Bách Tông cũng có sự kiên trì của bản thân.

Dương Hoài Ngọc khóc thành tiếng, "Em chỉ muốn con trai mình được sống yên vui một chút. Nó vui vẻ quan trọng hơn mọi thứ. Chuyện tương lai ai nói chắc được, sống ngày nào tính ngày đó. Dù con nó không chống nổi thì vẫn có chúng ta đây còn gì? Chẳng lẽ nhà họ Lâm không nuôi nổi? Anh tự nghĩ lại bản thân xem, vất vả hơn nửa đời người, còn chẳng phải vì con?"

Lâm Bách Tông im lặng rất lâu, cuối cùng vừa gấp thức ăn cho Dương Hoài Ngọc vừa nói: "Nói ít thôi, ăn cơm đi."

Lâm Du không hề hay biết về cuộc trò chuyện của bố mẹ, với cậu mà nói, sự tình được như cục diện trước mắt là chuyện tốt. Như lời anh cậu nói, đây là một trận trường kỳ kháng chiến, nhưng tuyệt đối đã khả quan hơn kết cục mà Lâm Du tưởng tượng tới từ đầu.

Ít nhất bố mẹ đều còn đây, khỏe mạnh không bệnh tật.

Tuy cậu không được gặp anh, nhưng cũng không có nghĩa là sẽ không được gặp lâu dài về sau.

Hạng mục tiến triển thuận lợi.

Cách thể hiện phần trang trí cho kiến trúc cổ là dạng độc nhất vô nhị từ trước đến nay trong nghệ thuật khắc gỗ. Khung cửa, xà nhà, cửa sổ, lan can, từng chi tiết được điêu khắc ra đều mang trong mình phong cách cổ xưa trang nhã phú quý hoa lệ.

Khi hạng mục đi được một phần ba quãng đường, Lâm Du nhận được tin tức đầu tiên từ Văn Chu Nghiêu,

Thư do một người trẻ tuổi lặn lội đường xa đưa đến.

Da hóp đen, trông thật thà chất phác, cười lên khoe cả hàm răng trắng.

Anh ta đứng trước cổng lớn của nhà họ Lâm, mở miệng hỏi ngay là: "Xin hỏi vợ của Văn Chu Nghiêu sống ở đây đúng không?"

Làm cho hai anh em Lâm Thước mới từ cửa hàng về phải nhìn nhau trân trối.

Bạn gái Lâm Thước về nhà rồi, nhưng tình cảm hai người vẫn ổn định, chỉ chờ ngày đính hôn. Dù sao cậu chàng cũng có kinh nghiệm dày dặn, đỡ hơn Lâm Hạo, mới lạnh lùng lên tiếng trước: "Đây là nhà của Văn Chu Nghiêu, anh ấy là anh cả của bọn tôi. Nhưng anh ấy chưa kết hôn, ở đâu ra cô vợ anh nói chứ."

Lâm Hạo thì hiểu ra rồi, kéo kéo tay áo Lâm Thước, mặt đỏ bừng.

"Anh... anh ấy nói Lâm Du nhĩ? Thật... thật ấy quá đi."

Lâm Thước lườm, "Tưởng anh không biết chắc, im mồm!" Anh chàng đưa thư có vẻ hoang mang, không hiểu hai người trước mặt đang xì xầm gì với nhau.

Lâm Thước quay lại hỏi: "Anh cả bảo anh nói vậy à?"

"À anh nói đội trưởng Văn hả." Mới nghe gọi anh cả anh ta còn chưa biết là ai, ngẫm nghĩ mới hiểu ra, liền gãi gãi quả đầu đính bảo: "Không phải, cái đó tự bọn tôi đoán."

Lâm Du bước tới cửa ngay lúc đó, vừa kịp nghe anh ta nói: "Anh Văn có một sợi dây chuyền giữ kĩ dữ lắm, rảnh rồi lại lấy ra ngắm, hình như là con dao be bé. Thường thì bọn tôi vẫn hay mang một hai thứ quan trọng bên người. Bọn tôi hỏi anh Văn cái đó có phải của người anh ấy thích không. Anh ấy không phủ nhận, vậy không phải vợ thì là gì?"

Lâm Thước: "Anh..."

Lâm Du bước lên, đứng trước mặt anh thanh niên kia, sốt ruột hỏi: "Văn Chu Nghiêu nhờ anh đến à? Anh ấy khỏe không? Bây giờ đang ở đâu?" "Hả?" Anh ta nhìn nam sinh đẹp trai đột nhiên xuất hiện trước mắt, chần chừ đáp: "Tôi bị thương chân được về mới biết nhà anh Văn cũng ở Kiến Kinh. Hiện tại cả đội đang ở đâu tôi cũng không được rõ."

Thấy người đối diện nghe xong lập tức thất vọng ra mặt, anh thanh niên vội nói tiếp: "Nhưng mà trước khi tôi về cả đội đang dời sang địa điểm đóng quân mới. Chẳng mấy ai bì được với năng lực của đội trưởng Văn, yên tâm đi, anh ấy sẽ không sao đâu."

Lâm Du gật đầu, đưa tay lấy bức thư đối phương đang cầm.

Cậu bảo Lâm Thuộc Lâm Hạo tiếp đón người đưa thư hộ rồi về chái phòng một mình, đóng cửa lại.

Tiểu Du

Nhận thư cùng bình an.

Thời gian bận rộn, anh cả gửi lời hỏi thăm cả nhà. Biết tính em cẩn trọng đắn đo sợ mọi người lo lắng quá nhiều, quá nửa năm không nhận được tin hẳn sẽ trần trở bất an.

Đời sống quân ngũ em cũng từng thấy rồi, chỉ tại khoảng cách xa xôi tin tức khó khăn, đừng mong nhớ, anh rất khỏe.

Ngoài ra báo cho em một tin vui, ngày về đến sớm, chỉ là chưa xác định thời gian.

Để em ở lại nhà, cũng không biết em sống có ổn không, mỗi khi nhớ đến lại thấy đau lòng. Nghĩ lại từ ngày rời nhà đến Cù Châu dường như đã làm trái với ước nguyện luôn ở bên em ngày đầu.

Trên đường biên vội phong thư, gửi người mang về, mong em hiểu lòng, xoa dịu ngày xa cách. Đừng quên giữ gìn sức khỏe.

Ký tên: Anh của em.

Chỉ một phong thư giản đơn thể thôi, dòng chữ viết ngoáy vội vàng, thấy được thật sự đang rất bận.

Lâm Du cầm thư lắng lặng đỏ hai mắt.

Cậu như thấy được bóng người nằm phục trong chốn rừng thiêng nước độc, xung quanh đầy bùn sinh với cỏ dại. Người đàn ông phải gánh trên vai vô số trách nhiệm ấy thẳng tiến về phía trước, từng dòng thư viết vội lại đong đầy yêu thương dịu dàng.

Sau cùng cậu giữ thư ra thấy một cành hoa Tịch Vụ.

Lâm Du vân vê thân cành bên dưới, nhớ đến quyển sách cách nuôi trồng hoa cậu và anh mình cùng lật xem trong thư phòng của Lâm Bách Tòng.

Trong đó miêu tả loài hoa Tịch Vụ này rất đơn giản mà rất lãng mạn.

Nhớ thương da diết, tình cảm đậm sâu.

Tên tiếng Anh của hoa Tịch Vụ là *Trachelium caeruleum*, sau nhiều nỗ lực tìm tên của nó bằng tiếng Việt rồi đi vào tuyệt vọng, đành để tạm tên Hán Việt, ai biết nó là hoa gì chỉ giúp Yu nhé.

Chương 78

Chương 78

Đâu phải Lâm Du không biết gì. Một trong các nguyên nhân Văn Chu Nghiêu quyết định đến Đôn Châu ngay từ đầu là nơi đó nguy hiểm hơn các địa điểm khác được nhà họ Văn sắp xếp sẵn, anh nói chỉ cần hai năm thôi. Hiện tại trong thư có nói ngày về được đẩy lên sớm, cũng nghĩa là phía sau công trạng nhất định anh đã trải qua vô vàn nguy hiểm tiềm tàng.

Nhưng Lâm Du thậm chí còn không thể hỏi âm thư anh.

Từ khi nhận được thư cậu cứ như người mất hồn.

Buổi tối cả nhà đều giải quyết xong công việc cùng ngồi trong sân tán gẫu.

Đây là sinh hoạt gia đình luôn diễn ra đúng giờ suốt nửa năm nay.

Là người khởi xướng, Dương Hoài Ngọc hy vọng phương thức này sẽ giúp thay đổi bầu không khí u ám trong nhà. Lâm Du luôn là người hưởng ứng đầu tiên, mấy tháng nay cậu cực kỳ chịu hợp tác.

Cả kẻ gây tội là cậu cũng hợp tác rồi, những người khác không có lý do gì để từ chối. Thế là khi thời tiết nóng dần lên, người ở Kiến Kinh không thích ra ngoài nhiều thì trong sân nhà họ Lâm ngược lại cứ về chiều là náo nhiệt hẳn.

Dương Hoài Ngọc và Từ Tuệ đang may đế giày trong hành lang. Cũng

chẳng biết tại sao năm nay hoạt động này lại thịnh hành thế nữa, các cô các bà trong xóm rảnh rỗi lại tụ tập làm với nhau, vừa làm vừa tán chuyện này nọ trong nhà ngoài phố.

Tối nay mỗi người trong nhà đều có ít nhất hai đôi rồi.

Lâm Bách Tòng và chú hai Lâm Trường Xuân mặc áo cộc tay ngồi trên bậc thang đá, cúi đầu nghiên cứu một mảnh sứ vỡ mà chú ba gửi về gần đây, nghe nói từ thời Hán Đường.

Cô út đi hẹn hò chưa về.

Lâm Du bị anh em Lâm Thước lôi ra bàn đá đánh bài.

"Tối em kìa." Lâm Hạo giục, "Lâm Du em sao thế? Cả tối cứ đờ người ra."

Lâm Du hoàn hồn lại đánh đại một cây, "đại" một cách lộ liễu.

Lâm Thước kể bên ngồi vắt chéo chân, liếc cậu rồi nói: "Em giỏi nhỉ."

"Sao hả?" Lâm Du hỏi bằng giọng thờ ơ.

Lâm Thước liếc xéo cậu, hạ giọng nói nhỏ: "Em sợ cả nhà không biết em bị một bức thư tình của anh cả câu mất hồn đấy à? Sống có tiền đồ chút được không?"

Lâm Du: "Anh ngậm miệng lại đi, thật là."

Phía Lâm Bách Tòng nghiên cứu cả buổi cũng chẳng ra được gì, thôi chả thà đứng lên ra sau lưng mấy thằng nhóc con xem chúng nó đánh bài.

Lâm Du đang không muốn đánh nữa, liền quay đầu lại hỏi: "Bố, chú hai, hai người chơi không?"

Lâm Bách Tòng đưa tay đề vai Lâm Du xuống, ý bảo cậu không cần đứng lên.

Chú hai cũng nói: "Mấy đứa chơi đi, khó khăn lắm mới có thời gian nhàn rỗi."

Lâm Du quay lại xòe tay với bố già: "Vậy bố cho con tiền tiêu vặt đi, tối nay con thua hết tiền rồi."

"Thua hết mà còn mặt mũi xin tiền nữa hả." Lâm Bách Tòng tát đầu Lâm Du.

Nhưng vẫn móc túi lấy tiền tiêu vặt ra dúm cho cậu thật.

Cho xong còn đứng nhích nhích ra xa, thở thê: "Đừng nói với mẹ nha."

Lâm Du gân cổ gào lên: "Mẹ! Bố con giấu quỹ đen nè!"

"Con mấy tuổi rồi hả." Lâm Bách Tòng trừng cậu, "Còn mách lẻo nữa."

Sau lưng là tiếng gầm giả vờ của Dương Hoài Ngọc, đối diện là Lâm Thuốc đâm thọt: "Ai chẳng biết từ nhỏ Lâm Du đã là con mách lẻo thành tinh."

Lâm Du lườm, "Thù dai không phải đàn ông đâu nha."

Bao nhiêu tuổi rồi còn lôi chuyện hồi nhỏ ra nói hoài.

Chia bài vòng mới, Lâm Du làm cái, ngón tay thon thon thoăn thoắt trên bộ bài, cúi đầu chăm chú nhìn bài, lại thỉnh thoảng nghe Lâm Bách Tòng hỏi một câu như vô tình nhắc: "Anh con gửi thư nói gì đấy?"

Tay Lâm Du khựng lại, quay mặt nhìn bố mình.

Thời khắc nhìn vào ánh mắt Lâm Bách Tòng, không có chỉ trích và đề phòng như dự liệu, càng giống một lời hỏi han thông thường, lời hỏi han giống mỗi lần anh cậu gửi thư về nhà trong những năm mà chuyện của hai

người còn chưa bị phát hiện.

Giờ phút này Lâm Du hiểu rõ, mức độ mong nhớ Văn Chu Nghiêu của mọi người còn lại trong nhà cũng không khác chi cậu.

Cậu cụp mắt, bình tĩnh nói: "Không có gì nhiều, phía anh ấy không tiện liên lạc, lại rất bận, chỉ nói anh không có chuyện gì cả dặn cả nhà yên tâm, cũng bảo con hỏi thăm sức khỏe mọi người."

Lâm Bách Tông gật đầu, không nói gì nữa.

Lâm Du im lặng tầm vài giây rồi nói tiếp: "Bố, thời gian anh về được đẩy lên sớm, nhưng chưa xác định cụ thể."

Vốn dĩ mọi người xung quanh đã đang nhìn hai bố con. Giờ Lâm Du có thể cảm nhận được bầu không khí lặng ngắt sau lưng. Cậu cũng không nói gì nữa. Khung cảnh như một trận giằng co trong im lặng.

Cuối cùng không biết bao lâu sau, Lâm Du nghe Lâm Bách Tông đáp một câu: "Biết rồi."

Thời khắc ấy không hiểu sao cậu lại thở phào.

Sự dao động của bố mình khó nhận ra đến thế, nhưng Lâm Du vẫn cảm nhận được sự thỏa hiệp và nhân nhượng của bố với con trai. Có lúc cậu cũng tự hỏi mình phải chăng bản thân quá nóng vội, dù sao thì với đời cha chú chuyện này thật sự có hơi tàn nhẫn.

Nhưng Lâm Du vẫn ích kỷ một lần.

Ít nhất, cậu không muốn khi anh mình thật sự trở về lại phải đối diện với tình trạng như khi anh rời đi lần nữa.

Đêm hè rất ngắn, đôi câu chuyện phiếm theo gió bay đi chẳng còn chi.

Rồi bốn mùa luân chuyển, chẳng đếm được đã qua bao nhiêu ngày đêm.

Những ký ức của hơn một năm Văn Chu Nghiêu rời đi trong Lâm Du chỉ còn lại nhiều lắm là chút chuyện sinh hoạt linh tinh thường ngày, cân não với đối thủ, tranh luận với đối tác, thi thoảng có rảnh hẹn nhóm Lý Tuyền Thanh ra ngoài **giết** thời gian cũng hết một ngày.

Trong nhà không còn đặc biệt kiêng nhắc đến Văn Chu Nghiêu nữa.

Đôi khi Lâm Bách Tông cũng hỏi thăm, gần đây anh con có gửi thư về không?

Không có, tròn một năm sáu tháng lẻ hai mươi tám ngày, ngoài phong thư đôi dòng nhờ đồng đội mang về ấy, Lâm Du không còn nhận được câu chữ nào nữa.

Nhiều lúc Lâm Du cũng cảm thấy thời gian sao mà trôi lâu quá, như dài đằng đẵng như xa vời vợi.

Người nhắn trong thư sẽ về sớm ấy như cũng đã thành một giấc mộng mang tên nhớ mong thành bệnh trong cậu.

Thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, năm nay Kiến Kinh lạnh sớm hơn mọi khi. Sáng dậy sớm chạy xe đạp đi, ngọn cỏ trong luống hoa ven đường điểm trắng sắc sương. Lâm Du đeo đôi bao tay mà cầm vào tay nắm xe cũng thấy lạnh thấu xương.

Thật ra gần một năm gần đây cậu dồn hết thời gian cho hạng mục khắc kiến trúc cung đình cổ. Mờ sáng mỗi ngày tự đạp xe đi, hoàng hôn về nhà.

Nhưng hôm nay không phải vì lý do đó, cuối tháng trước công trình chính thức hoàn thành rồi.

Hôm nay phía Viện Bảo tàng Nghệ thuật mời cậu đến cắt băng.

Đường Thịnh Trường cách Viện Bảo Tàng không xa, đạp xe chỉ mất hơn hai mươi phút.

Lúc Lâm Du tới trước cửa nhảy xuống xe vừa lúc gặp Phó viện trưởng. Vị này đã ngoài năm mươi, trông già hơn Lâm Bách Tông một chút. Nhưng trong một năm vừa qua Lâm Du thường liên hệ với ông, biết ông là người thừa khôn khéo, cũng rất thân thiện.

Vừa thấy Lâm Du từ xa là Phó viện trưởng đã cười tí mắt gọi: "Tiểu Lâm à, đến sớm thế cháu?"

"Phó viện trưởng Hứa, chào buổi sáng." Lâm Du vừa tháo bao tay nhét vào túi áo khoác vừa quay sang chào hỏi.

Đối phương xuống khỏi xe hơi, nhìn chiếc xe đạp Lâm Du đang đẩy, vừa sóng vai đi vào với cậu vừa nói: "Bác nhớ cháu có xe mà nhỉ? Trời lạnh thế sao còn chạy xe đạp đến vậy? Gió thổi không lạnh à?"

"Chủ yếu là không xa lắm." Lâm Du cười, "Hơn nữa cháu còn trẻ mà, phải khiêm tốn chút chứ."

"Oát con." Ông bác cười mắng, "Làm ăn lớn thế có thấy cháu khiêm tốn đâu."

Phó viện trưởng Hứa rất thích Lâm Du, cảm thấy cậu còn nhỏ mà tính đã cứng chạc, đối nhân xử thế chân thành không lươn lẹo, cộng thêm tay nghề điêu khắc sóng sau xô sóng trước lại pha trộn kỹ thuật của nhiều hệ phái, tiền đồ rộng mở thấy rõ.

Cho nên bác Hứa giới thiệu thêm cho Lâm Du rất nhiều đơn hàng, nhưng đa phần Lâm Du từ chối cả.

Hiện tại thật ra việc khắc gỗ của cậu đã không còn cần số lượng, trên cơ sở bảo đảm mức căn bản, cậu nhận đơn rất chọn lọc. Mặt khác cũng là vì còn việc của Ý Linh Lung nữa, thời gian dư của cậu thật sự không nhiều. Đối phương cũng không cưỡng cầu.

Một già một trẻ cùng bước vào trong tiếng trò chuyện rôm rả.

Lâm Du liếc mắt nhìn hai bên, cứ thấy có gì đó không đúng lắm. Mãi đến khi thấy hai hàng vệ sĩ đứng ở trong lẫn ngoài cổng, cuối cùng cậu cũng

phát hiện ra điểm nào khiến mình thấy không đúng.

"Bày binh bố trận hoành tráng quá bác nhỉ." Lâm Du vẫn đùa được.

Phó viện trưởng Hứa cười nhìn cậu rồi nói: "Chuyến hôm nay cháu đến tuyệt đối đáng giá."

"Tại sao ạ?" Lâm Du tò mò.

Đối phương làm mặt thần bí tiết lộ cho cậu: "Cháu biết hiện vật chủ chốt được khánh thành hôm nay là gì không?" Không kịp chờ cậu hỏi viện phó đã tự không kềm nổi rồi nói luôn: "Đỉnh vuông hình thần thú, cháu biết bốn món cuối cùng chưa tìm về đủ mà đúng không, giờ ở cả bên trong rồi, đầy đủ!"

Nói rồi còn vỗ tay, khoe với cậu trong hưng phấn.

Lâm Du nghe nói vậy thật sự phải ngạc nhiên, vì trong nhà có chú ba lần lộn với ngành này từ nhỏ, Lâm Du khó mà không biết.

"Không phải bảo rất nhiều năm rồi vẫn chưa tìm được sao ạ?" Lâm Du hỏi.

Viện phó Hứa cũng không giấu cậu, kể luôn: "Tìm về từ nước ngoài, nói tới đây cũng có liên quan chút tới cháu đấy."

Lâm Du: "..."

Viện phó Hứa liếc nhìn cậu, "Mối liên hệ của nhà họ Lâm cháu với họ Văn ở Tây Xuyên đâu phải bí mật gì. Lần này ba trong số bốn chiếc đỉnh được nhà họ Văn tập hợp không ít chuyên gia lớn bỏ tiền bỏ sức mang về, rồi tặng lại miễn phí. Bên bác gửi không biết bao nhiêu thư từ giấy tờ lên, bên trên mới chấp thuận cho Bảo tàng Kiến Kinh bọn bác làm địa điểm lưu giữ sau cùng của hiện vật."

Đến đây Lâm Du lại thấy bình thản.

Khi đã đến được vị trí của ông cụ Văn ngày nay, cuối cùng bỏ công sức vào những công trình thế này là chuyện cực kỳ dễ hiểu.

Chỉ có thể nói là quá sức trùng hợp mà thôi.

Hơn một năm nay Lâm Du thăm hỏi ông cụ đầy đủ không thiếu dịp nào, thái độ của ông cụ với cậu cũng hết như trước, chỉ là không còn nhắc đến chuyện liên quan đến anh cậu nữa thôi.

Anh cậu đã công khai với nhà họ Văn từ lâu, Lâm Du không muốn cho những kẻ có nuôi ý định thêm đề tài để nói.

Lâm Du theo viện phó Hứa vào trong.

Rất đông người tới tới lui lui, có người quen người lạ.

Lâm Du đã quen với những sự kiện thế này rồi, dù sao cũng từng tham dự nhiều.

Sau nghi thức cắt băng ngắn gọn, chẳng mấy đã đến tiết mục chính.

Trên bục trưng bày cách đó mười mấy mét có mấy hiện vật được phủ vải đỏ. Thanh niên trẻ tuổi dẫn chương trình úp mở cho người có mặt hồi hộp tò mò. Lâm Du thì biết trước rồi nên thấy không còn gì ly kỳ. Cậu nghiêng mặt về phía sân khấu, đang nói chuyện với một người từng hợp tác ngồi đối diện.

Bên tai là tiếng người dẫn chương trình: "Các vị có mặt tại đây ngày hôm hẳn đề là người trong ngành hoặc có đam mê tìm hiểu. Chúng tôi không để quý vị chờ lâu nữa, ngay sau đây sẽ công bố hiện vật được giữ lại sau cùng, cũng là hiện vật có giá trị nhất của Bảo tàng cho đến nay."

Khi tất cả mọi người cùng ngước cổ trông chờ, một người bước lên từ cánh gà tới nói nhỏ gì đó vào tai người dẫn chương trình.

Sau đó người dẫn chương trình nhanh chóng trở lại, ra hiệu cho mọi người yên lặng rồi mới lên tiếng: "Xin phép báo với mọi người một tin tốt, ngay vừa rồi chúng tôi nhận được tin, một đại diện của bên quyền tặng giấu mặt đã

đến Kiến Kinh, vừa đáp máy bay nửa tiếng trước."
Bên dưới bắt đầu có tiếng xì xào.

Lâm Du thì chợt nhớ ra, bên quyền tặng là nhà họ Văn mà?

Như một dự cảm, mi mắt cậu giật nhẹ.

Rồi hướng mắt về phương hướng khởi nguồn tiếng xôn xao, ngơ ngẩn nhìn theo bóng dáng ấy bước ra từ cánh gà, lên sân khấu.

Anh cứ thế mà xuất hiện, không một lời báo trước.

Làm Lâm Du choáng váng mặt mày.

Cậu nhớ đến câu viện trưởng Phó hỏi mình trước khi vào cổng, cháu biết hiện vật chủ chốt của hôm nay là gì không?

Lâm Du nhìn đăm đăm người vừa xuất hiện, trầm nghĩ, khốn khiếp!

Mẹ kiếp thật nhân vật chủ chốt hôm nay là Văn Chu Nghiêu.

Là người cậu một lòng mong nhớ từ rất lâu, chỉ cần xuất hiện là lại như có thể lấy cả mạng cậu đi.

Chương 79

Nửa tiếng sau, trong chiếc xe đậu ở cửa hông của Viện Bảo tàng, Lâm Du ngẩn ngơ nhìn người đang ngồi đối diện. Cả buổi rồi vẫn chưa hoàn hồn được, cứ như bị dặt mắt hồn.

Văn Chu Nghiêu choàng áo khoác, nhìn cậu mà buồn cười, còn hỏi: "Nhìn lâu thế vẫn chưa đủ à?"

Lâm Du lắc đầu, rồi lại gật gật, nhưng vẫn không nói câu nào.

Hơn một năm gần hai năm rồi, Lâm Du có quá nhiều lời muốn nói, nhưng đến thời khắc được gặp mặt đối mặt này, cậu lại chẳng nói được gì.

Cậu quan sát Văn Chu Nghiêu, hiện tại khoảng cách gần nên mới nhận ra sắc mặt anh tái tới khác thường. Tuy Văn Chu Nghiêu đã rất cố gắng che giấu, từ lúc xuất hiện đến khi ở riêng với cậu bây giờ đều không có gì lạ thường, lúc này cũng đang thả lỏng người ngồi tựa vào lưng ghế, nhưng Lâm Du quá hiểu anh.

"Anh." Lâm Du lên tiếng, nhìn thẳng anh mà hỏi: "Sao đột nhiên lại về? Không báo tin trước gì cả?"

"Thấy không đủ vui mừng bất ngờ hả?" Văn Chu Nghiêu vẫn giữ nụ cười nhẹ.

Lâm Du gật gật, "Vui chứ, chưa bao giờ vui mừng như vậy."

Ngoài cửa sổ xe nổi gió to, cành khô với sỏi vụn bị gió thổi tạt vào cửa kính kêu lách cách nho nhỏ. Lâm Du nhìn ra ngoài, nhận ra người đàn ông đang đứng đưa lưng về phía xe. Chẳng phải ai xa lạ, là Mộc Chuẩn, vệ sĩ thân cận của Văn Chu Nghiêu.

Cũng gần hai năm rồi Lâm Du không gặp cậu ta, tái ngộ cảm thấy người này giờ còn trầm tính hơn trước.

Chẳng hạn như ngay lúc này, trước cửa Viện Bảo tàng, cậu ta tận tụy canh giữ bên ngoài, như một khẩu súng luôn sẵn sàng mở chốt an toàn, từng tế bào trong người cùng vào tư thế sẵn sàng đợi lệnh.

Nhiệt độ trong xe vừa đủ khiến người ta thấy vô cùng thư thái, khác biệt hoàn toàn với sắc trời bên ngoài.

Rất nhiều chi tiết nhỏ từng bị bỏ qua trước đây từ từ hội tụ lại.

Lâm Du là người thông minh.

Ánh mắt cậu vẫn hướng ra ngoài, lên tiếng: "Anh, từ lúc gặp mặt tới giờ sao anh vẫn chưa ôm em?"

Có vẻ như Văn Chu Nghiêu bị câu hỏi mang theo tải thân và trách móc này của cậu làm sững sốt, anh sững ra một lúc rồi mới bật cười bất đắc dĩ, chìa tay ra với cậu, ý không thể rõ hơn.

"Qua đây em, anh ôm nào." Anh bảo.

Quả nhiên Lâm Du ngả tới, nhưng ngay trước khi đụng tới lồng ngực Văn Chu Nghiêu, cậu đột ngột đưa tay vạch lớp áo trong của Văn Chu Nghiêu ra.

Rồi kinh hãi sững sờ vì tầng tầng lớp lớp băng vải bên trong.

Cậu biết ngay mà, cậu biết ngay mà!

Bản thân Lâm Du còn không nhận ra tay mình đang run rẩy, càng lúc càng tệ, suýt chút không cầm được nữa. Cuối cùng vẫn nhờ một tiếng thở dài thật khẽ vọng xuống, rồi Văn Chu Nghiêu đưa tay ôm lấy tay cậu.

Anh nói: "Biết là thế nào cũng không giấu được em."

"Anh lại còn định giấu em?" Lâm Du hất tay anh ra, ngẩng đầu trừng anh bằng cặp mắt đỏ bừng, gằn giọng hỏi: "Chuyện thế nào?"

Văn Chu Nghiêu tặc lưỡi, lòi cậu trở lại.

Lâm Du thấy mình sắp lao vào ngực anh, vội đưa một tay chống vào lưng ghế phía sau anh, quát khẽ: "Anh điên à?!"

Văn Chu Nghiêu kéo bên tay đang chống của cậu lên, ôm chầm lấy cậu.

"Cứ muốn ôm em." Anh nói như thở than, cọ cằm vào vai cậu, cất lời: "Nhịn lâu lắm rồi, sợ em phát hiện nên mới không dám."

Nói xong còn cười khẽ.

Lâm Du tiến thoái lưỡng nan, không biết anh bị thương đến mức nào nên không dám cử động mạnh.

Muốn hung dữ vài câu lại chẳng nở lòng, cổ họng nghẹn ứ.

Cuối cùng cậu cũng đành ngồi xổm trước chân Văn Chu Nghiêu, với tay ôm choàng lấy anh, nức nở gọi anh.

"Khóc à?" Một tay Văn Chu Nghiêu vòng quanh eo ôm kéo cậu lên một chút, rồi anh cúi xuống, tay kia ôm hông bế hẳn cậu lên. Lâm Du hoảng hồn, vất vả bám vào vai Văn Chu Nghiêu.

Khi cậu đã ngồi quỳ giữa hai chân Văn Chu Nghiêu trên ghế anh mới nói:

"Đừng căng thẳng vậy, gần lành hẳn rồi."

Nghe vậy Lâm Du mới hơi thở phào.

"Không có khóc." Lâm Du đáp.

Văn Chu Nghiêu cũng chẳng ép cậu thừa nhận, chỉ véo cằm cậu, nhíu mày nhìn cậu, "Gầy đi nhiều thế này."

"Nhớ anh quá." Lâm Du đáp khẽ.

Gần nhau như thế, nhớ thương lại cuộn cuộn kéo đến.

Miệng cậu lầm bầm nhớ anh nhớ anh, không kèm được mình cọ mũi vào má anh.

Động tác không khác chi chú cún con ấy thể hiện sự thân mật và không ngừng muốn sát gần hơn khó kèm nổi của cậu. Nào còn chút gì của ông chủ Lâm sát phạt tứ phương, càng không giống vị thợ cả Du cầm dao khắc trong tay đậm chất cao quý.

Cậu chỉ là Lâm Du, kẻ sống lại một đời, được lớn lên bên cạnh một người.

Lâm Du mà lớn mấy rồi khi gặp anh cũng chẳng còn ra dáng.

Văn Chu Nghiêu cũng đau lòng, chiều ý cậu, cởi áo khoác trên người xuống quần cậu lại kéo vào lòng, để yên cho cậu cọ.

Một người thả lỏng tựa vào ghế, một người cứ cọ dụi mãi không ngừng.

Dụi đủ rồi thì vùi đầu vào hõm cổ anh, nói giọng ồm ồm: "Rốt cuộc sao lại bị thương?"

"Qua cả rồi, kể em nghe em lại thấy khó chịu."

Thế này là định sẽ không cho cậu biết rồi.

Hai người không ở lại trước cửa Viện Bảo tàng lâu. Hôm nay Văn Chu Nghiêu đến với thân phận nhà họ Văn, rất nhiều người muốn lân la làm quen. Thấy có người đi từ trong ra là Văn Chu Nghiêu vẫn cậu đi ngay.

Lâm Du không định để anh về thẳng nhà ngay.

Chưa nói đến hiện tại anh đang bị thương thì về nhà chưa biết chừng lại một trận loạn lạc, việc gì lại không nghĩ ngợi dưỡng thương. Nhưng còn chưa kịp nói gì Mộc Chuẩn đã chạy xe thẳng đến một ngôi biệt thự ở ngoại thành.

Lâm Du quan sát khung cảnh mà nhìn biết ngay có người quét dọn thường xuyên, hỏi Văn Chu Nghiêu: "Sắp xếp sẵn từ trước à?"

Văn Chu Nghiêu ừm một tiếng rồi nói: "Tạm thời thôi, nhưng đã cho người quét tước rồi, mấy ngày này ở đây tạm rồi tính tiếp."

Biệt thự hai tầng, trang hoàng đậm phong cách phục cổ, trên tầng còn lưu giữ rất nhiều sách vở tài liệu lịch sử, lâu ngày không ai ở cũng không có cảm giác hoang tàn đìu hiu.

Hai người đến nơi chưa tròn nửa tiếng có đã người liên tục ra ra vào vào dọn đồ đạc.

Toàn là đồ dùng hằng ngày.

Lâm Du đang chỉ huy mọi người sắp xếp đồ đạc thì thấy anh cậu và Mộc Chuẩn đang nói chuyện trong sân.

Nơi này cách đường Thịnh Trường khá xa, chạy xe đi về mất khoảng nửa tiếng. Lâm Du không biết có phải anh mình cố ý chọn địa điểm xa như vậy không, cũng chẳng buồn tìm hiểu.

Dù sao thì mấy ngày tới cậu cũng đâu định đi.

Một lúc sau Văn Chu Nghiêu quay vào. Lâm Du bưng ly nước nóng bước tới, đồng thời xè mấy viên thuốc trắng trong lòng bàn tay ra rồi nói: "Bác sĩ

mới đến lúc này có nói rồi, bốn tiếng uống một cử thuốc, mỗi nửa tiếng đo nhiệt độ một lần."

Văn Chu Nghiêu liếc nhìn cậu rồi im lặng uống thuốc.

Mộc Chuẩn đứng cạnh thấy vậy liền nhìn Lâm Du cười cười.

Rồi cậu ta nói: "Bây giờ có cậu trông chừng, tôi không phải lo anh ấy không uống nữa."

Lâm Du cầm lại ly nước từ tay Văn Chu Nghiêu, nhìn anh rồi hỏi: "Không chịu uống thuốc à?"

"Đừng nghe cậu ta nói lung tung." Văn Chu Nghiêu bảo, "Mỗi một lần thôi, thuốc này uống vào để buồn ngủ, đúng lúc lần đó có việc."

Lâm Du không hỏi kỹ là việc gì.

Cậu nhìn ra, lần này anh mình trở về cực kỳ kín tiếng, bác sĩ này nọ đều là người quen. Tuy đã lộ mặt ở Viện Bảo tàng nhưng cũng là mượn danh nghĩa khác.

Còn vết thương của anh, kế hoạch trở về lần này, đến hiện tại Lâm Du vẫn chưa hỏi rõ ràng.

Nhưng may mà Văn Chu Nghiêu không đưa ra đề nghị bảo cậu về nhà.

Mãi cho đến đêm, bầu trời đã tối.

Đã ăn cơm xong, đồ dùng trong phòng đầy đủ không thiếu thứ gì, Lâm Du quay lại mới biết anh mình đã dựa vào đầu giường ngủ quên.

Trong phòng chỉ có một ngọn đèn nhỏ đang sáng, nhưng Lâm Du vẫn thấy được sự mệt mỏi không sao che giấu được từ vàng trán anh.

Có lẽ anh đã phải cố gồng mình suốt cả ngày nay từ khi vào Viện Bảo tàng gặp cậu đến bây giờ.

Lâm Du đứng đó, rất lâu.

Cuối cùng kéo chân nhẹ nhàng đáp lên cho anh.

Dưới lầu, Mộc Chuẩn và vài anh em đang ăn khuya, thấy Lâm Du đi xuống vội đánh tiếng mời cậu ăn cùng.

"Tôi ăn rồi." Lâm Du cười đáp. Rồi cậu gọi Mộc Chuẩn: "Anh ra đây, tôi có chuyện này hỏi anh một chút."

Người ngồi cạnh đẩy Mộc Chuẩn một cái cậu ta mới lau miệng rồi vội vàng đứng lên.

Vàng trắng tàn treo lưng trời hắt thứ ánh sáng màu xám bạc xuống mặt sân. Lâm Du đứng trên bậc thang đá trước cửa, nhìn theo bóng cây lay động bên ngoài, hỏi thẳng vào vấn đề mà không buồn quay đầu: "Anh nói thật cho tôi biết đi, sức khỏe anh tôi thế nào?"

Bước chân Mộc Chuẩn khựng lại, ngẩng lên nhìn cậu, không đáp lời.

Lâm Du nói: "Anh cũng đừng giấu tôi làm gì, lúc bác sĩ thay băng tôi thấy hết rồi."

Không chỉ những vết thương ngang dọc chằng chịt đã kéo vảy, trí mạng nhất là vết đạn nằm gần sát tim.

Bản thân Lâm Du cũng không biết khi nhìn thấy mình đã mất bao nhiêu công sức mới có thể giả vờ như không có gì.

Lâm Du quay đầu nhìn Mộc Chuẩn chằm chằm.

Mộc Chuẩn từng giao tiếp với Lâm Du, cậu ta vẫn luôn thắc mắc không biết tại sao người xuất thân từ gia đình như nhà họ Lâm lại có ánh mắt đáng sợ đến thế. Cả cậu ta nhìn thấy cũng không khỏi rợn gai ốc.

Mộc Chuẩn vượt mặt, sau đó như đã hạ quyết tâm, cậu ta cất tiếng: "Trước khi đến Kiến Kinh anh Văn đã dặn bọn tôi không được nói lung tung, bọn

tôi không bao giờ làm trái mệnh lệnh của anh ấy. Nhưng tôi đoán nếu tôi không nói thì cậu sẽ không bỏ qua đúng không?"

"Chuyện đó đương nhiên rồi." Lâm Du nói, "Bây giờ anh tôi như thế, anh muốn tôi không lo không hỏi mà được à?"

Mộc Chuẩn hướng mắt ra sân theo cậu, một hồi sau mới chậm rãi nói ra một câu: "Vết thương đó nghiêm trọng lắm, mấy lần nhận tin nguy kịch."

Tim Lâm Du thắt lại, nhìn sang Mộc Chuẩn.

Đã có câu mở đầu, phần sau dễ dàng hơn nhiều, cậu ta nói: "Trên thực tế kế hoạch của anh Văn ở Đôn Châu đã kết thúc từ bốn tháng trước rồi. Lúc đó bọn họ nhận một nhiệm vụ dã ngoại cực kỳ nguy hiểm, rất nhiều người hy sinh, những vết thương của anh ấy cũng có từ đó, nhưng còn may, đều không quá nặng."

Nghe đến đây đương nhiên Lâm Du sẽ không ngây thơ nghĩ rằng sự tình thật sự kết thúc tại đó. Quả nhiên Mộc Chuẩn nói tiếp: "Lúc đó ông cụ Văn đã có ý điều anh ấy về trung tâm điều hành, hạ lệnh luôn rồi, nhưng bên trên đột nhiên có loạn. Từ rất nhiều năm trước nhà họ Văn bị đẩy vào thế bị động cản tay cản chân, anh Văn không thể không ở lại điều đình dọn dẹp."

Khi miêu tả lại chỉ bằng những câu từ giản đơn như thế, mà Lâm Du như thấy được dòng sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt.

Là cuộc chiến mà những kẻ nằm ngoài cơn lốc xoáy như bọn họ không thể tưởng tượng được, có thể sẽ không chảy máu, không âm thanh, nhưng lại cảm thấy ngay cả dòng thời gian cũng đang chảy dưới sự chi phối của con người.

Nó cứ âm thầm lặng lẽ như thế mà chẳng gì ngăn cản được.

"Vết đạn thì sao?" Lâm Du hỏi.

Ánh mắt Mộc Chuẩn bỗng lạnh buốt.

"Hai tháng trước có một đợt phục kích nhằm vào anh Văn mà đã được lên

kế hoạch từ lâu." Mộc Chuẩn kể: "Cậu biết có những chuyện mà một khi đã nhúng tay là chắc chắn sẽ đắc tội ai đó mà đúng không. Lúc đó lực lượng cạnh anh Văn bị điều đi hết, những kẻ rình rập nhà họ Văn, đặc biệt là nhắm chặt vào anh Văn rất đông. Nhưng điều khiến bọn tôi bất ngờ nhất là bên trong nhà họ Văn có nội ứng."

Cảnh tượng chấn động kinh hoàng đến độ nào, tự Lâm Du đã tưởng tượng được.

Người bình thường sẽ không sao hiểu nổi sự máu lạnh và khinh thường pháp luật của một số kẻ nắm quyền. Ví dụ như nếu chú ba chịu ở yên trong nhà họ Lâm học khắc gỗ thì cả đời này sẽ không phát hiện ra bên dưới nền móng của một gia tộc chuyên đóng tàu lại chôn vùi bấy nhiêu hài cốt và tội ác.

Lòng bàn tay Lâm Du đau nhói. Cậu cúi đầu nhìn mới nhận ra mình đã bầu rách ra da trong vô thức.

Lâm Du chợt nhớ lại cơn ác mộng mình mơ thấy trong một đêm từ hai tháng trước, cậu mơ thấy anh mình không về được nữa, đâu đâu cũng là máu. Nửa đêm còn lại của buổi tối ấy cậu không sao ngủ tiếp được, liền khoác áo đi sang phòng anh mình.

Căn phòng vẫn hệt như trước, Dương Hoài Ngọc sẽ quét dọn định kỳ, tất cả đồ đạc đều còn nguyên.

Tối hôm đó Lâm Du ngồi trước chiếc bàn sách mà anh mình thường ngồi, mặt trăng tối hôm ấy cũng khá giống đêm nay, một vầng khuyết cong cong, khuất mờ trong mây, không thể viên mãn.

Cậu cứ ngồi thế đến sáng.

Nay Văn Chu Nghiêu đã trở lại, một cách hoàn chỉnh.

Anh không nhắc đến nửa lời, dường như anh chỉ mong được thấy Lâm Tiểu Du nhà họ Lâm trưởng thành vui vẻ không âu lo.

Nhưng Lâm Du đau lòng lắm, nỗi đau không cách nào che giấu được một

khi đã biết chuyện.

Mộc Chuẩn nói: "Ông cụ nổi trận lôi đình, suốt hơn một tháng sau đó, những kẻ liên quan liên tục bị lôi ra. Ông cụ hạ lệnh điều anh Văn về dưỡng sức, không cho anh ấy hành động nữa, phong tỏa toàn bộ thông tin. Nhưng anh Văn nói anh ấy đã trễ nhiều lắm rồi, cho nên lần này bọn tôi bí mật về Kiến Kinh. Tôi nghĩ cái hẹn mà anh ấy trễ hẳn là lời hứa với cậu nhỉ."

Đúng rồi, anh ấy viết thư nói sẽ về sớm đó.

Anh ấy về muộn hơn rất nhiều, nhưng đã trở về như lời hứa.

Lúc Lâm Du rón rén mở cửa phòng vào, người trên giường đã ngủ say.

Cậu ngồi trên giường, đưa tay vuốt ve giữa mày anh.

Rồi cúi đầu hôn lên.

Dù đã trải qua một trận chiến khốc liệt thì cuộc đời quân ngũ vẫn chưa có điểm dừng, ngay từ đầu Lâm Du đã biết con đường này gập ghềnh dường nào.

Lòng cậu không nở biết mấy thì cũng không thể nói ra câu xin anh rút lui.

Cậu biết lý do anh đưa ra lựa chọn này từ đầu, cho nên cậu sẽ không nói.

"Anh ơi." Lâm Du gọi anh, "Dậy đi anh."

Văn Chu Nghiêu mở mắt ra, chẳng hề ngạc nhiên, chỉ nói bằng giọng khàn khàn: "Định đánh thức anh của em dậy để làm gì đấy?"

"Muốn nói cho anh biết em yêu anh."

Lâm Du dụi vào đầu mũi anh, thủ thủ: "Vô cùng, vô cùng yêu anh, không nói với anh em sợ mình không ngủ được."

Văn Chu Nghiêu cười khế, như đã sớm đoán được sẽ có cảnh này.

Anh có vẻ bất đắc dĩ, "Biết ngay em sẽ không nhịn được chạy đi hỏi người khác."

Anh nhích người sang một chút. Lâm Du giở chăn lên chui vào rúc trong lòng anh.

"Ngủ đi." Văn Chu Nghiêu vỗ lưng cậu, "Lần này không đi nữa, sau chuyện lần này ông nội cũng thần hồn nát thần tính rồi, định để anh im tiếng vài năm. Lệnh điều động cấp tỉnh sẽ có nhanh thôi, chờ sắp xếp xong mọi việc, vài hôm nữa đưa em về nhà."

"Không đúng." Lâm Du ôm eo Văn Chu Nghiêu, lên tiếng: "Phải là cùng về nhà, anh, em đưa anh về nhà."

Chương 80

Chương 80

Tuy biệt thự chỉ là chỗ ở tạm thời nhưng vẫn thấy được nhóm Mộc Chuẩn đã trút hết tâm huyết để Văn Chu Nghiêu có được điều kiện nghỉ ngơi dưỡng thương lý tưởng. Lâm Du ngủ lại đây một đêm, cảm thấy nơi này lúc nào cũng yên tĩnh bình yên dù ngày hay đêm. Nhà cửa xung quanh cũng là các kiến trúc độc lập, dù có người thấy nhóm Mộc Chuẩn vũ trang tận răng ra ra vào vào mỗi ngày thì cũng chẳng ai tò mò tới dòm ngó.

Trong tuần lễ qua, ngoài những chuyện rất cần thiết thì trên cơ bản Lâm Du đều ở đây.

Cái cơ dành cho gia đình là đi công tác.

Đây là trạng thái bình thường của cậu, giờ trong nhà rất ít khi hỏi tới.

"Mọi người đang làm gì vậy?" Chiều hôm đó Lâm Du ra ngoài về vừa vào cửa đã thấy nhóm Mộc Chuẩn đang đấu vật trong sân. Còn anh cậu thì khoác áo ngồi trên chiếc ghế thấp ngay trước cửa nhìn bọn họ.

Một người rất cao quay đầu thấy cậu thì nhe răng cười, "Ông chủ Lâm về rồi à, không có gì! Bọn tôi rảnh rồi nên rèn luyện chút, sẵn tiện nhờ anh Văn chỉ bảo thêm."

"Các anh luyện đi, nhẹ tay thôi nhé." Lâm Du cười bảo.

Giờ cậu đã quen với việc bọn họ gọi mình là ông chủ Lâm rồi.

Dù sao thì trong một tuần vừa rồi, ngoài các cá nhân sớm biết chuyện như Mộc Chuẩn, những người khác ít nhiều cũng nhìn ra quan hệ của cậu và Văn Chu Nghiêu rồi. Đêm đêm ngủ cùng một giường mà là tình anh em đơn thuần được sao.

Bản thân hai người không cố ý che giấu, người ở cạnh đương nhiên sẽ không mang ác ý gì.

Cộng thêm Lâm Du giờ làm ăn lớn, quen giữ nụ cười với mọi người. Ai gặp cũng cảm thấy cậu vừa đẹp trai vừa thân thiện dễ gần.

Lại cộng thêm từ sau lần nổ ra tin Văn Chu Nghiêu không thích phụ nữ ở Tây Xuyên, bắt đầu có tin đồn anh âm thầm nuôi một cậu trai nào đó, vui chơi bất chấp. Nghe nói trong khoảng thời gian bên trên loạn nhất trước đó, có người còn mang chuyện này ra mách với ông cụ, đồn đại cũng ra gì lắm.

Hiện tại chỉ mới có những người theo cạnh Văn Chu Nghiêu mới rõ ngọn ngành.

Bọn họ không vì thân phận em trai Văn Chu Nghiêu của Lâm Du mà xem cậu là đứa em trai thật, nói qua nói lại vài lần rồi quen gọi cậu là ông chủ Lâm.

Tối hôm nọ Lâm Du còn nói với Văn Chu Nghiêu, giờ cậu ở bên cạnh anh mà cứ có cảm giác như đang đi bàn chuyện làm ăn với người ta.

Văn Chu Nghiêu liếc cậu, "Vậy em muốn bọn họ xưng hô thế nào? Anh Du? Hay là chị dâu?"

Lâm Du hóa đá luôn, ý là không chịu được cái nào hết.

"Ông chủ Lâm nghe cũng được đấy nhỉ." Cuối cùng cậu nói với vẻ đặc ý: "Dù

sao sau này em cũng là người nuôi anh mà."

Văn Chu Nghiêu bật cười, "Vậy nhớ phải cho anh nhiều tiền tiêu vặt chút nha."

Hôm nay Lâm Du ra ngoài không tìm được áo trong phù hợp nên mặc luôn áo sơ mi của Văn Chu Nghiêu. Áo rất rộng, nhưng sơ vin vào rồi cũng khó nhận ra, với có áo ngoài nữa.

Nhưng vào tiệm xong cả ngày cứ nghe mùi hương từ anh cậu quanh quẩn trước mũi rồi ngơ ngẩn như mất hồn.

Bây giờ vào cửa thấy anh rồi mới vững dạ được.

Chào hỏi phía Mộc Chuẩn xong cậu đeo giỏ đi thẳng tới chỗ Văn Chu Nghiêu đang ngồi.

Ánh hoàng hôn phủ khắp, Văn Chu Nghiêu ngồi đó, cảm nhận sự tĩnh lặng tốt đẹp của năm tháng trong khung cảnh Lâm Du mỉm cười bước về phía mình. Cậu còn đang mặc áo của anh, thất lưng cao làm chân trông dài thêm, gương mặt trưởng thành dần từ vẻ mềm mềm thom sứa nhiều năm trước sang dung nhan tuấn tú trước mắt đây.

Anh hồi tưởng lại con đường mình đã bước qua, rất nhiều đêm khuya trong mưa bom bão đạn, thời khắc cận kề hiểm nguy, điều cuối cùng còn lại trong đầu luôn là cậu.

Em trai của anh, cũng là bạn đời của anh, Lâm Du.

Thời điểm đầu đạn xuyên thấu tim, anh đã từng nghĩ có lẽ mình phải nuốt lời mất rồi.

Anh không thể cho cậu một đời một kiếp.

Nhưng trong thời khắc sau cùng, anh nhớ đến gánh nặng của người ấy từ

kiếp trước, lẽ nào anh lại để kiếp này của cậu cũng không thôi nuôi tiếc sao?

Đã hứa sẽ trở về, lại không về, để cậu lại một mình, cậu biết phải làm sao đây?

Nghĩ đến đó lại cảm thấy không nở lòng, người mà anh yêu lẽ ra phải đứng dưới ánh hoàng hôn, nở nụ cười với mình như thời khắc này đây.

"Nhìn gì đó?" Lâm Du đi tới trước mặt anh mới nhận ra anh cậu đang thất thần.

Thời tiết chuyển lạnh rồi, Lâm Du sợ anh sốt, cúi đầu kê trán vào trán anh ngay không kịp suy nghĩ rồi nhíu mày nói: "Mặt trời lặn nhiệt độ xuống thấp lắm, bọn họ luyện cũng tương đối rồi, đừng ngồi trước cửa nữa."

Văn Chu Nghiêu chống khuỷu tay trên đầu gối, giữ nguyên tư thế đó ngẩng đầu nhìn cậu, cười bảo: "Gần đây em quản lý chặt quá nha. Cái này không cho cái kia cũng không được."

"Ồ." Lâm Du nói: "Xem ra đã chán ngán em rồi."

"Cái đó đương nhiên không." Anh ghé sát tai Lâm Du nói: "Nghe lời vợ là thiên kinh địa nghĩa mà."

Vành tai Lâm Du đỏ lựng lên, mắt thì lườm anh.

Có người hô hào ngoài sân: "Anh Văn, anh mau qua đây làm trọng tài đi, Lão Lục chơi ăn gian kìa!"

"Tự phân xử đi." Văn Chu Nghiêu cố ý nhìn sang Lâm Du rồi mới nói tiếp: "Ông chủ Lâm của các cậu nói rồi, không được húng gió, tôi vào nhà đây."

Được đáp lại bằng một tràng xuýt xoa nhón nháo.

Mặt mũi Lâm Du bị anh cậu tiến đưa sạch sẽ, đứng đực tại chỗ câm nín một hồi.

Ngày hôm sau trời nắng, Văn Chu Nghiêu đột nhiên nổi hứng bảo muốn dẫn cậu ra ngoài dạo mát. Lâm Du tưởng anh ở nhà mãi buồn chân, còn đặc biệt hỏi bác sĩ trước xem có được ra ngoài không.

Mấy hôm nay bác sĩ cũng thường gặp cậu, nghe hỏi liền cười đáp: "Cậu Lâm, cậu căng thẳng quá rồi. Lúc anh ấy bị thương rất nguy hiểm, hệ miễn dịch cũng tổn thương, nhưng trên thực tế vốn dĩ thể chất của anh Văn tốt hơn người bình thường rất nhiều nên khôi phục rất nhanh. Hơn nữa được nghỉ ngơi tốt, trước mắt nếu chỉ cần không bị lây nhiễm bệnh gì quá nghiêm trọng hoặc hoạt động mạnh thì sẽ không vấn đề gì lớn đâu."

Có vậy Lâm Du mới đồng ý.

Ra ngoài từ sáng sớm, đến khoảng mười giờ con đường xe đang đi càng lúc càng quen với Lâm Du.

Cậu liên tục nhìn sang hướng Văn Chu Nghiêu.

Văn Chu Nghiêu ngồi vắt chéo chân nhàn nhã đọc báo Mộc Chuẩn mua về, như không hề nhận thấy ánh mắt của Lâm Du.

Cuối cùng, xe dừng.

Lâm Du ngây người nhìn dãy kiến trúc tứ hợp viện đặc hữu của đường Thịnh Trường ngoài cửa sổ xe rất lâu.

Kiến Kinh mấy năm nay thay đổi liên tục, cao ốc sừng sững, duy độc đường Thịnh Trường này còn giữ được nét xưa, giá đất cũng tăng vùn vụt.

Trong khu này nhà họ Lâm là gia tộc lớn, ngoài khu nhà chính tam tiến rộng bát ngát ra, mỗi đứa con trai đều có chái phòng riêng. Hàng xóm lân cận cũng là láng giềng mấy chục năm, hình thành nên khu vực mang kiến trúc mang tính biểu tượng đặc trưng của Kiến Kinh như hiện nay.

Hôm nay bọn họ không dừng trước cổng nhà họ Lâm mà đậu lại ở căn giáp lưng cách nhau đúng một bức tường với nhà họ Lâm.

Nói thật ra Lâm Du cũng chẳng xa lạ gì với nơi này.

Đây là nơi vợ chồng Văn Viễn Sơn, cũng là bố mẹ nuôi của cậu từng sống trước đây.

Ngày trước căn nhà này bị bên trên thu hồi, Lâm Bách Tòng có ý muốn gìn giữ hộ nhưng không được cho phép. Về sau nơi này đổi chủ mấy lần, đã không còn như khung cảnh ban đầu từ lâu, cũng chẳng ai đề xuất chuyện thu hồi lần nữa.

Khi còn nhỏ Lâm Du từng thử hỏi dò xem nơi này có mang ý nghĩa đặc biệt nào với anh mình không. Lúc đó tuổi anh chưa lớn, nhưng cũng hiểu được, người già không còn, nỗi nhớ thương thì không cần thông qua những thứ hình thức như vậy.

Văn Chu Nghiêu xuống xe trước. Anh vòng qua phía Lâm Du mở cửa cho cậu rồi đưa tay ra chờ.

"Đi nào, về nhà thôi." Anh bảo, "Nhà của riêng anh và em."

Lâm Du thở thật nhẹ, ngơ ngác nhìn anh.

"Anh mua lại rồi à?" Cậu hỏi.

Văn Chu Nghiêu gật đầu, nhướn mày, "Hơi mất sức chút, trước đây ở ngoại ô vì phải kín tiếng, cũng để chờ dọn dẹp bên này."

Lâm Du vịn vào tay anh rồi nhảy xuống xe. Cậu đứng trên con đường lát đá, ngửa đầu nhìn cánh cổng mới quét lại sơn đỏ, rồi nhìn sang người đứng cạnh.

Cậu hỏi anh: "Anh, sao đột nhiên lại muốn mua lại chỗ này?"

"Không có gì đặc biệt." Văn Chu Nghiêu đưa tay bóp nhẹ sau cổ cậu, vừa dặt tay cậu vào trong vừa nói: "Có hai lý do, một là vì nơi này cách chú dì Lâm rất gần, sau này bọn Lâm Thước sẽ không đi xa, nếu đã quyết định không ở riêng thì dù nghĩ cho việc kinh doanh hay tương lai của em, nơi này đều là lựa chọn tốt nhất. Thứ hai vì lúc anh biết tin căn này đang được đấu giá, giá

cả rất vừa túi tiền, không lý nào lại bỏ qua."

Lâm Du: "Thật sự đơn giản vậy thôi à?"

Trong lúc hỏi cậu đã lướt mắt nhìn hết toàn bộ kết cấu bên trong.

Căn này dạng nhị tiến, nhưng khi Lâm Du kéo tay anh mình bước qua cổng vòm của sân giữa lại chợt nhận ra một thế giới khác.

Cả bức tường nối liền với căn bên cạnh đã được dỡ bỏ, thậm chí còn dựng một hòn non bộ cực kỳ hoành tráng giữa sân, nước chảy róc rách, khiến cả không gian rộng hơn gấp đôi trước đây, thoáng đãng và đầy nắng.

Lâm Du lấp bắp, hỏi anh mình: "Anh mua cả căn cách vách luôn à?"

"Đúng rồi." Văn Chu Nghiêu nói bằng giọng đương nhiên: "Thật ra thì ban đầu vốn nhắm vào căn đó, căn của bố mẹ anh là có duyên vô tình gặp được nên sẵn mua một lượt luôn."

Lâm Du: "... Giàu ghê."

Văn Chu Nghiêu bị cậu làm bật cười.

Anh nói: "Không sao, anh của em xài hết tiền thì vẫn còn có em mà, hứa sẽ nuôi anh rồi em đâu quyết được."

Văn Chu Nghiêu dẫn Lâm Du vào bên trong, đây là chái phòng tốt nhất của cả căn nhà, không gian rộng nhất, ánh sáng đẹp nhất. Văn Chu Nghiêu nói: "Sau này chúng mình có thể ở đây, gian này làm phòng làm việc cho em, rồi thư phòng. Mình làm hai thư phòng cũng được, như vậy lúc làm việc sẽ tập trung hơn chút. Gian lớn nhất làm phòng ngủ, đồ đạc chưa đủ, chỉ mới mua vài món theo thói quen thường ngày của em, ở tạm trước. Rồi em tự xem xem thiếu gì bổ sung thêm."

Anh lên kế hoạch từng chút một, rồi tỉ mỉ nói cho Lâm Du nghe từng điều.

Lâm Du đứng trong sân, không nói được một lời.

Văn Chu Nghiêu đã dự tính hết tất cả mọi thứ, cả điều Lâm Du có thể nghĩ đến lẫn không, anh đều suy xét cả rồi.

Anh vượt qua lần ranh sinh tử, khó khăn lắm mới về gặp cậu được, còn lo gia đình không chấp nhận, cho người chuẩn bị sẵn chỗ ở. Anh mua căn nhà này, chọn vị trí gần như thế cũng đều vì cậu cả.

Lâm Du còn chưa kịp đưa anh về nhà, anh đã dành trước cho cậu một ngôi nhà khác.

"Anh ơi." Bỗng Lâm Du gọi anh.

Văn Chu Nghiêu cúi đầu hỏi: "Sao vậy em?"

"Mình kết hôn đi." Lâm Du nói: "Công bố với cả thế giới mình kết hôn."

Văn Chu Nghiêu có vẻ kinh ngạc.

Lâm Du càng nghĩ càng thấy đúng, cậu nói: "Đến lúc đó mời hết toàn bộ hàng xóm láng giềng, tất cả đối tác kinh doanh, họ hàng từ gần đến xa. Em không quan tâm bọn họ nghĩ thế nào, không ai dự cũng chẳng sao. Em muốn kết hôn với anh."

Lâm Du nhìn thẳng vào Văn Chu Nghiêu, một tay ôm eo anh, nhìn vào mắt anh, tay còn lại chỉ lên xà nhà, "Em muốn treo đầy vải đỏ ở đây, trong cả căn nhà, mời một ban nhạc khuê chiêng gõ trống ba ngày ba đêm, vậy thì cả thế giới sẽ biết em và anh kết hôn rồi. Anh, kết hôn với em nhé được không?"

Ánh mắt hoan hỉ lại thấp thỏm nỉ non đó làm trái tim Văn Chu Nghiêu như tan chảy.

Lâm Du rất nghiêm túc, Văn Chu Nghiêu biết. Bất chấp tất cả, cũng như Lâm Du quỳ trước mặt bố mẹ, nói mình muốn đi cùng anh ngày nào. Bây giờ cậu muốn sánh vai với mình nói cho cả thế giới biết hai người đã đến bên nhau.

Sự nhiệt tình thuần túy, lòng yêu thẳng thắn đó.

"Bé ngốc." Văn Chu Nghiêu khẽ gọi, kê môi lên trán cậu, "Không sợ à?"

"Đâu có gì phải sợ." Lâm Du nói: "Cho em chút thời gian, anh đừng bận tâm, chuyện này em phụ trách."

Ông chủ Lâm đang hùng hực, nhất định phải giữ chắc kế hoạch hôn lễ trong tay.

Văn Chu Nghiêu nhìn cậu mãi vẫn không nói được câu chối từ, cho thấy rõ anh đã thỏa hiệp, để cậu bày vẽ tùy ý.

"Vậy ông chủ Lâm." Cuối cùng Văn Chu Nghiêu chỉ sang bức tường bên phải hai người, "Biết qua khỏi đó là đâu không?"

"Đâu vậy anh?" Lâm Du hỏi.

Văn Chu Nghiêu: "Chái đông, chỗ của chúng ta trước đây."

Mắt Lâm Du sáng rõ lên.

Văn Chu Nghiêu nhìn cậu: "Nghĩ gì mà mặt thành như thế đấy hả?"

"Vậy lại chẳng béo cho em quá? Trước hôn lễ, nhân lúc tối lửa tắt đèn trèo tường đi gặp tình lang."

Văn Chu Nghiêu kéo cậu vào lòng ôm chặt.

Rồi người ghé tai thì thầm: "Vậy chẳng bằng động phòng hoa chúc với anh của em trước?"

Tứ hợp viện có hai dãy phòng mặt chính diện

Chương 81

Chương 81

Dù đây là căn nhà mới được quét dọn sửa sang lại thì cũng mang trong mình bầu không khí cổ xưa mà. Lâm Du nhìn căn phòng trang hoàng không khác gì phòng mình ở nhà, nhìn sang người anh đang vừa cởi nút cổ áo vừa tiến lại gần, cậu lùi tới sát mép giường, nói: "Không phải chứ... Anh định làm thật hả?"

"Ai mới hùng dũng gật đầu đồng ý lúc nói tới động phòng ấy nhỉ?" Văn Chu Nghiêu nhướn mày.

Gót chân Lâm Du đã chạm thành giường, cậu liếc ra sau lưng rồi quay lại bĩ bai: "Lúc đó là nhất thời kích động quá độ thôi, anh tin thật đấy à?"

Cậu vào đây để tham quan phòng thật mà, không hề nghĩ thêm gì khác, tự thấy mình vô cùng oan ức.

Trong lúc nói chuyện Văn Chu Nghiêu đã áp sát rồi. Thấy anh cúi người tới, Lâm Du bị buộc phải đáp mông ngồi xuống giường.

Hai tay Văn Chu Nghiêu chống hai bên người cậu, môi mỉm cười, "Cũng đâu phải lần đầu? Căng thẳng thế?"

"Ai căng thẳng hồi nào." Lâm Du chấn vai anh lại, không chịu nhận. Cậu nhìn ra cửa sổ rồi nói: "Anh nhìn kìa trời còn chưa tối, còn sáng choang đã làm chuyện bậy bạ, ông chủ Lâm em vẫn còn cần mặt mũi lắm!"

Văn Chu Nghiêu cong eo, dụi đầu lên vai Lâm Du cười trộm, cái kiểu xảo biện trốn tránh của cậu làm anh buồn cười quá.

Lâm Du xấu hổ chết được, nói giọng bực bội: "Anh cười gì đó?"

"Cười ông chủ Lâm nhà mình giờ ghê gớm quá rồi, nói phải kết hôn, giờ thấy chưa xong lễ thì một hai phải giữ kẽ tới cùng cho đúng tục lệ." Văn Chu Nghiêu nói rồi đột nhiên nghiêng đầu hôn thùy tai Lâm Du.

Người cậu tê rần, tiếp ngay sau đó Văn Chu Nghiêu lại cắn thùy tai cậu, liếm một cái.

Tiếng rên khẽ vẫn cố kềm bật ra khỏi cổ họng cậu.

Cậu tự giạt mình vì âm thanh của bản thân, người run bắn lên, hốt hoảng gọi: "Anh à."

Khi lên tiếng gọi tưởng như muốn đẩy anh ra, thực tế thì đã trốn vào lòng người ta như bản năng, muốn tránh khỏi chiêu trò chọc ghẹo của anh.

Văn Chu Nghiêu dụi vào cổ cậu, khẽ hỏi: "Phản ứng mạnh thế? Không muốn thật à?"

Mặt Lâm Du đỏ lựng.

Cậu cũng đâu ngờ mình chóng chọi yếu vậy.

Dù sao cũng đã chia xa hơn một năm gần hai năm, Văn Chu Nghiêu cũng về lâu vậy rồi, nhưng tâm trí Lâm Du dồn hết vào vết thương của anh. Tối ngủ có nằm cạnh nhau thật nhưng cậu còn không chịu tựa sát vào, sợ đê phải ngược anh.

Trong hoàn cảnh đầy ám hiệu này, một động tác thân mật nho nhỏ thôi

cũng như mỗi lửa.

Vì đã từng ném thử qua nên Lâm Du mới sợ mình thật sự sẽ phó mặc hết để anh mình thích gì làm nấy.

Cậu hoàn hồn lại thì lập tức trốn vào mé trong giường, vừa lúi vừa nói: "Muốn con khi! Anh vẫn đang bị thương đó, em nói cho anh biết, miệng vết thương mà rách ra anh không yên với em đâu."

Văn Chu Nghiêu chụp một chân của cậu lôi về lại, đánh giá: "Hở giấy."

Lâm Du tìm cách lẩn ra, "Được rồi được rồi, dừng! Anh à, không giỡn nữa thật đó."

Văn Chu Nghiêu đè cậu xuống giường, nhìn từ trên cao xuống. Anh đưa tay hất nhẹ hàng tóc mai dán trên trán Lâm Du, ngón tay cái vuốt trên xương chân mày của cậu, vẽ lại đường nét gương mặt cậu.

Ánh mắt sâu thẳm như lòng giếng, động tác thông dong.

Cứ thế Lâm Du dần nằm yên, tim đập như trống dồn.

Văn Chu Nghiêu dụ dỗ: "Đây là nhà mới đó, ngày đầu tiên dọn vào không muốn để lại chút ký ức đặc biệt à?"

Nói rồi đưa tay tháo nút áo trên cùng của Lâm Du.

Lâm Du nuốt nước bọt, cổ vùng vẫy: "Có nhiều dạng ký ức lắm."

"Chẳng hạn như?" Nút thứ hai bật mở.

Lâm Du bắt đầu căng thẳng khó hiểu, nhịp thở dồn dập, "Chẳng hạn... chẳng hạn như em nấu cơm cho anh ăn nha? Nếu không được thì, tắt! Mát xa? Em đích thân kéo nước, cho anh hai mươi bốn tiếng trải nghiệm được chăm sóc tận răng theo hạng chí tôn."

Văn Chu Nghiêu thả hẳn người xuống, nhẹ hôn cầm Lâm Du.

"Phục vụ thì được." Giọng anh khàn khàn, "Đổi kiểu khác đi."

"Đổi kiểu gì anh?" Lâm Du suy sụp.

Tay Văn Chu Nghiêu luồn vào từ vạt áo dưới: "Giả ngây giả ngốc thì không phải bé ngoan đâu nha."

Lâm Du hít sâu đầy bàng hoàng, cậu giữ tay anh lại giã giụa lần cuối: "Anh, vết thương."

"Không sao." Văn Chu Nghiêu cúi đầu hôn xuôi xuống thấp, cuối cùng thì thâm bên tai cậu: "Nếu lo lắng vậy, tối nay cho em lên trên, em tự làm lấy, được không?"

Lâm Du giờ chẳng khác gì mới được vớt ra khỏi lồng hấp, chín hẳn rồi.

Dù đã không thân mật với nhau rất lâu, nhưng Văn Chu Nghiêu nắm rõ mật mã cơ thể cậu. Từ lúc cả người mềm nhũn ra không sao cựa quậy nổi Lâm Du đã biết rồi. Một khi anh cậu đã có ý định làm đến cùng thì cướp đoạt cậu chỉ còn là vấn đề sớm hay muộn nhanh hay chậm do Văn Chu Nghiêu quyết định mà thôi.

Từ hoàng hôn đến tận khi trăng treo giữa trời.

Lâm Du nghĩ chắc là mình bị bỏ bùa mù mị đầu óc thật rồi, nên mới buông bỏ hết mọi giới hạn làm trời làm đất với anh mình.

Trọng điểm là mẹ nó cậu còn tự lực cánh sinh cơ chứ.

Nói tới đây Lâm Du cũng phải phỉ nhổ bản thân, chỉ vì mãi lo cho sức khỏe của Văn Chu Nghiêu, dè dặt không dám quá tay mà ngược lại còn tạo cơ hội cho anh, để anh mặc sức đòi hỏi.

Mãi cho đến lúc Văn Chu Nghiêu chê cậu rề rà tự lấy lại quyền chủ động, Lâm Du mới chợt nhận ra, quả nhiên đàn ông lên giường rồi sẽ thành vô lại

hết. Trêu ghẹo cậu thử cho hết các tư thế mất mặt, cuối cùng chờ tay chân người ta rã rời mồ hôi đầm đìa rồi mới kéo cậu xuống bên dưới mình để lại từ tốn đi theo nhịp điệu của bản thân.

Màn ám đêm xuân, đêm hầy còn dài... Ừm dài lắm.

Gần đây mọi người trong nhà họ Lâm đều nhận ra Lâm Du hơi bất thường, cụ thể là gì thì không nói được, có lẽ cũng chỉ là cậu bắt đầu qua đêm bên ngoài liên tục, cả ngày chả thấy bóng đâu.

Tuy nói trước đây cậu cũng rất bận, đi công tác nửa tháng không về nhà, lúc cửa hàng có việc cũng hay ngủ lại đó, nhưng ít nhất không giống như hiện tại, một ngày ba bữa chẳng bữa nào thấy ăn ở nhà.

"Tối nay lại không về à?" Cả Lâm Bách Tông ở khu nhà chính cũng hay tin. Chú ngồi trên sô pha, tháo chiếc kính trên sống mũi xuống rồi quay đầu nhíu mày bảo: "Gần đây con đâu có nhận đơn mới, rốt cuộc đang bận gì thế?"

Bước chân hướng ra ngoài cửa Lâm Du khựng lại, lắp liếm cho qua: "Chuyện công việc ấy mà bố, con nói với người trong cửa hàng rồi, thời gian này con sẽ ngủ bên đó, mọi người đừng lo gì cả."

Vừa đúng lúc đó Lâm Mạn Xu khoác tay anh bạn trai Vệ Chân Lý đi vào, đối diện ngay với Lâm Du.

Cô lên tiếng: "Cô vừa từ bên đó về đây, người trong cửa hàng nói mấy hôm rồi con không đến mà, con nói với người ta cách nào đấy?"

Lâm Du bị vạch trần công khai cũng không buồn hoảng.

Cậu ngấm nghĩ rồi dứt khoát quay bước vào trong, ngồi bên bàn ăn rót hai ly nước.

Một ly được bung qua đưa vào tay Lâm Bách Tông.

"Bố, con có chuyện này cần bàn bạc với bố." Cậu nói.

Lâm Bách Tòng liếc liếc cậu đầy nghi ngờ, thấy cậu không có vẻ đùa cợt mới nghiêm nghị lên.

Mấy năm gần đây quyền lợi trong tay Lâm Du lớn dần, rất nhiều chuyện các cha chú trong nhà cũng không giúp được mấy nên rất ít khi can thiệp. Bản thân Lâm Du cũng vậy, dù gặp phải chuyện gì bên ngoài cũng tự giải quyết lấy, rất hiếm khi nghe cậu nói cần bàn bạc chuyện gì.

Lâm Bách Tòng nhận ly nước rồi ra hiệu cho cậu ngồi xuống bên cạnh xong mới hỏi: "Chuyện gì vậy? Gặp phải phiền phức gì à?"

Lâm Du lắc đầu, đi sang phía bên kia ngồi xuống.

"Con muốn chia Ý Linh Lung ra." Lâm Du nói: "Cổ phần chia cho các chú, sau này cho con cháu hay thế nào các chú toàn quyền quyết định."

Lâm Bách Tòng sững sờ tại chỗ, hiển nhiên không thể ngờ cậu sẽ nói chuyện này.

Ý Linh Lung là thành quả một tay Lâm Du kinh doanh độc lập mà có, những năm qua đúng là có sóng gió nhưng vẫn phát triển mạnh mẽ.

Bây giờ ổn định rồi lại muốn chia quyền, hỏi ai cũng sẽ thấy rất khó hiểu.

"Tại sao?" Lâm Bách Tòng đặt ly xuống bàn trà, hỏi rất nghiêm túc.

Lâm Bách Tòng không trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình, chỉ đang hỏi cậu.

Lâm Du liếm liếm đôi môi khô, nhìn thẳng vào mắt Lâm Bách Tòng mà nói: "Bố, bố cũng biết, đời này của con sẽ không có con cái."

Lâm Bách Tòng: "Con..."

Chú thở dài, những lời thuyết giáo cuối cùng cũng chẳng thể ra khỏi miệng.

Hai năm rồi, trong lòng con trai mình nghĩ gì, tính tình cố chấp bao nhiêu, lẽ nào người làm cha lại không hiểu rõ?

Lâm Bách Tông điều chỉnh nhịp thở lại rồi mới nói: "Bố không bàn tới chuyện sau này con có con cái hay không, Ý Linh Lung là sự nghiệp của bản thân con, là chuyện nghiêm chỉnh. Trước đây trong nhà không can thiệp vào, sau này cũng sẽ không. Nó thuộc về cá nhân con, tất cả thành tựu và thành tích hoàn toàn thuộc về con, không ai dám chất vấn gì hết." Lâm Du mới bao tuổi đâu, ngày hôm nay cậu cũng chỉ mới đầu hai mươi mà thôi.

Xây dựng được cơ nghiệp lớn như Ý Linh Lung, còn kiêm thêm cả tay nghề truyền thống của gia tộc, Lâm Bách Tông chưa từng thấy tự hào sao?

Niềm kiêu hãnh lớn nhất đời chú chính là cậu.

Đứa con trai trước mặt mặc chiếc áo sơ mi ngồi trên sô pha, biểu hiện đầy chín chắn vững vàng. Lâm Bách Tông giờ cũng khó mà nhớ ra em bé nhỏ xíu ôm chân mình gọi bố ngày nào đã lớn lên thành thanh niên tuấn tú trước mặt từ bao giờ.

Từ nhỏ đã có người nói đứa bé này nặng tâm sự, chú vừa hết lòng lo lắng lại vừa ôm đầy kỳ vọng.

Cuối cùng cậu trưởng thành đúng như những gì người nhà họ Lâm mong đợi, một người thừa kế chuẩn mực. Ngoài tình cảm trái thể thường đó ra, Lâm Bách Tông không vạch ra được một khuyết điểm lỗi lầm nhỏ nào ở cậu.

Cũng như thời khắc này, cậu ngồi ngay trước mặt, khiến người làm bố như mình không nói ra được một lời la mắng hay dạy bảo.

Tiến lùi đúng mực như thế, tính toán thận trọng suy nghĩ chu toàn như thế.

Nhưng đồng thời cậu cũng có bí mật.

Những bí mật mà cậu tuyệt đối sẽ không thừa rõ với người làm cha làm mình. Cậu lớn rồi, có cuộc đời của riêng mình.

Lâm Bách Tông nói tiếp: "Nếu lý do của con là chuyện con cái thì bố có thể khẳng định với con, cả người trong nhà lẫn bố hay mẹ con đều không có quyền buộc con sau này nhất định phải có một đứa con của mình, không một ai có cái quyền đó. Cho nên con có quyền chi phối tuyệt đối với Ý Linh Lung, tương lai muốn bán hay tặng, thậm chí là quyền đi làm từ thiện hay không đều là quyền con quyết định, hiểu chưa?"

"Con hiểu mà, bố." Lâm Du cụp mắt xuống. Hình như lâu lắm rồi cậu không ngồi xuống nói chuyện tử tế với bố mình như hiện tại.

Cậu cứ tưởng nhắc đến chuyện con cái thì rất có thể bố mình sẽ nổi giận, nhưng sự thật thì cậu lại đánh giá thấp sự công bằng tuyệt đối của người chủ gia đình, cũng đánh giá thấp lòng bao dung của người làm cha.

Lâm Du để cảm xúc dịu xuống rồi mới ngẩng lên nói tiếp: "Nhưng hôm nay con nhắc đến chuyện này không chỉ vì nguyên nhân đó. Dự định ban đầu khi quyết tâm gầy dựng Ý Linh Lung năm ấy là để chống đỡ cho gia đình. Nghề thủ công nghệ truyền thống suy tàn là sự thật không thể bàn cãi, là tâm bệnh của bố và chú hai. Khi bà nội còn sống lòng cũng luôn canh cánh điều này. Bây giờ nhà họ Lâm thịnh vượng phát đạt, mấy năm nay cũng đang phát triển theo phương hướng tốt. Con chưa từng nghĩ ngày nào đó phải mở rộng kinh doanh đến mức nào đó. Có phân chia cũng là chia cho người thân trong nhà. Tỷ lệ cổ phần cao nhất cũng nằm trong tay con, tình huống một ngày nào đó trong nhà có chuyện xảy ra rồi không thể kinh doanh tiếp sẽ không phát sinh."

Mỗi một câu cậu nói đều hợp tình hợp lý, nhưng Lâm Bách Tông vẫn không hiểu được.

"Vậy nguyên nhân mấu chốt để con đưa ra quyết định này là gì?"

Lâm Du nghiêm mặt, "Bố, mấy năm nay bố vẫn muốn con tiếp quản hoàn toàn việc trong nhà mà? Con đồng ý. Bố có thể chọn ngày tập hợp mọi người trong gia đình lại tuyên bố chuyện này. Đồng thời con sẽ gửi thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần ra. Sau này sẽ dồn đại đa số tâm huyết vào điều khác."

Lâm Bách Tông chậm rãi ngồi thẳng lên, nhíu mày: "Con nghiêm túc sao?"

"Đương nhiên ạ." Lâm Du nói: "Con có thể đảm bảo với bố, con sẽ dùng toàn bộ thời gian và khả năng của mình để đưa ngành nghề này lên đỉnh cao, tiếp tục phát triển nghề truyền thống của nhà họ Lâm. Con không có con cũng không sao, Lâm Thuốc Lâm Hạo các anh ấy sẽ có thôi. Dù trong gia tộc không có con cháu mang tiềm năng thì nhận đồ đệ. Trăm năm sau, có thể không còn Ý Linh Lung, nhưng kỹ thuật điêu khắc nhà họ Lâm sẽ tồn tại vĩnh viễn."

Hai tay Lâm Bách Tông siết chặt. Rõ ràng cảnh tượng trong ước nguyện của Lâm Du cũng đã khiến cho trong lòng chú không hề bình tĩnh như ngoài mặt.

Nhưng nói cho cùng thì tuổi chú cũng sắp nửa trăm, sau vài giây kèm chế cảm xúc, chú nhìn con mình hừ lạnh, "Nói khoác một tác đến trời."

"Con không tranh biện với bố đâu." Lâm Du nói: "Chúng ta có thể vừa làm vừa xem mà."

Đưa ra mức đặt cược lớn nhất trong thời điểm này ngược lại lại khiến Lâm Bách Tông thả lỏng.

Nói sao cũng là chủ nhân nhà họ Lâm đã quản lý gia sản lớn như vậy suốt bao năm, giao thiệp với đủ tầng lớp mà.

Lâm Bách Tông bưng ly nước lên ngả người tựa vào ghế, thổi nhẹ rồi chậm rãi hỏi: "Nói nhiều thế rồi, giờ con nói điều kiện của con ra nghe thử xem nào."

Lâm Du: "Hai điều kiện."

"Nói."

"Thứ nhất, anh con sắp về rồi, không được mặt nặng mày nhẹ với anh ấy."
"Bố đồng ý."

Ủa đồng ý hơi nhanh, Lâm Du còn lấy làm khó hiểu.

Ánh mắt nghi ngờ của cậu chọc tức Lâm Bách Tòng, chú sầm mặt: "Con trai của tôi, hai năm không gặp rồi, lý do gì tôi phải mặt nặng mày nhẹ với nó."

Lâm Du đảo mắt.

Lâm Bách Tòng: "Còn gì nữa."

"Giao nhà họ Lâm cho con thì phải để con quyết định. Người nối nghiệp kế tiếp của nhà họ Lâm là đồng tính luyến ái, thành đôi với anh trai mình, hơn nữa cả đời không chia ly. Miệng lưỡi thiên hạ bình phẩm thế nào con không quan tâm, con cũng đã nghĩ rõ ràng hết mọi hậu quả rồi. Bố, điều kiện này bố có thể chấp nhận được không? Nếu bố chấp nhận, thì con cam kết, cũng cam đoan trăm phần trăm sẽ làm được."

Hai bố con nhìn thẳng vào nhau một lúc, đây là cuộc đối thoại để trao đổi điều kiện, cũng là sự lựa chọn và thỏa hiệp của tình thân. Cuối cùng được kết thúc bằng hai câu nói.

Lâm Bách Tòng nói: "Cứ điên đi, bố chờ xem con điên, rồi sẽ có ngày phải khóc chạy về tìm bố thôi."

Cuối cùng Lâm Du cũng nở được nụ cười nhẹ nhõm.

"Vậy thì chắc chắn bố sẽ phải thất vọng rồi." Cậu nói.

Đẻ ra thằng con hơi báo chút, nhưng mà nó giỏi :))))))

Ngoài ra nó còn ngoan và xinh nữa.

Nó còn dốt về cho thằng rể toàn năng, giàu, đẹp trai. Chú Lâm vui buồn

hỗn lộn =))))))

Chương 82

Chương 82

Chuyện gặp tình lang của Lâm Du bị cuộc đối thoại của cậu và Lâm Bách Tông đánh lạc hướng, không ai chú ý tới việc cậu đi suốt không thấy về nữa. Mà lại nói, ban đầu chuyện giấu cả nhà việc Văn Chu Nghiêu đã về Kiến Kinh còn có thể thông cảm được, nhưng bây giờ anh về ở ngay cách vách rồi, không báo với gia đình một tiếng thì thật sự xem được chút nào.

Nhưng Lâm Du nằng nặc không cho.

Lý do hoa mỹ là chưa đến lúc.

Mười giờ đêm, cậu len lén đẩy cửa phòng Văn Chu Nghiêu.

Chiếc đèn màu ấm trên đầu giường còn để sáng. Văn Chu Nghiêu choàng áo khoác ngồi tựa đầu giường lật sách, nghe có tiếng động mà chẳng buồn nhấc mắt nhìn lên.

"Đọc gì mà tập trung thế." Lâm Du trở tay khóa cửa, bảo: "Lỡ có trộm vào nhà anh cũng không hay biết gì thì làm sao."

"Cả căn nhà chỉ có mỗi một tên trộm là em đây thôi." Văn Chu Nghiêu ngẩng đầu nhìn cậu, bỗng nói: "Bé yêu, mỗi lần mình vào cửa đừng có lấm la lấm lét lúc nửa đêm canh ba thế này nữa được không. Anh bắt đầu nghi ngờ hai đứa mình có quan hệ bất chính thật rồi này."

"Gắng nhịn thêm vài hôm." Lâm Du đi đến đập giày ra thuận thực lăn lên giường, vỗ vỗ chân Văn Chu Nghiêu rồi bảo: "Em còn chưa làm công tác tư tưởng với gia đình xong mà."

"Công tác tư tưởng gì? Chia cổ phần?"

Lâm Du cứng người, bàng hoàng quay đầu hỏi: "Sao anh biết?"

Văn Chu Nghiêu: "Bọn Mộc Chuẩn ở ngay dãy phòng phía trước, anh cũng đâu bị giam giữ, biến động lớn vậy lẽ nào anh không biết?"

Lâm Du trở mình nằm thẳng lại, gối đầu lên chân Văn Chu Nghiêu.

Cậu nằm ngửa đó, suy nghĩ chốc lát rồi hỏi: "Anh, vậy anh có ủng hộ quyết định của em không?"

"Anh ủng hộ hay không thì em cũng đã quyết định rồi mà?" Văn Chu Nghiêu xoa tóc cậu, nhìn vào mắt cậu mà nói: "Em muốn làm bất kỳ điều gì cứ việc làm. Nhưng nhớ điều này, đừng để bản thân ảm ức là được, chuyện gì cũng còn có anh."

"Em biết mà." Lâm Du nghiêng người dụi mặt vào bụng dưới Văn Chu Nghiêu nói vọng ra.

Cậu nói: "Trên thực tế em định làm thế này ngay từ đầu rồi, kiếp này em cứ yên lòng làm thợ mộc là được, vốn đây cũng là ước nguyện ban đầu. Hơn nữa, sau này nhất định anh còn đi xa trên quan trường, tài sản trong tay em quá lớn cũng phiền lắm, tranh thủ xử lý ngay từ bây giờ lại an toàn hơn."

Văn Chu Nghiêu khựng lại, tiếp đó anh cào nhẹ phần da sau tai cậu.

"Hối hận không?" Anh hỏi.

"Có gì mà hối hận chứ." Lâm Du thờ ơ đáp, "Chia ra rồi thì em vẫn là cổ

đông lớn nhất của Ý Linh Lung mà, có quyền lên tiếng tuyệt đối. Chỉ là hiện tại anh sắp được điều về Kiến Kinh nhậm chức, em kín kẽ một chút tốt hơn, còn có thêm thời gian dành cho nghề mộc. Sau bao năm qua em nhận ra rồi, thứ em thích nhất vẫn là điêu khắc."

Lâm Du thò mặt ra, nhìn lên anh mình, nói: "Đời này có anh bên cạnh, được yêu người mình muốn yêu, làm chuyện mình thích, em thấy viên mãn lắm rồi."

Đây là lời từ tận đáy lòng Lâm Du.

Bôn ba hai kiếp, mọi thứ từng đánh mất giờ đã quay về, điều từng bỏ lỡ cũng được bù đắp trọn vẹn.

Quan trọng nhất, cậu đã có được người quý báu của mình, dù cuối cùng trong tay vẫn chẳng còn lại gì, cậu cũng muốn nói rằng mình không hề nuối tiếc.

"Anh, em chưa từng dám nghĩ anh sẽ yêu em, thật đó."

Con người sương gió lạnh lùng, chỉ để lại một bóng lưng giữa gió tuyết.

Còn bản thân Lâm Du, ôm áy náy mà đến, trong mắt ngập đầy vết sẹo tang thương.

Hai con người như thế làm sao có thể sưởi ấm cho nhau được đây?

Nhưng giông tuyết qua đi, bóng lưng ấy giờ trở thành người đàn ông với vòng tay ấm áp trước mặt. Trong mắt anh chỉ còn lại dịu dàng, đỡ sau cổ Lâm Du cúi đầu mà hôn.

Anh nói với cậu, thật kiên định và chân thành: "Sao lại không yêu em cho được, yêu em cả đời này, chỉ mình em."

...

Buổi sớm ở đường Thịnh Trường rất náo nhiệt. Trong giá rét tháng Chạp, hàng xóm láng giềng xung quanh mang bữa sáng của mình ra đầu đường ngồi tán chuyện rôm rả.

Cửa nhà họ Lâm là địa điểm tụ họp thường xuyên.

Nắng ấm của mặt trời sớm mai còn chưa kịp sưởi xuống, chỉ hắt một bóng xiên thật dài bên chân tường. Một bác gái vắn tóc bằng khăn vuông bị gió thổi nguội hết đồ ăn sáng trong chén vẫn chỉ lo cầm đũa tô vẽ giang sơn.

"Bà biết gì chưa? Hai căn cách vách nhà này bán hết rồi! Cùng một chủ mua đấy."

Ai đó hỏi tới: "Ai vậy? Hai căn này có phải rẻ đâu."

"Không biết, chưa gặp. Nhưng mà mấy hôm trước tôi thấy có mấy tốp đàn ông ra ra vào vào. Ghê lắm nhé, toàn đeo kính đen mặc áo đen. Tôi chả dám tới hỏi thăm câu nào."

Nói đến đây thì được công chúng tán đồng, một người khác nói: "Tôi cũng có thấy, có khi nào là mấy người không đảng hoàng không?"

"Tôi thấy không giống." Một vị khá lớn tuổi lên tiếng: "Hồi trước một trong hai căn là của hai vợ chồng họ Văn, à, đúng rồi, là bố mẹ ruột của đứa nhỏ được nhà họ Lâm nhận nuôi đấy, người ta còn vào quân đội cơ. Mà nói chứ thời bây giờ mà mua được hẳn hai căn nhà thì làm sao là dạng không đảng hoàng được."

"Nói cũng đúng, mấy năm rồi không gặp đứa con nhà họ Văn nhỉ."

"Chắc về nhà rồi, hồi trước nghe bảo có người trong dòng họ đến nhận mặt mà, còn chuyển cả mộ bố mẹ nó đi."

Người nhà họ Lâm không hay tụ tập tán dóc với người ngoài, nhưng luôn giữ quan hệ hòa thuận với hàng xóm. Khi bà cụ chưa qua đời cũng có danh tiếng nhất định. Gia tộc đó an cư ở đường Thịnh Trường bao năm nay.

chuyện trong nhà luôn đóng cửa giải quyết, hiếm khi nào để người ngoài biết.

Bây giờ có người bàn đến thì cũng chỉ được đôi ba câu.

Vừa khéo đúng lúc Dương Hoài Ngọc đi chợ, bị cô hàng xóm cùng tuổi gọi lại hỏi thăm: "Ấy Hoài Ngọc, căn nhà cách vách chị bán cho ai thế?"

Nói đến người giàu có thế ai mà chẳng hào hứng nghe ngóng.

Dương Hoài Ngọc xách làn, nhìn nhìn bức tường cao sát vách rồi quay lại, có vẻ ngạc nhiên: "Bán khi nào thế chị?"

"Chị cũng không biết à?" Người vừa hỏi ngạc nhiên hỏi lại: "Hai nhà gần nhau thế, tôi còn tưởng nhà chị sẽ biết gì đó chứ."

"Chẳng nghe gì cả chị ạ." Dương Hoài Ngọc bật cười, "Mới sáng ra đã lo chuyện bán cho ai làm gì, sớm muộn gì cũng biết mà."

"Cũng đúng."

"Ấy không đúng." Lại có người lên tiếng. Là ông chủ làm trong xưởng máy móc, cán bộ mấy chục năm rồi, tác phong theo kiểu cũ, thường ngày rất ít khi lên tiếng. Hiện tại thấy Dương Hoài Ngọc ông mới nhớ ra rồi nói: "Gần đây xưởng tôi có mấy thanh niên lỗ mãng gặp chuyện, mấy hôm đó tôi làm ca tối suốt cả đêm, lúc về trời còn chưa sáng, vô tình thấy một người trẻ tuổi lấm đi từ trong đó ra, mà không chỉ một lần đâu nhé. Giờ nhớ lại, là con trai nhà họ Lâm chứ ai."

Dương Hoài Ngọc cười bảo: "Bác ơi, bác nhìn lầm rồi đấy, gần đây Tiểu Du bận lấm, tối cháu ngủ lại cửa hàng, đâu có về nhà."

"Không thể, không thể nào." Ông bác lắc đầu liên tục, "Tuy ông già này sắp về hưu rồi nhưng mà chưa có lão thị đâu nhé. Cả con đường này chỉ có con trai nhà họ Lâm là xinh trai nhất, không lấm được."

Lần này thì nói với giọng cực kỳ khẳng định.

Bà cô khơi chuyện đầu tiên cười nói: "Hoài Ngọc, căn cách vách này không phải của cô với Lão Lâm âm thầm mua dự bị cho con trai cưới vợ sau này đấy chứ? Còn giấu làm gì."

"Ôi càng nói càng ly kỳ rồi ạ." Dương Hoài Ngọc đáp.

Cô đang vội ra chợ, không tán gẫu với bọn họ thêm.

Nhưng khi đi ngang tường ngoài của căn nhà cách vách, bước chân cô chậm lại đôi chút.

Là thằng oắt con nhà mình thật à? Nó chạy vào nhà người khác làm gì? Còn vào lúc trời chưa sáng nữa chứ.

Dương Hoài Ngọc nhìn nhìn bức tường, định bụng về nhà sẽ bàn bạc với Lâm Bách Tòng xem thế nào.

Chạng vạng ngày hôm đó Lâm Du về đến, quen cửa quen ngõ vòng qua góc tường, đẩy cổng chính nhà sát vách họ Lâm. Cậu đi ngang hòn non bộ trong sân, vào chái phòng trong cùng.

Vừa bước chân qua cửa thì thấy Văn Chu Nghiêu ngồi trong sân dặn nhóm Mộc Chuẩn gì đó.

"Có chuyện gì vậy anh?" Lâm Du bước tới hỏi.

Cậu tiện tay đặt chiếc túi đang cầm xuống bàn rồi ngồi xuống ghế đối diện Văn Chu Nghiêu.

Văn Chu Nghiêu đưa mắt ra hiệu cho nhóm Mộc Chuẩn ra ngoài trước rồi mới rót nước cho Lâm Du, kể: "Không có chuyện gì lớn, gần đây nhiều người để ý nhà này, cứ ngóng nhìn vào trong, Mộc Chuẩn hỏi có cần đuổi đi không."

"Ai mà rồi hơi thế." Lâm Du nhíu mày khó chịu.

Văn Chu Nghiêu thì bình thản, "Không ít đâu, có vài người không tiện đuổi

nữa."

Lâm Du lập tức xắn tay áo đứng lên bảo: "Anh cho em biết, em đi."

Lâm Du còn tưởng ai đó biết Văn Chu Nghiêu đang ở đây, mấy kẻ có âm mưu gì gì đó. Nghĩ đến đây Lâm Du lại cúi lên, anh cậu đang dưỡng thương cơ mà, tên nào không biết điều thế.

Văn Chu Nghiêu thấy Lâm Du hùng hổ thế thì cười cười, vừa khéo bỗng có tiếng sột soạt từ bên kia tường.

Văn Chu Nghiêu đưa mắt ra hiệu cho Lâm Du bảo cậu tự nhìn đi.

Lâm Du hoang mang quay đầu lại, vừa kịp "bốn mắt nhìn nhau" với quả đầu mới thò lên khỏi tường.

Lửa giận xông thẳng lên đỉnh đầu, cậu trừng mắt: "Lâm Hạo! Anh làm cái gì đó?"

"Là chú mày thật đấy hả Lâm Tiểu Du." Lâm Hạo bị quát cho giật bắn.

Có cả tiếng Lâm Thuộc la ó dưới chân cậu chàng, bảo để ý chút, lác suýt gãy thang đây này.

Lâm Du không biết bọn họ lên la lên lút định làm gì nữa, nhưng vẫn phải ra đòn phủ đầu giành thế thượng phong trước đã. Cậu trông khó chịu ra mặt, lên tiếng: "Ai bảo các anh trèo tường vào nhà em trộm cắp làm gì? Tưởng mình còn bé bỏng lắm đấy à, xuống ngay cho em!"

Lâm Hạo bị mắng cho một hơi ngơ ngác cả người.

Sự kiện len lén nhìn trộm, xác nhận xem gần đây Lâm Du có trong nhà bên cạnh không đã được Lâm Bách Tông ngầm cho phép rồi.

Sao mới trèo lên đã bị mắng vậy, người nên bị mắng là Lâm Du mới đúng chứ?

Nghĩ rõ ràng điểm này xong, Lâm Hạo tự tin hơn nhiều.

Đang định nói gì đó thì chợt liếc mắt nhìn mặt người chéch sau lưng Lâm Du, chỉ một cái liếc mắt thôi cũng đủ khiến chút hùng hổ mới chớm của Lâm Hạo tan biến sạch sẽ.

"Anh... anh cả." Từ kinh ngạc đến lắp bắp lên tiếng.

Văn Chu Nghiêu cứ ngồi yên thế mà còn hữu dụng hơn Lâm Du đang mắng.

Văn Chu Nghiêu bảo Lâm Hạo: "Cổng nằm bên trái mặt tiền ấy, lúc vào nói với người gác một tiếng là được."

Lâm Hạo nói lí nhí trong miệng: "Dạ. Vậy... vậy em leo xuống trước đã nha." Lâm Du nhìn cậu chàng lảng lạng biến mất sau bức tường, quay đầu nhìn Văn Chu Nghiêu, mãi không nói được câu nào.

Văn Chu Nghiêu nắm tay kéo cậu lại gần, nhướn mày, "Sao lại trông thế kia?"

Lâm Du: "Em chỉ đang nghĩ giờ dẫn anh đi trốn không biết còn kịp không."

Đương nhiên không kịp rồi.

Chưa tới mười phút sau người nhà họ Lâm đã bao vây trước cửa.

Hai bên nhìn nhau, lặng ngắt như tờ.

Lâm Bách Tông đứng đầu đưa mắt nhìn hai người, sau đó chấp tay sau lưng bỏ đi ngay lập tức, còn không thèm bước qua ngạch cửa.

Lâm Du chạy theo mấy bước, gọi: "Bố ơi!"

Dương Hoài Ngọc bực bội véo cánh tay con trai mắng: "Giấu cả nhà bảo đang ở cửa hàng, kết quả ở ngay nhà kế bên. Con muốn ở thì không ở cho quang minh chính đại được à? Sợ bố con không thấy mặt mặt hay sao hả!"

Lâm Du xoa tay hít hà mấy tiếng, nhưng cậu bắt được trọng điểm trong câu vừa rồi.

"Bố con không giận ạ?" Cậu hỏi.

Dương Hoài Ngọc trừng mắt, "Không giận mà được chắc, giận chết mắt rồi."

"Dì Lâm." Văn Chu Nghiêu bước đến chào.

Dương Hoài Ngọc tiện tay đập anh luôn, nói anh: "Lại cả con nữa, về rồi không biết vào nhà, còn chiều nó tự tung tự tác."

Lâm Du chen vào giữa, nắm tay Dương Hoài Ngọc lại.

"Mẹ đừng đánh anh ấy, anh con đang bị thương đó."

"Bị thương?" Dương Hoài Ngọc cuống lên, giữ Văn Chu Nghiêu lại kiểm tra kỹ càng, "Bị thương ở đâu? Nghiêm trọng không? Con bị thương còn không biết về nhà à? Cái thằng này..."

"Dì Lâm." Văn Chu Nghiêu giữ tay Dương Hoài Ngọc lại, trấn an: "Không sao cả, lành rồi ạ, đừng nghe lời em ấy nói lung tung."

Lâm Du xen mồm: "Lung tung hồi nào, rất nghiêm trọng mà."

Sau khi Dương Hoài Ngọc liếc qua, cậu thì thầm: "Cho nên mẹ, mẹ với bố nhẹ tay chút được không. Khó khăn lắm anh con mới về được, bản thân con còn không nữa."

Dương Hoài Ngọc nghe câu này lại nghẹn ngào, không nói được tiếng nào.

Cô còn nhớ khi vừa chia xa, cũng là lúc Lâm Du gầy ốm nhất, thời gian đó không giây phút nào cô không phập phồng lo sợ.

Bây giờ đứa con trai kia đã về, nhưng với thương tích chẳng chịt chưa lành hẳn.

Hai bọn họ đã khổ sở lắm rồi. Nhìn hai đứa con còn có thể yên lành đứng

trước mắt mình lúc này, người làm cha mẹ còn trông mong gì thêm nữa.

Dương Hoài Ngọc đẩy đẩy cả hai, cố kềm cảm xúc mà nói: "Cũng còn biết sợ à? Về nhà ở đi, nói với bố hai đứa cho tử tế, ông ấy sẽ không mắng hai đứa."

Gia đình họ Lâm về trước. Trời tối rồi Văn Chu Nghiêu mới dắt tay Lâm Du, bước trên mặt đường lát đá của đường Thịnh Trường, như tản bộ trong cảnh đêm, hướng về nhà họ Lâm.

Dưới bóng trăng, Lâm Du thì thầm: "Tuy hơi khác với tình huống mà em dự kiến, nhưng may là kết quả không tệ."

"Em dự kiến thế nào?" Văn Chu Nghiêu hỏi cậu.

Lâm Du: "Đương nhiên phải đủ tam thư lục lễ, đường hoàng bước chân vào cửa."

"Mong ước hảo huyền." Văn Chu Nghiêu vuốt nhẹ ngón tay Lâm Du, hỏi lại: "Đặt sính lễ nhiều quy tắc lắm đấy, ở rể?"

"Không phải." Lâm Du cười, "Anh cưới em về, anh mang sính lễ vào nhà, từ đây dù đến chân trời góc bể em cũng theo anh. Người ta nói căn nhà hiện tại là do bố mẹ em mua để dành cho em kết hôn mà. Tuy là không ổn lắm, nhưng em biết anh mua bằng tên em. Sính lễ có sẵn luôn rồi, chỉ còn chờ anh đến nhà hỏi cưới thôi."

Văn Chu Nghiêu dừng chân, nhìn cậu.

Lâm Du nhướn mày, "Sao hả? Không chịu hả?"

Văn Chu Nghiêu ngồi xổm xuống, bảo: "Lên đây, anh cõng em."

"Làm chi? Anh đang bị thương cõng em được không?" Miệng Lâm Du hỏi vậy nhưng vẫn ngoan ngoãn úp người lên.

Văn Chu Nghiêu dễ dàng nhấc cậu lên, đáp: "Em tự kiểm chứng mức độ khôi phục rồi còn gì? Anh cõng em về nhà, đi hỏi cưới thôi."

Lâm Du bật cười thành tiếng.

Văn Chu Nghiêu công cậu thông thả bước tới.

"Em nặng không?" Lâm Du dụi đầu vào cổ anh hỏi.

Văn Chu Nghiêu nghiêng đầu cọ vào má cậu, "Nhẹ quá, sau này phải bồi bổ."

Lâm Du ôm cổ Văn Chu Nghiêu, lát sau cậu bồi hồi thở dài, "Muốn thời gian dừng lại quá đi mất, ngay lúc này đây."

"Không cần, quãng đời về sau mình sẽ luôn ở bên nhau."

"Thật hả? Vậy là bao lâu?"

"Thiên trường địa cửu." Văn Chu Nghiêu nói: "Không bao giờ chia ly."

Còn một chương nữa thôi là hết chính truyện rồi, chương 84 là ngoại truyện của chú ba với cha nội họ Hường.

Chương 83

dịch: Uyên Uyên

Chương 83

Một tháng sau.

"Xằng bậy!" Lâm Bách Tông đập tay xuống chiếc bàn gỗ huỳnh đàn kêu chan chát, tay kia chỉ ra cửa nói: "Nửa tháng trước một hai bảo bố với mẹ anh đi Giang Nam du lịch, thì ra là để bày chuyện đã rồi ra cho bọn tôi à! Nói! Mấy người thông đồng với nó hết đúng không?!"

Nhà họ Lâm tập hợp đủ mặt, lần này không ai thấy Lâm Bách Tông lúc nổi giận đáng sợ nữa, chỉ thấy không rõ nhìn.

Khó khăn lắm chuyện của Lâm Du và Văn Chu Nghiêu mới qua, kết quả vừa xong nhà họ Lâm lại bắt đầu giăng đèn kết hoa, bao gồm luôn cả hai căn bên cạnh, đều được trang hoàng cực kỳ hoan hỉ.

Đây là một bữa tiệc rất đặc biệt.

Ngoài trưởng bối như Lâm Trường Xuân, trên cơ bản mọi thành phần trong nhà họ Lâm đều tham dự vào việc lên kế hoạch.

Đây là tiệc mừng đầu tiên từ sau khi chia cổ phần Ý Linh Lung, chủ gia đình mới của nhà họ Lâm lên nắm quyền, lại còn là tiệc cưới.

Khách được mời có thể nói là không đếm xuể.

Tiệc đãi suốt ba ngày, vải điều phủ khắp, khoa chiêng gõ trống.

Hoàn toàn đúng như những gì Lâm Du đã dự tính từ đầu.

Thiệp mời dự hôn lễ đặt riêng chỉ gửi cho một bộ phận người trong số đó.

Trong đó có bạn cùng phòng thời đại học của Văn Chu Nghiêu như Từ Thiệu Huy, Chu Húc Tân, phía Lâm Du đương nhiên không thiếu Trương Gia Duệ, Lưu Thái Vân.

Bất kể có bàng hoàng hay không, tất cả những người nên có mặt đều đến dự.

Khách vào cửa nườm nượp không ngớt, ai mà ngờ trong toàn quá trình chủ gia đình nhiệm kỳ trước lại chẳng hề hay biết gì cơ chứ.

Cuối cùng cũng là Lâm Thước bắt khuất nói một câu: "Con dậu của nhà họ Lâm cũng đã nằm trong tay em nó rồi, bây giờ ai cản được nó nữa bác."

Khiến Lâm Bách Tòng câm lặng triệt để. Chính tay chú đã giao nhà họ Lâm vào tay con trai mình, người mềm lòng với tình cảm không được thể tục thừa nhận đó cũng là mình không sai.

Nhưng đâu có ngờ vừa quay đầu đi thẳng con trai đã bày ra chuyện lớn như thế này chứ.

Bây giờ nước đến chân rồi không còn cách nào khác, chỉ đành vừa mắng nó đúng là thứ báo đời vừa dặt tay vợ ra tiếp đãi khách khứa thôi.

Con trai kết hôn, người làm cha có thể không chống lưng cho à.

Thứ mình sinh ra không phải con trai mà là chủ nợ mới đúng!

Từ ngày giao phó đi toàn bộ trách nhiệm, vận mệnh của con cháu, của nhà họ Lâm đã sang trang mới, đã là thời đại và thiên hạ của lớp người mới rồi.

Tuổi tác cha mẹ ngày càng cao, con cái mà được vui vẻ yên ổn thì cứ thành toàn cho thôi.

Đã nghĩ thông từ lâu rồi, từ nhỏ Lâm Du đã khác chúng bạn, có lẽ sau này thái độ của người đời thật sự sẽ khác hiện tại cũng chưa biết chừng.

Người chỉ biết tự thuyết phục bản thân như thế bước ra tới cổng mới thấy hai hàng người mặc tây trang đứng sẵn trước cửa, bên trắng bên đen, bên nào cũng khô ngô tuấn tú. Bọn họ đứng thẳng thành hàng, thản nhiên tiếp nhận mọi ánh mắt đánh giá lẫn tò mò.

Hai vợ chồng nhìn nhau, không còn gì để nói nữa.

Lạy cha mẹ, uống rượu dùng tiệc, cuối cùng nhóm Chu Húc Tân theo về căn tử hợp viện hai người ở hiện tại "náo động phòng".

Trước ánh nhìn chăm chú của khách khứa hai bên, cùng nắm tay bước qua cửa nhà, tiếng pháo nổ lấp đớp không ngừng sau lưng. Lâm Du đứng trên bậc thang, hỏi người cạnh bên: "Hôn lễ này thế nào?"

"Rất long trọng." Văn Chu Nghiêu khẳng định.

"Đặc biệt chuẩn bị cho chúng ta đó." Lâm Du đắc ý bảo: "Mình kết hôn rồi đó, anh."

Văn Chu Nghiêu cười, "Ừm, rất điên cuồng, nhưng anh rất thích."
Mọi âm thanh bên tai xa dần, khung cảnh phủ rợp vải đỏ này chỉ thuộc về riêng hai người. Văn Chu Nghiêu nghiêng đầu cúi người hôn cậu, trong tiếng hò reo hưng phấn bọn Trương Gia Duệ cố ý hét cho thật to, chăm chú mà nồng nàn, một lòng một dạ hôn người chiếm cứ trái tim anh.

"Trăm năm hạnh phúc!" Chu Húc Tân đưa tay lên miệng làm loa để hét.

Tiếp ngay sau đó là, "Bên nhau đến đầu bạc răng long!"

"Bách niên giai lão!"

"Trọn đời trọn kiếp!"...

Ngày hôm đó, trên con đường Thịnh Trường đã diễn ra một sự kiện lạ lắm chưa từng có suốt mấy chục thậm chí cả trăm năm, không những thế mà trong rất nhiều năm trong tương lai vẫn là câu chuyện được bàn tán sôi nổi.

Chủ gia đình mới của nhà họ Lâm, gia tộc hùng mạnh theo nghề khắc gỗ lâu đời, kết hôn rồi.

Với một người đàn ông.

Kèn trống tung bừng, đàn sáo văng vẳng, làm người từ mấy con đường xung quanh cũng phải chạy sang xem chuyện vui.

Nói ra cũng lạ, tất cả mọi người có mặt ngày hôm đó dường như đều bị tiệc mừng hoành tráng này cảm hóa, dù thấy nhân vật chính là hai người đàn ông thì vẫn không một ai nói ra nửa lời khó nghe.

Ấy là hôn sự kỳ lạ, nhưng được những lời chúc phúc bao phủ.

Rất nhiều người tò mò về đối tượng kết hôn của chủ nhà họ Lâm mới lên. Người đó mặc tây trang đen cắt may riêng, cài hoa trên ngực áo, khí chất trầm tĩnh, khôi ngô anh tuấn.

Hôn lễ náo nhiệt như thế này được một tay Lâm Du trù tính.

Nhưng điều thu hút chú ý nhất vẫn là đội ngũ "đón dâu".

Cả đoàn xe thuần màu xanh quân đội, xếp dài từ đường Thịnh Trường tới không thấy được điểm cuối. Mộc Chuẩn dẫn đầu, cả đội đồng loạt thả hai

dải vải đỏ lên không trung cực kỳ chói tề.
Một hôn lễ chấn động, với cách phô diễn trước nay chưa từng có.

Riêng điều này thì vốn không có trong dự tính của Lâm Du, nhưng Văn Chu Nghiêu ôm vai cậu, đứng sánh vai bên cậu trên bậc thang nhìn những hàng chữ bay lượn trong không trung. "Em tặng anh ánh dương không ngại thể tục, anh tặng em niềm vui tồn tại vĩnh cửu."

Ngay giây sau đó, pháo hoa rực sáng, lấp đầy sắc màu rực rỡ lên nửa bầu thiên không.

Tên của Văn Chu Nghiêu và Lâm Du bay bên nhau trên bầu trời ấy, ghi thật sâu vào đáy mắt và ký ức của tất cả mọi người hiện diện.

Khói hoa mau lụi tắt, nhưng tháng năm luôn tống cự nghinh tân.

Như ước nguyện từ ngày đầu khi Lâm Du một lòng muốn cử hành hôn lễ này.

Cậu muốn cho tất cả mọi người được biết, hai người yêu nhau, núi cao sông dài cũng chẳng thành chướng ngại.

Đây là quyết định dũng cảm nhất, cũng là điên rồ nhất trong suốt hai mươi hai năm cuộc đời luôn cản trở khắc kỷ của cậu, hơn nữa còn được hiện thực hóa thành hành động.

Một lần cậu bắt chấp liều lĩnh để điên rồ, Văn Chu Nghiêu đương nhiên sẽ thành toàn và hoàn thiện nó.

Náo động cùng cậu, vui cười cùng cậu, si mê cùng cậu, cũng ngốc nghếch cùng cậu.

Văn Chu Nghiêu đứng trên bậc đá, ôm vai Lâm Du, nói với các khách khứa xung quanh: "Cảm ơn các vị anh em bạn bè, họ hàng láng giềng đã bớt chút thời giờ đến chung vui hôn lễ của tôi và bạn đời của tôi Lâm Du ngày hôm nay. Tôi họ Văn tên Chu Nghiêu, nguyên quán ở quận Dư Ninh Tây Xuyên. Mười lăm năm trước thân phụ Văn Viễn Sơn của tôi cũng là cư dân

lâu năm tại đường Thịnh Trường này. Sau khi ông bất hạnh qua đời, tôi may mắn được nhà họ Lâm nuôi nấng dạy dỗ, luôn khắc ghi trong lòng. Tại giờ phút này, quyết định cử hành hôn lễ với con trai một của chi trưởng nhà họ Lâm, là tình yêu chân thành, cũng hứa đến trọn đời trọn kiếp. Bắt đầu từ ngày hôm nay, gia đình của Văn Chu Nghiêu chính thức yên bề tại đây. Các vị có mặt ngày hôm nay đều là chứng nhân cho hôn lễ của hai chúng tôi. Dù tên của hai chúng tôi không thể cùng viết vào sổ hộ khẩu thì trăm năm sau cũng nằm cùng một cỗ áo quan, bia đá cũng sẽ viết tên hai chúng tôi cạnh bên nhau."

Tiếng nói hùng hồn, rõ ràng kiên định.

Những người chưa nắm được tình hình xung quanh ngơ ngác nhìn nhau, rồi lại bồi hồi xúc động cho sự ngông cuồng can đảm chưa từng có.

Nhưng sau cùng, cả sảnh đường chung vui, kết thúc thuận lợi.

Tối hôm đó, trên chiếc giường đỏ thẫm, Văn Chu Nghiêu đưa cho Lâm Du thứ gì đó được gói trong vải lụa. Lâm Du cầm lấy mở ra xem, là phong bì sắc đỏ, hàng chữ to Uyên Ương Lễ Thư thép vàng.

"Giấy đăng ký kết hôn cũng chỉ là một tờ giấy thôi, dù sao cũng tự làm lấy, cái này thích hợp hơn nhiều." Văn Chu Nghiêu mở tấm của mình ra, nói với cậu: "Thời gian hơi gấp nên chưa kịp đóng dấu. Em tặng nhiều con dấu rồi nhưng không cái nào hợp để đóng lên đây. Hôm nào rảnh rồi khắc cái mới đi, khắc thành đôi ấy, rồi mình đóng vào."

Lâm Du gật đầu trong hỗn loạn, đầu ngón tay vuốt trên hàng chữ bên trong.

Trên đó viết sinh thần bát tự của hai người, và ngày lành tháng tốt của hôn lễ nữa.

"Thích đến vậy à?" Văn Chu Nghiêu thấy cậu thích đến không nổi rời tay thì cười hỏi.

Lâm Du gấp lại ôm chặt, ngời khoanh chân liếc anh nói: "Dĩ nhiên rồi, ngay ngày mai em mở cửa phòng làm việc để khắc con dấu, dùng loại Tử Đàn tốt

nhất, đóng xong thì cắt nó với con dấu vào."

"Cắt làm gì?"

Lâm Du nói: "Sau này em phải mang theo vào quan tài, chờ kiếp sau lấy ra mang đi tìm anh, vậy thì không sợ anh không chịu nhận."

Cả hai người đã thay áo ngủ, rộn rã suốt cả ngày rồi mà chẳng ai thấy mệt.

Văn Chu Nghiêu yên lặng nhìn cậu hưng phấn hào hứng tung búng, cười cười rồi đưa tay ôm lấy cậu.

"Làm gì đó?" Lâm Du gơ hôn thú lên cao, trách anh: "Nhỡ nó bây giờ."

"Không đời nào." Văn Chu Nghiêu lấy đồ trong tay cậu ra đặt sang bên cạnh, nói: "Không có cái này em cứ ở yên tại chỗ chờ anh, chắc chắn anh sẽ tìm được em."

Lâm Du ngơ ngẩn nhìn anh, hỏi thật khế: "Thật sao?"

"Thật chứ." Văn Chu Nghiêu gật đầu.

Lâm Du vòng tay ôm cổ Văn Chu Nghiêu, dựa vào anh, nỉ non: "Anh, anh nói ra lời này rồi phải giữ lời đó."

Kiếp trước anh vạn ngàn dặm mà đến, hai người cách nhau tháng năm đằng đẵng và xa lạ.

Nhưng hơi ấm ấy, Lâm Du khắc ghi mãi không quên.

Vận mệnh cho đời này được gặp mặt và sánh đôi vẹn tròn, nhưng Lâm Du tham lam muốn nhiều hơn nữa.

Kiếp sau, kiếp sau nữa, kiếp sau sau nữa, cậu đều muốn ghi dấu mình lên Chuyển Sinh Thạch của Văn Chu Nghiêu. Dù cách muôn dặm non sông, dù con đường phía trước có mịt mờ u tối, tìm được anh dường như chính là mục đích sau cùng suốt hai kiếp người.

Là định mệnh của cậu, cũng là khát vọng sâu thẳm nhất từ đáy lòng.

Văn Chu Nghiêu ôm cậu, cất tiếng: "Anh của em nói là giữ lời."
Những âu lo trải dài hai kiếp, những hấp vội vàng, đấn đo, hối hận rồi cũng được dẹp yên đến tận cùng với lời hứa của Văn Chu Nghiêu.

"Anh." Lâm Du gọi.

Văn Chu Nghiêu đáp lại: "Ừm."

"Anh ơi."

"Ừm."

Mỗi một tiếng đều được đáp lại, mỗi một lần đưa tay ra đều có thể nắm chặt.

Tương lai chân thực ấy cậu thấy được chạm được.

"Cảm ơn anh, Văn Chu Nghiêu." Lâm Du nói.

Cậu trịnh trọng nhìn vào mắt Văn Chu Nghiêu, gọi tên anh.

Văn Chu Nghiêu cong môi, "Anh cũng cảm ơn em, Lâm Du, của anh."

Đổi tất cả đốn đau hối tiếc từng có lấy lần gặp mặt ở kiếp này.

Em là món quà, là niềm vui thích trọn đời.

Hậu ký

Sau hôn lễ xem như Văn Chu Nghiêu đã thoát ly thân phận con trưởng chi trưởng, anh cả của nhà họ Lâm.

Ngược lại thường dùng danh nghĩa Văn Chu Nghiêu, con trai Văn Viễn Sơn ở

Tây Xuyên, người kế thừa tiếp theo của nhà họ Văn hơn.
Nghe nói mấy năm trước được điều về Kiến Kinh, từ đó đại đa số thời gian định cư ở đây.

Mấy năm nay lên như điều gặp gió, khiến biết bao nhiêu người trở mắt trần trời. Nhất là từ sau khi ông cụ Văn qua đời, anh tiếp quản nhà họ Văn bằng tốc độ nhanh nhất, khiến kẻ có ý đồ không tạo được một ngọn sóng nào.

Nghe đồn Văn Chu Nghiêu có bạn đời là Lâm Du, nam, người Kiến Kinh, thợ khắc gỗ mỹ nghệ truyền thống, cổ đồng lớn nhất của Ý Linh Lung, tuổi trẻ với tương lai rộng mở.

Hai người còn từng có một hôn lễ gây chấn động.

Quá khứ như thế cùng một người bạn đời đồng tính lẽ ra sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của Văn Chu Nghiêu, nhưng sự thật thì hoàn toàn ngược lại.

Người ngoài đánh giá về Lâm Du, thông minh là thứ yếu thôi, chủ yếu sống rất minh bạch.

Việc kinh doanh đã chia cổ phần từ lâu, lại không mang dã tâm gì, tiếp quản nhà họ Lâm chưa tới năm năm đã bước lên đỉnh cao với tác phẩm điêu khắc mang tên "Đông Tuyết Kinh Xuyên".

Người trong giới gọi cậu là thợ điêu khắc thiên tài. "Đông Tuyết Kinh Xuyên" mang trong mình kỹ nghệ điêu khắc tinh túy nhất, mang tính tự sự từ câu chuyện kiếp trước kiếp này, là tầm cao và trình độ mà rất nhiều người mất cả đời cũng không sánh được.

Hàng nhái nhiều không đếm xuể.

Nhưng nghe nói tác phẩm thật đã được một khách hàng thần bí mua về sưu tầm với giá trên trời ngay trong năm được ra mắt.

Cũng có người kể, người mua họ Văn, chẳng phải ai xa lạ, chính là Văn Chu Nghiêu.

Hiện tại tác phẩm ấy được trưng bày trong nhà hai người ở Kiến Kinh.

Có rất nhiều phiên bản truyền miệng, khi xã hội đang ngày một phát triển, cũng ngày càng bao dung hơn, chẳng ai còn tra xét xem tác phẩm thật giờ ở nơi nào nữa. Ngược lại câu chuyện đằng sau nó mới càng khiến người ta muốn tìm tòi khai thác.

Chỉ tiếc, nhà họ Văn nay như mãnh thú say ngủ, rất ít để lộ tin tức gì ra ngoài.

Nhà họ Lâm thì phát triển phồn thịnh, có vô số thợ điêu khắc ưu tú.

Nhắc đến sư phụ Lâm Du, khi ai đó hỏi thì trên cơ bản sẽ là:

"Anh hỏi sư phụ nhỏ của tôi hả? Ngoài chuyện điêu khắc thì cậu ấy thả rộng bọn tôi, bọn tôi cũng ít được gặp lắm."

"Không tìm thấy làm sao hả? Không tìm thấy thì còn sư tổ, còn rất nhiều sư thúc mà."

Nói là Lâm Du quản lý nhà họ Lâm, nhưng xét cho cùng còn chẳng phải nhà họ Lâm dung túng cho cậu đó sao.

Không thì sao vị trí chủ gia đình của gia nghiệp khổng lồ như thế có thể cho phép cậu cứ đôi ba bữa lại chạy mất bóng được. Nhưng tất cả mọi người đều ngầm hiểu trong lòng, biết rõ là vì ai.

Ai bảo mấy năm nay cái vị ấy bận tối mày tối mặt, rất khó ở lại Kiến Kinh lâu. Đòi các chú bác như Lâm Bách Tông nghỉ hưu dưỡng già cả rồi. Ai đó muốn gói người của mình lại mang theo. Thế hệ mới thế chỗ từ nhỏ đã lớn lên trong sự uy nghiêm của anh cả, ai mà dám lên tiếng.

Đành để hai người làm theo ý mình thôi chứ sao nữa. Trời cao biển rộng, tình yêu thuận ý lại tự do.

Tưởng vị nào đó mua hai căn nhà phố cổ xong hết tiền nên em bé phải khắc

gỗ bán kiếm thu nhập, rồi cuối cùng cũng vị ấy mua về trưng trong nhà. Ủa
dậy cưng đem bán chi dạ em bé :))))))))))))))

Chương 84: Ngoại truyện Chú ba

Ngoại truyện

Đời đời tổ tiên nhà họ Lâm theo nghề điêu khắc gỗ, Lâm Chính Quân xếp thứ ba trong nhà, lại là con trai, tương lai đã được định trước là phải kế nghiệp cha ông. Nhưng bố qua đời quá sớm, mẹ nuôi lớn cả đàn con thơ không dễ dàng gì, rất nhiều lúc khó lòng trông nom theo sát từng người một được. Cho nên khi còn nhỏ trên cơ bản y được anh cả và anh hai hợp tác nuôi lớn.

Y chỉ hơn chú tư trong nhà hai tuổi, nhưng từ nhỏ tính đã lông bông.

Bắt y ngồi trong phòng mộc chơi với mấy khúc gỗ cả ngày thì chắc y khoét cho phôi gỗ thủng lỗ.

Về sau anh cả làm chủ gia đình, tay nghề anh hai kém hơn tí nhưng cũng xem như không để mai một nghề tổ tiên.

Có hai người anh đỡ bên trên, mẹ không đặt cho y yêu cầu nghiêm khắc như với hai đứa con đầu nữa.

Cứ nuôi thả như thế mãi đến khi lên cấp hai thì y quyết định sau này sẽ không theo nghiệp gia đình. Nói chuyện với mẹ xong đương nhiên khó tránh một trận đòn đau.

Nhưng y chẳng bận tâm, ai chẳng biết Lâm Tam Nhi rất xinh trai, là người đẹp trai nhất trong tất cả các anh em.

Lúc đó lên trời xuống đất, trèo cây lội suối món nào y cũng không từ, còn khoác lác với người ta là sau này mình lớn rồi không chừng có thể làm mình tinh điện ảnh gì đó. Cậu thiếu niên không biết sâu thật đúng với y.

Dù sao trong nhà cũng không thiếu tiền, còn không có áp lực phiền não gì, lên cấp ba là lên yêu đương với con gái nhà người ta.

Nhưng lúc đó còn ngây thơ lắm, nắm tay cũng sợ có bầu, cho nên y yêu đương vô cùng mộng lung, đến bản thân cũng chẳng xác định, về sau chia tay cũng không đau buồn gì.

Bây giờ nghĩ lại, thực tế y cũng chẳng biết từ khi nào cuộc đời mình bắt đầu rẽ hướng sang một con đường khác.

Chỉ nhớ là vào năm hai mươi mấy, một cơ hội vô tình đưa y vào ngành đồ cổ.

Đầu tiên chỉ tò mò, dần dà cũng hiểu biết nhiều hơn nhờ theo những người lớn tuổi vào nam ra bắc, rồi chạy khắp trời nam biển bắc đào đồ cổ.

Y làm không vì tiền, vừa hào phóng vừa có kiến thức, chẳng mấy chốc đã có tiếng trong giới.

Những năm tháng ấy đúng là hùng hực sức trẻ, để tóc dài chấm vai, xách theo chiếc vali da màu nâu sẫm. Một chiếc áo choàng, một đôi ủng da là toàn bộ gia sản của y.

Xưng huynh gọi đệ với người gặp trên đường, uống thứ rượu mạnh nhất, cất tiếng ca vang dội.

Đương nhiên y cũng từng bị lừa, từng lật thuyền trong mương, từng đánh nhau, cũng từng bị đánh.

Nói ra thì, năm y gặp Hướng Nghị đúng ngay thời điểm bết bát nhất.

Lúc đó bị một người bạn mới quen trên đường bán đứng, phải bồi thường một khoản tiền lớn, lại ngại không muốn chìa tay ra xin tiền gia đình, liền mang cầm hết toàn bộ đồ mình sưu tầm được mấy năm qua, chỉ còn đúng hai bàn tay trắng.

Khi mới quen biết Hướng Nghị, y đã thấy người này khá là khó ưa.

Cũng chẳng có lý do gì đặc biệt, đại khái là một người đẹp mã gặp một tên đẹp mã khác, tính dở người khó tả của tuổi dậy thì phát tác bất thành hình.

Hướng Nghị lúc đó đúng kiểu thiếu gia tiêu chuẩn, người người bao quanh, xa hoa tự phụ, lúc cười trông có chút xấu xa. Nhìn biết ngay dạng nhiều mưu toan.

Hai người ngẫu nhiên kết giao với nhau, người xung quanh ai cũng ton hót nịnh bợ Hướng Nghị, quay lưng đi là nói hấn bụng dạ nham hiểm. Hấn là con trai của công ty đóng tàu thủy lớn nhất trong nước. Mẹ mất sớm. Chuyện thâm cung bí sử trong nhà kể ba ngày ba đêm chưa hết.

Lâm Tam Nhi khi ấy thì hoàn toàn không biết che giấu bản thân, hợp tính thành bạn, không hợp thì gặp nhau giữa lộ cũng tự đi đường mình. Y xếp Hướng Nghị vào nhóm "không hợp", có vô tình gặp mặt cũng chẳng buồn nói chuyện.

Nhưng thái độ đó lại đổi lầy năm lần bảy lượt Hướng Nghị theo trêu đùa.

Tuổi tác sàng sàng, một người thiếu kiên nhẫn, một người thích xem người kia mất kiên nhẫn.

Lỡ bị chọc phát cáu, xách hành lý chạy xa hơn nửa phần đất nước người đó cũng đuổi theo sát ngay sau.

Lâm Chính Quân của khi đó chân thành thẳng thắn như thế, bị theo suốt

quãng đường xa như thế cũng tự thấy mình hơi quá đáng. Nhờ chút áy náy đó, khi cùng đường cũng chịu nói vài ba câu với họ Hương.

Trò chuyện nhiều rồi chợt phát hiện thật ra mình cũng không ghét đôi phương cho lắm.

Hai người có rất nhiều sở thích chung, mắt thẩm mỹ tương đồng, nói chuyện trên trời dưới đất hợp đến lạ kỳ.

Chỉ trong một năm ngắn ngủi, Lâm Tam Nhi thừa nhận người bạn này.

Thậm chí y còn cảm thấy đây là bạn tốt nhất thân nhất. Nếu không phải về sau trong một cơn ngu ngơ bị lôi lên giường y sẽ không bao giờ biết tất cả sở thích giống nhau, chí hướng tương tự đó chỉ là một âm mưu từ sớm.

Thì ra trên thế giới này đàn ông cũng lên giường với nhau được. Y chưa bao giờ rồi trí như thế, giống như vừa mở cánh cửa đến thế giới mới, hiểu biết thêm rất nhiều thứ trước đây mình không hề hay biết.

Nhưng sự phẫn nộ vì bị lừa gạt vẫn chiếm thượng phong. Hương Nghị cố tình tiếp cận, có mục đích, có kế hoạch, mỗi tầng sự thật bị bóc ra đều là thương tổn mà y không thể chịu đựng được.

Hai người cãi nhau, đánh nhau, điên cuồng quá khích.

Lúc tranh cãi đến gay gắt y sẽ nói: "Hương Nghị, mẹ kiếp anh là tên tâm thần! Anh nói cha anh là biến thái, không phân nam nữ không biết giới hạn! Anh lại thấy gì học đó, không hổ là dòng giống nhà cha anh! Anh thì có hơn gì ai!"

Hương Nghị trong lúc đó điên loạn nhất, vẻ thân thiện trêu đùa khi mới tiếp cận y biến mất hoàn toàn, để lộ mặt sấu nhất đen tối nhất mà hắn không muốn để ai biết đến nhất.

Hắn sẽ siết chặt tay y, mạnh đến độ để lại vết bầm tím xanh, rồi nghiến răng nói với y: "Em nói đúng rồi, mẹ kiếp tôi là một thằng điên thật đấy! Tôi cho

em biết, người Hường Nghị tôi đã muốn thì có dùng trăm phương ngàn kế tôi cũng phải có được. Đời này của em đừng mong thoát khỏi tôi."

Miệng nói ra những lời hung tợn như thế, đáy mắt lại là vết thương cũ lộ ra khi bị xé toạc lớp da ngoài, là dấu vết chứng minh Hường Nghị của ngày đó còn chưa thể ẩn giấu đi toàn bộ.

Y từ từ trộm nhìn thấy mặt chân thực nhất của người đàn ông tên Hường Nghị này.

Hường Nghị của ngày đó vẫn còn trẻ, hẳn nhất quyết phải đoạt được, tính ngông cuồng lại tự đại. Tính cách như thế bảo đảm hẳn sẽ không lần khinch thường việc cưỡng ép Lâm Tam Nhi làm gì đó. Có điều trong ba năm ấy, hai người chẳng khác gì hai con chó dữ, thấy mặt là cắn nhau.

Danh tiếng của đối phương quả thật không khác gì sấm bên tai bạn bè hai bên, ai cũng biết bọn họ không ưa nhau. Bạn bè hai bên mà gặp nhau, dù đương sự không có mặt thì bầu không khí cũng cực kỳ căng thẳng.

Có thứ gì đó khác hẳn trong sự căm ghét. Người xung quanh không nhận ra, cả bản thân bọn họ cũng không chịu thừa nhận.

Chẳng hạn ai mà ngờ buổi sáng hai người mới đánh nhau một trận, ngay tối cùng ngày đã làm đến tối tăm trời đất trong khách sạn. Kiểu thân mật luôn cố hết sức để lại vết thương trên người đối phương đó kíc©հ ʘհí©հ đến bất bình thường.

Y gặp phải bão cát trên sa mạc. Vào bước đường cùng lại nhận ra người với đôi môi khô nứt vừa tìm được mình chính là cái tên bị xem như kẻ thù. Nhà họ Hường quanh năm hoạt động trên biển. Vào đêm Hường Nghị gặp mưa dông, y cũng từng bị ma xui quỷ khiến sốt ruột dẫn người ra biển đón hẳn. Những tình huống dạng đó xuất hiện không chỉ một lần trong ba năm ấy. Có một quãng thời gian Lâm Tam Nhi thật sự cảm thấy mình bị Hường Nghị ảnh hưởng đến bất bình thường.

Về thấy chuyện này chuyện nọ của gia đình anh cả với anh hai sau khi hai người lần lượt kết hôn, thi thoảng y cũng thẳng thốt cảm thấy như mình là người thuộc thế giới khác. Y bắt đầu không thể tưởng tượng tới cảnh mình kết hôn với một người phụ nữ, sau lại sinh con đẻ cái.

Y cảm thấy mình bệnh rồi, bệnh lú lẫn cả đầu óc.

Thời điểm mối quan hệ của hai người hóa hòa bình nằm vào khoảng năm năm sau khi quen biết.

Hai người giường cùng bật kiểng lâu vậy rồi, có lẽ đều cảm thấy mình hơi ấu trĩ.

Đến đó là khoảng thời gian bình yên nhất của hai người, vẫn duy trì mối quan hệ không được làm sáng tỏ. Hướng Nghị mua nhà bên ngoài, đóng gói toàn bộ đồ đạc của cả hai dọn vào đó.

Bọn họ bắt đầu gây nhau mấy chuyện kiểu hôm nay ai nấu cơm, sao lại vút vớ lung tung.

Ngày tháng ấm áp dịu êm như dòng nước.

Nhưng khởi đầu với sự giấu giếm cố tình đó dường như đã định trước cái kết bi kịch của quan hệ của hai người.

Từ khi dây dưa với Hướng Nghị, nhà họ Lâm trở thành bộ phận mà Lâm Tam Nhi không muốn chạm đến nhất trong lòng. Y biết mối quan hệ này mang ý nghĩa thế nào với gia đình, cũng biết người ngoài sẽ đánh giá ra sao.

Cho nên y hết sức cẩn thận, chưa từng nhắc đến.

Hướng Nghị hiểu giới hạn của y, cho nên mọi sự bình an.

Cho đến khi nhà họ Hướng phát giác mối quan hệ của hai người.

Chẳng khác chi dòng nước lũ ập đến, khi thế lực hùng hậu của nhà họ

Hướng ùn ùn kéo tới, Lâm Tam Nhi mới nhận rõ bọn họ phải đối diện với điều gì.

Y đột nhiên tỉnh lại giữa biển, bị trói ngoặt tay chân trên boong tàu.

Y nhìn thấy Hướng Nghị cúi đầu quỳ trước mặt người được hắn gọi là cha, cầu xin lão buông tha mình.

Dù Lâm Tam Nhi không chịu thừa nhận, nhưng y không thể không thừa nhận, khi đó trái tim mình đau đến không thể thở nổi.

Con người ngạo nghễ cợt nhả ngày đầu gặp đã bị ép phải cong lưng trước hiện thực.

Y nghĩ như nếu Hướng Nghị không được sinh ra trong gia đình như nhà họ Hướng thì có lẽ sẽ thật sự là con chim ưng luôn ngẩng cao đầu kiêu ngạo, sở hữu móng vuốt sắc bén nhất, không mang những vết thương ẩn giấu trong lòng mãi không khép miệng.

Hướng Nghị thành công mang y lên bờ, cúi đầu thì thào, lần đầu tiên nhận lỗi sau bao nhiêu năm quen biết: "Xin lỗi."

"Không sao." Y đáp lời: "Lần này tạm tha thứ anh."
Hướng Nghị bắt đầu có nhiều tâm sự, đi sớm về trễ.

Đến tối hắn sẽ ôm y nỉ non: "Tất cả rồi sẽ ổn thôi."

Như để y yên tâm, cũng như tự thuyết phục bản thân.

Lâm Tam Nhi đoán được phần nào việc hắn đang giấu mình, nhưng cũng chẳng nghĩ rõ ràng được là gì.

Cho đến một lần y bị tấn công lần nữa, suốt nửa tháng ròng, cuối cùng một người phụ nữ xuất hiện.

Cô ta nói với y: "Hướng Nghị sắp đính hôn với tôi rồi."

Lâm Tam Nhi khi đó phát hiện mình lại chẳng ngạc nhiên chút nào, y chỉ tự giấu mình. Nhưng điều Lâm Tam Nhi không thể tha thứ được là hắn vừa thỏa hiệp, lại còn giam chặt mình, cho đến tận giây cuối cùng cũng không chịu thẳng thắn với mình.

Đả kích đó phá nát lòng tin vốn đã mỏng manh giữa hai người một cách dễ dàng.

Thậm chí y còn xuất hiện trong buổi tiệc đính hôn linh đình dưới sự sắp xếp cố tình của vị hôn thê của Hương Nghị.
Y biết mọi sự là mưu toan từ trước, nhưng vẫn đi.

Y thuyết phục bản thân, đây là điểm kết thúc cho bấy nhiêu năm vương vào mối tơ vò với Hương Nghị. Tất cả sẽ chấm dứt tại đây.

Chỉ nhìn một cái thôi, y sẽ buông tay hoàn toàn, cũng là từ bỏ.

Đồng thời cũng là để Hương Nghị từ bỏ.

Nhưng y phán đoán lầm về Hương Nghị. Cũng đâu phải mới quen biết ngày một ngày hai, sao y lại nghĩ Hương Nghị thật sự sẽ diễn tròn vai trong bữa tiệc đính hôn vốn chỉ là một mắt xích của cả kế hoạch chứ.

Tiệc kết thúc giữa chừng. Lâm Tam Nhi cũng mất đi tự do.

Trong căn biệt thự ấy, lần cãi nhau kịch liệt nhất của hai người bùng nổ.

Quyết tâm rời đi của y làm Hương Nghị kích động.

Mũi dao nhọn trong từng câu chữ nhắm thẳng vào nơi đau đớn nhất trong lòng đối phương. Bước trên con đường gập gềnh gian nan đến hôm nay mà vẫn chưa học được cách yêu chính là sự ăn ý ngầm suốt bao năm của hai người.

Sau lần thương tổn đó, Lâm Tam Nhi gặp được đứa con trai của anh cả đã lâu không gặp, và con trai Văn Chu Nghiêu của Văn Viễn Sơn ngày trước nữa. Y thấy ngay lập tức sự bất thường giữa cả hai, nhưng không bỏ đi theo

lời hai người.

Nhưng cuối cùng y vẫn ra đi, bằng cách của chính mình.

Những năm đó y cự tuyệt nhận bất kỳ tin tức nào liên quan đến Hường Nghị suốt một khoảng thời gian rất dài, cố tình tránh né mọi nơi chốn và thời điểm có thể sẽ gặp mặt.

Y đã quen với cuộc sống phiêu bạt bất định. Những ngày tháng không có Hường Nghị, y vẫn không hề dừng chân.

Nhưng cũng không phải y không hay biết gì về các động thái của nhà họ Hường, dù sao thì từ trước đây quanh y đã có rất nhiều người quen biết Hường Nghị.

Chẳng hạn như y biết sau mấy lần biến động tương đối lớn nhà họ Hường đã thay máu triệt để.

Bố Hường Nghị bại liệt trên giường, công ty mấy lần gặp nguy hiểm.

Chẳng hạn như Hường Nghị ủ mưu bao năm, thoát cái trở mình, bắt đầu tiến hành cải cách nội bộ công ty, ai ai cũng bất an.

Hường Nghị vẫn còn chút non trẻ ngày nào cuối cùng cũng thay đổi. Cũng như bản thân y, không cách nào tìm về với cách nghĩ và sự ngông nghênh năm hai mươi mấy nữa.

Cả hai đều đang học cách thay đổi, học trưởng thành, học hòa giải với bản thân và thế giới.

Năm bà cụ qua đời, rốt cuộc y cũng cảm thấy mình miễn cưỡng trở thành người không quá đáng ghét. Nhưng cho đến tận thời khắc cuối cùng của mẹ mình, y cũng không sao bình thản nói ra bí mật ấy được.

Bí mật rằng y đã yêu một người đàn ông.

Di chứng từ đó luôn đeo bám y. Dù y đã thấy trọn phần hoa thế gian, lòng

người ấm lạnh, cũng không thể có lại cảm giác khao khát ôm lấy ai khác như thế nữa.

May mà y học được cách không hơn thua với bản thân.

Nhưng Hướng Nghị lại đến.

Hắn mang theo giang sơn của bản thân, chuẩn bị vẹn toàn, quay về làm lại từ đầu.

Lần này, hắn không cho y cơ hội nào để trốn thoát nữa.

Đứa cháu giống mình nhất trong nhà kết hôn rồi, còn là với anh trai trên danh nghĩa của nó.

Hôn lễ đó, y cũng có mặt.

Y nhìn theo hai đứa nhỏ, môi bất giác nở nụ cười dịu dàng, gửi lời chúc mong cho tương lai hai người bình an hạnh phúc.

Y hồi tưởng lại nửa đời trước của mình, từng náo nhiệt, từng cô đơn, từng vui sướng cũng từng thoái chí. Bất tri bất giác con cháu đã trưởng thành cả rồi, y lại hình như vẫn chẳng giống bậc bề trên chút nào.

Người đứng bên cạnh nghiêng đầu nhìn nhìn y.

Rồi hắn lên tiếng: "Chúng ta cũng tổ chức được không?"

"Anh bệnh hả." Y trừng mắt, "Muốn làm thì tự làm một mình đi."

Ánh mắt và giọng điệu tự nhiên đó không khác gì lần đầu tiên Hướng Nghị thấy y.

Sau khi hôn lễ kết thúc, Lâm Tam Nhi quay đầu đi. Người đứng cạnh chạy theo, khoác áo lên cho y.

Hướng Nghị nói: "Được rồi, vậy thôi không làm nữa. Mình đi du lịch đi. Đến thành phố ven biển miền nam ở chơi vài tháng trước, chờ trời chuyển lạnh

thì ra nước ngoài nghỉ đông, sẵn tiện khảo sát hoàn cảnh gia đình vị hôn phu em gái Mạn Xu của em ở nước ngoài thế nào luôn, thấy sao?"

Lâm Tam Nhi gật đầu, rồi nghi ngờ: "Anh lên kế hoạch xong hết rồi, giờ còn hỏi ý tôi làm chi?"

"Làm chi sao em không tự hỏi mình ấy? Em không gật đầu thì có đi đâu được không?"

...

Lâm Chính Quân nghĩ, thôi thì cứ thế vậy.

Cứ tiếp tục như thế này.

Trước đây cũng từng có người hỏi ý, bao nhiêu năm rồi, sao chưa từng muốn công khai.

Y ngẫm nghĩ rồi đáp: "Đừng thấy hai đứa nhỏ nhà tôi bây giờ viên mãn thỏa thích thế mà lầm, trước đây chúng nó đã phải vượt qua biết bao nhiêu cay đắng. Tôi đâu còn trẻ trung gì nữa, không chịu khổ như thế nổi đâu."

Đã từng rầm rộ oanh liệt, nên sẽ không còn bận tâm đến rất nhiều thứ.

Có một người từng đánh nhau cãi nhau với mình, cuối cùng chỉ cần còn được sánh vai bước bên nhau dưới ánh mặt trời thôi cũng tự hiểu rằng điều đó đã là đáng trân quý tới dường nào.

Nếu đã hoạch định sẵn cho xuân qua hạ tới, thu sang đông về, mà cả quãng đời còn lại kế hoạch không thành, thì cũng chớ hoài lắng lo ngày sau.

HẾT

Nội dung từ **Chương 1** đến **Chương 84**: Ngoại truyện Chú ba

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: [lelinhtinh](#)